

Giới thiệu Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt

Truyện Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt của tác giả Phong Phiêu Tuyết thuộc thể loại truyện ngôn tình, thần tiên, yêu ma. Vì người phụ nữ mà hắn có thể hi sinh tất cả trở thành nghịch thiên tồn tại hoặc ở trong địa phủ, tuyệt vọng chỉ việc tu luyện một trăm năm với tư cách là một nhân loại bình thường *** Một đôi tay hoàn mỹ không chút vết như vậy, lại không có làm cho Khánh Lê cảm giác được nửa phần mỹ cảm, trái tim chỉ theo đầu ngón tay xinh đẹp kia gõ xuống, từng đợt co rút nhanh, máu bên trong cứ như bị ép ra ngoài, vô lực tuần hoàn trở về tim, ngực càng ngày càng lạnh, giống như trái tim đã chậm rãi kết băng. “Khánh Lê.....” Thanh âm vang lên, trong veo như dòng suối trong khe, chậm rãi chảy xuôi, sạch sẽ như thế, thuần túy như thế. Chỉ nghe một tiếng này, lại phảng phất như là nghe được âm thanh trong núi, thanh âm hoa nở giữa mùa xuân tháng ba, ôn hòa như thế, giống như gió xuân lướt qua mặt, hết sức sáng khoái. *** Vậy người phụ nữ ấy là người như thế nào mà hắn có thể vì nàng làm tất cả? Nàng là một bé gái mồ côi cả cha lẫn mẹ, bình thường như bao người khác. Còn hắn là yêu thần cao thượng, với một thanh Vô Trần kiếm trong tay làm lay động tam giới, lại chỉ duy nhất đối với mệnh của nàng là từ bi. Hắn rất gian trá, xảo quyết, thay đổi như chong chóng, vạn vật trong tam giới đều nằm trong lòng bàn tay hắn. Tất cả những chuyện đó mục đích để hắn làm cho nàng vui. Chắc hẳn đọc đến đây quý độc giả đã rất tò mò về lý do nào đó để khiến hắn như thế? Bên cạnh chiều mộ những tình khúc trong Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt thì Sao Song Ngự và Ngự Lôi cũng là một trong những tác phẩm hay mà bạn đọc có thể khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thần Của Yêu Giới

Trong rừng trúc bạt ngàn, những tia nắng vàng óng chiếu xuống một dáng người cao ngất, gió đêm nhẹ nhàng xuyên qua rừng trúc, trêu chọc vuốt ve lá trúc yêu kiều, phát ra tiếng vang sần sật, cành cây tinh tế nhẹ nhàng vỗ vào thanh trúc, cùng tiếng sần sật đan vào nhau tạo thành một bản hòa nhạc an lành, dễ nghe.

Không có một chút phiền chán, người ta nghe xong chỉ cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Bên trong rừng trúc xanh biếc, ở sân nhỏ của một biệt viện kín đáo, dưới ánh chiều tà buổi tịch dương, cùng rừng trúc hòa làm một khối, không có nửa phần cảm giác đột ngột, giống như nó vốn là nên ở trong đó.

Người xây dựng sân nhỏ và rừng trúc sẵn có nơi đây hỗ trợ lẫn nhau, tạo thành một bộ hình ảnh ấm áp, an lành.

Nếu như có người xâm nhập vào trong đó, cho dù là người lỗ mãng, cũng phải thả chậm cước bộ, không đành lòng quấy rầy bức tranh yên tĩnh này.

Ánh tịch dương đỏ hồng phủ kín rừng trúc, ở phía trên ngọn trúc từng chiếc lá uyển chuyển phiêu động như đang khiêu vũ, nhiều chấm nhỏ lấp lóe bay lượn, tựa như tiên cảnh, làm người ta lưu luyến quên đường về mà đắm mình vào trong đó.

“Tôn chủ, Tôn chủ..... Tiểu nhân cũng không dám nữa, xin ngài bỏ qua cho cái mạng nhỏ hèn mọn của tiểu nhân.....”

Run run cầu xin tha thứ, từng tiếng va chạm nặng nề phá vỡ không gian yên tĩnh nơi đây, thanh âm từ trong sân truyền ra, quấy rầy hoàng hôn yên tĩnh.

Trên sân đá cứng rắn có một người đang quỳ, dùng cái trán không ngừng đập đầu xuống đất, tiếng va chạm thật mạnh kia thì ra là từ nơi này truyền đến.

Trên sân đá đã sớm có vết máu đỏ sẫm, cái trán cũng là một mảnh huyết nhục mơ hồ, từng dòng máu sền sệt theo hai má chảy xuống, cả khuôn mặt thoát nhìn thật là khủng bố dữ tợn.

Nếu là bây giờ có người nhìn thấy khuôn mặt này, nhất định sẽ hít một ngụm khí lạnh, nghĩ chính mình hoa mắt nhìn lầm rồi.

Ai mà nghĩ đến Khánh Lê một thời tùy ý tung hoành ngang dọc ở Yêu giới sẽ có lúc chật vật như vậy.

Nhắc tới Khánh Lê, ở Yêu giới có ai mà không biết?

Cho dù là đại quân Yêu Linh đứng đầu Yêu giới cũng không có cách nào làm khó dễ được Khánh Lê, đã từng phái ra ba mươi vạn đại quân Yêu Linh nhưng lại vô pháp bao vây tiêu trừ Khánh Lê, như mọi lần để cho hắn thành công đột phá vòng vây.

Khánh Lê từng tuyên bố, vị trí Yêu chủ, hắn tất nhiên sẽ giành lấy!

Nhắc tới Khánh Lê, người người trốn còn không kịp.

Không nói đến yêu dân bình thường của Yêu giới, ngay cả Yêu chủ tôn sư, cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Hết lần này đến lần khác ở trong Yêu giới hô phong hoán vũ, làm người người sợ hãi Khánh Lê đến cực điểm, vậy mà lúc này lại quỳ rạp trên đại sảnh, cứ như một con thỏ yếu ớt nhỏ bé đang cúi đầu dưới chân hổ, sợ hãi run rẩy không thôi.

Đầu rồi cái ngày cùng đại quân Yêu Linh hăng hái chiến một trận sống chết?

Đầu rồi lời phát ngôn xằng bậy, khí phách muốn lấy được vị trí Yêu chủ?

Lúc này Khánh Lê toàn thân run rẩy, người bên ngoài nhìn xem còn sợ hãi không cần thận run đến tất cả xương cốt đều gãy nát.

“Tôn, Tôn chủ.....” Không biết là rất sợ hãi hay là thời gian cầu xin quá lâu, giọng Khánh Lê khàn khàn giống như giấy rách bị vò nhiều lần, rất là khó nghe.

Khánh Lê một bên đập đầu thật mạnh, một bên ngẩng đầu cầu xin nhìn nam tử đang ngồi trên cao trong đại sảnh.

Ghế ngồi rộng rãi, cho dù là hai nam tử tráng niên cùng ngồi cũng còn dư chỗ, trên ghế lớn còn có ý phủ thêm đệm lót mềm mại thật dày, xem đệm lót da lông tóa ra sáng bóng nhu hòa kia liền biết, vật ấy tất nhiên là da lông đã thú trần quý đã qua quy trình chế tạo tỉ mỉ.

Người ngồi ở trên cái ghế đệm mềm mại như vậy, thay vì nói là ngồi không bằng nói là lọt vào trong đó, mềm mại như nằm trong đám mây, cảm giác thật thoải mái, tuyệt đối là hưởng thụ tốt cùng.

Chỉ sợ ngay cả ngai vàng Tôn chủ của Yêu giới cũng không có thoải mái xa hoa như thế.

Một cái ghế như vậy thế nhưng lại xuất hiện trong vùng rừng trúc hoang dã bạt ngàn, không thể không làm cho người ta kinh ngạc.

Một bàn tay dày rộng khoát lên trên tay vịn, khớp xương trên bàn tay nổi lên rõ ràng, thật giống như được điêu khắc từ loại Ngọc Thạch tốt nhất, ở giữa một vùng đệm lót tuyết trắng, người nọ tùy ý ngồi, ngón tay thon dài như cổ ý như vô tình nhẹ nhàng gõ tay vịn, đầu ngón tay mượt mà như tóa ra sáng bóng nhẵn nhụi, mê hoặc hai mắt người ta.

Một đôi tay hoàn mỹ không chút tí vết như vậy, lại không có làm cho Khánh Lê cảm giác được nửa phần mỹ cảm, trái tim chỉ theo đầu ngón tay xinh đẹp kia gõ xuống, từng đợt co rút nhanh, máu bên trong cứ như bị ép ra ngoài, vô lực tuần hoàn trở về tim, ngực càng ngày càng lạnh, giống như trái tim đã chậm rãi kết băng.

“Khánh Lê.....” Thanh âm vang lên, trong veo như dòng suối trong khe, chậm rãi chảy xuôi, sạch sẽ như thế, thuần túy như thế.

Chỉ nghe một tiếng này, lại phảng phất như là nghe được âm thanh trong núi, thanh âm hoa nở giữa mùa xuân tháng ba, ôn hòa như thế, giống như gió xuân lướt qua mặt, hết sức sáng khoái.

“Tại sao hử ở đây?”

Năm chữ kế tiếp lại làm cho sắc xuân trong phòng động lại, nháy mắt từ tháng ba đầu xuân hóa thành tháng chạp trời đông giá rét.

Lời này cũng không phải là nói với hử, Khánh Lê sợ tới mức thân thể cứng đờ, động tác đập đầu không ngừng kia cũng lập tức dừng lại.

“Tôn chủ, xin tha mạng..... Xin tha mạng.....”

Nam tử vẫn nằm nghiêng trên ghế dài rộng rãi mềm mại khẽ nở nụ cười, tươi cười kia thật giống như là gió xuân phất qua mặt hồ, lay động ra từng gợn sóng ấm áp.

[Truyện được đăng chính thức tại [dienanlequydon](#)]

Chính là, tươi cười này thoạt nhìn ôn hòa như thế, lại làm cho sắc mặt Khánh Lê trắng bệch, tựa như người sắp chết.

“Tôn chủ, tiểu nhân.....” Ngay cả một tiếng kêu sợ hãi ngăn ngui cũng không kịp từ trong cổ họng hô lên, Khánh Lê đã mềm oặt ngã xuống, hai mắt mở to, mang đầy vẻ hoảng sợ và không thể tin được.

Chỗ cổ họng chậm rãi ngưng tụ một tia đỏ mảnh như sợi tơ, máu tươi từ đó chảy ra, rất nhanh để lại trên mặt đất một vũng máu đỏ sẫm.

Khánh Lê một đời kiêu hùng oai phong ở Yêu giới, thế nhưng lại lặng yên không một tiếng động chết ở nơi này.

Ánh chiều tà rắng đỏ càng tôn lên màu máu đỏ tươi dưới thân hử, yêu diễm như thế.

Nhìn một vũng máu dưới đất, mày kiếm đẹp mắt hơi hơi nhíu một chút.

Một người áo xám lập tức xuất hiện, như u linh chợt lóe qua đại sảnh, tất cả thứ chướng mắt gì đó đều biến mất không thấy.

Đừng nói là thi thể Khánh Lê, ngay cả vũng máu đỏ sẫm chói mắt kia cũng biến mất không thấy, trên sàn đá trơn bóng một hạt bụi nhỏ xíu cũng không có, thật giống như Khánh Lê chưa từng xuất hiện, chưa từng ở trong này đau khổ cầu xin, không ngừng đập đầu.

Một nữ tử thướt tha tay bưng khay, chậm rãi đi vào đại sảnh, nhìn thoáng qua sàn nhà phá lệ sạch sẽ, hi hi cười: “Yêu chủ đã biết, chỉ sợ còn muốn cảm tạ Tôn chủ giúp hử loại bỏ một tai họa ngầm.”

Có lẽ, ở đây nữ tử này được cực kì sủng ái, cho nên nói chuyện cũng tùy ý rất nhiều.

Nam tử ôn nhã như cũ thả người nằm bên trong đệm lót mềm mại, mắt nửa híp, lưỡi biếng mở miệng:

“Gieo gió gặt bão.”

Lời nói của nam tử vẫn ôn hòa như gió xuân ba tháng, nhưng ý tứ trong lời nói lại là cuồng vọng cực kì.

Rõ ràng không có đem Yêu chủ trong miệng nữ tử để vào mắt.

“Quấy rầy mộng đẹp của Tôn chủ, tất nhiên là chết chưa hết tội.” Nữ tử bùng chảo nóng trên khay đặt lên bàn nhỏ bên cạnh nam tử: “Chẳng qua là, Tôn chủ, sau này, đám thù hạp của Khánh Lê sẽ như là rắn mất đầu, sẽ đại loạn.”

Ngón tay thon dài của nam tử cầm lấy thìa, tùy ý khuấy khuấy chảo nóng trong bát, không chút để ý nói:

“Loạn thì loạn, có quan hệ gì với bản tôn đâu?”

Hắn không quan người bị giết hôm nay là ai, người dám vào địa bàn của hắn, chỉ có con đường chết.

Nữ tử than nhẹ một tiếng, quả nhiên, phản ứng của Tôn chủ chính là bình tĩnh.

Nàng theo Tôn chủ nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nhìn thấy Tôn chủ hứng thú với sự tình gì.

Tôn chủ cực kỳ sủng ái nàng, nhưng bên trong sự sủng ái đó, nàng vẫn cảm giác được Tôn chủ rất thờ ơ, cứ như sẽ mất đi bất cứ lúc nào, cảm giác như là bị độc xà để mắt tới, muốn tránh cũng tránh không được.

“Vô Trần điện khi nào thì đổi chủ nhân?” một tiếng “Đinh” nhỏ vang lên, nam tử buông lỏng tay ra, thìa bị hắn niết ở trong tay rơi xuống chén, cùng cái bát kiểu tinh xảo chạm vào nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Một tiếng này không lớn, nhưng lại làm cho lòng nữ tử rung mạnh, vội vàng quỳ xuống sợ hãi thỉnh tội:

“Nô tỳ đáng chết, xin Tôn chủ trách phạt.”

“Đi xuống.”

Nam tử chính là ôn hòa phun ra hai chữ, nhưng vào trong tai nữ tử lại giống như hai cây băng châm, đâm sâu vào đáy lòng.

Thân thể chấn động, run rẩy đứng dậy, cúi đầu tiến lên, thật cẩn thận bưng bát chảo nóng đặt lại trên khay, lui ra ngoài.

Vẫn không dám ngẩng đầu, kỳ thật cái trán của nữ tử đã sớm phủ kín mồ hôi lạnh, tiếng tim đập “thình thịch, thình thịch” như vang ở trong đầu, làm lòng nàng bất an.

Nhìn nữ tử rời khỏi, nam tử miễn cưỡng dựa vào phía sau, nếu không phải thủ hạ của mình nhân cổ tình nương, thì cái tên Khánh Lê kia sẽ có cơ hội xâm nhập sao?

“Ám Nhất.”

“Tôn chủ.” Một người áo xám đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nam tử, quỳ xuống hành lễ.

“Thanh lý.” Thanh âm ôn hòa của nam tử thật giống như ngày thường.

“Rõ.” Thanh âm của người áo xám vừa mới xuất khẩu, bóng người đã biến mất, tựa như hắn chưa từng xuất hiện qua.

Rất nhanh, trong rừng trúc xanh biếc có động tĩnh rất nhỏ, tựa hồ là tiếng động của cái gì đó rơi xuống đất. Rất nhanh, mùi máu tươi nhàn nhạt bay tới, dưới hoàng hôn xinh đẹp chậm rãi phiêu tán.

Ánh tà dương như máu, lại làm cho片片 rừng trúc yên tĩnh này phủ kín màu đỏ tươi yêu diễm.

Nam tử khẽ động thân thể, thay đổi một cái tư thế thoải mái, thâm giọng trầm trầm:

“Thứ vô dụng gì đó vẫn là không cần giữ lại mới tốt.”

Nghĩ có thể ý vào sự sủng ái của hắn, thì muốn làm gì thì làm sao?

Tự mình tiến vào, thật sự là to gan.

“Tôn chủ.” Ám Nhất trở về phục mệnh, trên người mang theo mùi máu tươi nhàn nhạt, có thể thấy được hắn đã làm tất cả thanh lý cần thiết.

“Truyền lời cho Yêu chủ, trò hề nhảm chán như vậy, bản tôn không muốn nhìn thấy lần thứ hai.”

“Rõ.” Âm Nhất rất nhanh biến mất, mang theo mệnh lệnh nam tử nhún nhủ rời đi.

Một lần nữa ẩn thân vào bóng tối, trong mắt Âm Nhất liên hiện lên quang mang lạnh như băng, Yêu chủ dám can đảm mua chuộc hạ nhân, dẫn Khánh Lê tới biệt viện trong rừng trúc của Tôn chủ, thì cũng phải có dũng khí gánh vác lửa giận của ngài.

Yêu chủ thật ra có chủ ý rất đáng đánh, bọn họ cảm thấy Khánh Lê khó giải quyết, nên dẫn hắn tới chỗ của Tôn chủ, để cho Tôn chủ giết Khánh Lê, nhìn như là kế hoạch hoàn mỹ, nhưng bọn họ lại quên mất một điều.

Tôn chủ làm sao có thể để người khác vu oan giá họa?

Xem ra Yêu chủ muốn giữ được tánh mạng, thì phải phí một phen công sức.

Đang suy nghĩ, đột nhiên cảm giác được một chỗ dị động, Âm Nhất vừa ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn thấy Tôn chủ bay lên trời, trực tiếp bay vọt đến giữa không trung.

Hai mắt nhìn chăm chăm một chỗ xa xa, trong mắt là sự xán lạng mà cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy qua.

Vui sướng!

Tôn chủ mà cũng có lúc sẽ vui sướng?

Rốt cuộc là cái gì làm Tôn chủ thất thường như thế?

Ẩn mình ở một nơi bí mật gần đó, Âm Nhất cố nén tò mò không nhúc nhích, đợi cho Tôn chủ từ giữa không trung hạ xuống, trở lại nội viện, Âm Nhất thế này mới tò mò cẩn thận xem xét phương hướng vừa rồi Tôn chủ nhìn.

Không phải là hắn không lạnh lùng ít nói, mà thật sự hắn chưa từng nhìn thấy Tôn chủ hành động thất thường như vậy, lúc nào Tôn chủ cũng là một bộ dạng lười biếng làm sao có thể đột nhiên tự mình xem xét?

Âm Nhất nhìn chăm chú về phía xa, trong núi cũng không có chỗ nào kỳ lạ, khoan đã, Âm Nhất mở to đôi mắt, trong núi chỉ có một nữ tử..... Đây, chẳng lẽ chính là nguyên nhân làm Tôn chủ thất thường sao?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Trưởng Nữ

"Âm Nhất." Âm thanh ôn hòa thật giống như vang lên sát bên tai, Âm Nhất cả kinh vội vàng thu hồi ánh mắt, ẩn vào trong bóng tối, cũng không dám lại đi dòm ngó người mà Tôn chủ vừa nhìn nữa.

Nữ tử kia rốt cuộc là ai?

Đề xuống tò mò trong lòng, Âm Nhất tùy thời đều có thể mất mạng, không dám mạo hiểm phạm vào Tôn chủ.

Chỉ là nữ tử ở nơi xa trong núi kia đã gọi lên tò mò của hắn.

Trong Viễn Sơn, nữ tử kia căn bản cũng không biết từng cử động của nàng đã rơi vào trong mắt những người khác, vẫn ở chỗ cũ không nhanh không chậm nhặt nhánh cây.

"Ai da, tiểu thư của ta ơi, tại sao người vẫn còn ở nơi này?" Một phụ nhân hơn 40 tuổi nâng váy chạy tới, một phát bắt được tay của nữ tử, "Tiểu thư của ta, trời cũng đã tối, sao người vẫn chưa về nhà?"

Liễu Lan Yên ngây ngô cười với phụ nhân: "Tần di, con còn chưa có nhặt đủ củi đốt, không làm xong, sẽ không có cơm ăn."

"Người nào? Tên cậu nô tài nào dám nói với tiểu thư như vậy?" Tần di tức đến chóng mặt rống giận.

"Là Hâm Dung tỷ tỷ." Liễu Lan Yên không cảm thấy có cái gì không đúng, thành thật trả lời, cũng không quên nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Tần di: "Tần di tức giận sao?"

Nhìn bộ dáng sợ hãi ngây ngô của Liễu Lan Yên, dù là rất tức giận, Tần Tụ cũng không có phát hỏa, áp chế cơn thịnh nộ, đưa tay xách giỏ trúc trên đất lên, bên trong đã có đầy củi đốt.

Xách trong tay cân nhắc, đối với yêu quái có yêu lực như bọn họ mà nói, những thứ này căn bản cũng không tính là gì, nhưng là, tiểu thư nhà bọn họ một chút yêu lực cũng không có.

Bị một sọt củi đốt nặng như vậy đè xuống, bả vai nhỏ bé của tiểu thư làm thế nào chịu nổi?

"Tiểu thư của ta, nài ta bảo người đi, người liền đi sao? Người chính là đại tiểu thư của Liễu gia đó!" Tần Tụ vác giỏ trúc lên vai, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Liễu Lan Yên đi trở về.

Vừa đụng vào bàn tay kia, Liễu Lan Yên theo bản năng rút tay lại, giấu trong tay áo, lại bị Tần Tụ nhanh tay lẹ mắt một phát bắt được giờ lên trước mặt.

"Xem ta trở về có đánh chết con tiện nhân kia hay không!" Vừa nhìn trong lòng bàn tay mềm mại hiện đầy vết thương nho nhỏ, Tần Tụ cắn răng nghiến lợi gầm nhẹ, vừa kéo Liễu Lan Yên hóa thành một con gió màu xanh lá trực tiếp trở lại Liễu phủ.

"Liễu Hâm Dung, ngươi đi ra cho ta!" Tần Tụ vừa về tới phủ liền trực tiếp một cước đá văng cửa chính, rống lên.

Tiếng quát của Tần Tụ khiến cho tất cả người làm trong Liễu phủ đều chạy ra, chỉ chỉ chỗ chỗ Tần Tụ phách lối.

"Ai cha, ta tưởng là ai chứ, thì ra là Tần Tụ." Liễu Hâm Dung lắc lư eo nhỏ uốn éo bước tới, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, nhìn thế nào cũng là một mỹ nhân, cùng với dung mạo bình thường của Liễu Lan Yên tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, hai người đứng ở nơi đó, một là tức giận đỏ mặt một người khác thì mặt tái xanh.

"Liễu Hâm Dung, tại sao ngươi lại bảo tiểu thư đi kiếm củi đốt?" Tần Tụ cũng mặc kệ chung quanh có bao nhiêu người nhìn, nài bây giờ đã tức tới mức đầu bốc khói, nài chính là không thể chịu được có người khi dễ tiểu thư của nài.

"Tại sao?" Liễu Hâm Dung che miệng cười duyên, cứ như nghe được một chuyện cười kinh thiên động địa nào đó, bất thành lời tiếng cười dừng lại, lạnh lùng quát lớn, "Tần Tụ, ngươi là nô tỳ mà dám nói chuyện với ta như vậy sao?"

"Người tới, và miệng cho ta!" Liễu Hâm Dung phân phó một tiếng, tỳ nữ cận thân nài lập tức tiến lên, muốn bước tới và miệng.

"Liễu Hâm Dung, ngươi dám?" Tần Tụ giận dữ nói.

"Hừ, ta có cái gì không dám?" Liễu Hâm Dung cười khẩy nói, "Tần Tụ ngươi là kẻ dưới mà dám mạo phạm người trên, là ai cho ngươi quyền hạn như vậy, chẳng lẽ là vị tiểu thư Lan Yên này của chúng ta sao?"

"Ngươi. . . ." Tần Tụ sững sờ, tất cả những lời sắp nói ra đều nghẹn ở cổ họng, một chữ cũng không phun ra được.

"Người làm vĩnh viễn là người làm, nhớ, bây giờ ở Liễu phủ ai mới là đương gia!" Liễu Hâm Dung kiêu ngạo ngẩng đầu lên, "Hôm nay lão gia của Liễu gia là cha ta, cũng không phải là cái loại đại bá ‘vì chủ hy sinh thân mình’ đó!"

"Nếu không phải Yêu Chủ nể tình lão gia nhà ta, thì phụ thân ngươi như thế nào vớt được vị trí trưởng lão này? Tiểu thư nhà ta mới thật sự là nhi nữ của trưởng lão!" Tần Tụ một bước cũng không nhường, cãi lại, nài không cho phép người khác khi dễ tiểu thư nhà mình, huống chi là cái thứ chim cưu chiếm tổ chim khách- Liễu Hâm Dung này.

"Vậy thì như thế nào? Hôm nay trưởng lão của Yêu Giới là cha ta, ta mới là nhi nữ của trưởng lão!" Liễu Hâm Dung vênh vao hung hăng khiến Tần Tụ tức giận.

"Ngươi. . . ." Tần Tụ tức giận trợn trừng mắt nhìn Liễu Hâm Dung.

Nài chỉ là mới xuất môn ra ngoài làm việc mấy ngày, trở lại mới biết tiểu thư nhà mình lại bị người như thế khi dễ, nài làm sao nhịn được cái khẩu khí này?

"Tần di, chúng ta trở về đi thôi."

Âm thanh sợ hãi, cùng với lực độ yếu ớt lôi kéo ống tay áo nài, khiến Tần Tụ đau lòng, mắt chưa xót, tiểu thư nhà nài rõ ràng là nhi nữ của trưởng lão phong quang vô hạn ở Yêu Giới.

Nếu không phải lão gia xảy ra việc ngoài ý muốn, khiến nhị thúc của tiểu thư thay thế vị trí trưởng lão, thì nơi nào đến phiên Liễu Hâm Dung ở chỗ này làm mưa làm gió?

"Được, tiểu thư, chúng ta trở về." Tần Tụ biết hiện tại nài không thể không nuốt xuống cục tức này, vì muốn tiểu thư có một chỗ an thân, nài không thể tranh chấp, chỉ là, sớm muộn gì nài cũng sẽ đem tất cả những gì mà tiểu thư đã phải chịu trả lại gấp bội cho nài ta.

Tần Tụ giờ cái giỏ củi đốt nặng trĩu kia lên, một tay lôi kéo bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Liễu Lan Yên hướng Thiên viện mà đi.

"Ở đây đang náo loạn chuyện gì?" Liễu Tấn Lợi nhìn thấy nhiều người tụ tập ở Tiền viện như vậy, khó chịu quá lớn.

"Cha." Liễu Hâm Dung xoay người, hơi hành lễ, "Còn không phải là do cái tên nô tỳ Tần Tự này không biết tôn ti, vô lễ chống đối, nói chủ nhân của Liễu phủ này là người khác."

Liễu Hâm Dung biết phụ thân mình không thích nghe nhất chính là người bên ngoài nói về đại bá, kiêng kỵ nhất chính là có người nói hấn ý vào ân huệ của đại bá mới được lên làm trưởng lão Yêu Giới.

Quả nhiên, vừa nói xong, liền nghe được Liễu Tấn Lợi thô lỗ mắng to: "Tần Tự!! Miệng nguoi ăn cứt rồi sao?"

Vừa nghe phụ thân của mình thế nhưng mắng ra thô tục như thế, Liễu Hâm Dung chỉ biết rõ mình đã thành công nhóm lên lửa giận của phụ thân, vội vàng an ủi: "Cha, người không cần quá tức giận, chỉ là lời nói của một tiểu tiện tỳ thôi mà."

Liễu Tấn Lợi cũng không có như Liễu Hâm Dung dự đoán sẽ lập tức xử trí Tần Tự, mà ngược lại, vung ống tay áo, vội vàng ném xuống một câu: "Hừ, trở lại hăng nói."

Xoay người liền muốn rời đi.

"Cha." Liễu Hâm Dung vội vàng kêu, tại sao cha lại dễ dàng bỏ qua cho Tần Tự như vậy? Nàng một phen khích bác chẳng phải là uổng phí sao?

"Đại tiểu thư, Yêu Chủ cho mời lão gia gấp." Gã sai vặt bên cạnh Liễu Tấn Lợi vội vàng nở nụ cười, chỉ sợ Liễu Hâm Dung tức giận.

"Hâm Dung tỷ tỷ, cứt ăn ngon không?" Liễu Lan Yên cau mày tò mò hỏi.

"Tiểu thư!" Tần Tự bắt đầu đi hô nhỏ một tiếng.

"Ăn ngon, ăn rất ngon đấy." Liễu Hâm Dung lập tức phản ứng kịp, trên mặt lộ ra hả hê âm hiểm cười, một nữ nhân ngu đại như vậy dựa vào cái gì cùng nàng tranh sự chú ý của người kia?

"Thật?" Liễu Lan Yên vui mừng chứng thực nói.

"Thật, không tin nguoi có thể hỏi cha. Cha chắc chắn sẽ không lừa nguoi." Liễu Hâm Dung quay đầu hướng phụ thân mình chỉ chỉ, nàng biết, Liễu Lan Yên tồn tại vẫn là một cái gai trong lòng phụ thân.

"Nhị thúc." Liễu Lan Yên vẫn luôn sợ Liễu Tấn Lợi, hèn nhát hạ mi mắt hỏi.

"Thật, ăn rất ngon!" Liễu Tấn Lợi chăm chọc hừ lạnh, hất tay áo lên sai bước rời đi.

Nếu không phải có kỵ tiếng nguoi, hấn làm sao lại để cho cái nha đầu ngu đại này còn sống ở trước mặt mình.

Nàng xuất hiện một lần, là lại một lần nhắc nhở hấn là mụn "Ân nghĩa" của đại ca mới lên tới vị trí trưởng lão, hấn có chỗ nào không bằng đại ca chứ?

Thật là cái thứ chướng mắt!

Nhìn phụ thân vội vã mà đi, Liễu Hâm Dung hả hê lắc mông quay trở về hậu viện, xem bộ dáng cười trộm của đám hạ nhân, mục đích nhục nhã Liễu Lan Yên đã đạt được, trong lòng nàng thư thái rất nhiều, tất nhiên liền trở về nghỉ ngơi.

Cũng không có ai chú ý tới Liễu Lan Yên được Tần Tự diu về trác viện, trong đôi mắt ngây ngô kia thoáng qua một tia sáng tàn ác khiến người ta sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Điểm Tâm Mới Mẻ Độc Đáo

Liễu Tấn Lợi ra khỏi cửa phủ, người đi đường mới vừa rời còn ở ngoài cửa len lén nhìn quanh vào trong đều lập tức tản đi hết.

Cau mày, Liễu Tấn Lợi nhìn không được phát ống tay áo một cái, trong nhà có một cái nha đầu ngu đại như vậy thật sự là rất mất mặt. Chỉ bởi vì cái thứ chướng mắt đó là cốt nhục duy nhất của đại ca, nên hấn vẫn phải đối xử tử tế với nàng, thật là khó chịu.

Cực nhanh đến Vương Cung, tiến vào Bảo Điện, ba vị trưởng lão khác đã đứng ở trong điện. Liễu Tấn Lợi vội vàng đi qua quỳ xuống hành lễ: "Thuộc hạ tới chậm, kính xin Chủ Thượng thứ tội."

Yêu Chủ khoát tay áo, ý bảo Liễu Tấn Lợi đứng dậy: "Khánh lễ đã chết."

Vừa nghe thấy tin tức này, mặt Liễu Tấn Lợi lập tức lộ vẻ vui mừng: "Khánh Lê là tai họa ngầm của Chủ Thượng, hôm nay đã chết, thật là đã giúp Chủ Thượng cởi bỏ được một mối lo ngại."

Liễu Tấn Lợi ngừng đầu vừa định tiếp tục nói thêm, lại phát hiện sắc mặt Yêu Chủ ảm đạm buồn rầu, không có nửa phần mừng rỡ.

Chuyện gì đang xảy ra?

Lê ra, Khánh Lê chết, Yêu Chủ bớt được một cái họa lớn trong lòng, không phải nên vui mừng sao?

Thế nào ngược lại nhìn Yêu Chủ lo lắng trùng trùng, so với khi Khánh Lê còn sống còn lo lắng hơn?

"Hắn. Biết chuyện này." Yêu Chủ rất mật mờ nhắc tới một người, hay nói đúng hơn là cố ý gọi chung chung, về mặt này rõ ràng là không muốn nhắc tới danh xưng của người kia.

Có thể để cho Yêu Chủ lộ ra thần sắc như vậy cũng chỉ có người đó.

Điện hạ đứng thẳng người, tất cả đều không khỏi căng thẳng trong lòng, giống như là bị một bàn tay vô hình nào đó nắm chặt, hô hấp cũng trong nháy mắt dừng lại.

"Chủ Thượng, người nọ có phản ứng ra sao?" Một trưởng lão tên Khương Triệu đứng bên cạnh mở miệng cẩn thận hỏi thăm.

"Có chút không vui." Yêu Chủ suy nghĩ lời người nọ truyền tới một chút, trầm giọng nói.

Vừa nghe người nọ chỉ là có chút không vui, Điện hạ và tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, tốt quá tốt quá.

"Tam đệ, đệ cảm thấy phải làm thế nào?" Yêu Chủ hỏi một nam tử mặc cẩm bào bên cạnh, gương mặt anh khí mừi phần không nhìn ra tuổi, dung mạo này tuyệt đối là sẽ làm cho nữ nhân thét chói tai "mỹ nam!".

"Đương nhiên là thuận theo chiều gió, nhìn sắc mặt mà làm." Dư Cận Thước nghĩ rồi nói ra.

Yêu Chủ xoay chuyển ánh mắt nhìn mấy người Điện hạ khác một chút, mọi người cùng nhau gật đầu, hiển nhiên đối với đề nghị của Dư Cận Thước rất là đồng ý.

"Cũng là Tam đệ có biện pháp hay." Về mặt Yêu Chủ tràn đầy khen ngợi mỉm cười nói, sau đó ánh mắt đột nhiên bất mãn thoáng nhìn, quét qua phía một vị điện hạ ở trong góc, hừ lạnh một tiếng, "Cả ngày bắt học võ thuật."

Nghe được lời nói của Yêu Chủ, sắc mặt của Tứ Đại Trưởng Lão biến đổi khác nhau, tất cả đều nhìn sang một người đứng yên trong góc đại điện, áo bào rộng lưng thùng cũng không có buộc chặt, ăn mặc tùy ý cùng với mọi người trong Bảo Điện đang nghiêm túc nghị sự không có chút tương xứng nào.

Ngay cả tóc dài cũng không cột, mặc cho nó xõa ở phía sau, nhìn dung mạo, giống Yêu Chủ đến mấy phần, tựa vào cây cột trong Bảo Điện, mắt nửa khép như đang ngủ say.

Đối với Yêu Chủ đang quát lớn, ngoảnh mặt làm ngơ, một chút cũng không có chú ý tới, hắn đã trở thành tiêu điểm của mọi người trong Bảo Điện.

Yêu Chủ hừ lạnh một tiếng, khoát khoát tay, mọi người hiểu, hành lễ lui ra sau.

Hiển nhiên, lần này Yêu Chủ tìm mọi người tới cửa, cũng không phải muốn nghĩ biện pháp muốn ứng phó với người kia như thế nào, mà là nói cho bọn họ biết, Khánh Lê đã trừ đi, người kia hơi không vui, vì thế trong ngày thường bọn họ làm việc phải cẩn thận một chút, không lại chọc giận người kia là được.

Mọi người đang ở ngoài điện chia tay, Liễu Tấn Lợi lên tiếng nói: "Vương Gia, ngài có thể dành một chút thời gian tới quý phủ uống trà được chứ? Gần đây người kia đúng là càng ngày càng lớn lối."

Nếu là những người khác mời, Dư Cận Thước sẽ lập tức cự tuyệt, thế nhưng hiện tại hắn với Liễu phủ cũng có một chút giao tình, hơn nữa lại nhắc tới người kia, nên cũng không có ý cự tuyệt.

Nhìn thấy Dư Cận Thước như thế, trên mặt Liễu Tấn Lợi lộ vẻ vui mừng, vừa quay đầu thì nhìn thấy nam tử vừa mới bị trách mắng ở Bảo Điện, nở nụ cười hỏi "Điện hạ có thể nề mặt thân, cũng đến quý phủ dùng bữa?"

Đừng xem Yêu Chủ bất mãn với chính đứa con trai này của hắn mà khinh thường, dù sao nhi tử cũng là nhi tử, hắn đương nhiên không thể lạnh nhạt. Người bên cạnh hiện tại là người có tiếng nói cao nhất trong toàn bộ Yêu Giới, người có khả năng kể vị Yêu Chủ nhất- Dư Cận Thước, còn có huyết mạch ruột thịt của Yêu Chủ- Dư Hân Dật, hai người ai hắn cũng không thể đắc tội, đều là người mà hắn phải ra sức lấy lòng.

"Nếu Liễu trưởng lão đã nói như vậy, Hân Dật, cháu cùng đi chứ." Không cho Dư Hân Dật cơ hội cự tuyệt, Dư Cận Thước trực tiếp mở miệng phân phó.

"Sao cũng được." Dư Hân Dật như cũ vẫn là bộ dáng lười biếng kia, ngáp một cái, giống như đi nơi nào đối với hắn mà nói đều là nơi để ngủ thôi.

Mấy người ngồi vào xe ngựa đến trước đại môn của Liễu phủ, còn chưa có xuống xe ngựa liền nghe được bên cạnh không biết là người nào đang bàn luận xôn xao.

"Thật là, cái vị tiểu thư Liễu gia kia hiện tại càng lúc càng ngu dại rồi, ngay cả cút cũng dám ăn."

"Không thể nào? Vị tiểu thư đó không phải sẽ trở thành vương phi sao? Người như vậy, Tam vương gia cũng muốn?"

"Không muốn thì sao chứ? Ban đầu là do Yêu Chủ và Đại Trưởng Lão quyết định hôn ước, chẳng lẽ hiện tại Liễu Tấn Lợi thay thế vị trí đại ca hần, là có thể bội ước sao?"

"Đúng vậy, ban đầu Đại Trưởng Lão vì Yêu Giới lập được vô số công lao hiển hách, hiện tại"

Người đi đường nghị luận được một nửa, nhìn thấy xe ngựa của Liễu phủ, liền lập tức im miệng, vội vàng tản ra, chỉ sợ rước họa vào thân.

Xe ngựa chạy vào bên trong, sắc mặt Dư Cận Thước liền đen kịt một mảnh, từng chữ từng chữ cắn răng phun ra: "Bọn họ nói, nàng muốn ăn cái gì?"

Nhìn thấy sắc mặt Dư Cận Thước không tốt, Liễu Tấn Lợi hết sức kinh sợ vội vàng nhận tội: "Là lỗi của thuộc hạ, Lan Yên nó nói xằng nói bậy, mới vừa rồi là Chủ Thượng cho mời gấp, thuộc hạ trong lúc gấp rút đáp nàng một câu, lúc này mới gây ra chuyện cười."

"Hừ." Dư Cận Thước dùng sức đẩy cửa xe, lập tức nhảy xuống, sắc mặt đen như đất nồi bước vào Liễu phủ, Liễu Tấn Lợi nhìn bóng lưng giận dữ đi phía trước, trong lòng thâm vui mừng.

Hần chính là muốn cho Dư Cận Thước bất mãn với Liễu Lan Yên.

Người đời đều nói hần là dựa vào ân huệ của đại ca mới lên được chức Đại trưởng lão, nên cho là hần kém hơn đại ca sao?

Nữ nhi của đại ca ngu dại như thế, dù được đến vương phủ cũng là chuyện khiến người cười. Chọc giận Vương Gia, đại ca dù có công với Yêu Giới thì thế nào?

Hần sẽ khiến người đời quên đi đại ca hần, chỉ còn nhớ cái tên Liễu Tấn Lợi hần!

Mang theo nụ cười âm hiểm, Liễu Tấn Lợi lợi dụng động tác xuống xe ngựa để che giấu tâm tư của mình. Ôn định xong tâm tình, lúc này mới xoay người hướng về phía người trên xe ngựa cung kính hành lễ: "Điện hạ, xin mời."

"Há? Đến rồi?" Dư Hân Dật lúc này mới lười biếng mở hai mắt ra, hình như là mới từ trong mộng giật mình tỉnh lại.

"Vâng, thưa Điện hạ, đã đến." Liễu Tấn Lợi nở nụ cười nói.

Vốn là ở trước cửa Bảo Điện, hần cũng chỉ là lên tiếng khách sáo một chút, cho là người Điện hạ cả ngày vô tri vô giác này tất nhiên sẽ không đồng ý, nhưng mà nào biết Vương Gia ở một bên lại thay Điện hạ trả lời, nghĩ đến cũng đúng, Vương Gia phải làm bộ, khiến người đời biết hần vẫn luôn chăm sóc vị Điện hạ không ra hồn này.

"Tốt." Dư Hân Dật lười biếng vịn cửa xuống xe, vốn là áo đã thùng thình nay lại bị gió đêm thổi qua, càng thêm xóc xệch.

Dư Hân Dật cũng không để ý, mặc cho gió đêm cứ như vậy thổi loạn.

"Điện hạ, mời, thuộc hạ đã chuẩn bị tốt rượu và thức ăn." Liễu Tấn Lợi đưa tay ra trước, mời Dư Hân Dật vào phủ.

Dư Hân Dật tùy ý đi vào trong, Liễu phủ đã chuẩn bị xong rượu và thức ăn, mọi người nhập tọa.

"Vương Gia, Điện hạ, mời." Liễu Tấn Lợi trước bụng ly rượu lên kính, trong bữa tiệc Liễu Tấn Lợi không ngừng dùng kỹ xảo nịnh nọt Dư Cận Thước, hôm nay Dư Cận Thước chính là đối tượng mà người người muốn nịnh bợ, nếu không phải trong phủ của hần có một chút quan hệ nhỏ kia, sợ rằng kính xin đến mấy Vương Gia cũng không tới phủ.

Trong bữa tiệc, Dư Hân Dật vẫn như cũ tùy ý ăn cơm, chỉ là trông rất luôn khép hờ, biểu hiện hần đang thêm được ngủ ngay lập tức.

"Vương Gia, đây là điểm tâm mà đầu bếp trong phủ tỉ mỉ làm ra, kính xin Vương Gia thưởng thức." Liễu Hâm Dung bụng khay, trên cái đĩa tinh xảo là các loại điểm tâm khác nhau.

Cố ý ở trước mặt Vương Gia ăn mặc trang điểm xinh đẹp, lại thêm bộ dáng hiền lương thực đức, cho dù là ai cũng có thể hiểu Liễu Tấn Lợi đang đánh cái chủ ý gì.

Nữ nhi nhà mình dung mạo so với nha đầu Liễu Lan Yên ngu dại kia đẹp hơn không biết bao nhiêu lần, không có lý do gì mà Vương Gia sẽ không cần mỹ nhân, đi muốn một nữ Vô Diệm ngu dại.

Nhìn thấy Liễu Hâm Dung, Dư Cận Thước làm sao lại không hiểu ý định của Liễu Tấn Lợi, chỉ là, hần xưa nay không thích đồ ngọt, nhưng mà đối với Từ Đại Trưởng Lão chỉ dưới Yêu Chủ, hần cũng không muốn đắc tội, lá mặt lá trái là luôn phải làm.

"Thì ra là Liễu tiểu thư, nếu là tình tế mỹ thực, tiểu thư sao có thể bỏ qua, Đại Trưởng Lão nếu không ngại cũng nếm thử một chút." Dư Cận Thước mượn hoa hiến Phật, nhưng không ai cảm thấy hấn thất lễ, mà sẽ chỉ làm nữ nhi của Liễu gia càng thêm vui mừng, cảm thấy là Vương Gia coi trọng bọn họ.

"Thuộc hạ cảm ơn Vương Gia." Liễu Tấn Lợi và Liễu Hâm Dung duyên dáng ăn, cắn một miếng, bên trong là nhân bánh mềm nhũn.

Ăn một miếng, có chút cảm giác là lạ, Liễu Tấn Lợi cho là đầu bếp mới muốn làm thức ăn đa dạng, cũng không có để ý.

Sau khi hai người ăn hết phần mình xong, đột nhiên một người vọt vào đại sảnh, lớn tiếng gọi: "Lão gia, không được ăn. Món điểm tâm này không được ăn!"

"Hô to gọi nhỏ như vậy còn ra thể thống gì?" Liễu Tấn Lợi Lệ hung dữ quát lớn.

Ngoài việc thất lễ với Dư Cận Thước, quan trọng hơn là, món điểm tâm này là muốn cho Vương Gia ăn, nay tự nhiên lại ra một hạ nhân hô to không được ăn, sẽ làm Vương Gia nghĩ thế nào?

"Lão gia, thật là không được ăn." Hạ nhân vì một cái liên tế quý xuống đất, dùng sức dập đầu, sắc mặt trắng bệch toát ra mồ hôi lạnh, "Về cái nhân của món bánh này, nhân bánh là"

"Là cái gì?" Liễu Hâm Dung cũng nóng nảy, điểm tâm là nằng bụng cho vương gia, nằng làm sao có thể không lo chứ?

"Là. . . là. . ." Hạ nhân ấp a ấp úng ngập ngừng nói, thân thể không ngừng rét run, nhưng vẫn không dám mở miệng nói ra.

"Rốt cuộc là cái gì? Nói!" Liễu Tấn Lợi dùng sức vỗ bàn một cái, giận dữ quát lớn: "Không nói, ta giết chết ngươi!"

Hạ nhân nhắm mắt khoanh tay hô lên: "Là phân ạ."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chỉ Đơn Thuần Là Trùng Hợp ?

"A." Liễu Tấn Lợi và Hâm Dung cùng che miệng xoay người xông ra ngoài, trên đại điện chỉ còn lại cái người báo tin đang run lẩy bẩy cùng với người nô tỳ phục vụ bên cạnh bị hù cho ngu dại.

Ầm một tiếng, cái khay đặt điểm tâm bị quăng trên đất, chia năm xẻ bảy vỡ vụn.

Điểm tâm tinh xảo nhanh như chớp lăn đầy đất, có nhiều màu sắc khác nhau trông rất đẹp mắt, dĩ nhiên, lúc này sắc mặt của Dư Cận Thước cũng cùng màu với một trong những cái bánh đó – xanh ngắt.

"Phụt --" Dư Hân Dật trực tiếp đem rượu trong miệng phun ra ngoài, chỉ vào điểm tâm trên đất cười ha ha .

Nhìn Dư Hân Dật ôm bụng cười đến sắp rớt xuống đất, chân này Dư Cận Thước nhú chặt, sắc mặt âm trầm, lạnh giọng hỏi "Điện hạ đang cười cái gì?"

Âm thanh ra khỏi miệng cực kỳ đè nén, tựa như con mãnh thú hung ác muốn xé nát con mồi trong miệng.

" ‘ Thức ăn ngon ’ trong phủ của Đại Trưởng Lão thật là đặc biệt, làm người ta mở rộng tầm mắt!" Dư Hân Dật vừa nói vừa vỗ cái bàn cười lớn, cười đến nước mắt cũng chảy ra.

Vốn đã là người không có hình tượng gì, lúc này xem ra càng thêm điên cuồng.

Dư Cận Thước nhìn chăm chăm điểm tâm trên đất, trong mắt lóe ra hung quang, hận không thể phá hủy toàn bộ Liễu phủ này, bầm Liễu Tấn Lợi làm trăm mảnh.

Lấy cái thứ này ra, là muốn cho hấn ăn sao?

Không lâu sau, hai cha con Liễu Tấn Lợi và Liễu Hâm Dung mang sắc mặt trắng bệch trở lại.

Dư Cận Thước nhìn chăm chăm Liễu Tấn Lợi, cười âm hiểm nói một câu: "Đại Trưởng Lão chiều đãi thật là tốt."

Thật may là thường ngày hấn không thích đồ ngọt, nếu không. Nghĩ tới đây, sắc mặt Dư Cận Thước càng thêm khó coi.

"Vương Gia, thuộc hạ nhất thời sơ xuất, kính xin Vương Gia thứ tội." Liễu Tấn Lợi vừa tiến lên liền trực tiếp té nhào xuống đất, cố nén ghê tởm trong lòng, vội vàng cầu khẩn nói.

"Sơ xuất?" Dư Cận Thước nhìn cũng không thèm nhìn Liễu Tấn Lợi lấy một cái, cười lạnh mang theo sát khí khát máu, "Loại chuyện như vậy cũng có thể sơ xuất sao?"

"Thì ra là Đại Trưởng Lão ở trong phủ luôn dùng cái loại nguyên liệu này làm điểm tâm." Sát khí rét lạnh trong lời nói của Dư Cận Thước làm Liễu Tấn Lợi sợ đến liên tiếp dập đầu, chỉ sợ Dư Cận Thước trong lúc nóng giận, tánh mạng của mình sẽ khó mà giữ được.

"Thuộc hạ đã sai người bắt giữ đầu sỏ gây nên, mặc cho Vương Gia xử lý." Liễu Tấn Lợi vội vàng đẩy tội nhân ra.

Thị vệ trong phủ lập tức ép một cô gái đi tới, nặng nề đẩy, khiến cô gái "bịch" một cái liền té ngã trên đất, một tiếng kia không cần nghĩ cũng biết, lần này rơi không nhẹ.

"Vương Gia, chính là nàng đã làm." Liễu Tấn Lợi thật không muốn nhắc tới hai chữ "điểm tâm", cho tới bây giờ nếu không phải hấn liều mạng dè nén thì đã có thể nôn mửa không ngừng.

Nhìn lướt qua cô gái mặc quần áo bình thường phía dưới, Dư Cận Thước cười lạnh một tiếng: "Đại Trưởng Lão nghĩ như thế này thì Bôn vương sẽ cho qua sao?"

"Thuộc hạ không dám." Liễu Tấn Lợi khoát tay lia lịa.

"Không dám? Ta thấy là ngươi rất có dũng khí. Ngay cả một đứa nha hoàn như vậy cũng đẩy ra làm người chịu tội thay, ngươi nghĩ Bôn vương là người ngu, có thể mặc người đùa giỡn hay sao?" Dư Cận Thước nổi giận, ở trong Yêu Giới, mình tuyệt đối là dưới một người trên vạn người, ngay cả Yêu Chủ ngày hôm nay, mọi sự cũng đều thương lượng với hấn.

Vậy mà bây giờ không ngờ ở trong phủ một trưởng lão lại sinh ra chuyện như vậy, thật là cực kì buồn cười.

"Không phải vậy, Vương Gia, người nọ là Liễu Lan Yên." Liễu Tấn Lợi vội vàng đẩy cô gái té ngã trên đất, nhanh chóng kể lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra, "Thuộc hạ mới vừa rồi đã hỏi qua, là nha đầu này hồ đồ, lúc này mới mạo phạm Vương Gia."

"Liễu Lan Yên?" Dư Cận Thước xiết chặt chân mày, vò vét những mảnh ký ức không còn lưu lại nhiều trong đầu, nhìn cô gái dung mạo thanh tú trước mắt này, dường như cùng dung mạo của một tiểu cô nương xa xôi nào đó trong trí nhớ của hấn trùng với nhau.

Đúng rồi, chỉ là nhiều năm trôi qua, cũng đã sớm không còn ấn tượng gì. Khi đó chẳng phải là cùng phụ thân của nàng có chút quan hệ, mới có hôn ước sao.

"Đúng là người làm sao?" Giọng điệu Dư Cận Thước trầm thấp, mang theo xu thế áp bức nồng nặc, dù là người từng có hôn ước, chuyện hôm nay cũng không thể tha thứ.

Dư Hân Dật vẫn tùy ý mà ngồi bên cạnh ngược lại liếc mắt nhìn Liễu Lan Yên té trên đất, chỉ liếc mắt một cái liền thấy sự hèn nhát trong mắt nàng.

Xem ra là không có vở kịch gì hay để xem rồi.

"Phải. . . ." Âm thanh run sợ vang lên, yếu ớt như muỗi kêu, nếu không phải là lúc này trong phòng an tĩnh cực độ, sợ rằng thật sự là không nghe được âm thanh của nàng.

"Lớn mật, đồ ăn của vương gia ngươi cũng dám táy máy tay chân?" Liễu Tấn Lợi rống giận, trong bụng tức che giấu mừng như điên.

Nếu như có thể mượn cơ hội này diệt trừ nha đầu chướng mắt kia, chức Đại trưởng lão hấn đang ngồi sẽ càng thêm ổn định rồi.

Nghe được Liễu Tấn Lợi quát lớn, sắc mặt của Dư Cận Thước lại thay đổi, càng lúc càng khó coi đến cực điểm.

Thật là, mỗi khi nghĩ đến loại đồ vật này đã được bày trước mặt hấn, hấn liền không nhịn được buồn nôn.

Dư Hân Dật ở một bên vẫn như cũ tự rót trà uống ngồi xem kịch hay, xem ra, Liễu Tấn Lợi rất là để ý danh tiếng hôm nay của hấn.

Chỉ là, thật đáng tiếc, một cô gái yếu đuối như vậy lại trở thành vật hy sinh.

Chỉ là, mình không có thực lực, cũng không oán được người khác.

"Nhị thúc nói là ăn ngon." Liễu Lan Yên nói một câu, thiếu chút nữa làm cho Dư Hân Dật bị sặc, một tia kinh ngạc nhanh chóng lóe lên trong mắt.

Những lời này là vô tình hay là cố ý?

Dư Hân Dật vẫn như trước tùy ý ngồi, vụng trộm lại dụng tâm chú ý từng lời Liễu Lan Yên nói.

"Ăn nói hàm hồ, ta lúc nào nói qua?" Liễu Tấn Lợi tức đến đỏ bừng cả mặt, nếu là trong ngày thường thì coi như xong, nhưng hôm nay lại liên lụy đến

vuông gia, chuyện này tuy nhỏ mà lớn.

"Nhị thúc rõ ràng có nói qua." Liễu Lan Yên ngồi dưới đất, cứng cổ cùng Liễu Tấn Lợi tranh cãi, "Lúc ở trước cửa viện, nhị thúc nói! Chính là bởi vì nhị thúc nói ăn ngon, nên Lan Yên mới cố ý tìm tới hiếu kính nhị thúc."

Nói xong, mặt Liễu Lan Yên lộ ra vẻ thê lương, hơi nức nở: "Lan Yên chỉ là muốn hiếu kính nhị thúc, nhị thúc, Lan Yên làm sai sao? Lan Yên nghe nhị thúc nói mới đi làm. Nhị thúc, đừng trách Lan Yên nữa có được hay không?"

Nghe Liễu Lan Yên nức nở, sắc mặt Dư Cận Thước càng ngày càng lạnh lùng, nhìn chòng chọc vào Liễu Tấn Lợi, hắn cũng không có quên ở ngoài vương phủ, hắn nghe được cái gì, những người qua đường kia nghị luận không hề giả.

Cảm nhận được ánh mắt bức người của Dư Cận Thước, Liễu Tấn Lợi á khẩu không trả lời được, cuối cùng cực kỳ tức giận kêu một tiếng: "Người đâu!"

"Lão, lão gia. . . ." Người làm lập tức run run rẩy rẩy chạy vào.

"Ai bảo các người làm?" Liễu Tấn Lợi lớn tiếng hét hỏi.

"Tiểu, tiểu thư bảo chúng tôi làm." Người làm co rúm thân thể lại, tận lực cách xa Liễu Tấn Lợi.

"Nàng là kẻ ngốc, các người cũng không có đầu óc sao?" Liễu Tấn Lợi giận đến kêu to, đánh cái người ngu xuẩn kia một cái, "Nàng nói cái gì thì nghe cái đó sao?"

"Tiểu thư, tiểu thư có ngọc bài của Đại Trưởng Lão." Người làm kinh hồn bạt vía nói, lời của hắn lập tức chặn họng Liễu Tấn Lợi.

Ngọc bài của Đại Trưởng Lão đồng nghĩa với lệnh do Đại Trưởng Lão đích thân nói, dù là hôm nay hắn thay vị trí Đại Trưởng Lão, nhưng ngọc bài vẫn không có cầm vào tay.

Nếu không phải cổ kỵ trong tay Liễu Lan Yên có thứ kia, thì hắn cần gì phải nuôi nha đầu này nhiều năm như vậy?

"Đại Trưởng Lão, ông rõ là được lắm." Dư Cận Thước đứng dậy, giận dữ vung ống tay áo sai bước rồi đi, Liễu Tấn Lợi bị dọa sợ vội vàng từ dưới đất bò dậy, đi ra theo.

Mọi người trong phòng cũng đều đi theo ra ngoài, ai cũng không có chú ý tới Dư Hân Dật vẫn tùy ý ngồi ở một bên đang chậm rãi đi tới bên người Liễu Lan Yên, ngồi xổm xuống, nhẹ giọng cười nói: "Lan Yên cô nương, cô nương ngược lại là một người thông minh."

Liễu Lan Yên quay đầu, nháy mắt một cái nhìn Dư Hân Dật: "Điện hạ thật không thông minh."

Dư Hân Dật chấn động trong lòng, lập tức hiểu được ý tứ của Liễu Lan Yên, khám phá được cũng không nên nói toạc ra, vậy mới phù hợp với thân phận Điện hạ trước sau như một, ngây ngô đại dốt của hắn.

Hắn thế nhưng lại vì một nha đầu lần đầu tiên gặp mặt mà phá lệ, khó trách không bị nàng chăm chọc.

Nhưng là, ở trước mặt nàng, hắn thật đúng là không muốn giả bộ.

Người đi đường nghị luận ra sao vừa vặn bị Dư Cận Thước nghe được, Liễu Tấn Lợi đi nghị sự đã rất lâu đến bây giờ mới về, thời gian dài như vậy người đi đường còn chưa có nghị luận đủ sao?

Từ Liễu Tấn Lợi nói ra lời ác độc, bị người đi đường nghe được, còn có khi hạ nhân xông tới ngăn cản ăn điểm tâm, một màn này xảy ra thật là trùng hợp, nhưng mà nghĩ kỹ lại thì như thế cũng "Không hề trùng hợp".

Thế nào lại có tình muốn cho Liễu Tấn Lợi và nữ nhi ăn xong rồi, mới bị vạch trần phát hiện, vừa có người đi đường nói chuyện linh tinh, cộng thêm Vương Gia làm chứng, trùng hợp như vậy, thật là rất trùng hợp.

Trước mặt dạng nữ nhân này, hắn còn phải ngụy trang sao?

"Lan Yên cô nương, nàng đi đâu vậy?" Dư Hân Dật phát hiện Liễu Lan Yên như người không có chuyện gì đứng dậy đi ra ngoài, không khỏi lên tiếng hỏi.

"Ta thấy hơi mệt, muốn đi về ngủ một giấc." Liễu Lan Yên ngây ngốc cười.

Nếu là người ngu dại thì làm sao có thể hiểu được cái chuyện "Đại sự" gì đó đang diễn ra trước mắt đây?

Nghĩ thông suốt những thứ này, Dư Hân Dật chậm rãi đứng dậy, nhú mồm cười khế, đúng là một nữ nhân thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Thuận Nước Đẩy Thuyền

Trở lại trác viện, Liễu Lan Yên trực tiếp ngã lên giường, thật không thích nơi huyên náo ồn ào như vậy, hò hét loạn lên làm phiền người khác.

"Tiểu thư, tiểu thư." Vừa mới nằm xuống, cửa phòng liền bị người dùng sức mở ra, làm Liễu Lan Yên ô ô một tiếng ôm chần rúc vào góc tường.

Nàng mệt quá .

"Tiểu thư." Tần Tự cũng mặc kệ động tác kháng cự của Liễu Lan Yên, nàng chỉ biết tiểu thư bị Liễu Tấn Lợi gọi người dẫn đi, bảo là muốn hưng sư vấn tội.

Nếu không phải nàng bị người ngăn lại, nàng chắc chắn sẽ không để tiểu thư một mình đến đó.

Hiện giờ tiểu thư đã trở lại, đây là thế nào, bị Liễu Tấn Lợi trách phạt rồi sao?

"Tần di, con buồn ngủ quá." Liễu Lan Yên ôm chần, mềm nhũn làm nũng.

"Tiểu thư, ông ta có làm khó dễ con không." Tần Tự tức giận bắt bình hỏi, cũng không biết Liễu Tấn Lợi kêu tiểu thư đến đó muốn làm cái gì.

Làm khó?

Mặt Liễu Lan Yên lộ vẻ mê mang, lắc đầu một cái: "Không có."

Tần Tự thấy Liễu Lan Yên quả nhiên không có bị thương cũng không có cái gì khác thường, cẩn thận tra xét một phen lúc này mới yên lòng lại.

"Tiểu thư, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?" Tần Tự cảm thấy kỳ quái hỏi, vừa rồi Liễu Tấn Lợi là phát điên cái quái gì mà kêu tiểu thư đến.

"Không biết, hình như là đang cãi nhau với Vương Gia." Lòng mày Liễu Lan Yên nhẹ nhặn, bộ dạng như đang lý giải một chuyện mà mình rất không hiểu.

"Vương Gia?" Nhắc tới Vương Gia, Tần Tự lập tức hiểu là ai, đó là Tam đệ của Yêu Chủ, có tiếng là địa vị tối cao, Vương Gia chính là người có khả năng sẽ kế nhiệm vị trí Yêu Chủ nhất.

Xem ra vừa rồi là Liễu Tấn Lợi muốn đánh chủ ý cho nữ nhi của ông ta, muốn cùng Vương Gia kết thân.

"Tiểu thư, mặc kệ như thế nào, nhớ, người mới là vương phi, Vương Gia vẫn còn chưa nạp chánh thê." Tần Tự cắn răng mà nói ra, chỉ cần tiểu thư được gả vào vương phủ, Liễu Tấn Lợi sẽ không khi dễ được tiểu thư.

"Ừm." Liễu Lan Yên đáp một tiếng, ngáp một cái.

Nhìn bộ dáng Liễu Lan Yên không chút nào để ý, trong lòng Tần Tự liền chua xót, rốt cuộc tiểu thư có hiểu ý tứ vương phi là gì hay không?

Nếu không phải ngày đó lão gia chết trận, tiểu thư làm sao lại bị đả kích quá độ, mà biến thành bộ dáng ngu si như vậy?

Liễu Tấn Lợi hết lần này đến lần khác đã chiếm được chỗ tốt, còn không chào đón tiểu thư, tiểu thư thật là mệnh khổ.

"Tiểu thư, Tần Tự tuyệt đối sẽ không để cho người ta khi dễ người." Tần Tự ôm chặt Liễu Lan Yên, thật lòng muốn che chở nàng.

"Vâng, con cũng vậy, sẽ không để cho người khác khi dễ Tần di." Liễu Lan Yên gật đầu một cái, ở trong ngực Tần Tự mơ mơ màng màng nói.

Tần Tự buồn cười nhìn Liễu Lan Yên nửa tỉnh nửa mê ở trong lòng, cười ha hả nói: "Được, tiểu thư bảo vệ Tần Tự."

Nhẹ nhàng vỗ về tiểu nhân nhi ở trong ngực, trong mắt Tần Tự đều là sủng ái, đây là tiểu thư mà bà trông coi từ nhỏ đến lớn, tuyệt đối không cho phép người khác khi dễ nàng.

Bên trong trác viện vắng vẻ là một mảnh yên tĩnh tiêu điều, nhưng ở trong hậu viện, lại là mưa to gió lớn.

"Con tiện nhân kia đâu rồi?" Liễu Hâm Dung giận đến mức rống to, làm cho đám nha hoàn run lấy bầy, "Tiểu thư."

"Tiểu thư cái gì, con đó mà cũng xứng cho người gọi là tiểu thư sao?" Liễu Hâm Dung “bóp” một cái tát vào mặt nha hoàn, bên má lập tức sưng đỏ một mảnh, nha hoàn bị dọa sợ “phịch” một tiếng liền quỳ xuống, liên tiếp cầu xin tha thứ, "Nàng trở về trác viện rồi."

"Gây ra chuyện lớn như vậy, còn dám thành thoi trốn đi sao, lời nó ra đây cho ta!" Liễu Hâm Dung rống giận, con tức này ghen ở ngực nàng, cũng sắp làm nàng không chịu nổi muốn nổ tung rồi.

"Các người lui xuống trước đi." Liễu Tấn Lợi khoát tay, ý bảo tất cả nha hoàn, người làm đều đi xuống.

"Cha, người làm gì vậy?" Liễu Hàm Dung bắt mắt nhìn phụ thân của mình, đây là muốn bỏ qua cho con nha đầu kia sao?

"Vương Gia cũng đã nghe mọi chuyện, ý của cha là, hiện tại lại muốn phạt nàng cũng thật là không danh chính ngôn thuận." Liễu Tấn Lợi khoát khoát tay, đề lừa giận của Liễu Hàm Dung xuống, "Hàm Dung, bây giờ chúng ta không thể động vào Liễu Lan Yên được."

"Ý cha là." Liễu Hàm Dung cố nén lửa giận chờ Liễu Tấn Lợi nói hết.

"Huynh trưởng và đại tỷ của con sắp về, mọi việc chờ bọn nó trở lại rồi hẵng nói." Liễu Tấn Lợi cười lạnh nói, "Chuyện hôm nay, nếu như Vương Gia nghĩ kỹ lại cũng sẽ biết đầu sỏ gây nên là người nào. Người như vậy, con cảm thấy Vương Gia sẽ lấy vào vương phủ sao?"

Nghe Liễu Tấn Lợi nói, lửa giận trong lòng Liễu Hàm Dung nhảy mất tan thành mây khói.

Đúng rồi, Liễu Lan Yên càng "biểu hiện" nhiều, thì để lại ấn tượng cho Vương Gia càng sâu.

"Cha, Vương Gia sẽ kết thân với chúng ta sao?" Liễu Hàm Dung lo lắng hỏi.

Tam vương gia ở Yêu Giới quyền cao chức trọng, người muốn vào vương phủ nhiều như cá diếc sang sông (*người mù quảng chạy theo mồi).

Liễu Hàm Dung đối với dung mạo của mình rất có lòng tin, nhưng là vẫn còn có chút tự biết rõ, Vương Gia cũng không phải là cái loại người chỉ coi trọng dung mạo "Vương Gia đã gặp qua không biết bao nhiêu mỹ nhân, tuy là dung mạo của nữ nhi cũng không tầm thường, nhưng sợ rằng không vào được trong mắt Vương Gia."

Đối với lo lắng của Liễu Hàm Dung, Liễu Tấn Lợi cũng không phải là không hiểu, nói với nữ nhi của mình: "Ban đầu Vương Gia quyết định hôn ước chính là nữ nhi của Đại Trưởng Lão."

Liễu Hàm Dung ngờ ngác nhìn cha nàng, Liễu Tấn Lợi cười vui vẻ với nữ nhi của mình.

Chớp mắt mấy cái, Liễu Hàm Dung lập tức hiểu được ý tứ của cha nàng, cũng cong khóe môi, nở nụ cười: "Nữ nhi hiểu."

Có hôn ước chính là nữ nhi của Đại Trưởng Lão, mà hôm nay nữ nhi của Đại Trưởng Lão có thể nói là Liễu Lan Yên, cũng có thể nói là Liễu Hàm Dung nàng. Huống chi, bây giờ Đại Trưởng Lão lại là Liễu Tấn Lợi cha của nàng, không kể đến dung mạo của nàng, mà quan trọng nhất chính là có cái thân phận Đại Trưởng Lão này làm hậu thuẫn. Liễu Lan Yên sau một phen náo loạn như vậy, ấn tượng của Vương Gia về nàng ta chắc chắn sẽ cực kỳ "sâu sắc", đến lúc đó chỉ cần thuận nước đẩy thuyền một cái.

Hai cha con Liễu Hàm Dung và Liễu Tấn Lợi nhìn nhau cười một tiếng, cười đến hết sức gian trá.

Tuy là lần này bị chịu thiệt thòi, nhưng lại cho bọn họ một cơ hội có thể đến gần Tam vương gia, ngược lại rất là có lợi.

Ở trong Liễu phủ, mọi vật rất nhanh chìm vào trong yên tĩnh, cái chuyện khiến Vương Gia cực kỳ phẫn nộ đó, chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ thôi, sẽ nhanh chóng trở lại bình thường.

Bên trong thành chủ của Yêu Giới, ở một phủ đệ sang trọng, không có thị vệ thủ hộ nghiêm mật, chỉ có một mảnh yên tĩnh, khiến nơi xa hoa như vậy nhiều hơn một phần tĩnh mịch, cũng thêm mấy phần giả tạo, giống như là chỉ để giữ thể diện mà thôi.

Trong sân, ngọn đèn dầu cũng không quá sáng, chỉ vừa đủ thấy đường, nên nhìn qua cực kì mờ ám.

Nội viện, bên trong thư phòng có ánh sáng của ngọn đèn dầu, một người đang ngồi sau án thư múa bút, phong thái rất tự nhiên.

Bút pháp như nước chảy mây trôi, sợi tóc nhẹ bay, thái độ không chịu trói buộc thật giống như một con ác điều đang rục rịch ngóc đầu dậy, ngay cả ở nơi đang an tĩnh như vậy, cũng có thể làm cho người ta cảm nhận được sự nguy hiểm tiềm tàng phát ra từ người hấn.

"Chủ tử." Đột nhiên dưới ngọn đèn dầu, một bóng người từ từ xuất hiện, quỳ chân xuống hành lễ.

"Phủ của Liễu Tấn Lợi có động tĩnh gì không?" Động tác của người ngồi sau án thư cũng không ngừng lại, cứ như không hề làm ảnh hưởng đến bút pháp của hấn chút nào.

"Hoàn toàn yên tĩnh, không có chuyện gì xảy ra." Người tới trả lời ngay.

Người ngồi sau án thư, cây bút lỏng trong tay đột nhiên dừng lại, mực nước ở trên giấy lớn để lại một vũng vết bẩn, sau một hồi lâu, lập tức nói: "Trong vòng một ngày, điều tra cận kề Liễu Lan Yên."

"Rõ" Người quỳ một chân xuống đất nhanh chóng hóa thành ảnh mờ tiêu tán đi mất.

Đợi đến khi ảnh mờ hoàn toàn biến mất, người nọ mới buông bút lỏng trong tay để qua bên cạnh, ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười đùa giỡn, ánh nến làm nổi bật dung nhan tuấn đạt, đây chính là vị Điện hạ bị người đời không coi trọng.

Lúc này hán nơi nào còn có vẻ lười biếng chán chường thường ngày, hoàn toàn giống như một con báo săn đang ắp núp, mỷ lệ mà nguy hiểm, trong mắt lóe ra vẻ hưng phấn: "Liều Lan Yên, xem ra ở trong thành chủ này người diễn trò cũng không chỉ một mình ta, kỹ năng diễn xuất của nàng có khi còn cao hơn so với ta."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Không Đáng Nhắc Tới

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời chỉ vừa mới xuyên qua song cửa sổ lên vào trong phòng, rơi trên mặt đất, một bóng người mờ nhạt lập tức xuất hiện ở trong phòng, quỵ xuống đất: "Chủ tử."

"Ừ." Một bàn tay từ trong tầng tầng rèm che đưa ra, bóng dáng mờ ảo kia vội vàng cung kính đặt một quyển sách nhỏ xuống bàn tay đó.

Cầm quyển sách nhỏ kia, bàn tay từ từ lùi về sau rèm che, một hồi lâu, bên trong đột nhiên phát ra tiếng cười to hưng phấn: "Được lắm, giỏi cho một cái Liều Lan Yên!"

Bóng dáng mờ ảo đang quỵ xuống đất hơi cau mày, hán nhớ trong quyển sách này cũng không có viết cái gì đặc biệt, hành động cử chỉ thường ngày của Liều Lan Yên hết sức phù hợp với lời đồn đãi về nàng.

Thật sự là một cô nương si si ngốc ngốc, chủ tử làm sao lại có nhiều hứng thú với nàng như vậy.

"Liều phủ vẫn không có động tĩnh?" Rèm che chợt bị người vén lên, Dư Hân Dật từ trên giường ngồi dậy, nhìn chăm chăm người đang quỵ xuống trước mặt, cân nhắc hỏi.

"Không có động tĩnh." Bóng người mờ ảo đó thành thật trả lời, nhưng trong lòng có chút không hiểu, cái vấn đề này tối hôm qua chủ tử không phải đã biết sao?

"Ừ." Dư Hân Dật mang theo nụ cười bí ẩn gật đầu, đột nhiên chuyển chủ đề, "Trong Vương cung như thế nào?"

"Yêu Chủ đang suy tính chọn lọc các loại mỹ nhân đưa cho. . . vị kia, sợ rằng còn có thể thương lượng với Tam vương gia một chút, trước mắt còn chưa có quyết định chắc chắn." Nhắc tới người kia, âm thanh của bóng mờ đó mất tự nhiên dừng một chút, hiển nhiên là hết sức kiêng kỵ đối với người nọ, cũng không dám nói chuyện nhiều.

"Tiếp tục tra xét." Dư Hân Dật khoát khoát tay, bóng mờ giống như lúc hán không tiếng động xuất hiện giờ cũng không tiếng động biến mất.

Một tay Dư Hân Dật khẽ vuốt ve cuốn sách trong lòng bàn tay, bên trong ghi chép tường tận tất cả những chuyện mà Liều Lan Yên đã trải qua, đơn giản là giống như một tờ giấy trắng.

Thật sự là quá sạch sẽ rồi.

Quá khứ sạch sẽ như vậy, làm cho hán thế nào cũng không thể liên hệ tới Liều Lan Yên hán nhìn thấy tối qua.

Thù hã của hán đã điều tra qua, chuyện tối ngày hôm qua, là Liều Tấn Lợi nhất thời tức giận, nên miệng mới nói ra lời thô tục như vậy. Nhưng mà chuyện sau đó, giống như phát triển quá mức trùng hợp.

Nhất là cuối cùng đợi đến khi Dư Cận Thước rời đi, Liều Tấn Lợi cũng không có tìm Liều Lan Yên gây phiền toái, có lẽ là suy tính đến hành động lần này của Liều Lan Yên ở trong mắt Dư Cận Thước rất khó coi, nên bọn họ lưu lại thừa cơ lợi dụng.

Xem ra đối với nữ nhi của Liều Tấn Lợi mà nói, giống như là trong lúc vô tình Liều Lan Yên đã giúp bọn họ kiếm được một chỗ tốt.

Thật ra thì bọn họ có thể không biết, tất cả những việc này rất có thể đều là do Liều Lan Yên tính kế.

Giỏi cho một Liều Lan Yên, thế nhưng từng bước từng bước cũng tính toán cẩn thận như vậy, trả thù nữ nhi của Liều Tấn Lợi xong, còn làm cho bọn họ không thể tìm nàng gây sự.

Mưu trí như vậy, một cô nương ngu dại có thể làm được hay sao?

Càng buồn cười hơn chính là, ở trong ván cờ này, những người đó còn tưởng rằng mình mới chân chính là người thắng cuộc, bọn họ nào biết mình đã sớm thành con cờ của Liều Lan Yên, không thể phản kháng nửa phần.

"Được lắm, hay cho một Liều Lan Yên ngu dại, ngược lại cùng diên vương tử ta đây chính là một đôi." Trong mắt Dư Hân Dật lóe ra sự hưng phấn, trong hưng phấn này hình như còn lẫn với một chút thứ khác, như đốm sáng lập lòe, mê hoặc thần trí con người.

Trong đình nghỉ mát ở vườn hoa Liễu phủ, Liễu Hâm Dung vừa ăn nho nha hoàn bóc, vừa nhìn chung quanh, không chút để ý hỏi "Tại sao không nhìn thấy con nha đầu kia?"

"Hồi tiểu thư, trắc viện không đủ củi nấu cơm, hai chủ tớ bọn họ đã đi kiếm củi đốt rồi." Nha hoàn cận thân Hoàn Thúy của Liễu Hâm Dung cười ha hả nói.

"Hừ, như thế rất tốt. Tránh cho nàng ta quá rảnh rỗi, lại làm mấy việc không nên làm." Trong mắt Liễu Hâm Dung thoáng qua một tia tàn nhẫn.

Hoàn Thúy cười khúc khích, củi đốt trong phủ có hay không còn không phải là chỉ cần bọn họ nói một tiếng là có sao, chỉ là hôm qua ai bảo Liễu Lan Yên chộc tiểu thư mất hứng làm chi.

Tuy là không biết vì sao tiểu thư không có trừng phạt Liễu Lan Yên, nhưng là làm nha hoàn cận thân của tiểu thư, loại chuyện nhỏ này, Hoàn Thúy vẫn luôn muốn thay tiểu thư làm.

"Tiểu thư, hôm nay người muốn đến vương phủ một chút không?" Hoàn Thúy nhẹ giọng hỏi, tiểu thư có tâm tư gì, nàng đương nhiên biết.

"Không, hai ngày nữa hằng đi." Liễu Hâm Dung ăn nho Hoàn Thúy đưa lên, chậm rãi nói.

"Tiểu thư, vì sao vậy?" Hoàn Thúy không hiểu nhìn tiểu thư nhà mình, "Hôm nay trong lòng Vương Gia khó chịu, nếu như tiểu thư đến đó, chẳng phải là vừa đúng lúc sao?"

Liễu Hâm Dung từ từ nuốt nho trong miệng xuống, cười nói: "Chính là bởi vì trong lòng Vương Gia khó chịu, hôm nay mà tới mới thật sự không ổn. Còn không bằng chờ chuyện này dịu xuống lại đến, mới có thể cho thấy ta là người hiểu đạo lý."

Liễu Hâm Dung như có điều suy nghĩ cười cười, nàng thân là nữ nhi của Đại Trưởng Lão, làm sao có thể một chút tâm cơ cũng không có?

"Vẫn là tiểu thư suy nghĩ chu đáo." Hoàn Thúy bội phục nói.

Liễu Hâm Dung hạ hê dựa vào ghế, trong đầu đang vẽ ra hình ảnh tương lai trở thành vương phi của nàng, thậm chí đợi đến khi Vương Gia trở thành Yêu Chủ, nàng lại trở thành Vương Hậu tôn sùng.

Đến khi đó.

Ha ha.

Hoàn Thúy nhìn tiểu thư nhà mình đột nhiên lộ ra nụ cười quý dị, trong lòng không khỏi rung mình một cái, tiểu thư lại đang nghĩ ra cái chủ ý gì?

Cùng lúc đó trong rừng trúc, một âm thanh không nhanh không chậm không có quá nhiều cảm xúc dao động bầm bầm : "Đám người Yêu Chủ đang tí mỉ chọn lựa mỹ nhân muốn hiến tặng cho Tôn chủ."

Ám Nhất cung kính quỳ xuống đất nói ra tin tức lấy được từ vương cung.

Yêu Chủ vừa có động tĩnh, thì hần đã lấy được tất cả tin tức, có thể nói mọi cử động trong vương cung hần đều nắm trong lòng bàn tay.

"Tôn chủ còn phải lưu lại những người đó sao?" Ám Nhất có chút bận tâm, lần trước Khánh Lê xông tới, còn không phải là bởi vì Yêu Chủ cố tình dụ Khánh Lê vào đây sao, chuyện như vậy, Tôn chủ làm sao có thể cho phép xảy ra lần nữa?

Sau khi Ám Nhất nói xong, Tôn chủ cũng không có phản ứng gì, trong lòng hần có chút hoảng sợ, chẳng lẽ, chuyện của Yêu Chủ đã hoàn toàn chộc gập Tôn chủ?

"Mùa hè. . . ." Âm thanh ôn hòa như suối chảy qua khe chậm rãi vang lên, thế nhưng hai chữ này có quan hệ gì với chuyện vừa rồi hần bầm bầm chứ?

Ám Nhất không hiểu quỳ trên mặt đất, cũng không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Tôn chủ, không thể làm gì khác hơn là suy đoán lung tung trong lòng, không biết Tôn chủ có tính toán gì.

"Có phải là trên núi có rất ít cảnh khô hay không?"

"Hả?" Ám Nhất dù là trấn định đến mấy cũng không khỏi kinh ngạc ra tiếng, sợ hãi đáp lời, "Thuộc hạ ngu xuẩn, không hiểu ý Tôn chủ, xin Tôn chủ nói rõ."

"Ám Nhất, người vào trong núi chuẩn bị nhiều củi đốt một chút, để cho một số người nào đó đỡ phải cực khổ đốt củi." Đột nhiên một âm thanh chế nhạo vang lên khiến Ám Nhất thở phào nhẹ nhõm, cung kính gọi người tới một tiếng: "Tổng quản."

"Còn không mau đi?" Bành Trăn đi tới, đình đặc ngồi xuống ghế bên cạnh, phân phó Ám Nhất.

Ám Nhất hơi sững sờ, không hiểu nổi người ta đồn củi mắc mớ gì đến hần, nghi ngờ ngẩng đầu nhìn hai mắt cười như không cười của Bành Trăn, lại nhớ tới ngày đó Yêu Chủ thất thường, lập tức sáng tỏ.

Trong lòng hiểu, nhưng Âm Nhất vẫn không có nhúc nhích, chuyện Yêu Chủ rốt cuộc là muốn xử lý thế nào, Tôn chủ còn chưa có nói.

"Chuyện nơi đó cần gì Tôn chủ phải lao tâm, Âm Nhất, người nhanh đi làm chuyện cần làm mới phải." Bành Trăn cười híp mắt nói xong, thấy được Âm Nhất sùng sốt một chút.

Chuyện Yêu Chủ không đáng nhắc tới, vậy ở trong lòng của Tôn chủ, cái chuyện đồn cùi kia quan trọng hơn sao?

Âm Nhất cảm giác đầu mình hơi choáng váng, mờ mịt đứng dậy hành lễ, đi thi hành mệnh lệnh của Tôn chủ.

Gần đây Tôn chủ quá khác thường, chẳng lẽ Tôn chủ sắp có hành động lớn gì hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cuộc Gặp Gỡ Ở Vương Phủ

"Tôn chủ, vị nữ tử kia không ngờ lại có vị trí đặc biệt trong lòng ngài như thế." Bành Trăn cười ha hả trên gheo, đi theo Tôn chủ gần một ngàn năm, nhưng chưa từng gặp qua Tôn chủ để ý ai đến như vậy.

"Bành Trăn." Âm thanh ôn hòa như gió xuân gọi tên hắn, khiến Bành Trăn lập tức nghiêm chỉnh lại, chẳng lẽ Tôn chủ là muốn hỏi kết quả cái chuyện kia.

Lúc đang mở miệng muốn hỏi bẩm, thì lại nghe được lời nói mang theo hàn ý lạnh lẽo giữa xuân tháng ba: "Người rất rảnh rồi?"

Bành Trăn cả kinh lập tức thu hồi vẻ mặt cười đùa, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh: "Tôn chủ, chuyện kia phải."

Trong đại sảnh có gió nhẹ từ ngoài phòng thổi vào, âm thanh Bành Trăn cung kính lại nghiêm chỉnh, cẩn thận tỉ mỉ hỏi bẩm kết quả điều tra của hắn.

Cái người nào đó đáng lẽ là nên nghe nghiêm túc nhất, lại lười biếng vui vào trong giường êm, mắt khép hờ, ngủ mà như không ngủ, không tập trung nghe Bành Trăn nói.

Suy nghĩ cũng bất tri bất giác bay xa, 'trời đã gần trưa, lúc này trở về cũng không quá nặng, vác một giỏ củi đốt cũng sẽ không quá mệt mỏi nhỉ.' Mơ mơ màng màng nghĩ như vậy, hồn nhiên quên mất Bành Trăn vẫn còn đang ở bên cạnh, thần thái thanh tĩnh từ từ tiến vào mộng đẹp.

Nghe được hô hấp đều đều yếu ớt, Bành Trăn ngừng lại, than nhẹ một tiếng, nhìn nam tử ôn nhã ngủ trong giường êm, bất đắc dĩ chậm rãi lắc đầu.

Chuyện quan hệ đến Tôn chủ chính là việc lớn, vậy mà một chút cũng không để ở trong lòng.

Hắn tuy là đang cung kính bẩm báo, nhưng cũng thấy được Tôn chủ trong cơn buồn ngủ ánh mắt vẫn không quên liếc nhìn ngoài cửa sổ, hắn cũng nghe Âm Nhất nói qua chuyện tôn chủ đạo này hay thất thường.

Đối với cô nương kia, hắn thật là tò mò, rốt cuộc là loại nữ tử như thế nào mà có thể khiến Tôn chủ cũng có lúc thất thố như vậy?

"Tần đi, Tần đi, con làm xong rồi." Liễu Lan Yên hưng phấn nắm giỏ trúc đựng củi đốt chạy đến trước mặt Tần Tự.

"Ai da, tiểu thư à." Tần Tự một phen xông tới vịn Liễu Lan Yên lại, chỉ sợ nàng chạy quá nhanh mà té ngã, "Không phải ta đã nói, một mình ta đồn cùi là được rồi, tiểu thư ở một bên ngồi xem thôi sao."

Nàng sợ dĩ dẫn theo tiểu thư đi ra ngoài, còn không phải là do trong phủ không có người nào là người tốt sao, nếu như để tiểu thư ở lại bị khi dễ thì còn không bằng là nàng mang tiểu thư theo bên người cho an tâm.

"Tần đi, nhìn xem, con làm xong rồi." Liễu Lan Yên cười ha hả kéo giỏ trúc thật to đến trước mặt Tần Tự, bên trong có khá nhiều củi khô.

"Tiểu thư, làm sao người lại nhặt được nhanh như vậy?" Tần Tự ngạc nhiên nhìn chăm chăm củi khô trong giỏ trúc, tiểu thư không phải là không có yêu lực sao?

"Bên kia có rất nhiều cành khô, ta liền bẻ một chút." Liễu Lan Yên cười lòi kéo cánh tay Tần Tự lắc lắc, "Tần đi, chúng ta có củi đốt nấu cơm rồi."

"Phải. Phải." Đôi mắt Tần Tự hồng hồng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang cười khờ dại của Liễu Lan Yên, không biết bị dính phải bụi đất ở nơi nào, trong lòng Tần Tự liền một trận ê ẩm, "Tiểu thư, chúng ta về thôi, về thôi."

Nói xong, vác nửa giỏ củi đốt cùng Lan Yên đi về.

Không phải nàng không muốn sử dụng yêu lực đốn củi, mà là khi sử dụng yêu lực xong, muốn khôi phục lại cũng phải tốn một thời gian rất dài.

Cho nên, không phải thời khắc quan trọng, thì không có ai dễ dàng sử dụng yêu lực.

Cũng may Yêu Giới bọn họ là ở trạng thái phong kín, phạm là yêu quái ra đời ở bên trong, thì đều có thể hóa thành hình người. Khác biệt duy nhất chính là có yêu có thể tu luyện yêu lực, có yêu lại không có cách nào tu luyện.

Mà tiểu thư của nàng lại thuộc về loại không có cách nào tu luyện yêu lực, trước kia còn có lão gia thương yêu che chở, nhưng mà hiện nay. . . Aizzz . .

Nàng thì chỉ có một chút ít sức mạnh, chỉ đủ để bảo vệ tiểu thư chu toàn thôi.

Hy vọng sớm có ngày tiểu thư tìm được cho mình một chỗ dựa, cũng không biết Vương Gia - Dư Cận Thước này có là người đáng tin hay không nữa. Cái dạng Vương Gia được mọi người nâng tới tận trời kia, tâm cao khí ngạo, có thể nhìn tiểu thư nhà mình chướng mắt hay không đây? Bây giờ nàng cũng rất là bất đắc dĩ, rất mong muốn cho tiểu thư nhà mình gả vào vương phủ nhanh lên một chút, dù sao đó cũng là chỗ duy nhất mà tiểu thư có thể dựa vào. Gả vào vương phủ đồng nghĩa với việc Liễu Tấn Lợi sẽ không có cách nào làm hại được tiểu thư.

Nhưng mà, hôm nay tâm trí tiểu thư như vậy. Gả vào vương phủ rốt cục là phúc hay là họa đây?

"Tối rồi, tiểu thư, vào nhà, chúng ta đi kiếm cơm ăn." Tần Tự vác giỏ trúc dẫn Liễu Lan Yên đi tới Liễu phủ, trong lòng thầm tính toán, sẽ tìm một cơ hội, tiếp xúc Tam vương gia kia một chút.

Đội đến khi bọn Tần Tự đi xa, lúc này Âm Nhất mới hiện thân ở dưới một mảnh bóng cây, mắt nhìn chăm chăm phương hướng bọn Liễu Lan Yên rời khỏi, sau đó bất đắc dĩ rũ mắt xuống.

Tại sao hắn lại phải xuất hiện ở nơi này?

Phải ở chỗ này chuẩn bị một đồng củi khô chứ?

Âm Nhất xoa bóp cái trán đang phát đau của mình, thôi, nếu là Tôn chủ ra lệnh, thì hắn cứ tuân mệnh là được.

Nghĩ thông suốt điều này, Âm Nhất xoay người, bóng dáng liền biến mất ở trong núi.

Hai ngày sau đó, vừa đúng lúc mấy công tử, tiểu thư Đại Thế Gia hẹn gặp nhau ở Vương Gia Phủ. Biểu muội của Vương gia vừa có quan hệ thân thiết với Liễu Hàm Dung, vừa là loại người thích náo nhiệt, nên mượn lý do này, nàng vào vương phủ giải thích chuyện lần trước với Vương Gia một chút cũng tốt.

"Hàm Dung, tại sao ngươi còn dẫn theo nàng tới?" Bên trong Vương phủ, mấy người đang ngồi trong lương đình nâng cốc nói cười, Tạ Hân Tú vừa ngừng đầu, đúng lúc nhìn thấy Liễu Hàm Dung dẫn theo Liễu Lan Yên đi vào, đôi mày thanh tú nhăn nhẹ, mặt lộ vẻ bất mãn.

"Hai ngày trước, Lan Yên muội muội không cẩn thận đắc tội Vương Gia, hôm nay mượn lý do này, cố ý vội tới hướng Vương Gia bồi tội." Liễu Hàm Dung đắc ý cười, đi vào đình nghỉ mát.

"Nàng ta đắc tội biểu ca, ngược lại thật là có gan lớn, chỉ là với cái tính đó của nàng ta thì muốn không đắc tội với người khác cũng khó." Tạ Hân Tú nhếch cao đôi mày thanh tú, trong tròng cười cũng không che giấu ý tứ châm chọc.

"Đúng là như vậy, Lan Yên muội muội làm việc có chút lỗ mãng nên đắc tội Vương Gia, tiểu muội không phải là đem nàng tới hướng Vương Gia xin tội sao." Liễu Hàm Dung hàm súc cười khê, người ngoài nhìn vào thì đó chính là tỷ tỷ tốt ở khắp nơi luôn lo cho hình tượng của muội muội, nhưng mà tỉ mỉ ngẫm nghĩ lại, thì trong lời nói của nàng, đều là đang nói Liễu Lan Yên mới là người có lỗi. Nếu muốn trở thành vương phi, thì trừ dung mạo xuất chúng ra, còn phải có một chút tài sản và bối cảnh.

"Lan Yên muội muội, ngồi đi." Liễu Hàm Dung nói xong, quay đầu lại tỉ mỉ chăm sóc cho Liễu Lan Yên.

Tạ Hân Tú nhìn thấy Liễu Lan Yên ngồi ghé hạng bét ở phía ngoài cùng, cũng không có nói cái gì nữa, chỉ là hết sức hài lòng với sự an bài này của Liễu Hàm Dung.

"Hàm Dung, ngươi tới không đúng lúc rồi. Biểu ca đã được Yêu Chủ cho gọi vào cung có chuyện quan trọng thương lượng." Tạ Hân Tú cười nói.

"Có chuyện thương lượng?" Liễu Hàm Dung đảo mắt một cái, chuyển đến bên cạnh Du Hân Dật đang sung sướng uống rượu, "Điện hạ, người thế nào vẫn còn ở chỗ này?"

"Nghị sự thì có gì vui chứ? Còn có nơi nào tốt hơn nơi này sao? Ở đây có rượu ngon, có cao lương mỹ vị, còn có mỹ nhân làm bạn nữa." Dư Hân Dật một chút cũng không có để ý tới lời nói của Liễu Hàm Dung, hần gống như căn bản không cảm thấy ám chỉ trong lời nói đó.

Đường đường là Điện hạ của Yêu Giới, Yêu Chủ có chuyện quan trọng thương lượng, không có hần tham gia, vậy mà hần cũng không cảm thấy có gì không ổn.

"Hôm nay mọi người gặp nhau, làm sao có thể thiếu tiết mục giúp vui được chứ nhỉ?" Tạ Hân Tú nhún mày đề nghị.

"Ý kiến hay."

"Còn tưởng là chúng ta đang uống rượu phiên muộn chuyện gì nữa đây."

Tạ Hân Tú đề nghị lập tức được mọi người phụ họa, đề nghị của biểu muội Vương Gia, có người dám nói không sao?

Trong mắt Dư Hân Dật thoáng qua một tia sáng tỏ, xem ra là Tạ Hân Tú nhìn Liễu Lan Yên không vừa mắt, muốn bêu xấu nàng trước mặt mọi người.

Chỉ là. Dư Hân Dật ngửa đầu uống ly rượu ngon, trong lòng cười thầm, lần này nàng lại muốn đối mặt như thế nào đây?

Hắn, thật là rất mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Cố Tình Gây Khó Dễ

"Không bằng để chúng ta trình diễn một khúc góp vui đi." Một vị tiểu thư trong đó đề nghị.

"Nếu nói về nhạc khí, thì có ai mà hơn được Tạ tiểu thư chứ?" Một vị tiểu thư khác lập tức tán dương.

Lời nói của hai người bọn họ lập tức đưa đến tiếng phụ họa của một đám người, bọn họ ríu rít khen ngợi tài đánh đàn cao siêu của Tạ Hân Tú, như là khúc này chỉ có ở trên trời, nhân gian khó có mấy người có được trình độ như vậy. . .

Dư Hân Dật ở một bên tự rót rượu uống, giống như căn bản không có nghe được mấy lời a dua nịnh hót của những người kia.

Người Yêu Giới hiện nay chỉ biết có lục đục đấu đá, chẳng lẽ bọn họ cho rằng không gian Yêu Giới bị phong kín thì có thể tự thành một mảnh thiên địa, ăn ngủ không lo hay sao?

"Nhưng Tạ tiểu thư là biểu muội của vương gia, làm sao có thể tự hạ thấp mình mà khây đàn cho người có địa vị thấp như chúng ta nghe được cơ chứ?"

"Phải, phải, là chúng ta lỡ lời rồi."

Một đám công tử, tiểu thư y như nhau, đối với cái loại chuyện a dua nịnh hót này hết sức thông thạo, biết rõ phải nịnh hót làm sao mới có thể vỗ tới đúng chỗ mấu chốt, còn có thể làm cho người được vỗ thoải mái toàn thân.

"Không cần phải ngại, mọi người cứ chơi đùa thoải mái, nào có quy củ như vậy." Tạ Hân Tú cười ha hả nói, "Người đâu, mang đàn tới."

"Vâng" Nha hoàn bên cạnh lập tức lấy cây đàn cổ đưa tới cho Tạ Hân Tú.

"Nữ tử của Yêu Giới chúng ta, nếu không phải là yêu lực xuất sắc thì cũng là tài nghệ xuất chúng, ít nhất cũng phải có được một bản lĩnh làm người người kính phục. Dù sao cũng còn tốt hơn người nào đó, cả ngày chỉ biết ăn ăn uống uống..., ngu si đần độn, không làm được trò trống gì." Tạ Hân Tú khinh thường liếc Liễu Lan Yên đang ngồi trên ghế hạng bét một cái.

Mấy Đại Trưởng Lão, còn có người trong Yêu Giới thế gia, chỉ cần có chút mặt mũi cũng đều thấy chướng mắt với vị tiểu thư Liễu Lan Yên này.

Trước kia lúc cha nàng vẫn còn là trưởng lão, nàng chỉ là một người không có yêu lực, chứ tính tình vẫn là một đại tiểu thư khuê tú biết tiến biết lùi.

Thế nhưng kể từ khi cha nàng gặp chuyện không may, nàng vì bị đả thích quá lớn mà cả người liền trở nên ngu ngu dại dại, tâm trí so với một đứa bé ba tuổi cũng không bằng, nhìn cũng làm cho người ta chán ghét. Căn bản là sự sỉ nhục trong giới thượng lưu của Yêu Giới.

Tạ Hân Tú ám chỉ người nào, tất cả mọi người trong lương đình tự nhiên đều hiểu, nữ tử thì che miệng cười nhẹ, nam tử thì liếc mắt nhìn nhau, từ chối cho ý kiến, nhưng cặp mắt cũng chứa đầy sự châm biếm.

Liễu Hâm Dung nhìn Liễu Lan Yên một cái, than nhẹ một tiếng, giống như là đối với vị muội muội nhà mình này cũng thật bất đắc dĩ, rũ xuống mi mắt che giấu sự hài lòng trong đó.

Cười nhạo đi, hãy tận tình cười nhạo đi.

Càng để người ta biết Liễu Lan Yên không thể xài được thì Vương Gia lại nhìn nàng ta càng không thuận mắt, đến lúc đó, hôn ước tuyệt đối sẽ được

thay đổi người .

Ngón tay mảnh khảnh của Tạ Hân Tú đặt trên dây đàn, một khúc nhạc mỹ diệu lưu chuyển trong hoa viên, mọi người nghe được, tinh thần liền sáng khoái không thôi.

Không thể không nói cầm kỹ của Tạ Hân Tú quả nhiên là cao siêu, âm phù cuối cùng rơi xuống, mọi người cùng nhau trầm trồ khen ngợi.

"Tạ tiểu thư, đàn nghệ rất hay." Một vị công tử thế gia trong đó vỗ tay cười lớn, " Tài đánh đàn của Tạ tiểu thư tinh xảo như vậy, thật không hổ danh là biểu muội của Vương Gia."

Nghe đám công tử thế gia a đua nịnh hót như thế, Dư Hân Dật thiếu chút nữa phun ngụm rượu trong miệng mình ra ngoài, hai câu này có cái quan hệ gì sao?

"Tạ tiểu thư, mấy ngày trước tại hạ tìm được một viên tinh thạch, vừa vận hiến tặng cho tiểu thư." Một công tử thế gia khác đưa tay nâng một hộp gấm từ phía sau lưng lên, mở ra, bỗng nhiên có một luồng khí băng lạnh nhẹ nhàng khoan khoái tràn ra từ trong hộp.

Khí lạnh mát mẽ lan tràn ra khắp lương đình, khí nóng lập tức tiêu tan.

Tất cả mọi người đều là con cháu thế gia, không một người nào là có thân phận thấp kém, đương nhiên là có kiến thức, hiểu được tinh thạch này tuyệt đối không phải là vật tầm thường.

"Đây là. Huyền Hàn Băng Tinh?" Tạ Hân Tú vui mừng hỏi, tuy là câu hỏi, nhưng cũng hết sức khẳng định, nếu không phải Huyền Hàn Băng Tinh thì tại sao có thể có khí của Hàn Băng như vậy.

"Ngàn năm mới cho ra tam khối Huyền Hàn Băng Tinh?"

"Thật sự đúng là vậy."

"Này, không tốt lắm đâu." Tạ Hân Tú nhìn Huyền Hàn Băng Tinh nằm trong hộp gấm, mắt lộ ra vẻ mừng rỡ, nhưng miệng vẫn nói lời từ chối.

"Tại hạ tìm được vật này cũng là vì muốn hiến tặng cho tiểu thư, tiếng đàn của tiểu thư mỹ diệu như thế, làm tại hạ nghe thấy như si như say, Huyền Hàn Băng Tinh thật sự là rất xứng với tiểu thư, cũng không bôi nhọ thân phận của người." Vị công tử thế gia kia không ngừng khen ngợi Tạ Hân Tú, nóng lòng muốn kết thêm nhiều phần quan hệ với nàng ta.

Nếu có quan hệ tốt với Tạ Hân Tú rồi thì dĩ nhiên là có thể nói chuyện với Vương Gia, khi đã có thể nói chuyện với Vương Gia rồi thì tại Yêu Giới này chính là đã có được một cái núi dựa cực kì vững chắc.

"Nếu đã như thế, vậy cảm ơn nhé." Tạ Hân Tú cười híp mắt nhận lấy Huyền Hàn Băng Tinh, loại bảo vật trân quý này dù là nàng, cũng rất hiếm khi thấy được.

"Tạ tiểu thư thích chính là vinh hạnh của tại hạ." Công tử thế gia mừng thầm trong lòng.

Tạ Hân Tú nghịch Huyền Hàn Băng Tinh trong tay, xoay chuyển ánh mắt, cuối cùng rơi xuống trên người Liễu Lan Yên đang ngồi nhàn nhã ở một bên, xấu bụng cười: "Liễu Lan Yên, ngươi sẽ đưa cho ta cái gì đây?"

"A?" Liễu Lan Yên giật mình ngẩng đầu, hiển nhiên là không có ý thức được Tạ Hân Tú sẽ nói chuyện với nàng, trong khoảng thời gian ngắn tay chân luống cuống nhìn Tạ Hân Tú không biết trả lời nàng ta như thế nào.

"Tạ tiểu thư, khúc đàn lúc nãy tên gọi là gì? Tại hạ chưa từng nghe qua tiếng đàn mỹ diệu như vậy." Tô Hân Hạo mở miệng, khiêm tốn hỏi Tạ Hân Tú.

Lời nói của Tô Hân Hạo thật sự là ngoài dự đoán của Dư Hân Dật, đây là đang giải vây giúp cho Liễu Lan Yên sao.

"Chỉ là lung tung đàn mà thôi, nào có tên là gì." Tạ Hân Tú khẽ mỉm cười, vừa nhìn vị công tử của Tứ Đại Trưởng Lão vừa nói chuyện, nàng tự nhiên là phải nể mặt hắn.

Lời vừa nói xong, lại chuyển hướng về phía Liễu Lan Yên: "Mới vừa rồi ta nói..., ngươi nghe có hiểu không?"

Nhìn thấy Tạ Hân Tú căn bản không muốn bỏ qua cho Liễu Lan Yên, trong lòng Tô Hân Hạo khẽ thở dài một tiếng, Tạ Hân Tú này đúng là một người ngang ngược, cậy vào thân phận của mình mà lung tung gây khó dễ cho người ta.

Phải làm như thế nào cho phải đây?

Tô Hân Hạo suy nghĩ muốn tìm thêm lý do để kéo dài đề tài nói chuyện, còn chưa kịp mở lời liền nghe được thanh âm khiếp sợ của Liễu Lan Yên: "Ta phải đưa đồ cho ngươi sao?"

"Đúng vậy." Tạ Hân Tú khẳng định gật đầu, ý tứ mười phần là muốn gây khó dễ cho Liễu Lan Yên.

Ai cũng biết địa vị bây giờ của Liễu Lan Yên ở Liễu phủ, nàng có cái gì có thể cầm ra ngoài tặng người khác sao?

Dù là đưa cho Tạ Hân Tú thứ quý trọng nhất trên người nàng, sợ rằng Tạ Hân Tú vẫn sẽ như cũ, coi thường vật mà Liễu Lan Yên đưa tới, lấy đó làm lý do bôi nhọ thân phận của nàng, gây khó dễ cho Liễu Lan Yên.

Dù sao đi nữa cũng đều là ngõ cụt.

"Tại sao ta phải tặng đồ cho người?" Liễu Lan Yên không hiểu nháy mắt hỏi.

"Nghe ta đàn một khúc dễ nghe như vậy, người không phải nên đưa cho ta ít đồ để bày tỏ tâm ý một chút sao?" Tạ Hân Tú há hê ngẩng đầu lên, liếc nhìn Liễu Lan Yên, không chỉ là bởi vì Liễu Lan Yên ngu dại, mà là càng bởi vì cha của Liễu Lan Yên trước kia đối nghịch với biểu ca nàng.

Người đối nghịch với biểu ca nàng, nàng có thể không tìm cơ hội trả thù sao?

Dư Hân Dật ngồi ở bên cạnh giống như căn bản không có nghe thấy gì, tiếp tục uống rượu, nhưng thật ra thì hắn vẫn lặng lẽ dựng lỗ tai lên chú ý tình hình bên này.

Loại tình huống rõ ràng gây khó dễ này, nàng phải giải quyết như thế nào đây?

Thật là không dễ dàng.

Len lén nghiêng mắt nhìn Liễu Lan Yên, nhưng không nhìn thấy bất kỳ một vẻ bối rối nào trên gương mặt của nàng, chỉ thấy nàng hình như rất là nghi hoặc suy nghĩ một chút, sau đó mới ngẩng đầu, ngay thơ hỏi một câu: "Tạ tỷ tỷ là muốn được Lan Yên khen thưởng hay sao?"

Lời này vừa nói ra, bên trong đình nghỉ mát yên lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng ve kêu mùa hè trong hoa viên này đột nhiên cao hơn một chút, thật giống như đang chăm chọc người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Khéo Đẩy Trách Nhiệm

Khen, khen thưởng?

Dùng từ kinh ngạc đã không đủ để hình dung tâm trạng của mọi người trong đình nghỉ mát lúc này.

Đường đường là biểu muội của Vương gia, lại luân lạc đến mức cần người khen thưởng..... Đây, đây.....

Tất cả mọi người đều không nói chuyện, trơ mắt nhìn sắc mặt của Tạ Hân Tú từ tức giận đến trắng bệch biến thành tức giận đến đỏ bừng, nắm chặt hai quả đấm, nhìn tư thế kia hận là không thể đi tới, hướng về phía Liễu Lan Yên hung hăng cắn vài miếng mới bỏ qua.

Tô Hân Hạo kinh ngạc nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên, làm thế nào cũng không hiểu được tại sao nàng lại thốt ra một câu như vậy, chẳng lẽ, nàng thật sự đã ngu xuẩn đến trình độ như vậy hay sao?

Tạ Hân Tú là người có thể tùy tiện đắc tội hay sao?

Cho dù tình huống bây giờ của Liễu Lan Yên không giống với người bình thường, nhưng mà..... Tô Hân Hạo lo lắng nhìn lướt qua bên cạnh Liễu Hâm Dung, hiện nay Đại trưởng lão của bọn họ đang mở mắt nhìn chằm chằm, hận đến mức không thể lấy cớ mang nàng đi xử trí, làm sao nàng còn tự mình nhảy vào trong hố ?

Dư Hân Dật đem ly rượu trong tay để xuống, một tay chống má, hưng trí bừng bừng nhìn Liễu Lan Yên, chuyện này đã vượt qua ngoài dự liệu của hắn.

Bang một tiếng, cổ cầm tinh xảo trong tay Tạ Hân Tú nổ thành từng mảnh, cùng với chiếc bàn nhỏ đặt cổ cầm cùng nhau nổ tan thành đồ bỏ đi, chất đồng trên mặt đất khiến người kinh hãi run sợ.

Liễu Hâm Dung liếc một cái, trong mắt thoáng qua một tia cười không để lại dấu vết, đồng mảnh vụn kia rất có thể sẽ là thi thể của Liễu Lan Yên .

"Liễu Lan Yên, người vừa mới nói cái gì?" Một ngón tay của Tạ Hân Tú chỉ vào Liễu Lan Yên, giận đến toàn thân phát run.

Nàng ta, nói muốn thưởng cho nàng!

Diên rồi phải không?

Chẳng lẽ ngu xuẩn đến một mức độ nhất định, đầu óc sẽ nổi điên.

Liễu Lan Yên nháy mắt, vô tội nhìn Tạ Hân Tú: "Mới vừa rồi ngươi khảy một khúc, hiện tại lại tìm ta muốn đồ, chẳng lẽ không phải là ngươi muốn ta thường cho ngươi sao?"

"Lần trước chúng ta đi quán trà thấy ở đó cũng gảy khúc mà ngươi cũng vậy a." Liễu Lan Yên vẫn nói, căn bản không để ý đến sắc mặt Tạ Hân Tú càng ngày càng đen, suy nghĩ một chút rồi lắc đầu một cái, "Không đúng, không đúng..... Không giống nhau."

Liễu Lan Yên mỉm môi, dường như đang rất cố gắng nhớ lại tình huống hôm đó: "Lúc ấy trong tay cô nương kia còn cầm một cái bát hay là cái gì đó..... Người ta đều đem tiền để vào trong đó, a, chính là như vậy!"

Liễu Lan Yên dường như là đang giải quyết một việc rất quan trọng, hưng phấn từ trong lồng ngực lấy ra vài đồng xu, trực tiếp ném đến trên bàn bên cạnh ly trà của nàng.

Đồng xu va chén va chạm phát ra tiếng leng keng, trong mắt Tạ Hân Tú hiện lên tia hung ác, chỉ có xuất hiện ở dã thú khát máu, lúc nào cũng có thể đem con mồi trước mắt xé thành mảnh vụn.

Bị ánh mắt của Tạ Hân Tú nhìn chăm chăm, Liễu Lan Yên sợ đến mức co rúm người lại lui về phía sau, ngập ngừng nói nhỏ: "Ta, ta chỉ có chút tiền như vậy, thật không có..... Phải, nếu như không đủ, ngươi tìm người bên cạnh lấy đi....."

Nha đầu điên này thật sự coi nàng là tên ăn xin có phải hay không?

Mắt Tạ Hân Tú bốc lửa, hàm răng nghiến vào nhau kêu ken két.

"Ta tiểu thư, Lan Yên muội muội nói lời điên khùng, ngài đại nhân đại lượng chớ cùng nàng so đo." Liễu Hâm Dung thấy tình huống không đúng, vội vàng lên tiếng.

Cơ hội tốt để biểu hiện như vậy làm sao nàng có thể bỏ qua?

Liễu Hâm Dung đứng dậy, lại gần Liễu Lan Yên, bàn tay vung lên hướng về phía Liễu Lan Yên đánh tới.

"A!" Liễu Lan Yên dường như đã tập thành thói quen với việc động một chút là Liễu Hâm Dung lại động tay động chân với nàng, vừa thấy bàn tay nàng dơ lên, khẽ kêu một tiếng, trực tiếp liền nhảy ra ngoài, nhào đến trong ngực của Dur Hân Dật, dưới chân trực tiếp đạp đến đồng mảnh vụn vừa rồi.

Gỗ bắn tung tóe, thẳng tắp bay về phía mặt của Liễu Hâm Dung, Liễu Hâm Dung cả kinh cũng không kịp đánh Liễu Lan Yên, vội vàng chạy sang chỗ khác.

"Nha đầu kia, vẫn còn chưa chịu đứng dậy, nhào đến trong ngực nam nhân còn ra thể thống gì?" Liễu Hâm Dung giận đến giờ chân, làm sao Liễu Lan Yên lại nhào đến trong ngực của Dur Hân Dật, bất luận nói như thế nào, hấn cũng là thái tử điện hạ, dù không được Yêu Chủ coi trọng, đó cũng là điện hạ, nàng dĩ nhiên là đặc tội không nói.

"Ý của ngươi là, ta phá hủy danh dự của Liễu Lan Yên cô nương?" Dur Hân Dật khiêu mi, cười mà không cười hỏi Liễu Hâm Dung, nụ cười lười biếng kia, thấy thế nào cũng khiến người ta sợ hãi.

"Điện hạ, chuyện này....." Liễu Hâm Dung biết cho dù Dur Hân Dật không được sủng ái thì cũng vẫn là điện hạ, nàng không dám mạo phạm, vừa muốn giải thích, lại bị Tạ Hân Tú cắt đứt.

"Liễu Lan Yên, tại sao ngươi cảm thấy ta đánh đàn giống nữ tử phong trần?" Tạ Hân Tú thông thả ung dung nói xong, nhưng mà bên trong lời nói của nàng tuyệt không làm cho người bên cạnh nhận sai đây đặc lạnh khí.

"Nhưng mà, ngươi đàn xong, hấn liền cho ngươi tiền thưởng, ngươi lại đến tìm ta muốn đồ, chẳng lẽ không phải là đòi phần thưởng?" Liễu Lan Yên ở trong ngực của Dur Hân Dật ngồi dậy, cau mày khó hiểu, hỏi Tạ Hân Tú.

Người bên cạnh còn cảm thấy không có chuyện gì, công tử thế gia vừa rồi đưa Huyền Hàn Băng Tinh cho Tạ Hân Tú bị sợ đến mức vội vàng kêu lên: "Ngươi đừng nói hươu nói vượn. Đó là ta tiến dâng cho Tạ tiểu thư, đâu phải là khen thưởng?" "Không phải sao?" Liễu Lan Yên dường như không có cách nào suy nghĩ vấn đề phức tạp như vậy, vuốt tóc của mình, "Vậy ngươi mới vừa rồi muốn tìm ta là muốn cái gì?" Một câu nói chặn Tạ Hân Tú á khẩu không trả lời được, giận cũng không đúng, mà không giận cũng không được.

Vốn là muốn làm Liễu Lan Yên mất mặt, cuối cùng ngược lại biến thành nàng trong ngoài không đồng nhất, không biết phải trả lời làm sao.

"Ta tiểu thư, ngài cần gì phải so đo cùng với muội muội đàn độn của ta?" Liễu Hâm Dung vội nói, cho Tạ Hân Tú một bậc thang đi xuống.

"Ừ, ngược lại là ta không đúng." Tạ Hân Tú hừ nhẹ một tiếng, cũng đành phải vậy thôi.

Bên cạnh mọi người vừa nghe, vội vàng rối rít khen ngợi tài đánh đàn cao siêu của Tạ Hân Tú, cho nàng thể diện.

Tô Hãn Hạo trong lòng thở ra một hơi, thật may là không có việc gì.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Lan Yên có sợ hãi vô tội, trong lòng liền dâng lên một tia đau đớn, nghĩ đến cô gái đoan trang trước kia, tuy nói bây

giờ nàng có chút si ngốc, nhưng phần ngây thơ kia chọc người đau lòng.

Thấy Tạ Hân Tú dời đi lực chú ý, Liễu Lan Yên cũng từ trong ngực của Dư Hân Dật đứng lên.

Cảm nhận được người trong ngực dời đi, cái loại cảm giác ảm áp từ trong ngực rút ra, trong lòng Dư Hân Dật cảm thấy có chút mất mát, cảm giác đó chỉ trong nháy mắt, hắn còn chưa kịp suy nghĩ tường tận đã nghe thấy một vị thể gia tiểu thư khác cười duyên nói: "Không biết Liễu Lan Yên muội muội có tài đánh đàn gì, để cho chúng ta được mở mang thêm kiến thức."

"Tài đánh đàn?" Liễu Lan Yên không hiểu nháy mắt, nhìn đông nhìn tây một chút, nhỏ giọng lầu bầu, "Hôm nay thế nào đều nói chuyện cùng ta."

Lời của nàng dĩ nhiên rước lấy chê cười của một số người có ý, sao ai cũng nói chuyện với nàng, nghĩ rằng bọn họ đều thích sao?

Nếu không phải vì lấy lòng Tạ Hân Tú, giúp Tạ Hân Tú hả giận, nàng như vậy, xứng theo chân bọn họ nói chuyện sao?

"Lan Yên muội muội, người rốt cuộc sẽ trở tài gì, tin rằng trong Vương phủ nhà người không thiếu nhạc khí đi." Rõ ràng là chế giễu khiến mọi người đều cười ha ha, tỏ rõ bọn họ chính là muốn chê cười Liễu Lan Yên.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Một Câu Hai Nghĩa

Liễu Lan Yên mở to cặp mắt, không biết tại sao mọi người trong đình nghỉ mát đều không có ý tốt, sợ hãi đem tròng mắt rũ xuống, thấp giọng ngập ngừng: "Nhạc khí, nhạc khí..... Ta, ta không biết a....."

Đáp án nằm trong dự liệu, khiến những người không có ý tốt trong đình nghỉ mát lộ ra nụ cười.

Quả nhiên là ngu ngốc cái gì cũng không biết.

Về mặt của mọi người, đều bị Tô Hân Hạo nhìn ở trong mắt, trong lòng đột nhiên nổi lên nửa giận: "Nếu Liễu tiểu thư nói không biết, mọi người hãy tìm tiết mục khác góp vui."

"Tô công tử, người đây là có ý gì?" Tạ Hân Tú rõ ràng cảm giác được Tô Hân Hạo tức giận, bất mãn chất vấn.

Nàng nhìn Liễu Lan Yên không vừa mắt, ảnh hưởng gì đến Tô Hân Hạo?

"Lan Yên muội muội, ta có chút nóng, làm phiền người đi xem một chút, tại sao nước ô mai còn chưa được đưa tới?" Tô Hân Hạo dịu dàng nói với Liễu Lan Yên.

"Nha, được." Liễu Lan Yên gật đầu, một chút cũng không ý thức được mình là tiểu thư bị người ta sai khiến đi làm việc của nha hoàn có gì không ổn.

Nhìn Liễu Lan Yên đi ra đình nghỉ mát, Tạ Hân Tú nũng nịu một tiếng: "Tô Hân Hạo, người bảo vệ một kẻ ngu như vậy, người muốn làm cái gì?"

"Muốn cùng ta đối nghịch sao?" Tạ Hân Tú âm lãnh nhìn chằm chằm Tô Hân Hạo, giọng điệu uy hiếp nói: "Không biết từ khi nào thì Trương lão so với Vương gia còn cao hơn?"

Vừa nghe Tạ Hân Tú nói đến Vương gia, những người khác lập tức không có lên tiếng, vấn đề này tuy lớn mà nhỏ, liền nhìn Tạ Hân Tú nói như thế nào?"

"Nếu Tạ tiểu thư cũng biết nàng là một người ngu dại, cần gì phải cùng nàng so đo, chẳng phải là bôi nhọ thân phận của Tạ tiểu thư hay sao?" Tô Hân Hạo cũng không để ý lời nói của Tạ Hân Tú, vẫn nói.

Tạ Hân Tú nhìn chằm chằm Tô Hân Hạo hồi lâu, sắc mặt khó đoán.

Nhưng mà nàng không muốn thừa nhận không được, hắn nói rất đúng, cùng một kẻ ngu so đo, mất thân phận.

"Tô công tử nói có lý, chẳng qua là để một người như vậy ở chỗ này làm loạn, thật đúng là làm cho người ta có chút khó chịu." Tạ Hân Tú nói như vậy, tương đương với là cho Tô Hân Hạo mặt mũi, nhưng không có tiêu tan hàm ý trong lòng.

"Đã như vậy, để cho nàng sớm rời đi là được rồi." Tô Hân Hạo tùy ý nói.

Hắn không có trực tiếp cùng Tạ Hân Tú nổi lên xung đột, Vương gia cũng phải là người mà hắn có thể đắc tội.

"Nước ô mai tới, vẫn còn mát lạnh như băng đây." Liễu Lan Yên hưng phấn chạy tới, hướng về phía Tô Hân Hạo nói, "Còn chưa tới phòng bếp, bọn họ

cũng đã đưa tới, mau uống nhanh đi."

Nhìn thấy vẻ mặt Liễu Lan Yên như đứa bé tươi cười ngây thơ, Tô Hân Hạo cười cười: "Đúng rồi, tiết trời rất nóng, uống xong thì trở về phòng đi."

Những lời này là nói với Liễu Lan Yên càng thêm là nói cho Tạ Hân Tú nghe, để cho Liễu Lan Yên rời đi là tốt nhất.

Tạ Hân Tú thoải mái không nói gì, nhưng mà đừng quên, chỉ cần có tiền có quyền, bên cạnh sẽ vĩnh viễn không thiếu người nịnh hót.

"Liễu Lan Yên a, người nói người không biết đánh đàn, một khúc cũng không hát, một chút động tĩnh đều không có cứ như vậy rời đi, rất buồn cười đi?"

Liễu Lan Yên có chút không hiểu nhìn thế gia tiểu thư vừa nói chuyện, nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Ta cũng không biết, tại sao phải phát ra động tĩnh?"

"Chỉ có biết mới không có kêu loạn, muốn nghe âm thanh mới vừa rồi Tạ tiểu thư không phải là đã phát ra rồi sao?" Liễu Lan Yên nhảy con mắt nói.

"Làm càn, người lại dám nói tài đánh đàn cao siêu của Tạ tiểu thư là kêu loạn?" Thế gia tiểu thư tức giận quát lớn.

Liễu Lan Yên bị dọa sợ đến co rúm lại, lui về phía sau hai bước: "Ta nào có nói như vậy, rõ ràng là tự người nói..... Người thật kỳ quái, làm sao nói một chút cũng không giải thích được."

"Người....." Thế gia tiểu thư tức giận đến muốn giải thích, nhưng mà phát hiện, lời kia, nàng giải thích thế nào cũng không rõ ràng được, sẽ chỉ làm Tạ Hân Tú càng thêm hiểu nhầm.

"Trời nóng quá, mọi người giải tán đi." Tô Hân Hạo đứng dậy, hắn cũng không nhìn được nữa, những người này làm nhục Liễu Lan Yên để nịnh bợ Tạ Hân Tú cũng thật quá đáng.

"Tạ tiểu thư, Vương gia còn chưa có trở về phủ, ta....." Liễu Hâm Dung vẫn chưa quên, mục đích nàng đến đây, chính là vì muốn cầu kiến Vương gia.

"Một buổi tụ hội tốt cũng bị muội muội người phá đến ngổn ngang, mất hứng tột cùng, đừng nói biểu ca bây giờ còn chưa có trở về, coi như trở lại, chỉ sợ cũng không có tâm tình gặp người." Tạ Hân Tú hung hăng trừng mắt nhìn thế gia tiểu thư vừa rồi, nhìn nàng ta sợ hãi bất an lui về phía sau, trong lòng mới thoải mái một chút.

Đĩ nhiên, đối với đề nghị của Liễu Hâm Dung, nàng càng thêm cảm thấy chán ghét.

"Về nhà về nhà, nơi này thật không thú vị." Dur Hân Dật đứng dậy, lưng biếng đuối thất lung một cái, ngập nói. Một chút cũng không chú ý tới mình là điện hạ cần phải có dáng vẻ, cũng không trông nom mọi người như thế nào, xoay người rời đi.

Nếu Dur Hân Dật cũng rời đi, những người khác cũng lục tục đứng dậy cáo từ.

"Tự người nghĩ biện pháp trở về đi thôi!" Ở ngoài Vương phủ, Liễu Hâm Dung giận đùng đùng hướng Liễu Lan Yên gầm nhẹ, mục đích của nàng không có đạt được, tất nhiên là đem tất cả hỏa khí, giận chó đánh mèo trút hết lên đầu Liễu Lan Yên.

Bỏ mặc Liễu Lan Yên, ngồi lên kiệu nghênh ngang rời đi.

"Lan Yên muội muội, nếu không ta đưa người trở về phủ đi!" Tô Hân Hạo đi tới, nhẹ giọng hỏi.

"Đa tạ Tô công tử, Lan Yên có thể tự mình đi về." Liễu Lan Yên thi lễ xong liền bước nhanh rời đi, nhìn bóng lưng của nàng, Tô Hân Hạo thấp giọng khẽ than, "Ngay cả có chút si ngốc, nhưng mà tính tình vẫn quật cường như cũ."

Giọng nói của Tô hân Hạo không lớn không nhỏ vừa vắn rơi vào trong tai Dur Hân Dật, trong lòng khinh thường hừ lạnh một tiếng, si ngốc?

Nếu như nàng thật sự si ngốc, những người khác đều bị nhục trí.

Ngay câu nói vừa rồi tạ ơn Tô Hân Hạo, đây chính là một câu hai nghĩa, một là cảm ơn Tô Hân Hạo không cần hấn đưa nàng về phủ, hai là cảm ơn hấn giúp nàng giải vây lúc ở trong đình nghị mất.

Dur Hân Dật như có điều suy nghĩ trở về phủ, âm thầm nói, tổng cảm giác có chỗ không đúng lắm, mấy lần tiếp xúc gần gũi dường như Liễu Lan Yên tuyệt đối không phải người như vậy.

Tuy là nói lúc ấy từ lạng bạt thiên cân đem vấn đề ném trở về, khiến Tạ Hân Tú không làm nhục được nàng, ngược lại lại bị hung hăng làm nhục một phen.

Nhưng mà, Liễu Lan Yên cũng chỉ làm được như vậy thôi sao?

Nửa đêm, Dur Hân Dật đang ngủ say thì bị đau bụng kịch liệt giật mình tỉnh dậy, ôm bụng của mình, đây là..... Trúng độc? Bị thương?

Ừng ục một tiếng kỳ lạ, khiến Dur Hân Dật có đáp án rõ ràng --- đau bụng!

Cũng may chỉ một lần, cũng không có nhiều cảm giác lắm, đơn giản liền xong rồi, cũng không có việc gì, chỉ là có chút khó hiểu đang tốt làm sao đột nhiên sẽ đau bụng.

Không lâu sau một bóng đen xuất hiện ở trong phòng, hỏi bả: "Chủ tử, hôm nay toàn bộ công tử tiểu thư đi đình nghỉ mát, toàn bộ đều bị thổ tả đường như là ăn phải đồ ăn hỏng, Tà Hân Tú phải người tra xét, hình như hôm nay trời nóng nên thức ăn bị thiu."

"Có phải triệu chứng của Tô Hân Hạo cũng không rõ ràng hay không?" Dư Hân Dật khỏe môi mỉm cười nói.

"Phải"

Sau khi nghe được thân tín trả lời, Dư Hân Dật khoát tay một cái, bóng đen lặng yên không tiếng động biến mất, Dư Hân Dật đột nhiên cười lớn: "Tốt, hay cho một câu 'mình có thể.'"

Thì ra lúc ở ngoài cửa của Vương phủ, phần sau Liễu Lan Yên kết thúc là ý này, hần đã nói, với tính tình như vậy của nàng, làm sao có thể bỏ qua cho bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Người Phía Sau Màn

Tất cả những công tử tiểu thư tham gia buổi tụ hội của Tà Hân Tú, tất cả đều nhận được lời xin lỗi của nàng ta.

Cho dù nàng ta là biểu muội của Vương gia, chuyện như vậy cũng là thất lễ, tạ lỗi là chuyện đương nhiên, nàng ta còn chưa ngu xuẩn đến mức ý vào thân phận của chính mình để lại cán chổi cho người ngoài nắm.

Bởi vì lượng ăn của mọi người ít nhiều khác nhau, cho nên mức độ chịu tội cũng khác nhau, tỷ như Dư Hân Dật và Tô Hân Hạo, còn có Liễu Lan Yên ngây ngốc không biết ăn cái gì nên cơ hồ là không có chuyện.

Còn những người khác, đứng là đã bị thổ tả giầy vò cả một đêm, mãi đến giữa trưa hôm sau mới có chuyển biến tốt.

Cho dù là yếu, thể chất tốt hơn nhiều so với nhân loại, nhưng bị giầy vò liên tục như thế, cả một đám đều phờ phạc tê liệt nằm trên giường, dưỡng thân thể cho tốt.

"Trở về thay ta tỏ lòng biết ơn với tiểu thư nhà ngươi." Liễu Hâm Dung tiến người hầu của Tà Hân Tú đi, nhìn trân ngọc trong hộp gấm thì thập phần cao hứng.

"Tiểu thư nghe nói lần này Tà tiểu thư đưa lễ vật, của tiểu thư có thể tính là cao quý như điện hạ vậy." Hoàn Thúy nhìn thấy trong hộp gấm có một cây trân ngọc liền hưng phấn nói.

"Đương nhiên, nói như thế nào, ta cũng là nữ nhi của Đại Trưởng Lão." Liễu Hâm Dung ra vẻ rất bình thản, nhưng nụ cười đắc ý trên khóe môi lại tiết lộ suy nghĩ trong lòng nàng.

Có thể nhận được lễ vật giống như của điện hạ, xem ra vị trí của nàng trong lòng Tà Hân Tú tuyệt đối không hề thấp, như vậy, khả năng nàng có thể trở thành vương phi được tăng lên rất cao rồi.

"Tiểu thư, Tà tiểu thư cũng không có tặng đồ cho Liễu Lan Yên." Hoàn Thúy dè dặt thanh âm, trong giọng nói hàm chứa ý cười trên trêu tức.

"Cho nàng ta? Cho nàng ta làm gì? Không phải thân thể nàng ta rất tốt sao?" Liễu Hâm Dung xoa xoa vùng bụng vẫn chưa được thoải mái của mình, sắc mặt trắng bệch nói.

Hoàn Thúy cười ha ha: "Tiểu thư, người thật là, nàng ta như vậy, xứng được ăn thứ gì trong vương phủ sao?"

"Cũng đúng." Liễu Hâm Dung vô lực ngồi ở trên giường, bị thổ tả cả đêm, đúng là khiến cho thân thể của nàng vô cùng suy yếu, tứ chi vô lực, lộ ra một nụ cười hài lòng: "Hoàn Thúy, ngươi vẫn nhìn không thấu, lần này đụng phải là cơ hội tốt để chúng ta nhìn rõ ai là người thân cận nhất với Tà Hân Tú."

"A?" Hoàn Thúy kinh ngạc nhìn chằm chằm tiểu thư nhà mình, chỉ thấy Liễu Hâm Dung cười vô cùng quý dị, cũng không biết tới cùng là cười vì cái gì.

Bất quá, tiểu thư thông minh như vậy, tất nhiên là có lý do của tiểu thư.

Cười lớn một trận xong, Liễu Hâm Dung đột nhiên hỏi: "Nha đầu kia sao rồi?"

"Nàng a, đêm qua không có việc gì, trong viện không đủ củi lửa, đi lấy củi rồi." Hoàn Thúy âm thầm cười tít mắt, không có lý do gì mà tiểu thư nhà nàng

bị thổ tả, con nha đầu kia lại bình an vô sự thoải mái lưu lại trong phủ như vậy, đương nhiên phải tìm chút việc cho nàng ta làm, đỡ để nàng ta nhàm chán.

"Nhân thủ ra ngoài mua đồ không đủ, nô tì đã lệnh cho Tần Tự đi hỗ trợ rồi." Hoàn Thúy cười nhẹ nói với Liễu Hàm Dung.

"Được, làm tốt lắm." Liễu Hàm Dung tán thưởng gật đầu, điều Tần Tự đi, xem Liễu Lan Yên tự mình đón củi thế nào, nàng ta phải nếm mùi đau khổ mới được.

Liễu Hàm Dung nghiêng đầu, đưa mắt nhìn mặt trời đang dần lên cao, bên môi gọi lên ý cười khi mưu kế được thực hiện.

Gần đến giờ Ngọ, không biết trong rừng có nhánh cây nào để đón không nhỉ?

"Tiểu thư, có dùng cơm trưa không?" Hoàn Thúy hỏi

"Không ăn, ta mệt mỏi. Nghỉ ngơi một chút." Liễu Hàm Dung tùy ý nằm xuống, trong đầu vẫn hiện lên vẻ mặt của Liễu Lan Yên khi ở trong rừng, bộ dáng chật vật mồ hôi ướt đầm phải cầm búa đón củi, nghĩ thế, cho dù là thân thể không thoải mái, cũng thấy thông khoái trong lòng.

Lúc này ở trong rừng, nữ tử vốn phải vô cùng chật vật, đang ngồi trên một tảng đá lớn, cầm một quả trái cây mọng nước ăn để vô cùng thư sướng.

Gió lạnh từng trận thổi qua, những tán lá rậm rạp trên đỉnh đầu nàng che đi cái nắng của mặt trời, ở đây quả thật là một chút nóng của mùa hè cũng không cảm nhận được, vô cùng mát mẻ.

"Người trái lại ngồi ở đây ăn đến thông khoái, ta đúng là bị người hại khổ mà."

Nghe được thanh âm trên tức, Liễu Lan Yên nghiêng đầu cười rạng rỡ, nhều mày nói: "Thì sao?"

Thần thái phần chán tươi cười, ngũ quan thanh tú khiến nàng tăng thêm vài phần tư sắc mỹ nhân (mê hoặc người), chỉ là một nụ cười, cũng khiến cho Dư Hân Dật sững sờ.

Nụ cười thật đẹp.

Dư Hân Dật đợi đến khi phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện trong nháy mắt đó mình đã quên cả hô hấp, ngực có chút cảm giác khó chịu khi bị đè nén.

"Nếu để cho người ngoài biết Liễu Lan Yên có thể nói những lời cuồng vọng như vậy, không biết sẽ hù chết bao nhiêu người." Cho dù là kinh ngạc, nhưng rất nhanh Dư Hân Dật liền khôi phục lại bình thường, cười hề hề nói.

"Người khác chết hay sống thì có quan hệ gì tới ta đâu?" Liễu Lan Yên chẳng thèm ngó tới, tùy ý nói.

"Ô hô..." Vẻ lãnh khốc vô tình của Liễu Lan Yên, không chỉ không khiến Dư Hân Dật phản cảm, ngược lại làm hắn vỗ tay cười to, "Giỏi, giỏi cho một đại tiểu thư si ngốc Liễu Lan Yên. Đúng vậy a, người khác sống hay chết cũng không để trong lòng, huống chi mọi người chỉ mới bị thổ tả sơ sơ một trận chứ?"

"Thổ tả?" Liễu Lan Yên không để ý lắm tiếp tục ăn trái cây của nàng: "Có quan hệ gì với ta sao?"

"Thật sự không có quan hệ sao?" Dư Hân Dật tựa tiểu phi tiểu hỏi lại.

"Những thứ đó đều do Tạ Hân Tú chuẩn bị, thời tiết oi bức, có chuyện cũng rất bình thường. Điện hạ sẽ không tưởng rằng ta đã động chạm tay chân vào đó chứ." Liễu Lan Yên mặt không đổi sắc cười nói.

"Cho nên ta mới thấy kỳ quái, không phải trúng độc, không phải do yêu lực gây ra....." Dư Hân Dật đắm chiêu đánh giá Liễu Lan Yên: "Lan Yên cô nương thật sự là càng ngày càng khiến cho người ta nhìn không ra a."

"Nhìn không thấu thì không cần nhìn, nhìn nhiều không tốt." Liễu Lan Yên nhẹ nhàng cười nói, căn bản không muốn cho Dư Hân Dật một đáp án rõ ràng.

Hứng thú của Dư Hân Dật đối với Liễu Lan Yên ngày càng lớn, bởi vì tiếp xúc nhiều với Liễu Lan Yên, mới phát hiện bí mật trên người nàng ngày càng nhiều, khiến cho hắn nhìn không được muốn khai quật.

"Đúng vậy, có người cho dù có nhìn nhiều hơn, cũng chỉ càng thêm hồ đồ." Dư Hân Dật cười tiếp lời.

Những con cháu nhà thế gia cho rằng ăn càng nhiều đồ trong vương phủ, Tạ Hân Dật càng có quan hệ tốt với bọn họ sao?

Chỉ sợ tuyệt đại bộ phận mọi người sẽ nghĩ như vậy đi, nhớ lại lần này người nào bị thổ tả nặng nhất, người nào mới có quan hệ gần đây với Tạ Hân Tú.

Đầu thế nghĩ đến suy nghĩ của bọn họ lại bị Liễu Lan Yên lợi dụng.

Những người bị thổ tả nặng này, chỉ sợ không chỉ không khó chịu, ngược lại còn có thể cao hứng, có thể có quan hệ với vương phủ. Còn những người bị thổ tả không quá nặng, rất có khả năng còn đang hối hận, vì sao mình lại không bị thổ tả nặng.

Giỏi cho một Liễu Lan Yên, tâm tư thật kín đáo, đi hại người ngoài, người ngoài lại còn mang ơn nàng.

Nữ tử này thật nguy hiểm, nhưng mà..... Hân thích!

Ánh mắt tùy ý nhìn thoáng qua, phát hiện bên cạnh có một sọt chất đầy cành khô, kinh ngạc nhũn mày: "Trong ngày hè cũng có nhiều cành khô như vậy sao?"

Cả một sọt cành khô này thật không bình thường, tuy nói trong rừng có những cây chết, nhưng cành khô nhiều như vậy, không phải quá đúng dịp rồi sao?

"Lần sau vẫn nên để tôi cùng cô nương đi đốn củi đi, nếu không, phạm vi hành động quá lớn, sẽ khiến người khác chú ý." Dư Hân Dật tưởng rằng Liễu Lan Yên lợi dụng phương pháp đặc biệt nào đó, cấp tốc đi đến nơi khác để đốn.

"Được đó, cũng đỡ phải để ta làm một mình thì nhàm chán." Ngoài dự liệu của Dư Hân Dật, Liễu Lan Yên vậy là lại đáp ứng ngay tức khắc, Dư Hân Dật kinh ngạc không rõ mục đích của Liễu Lan Yên là gì.

Đáp ứng Dư Hân Dật, Liễu Lan Yên nhìn một sọt đầy cành khô, vô thanh vô thức nâng khóe môi lên, nàng cũng rất muốn biết, nhiều cành khô như vậy, rốt cuộc là từ đâu tới.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Long Gà Vô Tội

Ngày hôm sau, Tần Tự vẫn vì nhân thủ của vương phủ "không đủ" mà bị điều đi hỗ trợ, Liễu Lan Yên lại phải tự mình vác giỏ trúc lên núi.

Hôm nay, cũng giống như bình thường, không có gì khác biệt, chỉ là, trên núi có thêm một người đang chờ.

"Điện hạ tới thực sớm." Liễu Lan Yên tùy ý đặt giỏ trúc ở bên cạnh, nhìn các ăn mặc gọn gàng linh hoạt của Dư Hân Dật, thật không nghĩ tới hắn nói được làm được, thật sự tới giúp cô nhặt củi.

"Đã hứa với Lan Yên mọi việc, sao ta có thể lỡ hẹn được?" Dư Hân Dật cười xách giỏ trúc lên, liền đi đốn củi, hành động tự nhiên quen thuộc như vậy, trái lại khiến cho Liễu Lan Yên nhẹ nhàng nhũn mày, Dư Hân Dật này..... tới cùng là có ý gì?

Nghi hoặc chợt lóe lên trong lòng, bị Liễu Lan Yên nhét xuống đáy lòng.

Cô tương đối để ý, tại sao mỗi ngày ở đây đều có cành khô chứ?

Đừng nói cho cô biết là Thụ Yêu ở nơi này xảy ra nội chiến, có cây cối gãy rạp.

"Tôn chủ....." Âm Nhất không hiểu ra sao quỳ rạp xuống trước mặt chủ nhân, sao đột nhiên chủ nhân lại gọi hắn đến, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng sao?

"Sự tình nguoi làm thế nào rồi?" Nam tử vẫn nửa nằm nửa ngồi trên giường như cũ, ngay cả mí mắt cũng không mở, không chút để ý nói.

Hắn nói không chút để ý, nhưng lọt vào tai Âm Nhất, lại làm lòng hắn căng thẳng, dốc sức suy tư xem gần đây tôn chủ căn dặn chuyện gì, bẩm báo từng cái một.

"Náo loạn của Trùng tộc đã được khống chế, chém giết ba vạn tộc nhân có yêu lực của Trùng tộc, giết chết tộc trưởng của bọn họ, chắc chắn bọn họ sẽ không dám náo loạn lần nữa."

"Ồ Hoàn Hà, Thủy yêu đã cúi đầu."

"Ồ Bắc Cương....."

Nếu như có người ở đây nghe được những lời của Âm Nhất, khẳng định sẽ sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, bởi vì những sự kiện này đều là những đại sự uy hiếp đến sự an nguy của yêu giới khiến cho yêu chủ đau đầu không thôi.

Ý tức của Âm Nhất là, những tai họa ngầm này đều đã được nhỏ bỏ.

Liền ngay cả Yêu chủ, muốn dốc hết binh lực của đại quân Yêu linh để làm việc này, đừng nói là nhiều chuyện như vậy, chỉ riêng một hai chuyện thôi, cũng đủ để khiến đại quân tổn hao quá mức.

Bình ổn một chuyện hai chuyện tất nhiên đã là cực hạn, thê thảm mà về, còn những tai họa ngầm khác, chỉ sợ yêu chủ không có năng lực làm được rồi.

Lúc Bành Trăn đến vừa lúc nghe được mấy chuyện này, cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, chăm chú lắng nghe, chẳng lẽ trong mấy việc này có sơ suất gì đó sao?

Ám Nhất vẫn đang tiếp tục nói, đã thấy nam tử nửa nằm trên giường không kiên nhẫn khoát tay: "Những việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi này, nói đến làm gì?"

Ám Nhất đang nói đến một nửa thiếu chút nữa đã bị nước miếng của mình làm cho sặc chết.

Tùy tiện lấy ra một chuyện cũng có thể quấy cho yêu giới long trời lở đất, sao đến miệng tôn chủ lại trở thành những việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi rồi hả?

Nghe đến đó, trong lòng Bành Trăn cũng căng thẳng, chẳng lẽ, còn có chuyện đại sự gì phát sinh sao?

Hai người đều không yên lòng bất an nhìn qua, hi vọng cái vị tôn chủ không ai nắm rõ được tính tình kia có thể nhắc nhở rõ cho bọn họ một chút.

Nam tử nửa nằm trên giường, nghiêng đầu, hai mắt vẫn nhắm lại như cũ, chậm rì rì hỏi: "Cùi vẫn còn đủ?"

A?

Ám Nhất và Bành Trăn đồng thời vô thanh há hốc miệng, cả kinh đến cảm thiếu chút nữa thì rơi xuống đất.

Hoàn toàn không để ý đến một câu nói kia của hán nếu bị truyền ra ngoài sẽ mang đến hiệu quả gì, nam tử tiếp tục nói hết: "Nếu mà thiếu, phải sau giờ Ngọ nàng mới có thể về được, chẳng phải sẽ bị phơi nắng thật lâu sao?"

Bành Trăn thật sự là nhịn không được, trợn trắng mắt nhìn lên nóc nhà, ngồi sang một bên không nói một lời.

Cứ thế để cho một người năng ngôn thiện biện như hán, trở nên á khẩu không trả lời được. (năng ngôn thiện biện có lẽ là muốn nói đến những người giỏi tài ăn nói, hùng biện)

Không thể không nói, tôn chủ đại nhân của hán quả thật rất tuyệt vời.

Ám Nhất sừng sốt một lúc lâu, lắp ba lắp bắp hỏi bẫm: "Cùi khô tuyệt đối đủ, huống chi còn có một nam tử cường tráng ở bên hỗ trợ, tuyệt sẽ không kéo dài đến sau giờ ngo, giữa ngày đã có thể rồi đi."

"Nam tử?" Nam tử vẫn nhắm mắt trên giường đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt có vẻ đăm chiêu chuyển đến người Ám Nhất.

Chỉ cần một cái liếc mắt, cũng khiến co Ám Nhất giật mình rùng mình một cái, giống như có một thanh hàn băng xẹt qua người hán, khiến cho không rét mà run.

"Vâng, nam tử kia là....." Ám Nhất còn chưa nói xong, một mảnh sáng trắng đột nhiên tung bay trước mắt.

Nam tử đứng dậy, ngồi ngay ngắn, ống tay áo thật rộng màu trắng ngăn lại giữa không trung, trượt ra một đạo sáng trắng hư ảo, như ẩn như hiện.

Thần thái và động tác lúc này của nam tử không có chút tương quan nào, tay phải mạnh mẽ vỗ một cái vào không trung, rõ ràng trong không khí không có cái gì vậy mà lại nổi lên gợn sóng, từng vòng từng vòng tinh tế lay động.

Ám Nhất cả kinh trong lòng, năng lực này không phải....

"Tôn chủ không thể, thân thể người....." Bành Trăn la hét đứng dậy, bước mạnh hai bước về phía trước, muốn ngăn cản, chỉ là, động tác của hán vẫn là chậm một bước.

Trong không gian hư ảo đã hiện rõ một cảnh tượng, giữa rừng cây xanh um tươi tốt, nữ tử ngồi trên tảng đá đang say sưa vừa ăn vừa hái trái cây, bên cạnh là nam tử đang dốc sức đón cùi, đôi lúc lại quay đầu nói gì đó với nữ tử, khiến cho nữ tử nhếch môi cười yếu ớt.

Đây là một hình ảnh duy mỹ hạnh phúc đến mức nào.

Chỉ là.....

Ám Nhất vụng trộm liếc nhìn nam tử đang cười đến đặc biệt ôn hòa, hình như tâm tình của tôn chủ đại nhân của bọn họ không được tốt lắm.

"Dư Hán Dật..... là vị diện hạ kia đi." Nam tử chậm rãi mở miệng, thanh âm ôn hòa như gió xuân tháng ba, chỉ là nghe vào tai Ám Nhất, lại khiến tóc gáy toàn thân hán dựng đứng lên, phát lạnh từng đợt, phía sau lưng thiếu chút nữa đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

"Vâng." Bất chấp khó khăn, Ám Nhất hồi đáp.

Tôn chủ muốn làm gì?

"Thật tốt, thật tốt." Ôn hòa lặp lại hai chữ hai lần, khiến cho trái tim của Ám Nhất và Bành Trăn không ngừng co lại theo giọng nói của nam tử.

Ánh mắt ôn hòa của nam tử dừng lại ở cảnh tượng giữa không trung, nhẹ cười, tinh tế nhìn, giống như đang ngắm nhìn bảo bối trân quý nhất, thấy thế, trong lòng Ám Nhất và Bành Trắc trở nên sợ hãi.

Không rõ hai câu thật tốt của tôn chủ bọn họ là có ý gì.

"Vị điện hạ này trái lại rất thích giúp người a." Nam tử cười ôn hòa, dừng ở hai người đang cười cười nói nói trong kính tượng.

Ám Nhất á khẩu không trả lời được, hẳn phải trả lời câu này thế nào đây?

Đành phải lựa chọn trăm mặc.

"Chuyện yêu chủ nhận lỗi còn chưa chuẩn bị tốt sao?" Đột nhiên nam tử dời trọng tâm đề tài đi khiến cho Ám Nhất thất thần, phản ứng kịp, thần tốc hỏi bắmc: "Hình như đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ đến khi tôn chủ rảnh rồi, bọn họ sẽ đến....."

Ám Nhất còn chưa nói xong, đã bị thanh âm ôn hòa cắt ngang: "Đã lâu không có đi ra ngoài, vậy đi đến Vương Cung của yêu chủ nhìn xem đi."

A?

Ám Nhất kinh ngạc ngẩng đầu, Tôn chủ muốn đi Vương Cung?

Không đợi Ám Nhất hiểu rõ cách nghĩ của Tôn chủ, chỉ thấy nam tử kia ôn hòa giơ tay, nhẹ nhàng vỗ vào hư không, kính tượng kia lập tức vỡ thành ngàn vạn mảnh nhỏ, bay vào không trung.

Không biết có phải do hắn gặp ảo giác hay không, sao hắn lại có cảm giác phần kính tượng chỗ Dư Hân Dật vỡ càn triệt để chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Quỷ Di Muốn Mời

"Lan Yên, cẩn thận một chút." Dư Hân Dật đưa Liễu Lan Yên đến hẻm nhỏ gần Liễu phủ, cáo từ xong liền xoay người rời đi.

Liễu Lan Yên vừa cảm giỏ trúc đầy củi đi vào cửa nhỏ, thì đột nhiên bị người nắm lấy bàn tay, trực tiếp kéo nàng trở về phòng.

"Tần di, người làm gì vậy?" Liễu Lan Yên nháy mắt, không hiểu hỏi.

"Ta nói nè tiểu thư, người như thế nào mà lại thân thiết với Điện hạ như vậy hả?" Tần Tự thả giỏ trúc qua một bên, khẩn trương hỏi.

"Mấy ngày nay hắn đều giúp con dọn củi." Liễu Lan Yên không cảm thấy có gì không ổn, cười ha ha lắc lắc cánh tay của Tần Tự "Tần di, có hắn giúp con, con tiết kiệm được rất nhiều thời gian đó."

"Ai nha, tiểu thư của ta à." Tần Tự nhúc nhúc nhìn tiểu thư nhà mình căn bản không hiểu rõ tình trạng của bản thân "Người có biết người và Vương Gia có hôn ước hay không? Nếu hôm nay, người quá thân thiết với Điện hạ, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến danh dự của người, đến lúc đó, chỉ sợ sẽ."

"Chỉ sợ sẽ như thế nào?" Liễu Lan Yên không hiểu nháy mắt nói, cặp mắt to tràn đầy nghi hoặc nhìn Tần Tự, nỗ lực suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nói ra một câu mà nàng có thể lý giải được "Tần di, con đói rồi."

Chỉ một câu nói của nàng cũng làm cho chút nóng nảy trong lòng Tần Tự tiêu tan hết.

Nàng phải giải thích vấn đề phức tạp này như thế nào thì tiểu thư mới hiểu đây.

"Được rồi, chúng ta đi ăn cơm trước đi." Tần Tự tuy là nói như vậy, nhưng nàng đã từ bỏ ý định nói rõ những vấn đề này với Liễu Lan Yên rồi, Tần Tự không phải là không muốn nói, mà là căn bản có nói nàng ta cũng không hiểu được.

Xem ra mình phải đi tìm Dư Cận Thuộc để nói một chút về hôn ước của tiểu thư mới được, chỉ là với thân phận của nàng mà muốn gặp được Vương Gia cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Tần Tự nhìn Liễu Lan Yên đang vui sướng ăn cơm, trong lòng thầm tính toán, cuối cùng cắn răng một cái, hạ quyết tâm, cho dù thế nào đi nữa cũng phải vì tiểu thư mà tìm đường ra.

"Chuyện này, Tam đệ xem một chút coi còn có sai sót gì không?" Trong Vương Cung, Yêu Chủ hỏi Dư Cận Thuộc ngồi ở bên cạnh.

Dư Cận Thước gật đầu một cái: "Tất cả đều rất hoàn mỹ, nhưng mà."

"Tam đệ thấy có gì không ổn sao?" Yêu Chủ hơi nghiêng người về phía trước, vội vàng dò hỏi, đây chính là đại sự quan hệ đến vị trí Yêu Chủ của hắn, nếu có sai lầm gì chọc cho vị kia không vui, thì hậu quả hắn không thể gánh nổi.

Dư Cận Thước trầm ngâm trong chốc lát, lúc này mới chần chờ mở miệng nói: "Tại sao vị kia lại muốn đích thân đến đây?"

Kể từ sau khi nhận được tin tức, hắn vẫn luôn nghĩ mãi mà không hiểu.

Không phải người kia không thích ra ngoài sao?

Vì sao lại cố tình muốn tới Vương Cung, tự mình tiếp nhận quà tặng bọn họ hiến dâng.

"Chuyện này. Ai mà biết được." Yêu Chủ cũng là cười khổ không thôi, chán nản dựa lưng vào ghế. "Tính khí của người kia âm trầm bất định, ai mà biết hắn nghĩ gì chứ."

Thật ra thì Yêu Chủ sợ nhất là người đó vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện của Khánh Lê, lo sợ hắn sẽ nổi trận lôi đình.

"Mặc kệ thế nào đi nữa, ba ngày sau, bữa tiệc nhất định phải chuẩn bị thật long trọng, chuyện này đành giao cho Tam đệ đi làm rồi." Yêu Chủ than nhẹ một tiếng, lời nói có chút bất đắc dĩ.

"Đệ đã rõ" Dư Cận Thước hành lễ nói.

Ba ngày này, tất cả các con cháu của các đại gia tộc trong thành đều khẩn trương chuẩn bị, thật ra thì danh tiếng người kia bọn họ đã sớm nghe nhiều rồi. Người mà Yêu Chủ cũng phải kiêng kỵ, thì bọn họ càng thêm nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nghe nói vị kia thích giết chóc đã thành tính rồi, người đắc tội với hắn, tất cả đều chết vô cùng thảm, thủ pháp ghay vò của hắn mặc dù chỉ là những hình phạt bức cung thông thường, nhưng người nào nhìn thấy sẽ cũng đều phải trợn mắt há mồm.

Nghe nói hắn tâm tình bất định, một giây trước còn chuyện trò vui vẻ với người, một giây sau liền mất cũng không chớp đã ra tay giết chết đối phương rồi.

Nói tới nói lui cuối cùng tóm lại, truyền thuyết về người kia rất nhiều, nên vừa nghe được người kia muốn tham gia yến hội ở Vương Cung, các con cháu của các đại gia tộc liền thấp thòm trong lòng, chỉ sợ trong bữa tiệc không cẩn thận làm người kia mất hứng, sẽ bị ghay vò đến sống không bằng chết.

Người bên ngoài thì đang lo lắng, còn Tần Tự ở đây cũng rất lo lắng, đã qua ba ngày rồi, vậy mà một chút cơ hội nài nỉ cũng không có nữa.

Đừng nói là đề cập chuyện hôn ước với Vương Gia, ngay cả gặp mặt còn không được, một cái bóng cũng không thấy.

Đến lúc gần hoàng hôn, Hoàn Thúy dẫn theo mấy nha hoàn cầm từng cái khay đi tới, mở cửa phòng Liễu Lan Yên.

"Các người muốn làm gì?" Tần Tự vội vàng che chắn ở trước mặt Liễu Lan Yên, như một con gà mẹ xù lông bảo vệ Liễu Lan Yên ở sau lưng.

Thấy động tác của Tần Tự, Hoàn Thúy nhin không được bật cười: "Ta nói nè Tần Tự, người cần gì phải khẩn trương như vậy chứ."

Nhìn phản ứng của Tần Tự, trong lòng Hoàn Thúy liền cực kỳ thoải mái.

"Tiểu thư sợ rằng ta không có ý phục để mặc, đi dự tiệc sẽ làm Liễu phủ mất mặt, nên thương đồ tốt cho nàng ta." Hoàn Thúy phát tay, mấy nha hoàn sau lưng liền để tất cả khay xuống.

"Tiểu thư nhà ta cũng phải dự tiệc sao?" Trong lòng Tần Tự căng thẳng, không thể tin nổi, nhỏ giọng nói.

Nàng thật sự không muốn để cho Lan Yên đến Vương Cung tham gia cái bữa tiệc gì đó. Ai chẳng biết vị khách quan trọng nhất trong yến hội lần này chính là người kia, những con cháu thế gia khác là không thể tránh, nhưng tiểu thư nhà nàng vào ngày thường cũng không phải là người được người ta coi trọng, nên sẽ không có khả năng nhận được thiệp mời.

Việc này chỉ sợ là do Liễu Hâm Dung đã động tay động chân rồi.

"Dĩ nhiên, Chủ Thượng đã nói rồi, toàn bộ các con cháu thế gia đều phải tham gia, chẳng lẽ Liễu Lan Yên không phải là con cháu thế gia sao?" Hoàn Thúy lặp lại lời Liễu Hâm Dung nói, thấy vẻ mặt Tần Tự muốn phản kháng nhưng không phản kháng được, đáy lòng liền cười thầm không dứt.

Cái thứ cản trở này, lần này đi dự tiệc còn không phải là cho nàng ta cơ hội để "thể hiện mình" sao?

"Chuyện này." Tần Tự bị lời Hoàn Thúy nói bức cho hết đường tranh cãi.

Đi, Liễu Hâm Dung nhất định là đạt được âm mưu.

Không đi, vậy không phải đồng nghĩa với việc tự vứt bỏ thân phận của tiểu thư nhà mình sao?

Đang lúc Tần Tụ còn trong tình thế khó xử, thì Liễu Lan Yên lại hưng phấn kêu lên: "Đi dự tiệc sao? Có phải có rất nhiều đồ ăn ngon hay không?"

"Đúng vậy, có rất nhiều rất nhiều đồ ăn ngon, ăn cũng ăn không hết đấy." Hoàn Thúy âm độc mà cười cười, cũng mặc kệ Liễu Lan Yên có thể ăn đến no chết hay không.

"Được, được, ta muốn đi, Tần đi con muốn đi." Liễu Lan Yên nắm ống tay áo Tần Tụ, không ngừng lắc lắc, làm nũng.

"Tần Tụ, người mau thay quần áo cho Liễu Lan Yên đi, cũng đừng câu giờ thêm nữa." Hoàn Thúy cao ngạo phân phó một câu, xoay người rời đi.

Tần Tụ nhìn những thứ quần áo son phấn kia, âm thầm cắn răng, thôi, liên bí quá hoá liều một lần vậy, ở trong bữa tiệc thế nào cũng sẽ gặp được Vương Gia thôi.

Nếu như gặp được, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội, mà yêu cầu Vương Gia thực hiện cam kết ngày đó, cưới tiểu thư về nhà.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tần Tụ liền dụ dỗ thay đổi cách ăn mặc cho Liễu Lan Yên.

Biết trong bữa tiệc sẽ có đồ ăn ngon cho nên Liễu Lan Yên cũng hết sức phối hợp.

Bên trong gian phòng nhỏ nhất thời rơi vào yên tĩnh, ai cũng không biết ở trong phần an tĩnh này đang ngầm nổi lên cái gì.

Liễu Lan Yên mặc cho Tần Tụ bôi bôi trét trét ở trên mặt của nàng, chỉ nhắm đôi mắt che giấu tất cả cảm xúc của mình lại, bữa tiệc sao?

Liễu Hâm Dung chắc chắn đã chuẩn bị không ít tiết mục hay chờ mình diễn, ngàn vạn lần không nên làm cho nàng ta thất vọng mới phải, không có mấy chuyện này khiêu chiến thì làm sao mà thú vị được.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cạm Bẫy Của Người Nào Đó

"Tại sao, tại sao không cho ta vào chứ?" Tần Tụ bị hai tên gia đình ngăn lại, nàng tức giận tròn trừng mắt nhìn Hoàn Thúy.

Nàng làm sao có thể yên tâm để tiểu thư đến Vương Cung dự tiệc một mình chứ?

"Tần Tụ, đây chính là lệnh của tiểu thư. Huống chi có tiểu thư ở bên cạnh Liễu Lan Yên, thì người còn lo lắng cái gì chứ?" Hoàn Thúy hất cằm lên, khinh thường nhìn Tần Tụ.

Cũng bởi vì có Liễu Hâm Dung ở bên cạnh tiểu thư, nên nàng mới lo lắng.

"Không được, ta muốn đi theo." Tần Tụ vùng ra hai lần nhưng vẫn không thể tránh thoát được những cánh tay đang giữ chặt mình của gia đình, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo, trên người bộc phát ra một cỗ khí thế cường hãn.

Yêu lực!

Hoàn Thúy vội vàng lui sang bên cạnh hai bước, nàng cũng không muốn cứng rắn đối chọi với Tần Tụ.

"Tần Tụ, người nghĩ lại cho kĩ đi, chỉ bằng cái tính lỗ mãng này của người mà chạy tới Vương Cung sao, người muốn cứu Liễu Lan Yên hay là muốn hại nàng? Yêu lực của người mặc dù không tệ, nhưng đừng quên, người cũng không phải là thiên hạ vô địch!"

Hoàn Thúy uy hiếp khiến Tần Tụ sắp bùng nổ yêu lực đành dừng lại, chần chờ lại lo lắng nhìn chằm chằm Hoàn Thúy.

Hoàn Thúy cười ha hả nói tiếp: "Liễu Lan Yên đến Vương Cung, dù sao đi nữa cũng coi như là đại diện cho Liễu phủ, cho dù không phải vì Liễu phủ, thì lão gia cũng sẽ không để cho nàng ta làm bữa, không phải sao?"

Tần Tụ nặng nề thở hổn hển, nhìn chòng chọc vào Hoàn Thúy, phần hận trong đôi mắt từ từ biến mất, khí thế bức người này tan đi thật giống như thủy triều rút vậy, nhanh đến khó tin.

Lực uy hiếp áp bức tìm mình tiêu tán đi, thần kinh căng thẳng của Hoàn Thúy lúc này mới tỉnh táo lại, âm thầm thở dài một tiếng, Tần Tụ này, thật là một kẻ điên.

"Người tốt nhất hãy thành thật chờ ở đây, đừng để cho nàng gây ra chuyện phiền toái." Hoàn Thúy phun ra một câu, sau đó cũng không quản Tần Tụ đang ngờ ngác sờ sờ, xoay người rời đi.

Toàn bộ những người đó rời đi rồi, trác viện vốn hoang vu lại càng thêm thê lương, Tần Tụ đưa tay che mặt, chậm rãi ngồi xổm người xuống, tiếng khóc khổ sở nức nở nghẹn ngào từ giữa kẽ răng nặn ra: "Lão gia, phu nhân. Tần Tụ phải làm cái gì đây?"

Tần Tụ rất lo lắng cho Liễu Lan Yên, mà lúc này Liễu Lan Yên lại đang ngồi trong xe ngựa không ngừng nhìn ra bên ngoài.

"Lan Yên muội muội, người đang xem cái gì vậy?" Mặc trang phục lỏng lẻo, Liễu Hâm Dung căn bản không che giấu được nụ cười mãn nguyện ở khóe môi vì đã đạt được mục đích, hưởng thụ nhìn Liễu Lan Yên đang khăn trương luồng cuồng tay chân.

Liễu Lan Yên vắn về vạt áo của mình, mím môi, lấp bắp nói nhỏ: "Tần di, Tần di. . ."

"Nói chúng ta sắp đến là Vương Cung, Tần Tụ không thể đến đó được." Trên mặt Liễu Hâm Dung là nụ cười, nhưng lại không có chút ăn nhập nào với lời an ủi trong miệng nàng.

"Lan Yên à, có phải người rất thích Tần Tụ hay không?" Mắt Liễu Hâm Dung chuyển động, xấu bụng cười, bắt đầu hướng dẫn Liễu Lan Yên đi vào trong cạm bẫy của nàng ta.

"Đúng vậy, Tần di là tốt nhất." Liễu Lan Yên lập tức nặng nề gật đầu, rất khẳng định nói.

"Nhưng mà, Tần Tụ không vui, người có biết không?" Liễu Hâm Dung cố ý lộ ra vẻ đau thương, than thở nói, không ngoài dự đoán khi nàng ta nhìn thấy Liễu Lan Yên khăn trương nghiêng người về phía trước, vội vàng hỏi "Tần di, Tần di không vui sao?"

"Dĩ nhiên không vui." Liễu Hâm Dung thờ dãi một tiếng, tiếc hận nói: "Chẳng lẽ người không nhìn thấy nàng ta thường hay than thở sao?"

Liễu Lan Yên cau mày suy nghĩ một chút, chần chờ gật đầu: "Tần di. Tần di đúng là không vui. Luôn ở sau lưng ta len lén thở dài."

"Cũng không biết là tại sao." Liễu Lan Yên suy nghĩ hồi lâu nhưng căn bản là không nghĩ ra vì sao Tần Tụ lại như vậy, chỉ có thể nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, bộ dáng hết sức khổ sở.

"Lan Yên muội muội, người có muốn biết tại sao Tần Tụ lại luôn buồn phiền không? Người có muốn về sau nàng ta sẽ không như vậy nữa hay không?" Liễu Hâm Dung cố gắng nặn ra một nụ cười ôn nhu, như muốn dụ hoặc Liễu Lan Yên.

"Tại sao Tần di lại buồn phiền, phải làm thế nào thì Tần di mới không khổ sở nữa?" Vừa nghe Liễu Hâm Dung nói là có biện pháp, Liễu Lan Yên lập tức nắm thật chắc lấy ống tay áo của nàng ta, lớn tiếng hỏi.

"Buông ra!" Liễu Hâm Dung dùng sức vung tay lên, trực tiếp đẩy Liễu Lan Yên ra, ống tay áo của nàng lại bị nha đầu này nắm lấy, thật đáng ghét.

"Rốt cuộc phải làm sao, người nói cho ta biết đi." Liễu Lan Yên cũng không có bởi vì hành động của Liễu Hâm Dung mà có bất kỳ cảm giác gì, chỉ là hỏi tới vấn đề nàng đề ý.

Trên mặt Liễu Hâm Dung vẫn là vẻ chán ghét trắng trợn, âm thanh cũng nghiêm nghị oán hận hơn rất nhiều: "Còn không phải là bởi vì người sao, bởi vì người không có yêu lực, bởi vì người không có cách nào tu luyện, cho nên, mỗi ngày Tần di đều luôn thở dài như vậy, hàng đêm luôn lấy nước mắt rửa mặt."

"Ta." Lời Liễu Hâm Dung nói hiển nhiên là đã kích thích Liễu Lan Yên, nàng co rúm lại vào một góc trong xe ngựa, nhỏ giọng ngập ngừng nói: "Nhưng mà, nhưng mà. ngay từ lúc còn nhỏ ta đã không thể tu luyện được rồi."

"Tần di đã từng nói, chuyện này không thể trách ta." Liễu Lan Yên nhấp máy môi, lấp bắp nói nhỏ.

"Đúng vậy, là không thể trách người, nhưng mà. Lan Yên muội muội, người có muốn mình có thể tu luyện hay không?" Lúc này Liễu Hâm Dung giống như một gã thợ săn đã sớm bày ra vô vàn bẫy rập, đang chờ con thú nhỏ nàng xem trọng, từng bước từng bước rơi vào bẫy, sau đó chỉ cần đến thu thành quả thôi.

"Ta, có thể tu luyện sao?" Trong mắt Liễu Lan Yên toát ra một tia sáng vui mừng.

"Dĩ nhiên là có thể." Liễu Hâm Dung cho nàng một câu trả lời khẳng định.

"Nhưng. Tần di nói là ta không thể." Liễu Lan Yên vẫn không có lòng tin với bản thân.

"Đó là trong tình huống bình thường, còn bây giờ, Lan Yên muội muội, chỉ cần người có được nội đan, thì sẽ có thể tu luyện không phải sao?" Liễu Hâm Dung rút cuộc ác độc quang ra con mắt lớn nhất "Người suy nghĩ một chút, có được nội đan, người có thể tu luyện, có phải Tần Tụ sẽ vui mừng hay không? Người cũng muốn làm cho Tần Tụ vui mừng đó thôi."

"Muốn, dĩ nhiên là muốn." Liễu Lan Yên rất nhanh gật đầu, vội vàng nói, nói xong, lại lộ ra vẻ mặt khó xử "Nhưng lấy nội đan ở đâu đây?"

"Người quên chúng ta là đang đi đâu sao?" Liễu Hâm Dung cũng không vội nói đáp án cho Liễu Lan Yên biết, mà để cho nàng hỏi tới, càng gấp gáp, nàng càng nóng nảy, sốt ruột đến một trình độ nhất định, đến lúc đó mặc kệ là hậu quả gì nàng ta cũng sẽ không cố kỵ.

"Đến Vương Cung, tham dự bữa tiệc, ăn đồ ăn ngon." Câu nói cuối cùng, Liễu Lan Yên nhấn mạnh nhất, có thể thấy được, ở trong lòng của nàng, ăn ngon quan trọng hơn mọi thứ.

"Lan Yên muội muội, ngươi có biết bữa tiệc lần này là mời ai không?" Liễu Lan Yên trả lời không chút nào ngoài dự đoán của Liễu Hâm Dung, nàng mà biết mới là gặp quý.

Liễu Lan Yên mê mang lắc đầu một cái.

"Là Tôn chủ." Liễu Hâm Dung nhắc tới cái tên khiến cho tất cả mọi người đều phải kiêng kỵ.

"Tôn chủ?" Liễu Lan Yên nghiêng đầu, nghi ngờ nhìn Liễu Hâm Dung.

"Đúng vậy, ngươi phải đi tìm Tôn chủ đòi nội đan, có nó ngươi mới có thể tu luyện được yêu lực." Bên môi Liễu Hâm Dung hiện lên một nụ cười ác độc, tiếp tục âm trầm chậm rãi nói "Hắn chính là người có thực lực mạnh nhất ở Yêu Giới, nếu ngươi lấy được nội đan của hắn, ngươi có thể tu luyện yêu lực rồi. Ngươi có thể tu luyện được yêu lực, thì Tần Tự tất nhiên sẽ rất vui mừng, ngươi thấy có đúng hay không, Lan Yên muội muội?"

"Phải ha." Liễu Lan Yên gật gật đầu, trong đôi mắt lóe ra tia hưng phấn.

"Cho nên, cơ hội này ngàn vạn lần không thể bỏ qua." Liễu Hâm Dung thả ra thêm một con mồi cuối cùng, hài lòng nhìn con thú nhỏ hoàn toàn nhảy vào trong cạm bẫy của nàng.

Liễu Lan Yên gật đầu thật mạnh, bộ dáng lâm vào tình thế bắt buộc kia chộc cho Liễu Hâm Dung vui vẻ cười to, nàng sẽ chờ xem kịch vui.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tôn Chủ Giá Lâm

Hoàng hôn buông xuống, xe ngựa đã đến Vương Cung, trước cửa cung, xuống xe ngựa.

Đi theo thị nữ vào địa phương hôm nay thiết yến, lần này an bài cũng không phải ở đại điện gì, mà là địa phương thoải mái trong Vương cung, phía trước nối liền cùng vườn hoa, còn có hồ nước đình nghỉ mát làm bạn, từng trận mùi hoa đánh úp lại, làm tinh thần người ta thoải mái.

So với yến hội chính thức nhiều hơn một tia ấm áp, lại không có chút nào thất lễ.

Có thể thấy được sắp xếp của yến hội lần này, lựa chọn, tất cả đều mất rất nhiều tâm tư.

Người tới lần này, toàn bộ đều là nhân vật có mặt mũi trong yêu giới, trong vườn hoa, chỉ thấy quần áo đắt tiền, trang sức đẹp đẽ, cùng bầu trời đêm đầy sao tranh nhau phát sáng.

Yến hội lần này cũng không quá chú trọng lễ nghi phiền phức, dù sao những thế gia này đều không phải nhân vật quan trọng, đơn giản chỉ là làm nể mà thôi.

"Vương gia." Liễu Hâm Dung vừa thấy Dư Cận Thước, cười nghênh đón, "Yến hội này thật là lịch sự tao nhã."

Liễu Hâm Dung thật sự rất biết nịnh hót, không đề cập tới những thứ khác, chỉ nói yến hội lịch sự tao nhã. Vô đến mong ngựa, lại không làm người ta chán ghét.

Dư Cận Thước gật đầu một cái, không có biểu hiện gì khác, nhưng mà cũng không ghét Liễu Hâm Dung.

Liễu Hâm Dung rất biết tiến thoái, cùng Dư Cận Thước nói mấy câu không quan trọng, sau đó rời đi, chưa từng làm phiền quá nhiều.

Trở lại chỗ ngồi của mình, vừa đứng lúc thấy Liễu Lan Yên nhìn trái nhìn phải, không biết đang tìm cái gì.

Yến hội lần này sắp xếp thật sự là lịch sự tao nhã, nhưng mà đừng quên, Vương Cung dù sao cũng là Vương Cung, dù xa hoa như thế nào cũng không mất đi lịch sự tao nhã.

Cho nên mọi người ăn mặc cũng cực kỳ trang trọng.

Cùng so sánh với những tiểu thư trang phục lộng lẫy, Liễu Lan Yên mặc mạc hơn nhiều.

Rốt cuộc cũng là đến tham gia yến hội ở Vương Cung, Liễu Hâm Dung đặc biệt phái người đưa đến quần áo tất nhiên là vải tốt nhất, chẳng qua là, kiểu dáng thế nào.... thì đơn giản hơn.

Một thân quần áo Thủy Lam đơn giản, hiển thị rõ hai chữ giản dị.

Tóc dài đen nhánh dùng một cây trâm trâm châu cài lên, đơn giản cố định ở trên đầu.

Sợi tóc cũng không loạn, chỉ là so sánh với những tiểu thư thế gia trên đầu đầy trang sức, đã không thể dùng chữ đơn giản để hình dung, nói là nghèo túng còn thích hợp hơn.

"Hâm Dung tỷ tỷ, Tôn chủ ở nơi nào?" Liễu Lan Yên nhìn chung quanh một chút, căn bản không nhìn thấy người nào giống như tôn chủ.

"Tôn chủ là khách nhân tôn quý nhất, làm sao có thể đến đây?" Liễu Hâm Dung khinh bỉ liếc Liễu Lan Yên một cái, quả nhiên là nha đầu ngốc, việc này mà cũng không hiểu.

"Nga, nói cách khác chúng ta rất đê tiện?" Liễu Lan Yên bưng tỉnh đại ngộ gật đầu, không chú ý tới sau khi nàng nói những lời này, Liễu Hâm Dung sắc mặt đại biến.

"Người mới đê tiện. Đừng mang ta so sánh với người!" Liễu Hâm Dung tức giận đến gầm nhẹ, nếu không phải cố kỵ đám người chung quanh, nàng đã sớm đi lên cho Liễu Lan Yên một cái tát.

"Nhưng mà, không phải tỷ tỷ đi cùng ta sao?" Liễu Lan Yên không hiểu nhìn Liễu Hâm Dung, nháy cặp mắt vô tội, một bộ dáng nóng lòng cầu giải đáp.

Dáng vẻ vô tội như vậy càng khiến Liễu Hâm Dung tức giận đến nói không ra lời, trong lòng giận dữ mắng, kẻ ngu này.

Ngay sau đó vừa nghĩ, quên đi, nàng cùng một kẻ ngu so đo làm cái gì, thật là tự hạ thấp mình.

Liễu Hâm Dung tức giận đến đem mặt ngất một cái, không để ý tới Liễu Lan Yên, nói chuyện với người như vậy, sẽ chỉ làm nàng tức giận.

Hàn huyên cùng với con em nhà thế gia, Liễu Hâm Dung thật có thể nói là thuận lợi mọi bề, loại ứng đối này, trường hợp xã giao, nàng hết sức quen thuộc.

Hơn nữa nàng bây giờ là nữ nhi của Đại trưởng lão, càng thêm vì nàng tặng thêm một phần trợ lực, cho dù không muốn cùng nàng nói chuyện cũng phải cho nàng một phần mặt mũi.

Trong thời gian ngắn, Liễu Lan Yên cùng Liễu Hâm Dung tạo thành chênh lệch rõ ràng.

"Lan Yên muội muội." Thanh âm quen thuộc khiến Liễu Lan Yên nghiêng đầu, nhìn về phía nam tử bên cạnh mình, thấy được dung nhan quen thuộc, nhoèn miệng cười, "Tô công tử."

"Làm sao lại ngồi một mình ở chỗ này?" Tô Hân Hạo cười nhìn lên cô gái thanh tú trước mặt, quần áo Thủy Lam đơn giản mặc ở trên người của nàng, thay vì nói là mộc mạc, không bằng nói là tươi mát.

So với những thế gia tiểu thư khác, trang phục giống như bướm bướm, phần tươi mát này giống như mùa xuân xuất hiện chồi non, chọc người thương yêu.

"Hâm Dung tỷ tỷ bận rộn." Liễu Lan Yên không thèm để ý cười cười, ngay cả khi ở trong đám người náo nhiệt, nhưng không có nửa phần cảm giác câu nệ, phần bình tĩnh này khiến Tô Hân Hạo cười cười, "Người cũng có thể đi qua cùng mọi người nhận thức một chút."

Đối với đề nghị của Tô Hân Hạo, Liễu Lan Yên chỉ mỉm cười không nói.

Lúc Tô Hân Hạo muốn nói gì đó, đột nhiên vang lên một âm thanh cực kỳ cung kính: "Cung nghênh chủ thượng."

Mọi người bên trong vườn cả kinh, vội vàng dừng nói chuyện với nhau, xoay người về phía yêu chúa hành lễ.

Người yêu chủ mặc cẩm bào màu vàng kim, đầu đội kim quan, vầng vàng đi tới chủ vị, hướng về phía dưới khoát tay, lúc này mọi người mới đứng dậy.

Yêu chúa nhìn một chút rồi ngồi vào chủ vị, chỉ là, chủ vị có hai ghế ngồi rộng lớn, trong đó trải đầy đệm mềm mại, còn phủ lên một lớp lông thú quý hiếm, ngồi đó cực kỳ thoải mái.

Yêu chủ ngồi xuống, những con em thế gia cũng trở về ghế ngồi của mình, an tĩnh dị thường, không dám can rờ.

"Chủ thượng, toàn bộ đều đã chuẩn bị thỏa đáng." Dư Cận Thước đi tới, hành lễ nói.

Yêu chủ gật đầu một cái, quét mắt toàn trường một cái, thấy những người nên tới đều đã tới, đối với những người kia bày tỏ đầy đủ tôn trọng, lúc này mới yên lòng lại.

Yêu chúa hài lòng, Dư Cận Thước cũng lui qua một bên, trở lại chỗ ngồi của mình.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong vườn lọt vào an tĩnh quý dị.

"Lan Yên, một lát người tới là tôn chủ, ngời nhất định phải nắm chặt thời cơ thật tốt, ngàn vạn lần không được bỏ qua cơ hội cuối cùng. Tần Tự có thể sẽ vui mừng vì người đó." Liễu Hâm Dung thấp giọng nói ở bên tai Liễu Lan Yên.

"Ừ." Liễu Lan Yên gật đầu, khẩn trương hỏi một câu, "Tôn chủ lúc nào thì đến?"

"Nói là giờ Tuất yến hội bắt đầu, nhưng mà....." Liễu Hâm Dung khẽ cười một tiếng, "Tôn chủ là người thế nào, quy tắc thế tục như vậy làm sao có thể trói buộc được hân?"

Người có thân phận có mấy lúc là chính xác?

Tất nhiên là để cho người bên cạnh chờ thêm một đoạn thời gian, mới có thể xuất hiện. Lần này tới tham gia yến hội, nàng đã sớm chuẩn bị xong chờ trong thời gian dài.

"Muốn gặp tôn chủ, phải chờ." Liễu Hâm Dung nói xong, không cùng Liễu Lan Yên nói chuyện nữa.

Liễu Lan Yên cũng im lặng, cúi đầu mượn cơ hội uống trà che đi chàm chọc trong mắt.

Ngay cả đúng hẹn cũng không làm được, làm sao có thể là người trên mọi người?

Dựa vào mọi người chờ đợi để biểu thị thân phận của mình, nếu như tôn chủ là một người như thế, vật nài chuẩn bị cũng chưa cần thiết.

Người như vậy --- quá yếu.

Sắc trời càng ngày càng tối, Liễu Lan Yên ngẩng đầu nhìn sắc trời một cái, giờ Tuất, xem ra..... Tôn chủ cũng chỉ như thế.

Vừa lúc đó, người hầu ở cửa đột nhiên cao giọng hô lên: "Tôn chủ đến."

Liễu Lan Yên nheo trông mắt lại, tôn chủ này..... Giống như, có chút ý tứ.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nội Đan Của Người

Theo tiếng hô to kia, mọi người trong vườn đồng loạt đứng dậy, Liễu Lan Yên cũng quay đầu nhìn sang bên đó.

Nam tử được yêu giới truyền bá là thần kỳ, rốt cuộc có bộ dáng như thế nào?

Đêm lạnh như nước, người nam nhân trong truyền thuyết kia, đập gió, thân mình nhẹ nhàng bay tới trong biển hoa.

Cô Nguyệt treo cao, lộ ra ánh trăng trong trẻo lạnh lùng vĩnh viễn không thay đổi, trắng nịn đồn dập chiếu xuống, giống như tuyết mịn. [đoạn này mình chém bừa vì quá khó hiểu :(]

Biển hoa lay động như nước thủy triều.

Một thân bạch y, không nhiễm bụi trần, ở trong đêm tối rực rỡ như thế, thật giống như một mảnh lông chim nhẹ nhàng rơi vào ao mực, trắng noãn phiêu dật.

Đôi lập rờ nét như vậy cũng không có gì bất ngờ, bóng dáng màu trắng độc lập với bóng tối ở bên ngoài, rồi lại thật giống như dung hợp vào trong đó, duy mỹ xuất trần.

Trên bạch y tinh xảo thêu hoa văn chìm màu bạc, tô điểm trên cổ áo và ống tay áo, không có những thứ trang sức khác. Hoa văn chìm màu bạc giống như nước chảy, xuôi theo bước chân của hân, bên trong tối tăm lộ ra một điểm màu bạc, một vòng một vòng lan rộng ra, khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người đều mê muội.

Một đầu tóc dài đen nhánh, tùy ý xõa trên vai, so với tơ lụa xa hoa nhất còn bóng loáng hơn, giống như một thác nước chảy ở phía sau, không thấy nửa phần mất trật tự.

Khóe miệng mang theo một nụ cười thần nhiên, khóe mắt cũng hàm chứa ý cười âm áp, nụ cười như có như không giống như hoa đào tháng ba, nụ hoa chuẩn bị nở, sười âm lòng người.

Bước đi nhẹ nhàng, chọc cho hoa rơi dưới chân đua nhau truy đuổi, thật giống như biển hoa sôi trào, lộng lẫy.

Hồ hấp của mọi người trong nháy mắt đã bị đình chỉ, vườn hoa lớn như thế, thế nhưng lại yên lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng gió dịu dàng lướt qua, cùng với các loài hoa đang vui mừng ca hát.

Liễu Lan Yên nhìn người mặt như tranh vẽ kia, nam tử ôn hòa giống như gió xuân tháng ba, trái tim không biết tại sao đột nhiên chấn động.

Rõ ràng ánh mắt người kia như một hồ nước sâu thẳm, lại lộ ra tia lạnh như băng nghìn năm, khiến cho trái tim nàng hung hăng bóp chặt, giống như là bị một bàn tay vô hình nắm chặt, dùng sức vuốt ve, loại đau đớn này, trong nháy mắt đánh thẳng đến tứ chi bách hải.

Liễu Lan Yên không biết phải làm sao, nàng chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

Nàng có thể khẳng định, tôn chủ này tuyệt đối không hề ôn hòa như vẻ bề ngoài, cái loại ôn hòa đó, âm áp giống như gió xuân tháng ba, nhưng sâu tận bên trong cũng lạnh lẽo như băng tuyết, cự tuyệt người ngàn dặm.

Nhìn những con người đang cung kính hành lễ trong vườn kia, chỉ sợ rằng không có ai dám nghiên cứu kỹ lưỡng về mặt của hắn.

Không biết có phải ánh mắt của nàng đưa tới sự chú ý của người nọ hay không, mà dường như ánh mắt trong trẻo lạnh lùng ấy lại xuyên qua đám người, phá vỡ tối tăm nồng đậm, thẳng tắp chiếu vào đáy lòng nàng.

Ánh mắt lạnh như băng đó, khiến đáy lòng Liễu Lan Yên run lên.

Hay cho một nam tử trong ngoài không đồng nhất.

Liễu Lan Yên ở dưới đáy lòng chế giễu một tiếng, đề xuống trái tim đang đập loạn vì đau đớn, rù mi mắt xuống, không thèm để ý tới nam tử đó nữa.

Người tôn quý như hắn, ai tò mò nhìn hắn, bị hắn phát hiện mà dòm tầm mắt đi là chuyện bình thường.

Cho nên, thời điểm Liễu Lan Yên dòm đi tầm mắt cũng không có phát hiện trong mắt người nọ lóe lên ý cười, bất động thanh sắc đi tới chỗ ngồi của mình, tùy ý ngồi xuống.

"Tôn chủ." Yêu chủ mỉm cười, rồi cũng ngồi xuống theo.

Nam tử ngồi vào bên trong ghế mềm mại, lười biếng ngồi, thật ra thì thay vì nói là ngồi còn không bằng nói là nửa nằm nửa ngồi.

Tư thế như vậy, một chút cũng không giống như tham gia yến hội Vương Cung mà phảng phất như đang ở nhà của mình.

Yêu chủ khẽ gọi một tiếng, cũng không hy vọng nhận được câu trả lời, tiếp tục hỏi: "Tôn chủ, những thứ kia đã chuẩn bị xong, có thể bắt đầu được chưa?"

Nói đến đây, trong lòng Yêu chủ cũng có chút thấp thỏm, dù sao hắn cũng không hiểu rõ người này, người nọ luôn luôn vui buồn không lộ, ai cũng sờ không đến tính cách của hắn.

Nghe thấy lời nói của Yêu chủ, lúc này tất cả mọi người phía dưới mới phục hồi lại tinh thần.

Nhất là những tiểu thư thế gia kia, sau khi gặp được dung nhan của tôn chủ, đến giờ hôn còn chưa có quay về.

Không một ai có thể nghĩ đến Yêu thần truyền thuyết trong lời đồn kia, lại có dáng dấp ôn hòa tuấn lãng như thế, vừa nhìn thấy liền giật nảy mình.

Nghe được lời của Yêu chủ, Yêu thần cũng không có nói gì, mà ánh mắt lại tùy ý quay một vòng, khóe môi hơi nâng lên không tỏ rõ ý kiến.

Theo ánh mắt của hắn quét qua, một đám tiểu thư thế gia từng người từng người tất cả đều đỏ bừng hai gò má, xấu hổ cúi đầu xuống, bất kể ngày thường có phách lối ra sao, lúc này tất cả đều hóa thành tiểu thư khuê các, xấu hổ giống như là đang đối mặt với người trong lòng của mình.

Thấy Yêu thần vẫn không lên tiếng, Yêu chủ trầm ngâm chốc lát, trong lòng nói thầm, chẳng lẽ yến hội lần này sắp xếp khiến hắn không hài lòng.

Yêu chủ nhìn sang Dư Cận Thuốc đứng bên tay phải, không tiếng động cùng hắn trao đổi ánh mắt.

Dư Cận Thuốc bất đắc dĩ lắc đầu, hắn đã chuẩn bị mọi thứ thập toàn thập mỹ, về phần Yêu thần có hài lòng hay không, hắn không thể khẳng định được.

Tính khí Yêu thần ai cũng biết, nhưng mà không ai có thể đoán được người nọ đang suy nghĩ cái gì.

"Lan Yên muội muội, đây chính là tôn chủ." Liễu Hâm Dung nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân, hạ thấp giọng, nhẹ nhàng nói nhỏ ở bên tai Liễu Lan Yên.

Dáng dấp Yêu thần quả thật tuấn mỹ dị thường, nhưng mà nam tử như vậy nàng tuyệt đối không bao giờ có được, cho nên nàng phải tận lực bắt được Vương gia là tốt rồi.

"Tôn chủ?" Liễu Lan Yên lẩm bẩm lặp lại.

"Đúng vậy, nếu ngươi muốn Tàn Tụ vui vẻ, cũng đừng quên chuyện đó." Liễu Hàm Dung thấp giọng nhắc nhở nàng.

"Được." Liễu Lan Yên gật đầu một cái, hít một hơi thật sâu, sau đó đi ra.

Trong lúc Yêu chủ vẫn còn đang suy đoán ý tứ của Yêu thần, phía dưới đột nhiên vang lên một giọng nói: "Tôn chủ."

Giọng nói này cũng không cao lắm, nhưng đã đủ dọa cho Yêu chủ suýt chút nữa thì từ trên ghế nhảy dựng lên, kè nào?

Là kè nào la hét lung tung ở đây vậy?

"Lớn mật, còn không lui xuống." Dur Cận Thước đương nhiên biết Liễu Lan Yên, lần trước ở vương phủ gặp mặt một lần, khiến trí nhớ hần khắc sâu.

Không nghĩ tới nha đầu này thế nhưng lại xuất hiện trong yến tiệc của Vương cung, vậy mà vẫn không biết nặng nhẹ mở miệng, thật đúng là muốn chết.

Ngoài ý muốn là nam tử trên ghế lại chậm rãi mở miệng: "Nàng là người nào?"

Bốn chữ ngắn ngủi, thật giống như trân châu lăn xuống khay ngọc, rất êm tai.

Giọng nói hay như vậy, lại làm cho thân thể Liễu Lan Yên run lên, tim đau nhức, cái loại đau đón hít thở không thông thiếu chút nữa khiến nguy trang trên mặt nàng tan vỡ.

Cũng may là chỉ trong nháy mắt, Liễu Lan Yên còn chưa kịp nghĩ lại, đau nhức đã qua đi.

Thị vệ vốn là muốn tiến lên đem Liễu Lan Yên bắt lại, lúc này cũng không biết phải làm sao, trở mắt ngẩng đầu nhìn Dur Cận Thước.

Dur Cận Thước khoát tay một cái, bọn thị vệ lui ra ngoài.

Yêu thần cũng đã nói chuyện, bọn họ có thể nhúng tay vào sao?

"Ngươi là tôn chủ sao?" Liễu Lan Yên làm như không thấy, hỏi lại Yêu thần vấn đề mà nàng muốn hỏi.

Nói trắng ra như vậy khiến khóe miệng Yêu thần hơi cong lên, khẳng định một tiếng: "Phải."

Vừa nhận được đáp án khẳng định, Liễu Lan Yên thở ra một hơi như vừa trút được gánh nặng, sau đó bàn tay nhỏ nhắn mở ra, đi về phía trước, đuổi một cái: "Cho ta đi?"

"Vật gì?"

"Nội đan của ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đối Với Người Tốt Hơn

Những lời này của Liễu Lan Yên còn khủng bố hơn thiên thạch từ trên trời rơi xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu mọi người đều nổ oanh một tiếng, giống như có một đạo sấm sét đánh xuống, nổ tung khiến cho mọi người đều đầu váng mắt hoa, mắt đỏ đom đóm, trước mắt biến dần thành màu đen.

Vừa rồi hình như bọn họ nghe được một từ không nên xuất hiện - nội đan.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, là nghe lầm sao?

Cho dù là nghe lầm cũng không thể là mọi người cùng nghe lầm được.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người Liễu Lan Yên, không phải bởi vì trang phục của nàng đẹp để quý giá, lại càng không phải vì nàng khuynh quốc khuynh thành, thật sự là nàng quá không giống người thường rồi.

Dám tìm Chương Không Giả Yêu Thần của yêu giới đòi nội đan, đây không phải là do kích cỡ lá gan có vấn đề, khẳng định là muốn chết mà.

Nội đan là do yêu lực cả đời ngưng kết lại, chẳng khác nào mệnh của bọn họ.

Chuyện cướp đoạt nội đan cũng có, bắt quả, cũng chỉ xảy ra trên người những yêu quái có yêu lực không cao thôi.

Còn chưa nghe nói qua, có người nổi điên liều chết dám dòm ngó nội đan của Yêu Thần.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Yêu Chủ trở nên tái mét như tờ giấy, vụng trộm nhìn phản ứng của Yêu Thần.

Không ai biết trái tim của người đứng đầu yêu giới lúc này đang đập điên cuồng, giống như nổi trống vậy, thùng thùng rung động.

Đêm hè mát mẻ này, gió mát thổi đến sau lưng Yêu Chủ lại trở thành một mảng băng lạnh, lúc này hắn mới phát hiện, trong nháy mắt này, quần áo sau lưng hắn đã bị ướt sũng bởi mồ hôi lạnh.

"Người là người nào? Dám can đảm làm càn ở đây, người tới, bắt." Yêu Chủ không biết hiện tại nên dùng thái độ gì để quát lớn.

Chỉ có thể không nặng không nhẹ nói một câu như vậy, không dám kích động đến thần kinh của Yêu Thần.

Một bên thị vệ lập tức vọt lên, muốn xuống tay với Liễu Lan Yên.

Tiếng cười nhẹ nhàng vang lên, nếu không phải chủ tâm lắng nghe căn bản là không nghe được.

Tiếng cười khiến cho ai cũng phải nhìn lại, Yêu Chủ vừa nghe người bên cạnh phát ra tiếng cười ôn hòa thì cả kinh lập tức quát lớn ngăn cản những thị vệ đang định tiến lên, nghiêng đầu, cung kính hỏi: "Tôn chủ....."

"Nội đan của bản tôn cũng không phải là thứ có thể dễ dàng lấy được." Yêu Thần dương khóe môi lên, giống như hoa đào tháng ba đang nở rộ, mê hoặc lòng người, say lòng gió thổi.

Nếu nói hành động vừa rồi của Liễu Lan Yên khiến cho mọi người bị đạo, vậy thì lời nói lúc này của Yêu Thần, cũng không chỉ đơn giản là dọa thôi đâu.

Sợ hãi.

Đây là nỗi sợ hãi đến từ nơi sâu thẳm nhất trong đáy lòng.

Người nào cũng không biết hắn nói như vậy là có ý gì, lại càng không rõ, sau khi hắn nói ra lời nói ôn hòa như vậy, sẽ làm ra hành động điên cuồng khủng bố đến thế nào.

"Ta biết chứ." Liễu Lan Yên giống như căn bản không ý thức được không khí khẩn trương áp lực chung quanh, tiếp tục nói.

"Nếu người không cho ta, ta cũng có thể đi cướp." Liễu Lan Yên cười tí mắt nói, "Hâm Dung tỷ tỷ nói, nội đan của người là tốt nhất, thích hợp để ta tu luyện yêu lực nhất."

Lời nói của Liễu Lan Yên nhìn như khờ dại, thiếu chút nữa đã dọa bay hồn phách của Liễu Hâm Dung, vội vàng từ chỗ ngồi của mình nghiêng ngả lao đảo chạy đến, quỳ rạp xuống đất, kinh sợ biện bạch: "Tôn, tôn chủ..... Không phải, không phải ta. Muội muội này của ta đầu óc có chút vấn đề, hồ ngôn loạn ngữ mạo phạm đến tôn chủ, thỉnh tôn chủ thứ tội."

Yêu Thần vẫn tùy ý dựa vào trong ghế đệm như cũ, ánh mắt nhàn nhạt liếc Liễu Hâm Dung một cái, thấp giọng hỏi lại: "Thứ tội?"

"Vâng, là ta không quan tâm dạy bảo Liễu Lan Yên, mới khiến cho nàng ta mạo phạm đến tôn chủ. Tôn chủ đại nhân, nàng ta chỉ là một kẻ ngốc, đầu óc không rõ ràng lắm, luôn luôn làm sai. Thỉnh người ngàn vạn lần không nên giận giữ." Liễu Hâm Dung sợ hãi cầu xin tha thứ, dường như là bị tình huống lúc này dọa sợ không nhẹ, nhưng nếu chú ý nghe kỹ, mỗi một câu của nàng lại có thâm ý khác.

"Kẻ ngốc?" Lời nói nghi hoặc vang lên, Liễu Hâm Dung vui vẻ trong lòng, vội vàng giải thích tiếp: "Đúng vậy, Liễu Lan Yên chịu phải một chút kích thích, cho nên đầu óc lúc nào cũng mơ hồ."

"Ta chỉ nói với nàng ta thực lực của tôn chủ đại nhân cực mạnh, cũng không biết nàng ta lý giải thế nào lại thành nội đan của người là tốt nhất đối với nàng ta." Liễu Hâm Dung "lo lắng" "cầu tình" cho Liễu Lan Yên, "Tôn chủ đại nhân, mặc dù ngày thường Lan Yên muội muội luôn gây ra những phiền toái không nhỏ, nhưng vẫn thỉnh người nể tình đầu óc nàng không rõ ràng lắm, tha cho nàng một mạng đi. Cho dù là đuổi ra khỏi gia tộc, đuổi ra khỏi vương thành đều được, chỉ cần lưu lại cho nàng một mạng."

Nàng thân là tỷ tỷ của Liễu Lan Yên, mạo hiểm chọc giận Yêu Thần sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng để cầu tình, coi như là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Nếu như Yêu Thần biết thời biết thế trực xuất Liễu Lan Yên ra khỏi gia tộc, phụ thân của nàng liền danh chính ngôn thuận trở thành Đại Trưởng Lão, thậm chí hôn ước với vương gia cũng rơi tới trên đầu nàng, tất cả vấn đề đều được giải quyết.

Chỉ cần Liễu Lan Yên biến mất, nàng đứng là vừa được mỹ danh lại chiếm hết tiện nghi, đây là một nước cờ hiểm hóc trăm phương ngàn kế mới nghĩ ra được.

Vạn nhất nếu Yêu Thần trách tội đến trên đầu nàng, nàng cũng đã chuẩn bị tốt đường lui, chẳng qua là đường lui này quá mạo hiểm. Nhưng vì đại kế lâu

dài của ngày sau, nàng không làm không được.

Tô Hãn Hạo ở bên cạnh nhìn mà sốt ruột, không hề nghĩ tới Liễu Lan Yên sẽ làm ra hành động liều chết như vậy, vừa định tiến lên, đã bị phụ thân đứng cạnh giữa chặt, đè thấp thanh âm quát lớn: "Người muốn cho cả nhà chôn cùng người sao?"

Một câu thành công khiến cho Tô Hãn Hạo dừng bước, khó xử nhíu mày, hai nắm đấm vang lên tiếng kéo kẹt.

"Người như vậy....." Yêu Thần nhẹ nhàng mở miệng, vân đạm phong khinh, không ai biết cụ thể hắn muốn nói cái gì, nhưng theo lời của hắn, tâm của tất cả mọi người đều nhấp nhòem không yên, sợ hắn trong lúc tức giận, hủy đi Vương Cung.

Dư Hân Dật đứng ở một bên cũng khẩn trương nhìn đến thất thố, tâm đã sớm nhảy vọt lên tới cổ họng. Hắn tin tưởng Liễu Lan Yên tuyệt đối sẽ không làm chuyện không nắm chắc, nhưng mà, tình huống hiện giờ, thật sự là không tốt lắm.

Người nọ hi nộ vô thường, ai biết tiếp theo hắn sẽ làm ra chuyện gì?

"Tôn chủ đại nhân, Lan Yên là huyết mạch duy nhất mà đại ca ta lưu lại, vẫn thỉnh tôn chủ thủ hạ lưu tình, để lại cho nàng một mạng. Những trừng phạt khác cho dù là cái gì cũng có thể, mặc cho tôn chủ xử trí." Liễu Tân Lợi vọt ra quỳ rạp xuống đất, hắn cùng với nữ nhi của hắn thật có thể nói là tâm ý tương thông.

Đã đuổi kẻ phiền toái Liễu Lan Yên này lại càng kiếm được thanh danh tốt, đưa lên bàn tính quả thật là có lời.

Yêu chủ cũng mặc kệ những thứ này, vừa nghe Yêu Thần nói, lập tức hạ lệnh: "Người tới, xử quyết nàng ta ngay tại chỗ!"

"Đứng, giết nàng!"

"Bầm thây vạn đoạn."

Những kẻ muốn nịnh bợ Yêu Thần bên cạnh lập tức kêu gào, một đám hận không thể mau chóng giết chết Liễu Lan Yên, khiến cho Yêu Thần tức giận như vậy.

Chỉ cần Yêu Thần thống khoái, bọn hắn cần gì phải quan sự sống chết của Liễu Lan Yên.

Một kẻ ngốc, gây ra họa dựa vào cái gì mà bắt bọn họ phải gánh vác? Tốt nhất là chết ngay tức khắc, chỉ cần Yêu Thần thư thái trong lòng là được.

"Người muốn nội đan của bản tôn?" Yêu Thần lạnh nhạt cười yếu ớt, ôn hòa như xuân.

Vừa thấy thần sắc của hắn như vậy, Liễu Hâm Dung mừng rỡ trong lòng, thành!

Ai chẳng biết Yêu Thần luôn bất động thanh sắc mà giết người, càng cười đến ôn hòa thì thủ đoạn càng tàn nhẫn, lần này Liễu Lan Yên tuyệt không có khả năng sống sót.

"Không sai." Liễu Lan Yên như căn bản không cảm giác được sự khủng bố của Yêu Thần, tự nhiên nói.

Lời của nàng khiến cho những người liên can đều có vẻ mặt khác nhau, Tô Hãn Hạo nghe xong thiếu chút nữa thì ngất đi, liền ngay cả Dư Hân Dật đứng một bên có chút nghi hoặc với Liễu Lan Yên đều cảm giác được huyết dịch toàn thân đều ngưng lại, nàng, nàng đang muốn làm gì?

Muốn chết cũng không nên chọn cách này.

Chọc giận Yêu Thần, tuyệt đối là sống không bằng chết.

Yêu Thần nhếch môi cười nhẹ, thanh nhã như cúc, nói ra một câu ngoài ý liệu của mọi người: "Qua trăm năm nữa được không?"

"Vì sao?" Liễu Lan Yên mê mang hỏi lại, cũng đúng là nghi vấn trong lòng mọi người.

"Sau trăm tuổi, nội đan đại thành, đối với người càng tốt." Hắn vẫn cười ôn hòa yếu ớt như cũ, lại khiến cho mọi người cả kinh, trợn mắt há hốc mồm, hóa đá trong nháy mắt.

Yêu, Yêu Thần vừa mới nói cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đầu Sở Gây Nên

Tất cả mọi người, trên mặt đều bày ra bộ dáng ngu dại, trở mắt nhìn chằm chằm Yêu Thần và Liễu Lan Yên.

Đại não như ngừng hoạt động, căn bản không có biện pháp tiêu hóa ý tứ trong câu nói vừa rồi của Yêu Thần.

Âm vang một tiếng, không biết là cốc rượu của ai bị ngã, tiếng vỡ vang lên như ngưng kết áp lực không khí trong phòng.

Thân thể Liễu Hâm Dung đột nhiên chấn động, đôi mắt vốn đã trừng lớn lại to thêm vài phần.

Vừa rồi Yêu Thần nói cái gì?

Muốn, muốn đem nội đan của hắc cho Liễu Lan Yên sao?

Điên rồi.

"Người nói bản tôn điên rồi?" Một thanh trong suốt như suối vang lên, lúc này mới khiến cho thần trí hỗn loạn của Liễu Hâm Dung giật mình tỉnh lại, hoảng sợ phát hiện, mình vậy mà trong lúc bất tri bất giác, đã nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

"Tôn, tôn chủ..... tôi, tôi, tôi..... tuyệt đối không có ý này!" Thanh âm thanh nhã dễ nghe truyền vào trong tay Liễu Hâm Dung, không khí gì bùa đòi mạng từ địa phủ, sợ tới mức mặt nàng ta trắng bệch, không ngừng dập đầu, trán nện từng phát từng phát vào phiến đá rắn chắc trên mặt đất.

Những tiếng thùng thùng vang lên trong đêm trắng, tuy ngọn đèn dầu không thể chiếu rõ tất cả mọi góc, nhưng vẫn có thể chiếu sáng nơi cần chiếu để mọi người có thể nhìn thấy được rõ ràng.

Nói thí dụ như, phiến đá hoa kia đã ngày càng đỏ sẫm, máu đỏ sền sền cùng với tiếng dập đầu thùng thùng cũng ngày càng nhiều.

Liễu Hâm Dung lúc này hoàn toàn khác với người có ý định kết liễu Liễu Lan Yên lúc nãy, giờ phút này huyết dịch toàn thân nàng đều như ngưng kết lại, tất cả dây thần kinh trong đầu đều buộc chặt đến cực hạn.

Cái gì cũng không biết, không có cảm giác được sự đau đớn nơi trán, càng bất chấp ánh mắt của những người xung quanh, chỉ dựa vào bản năng dập đầu thần tốc phát từng phát, miệng một tiếng lại một tiếng không ngừng nức nở cầu xin.

Máu loãng sền sệt đã khiến cho tóc bết dính vào trán, bản thủ dơ dáy, quét đi trang dung tinh xảo của nàng.

Yêu Thần nửa dựa vào ghế nệm, liếc xéo Liễu Hâm Dung đang run rẩy trên đất, nhàn nhạt phun ra hai chữ: "Thật xấu."

"Đúng, đúng, tôn chủ nói rất đúng, ta cực kỳ xấu, cực kỳ xấu." Liễu Hâm Dung sợ tới mức chỉ còn biết lặp lại theo lời Yêu Thần, chỉ cần có thể giữ lại được tính mạng.

"Tôn chủ, tiểu nữ không phải cố ý muốn mạo phạm tôn chủ đại nhân. Điều là do Liễu Lan Yên hồ ngôn loạn ngữ, thỉnh tôn chủ đại nhân đại lượng, thỉnh không cần hiểu lầm người vô tội." Liễu Tấn Lợi cũng bị dọa, trong lúc bối rối theo bản năng đẩy Liễu Lan Yên ra ngoài.

Chỉ cần có thể giữ được nữ nhi của hắc là tốt rồi, cái thứ vương bận Liễu Lan Yên kia, tốt nhất nên chết sớm.

Nhìn Liễu Tấn Lợi bên dưới, khóe môi Yêu Thần chậm rãi nâng lên, không nóng không lạnh hỏi một câu: "Ý của ngươi là, không buông tha cho nữ nhi của ngươi, bản tôn liền không độ lượng, thích hiểu lầm người vô tội?"

"Lớn mặt!" Yêu chủ vừa nghe yêu thần nói, cả kinh lập tức lớn tiếng quát Liễu Tấn Lợi.

Liễu Tấn Lợi có chết cũng không sao cả, nhưng không thể liên lụy người trong Vương tộc.

"Chủ thượng, tôn chủ, thuộc hạ không có ý này, không phải ý này....." Liễu Tấn Lợi sợ tới mức giống như nữ nhi của hắc, liều mạng dập đầu, bang bang ầm, dùng lực đập mạnh xuống, còn không dám dùng yêu lực để bảo vệ trán, không đến vài cái, trán đã thấy máu.

Một cử động kia của Yêu Thần đã khiến cho mọi người đưa mắt nhìn nhau, không biết thế nào, dường như lúc đầu người đắc tội Yêu Thần là Liễu Lan Yên đúng không, sao lúc này lại đổi thành Liễu Tấn Lợi và Liễu Hâm Dung trở thành tội nhân?

"Liễu Lan Yên, ngươi còn không nhanh thỉnh tội với tôn chủ?" Liễu Tấn Lợi lớn tiếng quát với Liễu Lan Yên đang đứng một bên không thềm đêm xia tới.

Liễu Lan Yên cau mày, vô tội nói: "Ta lại không có đắc tội với hắc, sao lại muốn ta thỉnh tội?"

Lời của Liễu Lan Yên khiến cho mọi người sợ tới mức thiếu chút nữa thở không ra hơi, lời nói không biết sống chết như vậy mà nàng ta cũng dám nói ra? Xem ra, nàng ta thật là đã sống quá thư thái, muốn lĩnh hội cái gì gọi là muốn sống không được.

"Tôn chủ, hà tất phải tức giận với một nha đầu chứ?" Dư Hân Dật bày ra bộ dạng căm ghét phát phơ từ bên cạnh đi tới, cười hề hề nói: "Nha đầu kia ngày thường đều điên điên khùng khùng như thế."

Thấy được Dư Hân Dật, trong mâu trung Yêu Thần hiện lên một ý cười không rõ hàm ý, tốc độ rất nhanh, nhưng cũng không qua được mắt của Dư Hân Dật.

Trong lòng Dư Hân Dật run lên, Yêu Thần này đến cuối cùng là muốn cái gì?

"Điện hạ rất quen thuộc với nàng?" Vừa không nói tha thứ cũng không nói sẽ phạt nặng, ngược lại Yêu Thần lại như thật như giả hỏi một câu như vậy, khiến như Dư Hân Dật không biết phải trả lời thế nào.

Sao hân cảm thấy ý cười bên môi Yêu Thần, có vẻ không đúng lắm?

Trong nụ cười ôn hòa kia, vậy mà lại ẩn chứa sát khí dày đặc, khiến cho yêu lực trong thân thể hân không thể không chế được mà bốc lên, làm hại hân dùng hết khí lực mới có thể đè ép được yêu lực thiếu chút nữa đã phun trào, lúc này mới không làm bại lộ thực lực của hân.

Hân chọc Yêu Thần sao?

Sao lại có địch ý với hân?

"Tôn chủ, chuyện này..... Vẫn là nên trực tiếp xử lý đầu sỏ gây nên đi." Yêu chủ quyết định hy sinh Liễu Lan Yên, nàng ta vốn là một kẻ vô dụng, dùng một mạng của nàng ta đổi lấy tánh mạng của vài người khác thấy thế nào cũng là có lời.

Yêu chủ vừa thốt lên xong, vẻ mặt của đại đa số mọi người đều buông lỏng xuống, có lẽ cách nghĩ của mọi người cũng giống với yêu chủ.

Người vô dụng, giết liền giết, còn có thể giữ được Đại Trưởng Lão và Điện hạ, đây tự nhiên là kết quả tốt nhất.

"Đầu sỏ gây nên?" Dường như Yêu Thần rất xem trọng vấn đề này, cười nhìn Yêu chủ: "Ừ, quả thật nên làm thế."

Nghe thấy Yêu Thần nói như thế, yêu chủ thầm thở phào một cái, không tệ không tệ, không có liên lụy quá nhiều.

"Tôn chủ....."

"Lui ra!" Ánh mắt yêu chủ lạnh lùng, lớn tiếng quát Dư Hân Dật, ngắt lời không cho hân mở miệng nói chuyện.

Hiện giờ Yêu Thần rất không dễ dàng mới nhả ra, chẳng lẽ hân còn muốn chuyện ngoài ý muốn gì xuất hiện sao?

"Tôn chủ, người xem phải xử trí thế nào?" Yêu chủ không để cho Dư Hân Dật phản bác, vội vàng lấy lòng Yêu Thần hỏi ý kiến.

"Người cảm thấy thế nào?" Yêu Thần cũng không trực tiếp đưa ra đáp án, mà vớt vấn đề lại cho yêu chủ.

Yêu chủ vừa nghe, âm thầm nghiền ngẫm, Yêu Thần nói như thế, nhất định là giận giữ, một khi đã như vậy, đương nhiên là trách phạt càng nặng càng tốt.

"Ném nàng ta vào đảo trùng, hay là đưa vào cốc yêu điên, để cho những con yêu điên này đối phó với nàng ta?" Yêu chủ nói xong, căn bản không để ý đến sắc mặt của một số người đã đột nhiên biến sắc.

Ở yêu giới ai chẳng biết rằng trong trùng trong đảo đều là những loại trùng độc, người nào lên đó sẽ lập tức bị trùng độc nhấn chìm, trực tiếp gặm đến xương cốt cũng không còn.

Còn đến cốc yêu điên, những con yêu ở đó đều là yêu bị lưu đày ra ngoài, bị giam cầm trong thời gian dài, làm cho thần kinh của bọn họ đều thất thường, trong lòng tràn ngập cừ hận. Bị đưa đến nơi đó..... Không chịu được bao lâu, cũng sẽ bị hành hạ đến điên.

Hai cái trừng phạt này thật khiến người ta không rét mà run, chỉ cần nghĩ lại, liền có người sợ đến toàn thân phát run.

Yêu Thần vừa ý gật gù đầu: "Được được."

Vừa thấy Yêu Thần hài lòng, yêu chủ lập tức hạ lệnh phân phó thị vệ: "Người tới, kéo Liễu Lan Yên ra ngoài."

Thị vệ xông tới, muốn bắt Liễu Lan Yên đi.

Trên khuôn mặt trộn lẫn với máu loãng của Liễu Hâm Dung lộ ra ý cười âm độc nhàn nhạt, Liễu Lan Yên, rốt cuộc cũng biến mất. Vừa rồi chịu khổ, chịu hoảng sợ, tất cả đều đáng giá!

Ngay trong khoảng khắc mảnh chỉ treo chuông này, thanh âm lạnh lùng mà trong veo đột nhiên vang lên: "Từ từ."

Câu nói của Yêu Thần lập tức khiến cho động tác của thị vệ ngừng lại, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người hân, chỉ thấy nam tử này đột nhiên giơ tay lên, ngón tay như ngọc thạch tạo hình nhẹ nhàng giơ lên, bên môi nổi lên ý cười nhu hòa như gió xuân, nhẹ nhàng nói: "Bản tôn nói là nàng ta."

Mọi người theo ngón tay Yêu Thần nhìn qua, mục tiêu đúng là -- Liễu Hâm Dung.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Trò Chuyện Với Nhau Thật Vui Vẻ

Ngón tay hoàn mỹ như được điêu khắc từ Ngọc Thạch, giờ lên trong đêm tối, nổi bật dưới ánh nến, đầu ngón tay như được phủ một tầng ánh sáng trong suốt nhàn nhạt.

Có thể nói là không khoa trương chút nào, bởi vì đây tuyệt đối là kiệt tác hoàn mỹ nhất của trời đất.

Ông trời thật đúng là quá ưu ái Yêu Thần rồi, mỗi một phân một tấc trên người hắn đều là hoàn mỹ như thế, không có một chút nào tỳ vết nào.

Ngay cả trong ngày thường cũng đã thấy hoàn mỹ như vậy, dù là người có lực tự chủ cực mạnh chỉ sợ cũng sẽ trầm mê mà kinh hãi than một tiếng hoàn mỹ, nhất định là sẽ nhìn mãi mà không thể dời mắt được.

Chỉ là, lúc này Liễu Hâm Dung lại cực kì hy vọng mình chưa từng xuất hiện ở đây, không bị người nam nhân hoàn mỹ này chú ý tới, nhất là không bị ngón tay của hắn chỉ vào.

Ánh mắt của mọi người cũng tập trung vào Liễu Hâm Dung, nhớ lại vừa rồi Yêu Chủ nhắc tới đảo côn trùng còn có yêu cốc điên. Ánh mắt liền từ kinh ngạc nhanh chóng chuyển thành đồng tình, giống như đã thấy trước được vận mệnh bi thảm của Liễu Hâm Dung.

"Tôn, Tôn chủ. Kê gây ra mọi chuyện rõ ràng là Liễu Lan Yên, thế nào lại chuyển thành Liễu Hâm Dung chứ?" Liễu Tấn Lợi vội vàng quỳ hai gối xuống, nâng mặt tràn đầy vết máu của mình lên, thấp thòm hỏi Yêu Thần.

"Là Liễu Lan Yên lỡ mạng tìm Tôn chủ muốn nội đan, chuyện này không liên quan đến Liễu Hâm Dung." Liễu Tấn Lợi bị sợ đến mức trái tim cũng sắp ngưng đập.

Hắn không muốn con gái của mình cũng bị dính líu đi vào.

Yêu Chủ xem xét tình huống này một chút, sau đó cũng ở bên cạnh nở nụ cười nói: "Tôn chủ, người xem, chuyện này. Cũng không liên quan đến Liễu Hâm Dung mà."

"Ý của người là, bốn tôn phán đoán sai sao?" Yêu Thần nở nụ cười ôn hòa, nhưng trong mắt của Yêu Chủ, lại là hết sức lạnh lẽo, làm hắn không khỏi run mình một cái.

"Không dám, không dám." Yêu Chủ vội vàng khoát tay nói, hắn cũng không dám đắc tội Yêu Thần, nhưng mà, giải thích cho thần dân của mình cũng là việc chính đáng, "Chuyện này, Liễu Hâm Dung vì sao trở thành đầu sỏ gây nên, ta thật là có chút hồ đồ."

"Nàng cũng chỉ là khen ngợi Tôn chủ có thực lực cao cường, bị người kia hiểu lầm mới có thể chọc giận Tôn chủ. Nếu nói nàng là đầu sỏ gây nên, thì có lẽ là đã hiểu lầm người tốt rồi!" Yêu Chủ vẫn là thiên vị Liễu Hâm Dung.

Dù sao bây giờ Liễu Tấn Lợi mới là Đại Trưởng Lão, còn người phụ thân đã từng là Đại Trưởng Lão của Liễu Lan Yên kia quả thật đúng là có làm chút chuyện tình cho Yêu Giới, nhưng mà, người chết vĩnh viễn cũng sẽ không bằng người sống.

"Nàng không phải đầu sỏ sao?" Yêu Thần nhẹ nhàng điểm ngón trỏ lên huyệt Thái Dương của mình, cười như không cười ngược mắt nhìn Liễu Hâm Dung đang quỳ trên đất.

"Dĩ nhiên không phải." Yêu Chủ ở một bên nở nụ cười, "Vọng tướng lấy nội đan của Tôn chủ người, đương nhiên là phải phạt nặng. Nhưng về phần Liễu Hâm Dung, nhiều lắm chỉ là một khuyết điểm nhỏ nhỏ, trừng phạt một chút là được rồi."

"Ai nói là muốn lấy nội đan của bốn tôn thì phải phạt nặng?" Yêu Thần buồn cười nhìn Yêu Chủ đang bên cạnh, lời của hắn, đừng nói là Yêu Chủ hồ đồ, mà chính là tất cả mọi người trong vườn đều mơ hồ, rối rít nhìn nhau, căn bản là không có biện pháp suy đoán được Yêu Thần nghĩ gì.

"Này, ý tứ của Tôn chủ là." Yêu Chủ tìm mọi cách suy đoán cũng căn bản là đoán không ra tâm tư của Yêu Thần.

"Bốn tôn đang trò chuyện thật vui vẻ với Liễu Lan Yên cô nương, vậy mà nàng lại đột nhiên chạy ra quấy rối hứng thú của bốn tôn, chẳng lẽ không phải là đầu sỏ phá đám sao?" Lời của Yêu Thần vừa nói ra khỏi miệng, liền làm cho cảm của không biết bao nhiêu người nặng nề rớt xuống đất.

Trò chuyện với nhau thật vui vẻ?

Hứng thú?

Yêu Thần không phải là luôn luôn cao cao tại thượng sao?

Tại sao bị người yêu cầu nội đan, mà hắn lại có thể trò chuyện với người đó thật vui vẻ, đã vậy còn không giận dữ, đây, đây là cái tình huống gì?

Yêu Thần cũng mặc kệ những người kia đang trợn mắt hốc mồm ra sao, chỉ nghiêng đầu, kẻ sát Yêu Chủ như có chuyện riêng muốn nói: "Chẳng lẽ Yêu Chủ cảm thấy bốn tôn đang nói dối sao?"

"Không, không, không Tôn chủ cứ đùa." Trái tim Yêu Chủ không ngừng co rút nhanh, máu nhanh chóng chảy về tim, có chút lạnh cả người, da đầu cũng đều tê dại, "Chỉ là, trò chuyện với nhau vui vẻ như vậy, thật là, thật là." Thật là cả nửa ngày, Yêu Chủ cũng không có biện pháp tìm được một từ chính xác để hình dung, đừng xem là vốn từ của hắn ít ỏi, mà thật sự là tình huống trước mắt quá mức quý dị, đã vượt ngoài phạm vi tiếp thu của hắn.

"Liễu Lan Yên thật ra là một cô nương rất thú vị, ăn nói thẳng thắn lại không làm rách lòng người, thật là hiếm có." Yêu Thần cong khóe môi nở nụ cười, hình như tâm trạng rất tốt.

Yêu Thần cũng cười, những người khác đương nhiên cũng không dám nói Liễu Lan Yên cái gì, tất cả đều cười theo.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả khuôn viên cùng vang lên tiếng cười "Vui vẻ", cái này tuy là tiếng cười, nhưng nghe thế nào cũng đều cảm thấy kỳ cục, rõ ràng không giống cười chút nào, mà vẫn phải cố tình làm ra bộ dáng vui vẻ, thật là làm khó những vị Quý tộc thế gia này.

"Tôn chủ, tôi nay chớ vì loại chuyện nhỏ này mà làm giảm hứng thú của Tôn chủ, để cho bọn họ đi xuống trước đi." Yêu Chủ tức thời ở bên cạnh nói một câu.

"Ừ, cách làm của Yêu Chủ đương nhiên sẽ không làm bốn tôn thất vọng." Yêu Thần tùy ý nói một câu, Yêu Chủ lại lập tức hiểu ý.

"Người đâu, mang Liễu Hâm Dung xuống, phạt 60 gậy." Yêu Chủ vừa dứt lời, thị vệ đứng ở dưới liền lập tức lôi Liễu Hâm Dung ra ngoài, còn về chuyện Liễu Hâm Dung hoảng sợ kêu gào thảm thiết thì mọi người gạt sang một bên không quan tâm.

Tiếng kêu gào thê lương biến mất, Liễu Tấn Lợi cũng chỉ có thể trợn mắt nhìn nữ nhi bảo bối của mình bị kéo đi, toàn thân không ngừng phát run.

Yêu Chủ nhìn thấy, lại nghiêm nghị trách cứ: "Liễu Tấn Lợi, nhìn xem nữ nhi của ngươi, còn không trở về tự đóng cửa suy nghĩ, giáo dục nữ nhi của ngươi cho tốt mà còn đứng ở đó làm gì!"

"Dạ, thuộc hạ tuân lệnh." Liễu Tấn Lợi giống như bị rút đi toàn bộ hơi sức, run rẩy bò dậy, cung kính hành lễ, liền nhếch nhác lui ra ngoài.

"Liễu Lan Yên, nếu nàng thích nội đan của bốn tôn như vậy, ta sẽ thật cố gắng." Yêu Thần cong môi cười, khuôn mặt ôn hòa, nhìn thế nào cũng đều thấy dịu dàng.

Chỉ là, một phen hi nộ vô thường mới vừa rồi của hắn, cho dù ai cũng sẽ không thể liên hệ hai chữ dịu dàng này với hắn.

Nếu hình dung mặt hồ mỉm cười sợ rằng còn thích hợp hơn.

"Ừ, ta biết rồi, ngươi cứ chờ đó. Nội đan của ngươi ta nhất định là muốn." Liễu Lan Yên khẳng định nói, mọi người trong vườn nghe được liền bị dọa cho mồ hôi lạnh chảy đầm đìa.

Yêu Thần mới vừa xử lý xong Liễu Hâm Dung, vậy mà nữ tử Liễu Lan Yên này còn dám nói như vậy, quả nhiên là không thẹn với danh hiệu của nàng -- kẻ ngu!

"Được, ta chờ." Nhưng sau một câu nói đó của Yêu Thần, liền làm không biết bao nhiêu người bật ngửa.

Được rồi, hôm nay đầu óc của mọi người cũng không quá bình thường.

"Tôn chủ, ngài nhìn xem những thứ kia có hài lòng hay không." Yêu Chủ cũng không muốn tiếp tục dây dưa cái vấn đề này nữa, bây giờ trong đầu hắn đã biến thành một đồng bột nhão rồi, căn bản là cũng không rõ ràng lắm rốt cuộc đây là tình huống gì, chỉ đành phải dẫn sang chuyện khác.

Yêu Thần tùy ý gật đầu một cái, Yêu Chủ lập tức sử dụng ánh mắt ra hiệu cho Dư Cận Thước vẫn còn đang ngơ ngác mắt tròn, nháy mắt, thấy hắn không có phản ứng, Yêu Chủ không thể làm gì khác hơn là mở miệng: "Tam đệ."

"A? À, vâng" Dư Cận Thước bị Yêu Chủ kêu như vậy, lúc này mới phản ứng được, phân phó thủ hạ đi làm việc.

Lúc này Liễu Lan Yên đã ngồi trở lại chỗ của nàng, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra thoải mái ăn uống. Ai cũng không biết lúc nàng rũ đầu xuống trong mắt liền xoẹt qua một tia kinh ngạc, cái tên Yêu Thần này. Hình như có gì đó không đúng lắm.

Người khác cũng là còn đang trong khiếp sợ chưa kịp lấy lại tinh thần, nên đương nhiên sẽ không có ai chú ý tới Yêu Thần cao cao tại thượng liếc nhìn Liễu Lan Yên đang ngồi một mình, trong mắt lóe lên nụ cười thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Tâm Tư Khó Đoán

Dur Hân Dật thở dài một hơi, ngồi xuống, gãi gãi đầu của mình.

Liễu Lan Yên và Yêu Thần rốt cuộc là đang diễn trò gì?

Chẳng lẽ hai người đã từng quen biết nhau?

Dur Hân Dật là trăm mối nghìn tơ vẫn không có cách giải, trong khi đang cúi đầu suy tư, thì đột nhiên cảm thấy quanh thân chợt lạnh, bản năng cảnh giác cho biết – đó là sát khí.

Nâng ly rượu lên, tùy ý ngẩng đầu, nhìn chung quanh một vòng, rốt cuộc là ai động sát tâm với hắn?

Xem một vòng, Dur Hân Dật nhìn đến một đối tượng khả nghi -- Yêu Thần.

Không biết có phải là hắn tưởng tượng hay không, mà luôn có cảm giác nụ cười bên môi của Yêu Thần cứ rét lạnh thể nào, khi tùy ý khẽ liếc mắt quét qua hắn, còn mang theo sát khí âm lãnh.

Trùng mắt muốn nhìn cho kĩ nhưng cái cảm giác kỳ quái kia lại chợt biến mất, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác của hắn.

Sắc mặt Dur Hân Dật không thay đổi, vẫn là cái bộ dáng cả ngày vô công rồi nghề kia, chỉ là trong lại lòng không khỏi hoài nghi, hình như hắn không có đắc tội Yêu Thần, chẳng lẽ cảm giác vừa rồi thật sự chỉ là ảo giác thôi sao?

Trong lúc Dur Hân Dật đang nghĩ mãi không xong, thì đột nhiên có tiếng thanh thúy do ngọc bội khẽ chạm nhau vang lên, âm thanh này hết sức dễ nghe, hấp dẫn lực chú ý của mọi người, tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy mười mỹ nhân đang chậm chậm đi lên phía trước, trực tiếp dừng lại ở phía dưới vị trí trung tâm.

Mười người, mỗi bên năm người, chia ra làm hai hàng hành lễ hạ bái.

Vừa thấy mười người kia, dù là những Quý tộc thế gia cũng đều không khỏi sợ hãi than ra tiếng, mười người này bộ dạng thật có thể nói là xinh đẹp động lòng người, mỗi người đều là mang theo phong tình, lãng lữ.

"Tôn chủ, đây là người mà Chủ Thượng đã tận tâm chọn lựa, Tôn chủ có hài lòng không?" Dur Cận Thước chấp tay làm lễ, ngẩng đầu nhìn Yêu Thần đang nửa ngồi nửa dựa vào bên trong ghế đệm, cung kính nói.

Yêu Thần ngược mắt, nhàn nhạt quét mắt một cái, nhìn mười người xinh đẹp bên dưới.

Mười người này, tùy tiện lấy ra một người cũng tuyệt đối là đẹp nghiêng nước nghiêng thành, hại quốc hại dân, một cái nhìn này một nụ cười đều giống như có ma lực, câu người thần hồn điên đảo, trong lòng ngứa ngáy rạo rực, hận không thể lập tức cướp bọn họ làm của riêng. Hận không thể dâng tất cả những gì mình có đến trước mặt bọn họ, chỉ vì muốn đổi một cái liếc mắt dừng lại ngắn ngủi của bọn họ.

Dur Cận Thước đối với mỹ nhân mình chọn là có niềm tin tuyệt đối, mười người này có thể nói là phong cách khác nhau, đẹp sắc xảo, lạnh lùng ngạo mạn, thanh tú, ngây thơ. Tuyệt đối là bao gồm tất cả các loại phong cách.

Chỉ cần nói ra mong muốn, mười người này đều có thể thỏa mãn tất cả.

Cho nên, sau khi ánh mắt Yêu Thần quét một vòng qua mười người đó, Dur Cận Thước liền hơi ưỡn ngực lên, nở nụ cười hả hê chờ Yêu Thần khen ngợi.

Yêu Thần cười, cong khóe môi, làm cho người ta có một loại cảm giác gió xuân hiu hiu dịu dàng, làm cho người ta từ trong ra ngoài đều thấy nhẹ nhõm, cả người tựa như đang tung bay trong gió.

"Dung chi tục phần (tâm thương)." Nhẹ nhàng phun ra bốn chữ, lập tức khiến Dur Cận Thước từ trên cao trực tiếp rơi xuống đáy cốc, bị đá kích đến thương tích đầy mình, nụ cười hả hê nhanh chóng đọng lại ở trên mặt, cộng thêm kinh ngạc đột ngột, tất cả tổ hợp lại với nhau, nhìn thế nào cũng thấy thật quý dị.

Yêu Thần không hề nhìn sắc đẹp phía dưới nữa, nghiêng đầu, không chút để ý hỏi một câu: "Đây chính là thành ý của Yêu Chủ?"

Trong lòng Yêu Chủ run lên, vội vàng nói: "Tôn chủ, mười người này thật là đã trải qua chọn lựa tỉ mỉ, bọn họ đều là."

Tiếng cười nhẹ nhàng tràn ra từ bờ môi mỏng của Yêu Thần, nụ cười nhẹ nhõm làm cho Yêu Chủ nghe được phải lập tức cầm miệng.

"Yêu Chủ còn muốn chuyện như Khánh Lê xảy ra một lần nữa?" Lời Yêu Thần nói, khiến bộ mặt đang cười của Yêu Chủ cứng đờ, những lời này hắn nhận cũng không được, mà không nhận cũng không được.

Khánh Lê dễ dàng tiến vào phạm vi thế lực của Yêu Thần như thế, có lẽ là bởi vì ban đầu đã sớm bọn họ muốn mượn người của Yêu Thần ra tay.

Hôm nay Yêu Thần lại lấy ra nói như vậy, Yêu Chủ dù sao cũng cảm thấy hơi lúng túng.

"Tôn chủ, chuyện này." Trong lúc Yêu Chủ vẫn còn đang tìm lý do, thì Yêu Thần nhẹ nhàng cười một tiếng, trêu nói: "Yêu Chủ không cần khẩn trương như vậy, bốn tôn cũng chỉ là đùa một chút thôi. Những người này, bốn tôn nhận."

Sao?

Yêu Thần đột nhiên biến chuyển, làm cho Yêu Chủ không thể nào giải thích được, căn bản là theo không kịp ý định thay đổi bất thường của hắn.

Sau vài giây kinh ngạc ngẩn ngui, Yêu Chủ lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Yêu Thần nhận lấy quà tặng, thì ít nhiều gì cũng đều đồng nghĩa với chuyện Khánh Lê đã qua.

"Sắp tới là ngày hội luận phẩm, đúng không?" Yêu Thần cũng không hề để ý chuyện Khánh Lê, ngay cả mười người xinh đẹp đang nhu thuận đứng ở một bên, hắn nhìn cũng không thèm nhìn một cái, mà chỉ tùy ý hỏi Yêu Chủ.

"Đúng vậy." Nhắc tới cái này, trên mặt Yêu Chủ cũng lộ ra thần sắc vui mừng.

Đây chính là đại hội quan trọng của giới trẻ trong Yêu Giới bọn họ.

"Còn nửa tháng nữa chính là ngày hội luận phẩm, không biết đến lúc đó Tôn chủ có thể dư ra chút thời gian giá lâm?" Những lời này của Yêu Chủ hoàn toàn là khách khí, chứ người nào mà không biết từ trước đến giờ Yêu Thần đều luôn khinh thường tham gia những loại chuyện như vậy, huống chi còn là đại hội tỷ thí của tiêu bối nhỏ tuổi, hắn càng thêm không thèm liếc một cái.

"Ừ, được." Yêu Thần hơi hột nói một câu, lại thiếu chút nữa dọa cho Yêu Chủ rớt càm, mới vừa rồi không phải là hắn nghe lầm chứ?

Yêu Thần nói sẽ tới tham gia hội luận phẩm?

"Tôn chủ, ngài đây là." Yêu Chủ thấp thòm lo âu dò hỏi.

Không bình thường, quá không bình thường rồi.

Chẳng lẽ Yêu Thần đang chuẩn bị hành động gì sao?

Càng nghĩ, Yêu Chủ càng thấp thòm, bất ổn chờ câu nói kế tiếp của Yêu Thần.

"Bốn tôn muốn tìm một người, sức mạnh lúc nào cũng cần phải truyền thừa." Yêu Thần thần nhiên nói, nhưng một câu không nặng không nhẹ này nói ra lại làm cho thanh niên trong khion6 viên chấn động không ngừng, tất cả đều vui mừng nhìn chăm chăm vào Yêu Thần cao cao tại thượng.

Truyền thừa sức mạnh?

Đây là có ý gì?

Chẳng lẽ là, Yêu Thần muốn tìm đệ tử sao?

Tính tình Yêu Thần bất định, luôn làm việc theo ý thích, nhưng mà năng lực của hắn tuyệt đối là không người nào dám chất vấn.

Nếu như có thể trở thành đệ tử của Yêu Thần. được hắn chỉ dạy tu luyện Yêu lực, thì thành tựu sau này, cộng với chỗ dựa vững chắc là Yêu Thần. Vô luận là nghĩ theo phương diện nào, đây cũng đều là cơ hội ngàn năm có một.

Những con em thế gia, thế hệ thanh niên kia như thế nào lại không động lòng được chứ?

Vì vậy, những ánh mắt nóng bỏng chờ đợi của tất cả mọi người đều chăm chú nhìn chăm chăm Yêu Thần, cái người nam tử hoàn mỹ ngồi ở vị trí cao cao tại thượng kia, khiến cho Yêu Chủ cũng phải kiêng kỵ ba phần, rất có thể sẽ là sư phụ của bọn họ, bọn họ làm sao có thể không kích động đây?

"Liễu Lan Yên, ngươi muốn nội đan của bốn tôn như vậy, thì chắc là sẽ tham gia hội luận phẩm chứ?" Yêu Thần đột nhiên cất giọng nói, khiến cho Liễu Lan Yên đang ngồi phía dưới phải ngẩng đầu, hơi hást cảm lên, khẳng định nói, "Ta đương nhiên sẽ tham gia, nội đan của ngươi là của ta!"

Liễu Lan Yên nói lời khoác lác vô sỉ, lập tức làm mọi người trong vườn thấp giọng châm biếm, một người ngay cả yêu lực cũng không có, mà còn dám đi tham gia hội luận phẩm sao?

Nói năng ngu, thật đúng là ngu đến hết thuốc chữa.

"Vậy bốn tôn phải mỗi mắt mong chờ rồi." Yêu Thần cười như không cười liếc mắt nhìn Liễu Lan Yên, đùa giỡn nói một câu.

Trong vườn, những người có tâm tư bén nhạy, liền âm thầm suy nghĩ, mơ hồ suy đoán.

Yêu Thần chỉ là đang đùa bốn Liễu Lan Yên thôi.

Lúc đầu còn giống như rất quan tâm đến Liễu Lan Yên, hiện tại lại bảo nàng tham gia hội luận phẩm, đây không phải là bêu xấu nàng trước mặt mọi người sao.

Thì ra là như vậy, Liễu Lan Yên chỉ là một vật giải khát của Yêu Thần trong lúc nhàm chán mà thôi.

Nghĩ thông suốt một điểm này, mọi người liền sáng tỏ gật đầu, khó trách vừa rồi Yêu Thần bảo vệ Liễu Lan Yên như vậy, thì ra cũng chỉ là hấn trong lúc nhàm chán để dành lại trêu chọc thôi.

Bị Yêu Thần làm một loạt hành động kỳ quái không giải thích được, trong lòng Liễu Lan Yên cười lạnh không dứt, đầu óc của cái tên Yêu Thần này không phải là có bệnh chứ? Làm gì lại muốn gây khó dễ cho nàng như vậy?

Nếu đã muốn gây khó dễ cho nàng thì Hừ hừ.

Liễu Lan Yên cúi đầu uống ly rượu trong tay, trong mắt đã hiện lên nụ cười phức tạp, ai chết vào tay ai còn chưa biết đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Âm Dạ Tinh Linh

Yến hội tiến hành trong một cảnh hoan ca cười nói, nhìn khoảng không, Liễu Lan Yên đứng dậy, lặng yên không tiếng động rời đi, dù sao nàng cũng không phải trọng điểm của yến hội, tự nhiên cũng không có ai chú ý đến nàng.

Đi ra khỏi vườn hoa, lúc này Liễu Lan Yên mới thở dài một hơi, trong vườn thật sự quá bức bối.

Những lời nói a dua nịnh nọt, nàng nghe được thật là cảm thấy không thoải mái.

"Lan Yên muội muội." Đột nhiên vang lên thanh âm làm cho Liễu Lan Yên phải dừng chân, nàng khó hiểu quay đầu lại, sau khi thấy rõ ràng người vừa tới, liền lộ ra khuôn mặt tươi cười: "Ô công tử, sao người lại tới đây?"

"Lan Yên muội muội, nơi này cũng không thích hợp với người, sau này người đừng trêu chọc Tôn chủ nữa." Tô Hân Hạo nghiêm túc nói.

Có trời mới biết vừa rồi ở trong yến hội, hấn nhìn thấy hành động của Liễu Lan Yên, trái tim thiếu chút nữa nhảy ra từ cổ họng, nhưng mà nghĩ đến sinh tử tồn vong của gia tộc, hấn cũng không thể làm gì khác hơn, loại cảm giác bất lực này khiến hấn uể oải.

"Ta không có trêu chọc hấn." Liễu Lan Yên nháy đôi mắt to 'hắc bạch phân minh' của mình, ngây thơ nói.

"Người.....Aizzz....." Tô Hân Hạo còn muốn khuyên hai câu nữa, nhưng nghĩ đến trí lực của Liễu Lan Yên, chỉ sợ mình nói cái gì nàng ta cũng không hiểu được, nên đành bỏ qua ý định tiếp tục khuyên.

"Ô công tử, người vẫn là nhanh trở về đi thôi." Liễu Lan Yên cười ha hả nói, thúc giục Tô Hân Hạo, một người râu ria như nàng rời đi không sao, nhưng Tô Hân Hạo là công tử của trưởng lão, đương nhiên không thể vắng mặt thời gian dài.

Tô Hân Hạo không yên lòng nhìn Liễu Lan Yên một chút, cuối cùng than nhẹ một tiếng, xoay người rời đi.

Liễu Lan Yên nhìn bóng lưng của Tô Hân Hạo nhẹ nhàng gọi lên khỏe môi, nàng cũng không muốn bị nhiều thứ trói buộc như vậy, hấn là người tốt, nhưng mà lưng đeo quá nhiều thứ.

Một đường thuận lợi rời đi Vương Cung, Liễu Lan Yên trở lại Liễu phủ, mới vừa trở lại phòng của nàng, liền bị Tần Tự một phen bắt đi qua.

"Tần di, người....."

"Tiểu thư, người sao rồi? Có bị thương không? Có bị người khác khi dễ hay không?" Căn bản cũng không để cho Liễu Lan Yên có cơ hội nói chuyện, Tần Tự một hơi liên tiếp hỏi ra nhiều vấn đề, làm Liễu Lan Yên không có nửa phần cơ hội chen miệng vào.

"Tiểu thư, Liễu Hâm Dung bị đánh, còn người có bị làm sao không?" Tần Tự ở bên trong Liễu phủ nghe nói Liễu Hâm Dung bị đánh đến trầy da sứt thịt, được nâng trở về, dọa cho nàng hốt hoảng, chỉ sợ tiểu thư nhà mình gây ra chuyện gì trong yến hội, kết quả so với Liễu Hâm Dung còn thảm hơn.

"Ta rất khỏe." Liễu Lan Yên vô tội mở ra hai bàn tay, để Tần Tự thuận lợi kiểm tra một phen.

Tần Tự nhìn từ trên xuống dưới xác định nhiều lần, Liễu Lan Yên không có việc gì, lúc này mới yên lòng lại.

Nàng còn muốn hỏi thêm một chút nữa, nhưng khi thấy Liễu Lan Yên ngay cả mí mắt cũng không mở ra nổi, không ngừng ngủ gật thì đau lòng không thôi, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, đã chuẩn bị xong nước nóng rồi, người tắm một cái rồi ngủ tiếp được không?"

"Được." Liễu Lan Yên mơ mơ màng màng đáp lời, nhắm mắt lại, mặc cho Tần Tự đem nàng tới phòng bên, tùy tiện tắm rửa sạch sẽ, trở lại nằm úp sấp trên giường liền ngủ.

Tần Tự thấy tiểu thư nhà mình như vậy, cũng không tiện nói cái gì nữa, thấy cửa sổ đều đã đóng hết, lúc này mới lui ra ngoài, trở về phòng ngủ của chính mình.

Qua nửa canh giờ, Liễu Lan Yên vốn nên ngủ say ở trên giường thế nhưng hóa thành một đạo ánh nhật, biến mất trên giường nhỏ.

Ở rừng núi ngoài thành, Liễu Lan Yên ngồi trên nhánh cây, đung đưa bập chân, chỉ thấy làn váy theo gió đêm khẽ phát phới.

Bạch y mỏng manh nhẹ nhàng khoác ở trên người, thật giống như đám mây lúc ẩn lúc hiện ở trên trời hóa thành quần áo, tóc dài đen nhánh giống như mực đổ xuống sau lưng, sợi tóc tung bay ở trong bóng đêm hòa thành một thể.

Đôi mắt linh động như nước lưu chuyển, giống như ánh sao mỹ lệ trong đêm tối.

Chỗ nào giống tiểu thư mồ côi ngây dại ở Liễu phủ, rõ ràng chính là ám dạ tinh tinh bướng bỉnh.

"Tiểu thư." Trong đêm tối vang lên một giọng nam nhân nhạt, nếu không nghe kỹ, còn tưởng là tiếng lá cây ma sát vào nhau tạo thành.

"Tình huống thế nào rồi?" Liễu Lan Yên cười ha hả nói, căn bản cũng không để ý bên cạnh mình không có một bóng người.

"Tất cả đều giống như tiểu thư dự đoán." Thanh âm rất nhỏ vang lên, khiến Liễu Lan Yên hài lòng mỉm cười.

"Tiểu thư, thế thế này rồi mà người còn ra ngoài, nếu như bị người Liễu phủ phát hiện thì không phải là chuyện tốt. Sau này, hãy để thuộc hạ đi gặp tiểu thư bẩm báo."

"Người biết cái gì? Người Liễu phủ coi là cái gì, tiểu thư đây là đợi ở Liễu phủ nhàm chán, mới ra ngoài giải sầu." Một thanh âm nghịch ngợm đột nhiên xuất hiện, vẫn như cũ không thấy bóng dáng, nhưng giọng điệu nhẹ nhàng kia, làm cho người ta biết đây là một cô gái hoạt bát.

Giọng nam nhân nhạt ban đầu không một tiếng động yên lặng lui xuống, hần sai lầm rồi. Hần hoàn toàn quên tiểu thư thường không theo lý lẽ bình thường.

"Tốt lắm, hai người các người, đừng có vừa gặp liền cãi vã như vậy." Liễu Lan Yên cười lắc đầu: "Ta muốn yên lặng một chút."

"Vâng" sau khi đồng thời lên tiếng trả lời, trong rừng núi lại khôi phục một mảnh yên tĩnh.

Liễu Lan Yên ngồi ở trên cành cây, nghĩ ngợi chuyện hôm nay nhìn thấy Yêu thần, người nam nhân kia thật sự làm cho người ta ngoài ý muốn, hẳn chỉ là đùa bỡn nàng và Liễu Hâm Dung thôi sao?

Đối với nàng dung túng, đối với Liễu Hâm Dung trách móc nặng nề, thật sự chỉ là do hần nhất thời nhàm chán sao?

Nghĩ đến bộ dáng nửa nằm nửa ngồi trên ghế của người nam nhân kia, trong đầu thoáng qua nụ cười ôn hòa vui vẻ bên môi của hần, lập tức một cổ đau nhức từ đáy lòng dâng lên, khuếch tán ra.

Khiến cho Liễu Lan Yên nức nở một tiếng, theo bản năng đề tay lên ngực.

Đây là làm sao?

Tại sao thấy người nam nhân kia, sẽ khiến nàng không thoải mái như vậy?

Chung quy nàng cảm thấy hành động của Yêu thần, không đơn giản giống như bề ngoài.

Không đợi Liễu Lan Yên nghĩ ra, lập tức cảm thấy cách đó không xa có động tĩnh dị thường, nhún mảy, âm thầm mắng một tiếng, thế nhưng lại sợ ý đến trình độ như vậy, có người đến gần cũng không biết.

"Người nào?" Dư Cận Thước nghe được tiếng vang, lập tức quát lớn một tiếng, nhìn về chỗ ẩn thân của Liễu Lan Yên.

Nếu bị phát hiện, Liễu Lan Yên cũng không có ý định né tránh, nhẹ nhàng đưa tay đem lụa mỏng che mặt, nhảy xuống.

Sau đó, Dư Cận Thước thấy một màn khiến hần hít thở không thông.

Cô gái giống như bạch vân lượn lờ thướt tha từ bầu trời đêm lướt xuống, tóc dài tung bay, lộ ra một cảm giác nhẹ nhàng phiêu dật.

Cặp mắt mang theo cười nhạo không chịu trời buộc, cũng bởi vì cặp mắt này, mê hoặc lòng người, đem khí chất phiêu nhiên trong trẻo lạnh lùng giống như tiên hoàn toàn thay đổi, hóa thành ám dạ tinh linh.

Cứ nhẹ nhàng như vậy hạ xuống trước mặt hắn, khiến trái tim hắn hung hăng xuất hiện một vết nứt, có cái gì đó tiến vào chiếm giữ trong đó.

Hắn thân là đệ đệ của Yêu chủ, Vương gia quyền cao chức trọng trong yêu giới, sắc đẹp cũng đã thấy nhiều, nhưng chưa thấy cô gái nào đem thánh khiết cùng diêm dúa lẫn lộn dung hợp hoàn mỹ như thế.

Hết lần này đến lần khác cô gái trước mặt có thể làm được, còn không có một chút dị dạng khác thường.

Lúc này, trong đầu của hắn không biết thế nào lại nhảy ra câu nói của yêu thần ở trên yến hội "Dong chi tục phần."

Đúng vậy, cùng so sánh với cô gái này, mười mỹ nhân kia thật đúng là dong chi tục phần, không có nửa phần có thể so sánh.

Một cái ý niệm kiên định từ đáy lòng hắn toát ra -- nữ tử này, hắn đã định rồi!

----- lời ngoài mặt -----

Cát giầu a, có thể tới mãnh liệt một chút hay không?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Không Thèm Ngó Đến

Ngay tại thời điểm Dư Cận Thước muốn mở miệng, lại phát hiện trong mắt nữ tử Tinh Linh lộ ra một chút châm biếm, đã muốn xoay người rồi đi.

Châm biếm?

Nàng nhìn hắn không vừa mắt sao?

"Đứng lại!" Dư Cận Thước cau mày quát lớn.

Coi như nữ tử này có khí chất bất đồng với những người khác cũng không có tư cách giễu cợt hắn.

Hắn là đệ đệ của Yêu chủ, Vương gia nắm giữ quyền lực ở yêu giới, há có thể bị một nữ nhân cười nhạo như vậy?

"Người có biết Bốn vương là người phương nào không? Bốn vương chính là Tam vương gia của yêu giới Dư Cận Thước!" Dư Cận Thước trầm giọng đắc ý nói, từng chữ từng chữ nặng nề phun ra, thật muốn đem lời nói trong miệng biến thành tảng đá, đem nữ nhân dám can đảm cười nhạo hắn đập nằm trên mặt đất.

Thời điểm hắn nói tên mình ra, Dư Cận Thước rất có lòng tin vào chính mình, tên của hắn ở yêu giới tuyệt đối là nổi tiếng, người nào không biết đến uy danh của hắn?

Hắn chờ thấy ánh mắt kinh ngạc của nữ tử này, thậm chí là sợ hãi sau khi nàng biết thân phận của hắn, hoặc là --- lấy lòng.

Hết lần này tới lần khác, tất cả suy đoán của hắn đều sai lầm rồi.

Hắn vừa nói xong, bước chân rồi đi của nàng kia không có nửa phần thay đổi, vẫn như cũ không nhanh không chậm ở dưới ánh trăng độc hành, lời nói của hắn cứ như 'nước đổ lá môn' vậy.

Như vậy, không khác gì trực tiếp cho Dư Cận Thước một cái tát, đánh cho mặt mũi của hắn lóe bên trong áo hay chấn toàn bộ bị tổn thương.

Hiện tại hắn đâu còn trông nom khí chất của nữ tử kia có tầm thường hay không, 'thương hương tiếc ngọc' loại chuyện cổ hủ này không phải chuyện Dư Cận Thước sẽ làm, tay phải trực tiếp đưa lên, yêu lực vô hình biến thành trào phong sắc bén nặng nề chụp vào đầu vai của nữ tử.

Dư Cận Thước tức giận, nhưng mà lý trí vẫn còn, đối phó với một tiểu nữ tử còn cần hắn phải tự mình xuống tay hay sao?

Vì vậy, hắn tránh đi chỗ hiểm sau lưng của nàng.

Huống chi, hắn còn muốn đem nữ nhân này bắt về dạy dỗ thật tốt một phen, nếu như giữ nàng ở bên người cũng là một niềm vui thú không phải sao?

Một trào này, Dư Cận Thước tuyệt đối nắm chắc, hắn dùng chính là yêu lực cấp sáu, nhìn khắp cả yêu giới, người có yêu lực cấp sáu tuyệt đối là cao thủ.

Nữ nhân này nhìn thế nào cũng không giống người có yêu lực cấp sáu.

Nhưng mà, Dư Cận Thước làm việc vẫn rất cẩn thận.

Hắn cũng không lơ là, trực tiếp sử dụng yêu lực cấp sáu, cho dù nàng ta cũng có yêu lực cấp sáu, lần này không bắt được nàng, nhưng cũng có thể ép nàng không thể không dùng toàn lực phản kháng.

Nếu như nàng vẫn chưa đạt tới yêu lực cấp sáu..... Kết quả kia, không cần nói cũng biết.

Nàng nhất định là vật trong túi của hắn.

Trảo phong phá vỡ không khí, bí mật mang theo gào thét hướng đầu vai của Liễu Lan Yên đánh tới, khoảng cách này cho dù nàng có yêu lực cấp sáu, cũng không thể tránh khỏi.

Khỏe mỗi Dư Cận Thước giương lên nụ cười đắc ý, dám không đem hắn để ở trong mắt, hắn sẽ dạy dỗ nàng thật tốt, để cho nàng biết, có người không thể trêu chọc vào.

Trảo phong bí mật mang theo tiếng xé gió bén nhọn, nặng nề xuyên thấu qua đầu vai của Liễu Lan Yên, xuyên qua bạch y như sương như khói kia, màu đỏ tươi như mong muốn cũng không có xuất hiện.

Dư Cận Thước kinh sợ lập tức lui về phía sau, yêu lực ngưng tụ trong lòng bàn tay, ẩn mà không phát, tùy thời chuẩn bị công kích.

Thần kinh đã căng thẳng đến cực hạn, cho tới bây giờ hắn chưa từng gặp phải tình huống quỷ dị như vậy.

Đã lâu rồi không có cảm giác kinh khủng như thế, trơ mắt nhìn bóng dáng nữ tử bạch y cách đó không xa từ từ nhạt dần, cho đến khi biến mất không thấy.

Tàn ảnh!

Hai chữ này thoáng qua thật nhanh trong đầu Dư Cận Thước.

Ý tứ ẩn chứa trong đó khiến da đầu hắn tê dại, mồ hôi lạnh theo sông lưng chảy xuống.

Khoảng cách ngắn như vậy nàng né tránh như thế nào?

Tốc độ của nàng khiến cho hắn không cách nào nhìn rõ..... Hắn đã là yêu lực cấp bảy, như vậy nàng..... Là yêu lực cấp nào?

Cái vấn đề này, càng nghĩ Dư Cận Thước càng cảm thấy sau lưng từng trận lạnh cả người, gió đêm vừa thổi, y phục cũng dính vào trên lưng.

Tiếng cười nhẹ nhàng, giống như vang vọng ở bên tai, Dư Cận Thước cả kinh xoay người, xem xét chung quanh, nhưng không thấy nửa điểm bóng dáng của nàng ta.

Yêu lực trong lòng bàn tay đột nhiên sáng hơn mấy phần, nhưng Dư Cận Thước không có phát ra công kích, không phải là hắn không muốn, mà là căn bản không biết nên công kích hướng vào.

Tiếng cười nhẹ nhàng kia giống như đang ở bên tai, quay đầu nhìn, lại không thấy tung tích.

Cổ họng khẩn trương hoạt động một cái, Dư Cận Thước cố gắng trấn định tức giận dò hỏi: "Người nào? Ngươi rốt cuộc là ai?"

Không có người trả lời, chỉ là gió đêm từ từ thay thế cho tiếng cười nhẹ nhàng kia, trong rừng núi khôi phục yên lặng vốn có, chỉ còn lại tiếng lá cây xào xạc, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng kêu của mấy con côn trùng.

Đội khoảng một khắc [15 phút] xác định không có ai, lúc này Dư Cận Thước mới đem yêu lực thu hồi, thần kinh căng thẳng dần dần buông lỏng xuống.

Lúc này hắn mới phát hiện, quần áo trên người mình đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, trong lòng càng thêm tức giận.

Không nghĩ tới hắn thế nhưng lại thua trong tay một nữ tử không biết tên, đây tuyệt đối là nhục nhã vô cùng.

"Bất kể ngươi là ai, Bôn vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Dư Cận Thước dùng sức siết chặt nắm đấm, nặng nề đập vào một thân cây khô, chấn động khiến chim trên cây vỗ cánh phành phạch bay đi.

Trừ bỏ tức giận ra, nhiều hơn nữa là không cam tâm.

Địa vị của hắn ở yêu giới, có vật gì là không có được?

Hết lần này tới lần khác, nữ tử này lại khinh thường không quay đầu lại nhìn hắn.

Đôi mắt Dư Cận Thước lóe lên một tia nguy hiểm: "Nếu như muốn đưa đến hứng thú cho Bôn Vương, như vậy ngươi đã thành công rồi." [Eo, tự ki kinh.

:(]

Nữ nhân này, hẳn đã định!

Ly khai rừng núi, trên con đường mòn, cây liễu nhân nhả phơi ánh trắng, vui mừng.

"Tiểu thư, tiểu thư..... Dư Cận Thuộc đối với người rất có hứng thú." Thanh âm mới vừa rồi ở trong rừng vang lên.

"Ta đối với hẳn không có hứng thú." Liễu Lan Yên hừ nhẹ một tiếng, hẳn cho là một Vương gia có thể mắt cao hơn đầu sao? "Băng, ngươi lại tới đây làm gì?"

Nàng biết tiểu tử này, ngày thường nghịch ngợm thì nghịch ngợm, nhưng tuyệt đối không phải người làm việc không nghiêm túc. Cố ý tới tìm nàng, chắc chắn là có chuyện.

"Tiểu thư thật là thông minh." Thanh âm cười hi hi của Băng vang lên, "Tiểu thư, chuyện của chúng ta tiến hành rất thuận lợi, nhưng mà, thiếu đồ nha."

"Thiếu cái gì?" Liễu Lan Yên kỳ quái hỏi.

"Chính là cái này." Theo lời của Băng vang lên, trong tay Liễu Lan Yên nhiều hơn một tờ giấy mỏng.

Nhanh chóng xem một lần, Liễu Lan Yên khẽ mỉm cười: "Cái này dễ thôi, ta chuẩn bị xong sẽ đưa cho ngươi."

"A? Nhưng mà những thứ này đều là thuốc cực kỳ trân quý, không phải dễ dàng có thể lấy được." Băng rất tin tưởng thực lực của tiểu thư nhà mình, nhưng mà trong thời gian ngắn thu thập tất cả, sợ rằng sẽ rất khó khăn.

"Yên tâm, không đến năm ngày, tuyệt đối chuẩn bị đầy đủ." Liễu Lan Yên tràn đầy tự tin, nói xong nàng liền rời đi.

Lưu lại Băng ẩn trong bóng tối không hiểu chớp chớp mắt to, làm bầm lầy bầu nghi ngờ: "Thuốc này mấy trăm năm mới có một lọ, tiểu thư làm sao lấy được?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bắt Đầu Hành Động

Về tới Liễu phủ, Liễu Lan Yên cũng không trực tiếp đi đến phòng mình, mà là tránh đi thủ vệ của Liễu phủ, cố ý đi đến viện của Liễu Hâm Dung.

Còn chưa tới gần khuê phòng của Liễu Hâm Dung, chợt nghe thấy tiếng chửi rủa dữ dội từ bên trong, cùng với nha hoàn đang bận rộn ra khỏi cửa.

Ẩn mình trong bóng tối, Liễu Lan Yên khoanh tay trước ngực, nghe những tiếng mắng chửi đầy tức giận và không cam lòng của Liễu Hâm Dung, đôi lúc trong đó còn xen lẫn cả tiếng kêu rên đau đớn, thật sự là làm quấy nhiễu nhiều mộng đẹp của người khác mà.

"Nữ nhi, nữ nhi, con đừng kích động như vậy, thương thể của con vừa mới tốt lên được, đừng nên lộn xộn. Có chuyện gì thì chờ dưỡng thương tốt lại nói." Liễu Tân Lợi ở trong phòng không ngừng khuyên can nữ nhi, sợ nàng làm ra chuyện gì ngoài ý muốn.

"Giết nàng ta, giết con tiện nhân kia đi!" Liễu Hâm Dung lớn tiếng gào thét, bởi vì động tác quá mạnh, làm ảnh hưởng đến vết thương trên lưng nàng, đau đến nỗi khiến nàng nhe răng nhếch miệng, thấp giọng hô đau.

Vị trí từ phần eo xuống đến đầu gối, bị đánh đến loang lổ máu, cho dù là dùng thuốc trị thương tốt nhất thì lúc này trên băng gạc cũng có những điểm hồng do vết máu để lại.

"Được, được, giết nàng ta. Phụ thân nhất định giúp con giết nàng ta! Nữ nhi ngoan của ta, con đừng cử động, đừng nhúc nhích nữa." Thấy trên người Liễu Hâm Dung lại chảy máu, khiến cho Liễu Tân Lợi luống cuống tay chân, muốn trấn an Liễu Hâm Dung, lại sợ chạm đến miệng vết thương của nàng, đứng một bên gấp đến độ xoay quanh.

"Con tiện nhân kia!" Miệng vết thương nứt ra khiến cho Liễu Hâm Dung bị đau, liên tục hít vài ngụm khí lạnh để giảm bớt đau đớn.

Nàng vốn muốn mượn cơ hội lần này, một lần trừ bỏ Liễu Lan Yên vĩnh viễn, sao nghĩ được hành động của Yêu Thần lại ngoài dự đoán của mọi người như thế.

Không chỉ không đá được Liễu Lan Yên ra khỏi phủ, trái lại còn khiến nàng rước lấy thương tổn cả người, chuyện này chuyện đối không bỏ qua, nàng sẽ phục thù trên người Liễu Lan Yên thật tốt.

"Nữ nhi ngoan của ta, con đừng nghĩ nhiều như vậy, chuyện cứ để phụ thân xử lý. Con cứ yên tâm dưỡng thương là tốt rồi." Liễu Tấn Lợi đau lòng dặn dò Liễu Hâm Dung một phen, lại hét lên ra lệnh nhắc nhở nha hoàn từng cái từng cái vô cùng cẩn thận, phải hầu hạ Liễu Hâm Dung thật tốt, sau đó mới có thể rời khỏi khuê phòng của Liễu Hâm Dung.

Tâm phúc của Liễu Tấn Lợi đứng bên cạnh thấp giọng khuyên nhủ nói: "Lão gia, hiện tại ngài cũng không thể trắng trợn động đến Liễu Lan Yên được. Trong tay ngài ta còn có ngọc bài của Đại Trưởng Lão."

"Đương nhiên là ta biết." Liễu Tấn Lợi đề thấp thanh âm, sợ bị người khác nghe được, truyền vào tai Liễu Hâm Dung, ngài ta lại đại náo một phen: "Nữ nhi bị khi dễ, phải an ủi nó trước. Nếu có thể động được đến Liễu Lan Yên như lời nói, ta đã sớm động rồi. Phải sớm tìm ra một lý do chính đáng để trừ bỏ ngài ta."

Liễu Tấn Lợi khó xử cân nhắc.

Chung quy vẫn cảm giác thấy Liễu Lan Yên có chút tà môn, sao có thể khiến cho Yêu Thần coi trọng, che chở ngài ta?

"Lão gia không cần quá lo lắng, Yêu Thần bắt quá cũng chỉ là đùa giỡn ngài ta một chút thôi." Tâm phúc vui sướng khi người gặp họa cười: "Hội luận phẩm vào nửa tháng sau, Yêu Thần còn kêu Liễu Lan Yên tham gia đó."

"A? Yêu Thần kêu ngài ta tham gia hội luận phẩm?" Vừa nghe thấy điều này, tinh thần Liễu Tấn Lợi liền tỉnh táo, chút buồn bực vừa rồi cũng hóa thành hư không.

"Đúng vậy, vừa rồi lão gia ra về sớm, điều này là lúc sau chính miệng Yêu Thần nói ra." Tâm phúc khẳng định nói.

"Ha ha....." Liễu Tấn Lợi đột nhiên nở nụ cười: "Ta còn cho rằng không biết Liễu Lan Yên nắm được Yêu Thần từ lúc nào, nguyên lai ngài ta bắt quá chỉ là trò tiêu khiển của Yêu Thần lúc nhàn chán."

Đi tham gia hội luận phẩm, không có một chút yêu lực, đi làm gì?

Chịu chết sao?

Liễu Tấn Lợi tưởng tượng đến kết quả cuối cùng của Liễu Lan Yên khi tham gia hội luận phẩm, hần liền cười đến không khép miệng được.

Thuận miệng nói vài câu với tâm phúc, nhóm người Liễu Tấn Lợi chậm rãi tiêu sái rời đi.

Liễu Lan Yên nghe xong những thứ này, bên môi hơi gọi lên nụ cười, lặng yên không tiếng động trở về phòng mình.

Trái với Liễu Hâm Dung luôn trần trọc không yên, ngài lại mộng đẹp cả đêm, thẳng đến hừng đông.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, vừa ăn xong điểm tâm, Liễu Lan Yên thu thập mọi thứ thỏa đáng rời khỏi Liễu phủ.

Đợi đến khi Liễu Hâm Dung đứng lên, lại thay thêm một lần thuốc, cảm nhận được sự đau xót trên người. Đau đớn trên người không thể bằng được một phần nổi hổ thẹn trong lòng ngài, những thứ này đều là do nữ nhân kia gây ra cho ngài.

"Đem nữ nhân đó đến đây cho ta!" Liễu Hâm Dung phân phó cho nha hoàn bên cạnh.

Hoàn Thúy lập tức nói: "Tiểu thư, nữ nhân kia sáng sớm vừa thức dậy đã xuất môn rồi."

"A? Ngài ta xuất môn làm gì?" Liễu Hâm Dung kinh ngạc nhìn về phía Hoàn Thúy.

"Không biết ạ. Hần là lên núi đón củi rồi." Hoàn Thúy là nha hoàn bên người Liễu Hâm Dung, tuyệt đối là tận chức tận trách, nắm trong tay nhất cử nhất động của Liễu Lan Yên, "Sợ là ngài ta muốn làm chút chuyện để lấy lòng tiểu thư."

"Hừ, bây giờ muốn lấy lòng ta, muộn rồi!" Liễu Hâm Dung hừ lạnh một tiếng, phân phó cho Hoàn Thúy: "Ngài ta mà trở về, lập tức lôi ngài ta sang đây."

Tương như thế có thể tránh được ngài, không có cửa đâu, ngài muốn dạy dỗ lại Liễu Lan Yên thật tốt.

Đêm qua ngài đau đến không thể chịu được, mới đưa ra phán đoán sai lầm.

Lập tức giết Liễu Lan Yên, thực quá tiện nghi cho ngài ta rồi.

"Vâng, tiểu thư." Hoàn Thúy cúi người hành lễ, cười khẽ.

Ngay khi hai chủ tớ Liễu Hâm Dung đang tính kế Liễu Lan Yên, ngài đã đi đến Vương Thành, hiện giờ đang tiến đến một mục tiêu.

Cổng lớn màu đỏ thẫm, trước cửa có bậc thềm cao cao, hai bên có thủ vệ sâm nghiêm, không cần hỏi cũng biết, người ở không không phú thì quý.

Liễu Lan Yên bước lên bậc thềm, còn chưa tới gần được cổng lớn, một tiếng quát lớn đột nhiên vang lên, xuyên thẳng vào lỗ tai: "Đứng lại!"

"Nơi này người có thể tùy tiện tới được hay sao?" Thủ vệ đánh giá Liễu Lan Yên một chút, bộ quần áo trên người tuy rằng không quá tệ, nhưng cũng không phải thứ tốt gì, không thể nói là hạ nhân, nhưng cũng tuyệt không phải quần áo dành cho chủ tử dùng.

Có thể làm thủ vệ cho nhà giàu, cặp mắt đã sớm luyện được đến ngưỡng sáng như tuyết, người nào có tiền có quyền nên nịnh bợ, người nào không đáng nhắc tới thì không cần để ý đến, bọn họ phân ra rất rõ ràng.

"Ta đến để đưa thư." Liễu Lan Yên dâng ra bộ dáng tươi cười ngọt ngào, lựa chọn tự động bỏ qua bộ dáng cao ngạo của thủ vệ.

"Đưa thư?" Thủ vệ vừa nghe, cũng thấy sáng tỏ.

Nguyên lai là hạ nhân chạy việc.

"Lão gia nhà ta cũng không chắc là chịu xem....." Thủ vệ nói một nửa, nếu là người có chút hiểu biết, sẽ biết hiện tại là nên nhét chút gì đó vào tay thủ vệ, nếu không, lá thư này có vào được bên trong hay không, cũng là một vấn đề.

"Yên tâm, yên tâm, lão gia nhà người nhất định sẽ xem." Liễu Lan Yên dùng sức gật đầu, hồn nhiên khẳng định nói.

Hành động này khiến thủ vệ chau mày, bất mãn nhìn chăm chăm vào nàng, sao có thể dùng một đũa không nhanh nhạy chút nào như thế chứ.

Còn nói nhất định sẽ xem, bọn họ có thể cam đoan, lão gia nhà bọn họ sẽ không thấy được.

Vừa muốn nói với nàng vài câu cho có lệ, đuổi nàng đi, nào ngờ, cô gái này thế nhưng lại lấy từ trong ngực ra một miếng ngọc bài, đặt chung với lá thư đưa lên trước mặt họ: "Lão gia các người nhất định sẽ xem, đúng không?"

"Xem cái...." Lời nhục mạ của thủ vệ còn chưa ra khỏi miệng, thật giống như bị ai bóp chặt cổ, tất cả đều nghẹn chặt ở cổ họng, không nói được nửa lời.

"Xem, xem, tuyệt đối sẽ xem. Cô nương có muốn vào trong ngồi một chút hay không, tự mình giao thư cho lão gia chúng ta?" Thái độ của thủ vệ lập tức chuyển biến 180 độ, vô cùng ân cần.

"Không cần, ta còn có việc." Liễu Lan Yên đưa thư cho thủ vệ, xoay người rời đi.

"Đại Trưởng Lão gửi thư cho lão gia chúng ta, muốn làm gì chứ?" Thủ vệ nghĩ đến khối ngọc bài tượng trưng cho thân phận của Đại Trưởng Lão vừa rồi, nói thầm không ngừng.

"Ai biết, đưa cho lão gia là được." Một thủ vệ tùy ý nói, đền cùng là thế nào, cũng không phải là chuyện mà thủ vệ nhỏ nhỏ như bọn họ có thể biến đến.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Phiền Toái Lớn

Thủ vệ nhìn thấy ngọc bài tượng trưng cho thân phận của Đại Trưởng Lão, sao còn dám trì hoãn, hai tay nâng lấy phong thư mỏng manh, vội vã chạy vào.

Lão gia của phủ đệ này, coi như là nhân vật số một số hai ở Vương Thành, tuy rằng không có chức quan trong người, nhưng uy vọng lại không nhỏ.

Các cửa hàng dưới quyền trải rộng khắp các nơi ở Yêu Giới, tài phú ngất trời.

Vừa mới cầm thanh ngọc khí tốt nhất lên để thưởng thức, đã bị thủ vệ lỗ mãng cắt ngang, ngọc khí trong tay thiếu chút nữa thì trực tiếp rơi xuống đất, khiến hắn tức giận mắng một tiếng: "Hỗ nháo, ngại thiết chút nữa đã đập bể một phần mười Vương Thành rồi!"

Thủ vệ cũng phát hoảng, vụng trộm đưa mắt nhìn ngọc khí tinh xảo này, hắn cũng biết thứ trong tay lão gia nhà mình là bảo bối, giá trị nhất định là xa xỉ.

"Chuyện gì mà lỗ mãng như thế?" Dè dặt cản trở cắt kỹ ngọc khí xong, lúc này mới tức giận chất vấn.

Thủ hạ luôn luôn biết chừng mực, sao hôm nay lại thế này?

"Lão gia, có người đưa tới một lá thư." Thủ vệ vừa nghe câu hỏi của lão gia, vội vàng cung kính dùng hai tay dâng lá thư lên.

Người nọ cúi đầu vừa thấy, tức giận đến thiếu chút nữa liền một cước đạp chết thủ vệ.

Một lá thư thô ráp mà chỉ có những nhà đê tiện thấp hèn nhất mới dùng như vậy, mà cũng dám dâng lên trước mặt hắn?

"Không phải ngại hồ đồ rồi đấy chứ, những thứ này cũng mang vào sao!" Càng nghĩ càng giận, nhin không được quát lớn, người đưa tới loại thư này, thân phận địa vị tuyệt đối không cao, rõ ràng đây là vũ nhục hắn.

"Lão gia, đây là do Đại Trưởng Lão phái người đưa tới." Thủ vệ vội vàng giải thích, hắn cũng biết nhìn thấy một vật như vậy, lão gia nhà mình tức giận đến mức nào.

"Đại Trưởng Lão?" Tất cả lửa giận đều tạm thời bị chặn lại, thân thủ lấy bức thư đến, rút tờ giấy bên trong ra, vẫn là một tờ giấy đơn sơ như trước.

Mặt trên không nhiều chữ lắm, ý tứ biểu đạt cũng rất rõ ràng, chỉ là xem xong lá thư này, sắc mặt nam nhân đột nhiên từ trắng biến xanh, tức giận đến toàn thân phát run.

"Liễu Tấn Lợi khinh người quá đáng!" Nam nhân cầm thư trong tay vỗ vào bàn thật mạnh, bàn gỗ cứng rắn bị lung lay hai cái, trực tiếp nứt ra một khe nhỏ, từ từ tách thành hai nửa.

Thủ vệ cả kinh lui về sau hai bước, rời xa con gió lốc của lão gia nhà mình.

"Đi, chuẩn bị kiệu, ta muốn tìm Liễu Tấn Lợi nói cho rõ ràng, ý của hắn là gì!"

"Vâng!" Thủ vệ sợ tới mức vội vàng ra ngoài phân phó chuẩn bị kiệu.

Lúc này, trong Liễu phủ, Liễu Tấn Lợi vừa dọn xong bữa trưa, còn chưa kịp động đũa, quản gia liền nghiêng ngã chao đảo vọt từ ngoài vào, thở hồng hộc không ngừng, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa trên mặt, trực tiếp nằm sấp trên đất: "Lão, lão gia..... ngoài, bên ngoài....."

"Bên ngoài như thế nào?" Liễu Tấn Lợi nhướng mày, không rõ lão quản gia theo mình bao lâu nay sao lại có hành động hoảng loạn thất thường như thế.

"Là trời sập hay là động đất rồi?" Liễu Tấn Lợi chế nhạo nói một câu, quản gia của Đại Trưởng Lão lại thất thố như thế, chuyện này nếu truyền ra ngoài, còn ra thể thống gì chứ?

Quản gia nửa quỳ nửa nằm rạp trên đất, lắp ba lắp bắp run giọng nói: "Lão gia, có, rất nhiều người, người đi đến....."

"Ai? Ai lớn gan như thế, dám xông vào phủ đệ của trưởng lão?" Liễu Tấn Lợi vừa nghe liền nóng nảy, trực tiếp vỗ bàn đứng lên.

Hắn đường đường là người đứng đầu Tứ Đại Trưởng Lão của Yêu Giới, thậm chí còn có người dám can đảm không để hắn vào mắt, đến chuyện này mà còn nhin được gì có chuyện gì không thể nhin chứ.

Nhìn thấy Liễu Tấn Lợi nổi giận đùng đùng định lao ra như thế, quản gia vội vàng nói ra mấu chốt quan trọng của vấn đề: "Lão gia, những người đó là ông chủ Lý của Thụy Hoàn Cư, chương quầy Trương của Tụ Bảo Lâu, còn có....."

Theo âm thanh báo cáo của quản gia, từng cái từng cái tên, trực tiếp khiến cho lửa giận trong lòng Liễu Tấn Lợi bay sạch, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

"Sao bọn họ lại cùng nhau đến đây?" Liễu Tấn Lợi mở miệng, lời nói ra không có nửa phần tức giận, lại thừa kinh ngạc.

Những người này, đều là nhân vật đứng đầu trong các ngành nghề, tài sản nắm giữ nhiều không đếm xuể, tùy tiện một người đến đây, đều khiến cho hắn phải khách khí.

Cho dù là Đại Trưởng Lão của Yêu Giới cũng không có lý do trở mặt với thần tài, ngày thường cũng có lui tới với tất cả mọi người, quan hệ cũng xem như không tệ.

Hôm nay sao lại, cùng nhau kéo đến phủ của hắn.

Tâm còn nghi hoặc, Liễu Tấn Lợi nhìn thoáng qua sắc mặt cực độ không tốt của quản gia, trong lòng lộ bộ roi xuống, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?

Ở trong này đoán già đoán non cũng không được gì, Liễu Tấn Lợi quyết định thật nhanh, đi về phía sảnh.

Mặc kệ thế nào, tiếp đãi thật tốt rồi nói sau.

Bước nhanh tiêu sái đến tiền sảnh, quả nhiên, tất cả các nhân vật có uy tín danh dự trong Vương Thành đều ngồi trong đó, một đám người sắc mặt không tốt, sắc mặt âm trầm giống như trên đỉnh đầu đang bao phủ mây đen nghìn nghịt.

Không khí ở tiền sảnh vốn thoải mái khoáng đạt, cứ như thế bị mấy người này biến thành đè nén cực độ, giống như phong kín không gian không chừa cho người ta lối thoát vậy.

"Ai nha nha, không biết cái vị quang lâm, không đón tiếp được từ xa a." Liễu Tấn Lợi áp chế sự thấp thỏm trong lòng, nỗ lực bày ra vẻ mặt tươi cười, bước ra đón tiếp.

"Sao còn không dâng trà, thật là không hiểu quy củ mà." Liễu Tấn Lợi quát lớn một tiếng với hạ nhân, quay đầu cười: "Hạ nhân không hiểu quy củ, các vị chê cười rồi."

"Đại Trưởng Lão, trà nước thì miễn đi, sợ là ta không dám uống." Một người trong số đó mở miệng nói chuyện.

Liễu Tấn Lợi vừa nhìn, đúng là thương nhân nắm giữ được liệu các nơi, vội vàng cười ha ha theo: "Ông chủ Tề, sao lại nói thế, chuyện này chỉ sợ có chút hiềm lằm gì đấy."

Liễu Tấn Lợi đã sớm thấy được có gì đó không đúng lắm, nhưng mà, trong lúc nóng vội căn bản không thể tra kịp những người này sao lại cùng nhau đến đây, chỉ có thể một bên hàn huyên với bọn họ một bên tùy cơ ứng biến.

"Thư của Đại Trưởng Lão cũng đã đưa đến rồi, nghĩ nghĩ, chuyện quan trọng như vậy, chúng ta vẫn là muốn tự mình đến cửa nghe câu trả lời thuyết phục của Đại Trưởng Lão." Ông chủ Tề thay mặt cho tất cả mọi người mở miệng, hiển nhiên, những người này đều đã thống nhất ý kiến.

"Thư? Thư gì?" Liễu Tấn Lợi ngạc nhiên hỏi lại: "Các vị, phương diện này có phải có chút hiểu lầm gì không? Tại hạ vẫn chưa viết gì cho các vị cả."

Không có ai trả lời vấn đề của Liễu Tấn Lợi, ông chủ Tề vút mấy tờ giấy trắng lên bàn, xem như là cho hắn đáp án.

Liễu Tấn Lợi vội vàng cầm lấy, vừa nhìn, sợ tới mức thiếu chút nữa ngất đi.

Nội dung ở mặt trên cơ bản đều giống nhau, dùng chung một quy cách -- Mang vật XX của phủ đưa đến Liễu phủ.

XX kia là binh khí quý báu, là tinh thạch hiếm có hoặc là dược liệu giá trên trời, tuyệt đối đều là bảo bối có tiền khó cầu.

Khó trách những người này tức giận, những vật viết trên thư, tùy tiện lấy ra một vật, đều có thể nhắc lên một trận sóng gió ở Vương Thành.

"Này, người viết thư này thật đúng là không biết trời cao đất rộng mà." Liễu Tấn Lợi cười gượng nói, trong lòng kinh hoàng không thôi, hành vi lớn mật như thế tuyệt đối sẽ đắc tội với nhóm người trước mắt này.

Những người này đều là nhân vật hô phong hoán vũ ở Vương Thành, đắc tội với bọn họ, tuyệt đối không có được một ngày tốt lành.

Chỉ là.....

"Sao các vị lại nghĩ những bức thư này có quan hệ với tại hạ?" Liễu Tấn Lợi ôm một tia hi vọng, có lẽ bọn họ nghĩ sai rồi, cũng không biết chừng.

"Nếu không có ngọc bài của Đại Trưởng Lão, lá thư như vậy sao có thể xuất hiện trước mặt ta?" Ông chủ Tề hừ lạnh một tiếng, rốt cuộc nói ra mấu chốt của vấn đề.

Đáp án của hắn lập tức khiến Liễu Tấn Lợi tức đến ngứa răng, ngọc bài của Đại Trưởng Lão, không phải đang ở trên người Liễu Lan Yên sao?

Con nha đầu muốn hại chết hắn thật sao?

Cũng tốt, đang lo không tìm thấy phương pháp quang minh chính đại để trừ bỏ nàng ta, hiện tại thế nhưng lại có một cơ hội, hắn sao có thể không lợi dụng tốt một chút chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Không Đánh Mà Thắng

"Các vị, chuyện này tuyệt đối không phải như mọi người nghĩ." Trong lòng Liễu Tấn Lợi đã có chuẩn bị tinh thần, nói chuyện cũng không có bối rối như vừa rồi.

"Ta, Liễu Tấn Lợi là hạng người gì, không phải mọi người rõ ràng lắm sao?" Liễu Tấn Lợi trấn định, khiến cho người trong phòng chần chờ một chút.

Nếu nói người tên Liễu Tấn Lợi này cương trực công chính, thì đó tuyệt đối là không thể nào.

Nhưng mà đối với nhân vật có lợi cho hắn, thì hắn chắc chắn sẽ không đi đắc tội.

Liễu Tấn Lợi đích thị là một người thức thời.

"Chuyện ngày hôm nay, Đại Trưởng Lão nói thế nào đây?" Trên mặt Tề lão bản vẫn là vẻ không vui như cũ, nhưng giọng điệu đã không còn cứng rắn như vừa rồi nữa.

Nghe được ý tứ của Tề lão bản có chút hoà hoãn, Liễu Tấn Lợi vội vàng kể ra hết sự tình ngọn nguồn: "Mọi người cũng đều biết, một cái vị trí Đại Trưởng Lão ta đây còn phải dựa vào gia huynh mới có thể lên làm, nếu không phải bởi vì gia huynh bất hạnh, ta cũng sẽ. Ai."

Liễu Tấn Lợi thở dài một tiếng, mặt có mơ hồ bi thương và thái độ ghen ghét, nhưng lại cố gắng mạnh mẽ áp chế lại, hình như là vì nhắc tới vị huynh trưởng gặp nạn, nên làm cho hắn hết sức bi thống.

Tề lão bản và những người kia đối với phản ứng của Liễu Tấn Lợi từ chối cho ý kiến, có phải là khổ sở thật hay không, đều không liên quan đến bọn họ, cái bọn họ cần chính là kết quả, chứ không phải muốn cùng với Liễu Tấn Lợi nhớ lại thương cảm.

Cũng may Liễu Tấn Lợi cũng biết có chừng mực, rất nhanh chuyển chủ đề sang chuyện chính: "Tại hạ tuy là làm tới chức Đại Trưởng Lão, nhưng ngọc bài đại biểu thân phận Đại Trưởng Lão lại một mực ở trong tay nhi nữ của huynh trưởng- Liễu Lan Yên."

Nói tới chỗ này, Liễu Tấn Lợi giống như là mới nhớ tới cái gì, ngừng đầu hỏi "Nhưng người đưa tin cho các vị là một nữ tử sao?"

Bên cạnh Liễu Lan Yên trừ Tần Tự ra cũng không còn người nào khác, nghĩ cũng không ra là còn có ai khác nữa.

Tề lão bản thật đúng là không rõ lắm là ai đưa thư tới, ánh mắt hỏi thăm nhìn về phía những người đứng cùng hắn.

"Là một nữ tử." Có một người mở miệng nói.

"Vậy được rồi." Trong lòng Liễu Tấn Lợi thở dài một cái, lại lần nữa chấp tay một cái nói, "Các vị cũng cũng biết đó, sau khi nha đầu Lan Yên này nghe được tin dữ của gia huynh, bị chịu kích thích cực lớn, nên đầu óc có chút không được bình thường lắm. Có thể là nhất thời hồ đồ làm ra chuyện như vậy, các vị nể tình mặt gia huynh, ngàn vạn xin mở một con đường lui."

"Đại Trưởng Lão, nói như vậy thật không đúng." Tề lão bản cũng không có bị Liễu Tấn Lợi nói vài ba câu liền thôi, "Đầu óc Liễu Lan Yên hồ đồ, chúng ta cũng biết. Nhưng đầu óc nàng hồ đồ còn biết tìm chúng ta muốn những thứ đồ này sao?"

Tề lão bản vừa nói như thế, những người khác đang ngồi cũng cùng gật đầu phụ họa.

"Chuyện này. . . ." Liễu Tấn Lợi khổ sở chắc lưỡi hít hà, nhất thời không tìm được lời nào để phản bác.

"Không bằng Đại Trưởng Lão mời Liễu tiểu thư đến, đối chất nhau mới đúng." Tề lão bản căn bản cũng không tin chuyện này là do Liễu Lan Yên làm, hắn cảm giác là Liễu Tấn Lợi đứng sau lưng đưa ra chủ ý.

"Tề lão bản, bây giờ nàng đã thành như vậy, có phải không cần ra mặt đối chất rồi hay không?" Liễu Tấn Lợi cố ý làm ra thật bộ dạng khó khăn.

Thật ra thì trong lòng đã sớm hồi hộp, cái hắn muốn chính là khiến Liễu Lan Yên ra ngoài, sau đó một đối một, thuận nước đẩy thuyền cho nàng tự xử lí.

"Đại Trưởng Lão, chuyện này chúng ta muốn tra ra manh mối càng sớm càng tốt. Dĩ nhiên, nếu Đại Trưởng Lão không muốn cho chúng ta biết, thì chúng ta cũng có thể không biết. Dù sao bản thân ta thấp kém, sao dám tham dự vào quyết định của Đại Trưởng Lão đây?" Lời nói của Tề lão bản là "Ngoài mềm trong cứng" không chút buông lỏng nào.

Liễu Tấn Lợi thở dài một tiếng, phân phó nói: "Đi gọi Liễu Lan Yên tới."

Nha hoàn nhận mệnh, vội vã chạy tới trắc viện để cho người.

Không lâu sau, Liễu Lan Yên đi theo nha hoàn tới đây, thấy người đầy phòng, khó hiểu sững sờ.

"Lan Yên, lá thư này là người gửi sao?" Liễu Tấn Lợi vừa thấy Liễu Lan Yên tới, liền cầm lá thư trên bàn gơ lên trước mặt nàng, chất vấn.

Vốn cho là Liễu Lan Yên sẽ chống chế, nào ngờ nàng thừa nhận không chút do dự: "Đúng vậy."

Liễu Tấn Lợi sững sờ, ngay sau đó liền phản ứng kịp, đầu óc nàng hồ đồ như vậy, biết thế nào là chống chế chứ?

Nàng đã thừa nhận thì dễ xử lý rồi.

"Đúng vậy." Quả nhiên, như Liễu Tấn Lợi dự liệu, Liễu Lan Yên thoải mái thừa nhận, ngay cả một chút chần chờ cũng không có.

"Hồ đồ!" Vừa nghe Liễu Lan Yên nói xong, Liễu Tấn Lợi quát lớn, "Ngày thường người không hiểu chuyện thì cũng thôi đi, hôm nay thế nào lại hồ đồ đến nước này hả?"

Liễu Tấn Lợi diễn vai trưởng bối khiển trách tiểu bối, thật sự là diễn cực kì đạt, chỉ là, những người đang ngồi kia, cũng không phải là kẻ ngu, bọn họ mặc kệ giữa Liễu Tấn Lợi và Liễu Lan Yên có vấn đề gì, cái bọn họ để ý là ích lợi của mình.

"Đại Trưởng Lão, nếu Liễu Lan Yên là một người có đầu óc hồ đồ, vậy thì làm sao lại biết đi tìm chúng ta muốn những thứ đồ này?" Tề lão bản ở một bên không nóng không lạnh mở miệng, nhưng mà lời nói bén nhọn lại một chút cũng không nể tình.

Thân phận của bọn họ tuy là không cách nào so với Đại Trưởng Lão, nhưng mà ở những phương diện thế lực khác thì tuyệt đối không thể khinh thường.

Nếu không phải vì nhận được lá thư cầu thả xấu xí như thế, giọng điệu nội dung thì ra lệnh, làm bọn họ cảm giác bị vũ nhục, thì cũng sẽ không chạy tới chất vấn.

Mọi người đều là người lẫn lộn trong cuộc sống, đương nhiên biết rõ thủ đoạn có lợi cho hai bên.

Nhưng mà lần này tới lần khác Liễu Tấn Lợi lại làm thật là quá đáng, nếu như bọn họ một chút biểu hiện cũng không có, thì sau này bọn họ làm sao có chỗ đứng trong Vương Thành này chứ?

Tề lão bản mở miệng, ý tứ rất rõ ràng, một kẻ ngu như Liễu Lan Yên, làm sao mà biết đi tìm bọn họ muốn những thứ đồ này.

Kẻ ngu là tuyệt đối không thể nào, nhưng mà trong Liễu phủ cũng không phải là chỉ có một mình Liễu Lan Yên.

Nếu như có người mượn danh tiếng của Liễu Lan Yên, nhân cơ hội trống trơn lấy đồ, thì cũng không phải là không thể được.

Nghe được lời Tề lão bản nói, Liễu Tấn Lợi sững sờ, đứng rồi, trước mắt hắn đều người là thông minh.

Đầu óc Liễu Lan Yên không được minh mẫn, trong vương thành ai cũng biết.

Liễu Lan Yên có thừa nhận cũng vô ích, hắn tin, nhưng những người đó thì không.

Trong lòng Liễu Tấn Lợi hối hận, làm sao lại quên mất vấn đề này chứ? Chuyện này hoàn toàn là quá đột ngột, làm cho hắn không kịp ứng phó, trong lúc nóng vội mới làm ra hành động thiếu sáng suốt như thế.

Trong đầu Liễu Tấn Lợi trống rỗng, căn bản cũng không biết rõ làm sao để giải thích tình huống trước mắt.

Đại não thật nhanh vận chuyển, muốn tìm được một lời giải thích hoàn mỹ.

"Đại Trưởng Lão, nghĩ kỹ lý do rồi chứ?" Đám người Tề lão bản nhìn thấy sắc mặt Liễu Tấn Lợi đột biến, bộ dạng còn trầm mặc không nói, thì càng thêm khẳng định, tất cả đều là do Liễu Tấn Lợi ở sau lưng giờ trò.

Đứng rồi, Liễu Lan Yên là một kẻ ngu, làm sao có thể biết trong phủ của bọn họ có đồ vật gì đó, còn lập tức xuất hiện tìm bọn họ nữa chứ.

Vì muốn đẩy trách nhiệm cho Liễu Lan Yên, Liễu Tấn Lợi thật là nhọc lòng, cũng không biết từ nơi nào tìm được một tờ giấy xù xì như thế, còn nhân nhúm nhúm, thật giống như đồ chơi của mấy kẻ ngu điên cuồng.

Liễu Tấn Lợi thật là có tâm tư a, chỉ là, cuối cùng dù cẩn thận mấy cũng có sơ sót, để cho bọn họ chộp được nhược điểm.

"Các vị, tại hạ." Liễu Tấn Lợi lắp ba lắp bắp muốn giải thích, đáng tiếc những người khác lại không cho hắn cơ hội này.

Tề lão bản nhìn những người khác một cái, sau đó trao đổi ánh mắt với nhau: "Đại Trưởng Lão, chuyện này có lẽ là thật có ẩn tình khác. Chỉ là, mặc kệ như thế nào, chúng ta cũng hi vọng lấy được một câu trả lời chắc chắn của Đại Trưởng Lão."

Nói xong, mọi người đứng dậy, khách khí hành lễ cáo lui: "Ngày mai, trong Vọng Giang lâu, bọn ta xin đợi Đại Trưởng Lão đại giá."

Không lưu lại cho Liễu Tấn Lợi một chút thời gian trả lời, đã xoay người rời đi.

Ý tứ của Thái Minh đã quá rõ ràng rồi, nếu Liễu Tấn Lợi không cho bọn họ một câu trả lời chắc chắn hài lòng, thì sau này "Giao tình" giữa mọi người rất có thể sẽ xây ra đại biến.

Bọn họ vừa rời đi, Liễu Tấn Lợi lập tức chán nản tê liệt ngồi lại trên ghế, vị trí Đại Trưởng Lão của hắn vẫn luôn không ổn định, thật vất vả mới kéo được chút quan hệ với những người này, hôm nay nếu như sinh lòng hiềm khích. thì cuộc sống sau này của hắn sẽ không dễ qua.

Liễu Lan Yên hơi cúi đầu đứng ở một bên, râu tóc xuống che lại ý cười chột lóe trong mắt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cầm Liền Cầm

Liễu Tấn Lợi mất hồn tê liệt trên ngai ghế, đầu óc tê rần dần dần thanh tỉnh lại, nhanh chóng tự hỏi chuyện này.

Đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Liễu Tấn Lợi.

"Liễu Lan Yên, là người giỏi trò quý sao?" Đột nhiên Liễu Tấn Lợi hô to một tiếng, không chỉ có hù sợ Liễu Lan Yên, mà càng thêm hù sợ quân gia và nha hoàn ở bên cạnh.

Thân thể Liễu Lan Yên run lên, sợ hãi lui về phía sau hai bước, đôi mắt trừng lớn, bên trong tràn đầy hoảng sợ nhìn Liễu Tấn Lợi, tựa như tiểu thú bị kinh sợ, tùy thời chuẩn bị chạy trốn.

Nha hoàn và quân gia bên cạnh, cũng bị hù sợ vì những lời này của Liễu Tấn Lợi.

Sau một hồi liếc mắt nhìn lẫn nhau, thì từ trong mắt đôi phương cùng nhìn ra một ý nghĩ -- lão gia điên rồi sao?

Đầu óc Liễu Lan Yên không bình thường, đó là chuyện ai ai cũng biết, nếu như là nàng giỏi trò quý, thì đoán chừng mặt trời cũng có thể mọc từ đằng tây.

Liễu Tấn Lợi cũng mặc kệ người khác là nghĩ như thế nào, hấn chính là cho rằng như vậy.

Chợt nhảy lên từ trên ghế, sải bước tiến tới gần Liễu Lan Yên, đưa ngón tay chỉ nàng, lớn tiếng ép hỏi: "Nói, có phải là người hay không? Cái con nha đầu này, ta nuôi người bao lâu, thế nhưng người lại âm thầm tính toán ta."

"Ta...ta không có." Liễu Lan Yên sợ đến hốt hoảng lui về phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa đến trắng bệch.

"Người dám nói người không có?" Liễu Tấn Lợi càng muốn chuyện này là do Liễu Lan Yên làm.

Muốn nàng là cố ý làm ra loại chuyện như vậy, vu khống hãm hại cho hấn.

Hấn tự biết địa vị của mình ở trước mặt Yêu Chủ không được ổn định, cho nên mới lôi kéo thế lực khắp nơi, nếu không phải vì bảo vệ vị trí Đại Trưởng Lão của hấn, thì hấn cần gì phải giao thiệp với loại người thương nhân phổ phường- Tề lão bản này, không duyên cớ gì phải hạ thấp thân phận của hấn.

Vốn là hấn đã tính toán tốt, dựa vào quan hệ với thương nhân, coi như là đã tạo nên cơ sở quan hệ tốt với dân chúng, cộng thêm kết thân với Vương Gia- Dư Cận Thước có thực lực nhất Yêu Giới, từ đó, dù là trên triều đình hay dưới dân gian thì đều có người của hấn.

Đến lúc đó hấn còn lo gì địa vị của mình không yên?

Vốn đã có quan hệ tốt với đám người Tề lão bản, lúc trước hấn phải tốn biết bao hơi sức mới có thể lôi kéo được những người này, quan hệ chỉ vừa ổn định, không đợi vững chắc lại cố tình xảy ra chuyện này.

Nếu là bởi vì chuyện này mà phá hủy những quan hệ hấn thật vất vả tạo dựng lên, thì hấn thật đúng là khóc cũng không có chỗ để khóc.

Tồn thất quá lớn.

"Ta đập chết người, cũng tốt hơn để người ở đây làm hư chuyện tốt của ta." Càng nghĩ Liễu Tấn Lợi càng giận, hấn đã đầu tư quá nhiều, vô luận tài lực hay là tinh lực, chuyện này nếu không thể giải quyết được, thì hấn có cố gắng đến mấy cũng sẽ thất bại trong gang tấc.

"Lão gia, lão gia xuống tay lưu tình!" Nhận được tin, tâm phúc lập tức vọt tới, ngăn cản Liễu Tấn Lợi.

Quân gia vừa nhìn, lập tức mang theo nha hoàn và người làm rời đi, chuyện nơi đây đã không thích hợp cho hấn nghe nữa.

"Người cũng muốn giúp nàng?" Liễu Tấn Lợi vừa thấy tâm phúc mình tín nhiệm nhất cũng giúp đỡ Liễu Lan Yên, lửa giận trong lòng càng thêm cháy lớn, cặp mắt đỏ ngầu.

"Lão gia, thuộc hạ không phải giúp nàng. Nhưng mà nàng còn phải tham gia hội luận phẩm."

"Chỉ bằng một kẻ ngu như nàng, làm sao có thể tham gia hội luận phẩm gì chứ?" Liễu Tấn Lợi thở phì phò cắt đứt lời nói tâm phúc của mình, lại không có phát giác, chính hấn nói cũng đã bắt đầu trước sau mâu thuẫn.

"Lão gia, là Tôn chủ cho nàng tham gia, người không thể giết nàng được, đó là đắc tội Tôn chủ!" Tâm phúc gấp đến độ liều mạng ngăn Liễu Tấn Lợi lại, chỉ sợ hấn nhất thời xúc động làm ra hành động không thể vãn hồi.

"Tôn, Tôn chủ." Liễu Tấn Lợi dù là đang trong tức giận, nhưng cũng bị hai chữ này in dấu thật sâu vào linh hồn, đánh thức dậy.

Liễu Tấn Lợi tựa như bóng cao xu xi hơi, ngồi liệt trên cái ghế gần đó, không còn hơi sức giơ lên mí mắt nhìn Liễu Lan Yên nữa.

Hấn làm sao lại quên mất, nàng là được tôn chủ bổ nhiệm tham gia hội luận phẩm, ngộ nhỡ nếu thật là xảy ra điều gì ngoài ý muốn, làm Tôn chủ tức giận, thì hấn tuyệt đối không thể gánh vác nổi.

Khi đó không còn là vấn đề địa vị tiền đồ nữa, mà là tánh mạng của hấn.

"Liễu Lan Yên, người lợi hại, nhiều năm như vậy thế nhưng ta lại nhìn lầm, người ở đây giả vờ ngây ngốc, ngay cả ta cũng không thể không bội phục."

Liễu Tấn Lợi vẫn hoài nghi tất cả đều là do Liễu Lan Yên làm, vì vậy quá lớn, dọa cho mọi người giật mình.

Liễu Lan Yên cắn cắn môi, nháy đôi mắt mê mang, nhìn Liễu Tấn Lợi, giống như làm bầm lâu bầu nói một câu: "Nhưng, là Tôn chủ bảo như vậy mà."

"Tôn, Tôn chủ bảo?" Mặt Liễu Tấn Lợi liền biến sắc, trắng đến mức có chút xám ngắt.

Thế nào lại biến thành Tôn chủ phân phó rồi?

Liễu Lan Yên giống như không lý giải được lời Liễu Tấn Lợi nói, nháy mắt, tồn sức suy tư nửa ngày cũng không biết phải trả lời như thế nào, môi động nửa ngày, cuối cùng xuất ra một câu: "Nếu không, người đi hỏi Tôn chủ."

Những lời này của Liễu Lan Yên thiếu chút nữa làm cho Liễu Tấn Lợi tức đến phun máu, thân phận của hắn là gì, làm sao dám đi hỏi Tôn chủ, nghĩ hắn ngại mình mệnh quá dài, nên chán sống sao?

Nhưng mà chuyện trước mắt, nếu hắn không cho bọn Tề lão bản một câu trả lời thỏa đáng còn nói không được lý do, này, cái này hắn phải làm thế nào?

Liễu Tấn Lợi tròn mắt nhìn Liễu Lan Yên nửa ngày, thật hận không thể một phát đập chết nàng, nhất là khi nàng gây ra chuyện phiền toái này làm hư đại sự của hắn.

"Được rồi, được rồi, mau trở lại trức viện của người đi, nhìn người liên phiền." Liễu Tấn Lợi không nhịn được khoát khoát tay, cho người đuổi Liễu Lan Yên ra ngoài.

"Lão già, chuyện này còn muốn đi tìm Tôn chủ xác nhận một chút không?" Tâm phúc lo lắng hỏi.

Chuyện lần này thật sự là có chút khó giải quyết.

Có phải là do Tôn chủ phân phó hay không, thì chi đều là lời nói một bên của Liễu Lan Yên, nếu không phải thật, thì rất có thể sẽ đắc tội Tề lão bản. Còn nếu là thật, thì xử trí Liễu Lan Yên, chính là đắc tội Tôn chủ.

Vấn đề là, đi hỏi Tôn chủ, cái này phải hỏi thế nào đây?

"Không được, phải đi hỏi." Liễu Tấn Lợi suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định.

Cũng không làm trễ nãi, vội vã rời khỏi Liễu phủ chạy thẳng tới Rừng trúc ngoài thành.

Liễu Tấn Lợi dầu gì cũng là một Đại Trưởng Lão, yêu lực không thấp, dùng hết tốc lực chạy trên đường, tốc độ cực nhanh, không lâu sau liền đến bên ngoài Rừng trúc.

Còn chưa đến gần, một cổ áp lực cường hãn đánh tới, ép hắn khí huyết sôi trào thiếu chút nữa mà phun ra một ngụm tiên huyết tại chỗ: "Người nào?"

"Tại hạ là Đại Trưởng Lão của Yêu Giới- Liễu Tấn Lợi, vì chuyện của Liễu Lan Yên mà muốn cầu kiến Tôn chủ." Liễu Tấn Lợi ngược lại thông minh, nói ra tên Liễu Lan Yên.

Liễu Tấn Lợi nói xong, không có chút âm thanh nào đáp lại hắn, hắn cũng không dám vọng động, quy củ đứng ở bên ngoài chờ.

Rất nhanh, cảm giác được cảnh vật trước mắt đột nhiên biến đổi, người đã ở trong một mảnh hoa viên, kinh ngạc ngẩng đầu, thấy trong lương đình cách đó không xa là một người nằm nghiêng, ôn hòa như xuân, không phải Tôn chủ thì còn ai vào đây nữa?

"Tham kiến Tôn chủ đại nhân." Liễu Tấn Lợi sợ hãi ngã quy hành lễ, chỉ sợ chậm một bước, liền rước lấy Tôn chủ không hài lòng.

"Chuyện gì?" Yêu Thần lười biếng mở miệng, nhìn cũng không nhìn Liễu Tấn Lợi một cái, nếu không phải nghe được tên Liễu Lan Yên, thì hắn cũng sẽ không thèm gặp ông ta.

"Lan Yên nàng ta đã cảm đi không ít bảo bối rất có thực lực của thương nhân, những thứ kia là của những thương nhân có thể lực rất lớn trong Vương Thành, bọn họ tìm tới cửa, muốn Lan Yên cho bọn họ một cái công đạo, chuyện này." Liễu Tấn Lợi cũng thông minh, không có hỏi trực tiếp, mà là vòng vo dài dòng, đem chuyện uyển chuyển nói ra, về phần kết quả là cái gì, thì phải xem ý tứ của Tôn chủ.

Là thừa nhận hay là phủ nhận gì, thì hắn cũng đã biết phải xử lý Liễu Lan Yên như thế nào rồi.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ rằng, nghe xong lời của hắn, Yêu Thần ngay cả mí mắt cũng không hề động đậy, không chút để ý nói một câu: "Cầm liền cầm, có gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Quan Trọng Nhất

Giọng nói của Yêu Thần không cao không thấp, không chút để ý nào mà nói ra, nhưng ẩn chứa trong đó là bá đạo vô tận.

Thương nhân của Vương Thành thì như thế nào, khổng chế toàn bộ mạch kinh tế thì đã sao?

Tất cả những thứ này, hẳn đều không để ở trong mắt.

"Không, không có gì." Liễu Tấn Lợi liên tiếp đáp lời, thấy Yêu Thần nằm xuống, vội vàng cung kính cáo lui.

Đợi đến lúc Liễu Tấn Lợi rời đi, Bành Trăn luôn ở bên ngoài đem tất cả nhìn vào trong mắt đi đến, khó hiểu hỏi: "Liễu Tấn Lợi là đang xướng tuồng gì?"

Liễu Tấn Lợi nói một câu không thể giải thích được, rốt cuộc là hắn muốn làm cái gì?

Yêu Thần giật mình, tùy ý giơ tay lên, đem sợi tóc chảy xuống bả vai vén lên nói: "Tùy ý."

Giọng nói thoải mái, tỏ rõ ý không hề đem những lời Liễu Tấn Lợi vừa nói để ở trong lòng.

Thái độ của Yêu Thần, đương nhiên là Bành Trăn đã nghĩ tới, vừa muốn khai báo chính sự, còn chưa kịp mở miệng thì đột nhiên nghe thấy Yêu Thần phân phó: "Đi điều tra một chút Liễu Lan Yên đang làm cái gì."

"A?" Bành Trăn sửng sốt, tốc độ suy nghĩ của hắn căn bản không có biện pháp đuổi theo suy nghĩ của Yêu Thần.

"Điều tra Liễu Lan Yên?" Bành Trăn không xác định hỏi lại một câu, là hắn nghe không rõ hay Tôn chủ nói không nói rõ ràng.

"Tôn chủ, ngài vừa mới nói tùy ý." Cũng may Bành Trăn đi theo Yêu Thần không phải ngày một ngày hai, lá gan của hắn dĩ nhiên lớn hơn một chút, cũng dám đem nghi vấn trong lòng mình hỏi lên.

"Liễu Tấn Lợi tất nhiên là tùy ý." Yêu Thần nhàn nhạt nói một câu.

Thái độ thờ ơ như vậy, thiếu chút nữa khiến cho Bành Trăn học máu.

Hắn rốt cuộc cũng hiểu rõ ý tứ của Yêu Thần.

Liễu Tấn Lợi nói gì làm gì tùy ý, không cần đi trông nom, thương nhân của Vương Thành thì như thế nào, lại càng không cần để ý.

Nhưng mà, Tôn chủ phải biết hành động của Liễu Lan Yên.

Bành Trăn không nhận được lấy tay vỗ trán một cái, để cho đại não đang hỗn loạn của hắn tĩnh táo lại một chút.

Không phải tự chủ của hắn không đủ, mà là, phản ứng của Tôn chủ nhà hắn quá mức dũng mãnh.

Bành Trăn xoay chuyển ánh mắt, nhận xuống vui vẻ, chính trực ngay thẳng nói: "Tôn chủ, thuộc hạ có một ít chuyện cần bẩm báo, chuyện Liễu Lan Yên lấy thuốc....."

"Yêu giới sẽ bị diệt sao?" Yêu Thần chậm rãi cắt đứt lời của Bành Trăn, câu nói không đầu không đuôi lại có thể khiến cho Bành Trăn ngay lập tức hiểu được ý tứ của hắn, vội vàng đáp lại "Vâng, thuộc hạ lập tức đi làm."

Tôn chủ thật có ý tứ nha.

Chỉ cần chuyện hắn bẩm báo không phải là Yêu giới bị diệt, là có thể đề qua một bên, trước tiên điều tra chuyện Liễu Lan Yên lấy thuốc.

Bành Trăn từ từ thối lui ra khỏi đình nghị mật, vừa muốn xoay người rời đi, liền nghe thấy tiếng Tôn chủ phân phó vang lên, thanh âm trong veo như nước nhưng hắn không cảm giác được nửa phần nhẹ nhàng khoan khoái, chỉ cảm thấy trái tim căng thẳng, lạnh từ đầu đến chân.

"Bành Trăn, về sau chuyện Liễu Lan Yên lấy thuốc chính là chuyện quan trọng. Ngươi không cần phải lại suy đoán."

Lời nói hơi hợt nhưng ẩn chứa ý tứ cực kì rõ ràng.

Yêu Thần nhìn thấu ý dò xét vừa rồi của hắn, cũng không chút nào giấu giếm mà giao phó cho hắn.

Chuyện Liễu Lan Yên lấy thuốc chính là quan trọng nhất.

"Thuộc hạ đã rõ." Bành Trăn xoay người hành lễ, sau đó lập tức rời đi.

Hắn nghe được sự ngưng trọng trong lời nói của Tôn chủ, hắn ở bên cạnh Tôn chủ đã một ngàn năm, so với người bên cạnh còn tùy ý hơn nhiều, có lúc hắn nói đùa, Tôn chủ cũng sẽ không trách móc.

Chỉ là, chuyện Liễu Lan Yên lấy thuốc lần này, Tôn chủ không chấp nhận có nửa điểm sơ xuất.

Thu hồi tất cả ý đồ lừa dối, Bành Trần bước nhanh rời khỏi, đi thăm dò chuyện Liễu Lan Yên lấy thuốc.

Bên trong đình nghỉ mát, Yêu Thần vẫn nằm nghiêng ở trên giường như cũ, trông mắt hơi hé ra, cũng không ai nhìn thấy, ánh sáng trong mắt lưu chuyển, khoe môi giương nhẹ, mang theo một phần cứng chiều.

Liễu Tấn Lợi trở lại Liễu phủ, cũng không có đem chuyện này nói với ai, tự mình đi vào thư phòng, từ từ nghiên cứu thiệt hơn.

Thẳng đến lúc ăn cơm tối, hần mới chợt nhớ đến hôm nay chưa có đi thăm Liễu Hâm Dung.

Lúc này mới vội vàng chạy tới, nhìn thấy bộ dáng tức giận của Liễu Hâm Dung, Liễu Tấn Lợi vội vàng lên tiếng xoa dịu: "Đây là ai dám đắc tội nữ nhi bảo bối của ta?"

"Hừ, cha có việc bận thì cứ đi làm việc của cha đi, sao còn đến đây quan tâm chuyện con sống hay chết chứ?" Liễu Hâm Dung thờ ơ phò oán trách, thật ra thì thương thể trên người nàng, dưới tác dụng của thuốc cực phẩm đã tốt hơn nhiều rồi, cũng không làm trễ nãi nàng tham gia cuộc thi luận phẩm.

Nhưng mà, phụ thân yêu thương nàng từ nhỏ đến lớn, thể nhưng cả ngày không có đến thăm nàng, khiến cho trong lòng nàng cực kỳ không thoải mái.

"Nữ nhi ngoan, không phải là do cha có việc bận hay sao? Hết bận liền chạy đến đây thăm con liền." Liễu Tấn Lợi đối với Liễu Hâm Dung nuông chiều có thừa, nàng ta muốn mặt trăng thì tuyệt đối sẽ không đưa ngôi sao cho nàng.

Liễu Hâm Dung cũng chỉ là đang giả vờ trẻ con thôi, náo loạn một lát liền bị Liễu Tấn Lợi dụ dỗ.

Suốt đêm không có chuyện gì, ngày hôm sau, Liễu Tấn Lợi niềm tin mười phần đi đến Vọng Giang lâu.

Bên trong sương phòng, những lão bản tai to mặt lớn ngày hôm qua đã sớm chờ ở đây, họ muốn có được một đáp án thỏa đáng.

Cho dù Liễu Tấn Lợi là Đại trưởng lão, cũng không có lý do làm nhục bọn họ như vậy.

Liễu Tấn Lợi vừa đi đến, Tề lão bản liền phát hiện không đúng lắm.

Tự tin.

Hôm nay toàn thân trên dưới của Liễu Tấn Lợi lộ ra một cỗ ngạo mạn tự tin, không giống với sợ hãi và hốt hoảng của ngày hôm qua.

Tề lão bản phát hiện ra thì đương nhiên những người khác cũng nhận ra, trao đổi cho nhau một ánh mắt, chờ xem Liễu Tấn Lợi sẽ nói cái gì đây.

"Chuyện của ngày hôm qua, đúng là Liễu Lan Yên không đúng." Sau khi Liễu Tấn Lợi đi vào, lên tiếng chào hỏi rồi ngồi xuống ghế nhìn về phía Tề lão bản nói "Ngày hôm qua tại hạ đã đặc biệt kiểm chứng một phen, chuyện này thật sự là cùng Liễu phủ không có nửa điểm quan hệ."

"Buồn cười, không quan hệ đến các ngươi, chẳng lẽ cùng chúng ta có quan hệ sao?" Một lão bản trong đó không kiềm chế được tức giận, nặng nề vỗ bàn một cái.

Liễu Tấn Lợi ý vào việc mình là Đại trưởng lão mà có thể muốn làm gì thì làm sao?

Nếu như Vương gia Dur Cận Thước mà có ở chỗ này, có lẽ bọn họ sẽ kiêng kỵ một chút, nhưng bọn họ vẫn có năng lực để chống lại một trưởng lão.

"Chuyện này, nếu nói không có quan hệ với các vị thì cũng chưa chắc." Liễu Tấn Lợi vừa nói xong, mọi người lập tức trợn mắt nhìn.

Ai cũng không ngờ Liễu Tấn Lợi lại không biết xấu hổ và quá đáng như thế.

"Nói như vậy, là do bọn ta không đúng sao?" Tề lão bản ngược lại giận dữ cười, sắc mặt không tốt nhìn chằm chằm Liễu Tấn Lợi.

Vốn mọi người còn muốn lưu lại một con đường cho nhau, cố gắng không xé rách mặt nạ của mình, nhưng Liễu Tấn Lợi lại không biết thức thời như thế thì đừng trách bọn họ.

"Chủ yếu là trong phủ của các vị có thật nhiều đồ tốt." Lời Liễu Tấn Lợi vừa nói ra đã lập tức đưa tới sự công phẫn* [nổi cảm giận chung của mọi người.] của nhiều người.

"Chúng ta có đồ tốt cũng thành tội đúng không, Đại trưởng lão?" Tề lão bản cắn răng nói ra ba chữ Đại trưởng lão, hận không thể đem đầu của Liễu Tấn Lợi cắn đứt.

"Cũng không phải như vậy." Lúc này thái độ của Liễu Tấn Lợi đã không còn là ngạo mạn nữa, hoàn toàn có thể dùng từ phách lối để hình dung, ai bảo hần hiện tại không có gì phải sợ hãi, đương nhiên là cái gì cũng không để ở trong lòng "Các vị cũng biết, Liễu Lan Yên lập tức sẽ tham gia cuộc thi luận phẩm, nàng muốn nâng cao yêu lực tự nhiên là muốn các ngài phải mang thứ gì đó đến để bồi bổ. "

"Thối lắm, nàng muốn đồ bỏ sẽ đến tìm chúng ta lấy, nghĩ nơi này của chúng ta là nhà kho của các người hay sao?" Tề lão bản hoàn toàn bị chọc tức, hiện tại cơn giận của ông đã lên đến cực điểm, yêu lực trên người bắt đầu ngưng tụ, không khí trong phòng đột nhiên cứng đờ, sát khí tỏa ra mãnh liệt.

Ở nơi giống như bị sát khí chèn ép này, Liễu Tấn Lợi lại không chút hoang mang cười ha ha nói: "Đây chính là có người phân phó."

"Nga, ta cũng muốn xem một chút là ai phân phó." Tề lão bản nói ra tiếng lòng của mọi người, ngay cả Yêu Chủ cũng không thể đến nhà của bọn họ cướp đồ, bọn họ có thể lựa chọn cho hoặc không cho.

Liễu Tấn Lợi đắc ý ngửa đầu, cười nói: "Tôn chủ."

Chỉ hai chữ nhẹ nhàng như thế, lại giống như một thanh trường kiếm vô cùng sắc bén, lập tức đem sát khí trong nhà chém sạch trong vô hình.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ai Là Người Thắng

Tôn, Tôn chủ?

Mấy người Tề lão bản đột nhiên cảm thấy trong lỗ tai có tiếng “ong ong”, giống như là có ai đó đang cầm cái đồng la khổng lồ, đánh một cái thật mạnh bên tai ông.

Đại não một mảnh trống rỗng, căn bản là không biết nên phản ứng như thế nào.

Nếu như Yêu Chủ tìm bọn họ muốn những thứ đó, bọn họ còn có thể uyển chuyển cự tuyệt.

Yêu Chủ là người đứng đầu Yêu giới, cho dù là có quyền có thế, cũng không thể ý thế ức hiếp người, phải được bọn họ đồng ý mới có thể mua hoặc cầm những thứ khác đến trao đổi.

Nếu như người muốn đồ của bọn họ là Tôn chủ..... Vậy thì kết quả tuyệt đối không cần phải bàn nữa.

Tôn chủ mới không thèm quan tâm cái gì thích hợp hay không thích hợp, chuyện mà hắn muốn làm, không có chuyện gì là không làm được.

"Liễu Tấn Lợi, người nói láo không khỏi có chút quá." Tề lão bản mở miệng, khàn khàn nói.

Chỉ là ánh mắt hắn hơi đại ra, nửa điểm thuyết phục cũng không có, sợ rằng ngay cả chính hắn cũng không tin lời mình vừa nói ra.

Liễu Tấn Lợi căn bản cũng không sợ bọn người Tề lão bản không tin, dám mang Tôn chủ ra thì tuyệt đối không phải là nói láo.

Người nào đầu óc có vấn đề mới có thể mang Tôn chủ ra nói hươu nói vượn.

Nếu Tôn chủ mà biết, cho dù người đó có giữ lại được mạng sống thì cũng nhất định là sống không bằng chết.

Bởi vì toàn bộ Yêu giới đều biết tính tình của Tôn chủ, cho nên khi nghe lời nói của Liễu Tấn Lợi, trừ bỏ bọn người Tề lão bản khiếp sợ ra thì cũng không có người nào dám không tin.

Mấy vị lão bản khác liếc mắt nhìn nhau, vừa định nói gì đó, liền nghe thấy Tề lão bản tự mình đưa ra quyết định: "Nếu đã như thế, đồ của chúng ta sau giờ Ngọ sẽ được đưa đến Liễu phủ."

"Vậy thì đa tạ các vị lão bản." Liễu Tấn Lợi thấy mục đích của mình đã đạt được, cũng không nói thêm nhiều lời vô ích nữa, đứng dậy cáo từ rồi rời khỏi.

"Tề huynh đệ, chuyện này, cứ để yên như vậy hay sao?" Có người tức giận bất bình nói.

"Aizzz, đây là quyết định của Tôn chủ, chúng ta cũng không thể nói gì." Hiển nhiên còn có người nhận rõ tình thế, biết không thể đấu lại Tôn chủ được.

"Các vị có cảm thấy chuyện này có vấn đề không?" Tề lão bản ngưng trọng hỏi mấy người ngồi ở đây, khiến mọi người mới vừa rồi còn đang nghị luận âm ỉ đột nhiên yên tĩnh lại.

Những người đang ngồi ở đây đều là thương nhân xuất sắc nhất, tất nhiên đều là người thông minh.

Suy nghĩ một chút, tất cả đều phản ứng lại, trầm miệng một lời kêu lên: "Liễu Tấn Lợi."

"Không sai, chính là Liễu Tấn Lợi." Tề lão bản âm lãnh cười, trừng mắt bắn ra sát khí dày đặc "Liễu Lan Yên là một kẻ ngu, làm sao biết chúng ta có

những thứ gì? Còn không phải là do Liễu Tấn Lợi biết Tôn chủ cố ý dận dò Liễu Lan Yên tham gia cuộc thi luận phẩm cho nên hấn mới lên lút đánh mưu kế lên người Tôn chủ. "

Tôn chủ sẽ để cho người khác đánh chủ ý lên mình hay sao? Hấn chẳng qua chỉ là nhất thời cao hứng, không biết làm sao lại đối với Liễu Lan Yên có một chút hứng thú nên mới để cho nàng tham gia cuộc thi luận phẩm.

Liễu Tấn Lợi liền mượn cơ hội này, dựa vào danh nghĩa của Tôn chủ đến cướp đoạt đồ tốt của bọn họ. Hấn nghĩ bọn họ không dám đi tìm Tôn chủ để chứng thực chuyện này cho nên mới không chút kiêng kị nào mà làm như thế.

Nếu không, vì sao hấn còn phải bịa ra một lời nói láo vụng về như vậy, cái gì mà chủ ý của Liễu Lan Yên chứ, một kẻ ngu sẽ có chủ ý như vậy hay sao?

"Tề huynh đệ, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Những lão bản ngồi trong phòng cũng không còn ngồi yên, Liễu Tấn Lợi này thật là khinh người quá đáng, dám đem Tôn chủ ra áp chế bọn họ.

"Nếu Liễu Tấn Lợi cần, thì đem đồ đưa qua đi." Tề lão bản hừ lạnh nói.

"Như vậy sao được?"

"Đúng vậy, những thứ đó đều do chúng ta trăm cay nghìn đắng mới lấy được."

Lời của Tề lão bản lập tức đưa tới tiếng nghị luận của mọi người, ai cũng không đồng ý đưa cho Liễu Tấn Lợi.

"Các vị, chuyện này chúng ta không thể chống đối cùng Liễu Tấn Lợi, hiện tại hấn đang ý mình có Tôn chủ chống lưng cho....."

Không đợi Tề lão bản nói xong, lập tức bị mọi người đánh gãy: "Chúng ta đi tìm Tôn chủ lý luận, chẳng lẽ lại để cho tên Liễu Tấn Lợi kia “cầm lông gà làm lệnh tiễn” hay sao?"

"Các vị an tâm một chút đừng nóng vội." Tề lão bản vội vàng đưa hai tay ra, làm một động tác tay đề xuống, ý bảo mọi người nghe hấn nói.

"Chúng ta không thể đến nơi ở của Tôn chủ, tính khí của hấn mọi người đều rõ ràng, nếu không cẩn thận chọc giận hấn, tất cả chúng ta đều không thể gánh nổi hậu quả đâu." Lời của Tề lão bản khiến mọi người lâm vào trầm tư.

Một lúc lâu sau, mới có người chần chờ mở miệng: "Tề huynh đệ, vậy người nói xem, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

"Đồ đưa cho hấn, về phần chuyện sau này ra sao...." Trong mắt Tề lão bản lóe ra một tia sát khí âm ngoan "Thì để ngày sau từ từ nói."

Những lão bản khác đều hiểu được, lộ ra một nụ cười đã hiểu rõ.

Liễu Tấn Lợi trở về phủ, đặc ý tính toán chuyện này hấn có thể đạt được nhiều đồ tốt, coi như không có nhiều thương nhân tiếp tục ủng hộ, nhưng mà sau lưng hấn còn có một nhân vật mạnh hơn --- đó là Tôn chủ.

Tôn chủ tuyệt đối là thần bảo hộ của Yêu giới, từng ấy năm trôi qua, tại sao Yêu giới lại có thể bình yên đến như vậy mà không bị những thế giới khác tấn công hay chiếm đoạt, tất cả đều dựa vào thực lực của Tôn chủ.

Bởi vì như thế, mới có thể đặt Tôn chủ ở địa vị “chí cao vô thượng”, cho dù là Yêu Chủ cũng đều phải hết sức tôn kính đối với Tôn chủ.

Xem ra Tôn chủ hết sức để ý Liễu Lan Yên, nếu như người đó đối với Liễu Lan Yên tốt hơn một chút, có phải chức vị Đại trưởng lão của hấn sẽ càng vững chắc hay không?

Nếu như cùng Dư Cận Thước kết thân, vậy thì càng hoàn mỹ rồi.

Chỉ là, trong đó còn một số vấn đề cần chuẩn bị chu toàn hơn một chút, ví dụ như, trước tiên phải nói cho nữ nhi bảo bối của mình biết sau này không nên khi dễ Liễu Lan Yên nữa.

Liễu Tấn Lợi đang ở trong thư phòng tính toán con đường hoàng kim ngày sau mở rộng của hấn, thì có người đến báo, Tề lão bản đã phái người mang đồ tới.

Nhìn những đồ được đưa tới, ánh mắt Liễu Tấn Lợi cũng sáng lên, sau khi đếm lần lượt từng món, hấn tiếc hận lắc đầu một cái, đem cái hộp đóng lại: "Đưa đến sân bên cạnh đi, cũng đưa đến phòng cho Liễu Lan Yên."

Nhìn nha hoàn cầm đồ rời đi, tâm phúc của Liễu Tấn Lợi khó hiểu hỏi: "Lão gia, đưa những đồ tốt như vậy cho nàng, không phải là rất lãng phí hay sao?"

"Lãng phí thì lãng phí, vì câu cá, mất một chút mồi câu là chuyện đương nhiên." Liễu Tấn Lợi làm sao có thể không đau lòng? Nhiều loại thuốc thượng hạng như vậy, hấn hận không thể thu vào trong lòng, nhưng mà, hiện tại hấn không thể tham lam một ít đồ như vậy.

Vì một chút lợi nhỏ mà buông tha cho núi dựa lớn như Tôn chủ thì tuyệt đối không đáng giá.

Về phần Liễu Lan Yên sau khi nhận được những loại thuốc này liền hưng phấn chạy ra khỏi Liễu phủ, chỉ là ai cũng không biết, lúc đi vào trong rừng,

vốn là thuốc ở trong tay Liễu Lan Yên tất cả đều biến mất không thấy đâu.

Lững thững đi vào trong rừng, nàng cảm giác được ở đây có một cổ hơi thở không bình thường, cổ ý bất động thanh sắc đi về phía trước.

Tìm được một nơi yên tĩnh, Liễu Lan Yên mở miệng lầm bầm: "Yêu lực, muốn tu luyện yêu lực thì phải làm sao đây?"

Khó xử xoa trán, dùng sức nắm chặt quả đấm: "Ta nhất định phải thắng."

"Chỉ như vậy mà cũng muốn có được nội đan của ta hay sao?" Giọng nói trong veo như nước vang lên, mang theo nụ cười thản nhiên, Tôn chủ đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Liễu Lan Yên, mỉm cười nhìn bóng lưng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Bảo Kiếm Vô Trần

"Người, sao ngươi lại ở trong này?" Liễu Lan Yên kinh ngạc xoay người, vừa thấy rõ người trước mắt, theo bản năng lui về phía sau hai bước, đề phòng nhìn hẩn.

"Sao ta lại không thể ở trong này?" Yêu Thần buồn cười nhìn Liễu Lan Yên đang hoảng hốt: "Ngươi đang sợ ta?"

"Ai, ai sợ ngươi chứ?" Liễu Lan Yên cắn cắn môi, nỗ lực ngẩng đầu lên, không để cho ánh mắt mình lộ ra nửa phần sợ sệt, lớn tiếng nói.

Chỉ là, cố gắng trấn định như vậy trong chớp mắt liền bị Yêu Thần nhìn thấu, nhìn ra được vẻ khiếp đảm dưới lớp nguy trang của nàng.

"Không phải ngươi luôn muốn nội đan của ta sao?" Yêu Thần cười cong đôi mắt: "Hiện tại mới biết sợ hãi sao? Có phải có hơi muộn rồi không, lúc trước là ai ở Vương Cung đứng trước mặt mọi người, tìm ta đòi nội đan?"

Sự kiên cường của Liễu Lan Yên giống như là bọt khí vậy, chỉ cần người ta dẫm nhẹ một cái liền vỡ tan tành.

Cụp mắt xuống, cũng không nói gì, nhưng ngón tay lại luôn xoắn lấy quần áo, có thể thấy được trong lòng nàng đang mười phần bất an.

"Sao thế? Muốn nói gì thì cứ nói." Nếu có người ở đây nhìn thấy Yêu Thần nói như vậy, tuyệt đối có thể kinh ngạc đến mức cầm trực tiếp cầm xuống đất.

Từ khi nào thì Yêu Thần có tính nhẫn nại dỗ người khác nói chuyện rồi hả?

"Hừ, cho dù ngươi lợi hại thì sao chứ? Ta nói cho ngươi biết, ta sẽ không sợ ngươi đâu. Ta muốn nội đan của ngươi, ta muốn trở thành người lợi hại nhất." Liễu Lan Yên tức giận trừng mắt nhìn Yêu Thần, ở đâu còn chút do dự vừa rồi chứ, rõ ràng là nhất định muốn có được nội đan của hắn.

"Vi sao lại sợ ta, ai nói gì với ngươi rồi à?" Yêu Thần nhìn Liễu Lan Yên tròn tròn mắt, giống như một con mèo con đang xù lông, đáng yêu đến mức không nói nên lời, khiến hắn kim lòng không được là cong khóe môi lên, tất cả băng hàn trong mắt đều tan thành nước xuân.

"Tần đi nói không thể đắc tội với ngươi, còn kêu ta xin lỗi ngươi....." Liễu Lan Yên càng nói càng nhỏ, vẻ kiêu ngạo vừa rồi cùng dần dần héo xuống.

Nhìn cái đầu Liễu Lan Yên đang từ từ gục xuống, lòng đầy ủy khuất, Yêu Thần nở nụ cười: "Vậy ngươi muốn xin lỗi ta sao?"

"Dựa vào cái gì mà phải xin lỗi ngươi?" Liễu Lan Yên lập tức ngẩng cao đầu lên, không cam lòng yếu thế nhìn chằm chằm Yêu Thần, giơ tay lên, siết chặt nắm tay nhỏ bé uy hiếp Yêu Thần nói: "Ta nhất định sẽ thắng, ta nhất định sẽ trở thành người mạnh nhất."

"Tốt, ta chờ." Yêu Thần buồn cười nhìn không được giơ tay, muốn xoa mái tóc dài của Liễu Lan Yên, bóp một phát, mu bàn tay đa nhói, đã bị nàng hất trở ra.

Nhìn mu bàn tay đỏ ửng của mình, Yêu Thần thất thần trong nháy mắt, đã bao lâu rồi mình chưa bị người khác đánh?

Đoạn kí ức này thật xa xôi.

Yêu Thần nhẹ cười, không có nửa ý tức giận, chỉ là lời nói khi ra khỏi miệng lại đột nhiên trở nên rét lạnh, lạnh đến đâm thấu xương cốt người khác: "Nhìn đủ chưa?"

Người luôn ẩn thân tránh ở phía xa giật nảy mình rùng mình một cái, rõ ràng Yêu Thần không nhìn qua, hắn lại cảm giác được có một lưỡi guom vô hình lạnh như băng xẹt qua, khiến tóc gáy hắn dựng thẳng lên.

Biết là rút cuộc không ẩn thân được nữa, run run rẩy rẩy đi từ phía sau cây ra, quỳ rạp xuống đất, lạy ba lạy báp hành lễ: "Tôn, Tôn chủ đại nhân, tiểu nhân, tiểu nhân..."

Yêu Thần không thèm quay đầu, trực tiếp nhả ra một từ gọn gàng dứt khoát: "Cút!"

Lời nói không chút khách khí, lại khiến cho người nọ như trút được gánh nặng, bò bò đứng dậy, nghiêng ngả lao đảo vội vàng chạy xa, tốc độ này, giống như đang bị mãnh thú đuổi theo sau hất, khiến người ta tán thưởng không thôi.

Tên vương bị thanh lý sạch sẽ, Yêu Thần cười tìm tìm hỏi Liễu Lan Yên: "Lan Yên, có muốn đạt quán quân ở hội luận phẩm không?"

"Hừ, không cần nghĩ, ta nhất định có thể đạt quán quân." Sự tự tin của Liễu Lan Yên khiến Yêu Thần nở nụ cười, liên tục đáp lời: "Tốt, tốt, người nhất định sẽ đạt quán quân."

Nói xong, tay trái vung về phía không trung, một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay hất: "Vật này cho người, đến hội luận phẩm dùng."

"Ta mới không cần gì đó của người, Tần di nói, không thể tùy tiện nhận đồ của người khác." Liễu Lan Yên thẳng thắn cự tuyệt.

Yêu Thần buồn cười nhìn Liễu Lan Yên, không thể tưởng tượng được dựa vào địa vị lúc này của hất tặng đồ cho người khác mà còn có lúc bị cự tuyệt.

"Ta không phải là người khác. Nếu người ngay cả hội luận phẩm cũng không giành được quán quân, vậy sao người lấy nội đan của ta được?" Yên Thần ôn hòa cười khẽ, dùng thủ đoạn để dễ hài tử.

Liễu Lan Yên nghiêng đầu một lát, chỉ có thể gượng tay nhận lấy: "Được rồi."

"Ta đây chờ mong biểu hiện của người ở hội luận phẩm." Nói xong, Yêu Thần nở nụ cười, rồi chợt biến mất bất ngờ như khi hất xuất hiện vậy.

"Xuất hiện đi." Một lát sau, Liễu Lan Yên lên tiếng nói.

"Tiểu thư, người vừa rồi kia là Yêu Thần sao?" Thanh âm của Băng Lăng vang lên, nhưng không thấy được sự xuất hiện của bóng dáng.

"Còn có người dám giả mạo Yêu Thần sao?" Liễu Lan Yên buồn cười hỏi.

Yêu Giới chắc còn chưa có người lớn gan dám giả mạo Yêu Thần nhỉ?

"Tiểu thư....." Băng Lăng còn muốn nói tiếp gì nữa thì bị Liễu Lan Yên cắt ngang, Yêu Thần như thế nào, nàng mới không thèm để ý đến.

"Cát kỹ đi, những thứ này đều đủ rồi." Liễu Lan Yên phân phó nói.

"Dạ, đã biết." Băng Lăng cất kỹ những thứ được vừa rồi Liễu Lan Yên lặng yên không tiếng động đưa cho nàng, cảm thán trong lòng, quả nhiên tiểu thư đúng là có biện pháp, nhiều được liệu trần quý như vậy, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đều đã chuẩn bị đầy đủ.

"Đi thôi." Liễu Lan Yên khoát tay, cảm giác được hơi thở của Băng Lăng đã biến mất, khu rừng to như vậy chỉ còn lại một mình nàng.

Lúc này mới nắm chặt trường kiếm trong tay, giờ trường kiếm lên trước mắt, đánh giá thanh trường kiếm phong cách cổ xưa này.

Vô kiếm cực kỳ bình thường, một mảnh đen như mực, nhìn không rõ nguyên do vì sao.

Liễu Lan Yên cúi đầu xem xét, cũng không rút trường kiếm ra, mà tùy ý cất vào.

"Tôn chủ....." Bành Trăn đang ở trong phòng chờ đợi bẩm báo sự tình đột nhiên nhìn thấy Yêu Thần hiện thân, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Yêu Thần tùy ý khoát tay ngăn lại, đi tới các ghế dựa thoải mái của mình, nghiêng người dựa vào.

"Tôn chủ, sông băng phía trên có phát hiện." Bành Trăn đến là để báo tin tức quan trọng này cho Yêu Thần biết, từ trên mặt hất có thể nhìn ra được hất hưng phấn đến mức nào, vấn đề này bọn họ đã tra xét suốt ba trăm năm, hao phí biết bao tâm huyết và tinh lực, rốt cục cũng có chút tin tức.

"Đợi đến nửa tháng sau hội luận phẩm đi." Yêu Thần nói một câu, giống như hất một chậu nước lạnh băng, rót tận vào lòng Bành Trăn.

Ba trăm năm, suốt ba năm năm, bọn họ không biết đã hao phí bao nhiêu tâm huyết, tổn thất bao nhiêu tánh mạng mới tra được tin tức, thế nhưng còn phải đợi đến sau khi hội luận phẩm chấm dứt mới đi?

Việc này không phải là chuyện mà Tôn chủ luôn tâm tâm niệm niệm sao?

Sao lại còn chờ đến khi hội luận phẩm kết thúc?

Bành Trăn kinh ngạc không thôi.

Hội luận phẩm.. Hội luận phẩm, đợi chút, chẳng lẽ là bởi vì - Liễu Lan Yên?

"Tôn chủ đang lo lắng cho Liễu Lan Yên sao?" Bành Trăn không thể tin được thất kinh hỏi.

Luận phẩm cũng sẽ có lúc xuất hiện tình huống thương vong, chẳng lẽ Tôn chủ lo lắng cho Liễu Lan Yên?

"Tôn chủ, ngài có thể phái người phân phó một tiếng, Liễu Lan Yên tuyệt đối sẽ không có chút thương tổn nào." Bành Trăn đứng một bên khuyên nhủ, chuyện sông băng liên quan đến cơ thể của Tôn chủ, chuyện này giải quyết sớm một chút, sẽ tốt hơn một phần cho Tôn chủ.

"Nàng sẽ không bị thương." Yêu Thần tự tin cười.

Bành Trăn cũng không lưu tâm lắm, người tới tham gia hội luận phẩm những tuổi trẻ tài cao, lại có dũng khí hơn người, đừng nói tổn thương, ngay cả chết cũng có khả năng.

Liễu Lan Yên là một kẻ ngốc không có nửa phần yêu lực, sao có thể không có việc gì?

Giống như nhìn ra nghi hoặc trong lòng Bành Trăn, Yên Thần cười thoải mái, trong đó có đủ vẻ đắc ý: "Nếu ngay cả kiếm Vô Trần cũng không thể thắng hội luận phẩm, còn dùng nó để làm gì?"

Một câu nói cũng đủ khiến cho Bành Trăn há hốc miệng, đầu óc trống rỗng, chỉ có ba từ không ngừng xoay quanh trong óc - kiếm Vô Trần.

Không phải chứ..... Trời ạ.....

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Thay Đổi Thái Độ

"Tôn, Tôn chủ, Vô Trần kiếm không phải là....." Bành Trăn tung hoành yêu giới từ trước đến nay, là một người Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn sinh từ không màng, thế nhưng lại vì ba chữ kiếm Vô Trần kia mà sợ tới mức lắp ba lắp bắp, mãi vẫn chưa nói ra được một câu hoàn chỉnh.

"Có vấn đề gì?" Yêu Thần tùy ý liếc mắt nhìn Bành Trăn một cái, không chút để ý hỏi.

Chỉ một cái liếc mắt, rõ ràng giống như ánh mắt trời ngày xuân, lại khiến Bành Trăn sợ tới mức lập tức lắc đầu liên tục: Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn "Không có vấn đề, không có vấn đề gì cả."

Đây là của Tôn chủ, Tôn chủ Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn thích cho ai thì cho.

Chỉ là, thứ đó nếu xuất hiện trong hội luận phẩm... Bành Trăn không biết cảm xúc hiện tại của mình là gì, trừ bỏ sự Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn khiếp sợ, nhiều hơn là một lại cảm giác xem kịch vui cười trên nỗi đau người khác.

Hắn thật chờ mong phản ứng của những người kia.

Lúc này động tĩnh trong Liễu phủ ๐Diễn đàn ๐Lê Quý Đôn còn lớn hơn cả nơi này.

Vết thương của Liễu Hâm Dung vừa tốt lên đã bị sự lộn xộn của nàng làm cho nứt toét ra, máu tươi chảy không ngừng.

"Phụ thân, người vừa nói cái gì?" Liễu Hâm Dung căn bản là bất chấp thương thế trên người, không thể tin ๐Diễn đàn ๐Lê Quý Đôn được trừng lớn hai mắt, cho rằng đầu óc của phụ thân nhà mình đã bị hỗn loạn, nên mới có thể nói ra những lời hoang đường như thế.

"Ta nói ๐Diễn đàn ๐Lê Quý Đôn, sẽ đối tốt với Liễu Lan Yên một chút." Liễu Tấn Lợi đau lòng nhìn nữ nhi nhà mình, vội vàng sai nha hoàn mang thuốc trị thương tốt nhất đến, cầm máu cho nàng.

Liễu Hâm Dung vẫn cố chấp không màng đến vết thương trên người, vội vàng ๐Diễn đàn ๐Lê Quý Đôn ép hỏi: "Phụ thân, dựa vào cái gì mà phải đối xử tốt với con ngốc kia? Dựa vào cái gì?"

"Hiện tại nàng ta là người được Yêu Thần xem trọng, chúng ta đương nhiên phải đối tốt với nàng ta, cho dù thế nào, đối tốt với nàng, sẽ chỉ mang đến cái lợi cho ๐Diễn đàn ๐Lê Quý Đôn chúng ta." Liễu Tấn Lợi an ủi Liễu Hâm Dung, "Nữ nhi à, phụ thân biết con không thoải mái, trước hết cần phải nhẫn nhịn."

Liễu Hâm Dung cúi đầu xuống, không ai thấy được biểu cảm của nàng, khiến cho Liễu Tấn Lợi khẩn trương vạn phần không ngừng dò xét ๐Diễn đàn ๐Lê Quý Đôn nàng, sợ nàng luẩn quẩn trong lòng rồi lại làm ra chuyện đại đột gì đó.

Liễu Tấn Lợi vừa định khuyên thêm hai câu, Liễu Hâm Dung đã mở miệng trước: "Phụ thân, con đã biết. Để cho con yên lặng một chút."

Liễu Hâm Dung nói như Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn vậy, Liễu Tấn Lợi cho là nữ nhi của mình đã nghĩ thông suốt, chỉ là còn chút khó chịu trong lòng mà thôi.

"Nữ nhi Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn ngoan, trước cứ nhìn một chút, vì cuộc sống sau này của chúng ta. Chỉ cần chúng ta có thể đứng vững được, sẽ không cần như thế nữa."

Liễu Tấn Lợi đau khổ khuyên nhủ đôi lầy một tiếng "Dạ" khẽ của Liễu Hâm Dung Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn. Liễu Tấn Lợi biết lúc này Liễu Hâm Dung không thoải mái, nhưng thấy nàng đã đồng ý, hẳn cũng không nói thêm gì nữa, than nhẹ một tiếng rồi rời đi.

"Các người đều đi xuống đi. Hoàn Thúy, người ở lại." Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn. Đến khi Liễu Tấn Lợi rời đi, Liễu Hâm Dung đuổi hết tất cả nha hoàn trong phòng ra ngoài.

"Tiểu thư, người phải kiên nhẫn Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn một chút." Hoàn Thúy nhẹ nhàng bôi thuốc trị thương cho Liễu Hâm Dung, giúp nàng cảm máu cho miệng vết thương.

Đến khi Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn băng bó lại vết thương xong, Hoàn Thúy đỡ Liễu Hâm Dung nằm xuống: "Tiểu thư, người đừng kích động, lão gia cũng chỉ xài kể tạm thời mà thôi."

"Khổ sở?" Liễu Hâm Dung cắn răng cười lạnh: "Lúc phụ thân của Liễu Lan Yên là Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn Đại trưởng lão, người khác nói chúng ta hưởng hào quang của bọn họ. Đến khi cha ta ngồi lên vị trí Đại trưởng lão, còn phải nuôi dưỡng con đàn độn Liễu Lan Yên sao?"

"Con cóc đó dựa vào cái gì mà có hôn ước với vương gia Dư Cận Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn Thước chứ? Dựa vào cái gì mà được Yêu Thần coi trọng?" Hai mắt Liễu Hâm Dung phát ra hận ý oán độc: "Lúc bọn họ thịnh vượng thì cho tiền cho đồ chăm sóc chúng ta, hiện tại Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn bọn họ nghèo túng, còn làm kẻ đàn độn chấn trước mắt ta. Không có cửa đâu!"

Liễu Hâm Dung cắn răng Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn phát ra âm thanh lạnh lùng: "Nếu Liễu Lan Yên đã muốn tham gia hội luận phẩm, đến lúc đó ta sẽ cho nàng ta biết, thế lực của phụ thân nàng đã không còn, nàng đã không còn Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn là nữ nhi của Đại trưởng lão được người người kính ngưỡng nữa. Người đó là ta!"

"Tiểu thư, ý của người là....." Hoàn Thúy vừa nghe, đã rõ, nhất định là tiểu thư Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn không từ bỏ ý đồ rồi.

"Xảy ra thương vong trong hội luận phẩm là chuyện rất bình thường." Liễu Hâm Dung cười âm hiểm, trong mắt chứa đầy hàn ý, giống như một con rắn độc âm hiểm Diễm - Đan - Lê - Quý - Đôn luôn nấp mình trong bụi cỏ, chờ thời cơ đến liền công kích con mồi.

Cùng thời gian đó, Liễu Lan Yên cúi đầu nhìn cốc nước trước mặt, bên trong đang chiếu cảnh tượng xảy ra trong phòng Liễu Hâm Dung, thờ dài một Diễm - Đan - Lê - Quý - Đôn tiếng đầy xa xăm, lầm bầm: "Thấy được không? Phụ thân, lúc trước người cho rằng tình nghĩa huynh đệ là quan trọng nhất, xem ra trong mắt bọn họ, đó chỉ là vũ nhục bọn Diễm - Đan - Lê - Quý - Đôn họ mà thôi."

Chia xẻ những thứ tốt với bọn họ, ngược Diễm - Đan - Lê - Quý - Đôn lại trở thành vũ nhục, ả.....

"Tiểu thư, tiểu thư, người đã Diễm - Đan - Lê - Quý - Đôn trở lại sao?" Thanh âm của Tần Tự vang lên, cửa phòng chợt bị đẩy ra.

"Ai nha, tiểu thư, nước này là để uống, sao lại chọc tay vào." Tần Tự nâng tay của Liễu Lan Yên lên, vội vàng kiểm Diễm - Đan - Lê - Quý - Đôn tra: "May quá, không có bị phỏng."

"Dì Tần, vừa ra ngoài nhặt củi sao?" Liễu Lan Yên vội vàng đứng dậy nhìn giỏ trúc đặt bên ngoài.

"Không phải, không phải." Tần Tự lộ ra vẻ mặt kích động lôi kéo cánh tay Liễu Lan Yên: "Là đưa nha Diễm - Đan - Lê - Quý - Đôn hoàn đến cho tiểu thư, tiểu thư, rốt cuộc người hết khổ rồi."

Tần Tự căn bản không thèm để ý cuộc sống của mình sẽ như thế nào, chỉ cần Liễu Lan Yên sống tốt là được.

"Nha hoàn? Hết khổ?" Liễu Lan Yên không rõ chân tướng nghiêng đầu nhìn Tần Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn.

Tần Tự kích động lau mồ hôi mắt mình: "Tiểu thư, chỉ cần chờ thêm một thời gian nữa, ta sẽ đi tìm Nhị Lão Gia, kêu hắn mau chóng làm xong hôn sự của tiểu thư và Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn Vương gia, đến lúc đó, cuộc sống của tiểu thư sẽ khác rồi."

"Ừ." Liễu Lan Yên mơ mơ hồ hồ gật đầu, trong viện Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn vang lên tiếng ồn ào.

Tần Tự vừa nghe, vội vàng dặn Liễu Lan Yên một câu: "Tiểu thư, người ở trong phòng nghỉ ngơi trước đi, ta dẫn nha hoàn Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn mới tới này đi làm quen hoàn cảnh một chút."

Tần Tự bước nhanh Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn đến mở cửa, lúc ra cửa, dè dặt cẩn trọng đóng cửa phòng lại, không để tiếng ồn ào bên ngoài làm ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của Liễu Lan Yên.

Liễu Lan Diễm ☆ Đan Lê ☆ Quý Đôn Yên mỉm cười, chiếu cố? Giám thị thì có.

Nhìn thấy Yêu Thần có hành động kỳ quái đối với nàng, còn có người đi theo Diễm ☆ đàn Lê ☆ Quý Đônàng vào rừng kia nữa, cũng là do Liễu Tấn Lợi phái ra đi.

Hiện tại nàng ở trong mắt Liễu Tấn Lợi, chỉ là một quân cờ không hơn Diễm ☆ đàn Lê ☆ Quý Đônàng không kém, lợi dụng nàng thế nào để đạt được lợi ích lớn nhất, chỉ sợ là chuyện khiến Liễu Tấn Lợi đau đầu nhất lúc này đi.

Bất quá, đừng nói Liễu Tấn Lợi thấy kỳ quái, chính nàng hiện tại cũng nghĩ không ra.

Mục đích tiếp cận nàng của Yêu Thần là gì.

Lê ra, lấy thân phận của hần, còn muốn cái gì nữa Diễm ☆ đàn Lê ☆ Quý Đônchứ?

Sao có thể cô tình có hứng thú với một kẻ ngốc chứ?

Nghĩ đến Yêu Thần, Liễu Lan Yên theo bản năng sờ lên ngực mình.

Vừa rồi lúc ở trong rừng, trừ hơi thở cô cảm giác được của người Liễu Tấn Lợi phái ra, căn bản không cảm giác được sự tồn tại của Yêu Thần.

Nhưng mà, cô vẫn phát hiện được, bởi vì -- đau lòng.

Cái cảm giác đau lòng kỳ quái này nhắc nhở cô, Yêu Thần đang ở gần đây.

Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, tuyệt đối không phải là ở yến hội Vương Cung, bởi vì lúc nhặt củi trên núi, nàng cũng từng vài lần có cảm giác đau lòng quen thuộc này, có lẽ những lúc ấy Yêu Thần đang ở một nơi không xa quan sát nàng.

Này, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Xem ra bí mật trong đó, nàng muốn tìm cơ hội, đào bới thật tốt một phen.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hội Luận Phẩm Được Mọi Người Kỳ Vọng Cuối Cùng Cũng Bắt Đầu

Hội luận phẩm được tất cả những người trẻ tuổi mong đợi rốt cuộc cũng bắt đầu, mọi người đã sớm xắn tay áo chờ đợi được ở trong hội luận phẩm hiển lộ tài năng của mình.

Hội luận phẩm vốn chính là nơi cho bọn họ biểu hiện thực lực, giành được cơ hội vươn lên.

Hội luận phẩm lần này bởi vì lời Yêu Thần nói lúc trước, mà không khác nào tiêm cho bọn họ một liều thuốc kích thích.

Diễm đàn Lê Quý Đôn.

Yêu Thần muốn tìm người truyền thừa sức mạnh, vậy chẳng khác nào là đệ tử của Yêu Thần chứ?

Cái này nếu được Yêu Thần coi trọng, thì thành tựu sau này của bọn họ tuyệt đối là không thể lường được.

Thậm chí, vào một ngày nào đấy, bọn họ rất có thể sẽ trở thành người thay thế Yêu Thần, đứng đầu áp đảo cả Yêu Giới.

Suy nghĩ loại cảm giác đó một chút xem?

Nghĩ đến cảm giác giẫm cả Yêu Giới dưới chân.

Đó là sức mạnh mà tất cả người tu luyện đều hướng tới, là khát vọng đối với quyền thế!

Diễm đàn Lê Quý Đôn.

Cách hội luận phẩm còn một canh giờ, sắc trời cũng còn chưa có sáng, mà bên trong hội trường đã là người người tấp nập, chen lấn đến nước chảy không lọt.

Cũng may bên cạnh có đội thị vệ của Vương Thành duy trì trật tự, nhiều người, nhưng vẫn là có Trật tự.

"Tiểu thư, ngài đứng ở đây chớ lộn xộn, ta đi tìm Vương Gia một chút." Tần Tụ căn bản không cho là tiểu thư nhà mình sẽ đi tham gia hội luận phẩm, bọn họ tới đây đơn giản chỉ là xem nào nhiệt một chút.

Về phần lời đồn đãi trên bữa tiệc, nàng nghe được, nhưng cũng chỉ cho là Yêu Thần nhất thời hưng thú thôi.

"Vâng." Liễu Lan Yên ngoan ngoãn gật đầu, ngồi đằng hoàng ở trên chiếc ghế.

Lúc này Tần Tụ mới yên tâm rời đi, đây là cơ hội tốt nhất, nếu không, nàng đã không mới sáng sớm như vậy đã mang Liễu Lan Yên tới hội trường.

Đội Tần Tụ đi khỏi, Liễu Lan Yên nhu thuận cúi đầu ngồi, thật sự là hoàn toàn phù hợp với thân phận nữ nhân tộc của nàng.

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Qua một phút cũng không thay đổi tư thế, đột nhiên một giọng nói hài hước vang lên: "Không ngờ ngươi lại để ý hội luận phẩm nha?"

Các Quý tộc thế gia đều có chỗ riêng của mình, sẽ không có người ngoài quấy rầy, cho nên, tình huống ở đây cũng không sợ sẽ có người khác thấy.

Liễu Lan Yên không nhịn được ngẩng đầu: "Nếu như ngươi không tới quấy rầy ta... ta sẽ càng vui vẻ hơn."

Dư Hân Dật cúi đầu xem xét, vừa hay nhìn thấy vẻ buồn ngủ mông lung trong mắt Liễu Lan Yên, hần cả kinh há to miệng, ngay sau đó liền hiểu được -- nàng là đang ngủ!

"Tâm hồn ngươi thật đúng là lạc quan phóng khoáng a." Dư Hân Dật cũng không hề khách khí ngồi vào bên cạnh Liễu Lan Yên, lúc này còn có thể ngủ, nàng là quá tự tin hay là đã buông thả rồi?

"Ngươi thật là sẽ tham gia hội luận phẩm sao?"

Hần tin tưởng Liễu Lan Yên không giống như bề ngoài, nhưng nàng đang giả bộ ngu và nàng có yêu lực hay không thì hoàn toàn không phải cùng một chuyện.

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

"Dĩ nhiên." Liễu Lan Yên cười ha hả nói.

Dư Hân Dật xem xét Liễu Lan Yên, trầm mặc nửa ngày, nghĩ thế nào cũng đều không rõ Liễu Lan Yên rốt cuộc là muốn làm cái gì.

Mặt khác, Dư Cận Thước thân là Vương Gia đương nhiên cũng phải đến thật sớm, đúng lúc vừa chăm sóc xong chuyện hội luận phẩm, thì tâm phúc bên cạnh báo lại, người của Đại Trưởng Lão cầu kiến.

Dư Cận Thước vừa cau mày vừa cho người tới, trong lòng thoáng qua một tia nghi ngờ, Liễu Tấn Lợi cho người đến tìm hắn làm gì?

"Tham kiến Vương Gia." Tần Tụ đi vào hành lễ, Dư Cận Thước tùy ý khoát khoát tay, trong đầu thì đang suy tư, người này rốt cuộc là ai.

"Vương Gia có từng nhớ hôn ước với tiểu thư nhà ta không?" Tần Tụ biết lần cầu kiến này cơ hội kiếm được không dễ, nên không vòng vo liền trực tiếp liền nói vào trọng điểm.

"Trong tay tiểu thư còn nắm giữ ngọc bài của Đại Trưởng Lão, hướng chỉ hiện giờ Yêu Thần cũng đối đãi với tiểu thư bằng ánh mắt khác. Nô tỳ nghĩ nếu Vương Gia sớm làm đám cưới, thì đây chẳng phải là chuyện thêm hoa trên gấm sao."

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Nghe Tần Tụ nói như thế, Dư Cận Thước mới biết thì ra nàng là người bên cạnh Liễu Lan Yên.

"Yên tâm, cái hôn ước này Bồn vương sẽ không quên." Dư Cận Thước rất rõ ràng cho Tần Tụ một câu trả lời chắc chắn, nghe vậy lòng Tần Tụ mừng như điên, "Nô tỳ sẽ chờ vương gia quyết định, không biết khi nào Vương Gia mới có thể xác định được?"

"Sau khi hội luận phẩm chấm dứt." Dư Cận Thước nói xong, Tần Tụ lập tức cáo từ rời đi.

Tâm phúc Dư Cận Thước bên cạnh thế nhưng có hơi bất mãn: "Vương Gia, một tỳ nữ nhỏ nhỏ như nàng nói chuyện thật là quá đáng."

Cư nhiên muốn Vương Gia cho một câu trả lời rõ ràng, nàng cho là nàng là ai chứ?

"Không sao." Dư Cận Thước khoát khoát tay một chút cũng không có để ý, dù sao đối với hắn mà nói lấy về nữ nhân là ai cũng không quan trọng, quan trọng là nhìn phía sau nữ nhân đó có đầy đủ chỗ tốt hắn cần hay không.

Hiện giờ Liễu Lan Yên chiếm được sự chú ý đặc biệt của Yêu Thần, thì đã có tư cách đó, chỉ là, thật trọng để đạt được mục đích, hắn vẫn là phải quan sát nhiều một chút, xem một chút trong hội luận phẩm Yêu Thần là thật để ý Liễu Lan Yên, hay là chỉ coi nàng như một món đồ chơi.

"Tiểu thư, vì sao Điện hạ lại tới đây?" Trở lại bên cạnh Liễu Lan Yên, Tần Tụ vừa hay nhìn thấy Dư Hân Dật từ bên này rời đi.

"Không biết." Liễu Lan Yên không rõ chân tướng nói.

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Nói thật, nàng thật đúng là không biết Dư Hân Dật tới đây làm gì.

"Tiểu thư, sau khi hội luận phẩm lần này chấm dứt, Vương Gia sẽ đặt sinh lễ." Lời Tần Tụ nói còn chưa hết, liền bị một giọng nói thô lỗ cắt đứt, "Thế nào, lời đồn như vậy cũng dám nói ra ngoài, không sợ Vương Gia trách tội sao?"

"Đây chính là vừa rồi chính miện Vương Gia đồng ý." Trước kia Tần Tụ chưa từng sợ qua Liễu Hâm Dung, lúc này có Yêu Thần và Dư Cận Thước làm chỗ dựa, nàng càng thêm không sợ.

"Thật sao?" Ánh mắt Liễu Hâm Dung dò xét quét Liễu Lan Yên một cái, hoài nghi hỏi.

"Dung nhi." Liễu Tấn Lợi theo sát phía sau vội vàng kéo ống tay áo Liễu Hâm Dung, bây giờ không thể đắc tội Liễu Lan Yên, đã vậy còn phải thân thiện hữu hảo, sau này còn phải ở trước mặt Yêu Thần nói tốt về Liễu Lan Yên vài câu đấy.

"Tần Tụ, người cũng biết bình thường Dung nhi có chút tùy hứng, đều là người một nhà nên đừng so đo nhiều như vậy." Liễu Tấn Lợi hướng về phía Tần Tụ về mặt ôn hòa nói, cùng ngày thường phản ứng tuyệt đối khác biệt một trời một vực.

Trong lòng hắn đang tính toán, Dư Cận Thước đã đồng ý hôn ước với Liễu Lan Yên rồi sao?

Xem ra, hắn phải tang bốc Liễu Lan Yên thật nhiều, bây giờ ngàn vạn lần không thể để cho quan hệ của hai bên sút nê được.

Liễu Tấn Lợi không ngừng nháy mắt với Liễu Hâm Dung, ngụ ý bảo nàng ngàn vạn lần đừng nói ra cái gì quá đáng.

Đôi môi Liễu Hâm Dung giật giật, nhưng cũng không nói gì nữa, nghĩ đến mấy ngày nay, Liễu Tấn Lợi ở bên tai nàng khuyên không biết bao lâu.

Hừ lạnh một tiếng, Liễu Hâm Dung ngồi vào vị trí của mình, Liễu Tấn Lợi hướng về phía Liễu Lan Yên và Tần Tụ tỏ ý tốt nờ nụ cười, sau đó vội vàng đi theo ngồi xuống.

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

"Dung nhi, con đừng so đo quá nhiều, trước nhin một chút." Liễu Tấn Lợi cố ý hạ thấp giọng nói, dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe được mà an ủi Liễu Hâm Dung.

"Con biết rồi, phụ thân." Liễu Hâm Dung cũng không quay đầu, nhìn lướt qua sau lưng Liễu Lan Yên, sau đó ánh mắt chuyển sang trong hội trường, nơi đó chẳng mấy chốc sẽ tiến hành hội luận phẩm lần này.

Chỉ cần hội luận phẩm bắt đầu.

Trong mắt Liễu Hâm Dung lóe lên ánh sáng âm ngoan tàn nhẫn, nàng có thể bảo đảm sinh mệnh của Liễu Lan Yên sẽ kết thúc trong hội luận phẩm lần này, cho nên, nàng có thể tạm thời nhịn trước một chút.

Khóe môi khẽ nhếch, trong mắt Liễu Hâm Dung có tia sáng lạnh lẽo khát máu.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Có Trò Hay Để Xem

Đợi đến khi mặt trời mọc, ánh sáng màu vàng phủ kín cả hội trường, mọi người từ trên đài cao nhìn xuống đại môn quý giả bị người đẩy ra hai bên, một đám thị vệ vây quanh, người đi ở phía trước chính là Yêu Thần một thân bạch y.

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Tóc đen xõa tùy ý như trước, điểm một tầng ánh sáng màu kim ẩn nấp, nụ cười ôn hòa giắt bên môi, cả người giống như thượng tiên nhân hạ từ Tiên giới đi xuống nhân gian, cao quý lại lười biếng.

Cả hội trường đề phòng sâm nghiêm, lại bởi vì Yêu Thần bước vào, mà một phần uy nghiêm ở nơi này, thế nhưng được thổi vào một loại gió xuân dịu

dàng, làm tan đi cái bầu không khí ngột ngạt trong hội trường.

Nhưng sẽ không ai bởi vì cái dạng ôn hòa này mà cảm thấy nửa phần nhẹ nhõm, đối mặt là Yêu Thần, bọn họ còn thể thoải mái được sao?

Yêu Chủ dĩ nhiên là hầu ở bên cạnh Yêu Thần, chỉ là, bởi vì khí thế của Yêu Thần quá mạnh mẽ, mà không ngờ khí thế của người đứng đầu Yêu giới lại phải đành bị ép xuống.

Yêu Thần và Yêu Chủ cùng nhau đi tới, ánh mắt của mọi người cũng là một đường đi theo, nhất là ánh mắt của người trẻ tuổi lại càng thêm nhiệt liệt, dù sao Yêu Thần đứng trên vạn người kia rất có thể sẽ lập tức trở thành sự phụ của một trong số bọn họ mà.

Vì thế làm sao mà bọn họ có thể không kích động được chứ? Yêu Thần và Yêu Chủ chia ra ngồi xuống ở chủ vị cao nhất, những Quý tộc thế gia kia cũng đều có khán đài dành riêng cho mình, ai cũng sẽ không quấy rầy ai, về phần khán đài bình thường chính là chỗ cho dân chúng đến xem náo nhiệt.

Tất cả người trẻ tuổi quyết định tham gia hội luận phẩm lần này đều vì trận đấu mà chuẩn bị.

"Biểu ca, muội cũng đi." Tạ Hân Tú hướng về phía Dư Cận Thước cười ngọt ngào, lúc này nàng không có vẻ cao ngạo tự đại như ngày thường nữa, mà ngược lại nhu thuận như các đại gia khuê tú khác.

"Cẩn thận một chút." Dư Cận Thước đối với người biểu muội này của mình vẫn là rất thương yêu, không yên lòng dặn dò một câu.

Dù sao hội luận phẩm không nhất định là phải tiến hành tới cùng, có thể tự động rút lui.

"Yên tâm đi, biểu ca, muội có chừng mực." Tạ Hân Tú cười, đối với thực lực của mình, nàng rất tự tin.

Tạ Hân Tú vừa kết thúc, ánh mắt Yêu Chủ nhìn lướt qua Dư Hân Dật vẫn ngồi bên cạnh uống trà, lạnh lùng hừ một tiếng.

Một tiếng này, khiến Dư Cận Thước ở đáy lòng cười thầm không dứt.

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Đúng là một người Điện hạ thật tốt, như thế không học không thuật, Yêu Chủ sợ rằng đã không ôm bất kỳ hy vọng gì rồi.

"Tiểu thư, người đi làm cái gì?" Tần Tụ kéo Liễu Lan Yên muốn rời khỏi chỗ ngồi lại.

"Ta đi tham gia hội luận phẩm." Liễu Lan Yên kéo kéo tay áo của mình, nhưng không thoát ra được, uất ức mếu máo, "Tần di, buông ra á..., hội luận phẩm sẽ lại bắt đầu ngay lập tức."

"Chớ hồ đồ, tiểu thư ngài không có yêu lực, thế nào đi tham gia?" Sắc mặt Tần Tụ trầm xuống, muốn kéo Liễu Lan Yên về chỗ ngồi.

"Nhưng"

"Chớ nhưng mà, tuyệt đối không thể đi làm chuyện nguy hiểm như vậy." Tần Tụ căn bản không cho Liễu Lan Yên có cơ hội mở miệng.

"Tần Tụ, làm vậy không tốt lắm đâu." Liễu Tấn Lợi mở miệng nói, "Lan Yên tham gia hội luận phẩm là chuyện Tôn chủ đã nói qua, nếu nàng không tham gia, Tôn chủ trách tội xuống, hậu quả cũng không phải là ta và người có thể gánh nổi."

"Chuyện này." Tần Tụ khò sở cau mày, Yêu Thần cũng không phải là người nàng có thể đắc tội nổi.

"Yên tâm đi, nếu cảm giác thực lực không đủ, hoàn toàn có thể lập tức rút lui mà." Liễu Tấn Lợi an ủi Tần Tụ, rồi quay đầu dặn dò Liễu Lan Yên, "Lan Yên, người đi ngang qua sân khấu một cái, sau đó liền lui ra ngoài."

"Tiểu thư, người nhớ đứng ở mép sân khấu, sau khi vừa bắt đầu, người liền lui ra ngoài là được." Tần Tụ hiểu được ý của Liễu Tấn Lợi.

Liễu Lan Yên đã đồng ý là sẽ tham gia hội luận phẩm, nếu như bây giờ không thi đấu, vậy thì không phải đồng nghĩa với lừa gạt Yêu Thần sao?

Vì thế vừa bắt đầu liền lui ra ngoài, thì sẽ không đã thương đến tiểu thư cũng sẽ không đắc tội Yêu Thần.

"Ừm." Liễu Lan Yên gật đầu một cái, đi xuống.

Canh giờ đã đến, tất cả những người trẻ tuổi đều đi lên đài tỷ thí giữa hội trường.

Cái đài này tỷ thí lớn bằng một nửa không gian sân đá banh, người tới tham gia hội luận phẩm không ít, nhưng đứng ở trên đó vẫn không có chút nào chật chội.

Dư Cận Thước đứng dậy, hướng về phía Yêu Thần và Yêu Chủ thi lễ một cái, sau đó xoay người cất giọng nói: "Quy tắc của hội luận phẩm vẫn như cũ, trong trận tỷ thí ai có thể kiên trì được đến cuối cùng sẽ là người thắng, còn rút lui khỏi nơi quy định, thì coi là nhận thua."

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Đối với quy tắc của hội luận phẩm tất cả mọi người đều rất quen thuộc, nếu không mới vừa rồi Tần Tự cũng sẽ không đồng ý cho Liễu Lan Yên tiến vào nơi thi đấu.

Dư Cận Thước lại nói mấy câu khích lệ, sau liền tuyên bố tỷ thí bắt đầu.

Nếu nói về hội luận phẩm, thì đơn giản chính là một cuộc đại hỗn chiến.

Chỉ cần thực lực của người đủ mạnh, có thể một phát đánh bại tất cả mọi người bên trong sân, như vậy trở thành nhân vật trẻ tuổi dẫn đầu đương nhiên cũng không phải nói chơi.

Dĩ nhiên, cũng không phải là nói những người thua là đồ bỏ đi.

Cái gọi là đại hỗn chiến, chính là sẽ có người chú trọng hợp tác, cho nên, rất nhiều người thông qua hội luận phẩm được lựa chọn là tài năng đáng được bồi dưỡng.

Theo Dư Cận Thước ra lệnh một tiếng, hội luận phẩm liền chính thức bắt đầu.

Một đạo ánh sáng nhàn nhạt từ mép sân khấu chiếu dọc lên cao, trực tiếp bao bọc tất cả những người trẻ tuổi sắp tham gia hội luận phẩm vào trong đó.

Như vậy, lực lượng bên trong sẽ không thể tiết ra ngoài, người bên ngoài cũng sẽ không thể vào được, đương nhiên sẽ không ai được tham dự đến khi hội luận phẩm có kết quả.

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Đáng lẽ Liễu Lan Yên đứng bên ngoài vòng sẽ phải xoay người nhảy xuống ngay lúc đó, nhưng không biết thế nào, nàng đột nhiên bị người bên cạnh một chèn lấn đẩy cái, thế nhưng cách xa khỏi mép khán đài.

"Tiểu thư!" Tần Tự kêu lên một tiếng, vụt một cái chạy tới bên lan can khán đài, gấp đến độ đậm chân.

Muốn kéo Liễu Lan Yên ra, thế nhưng, chỉ có thể tiến vào tham gia hội luận phẩm, trừ phi là mình nhảy ra, hoặc là bị đánh ra ngoài, nếu không, người ngoài căn bản là không có cách nào đột phá tầng bình phong kia.

Liễu Lan Yên hiển nhiên là luống cuống, ở bên trong bị người chen lấn ngã trái ngã phải.

Đối với thân phận của Liễu Lan Yên, mọi người đều rõ ràng, không có cách nào, thật sự là bởi vì nàng quá nổi danh, muốn không biết cũng không được.

Vì có lời Yêu Thần nói, nên những người đó cũng không dám trực tiếp ra tay với Liễu Lan Yên, chỉ là, dư âm yêu lực giao thủ của những người khác cũng đã đủ muốn mạng Liễu Lan Yên rồi.

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Yêu Chủ thấy bộ dạng chật vật của Liễu Lan Yên, len lén dùng dư quang nơi khóe mắt liếc nhìn Yêu Thần, muốn xem phản ứng của hắn.

Nhưng cuối cùng lại để cho Yêu Chủ thất vọng, Yêu Thần một chút phản ứng cũng không có, mà là giống như không nhìn thấy Liễu Lan Yên bị người đụng phải càng ngày càng hướng sâu vào trong sân.

Bành Trần đi theo Yêu Thần đến cũng là không hiểu nhieu mảy, Tôn chủ để ý Liễu Lan Yên như thế, nếu cứ tiếp tục, thì Liễu Lan Yên có thể còn sống rồi đi, căn bản là si tâm vọng tưởng, chẳng lẽ vài ngày trước đó Tôn chủ đối xử đặc biệt với Liễu Lan Yên thật sự chỉ là do quá rảnh rỗi và nhàm chán sao?

Chẳng lẽ có người sẽ nhàm chán tới mức, không thèm quan tâm đến chuyện quan trọng của bản thân, mà lại đi theo một tiểu nha đầu chơi đùa sao?

"Tôn chủ. . . ." Bành Trần đến gần bên tai Yêu Thần dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được, nhẹ nhàng thấp kêu một tiếng.

Hắn định nhắc nhở Tôn chủ một tiếng, cũng không còn biện pháp nào khác, Liễu Lan Yên chỉ sợ sẽ chết ở hội luận phẩm này thôi.

Yêu Thần đùa giỡn cong lên khóe môi, nhẹ giọng hỏi: "Người có thấy được trên người nàng có nửa điểm vết thương nào không?"

Bị Yêu Thần nói như vậy, đến lúc này Bành Trần mới giật mình, Liễu Lan Yên một đường bị người chen lấn, thế nhưng lại không có một chút dư âm yêu lực nào có thể lưu lại trên người nàng nửa phần dấu vết.

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Này, là trùng hợp sao?

Hay là đã dự tính trước?

Bành Trần không hiểu nhìn về phía Yêu Thần, chỉ thấy bên môi Yêu Thần cong lên nụ cười ý vị sâu xa, nhẹ nhàng nói: "Có trò hay để xem rồi."

Chương 33: Sức Mạnh Ban Đầu. [Uy Lực Sơ Hiển]

Bên trong sân đấu một mảnh hỗn loạn, mọi người đều đem hết toàn bộ yêu lực của mình phóng ra, trong khoảng thời gian ngắn, bên trong kết giới muôn màu muôn vẻ, các loại yêu lực đồng thời phóng ra giống như nhiều chùm pháo hoa nổ rộ, khiến người xem hoa cả mắt.

Cùng với âm thanh ‘rầm rầm’ khi yêu lực va chạm vào kết giới bảo vệ, làm cho lòng người kinh sợ.

Càng đừng nhắc đến nhiều điểm huyết quang theo ánh sáng của yêu lực hiện ra ở bên trong, cho dù là có kết giới bảo vệ, mọi người trên khán đài vẫn loáng thoáng nhìn thấy mùi máu tươi nhàn nhạt.

Rất nhanh, chưa đến nửa canh giờ, đã có người rút lui khỏi sân đấu.

Bất kể là bị bắt buộc hay là tự nguyện, bọn họ đã thua trong hội luận phẩm lần này.

Dur Hân Dật nhìn như đang tùy ý ngồi trên khán đài uống trà nhưng kỳ thật ánh mắt của hắn vẫn chưa từng rời khỏi Liễu Lan Yên lần nào.

Vào lúc mọi người đang chém giết lẫn nhau thì trái lại nàng đã thành công thu hút sự chú ý của nhiều người.

Không vì cái gì khác, chỉ vì nàng là người duy nhất không sử dụng đến nửa phần yêu lực mà trên người lại hoàn toàn không có bất kì vết thương nào.

Mọi người trên khán đài dần dần phát hiện hội luận phẩm lần này có vài người biểu hiện cực kỳ xuất sắc, không chỉ có yêu lực không kém mà còn xuống tay cực kì tàn nhẫn.

Một chút cũng không nhìn ra bọn họ từng là những con cháu thế gia được sống an nhàn sung sướng, mà giống như đã trải qua vô số cuộc khảo nghiệm sinh tử.

Những người này không những hấp dẫn mọi người trên khán đài mà ngay cả người trong sân cũng biết được sự lợi hại của bọn họ, sau khi gặp phải bọn họ, cũng không xuất thủ mà trực tiếp tự động rút lui.

Nhận thua chung quy còn tốt hơn so với mất mạng.

Một canh giờ sau, ngay cả Tạ Hân Tú cũng thối lui vì thể lực không đủ, bên trong sân đấu chỉ còn lại hơn ba mươi người.

Lúc này, toàn bộ người trong sân đều dừng tay, điều này cũng làm cho Tô Hân Hạo tận lực chống đỡ này giờ lấy được một chút thời gian nghỉ xả hơi, vừa ngừng đầu lên liền thấy Liễu Lan Yên đang mơ mơ màng màng đứng ở bên trong sân đấu, chân mày của hắn hơi nhíu lại.

"Lan Yên, ngươi còn không mau rời đi?" Mới vừa rồi hắn không có chú ý tới, làm sao Liễu Lan Yên vẫn còn đang ở bên trong sân đấu được.

"Tô công tử, ngươi hãy cứ trông nom chính mình là được rồi." Liễu Hâm Dung ở một bên lạnh lùng mở miệng, trong lời nói để lộ ra một tia đắc ý.

Lời nói của Liễu Hâm Dung khiến cho Tô Hân Hạo trở nên kinh sợ, trừ hắn và Liễu Lan Yên ra, tất cả các ánh mắt của mấy người còn lại đều không có ý tốt mà nhìn chằm chằm hai người bọn họ, nhất là khi Liễu Hâm Dung chậm rãi đi về phía hắn, những người đó đều tự động tách ra, nhường cho nàng một cái lối đi tới.

Quá rõ ràng rồi.

Căn bản không cần phải suy đoán.

"Bọn họ là người của ngươi?" Cặp mắt Tô Hân Hạo nhìn chằm chằm Liễu Hâm Dung, khẳng định nói.

"Tất nhiên." Liễu Hâm Dung cười đắc ý "Nếu muốn thắng trong hội luận phẩm, làm sao có thể không sử dụng một chút thủ đoạn nhỏ nhoi này?"

"Huống chi, hội luận phẩm cũng không có quy định, không được tìm trợ thủ cho mình." Liễu Hâm Dung đối với kế hoạch của mình cực kỳ hài lòng.

Nói xong, nàng ta hơi ngửa đầu, cổ ý nhìn về phía Dur Cận Thước. Người có thể trở thành Vương Phi, ngoại trừ dung mạo và bối cảnh, còn phải có mưu trí.

Ở trong quy tắc tìm được phương thức có lợi nhất, đây mới là mưu trí cao nhất.

Chỉ có như vậy mới có thể xứng với Dư Cận Thước.

Mục đích tham gia hội luận phẩm lần này, không chỉ là phải toàn thắng, mà quan trọng nhất, nàng muốn chứng minh thực lực của mình với hai người.

Một là Dư Cận Thước, nàng muốn cho hắn biết, phải cùng với loại người gì thành hôn mới là lựa chọn tốt nhất của hắn.

Người còn lại là Yêu Thần, lực lượng của hắn nếu muốn chuyển giao xuống, đương nhiên là muốn chọn ra một người tốt nhất.

Nàng chính là thí sinh tốt nhất trong bọn họ.

"Tô công tử, ngươi còn muốn đấu với ta sao?" Liễu Hâm Dung cũng không có bị thương, nàng vẫn bảo tồn thể lực để chờ đợi thời khắc cuối cùng này.

Tô Hân Hạo liếc mắt nhìn hơn ba mươi người bên cạnh Liễu Hâm Dung, mới vừa rồi biểu hiện thích giết chóc của họ đã lưu lại ấn tượng thật sâu trong đầu hắn, đánh, tuyệt đối sẽ không đánh lại.

"Lan Yên, chúng ta đi." Nhanh chóng cân nhắc tình thế, Tô Hân Hạo che trước người Liễu Lan Yên, ý bảo nàng đi trước, bọn họ lui ra nhận thua.

"Tô công tử, ngươi có thể đi, Lan Yên có đi hay không, cũng không phải do ngươi quyết định." Liễu Hâm Dung cắn răng hừ lạnh nói.

Nhất là bộ dáng Tô Hân Hạo che trước mặt Liễu Lan Yên tràn đầy ý muốn bảo hộ, Liễu Lan Yên là một kẻ ngốc, tại sao còn có nhiều người muốn che chở cho nàng như vậy?

"Thế nào? Ngươi còn muốn ép nàng ở lại hay sao?" Tô Hân Hạo cũng không sợ đắc tội Liễu Hâm Dung, ở hội luận phẩm, không phân chia thân phận cao thấp, ai cũng không thể bởi vì chuyện ở hội luận phẩm mà trả thù sau đó. Đây cũng là quy định, ai vi phạm, chém!

"Tô công tử, cho dù ngươi nghĩ muốn che chở cho mọi người nhà ta, ngươi cũng phải nghe lựa chọn của nàng trước chứ." Liễu Hâm Dung cố gắng kìm nén trái tim đang ghen tỵ của nàng, đem vấn đề này ném cho Liễu Lan Yên.

"Liễu Hâm Dung, ngươi đừng càn quấy, người nào mà không biết Liễu Lan Yên nàng...." Tô Hân Hạo chưa nói hết câu đã dừng lại. Nếu nói ra câu tiếp theo, sẽ làm tổn thương Liễu Lan Yên.

"Nàng làm sao?" Hết lần này đến lần khác Liễu Hâm Dung không có buông tha, tiếp tục hỏi khiến cho Tô Hân Hạo mặt đỏ tới mang tai, nhất thời không biết nên nói như thế nào cho phải.

"Tô công tử, ta muốn thắng hội luận phẩm." Sau lưng vang lên giọng nói sợ hãi của Liễu Lan Yên, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

"Lan Yên!" Tô Hân Hạo không thể tưởng tượng nổi mà kêu lên, nàng rốt cuộc có biết nếu như cứ tiếp tục như vậy thì nàng sẽ không toàn mạng hay không.

"Tô công tử, chuyện giữa hai tỷ muội chúng ta, cũng không phiền đến ngươi hao tâm tổn trí." Liễu Hâm Dung đi về phía trước mấy bước, bức bách Tô Hân Hạo.

"Tô công tử, ta sẽ không rời đi. Đa tạ ngươi." Liễu Lan Yên nhẹ nhàng nói, đổi lấy một tiếng thở dài của Tô Hân Hạo, hắn xoay người rời khỏi sân đấu.

"Lan Yên, bây giờ ngươi lui ra đi. Ta không muốn đa thương ngươi." Liễu Hâm Dung cố ý bày ra một bộ dáng tỷ muội tình thâm, khuyên Liễu Lan Yên rút lui.

Thật ra thì nàng biết, chắc chắn Liễu Lan Yên sẽ không nghe theo lời nói của mình.

Liễu Lan Yên là một kẻ ngu, mà kẻ ngu thì luôn rất cố chấp.

Chuyện mà nàng ta nhận định cho đến bây giờ cũng chưa từng đổi ý một lần nào.

Đúng như dự đoán, Liễu Lan Yên kiên định lắc đầu một cái: "Không muốn."

"Đã như vậy..... Aizzz....." Liễu Hâm Dung nhắm hai mắt lại, xoay người, giống như không đành lòng nhìn thấy tình trạng bi thảm sau đó của Liễu Lan Yên.

Bên trong sân đấu, người được Liễu Hâm Dung thuê liếc mắt nhìn nhau, một người trong đó đi tới, đối phó với người không có một chút yêu lực như Liễu Lan Yên, quả thực là rất dễ dàng.

"Tiểu thư, nhận thua, nhận thua đi!" Tần Tự ở trên khán đài gấp đến độ ánh mắt cũng đỏ lên, liều mạng dùng sức vỗ vỗ tay vịn.

Dư Hân Dật trong lòng cũng căng thẳng, buống chun trà xuống, gắt gao nhìn chăm chăm bên trong sân đấu.

Hắn không biết Liễu Lan Yên muốn làm cái gì, ba mươi người này, căn bản chính là những kẻ liều mạng, Liễu Lan Yên lần này quả là lãnh ít dừ nhiều.

Người đánh Liễu Lan Yên đem yêu lực ngưng tụ ở một chỗ, ánh sáng màu vàng nhàn nhạt ở trong lòng bàn tay hắn lóe lên, xé rách không khí, phát ra

tiếng gào thét, giống như là mãnh thú trong núi sâu điên cuồng gào thét, mọi người nghe được ‘da đầu tê dại tâm hoảng ý loạn’. [da đầu run lên, lòng dạ rối bời.]

Vừa thấy thế tấn công của người kia, tất cả mọi người bên trong hội trường đều hiểu, lần này Liễu Lan Yên tuyệt đối là không có hy vọng sống sót trở về.

‘Đùng’ một tiếng vang thật lớn, hình như là thứ gì bộc phá, mọi người căn bản cũng không thấy rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy một đoàn huyết vụ nổ tung trên sân đấu.

Huyết vụ dần dần phiêu tán, lộ ra Liễu Lan Yên đang lạnh nhạt cười khê, không bị thương một chút nào, về phần người mới vừa rồi tấn công nàng, kết quả không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Lực Lượng Mạnh Mẽ [Vạm Vỡ Lực Lượng]

"Làm sao vậy?"

"Xảy ra chuyện gì?"

‘Oanh’ một tiếng, trên khán đài lập tức vang lên một trận tiếng nghị luận ầm ĩ.

Cũng chưa kịp nhìn rõ, cái người mới vừa rồi tấn công Liễu Lan Yên tại sao lại đột nhiên trở thành mưa máu rồi biến mất.

Cho dù Liễu Lan Yên phản kích, cũng không thể trực tiếp giết người kia trong nháy mắt như vậy.

Thực lực của người kia chính là trình độ yêu lực cấp ba, đừng nói Liễu Lan Yên là một người ngu không có chút yêu lực nào, cho dù đều là người trẻ tuổi tham gia hội luận phẩm như nhau, ở dưới tay hắn cũng không có nửa phần ưu việt.

Nghe được tiếng kinh hô, Liễu Hâm Dung kinh ngạc xoay người, đúng lúc nhìn thấy huyết vụ màu đỏ bay qua, mùi máu tươi nhàn nhạt xông vào mũi, gương mặt có chút ướt, đó là vết máu trên không trung trung bắn vào.

Liễu Hâm Dung không thể tin được đưa tay sờ vết máu trên mặt mình, cúi đầu, sững sờ nhìn chăm chăm màu đỏ máu trên đầu ngón tay nàng.

Hắn ta lại bị đưa ngốc như Liễu Lan Yên giết chết?

"Chuyện gì đã xảy ra?" Liễu Hâm Dung giận dữ hỏi những người đang ngây ngốc kia, nàng chỉ một số bạc lớn mời bọn họ đến không phải để cho bọn họ ngẩn người ở đây.

"Nàng, nàng ta..... Giết người của chúng ta."

Người bị Liễu Hâm Dung hỏi, rốt cuộc cũng hoàn hồn, run rẩy giơ cánh tay chỉ vào Liễu Lan Yên, về mặt kia giống như là nhìn thấy quỷ.

"Làm sao có thể?" Nói ai giết người cũng có thể, nhưng mà nói Liễu Lan Yên giết người, còn là một người có yêu lực cấp ba, không bằng nói cho nàng biết là mặt trời mọc từ phía tây còn có thể dễ tin hơn một chút.

"Liễu tiểu thư, chuyện lần này....." Nhìn thấy bộ dạng của người vừa mở miệng nói chuyện kia, hắn có ý định rút lui.

"Các người nhìn nàng có nửa phần yêu lực hay không?" Liễu Hâm Dung không chờ người kia nói xong, lập tức chỉ vào Liễu Lan Yên, nàng vẫn không tin, Liễu Lan Yên là một người bất tử chi thân.

Nàng làm thế nào cũng không thể diệt trừ Liễu Lan Yên, có phải không?

Nghe được lời của Liễu Hâm Dung, những người đó cũng từ từ quan sát Liễu Lan Yên, quả nhiên, ở trên người nàng không có nửa phần dấu hiệu của yêu lực. Vấn đề là, người của bọn họ vừa rồi xác thực đã chết.

Mấy người cho nhau một ánh mắt, từ từ tạo thành vòng vây, tiến tới gần Liễu Lan Yên.

Theo cước bộ di động của bọn họ, yêu lực trên người đang không ngừng tăng vọt, xem ra mới vừa rồi một màn kia đã để lại cho bọn họ một ấn tượng quá sâu, lần này bọn họ không dám lơ là.

Bọn họ muốn cùng nhau hợp lực, cùng nhau chém giết Liễu Lan Yên.

"Nhị lão gia, van cầu ngài, mau để cho Liễu Hâm Dung tiểu thư dừng tay. Ta van xin ngài." Tần Tự thấy tình huống bên trong sân đấu, xoay người 'bịch' một tiếng, liền quỳ xuống trước mặt Liễu Tấn Lợi, không ngừng cầu xin.

Bà không vào được sân đấu, chỉ có Liễu Tấn Lợi mới khuyên nhủ được Liễu Hâm Dung, bà không muốn nhìn thấy tiểu thư của mình phải chết.

"Hội luận phẩm không cho phép có nửa điểm ngoại lực tham dự, ta cũng không có biện pháp." Bây giờ Liễu Tấn Lợi cũng không biết mình đang có tâm trạng gì.

Sau lưng Liễu Lan Yên còn có Yêu Thần, con gái của mình làm vậy thật quá lỗ mãng rồi.

Nhưng mà, cho dù ở hội luận phẩm giết người, cũng không có ai so đo tính toán.

Tôi tham gia hội luận phẩm vốn chính là sẽ có thương vong, điều này tất cả mọi người đều hiểu.

Liễu Tấn Lợi không thêm đề ý phản ứng của Tần Tự mà nhìn về phía Yêu Thần trên ghế chủ vị, thấy hắn vẫn lười biếng tựa vào ghế ngồi như cũ, cũng không có vì tính huống bên trong sân đấu mà dao động nửa phần cảm xúc.

Liễu Tấn Lợi trong lòng 'lộp bộp' một tiếng, vậy có nghĩa là Yêu Thần không đề ý đến Liễu Lan Yên sao?

Liễu Lan Yên đưa lưng về phía khán đài, nghe được giọng nói của Tần Tự, cặp mắt vẫn bình tĩnh như nước kia đột nhiên lóe ra một tia ánh sáng sắc nhọn, hơi ngẩng đầu lên, từng bước lướt qua đám người, nhìn thẳng về phía Liễu Hâm Dung.

Chỉ một cái nhìn như vậy thôi đã khiến cho con ngươi của Liễu Hâm Dung đột nhiên co rút một trận, giống như có một lưỡi dao sắc bén xuyên thấu qua hai tròng mắt nàng ta, đâm thẳng vào trái tim, đau đến mức khiến thân thể nàng ta run lên, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Liễu Lan Yên nữa.

"Liễu Hâm Dung, ta sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết." Thanh âm quen thuộc nhưng giọng điệu lại không hề giống, lạnh lẽo tựa như truyền đến từ âm phủ, âm hàn thấu xương, khiến cả người nàng phát run cảm cập.

Liễu Hâm Dung kinh ngạc ngẩng đầu, không thể tin được nhìn qua, đây là lời mà Liễu Lan Yên sẽ nói ra sao?

Vội vàng ngẩng đầu lên lần nữa, chỉ cảm thấy trước mắt thoáng qua một đạo ánh sáng lạnh tàn bạo, một cỗ mùi máu khiến người ta buồn nôn làm nàng bị sặc, nặng nề ho khan.

Ngẩng đầu nhìn kỹ, lại khiến cho nàng ngây người như phỗng chỉ trong một cái nháy mắt.

Trống không.

Bên người Liễu Lan Yên trống không.

Không có gì cả.

Hơn ba mươi người mới vừa rồi bao vây Liễu Lan Yên, tất cả đều biến mất.

Ừ..... Nói là biến mất cũng không đúng lắm, trên mặt đất, trên tảng đá, đều có một tầng dấu vết màu đỏ nhàn nhạt, giống như là mưa máu rơi xuống, cực kỳ đều đặn.

Theo vết máu nhìn sang, vừa lúc thấy trong tay Liễu Lan Yên cầm một thanh trường kiếm sáng như tuyết, đứng ở trong sân, tay áo tung bay, bộ dạng khát máu mà cười giống như Tu la, khiến cho người ta không rét mà run.

Đừng nói là Liễu Hâm Dung bị dọa sợ đến choáng váng, cho dù mọi người trên khán đài cũng đều sợ đến ngây người.

Bọn họ thể nhưng nhìn được rõ ràng, ba mươi mấy người tiếp cận đi qua, chưa kịp xuất thủ, trong tay Liễu Lan Yên phát ra một đạo ánh sáng trắng sắc bén, hơn ba mươi người kia tất cả đều biến thành mưa máu, phiêu tán ra ngoài.

Những người thực lực mạnh nhìn thấy Liễu Lan Yên một chiêu giết chết hơn ba mươi người, trong đó có khoảng một nửa là yêu lực cấp ba.

Điều này nói lên cái gì?

Thực lực của Liễu Lan Yên ít nhất cũng là yêu lực cấp năm trở lên.

Một người mà bên trong Vương thành mọi người đều biết là cô ngốc, lại là người có yêu lực cấp năm, đây, đây, đây cũng không thể dùng từ khiếp sợ để hình dung tâm tình của mọi người.

Tất cả bọn họ đều nhìn nhăm có phải hay không?

"Ngươi, ngươi..... Ngươi luôn luôn giả vờ ngu?" Liễu Hâm Dung hoảng sợ hét lên, hô lên ý nghĩ trong lòng của tất cả mọi người.

"Liễu Lan Yên, rốt cuộc ngươi có mục đích gì? Làm sao phải giấu giếm yêu lực. Ngươi muốn làm chuyện gì bất lợi đối với yêu giới hả?" Liễu Hàm Dung phản ứng cũng không chậm, lập tức đã nghĩ đến một phương pháp hãm hại Liễu Lan Yên.

"Trong tay ngươi cầm ngọc bài của Đại trưởng lão, bây giờ lại che giấu yêu lực." Liễu Hàm Dung càng nói càng thuận lợi chỉ trích Liễu Lan Yên "Có phải ngươi muốn dùng ngọc bài Đại trưởng lão để điều động nhân mã, sau đó nhân cơ hội đoạt lấy chức vị của Yêu Chủ không?"

Liễu Hàm Dung hét to một hơi, chính mình cũng bối phục mưu trí của mình.

Nàng cũng không tin không thể chinh chết Liễu Lan Yên.

"Liễu Lan Yên, đây là chuyện gì xảy ra?" Dư Cận Thước mở miệng hỏi, chuyện này đã không còn là hội luận phẩm đơn thuần nữa mà liên quan đến chức vị của Yêu Chủ.

Liễu Lan Yên khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía Dư Cận Thước ở trên đài, một cái nhìn bình thường như vậy, lại ẩn chứa sát khí vô tận, khiến cho tim của Dư Cận Thước chợt co rút lại.

Còn chưa kịp suy nghĩ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy thân hình của Liễu Lan Yên bay lên, trường kiếm trong tay giơ lên cao hung hăng chém xuống.

Lực lượng cường hãn ngưng tụ trên không trung, tảng đá bên trong sân bãi nứt ra, cục đá thật nhỏ bị cuốn lên giữa không trung, mọi người bên trong hội trường kinh hãi nhìn Liễu Lan Yên đang ở giữa không trung, chỉ cảm thấy miệng khô, nhịp tim đập như sấm.

Không có ai trốn, không phải là không muốn, mà là không đi chuyển được.

Yêu lực cấp ba trở xuống, trực tiếp té xỉu, thực lực hơi mạnh hơn một chút chỉ lo sử dụng yêu lực để bảo vệ tim mạch của mình, không bị lực lượng mạnh mẽ kia ép đến chết.

Đây, rốt cuộc là lực lượng kinh khủng như thế nào?

Yêu lực cấp tám?

Yêu lực cấp chín?

Sợ rằng không chỉ có như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Lòng Phẫn Loạn

"Tiểu thư!" Tần Tự kêu lên một tiếng sợ hãi, khiến cho động tác của Liễu Lan Yên thoáng dừng lại một chút.

Chỉ trong một chút dừng lại đó, Dư Cận Thước đã tìm được đường sống.

Dư Cận Thước vốn không hề có cơ hội phản kháng vội vàng phóng thích hết yêu lực của mình ra, tất cả yêu lực ngưng tụ lại trước người hình thành một lá chắn yêu lực.

Toàn bộ yêu lực cấp bảyDiễn - đàn - Lê - Quý - Đôn ngưng tụ lại thành lá chắn yêu lực, cho dù là yêu lực cấp bảy muốn phá vỡ lá chắn này cũng phải tốn một phen công phu.

Dư Cận Thước cũng không chút sợ ý, cấp tốc lắc mình tránh đi.

Cũng may Dư Cận Thước không lưu lại nửa giây, trong nháy mắt ngay khi hắn vừa né tránh, đột nhiên cảm giác được một cổ hàn ý lạnh thấu xương đánh úp lại từ phía sau.

Không hề nghĩ ngợi, dưới chân liền dùng sức, khẽ đạp một cái, trực tiếp nhảy ra ngoài thật xa, cảm giác được nguy hiểm cũng đến theo, đáy lòng liền hốt hoảng quay đầu lại.

Lần quay đầu này, khiến hắn sợ tới mức hai mắt mở to, thiếu chút nữa tròng mắt cũng rớt ra.

Nơi hắn vừa đứng lúc nãy, để lại một dấu vết thật sâu, âm xuống dưới đất đến khoảng hai ba mét. Chỗ nứt rất gọn gàng, những phiến đá cứng rắn không hề bị đập vỡ mà sinh ra đá vụn bắn tung tóe, tình huống này, giống như là một miếng đậu hủ bị đao trúc tách ra.

Dư Cận Thước đứng ngơ ngời tại chỗ, không có cách nào tiêu hóa hết thấy tình cảnh trước mắt.

Hắn nào biết rằng những người khác còn kinh ngạc hơn hắn gấp bội, nói là kinh ngạc không Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn bằng nói là hoảng sợ còn hơn.

Dư Cận Thước không nhìn thấy, nhưng bọn họ thấy rất rõ ràng, tấm lá chắn mà Dư Cận Thước dùng hết yêu lực của mình tạo ra, dưới sức mạnh của thanh kiếm, thật giống như bông tuyết gặp phải lửa mạnh vậy, còn chưa chạm tới, đã nhanh chóng tiêu tan.

"Liễu Lan Yên, lớn mật!" Yêu Chủ từ vị trí chủ vị đứng gần, giơ tay tạo một phù chú bắn vào không trung bên trên Liễu Lan Yên, khuôn mặt lộ vẻ tức giận.

Những lời nói vừa rồi của Liễu Hâm Dung, hắn vẫn bán tín bán nghi, lúc này vừa thấy lực lượng khủng bố của Liễu Lan Yên, khiến hắn tin tưởng không thể nghi ngờ.

Thêm nữa là vẻ mặt lúc này của Liễu Lan Yên, làm gì còn vẻ ngốc nghếch ngây ngô như ngày thường, lúc này từng hơi thở khát máu âm lãnh giống như sóng biển thật sự, từng đợt từng đợt đánh vào mọi người, khiến cho bọn họ có cảm giác áp bách gần như hít thở không thông.

Cho nên, hắn khẳng định trăm phần trăm, ngày thường Liễu Lan Yên luôn giả ngu, nhất định là có mưu đồ khác.

"Người tới, bắt cho ta." Yêu Chủ ra lệnh một tiếng, tất cả thị vệ thân cận của hắn Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn đều đứng dậy.

Cái gì?

Vì sao chỉ có binh lính trong hội trường đi?

Đi qua làm gì? Chịu chết sao?

Ngay cả Dư Cận Thước cũng ngần ngại không được đòn công kích kia, binh lính bình thường đi qua, hoàn toàn chính là chịu chết. Cho dù là thị vệ thân cận bên người Yêu Chủ, đi lên cũng chỉ có thể kéo dài được thêm một chút mà thôi.

Không phải là bọn họ quá yếu, thật sự là lực lượng mà Liễu Lan Yên triển lộ ra rất khủng bố, vượt rất xa nhận thức của bọn họ.

Mệnh lệnh của Yêu Chủ khiến Tần Tự phản ứng lại, tiểu thư của nàng gặp nguy hiểm.

Sốt ruột xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Dư Cận Thước, Tần Tự lớn tiếng gọi: "Vương Gia, tiểu thư nhà ta tuyệt đối không có lòng phản loạn. Xin ngài giúp đỡ làm sáng tỏ việc này."

Tần Tự cũng biết, hiện giờ mà đi cầu Liễu Tấn Lợi căn bản là không có nửa điểm tác dụng, tất cả hi vọng của nàng đều đặt trên người Dư Cận Thước.

"Làm sáng tỏ?" Dư Cận Thước nhìn Tần Tự, mặt lộ ra ý cười châm chọc: "Bỏ Vương sao biết được tâm tư của nàng, lại làm sao giúp nàng làm sáng tỏ?"

Chỉ một chiêu không lưu lại lực dư vừa rồi của Liễu Lan Yên, đã khiến Dư Cận Thước sinh lòng sát ý rồi.

May mắn là hắn trốn mau, nếu chậm hơn một bước, chỉ sợ hắn đã sớm hóa thành một bãi máu rồi.

Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn

Hiện tại hắn hận không thể trừ khử Liễu Lan Yên cho thỏa cơn giận, còn kêu hắn làm sáng tỏ cho nàng?

Thật sự là người si nói mộng!

"Vương gia, tiểu thư tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy, mới vừa rồi không phải ngài nói sau khi hội luận phẩm chấm dứt, muốn thực hiện hôn ước sao?" Hiện tại Tần Tự đã bất chấp tất cả, lớn tiếng la lên.

Ý tứ của nàng rất rõ ràng, Liễu Lan Yên và Dư Cận Thước có hôn ước, sao có thể sinh lòng phản loạn được?

Kỳ thực Tần Tự cũng rất kinh ngạc sao đột nhiên Liễu Lan Yên lại bày ra lực lượng cường hãn, nhưng mà, trừ bỏ kinh ngạc trong lòng ra, cũng không còn cảm giác gì khác.

Thực lực Liễu Lan Yên càng mạnh nàng càng cao hứng, chỉ khi có thực lực, mới không bị người khác khi dễ.

Vấn đề là, nếu thực lực này đã trở thành thứ khiến cho Yên Chủ kiêng kỵ, uy hiếp đến tánh mạng tiểu thư, vậy thì không còn là chuyện tốt rồi.

"Hôn ước?" Dư Cận Thước cười khẩy nói: "Ngày đó bốn vương đáp ứng đả Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn ám hỏi với nữ nhi của Đại Trưởng Lão, dường như nữ nhi của Đại Trưởng Lão không phải là Liễu Lan Yên, mà là Liễu Hâm Dung."

Những lời này của Dư Cận Thước không khác gì hung hăng tát Liễu Lan Yên một cái.

Nàng là nữ nhi của Đại trưởng lão, bất quá phía trước Đại trưởng lão này còn một từ "trước", nữ nhi của Đại Trưởng Lão trước.

"Vương gia, ngài, ngài, sao, sao có thể như vậy?" Sắc mặt Tần Tự hết trắng rồi xanh, kinh sợ đến mức hoàn toàn quên đi lễ nghi tôn ti.

Dư Cận Thuốc cũng không tức giận vì thái độ của Tần Tự, chỉ không mặn không nhạt nói một câu: "Một đứa dọa người cũng dám đến chất vấn bô ĐQLQĐn vương, xem ra đây đều là những thứ bình thường Liễu Lan Yên dạy dỗ ra rồi."

"Vương Gia...." Máu trên mặt Tần Tự bay sạch, nàng không có cách nào nói thêm gì nữa, hiện tại cho dù là nói cái gì, cũng chỉ gây thêm phiền toái cho Liễu Lan Yên, đẩy tiểu thư của nàng vào đường cùng mà thôi.

"Khởi động đại trận hộ pháp." Yêu Chủ lạnh lùng ra lệnh, trong nháy mắt đánh Tần Tự rơi vào vực sâu không đáy.

Đại Trận hộ pháp, đó là tuyến phĐQLQĐòng ngự cuối cùng để bảo vệ Vương Thành, chỉ có thời khắc mấu chốt Vương Thành rơi vào cảnh sinh tử tồn vong mới dùng đến.

Yêu Chủ, hẳn muốn đuổi tận giết tuyệt Liễu Lan Yên.

Trái ngược với sự đau khổ sốt ruột của Tần Tự, lúc này Liễu Hâm Dung đang mừng rỡĐQLQĐ như điên.

Dư Cận Thuốc thừa nhận, ở trước mặt mọi người thừa nhận nàng mới là người có hôn ước với hắn, nói cách khác, nàng sắp thành vương phi rồi.

Quan trọng hơn là, Yêu Chủ khởi động đại trận hộ pháp, Liễu Lan Yên hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Không chỉ trừ bỏ được Liễu Lan Yên khiến nàng cực kỳ chóng mặt, quan trọng hơn nữa là, ngọc bài của Đại Trưởng Lão mà Liễu Lan Yên luôn nắm giữ sẽ rơi vào tay của phụ thân nàng, phụ thân nàng sẽ trở thành Đại Trưởng Lão danĐQLQĐh xứng với thực.

Một câu nói của Yêu Chủ, lập tức khiến cho mọi người trong hội trường xôn xao đứng lên, nghị luận ồn ào.

Đại trận hộ pháp?

Thực lực của Liễu Lan Yên đã khủng bố đến mức này rồi hả?

Dư Hân Dật ngồi trên khán đài vô cùng khẩn trương, suy nghĩ trong đầu không ngừng xoay chuyển, nghĩ xem làm thế nĐQLQĐào mới có thể bảo vệ được Liễu Lan Yên.

Đại trận hộ pháp cũng đã khởi động, đây không phải là một phiền toái nhỏ.

Trên không chung quanh hội trường xuất hiện những phù chú kỳ quái, lượn vòng giữa không trung, tạo nên một hình vẽ vô cùng kỳ quái.

Mọi người đều cảm giác được trong đó ẩn chứa một lực lượng khủng bố, nếu đại trận hộ pháp đã khởi động, chi sợ ngay cả cổ thi thể của Liễu Lan Yên cũng không giữ lại được.

Một tầng sương lạnh bao phủ khuôn mặt của Yêu Chủ, nhìn chăm chăm vào Liễu Lan Yên đang đứng giữa đám phù chú trong không trung, đại trận hộ pháp lần này chỉ sử dụngĐQLQĐg trong phạm vi nhỏ, nhưng đối phó với Liễu Lan Yên thì dư sức.

"Chủ Thượng, ngài không có chứng cứ xác thật, không thể bởi vì hoài nghi mà giết tiểu thư!"

Hiện tại hắn mặc kệ Liễu Lan Yên có phải có lòng phản loạn thật sự hay không, đối với người uy hiếp đến địa vị của hắn, hắn thà rằng giết lầm cũng tuyệt không bỏ sót.

Cho nên đối với tiếng thét của Tần Tự, Yêu Chủ trực tiếp ngoảnh mặt làm ngơ, nâng tay, thúc giục đại trận hộ pháp.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ai Có Ý Kiến

Phù chú không ngừng lượn vòng, cấp tốc thu nhỏ thành một vòng tròn khép kín, bay về phía trên đầu Liễu Lan Yên.

"Tiểu thư, chạy mau!" Tần Tự thả người nhảy xuống, trực tiếp nhảy khỏi khán đài, bay vài cái vọt trời sân bên cạnh, định bỏ nhào qua.

Chỉ là, lúc thân thể của nàng vọt tới đã đụng phải một tấm chắn trong suốt, bắn ngược trở ra ngoài, bị ném mạnh xuống đất, quần áo trên ngườiDiendanlequydon.comrơi đều bị ma sát đến rách toát.

Lực bắn ngược rất lớn, có thể thấy được Tần Tự xông vào rất nhanh, vội vàng đến mức nào.

"Vô dụng thôi, lực lượng của ngươi căn bản không thể đối kháng được với đại trận hộ pháp." Đã sớm rời khỏi nơi nguy hiểm Liễu Hâm Dung vui sướng khi người gặp họa nói một câu: "Sớm biết có hôm nay sao lúc trước còn làm? Liễu Lan Yên đã sinh lòng phản loạn, nêu liệu đến kết quả này."

"Liễu Hâm Dung, sao ngươi lại luôn nhọc lòng muốn đẩy tiểu thư nhà ta vào chỗ chết vậy chứ?" Tần Tự ngẩng đầu, phần nộ trùng mắt nhìn Liễu Hâm Dung.

Nếu không phải vừa rồi Liễu Hâm Dung nói hươu nói vượn, Yêu Chủ sao có thể kết luận Liễu Lan Yên sinh lòng phản loạn? [Diendanlequydon.com](#)

Cục diện hiện tại đều là do Liễu Lan Yên tạo thành.

Chỉ là, hiện tại Tần Tự không rảnh mà cùng Liễu Hâm Dung đấu võ mồm, nàng muốn bảo vệ Liễu Lan Yên.

Cho dù muốn đá thương đến tiểu thư nhà nàng, cũng phải đạp qua thi thể của nàng mà đi.

Yêu Chủ mặc kệ bên dưới phát sinh chuyện gì, thúc giục đại trận hộ pháp.

Phía trên [Liễu Lan Yên](#) [Diendanlequydon.com](#) Liễu Lan Yên phát ra tiếng ùng đoành của lực lượng nổ tung, lực lượng không ngừng tăng lên, chuẩn bị phát động công kích.

Tần Tự xông đến vài lần nhưng vẫn chưa vào được, gấp đến độ sắp điên rồi, kì lạ là Liễu Lan Yên ở bên trong đại pháp hộ trận lại không có chút cảm giác nào.

Phù chú ở giữa không trung, nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn vòng tròn lực lượng trên không, bên môi nổi lên một chút ý cười tà tử, nụ cười tươi nhàn nhạt giống như một thanh đao đã từng trải qua giết chóc vạn năm, thâm đậm máu tươi, sắc bén xẹt qua, khiến cho mọi người có cảm giác như bị kim đâm, theo bản năng co rúm lại.

Nhìn thấy nụ cười của Liễu Lan Yên, chân mày của Yêu Chủ cau lại, Liễu Lan Yên này cho dù là có lòng phản loạn thật hay không, cũng không thể giữ nàng lại được.

Hắn không sử dụng được, thì phải nhanh chóng trừ bỏ.

Yêu Chủ nâng tay, một luồng ánh sáng rực rỡ màu đỏ chuyển động theo lòng bàn tay hắn, theo sự chuyển động của luồng ánh sáng này, năng lượng trong vòng tròn [Diendanlequydon.com](#) trên đỉnh đầu Liễu Lan Yên đột ngột tăng lên.

Ở trung tâm vòng tròn đột nhiên xuất hiện một điểm sáng, không đợi mọi người kịp nhìn rõ đó là gì, nó đã trực tiếp nổ thẳng xuống dưới.

Ánh sáng chói lóa khiến cho mắt của mọi người đều trở nên đau đớn, nhắm chặt hai mắt nhưng trong lòng lại thấy ngọt ngào, giống như có một con sóng to vỗ chồm đánh thẳng vào mặt bọn họ, trong nháy mắt khiến cho hô hấp bị ngưng lại, trái tim thống khổ kêu gào như bị đánh nát tả tơi.

Hé miệng, căn bản không có cách nào hít thở không khí được, muốn hô to, nhưng tất cả âm thanh đều bị nghẹn lại ở cổ họng, căn bản là không phát ra được chút âm thanh nào.

Gì mà Liễu Lan Yên, gì mà Đại trận hộ pháp, tất cả đều không có tâm tư để nghĩ đến.

Sự đau đớn đã khống chế tất cả giác quan của bọn họ.

Chỉ có một số ít người thực lực đã trên cấp sáu, mới miễn cưỡng chịu được ảnh hưởng của luồng sáng kia, trong lòng phát rung suy tư về kết cục của Liễu Lan Yên [Diendanlequydon.com](#).

Lần này, chỉ sợ Liễu Lan Yên sẽ phải tan thành mây khói rồi.

Một tiếng "Đình" giòn vang lên, thanh âm dễ nghe giống như hai khối ngọc thạch nhỏ loại thượng hạng va chạm vào nhau.

Chỉ một tiếng vang nhẹ nhàng không lớn như thế, lại giống như viên đá rơi vào giữa mặt hồ, làm nổi lên một gợn sóng li ti, sau đó nhanh chóng lan rộng ra.

Thật dễ chịu, cảm giác thống khổ của mọi người khi bị áp lực của đại trận hộ pháp đánh vào đã được giảm bớt.

Mọi người vừa nhìn lên đều tròn to mắt, Liễu Lan Yên mà bọn họ cho rằng tuyệt đối sẽ tan thành mây khói lại hoàn hảo không chút thương [Diendanlequydon.com](#) tồn đứng thẳng giữa không trung. Phía trên đầu cô, cái gì cũng không còn.

Nói cách khác, đại pháp hộ trận vừa rồi đã biến mất.

Đại đa số mọi người đều hai mắt nhìn nhau, căn bản không biết trong lúc bọn họ nhắm mắt lại đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn quanh trái phải mới phát hiện đa số mọi người đều tròn mắt há hốc mồm, hình thành trạng thái hóa đá.

Còn những người có yêu lực cấp sáu, tất nhiên là nhìn thấy rất rõ một màn vừa rồi.

Ngay khi lực lượng của đại trận hộ pháp trùng trùng đánh xuống, liền đụng phải một phiến lá trúc xanh tươi.

Phiến lá trúc nhẹ bồng này không chỉ hoàn toàn hứng hết công kích của đại pháp hộ trận, còn phản kích lại một cỗ lực lượng, trực tiếp đánh nát đại trận hộ pháp.

"Tôn chủ, đây là ý gì?" Lời của Yêu Chủ, trừ những người đã hơn cấp sáu, những người khác tất cả đều không hiểu gì nhìn qua, sao lại có cả chuyện của Yên Thần?

Chỉ cần nơi nào có người, tin tức gì cũng không giấu kín được, rất nhanh, tình huống vừa rồi mà những người dưới cấp sáu không nhìn thấy được, đã bị truyền ra.

Toàn bộ hội trường lập tức chấn động một trận, không nghĩ tới, Yêu Thần lại ra tay đứng vào giờ phút này.

"Người này..." Ánh mắt ôn hòa của Yêu Thần dạo qua một vòng trên người Liễu Lan Yên, sau đó rơi xuống mặt Yêu Chủ, nhẹ nhàng nói: "Không thể giết."

Lời nói mềm nhẹ, như gió xuân thổi vào mặt, chỉ là, ý tứ trong lời nói kia, tuyệt đối không phải là thương lượng, mà là mệnh lệnh.

"Tôn chủ, Liễu Lan Yên này có lòng phản loạn, tuyệt đối không thể giữ." Trái tim Yêu Chủ run lên, không rõ vì sao Yêu Thần lại nói giúp cho Liễu Lan Yên, nhưng vẫn nói ra suy nghĩ của mình.

Người có khả năng làm ảnh hưởng đến địa vị của hắn, tuyệt đối không thể giữ.

"Lòng phản loạn?" Yêu Thần lơ đãng cười khê, "Dựa vào cái gì mà khẳng định như thế?"

Yêu Chủ mở miệng định tự mình trả lời, đột nhiên nghĩ lại, nhìn về phía Liễu Hâm Dung: "Người tôi nói đi."

Lúc này nói Liễu Lan Yên có lòng phản loạn cũng là Liễu Hâm Dung, để nàng ta trả lời trước là tốt nhất, cũng đỡ để quan hệ giữa hắn và Yêu Thần trở nên không thoải mái.

"Vâng, chủ thượng." Liễu Hâm Dung hành lễ xong, ngửa đầu nói: "Mọi người đều biết, Liễu Lan Yên là một người không có nửa phần yêu lực, ngay cả nội đan cũng không thể ngưng tụ. Sao hiện tại nàng ta lại có nội lực lợi hại như vậy?"

"Yêu lực không thể đột nhiên xuất hiện, nhất định là ngày thường nàng ta cố ý che giấu thực lực của mình. Vô duyên vô cớ ẩn giấu thực lực, không phải có lòng phản loạn thì là cái gì?"

Lý lẽ của Liễu Hâm Dung rất đánh thép, cũng khiến cho mọi người trong hội trường gật đầu liên tục, hiển nhiên là tán thành với lời nói của Liễu Hâm Dung.

"Yêu lực của nàng rất lợi hại?" Yêu Thần cười như không cười nhìn Liễu Hâm Dung, khiến nhất thời nàng không biết ý của Yêu Thần rốt cuộc là gì, đành phải thành thật trả lời: "Vâng, vừa rồi trực tiếp miểu sát (một chiêu giết ngay tập tức) nhiều người như vậy, thiếu chút nữa còn làm Vương Gia bị thương."

Ai chẳng biết yêu lực của Dư Cận Thước là cấp bảy, bởi vậy có thể thấy được thực lực của Liễu Lan Yên mạnh đến mức nào.

"Tôn chủ, chuyện này có chứng cứ vô cùng xác thực, Liễu Lan Yên nàng....."

"Ha ha....." Yêu Chủ còn chưa nói hết, đã bị tiếng cười của Yêu Thần cắt ngang.

Yêu Thần cười to khiến cho mọi người chẳng biết tại sao, không hiểu nhìn hắn, sôi nổi đoán, Yêu Thần sao thế?

"Nếu thực lực của nàng không mạnh thì thật lạ." Thật vất vả mới ngừng được tiếng cười, Yêu Thần chỉ một ngón tay vào Liễu Lan Yên, tự tin cười: "Chẳng lẽ kiếm ô Trần của bản tôn không đối phó nổi với cả một tiểu yêu có yêu lực cấp bảy hay sao?"

"Cái gì?"

"Kiếm Vô Trần?"

"Binh khí bên người của Tôn chủ?"

Một câu của Yêu Thần, triệt để khiến cho mọi người trong hội trường đứng hình, tiếng nghị luận không ngừng tràn ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều dừng lại ở trường kiếm trong tay Liễu Lan Yên.

Yêu Chủ nhanh chóng hồi phục lại từ trong khiếp sợ, cẩn thận nhìn rõ trên dưới, không khỏi hít vào một hơi, đây quả thật là binh khí bên người Yêu Thần - kiếm Vô Trần.

Kiếm Vô Trần.

Ai không biết năm đó Yêu Thần tay cầm một thanh kiếm Vô Trần, lực lượng lay động cả tam giới, không ai địch nổi.

Rút kiếm Vô Trần, thiên địa biến sắc.

Mặc dù kiếm Vô Trần đã phủ bụi hơn ngàn năm, nhưng phong thái tuyệt đại của ngày đó đã sớm khắc sâu trong óc mọi người, vĩnh viễn không thể phai mờ.

Có thể nói, kiếm Vô Trần, chính là tượng trưng cho Tôn Chủ.

Lúc này, kiếm Vô Trần thế nhưng lại xuất hiện trong tay Liễu Lan Yên, điều này có nghĩa là gì, còn cần phải truy cứu đến cùng nữa hay sao?

Trong lòng mọi người càng hoảng sợ, càng nghĩ đến cái ý tứ sâu xa kia, trong lòng càng run rẩy.

"Tôn chủ, kiếm Vô Trần này, sao ngài có thể tùy ý đưa cho người kia như thế?" Sắc mặt Yêu Chủ trắng bệch cười khổ nói. Nỗ lực nửa ngày, mới khó khăn phát ra được thanh âm, run run nói.

Nghe được câu hỏi của Yêu Chủ, khóe môi Yêu Thần chậm rãi giờ lên, lộ ra ý cười ôn hòa, gần từng chữ, nhẹ nhàng nói: "Bản tôn tặng kiếm Vô Trần cho Lan Yên, các người có ý kiến?"

Ý xuân ôn hòa, lại ẩn chứa sát khí khắp nơi, thiên địa đều rét lạnh.

Cả hội trường chìm vào bầu không khí tĩnh mịch, chỉ vì hai chữ trong câu nói của Tôn chủ - tặng cho!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Tặng Cho Nàng

Tặng, tặng cho nàng?

Không phải là cho mượn sao?

Mọi người bên trong hội trường ngơ ngác nhìn nhau, muốn từ trong mắt của đối phương tìm được câu trả lời phủ định, chỉ là trên mặt của đối phương cũng khiếp sợ như bọn họ, đồng thời cũng truyền lại tin tức làm cho bọn họ không thể nào chấp nhận được, nhưng cũng không thể không thừa nhận sự thật này.

Kiếm Vô Trần là do Yêu Thần tặng cho Liễu Lan Yên.

Sau một thời gian ngắn bị kinh sợ mà ngốc trệ, bên trong hội trường liên ồn ào bàn tán, mỗi người ở đây đều không ngừng nói rồi lại hỏi, các loại âm thanh trộn lẫn vào nhau, căn bản là không thể nghe rõ bọn họ đang nói cái gì.

Thật ra thì mọi người cũng không biết mình muốn nghe rõ cái gì, chỉ sợ cũng ngay cả bản thân bọn hắn cũng không rõ ràng lắm nội dung mà những người đó muốn biểu đạt.

Đầu óc trống rỗng, bối rối nghĩ mãi mà không ra nửa điểm đầu mối.

Chỉ cảm thấy hai lỗ toàn là tiếng bàn tán xì xào làm bọn hắn khó chịu, nhìn miệng của những người chung quanh không ngừng khép rồi lại mở, cố gắng nói lên suy nghĩ của mình, nhưng chẳng có ai chú ý đến.

"Tôn chủ, kiếm Vô Trần này là người tặng cho Liễu Lan Yên hay sao?" Yêu Chủ không hổ là Yêu Chủ, phản ứng luôn luôn trước tiên, hỏi Yêu Thần. Chỉ là cho dù hắn có bình tĩnh như thế nào, cũng không thể nào che giấu sự khiếp sợ đang ở trong lòng hắn.

Yêu Thần quay đầu, nhẹ nhàng nhíu mày cười: "Có gì không ổn?"

Nhẹ nhàng nói một câu khiến Yêu Chủ thiếu chút nữa trực tiếp hộc máu.

Đúng, không có bất kỳ cái gì không ổn cả.

Kiếm Vô Trần vốn là binh khí của Yêu Thần, hắn muốn đưa cho ai thì đưa.

Vấn đề là vật quý như vậy lại dễ dàng cho đi. Đây, chuyện này. Thật sự là thật không thể tưởng tượng nổi.

Kiểm Vô Trần tung hoành tam giới vốn đã không phải là một binh khí bình thường, đã sớm trở thành đại biểu cho Yêu Thần, thậm chí có thể nói, nó chính là một phần linh hồn của hắn.

Kiểm Vô Trần như vậy có thể tùy tiện tặng cho người ngoài sao?

"Không có, không có. Không có cái gì không ổn cả." Yêu Chủ khoát tay lia lịa nói.

Đùa gì thế, quý giá đến đâu, trân quý đến đâu cũng là chuyện của Yêu Thần, hắn có quyền gì mà can thiệp chứ?

"Tôn chủ, mặc dù ngài đem kiểm Vô Trần đưa cho Liễu Lan Yên. Nhưng việc nàng che giấu yêu lực cũng là sự thật." Dư Cận Thước ở bên cạnh trầm thấp mở miệng.

Yêu Chủ có thể bỏ qua chuyện vừa rồi, nhưng hắn thì không thể.

Vừa nãy suýt chút nữa hắn đã mất mạng.

Dư Cận Thước thâm độc nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên, đang suy nghĩ làm thế nào để đối phó với nàng, thật là hay cho một lời nói ác độc xuất phát từ trong lòng hắn.

"Yêu lực?" Yêu Thần nhẹ nhàng cười, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, Liễu Lan Yên đang ở giữa không trung từ từ hạ xuống trở về mặt đất, khí thế bức người trong nháy mắt liền biến mất.

Ngay cả nụ cười khát máu trên khuôn mặt của nàng cũng biến mất không thấy đâu nữa, sự ngây ngô khờ khạo thường ngày lại trở lại trên mặt Liễu Lan Yên.

Lúc này nàng đang mê mang chớp chớp đôi mắt to, không biết phải làm sao nhìn tất cả mọi người chung quanh.

"Tiểu thư, tiểu thư, người không sao chứ?" Bước tường chắn biến mất, Tàn Tụ liền chạy tới, một tay ôm Liễu Lan Yên.

Liễu Lan Yên bị Tàn Tụ ôm vào trong lòng, nhưng vẫn như cũ có chút ngu si đần độn, nửa ngày vẫn không phản ứng.

"Tiểu thư, tiểu thư, người sao rồi?" Tàn Tụ bị bộ dạng của Liễu Lan Yên hù sợ, liên tục vỗ nhẹ sau lưng nàng.

"Tàn, Tàn đi. . . ." Liễu Lan Yên nghẹn ngào nửa ngày, nói ra một câu mọi người vừa cười vừa tức đến hộc máu, "Bọn họ khi dễ ta."

Một câu nói như vậy, khiến toàn hội trường đều té ngửa.

Rốt cuộc là ai khi dễ ai vậy?

Cầm binh khí nổi danh của Yêu Thần, giết chết mọi người trong nháy mắt, thiếu chút nữa còn giết chết cả Dư Cận Thước, vậy mà còn dám nói bọn họ khi dễ nàng.

Trong khoảng thời gian đó, mọi người im lặng hỏi trời, yên lặng rơi lệ, trên đời này còn có thiên lý sao?

"Sức mạnh của kiểm Vô Trần thật là mạnh." Tô Hãn Hạo cảm thán một tiếng, chỉ có điều âm lượng của tiếng cảm thán không nhỏ, ở trong hội trường yên tĩnh này, đều bị những người lân cận nghe thấy rõ ràng.

Lời này của hắn cũng là vì giải vây cho Liễu Lan Yên, mới vừa rồi sức mạnh kinh khủng kia cũng không phải bởi vì nàng che giấu yêu lực, mà bởi vì là trong tay nàng là kiểm Vô Trần.

Yêu Chủ nhìn tình huống phía dưới một chút, cười hỏi: "Ý của Tôn chủ là chọn Liễu Lan Yên làm người kế thừa sức mạnh sao?"

Giọng điệu khách sáo, giống như mới vừa rồi sử dụng Đại trận hộ pháp đánh giết Liễu Lan Yên là người khác.

"Bỏn tôn cảm thấy không tệ." Yêu Thần tùy ý khẽ cười, hỏi ý kiến của Yêu Chủ, "Yêu Chủ cảm thấy thế nào?"

Câu hỏi này của Yêu Thần, khiến Yêu Chủ xém chút nữa thổ huyết.

Kiểm Vô Trần cũng đã đưa cho Liễu Lan Yên rồi, bây giờ lại còn hỏi hắn như thế nào?

Nếu Yêu Thần không coi trọng Liễu Lan Yên, làm sao sẽ đem kiểm Vô Trần tùy tiện cho nàng ta?

Thật sự cho rằng kiểm Vô Trần là rau cải trắng à, chỗ nào cũng có sao?

Trong lòng hung hăng khinh bỉ Yêu Thần, nhưng trên mặt Yêu Chủ vẫn không lộ ra nửa điểm cảm xúc, vẫn nở nụ cười như cũ: "Liễu Lan Yên lòng dạ thành thật, không bị trần thế quá nhiều, quả nhiên là người kế thừa sức mạnh xứng đáng."

Nếu đã tìm được người kế thừa, thì còn tham gia luận phẩm làm cái gì?

Trong lòng Yêu Chủ thầm tức giận, thì ra Yêu Thần coi tranh giành vinh dự trong hội luận phẩm này là một trò chơi.

Nếu đã sớm nhìn trúng nàng, thì trực tiếp thu nàng làm đệ tử không phải tốt sao?

Nhất định phải làm như vậy trong cuộc luận phẩm, rốt cuộc là đang tính toán chuyện gì đây?

Dĩ nhiên tất cả sự bất mãn, Yêu Chủ cũng chỉ có thể kêu gào trong lòng, hắn không có dũng khí trực tiếp nói với Yêu Thần, trừ phi hắn muốn Yêu Giới đổi chủ.

"Bôn tôn cũng cho là như thế." Yêu Thần hài lòng khẽ cười, chỉ là khuôn mặt tươi cười của hắn đang nhìn Yêu Chủ, thật sự là đáng ghét cực kỳ.

"Tôn chủ, lần này người chiến thắng là Liễu Lan Yên hay là." Yêu Chủ cẩn thận dò hỏi.

Rõ ràng Liễu Lan Yên không phải dựa vào thực lực của mình mà chiến thắng. Mượn kiếm Vô Trần của Yêu Thần, đừng nói chiến thắng ở hội luận phẩm này mọi người đều biết đến, mà cũng có thể khiến bên ngoài Yêu Giới long trời lở đất.

Rất không công bằng.

"Có thể thuê người khác tới tỷ thí, thì tùy tiện cầm binh khí đi lên cũng không có cái gì vấn đề chứ?" Yêu Thần không thêm để ý, khiến mọi người bên trong hội trường đỏ mặt hôi hám đầm đìa.

Liễu Hâm Dung liên hiệp với người ngoài có chút hèn hạ, nhưng cũng không có nói là không thể. Thời xa xưa cũng không phải là không có vài người liên hiệp trong buổi luận phẩm hay sao.

Nếu đã nói như vậy, thì Liễu Lan Yên cũng không tính là phạm quy.

Vấn đề là binh khí mà Liễu Lan Yên lấy ra, đó là binh khí bình thường sao?

Ý tứ của Yêu Thần đã rất rõ ràng, Yêu Chủ cũng không phải là kẻ không biết làm việc lớn, một trận luận phẩm cũng sẽ chỉ để tìm ra người thắng trận mà thôi.

"Như vậy người chiến thắng lần này." Lúc Yêu Chủ vừa muốn tuyên bố, lại bị Yêu Thần cắt đứt.

"Thôi, thắng thì cũng chỉ là một cái danh hiệu mà thôi, không cần cũng được, đưa cho nàng." Yêu Thần đứng dậy, tùy ý nói, "Chuẩn bị một chút, để Liễu Lan Yên nghỉ ngơi thật tốt, chắc nàng đang mệt mỏi."

Liễu Lan Yên mệt mỏi?

Xin hỏi một câu, hội luận phẩm sẽ làm gì nàng sao?

Lời nói của Yêu Thần khiến mọi người cùng nhau nhìn trời, không thể phản bác được.

Về phần người thắng trận lần này ở hội luận phẩm là Liễu Hâm Dung, nhưng một chút nàng cũng không có cảm giác hưng phấn, chỉ cảm thấy bị vũ nhục thật nhiều.

Chiến thắng, không phải là do nàng giành được, mà là do Liễu Lan Yên không cần đưa cho nàng.

Nàng lại bị một kẻ ngu bó thí?

Bên tai là giọng nói của Yêu Chủ tuyên bố nàng chiến thắng, chỉ là vinh quang vô thượng lúc này tất cả đều biến thành sỉ nhục, chứng như thép nguội đâm thật sâu vào đáy lòng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Sức Mạnh Của Ai ?

Buổi tối trong vương cung còn có một bữa tiệc ăn mừng, chỉ là khách mời lần này, chẳng ai thêm chú ý tới nhân vật chính Liễu Hâm Dung cả.

Tuy nhiên tất cả những kẻ có thân phận, vẫn không quên đi chúc mừng Liễu Hâm Dung.

Mặc kệ nàng là người thắng trận lần này có phải được người ta bó thí hay không, nhưng việc nàng sẽ trở thành Vương phi là không thể nghi ngờ.

Đám thể gia Quý tộc khen ngợi nhiều hơn một chút, không ai ngốc nghếch đến nỗi đi đến gần Vương gia Dư Cận Thước đang bốc hỏa để tự gây khó dễ cho bản thân mình.

Liễu Hâm Dung liên tiếp nhận lấy những lời chúc mừng của mọi người, nụ cười trên mặt rất nhanh cứng ngắt.

Không phải là bởi vì nàng cười quá lâu, mà là do những lời chúc qua loa cho có lệ của đám người đó.

Nếu là trước kia sau khi hội luận phẩm chấm dứt, người thắng trận sẽ được mọi người hâm mộ, mà ngay cả ở trong hội luận phẩm nếu có biểu hiện không tầm thường cũng sẽ có người đến a dua nịnh hót, tặng quà.

Những người tham gia hội luận phẩm đều biết, đây chính là một nền tảng để nâng cao thực lực, ở độ tuổi này của bọn hắn, có thể có biểu hiện phi thường như thế, ngày sau tiền đồ có thể phát triển không giới hạn.

Cứ tưởng rằng, lần này nàng sẽ nổi bật nhất, cứ tưởng rằng, nàng sẽ là người trẻ tuổi kiệt xuất nhất.

Cho nên nàng tiêu phí một số tiền lớn mời người giúp đỡ, đến lúc sắp tham gia luận phẩm cho người nghiên cứu cả đêm, tiêu hao đủ thứ làm đủ việc cực nhọc, cuối cùng lại thất bại trong gang tấc.

Đúng, nhìn bề ngoài dường như là nàng thắng.

Vị Vương phi chưa cưới qua cửa của Vương Gia, là người thắng trận trong hội luận phẩm, nhưng nếu suy nghĩ kỹ một chút, thì cái nào mới thật sự là do nàng tự tay giành lấy đây?

Trước mặt bao nhiêu người, bọn họ đều biết người thắng trận trong luận phẩm là Liễu Lan Yên, bởi vì nàng ta không cần nên mới bố thí cho nàng.

Về thân phận Vương phi tương lai. Động não một tí cũng biết, đó là Dư Cận Thước không muốn cưới Liễu Lan Yên nên viện cớ tìm nàng.

Chỉ cần nghe một chút mấy lời bàn luận của những người trong bữa tiệc, sau khi chào hỏi qua nàng, trong miệng cũng chỉ có một tên -- Liễu Lan Yên.

"Tôn chủ tặng kiếm Vô Trần cho Liễu Lan Yên, chuyện này thật đúng là ngoài ý muốn."

"Ha ha. Nói không chừng là Liễu Lan Yên có chỗ nào đó hơn người, được tôn chủ nhìn trúng."

"Cũng có thể, lần trước Liễu Lan Yên muốn nội đan của Tôn chủ, Tôn chủ cũng không có tức giận đó sao?"

"Đúng vậy, Đúng vậy a. Xem ra địa vị của Liễu Lan Yên ở trong lòng Tôn chủ quả là không thấp nha."

Liễu Hâm Dung nắm chặt ly rượu trong tay, các đốt xương ngón tay bởi vì dùng sức quá độ mà trắng bệch, nghiến răng ken két.

Rõ ràng bữa tiệc này tổ chức cho nàng, tại sao không có ai chú ý đến nàng, lại cố tình đi thảo luận về nữ nhân ngốc Liễu Lan Yên chết tiệt kia.?

"Dung nhi, đừng nghĩ nhiều như vậy, người thắng trận và cả chức vị Vương phi đều thuộc về con. Không cần quá để ý mấy chuyện nhỏ nhặt này." Không ai hiểu lòng con gái hơn cha đẻ, cho nên dĩ nhiên Liễu Tấn Lợi hiểu rất rõ bất mãn trong lòng Liễu Hâm Dung.

Chỉ là, theo hắn những việc này đều là chuyện nhỏ.

Chỉ cần bám lấy cây to Liễu Cận Thước này, ngày sau ở Yêu Giới, địa vị của bọn hắn tuyệt đối không cần phải lo lắng rồi.

Về phần Tôn chủ, căn bản là không cần lo lắng nhiều.

Thực lực của Tôn chủ ở Yêu Giới mặc dù rất lớn, nhưng Tôn chủ vẫn luôn vô tâm với chức vị Yêu Chủ.

Cho nên đối với kết quả ngày hôm nay, Liễu Tấn Lợi hết sức hài lòng.

"Con hiểu, thừa cha." Liễu Hâm Dung cố gắng áp chế sự tức giận xuống, nở nụ cười đi vòng qua chào hỏi qua đám người xung quanh.

Nàng nhất định sẽ giam nát Liễu Lan Yên ở dưới chân, nhất thời bại mà thôi, nàng tuyệt đối sẽ không thua.

Mọi người ở trong điện đều nghị luận chuyện của Liễu Lan Yên, đồng thời ánh mắt bọn họ không ngừng nhìn về phía cửa ra vào, muốn chính mình là người đầu tiên nhìn thấy nhân vật chính mà bọn họ đang bàn tán không ngừng. Chỉ là đã làm cho bọn họ thất vọng rồi.

Mãi cho đến lúc bữa tiệc kết thúc, Liễu Lan Yên và Tôn chủ vẫn không xuất hiện.

Tất cả mọi người đều chú ý đến nhân vật chính chưa từng xuất hiện, cho nên bữa tiệc kết thúc một cách qua loa đại khái.

"Tại sao Liễu Lan Yên chưa đến?"

"Đúng đấy, dù nàng được Tôn chủ coi trọng thế nào nữa, nhưng cũng quá kiêu ngạo rồi."

Đám người đang mãi nói, đột nhiên thấy một chiếc xe ngựa xa hoa từ trong Vương cung rời đi.

Xe ngựa đơn giản, không có đồ trang trí gì, nói nó xa hoa đó là bởi vì phía trên chiếc xe, cây đèn dùng để chiếu sáng đều là do Ngọc Thạch tạo thành, bên trong cũng không có ngọn đèn dầu nào cả, mà là Nguyệt Quang Thạch thừa thốt chiếu sáng.

"Đó không phải là Tôn chủ" Có người nhỏ giọng kêu lên, đã nhận ra xe ngựa đó tượng trưng cho người phương nào.

"Nghe nói là Liễu Lan Yên một mối, nên Tôn chủ trực tiếp mang nàng trở về." Có một người biết một chút tin đồn giảm thấp âm lượng xuống, đặc ý nói.

Mọi người hít sâu một hơi, xem ra ngày sau nhất định bọn họ phải đi kết giao với Liễu Lan Yên mới được.

Địa vị của nàng ở trong lòng Tôn chủ cũng quá đặc biệt đi.

Bên trong xe ngựa, Tôn chủ ngồi ở bên cạnh nhìn Liễu Lan Yên đang ngủ say mà cười đến hết sức dịu dàng.

Ánh mắt dịu dàng như vậy làm Bành Trăn rợn cả tóc gáy, Tôn chủ thực sự quan tâm Liễu Lan Yên hay là đang tính kế nàng ấy?

Cho dù là lý do nào đi nữa, hình như Liễu Lan Yên cũng không đủ tư cách, đây cũng chính là lý do mà hắn cảm thấy tò mò nhất.

Tất cả đáp án đều ở ngay trước mắt, chỉ là được ngăn cách bởi một tấm rèm mỏng mà thôi, nhưng sau khi vén tấm rèm lên, một người đang ngủ say, một người thì ở bên cạnh cười khê, không có một người nào chịu cho hắn đáp án cả.

Bành Trăn uể oải đưa tay xoa trán, chuyện làm sao lại phát triển đến nước này?

Bên trong xe ngựa cực kỳ an tĩnh, có lẽ nói chính xác thì yên tĩnh đến quỷ dị mới đúng. Chỉ có tiếng vó ngựa nện trên tảng đá phát ra âm thanh thanh thúy cùng với tiếng bánh xe chạy lăn đi lăn lại, khiến sự yên tĩnh này càng lúc càng nặng nề.

Trở lại nơi ở của Yêu Thần, tự nhiên có người an bài thích đáng cho Liễu Lan Yên.

"Tôn chủ, bây giờ có thể đi được chưa?" Bành Trăn mặc kệ Liễu Lan Yên có vị trí đặc biệt gì trong lòng Tôn chủ, hắn chỉ quan tâm cái chuyện vẫn luôn luôn bị kéo dài kia mà thôi.

"Ừm, ngày mai khởi hành." Yêu Thần nằm trên ghế đệm, tùy ý nói.

Nghe được quyết định của Yêu Thần, Bành Trăn rút cuộc thở dài một cái, trong lòng buông xuống đại sự, lòng hiếu kỳ lập tức xông ra, thận trọng hỏi "Tôn chủ, ngài thật sự muốn nhận Liễu Lan Yên làm đệ tử?"

"Người cảm thấy có vấn đề?" Yêu Thần cười như không cười nhìn Bành Trăn một cái, cũng không có ý tứ tức giận gì.

Bành Trăn đi theo Yêu Thần đã lâu, cũng là tâm phúc của Yêu Thần, nên lá gan cũng hơi lớn một chút, gật đầu phụ họa: "Nàng không có yêu lực, nói cho cùng tu luyện vẫn phiền toái một chút."

Bành Trăn đã nói rất khách khí, không có trực tiếp nói Liễu Lan Yên căn bản là một phế vật.

Nghe được lời nói của Bành Trăn, Yêu Thần nhẹ nhàng nhếch môi, cười hỏi: "Người cảm thấy nàng thật sự là gốc nữ sao?"

"Không phải sao?" Bành Trăn bị câu hỏi này của Yêu Thần làm ngậy ngẩn cả người.

"Kiếm Vô Trần cũng không phải là người bình thường có thể dễ dàng sử dụng." Yêu Thần giống như có ngụ ý nói, khiến Bành Trăn kinh ngạc đến trợn to cả hai mắt, lên tiếng kinh hô, "Chẳng lẽ sức mạnh ở trên hội trường chính là của Liễu Lan Yên?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Tâm Linh Tương Thông

Bành Trăn kinh ngạc nhìn chằm chằm Yêu thần, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra chút đầu mối, đáng tiếc, mặc cho Bành Trăn nhìn nửa ngày, cũng không có nhìn ra nửa điểm đầu mối.

Thở dài một tiếng, Bành Trăn nhận thua: "Tôn chủ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ngài cũng đừng cùng tiểu nhân thừa nước đục thả câu."

Bành Trần nói giọng nhún nhường, hần đoán không ra, thế nào cũng đoán không ra?

"Khó mà nói được." Lời của Yêu thần vừa nói ra, khiến cho Bành Trần thiếu chút nữa trực tiếp học máu mà chết, cái gì gọi là khó mà nói được?

Khó mà nói, vậy mà vừa rồi còn nói như vậy?

Bành Trần không nhận được nữa hướng về phía nóc nhà liếc mắt, đùa bỡn hần phải không?

Thấy bộ dáng buồn bực của Bành Trần, Yêu thần nhẹ nhàng nở nụ cười, chuyện có thể làm cho hần vui vẻ thật đúng là không có nhiều lắm, chỉ có Bành Trần người là thuộc hạ mà lại không giống như thuộc hạ này còn có thể khiến cho tâm tình của hần tốt hơn một chút.

"Thực lực của nàng như thế nào, trước mắt còn chưa nhìn rõ, nhưng mà có thể khẳng định, Liễu Lan Yên tuyệt đối không phải là người si ngốc như trong miệng của người đời."

Yêu thần như có điều suy nghĩ, thật ra thì, ở trên người Liễu Lan Yên có quá nhiều bí ẩn, hần muốn nhanh chóng mở ra, vội vàng muốn biết đáp án bên trong.

Nhưng mà, bí ẩn nặng nề kia lại khiến hần có chút do dự, chỉ sợ sau khi mở ra, bên trong lại không phải đáp án mà hần muốn.

"Nàng giấu giếm thực lực thật sự?" Trong lòng Bành Trần đã nghĩ tới đáp án này, chỉ là, lấy được đáp án khẳng định từ trong miệng Yêu thần, vẫn còn khiến hần kinh ngạc không thôi.

Đối với kinh ngạc của Bành Trần, Yêu thần chỉ là khẽ cười không nói.

Bành Trần hiện tại không kịp suy nghĩ Yêu thần nghĩ như thế nào, từ từ suy nghĩ đến chuyện Liễu Lan Yên lấy thuốc, suy tư hồi lâu, cảm thán: "Nếu quả thật ẩn giấu thực lực như lời của ngài, thì Liễu Lan Yên quá kinh khủng."

Yêu thần cười mà như không cười liếc Bành Trần một cái, cũng không quản hần, mặc cho hần đứng đó lăm bằm lâu bầu.

"Nếu như nói trước kia Đại trưởng lão thay Liễu Lan Yên che giấu thực lực, báo cáo ân tình có thể thứ lỗi, dù sao cũng là nữ nhi ruột thịt của mình. Nhưng mà, Đại trưởng lão trước kia đã chết, Liễu Tấn Lợi có lý do gì giúp Liễu Lan Yên giấu giếm thực lực?"

"Huống hồ, Liễu Lan Yên vẫn sống bên trong Liễu phủ, tuyệt đối không thể nào một chút sơ hở cũng không có." Bành Trần càng suy nghĩ càng cảm thấy khó hiểu.

Làm sao sẽ xuất hiện tình huống như vậy?

"Người cảm thấy Tần Tự là người như thế nào?" Yêu thần hỏi vấn đề hết sức đột ngột, khiến Bành Trần phải sửng sốt, chuyện này cùng Tần Tự có quan hệ gì?

Nhưng mà, nếu như Yêu thần hỏi như vậy, thì nhất định là có lý do của hần.

Bành Trần cùng liền suy nghĩ theo vấn đề của Yêu thần đi xuống.

Trong đầu toát ra bộ dáng của Tần Tự, phải nói đến lòng trung thành đối với Liễu Lan Yên, đó là khẳng định. Nhưng mà, Tần Tự giống như có chút ngốc.

Cùng Tần Tự tiếp xúc không nhiều lắm, từ mấy câu nói trên hội trường kia đại khái cũng có thể suy đoán ra tính tình của Tần Tự, ngốc hê hê.

Chờ một chút.

Trong đầu Bành Trần linh quang chợt lóe, đột nhiên nghĩ tới điều gì.

Nếu Liễu Lan Yên thật sự giấu giếm thực lực như trong lời nói, nàng tuyệt đối không phải người si ngốc như bề ngoài. Có thể đem thực lực của mình ẩn núp sâu như vậy, tuyệt đối không phải là người bình thường có thể làm được.

Liễu Lan Yên thâm sâu khó lường như vậy sẽ tùy tiện chọn một người chỉ có trung thành không có đầu óc để bên người hay sao?

Nói cách khác.....

"Tần Tự là giả vờ ngốc." Bành Trần kích động kêu lên, trên mặt lộ ra nụ cười hưng phấn.

Thì ra là như vậy, ngay cả đều không thể không bội phục Liễu Lan Yên, không chỉ có kỹ thuật diễn kịch cao, hơn nữa ngay cả người bên cạnh cũng đều dễ dàng được tốt như vậy.

Hưng phấn nói xong, vừa ngẩng đầu, lại phát hiện Yêu thần hăm sâu ở trong ghế mềm, khóe mắt chứa một chút hài hước vui vẻ, cười thẳng đến trong lòng hần thấy sợ hãi.

Chẳng lẽ, hán đoán không đúng?

"Tôn chủ, ta nói đúng không?" Phải nói chuyện tình khiến Bành Trăn sợ nhất trên đời này, không phải sinh tử, mà là nụ cười của cái vị trước mắt này.

Yêu thần cười một tiếng, dù sao vẫn cảm giác được không có chuyện gì tốt.

"Đường như sau khi Liễu Tấn Lợi tiếp nhận chức vị trưởng lão, Liễu Lan Yên vẫn ở tại Thiên viện đi." Yêu thần lại nói một câu không liên quan, làm cho Bành Trăn khó hiểu gật đầu "Đúng vậy".

Chuyện này cùng với vấn đề mới vừa rồi của hán có quan hệ gì sao?

"Tất cả mọi chuyện đều do Tần Tụ làm, không sai chứ?" Yêu thần cũng mặc kệ trong lòng Bành Trăn rối rắm như thế nào, vẫn như cũ nói.

"Đúng, không sai." Bành Trăn liên tục gật đầu, những vấn đề này ngầm điều tra một chút đều rõ ràng, làm sao còn phải nhắc lại một lần?

"Cho nên...." Yêu thần nói hai chữ xong, liền ngậm miệng không nói nữa, chờ đến lúc Bành Trăn thiếu chút nữa là phát điên, cuối cùng không thể không hỏi đến một câu: "Tôn chủ đại nhân, cho nên cái gì à?"

Muốn hán nôn nóng mà chết hay sao?

Yêu thần liếc mắt nhìn Bành Trăn, than nhẹ một tiếng, ngón trỏ nhẹ vuốt trán mình, trêu nói: "Bành Trăn, chính ngươi không thể sử dụng cái gì đó ở trên cổ hay sao?" [cái đầu ở trên cái cổ, haha.]

Một câu nói khiến mồ hôi của Bành Trăn chảy ròng ròng, đây không phải là mắng hán không có đầu óc hay sao?

Được rồi, không có đầu óc thì không có đầu óc, hán nhận, cho nên mau nói cho hán biết đáp án đi.

Nhìn ánh mắt Bành Trăn rối rắm lại chờ đợi, yêu thần rút cuộc nhân nhạ nói ra: "Một người nếu như không có biện pháp luôn luôn che giấu bản tính của mình, như vậy còn không bằng giả ngốc."

"A?" Bành Trăn kinh ngạc há to miệng, đây là đáp án gì?

Nhưng mà, Bành Trăn có thể ở bên cạnh yêu thần một ngàn năm, cũng không phải hạng người có tiếng mà không có miếng, suy nghĩ theo lời của yêu thần, đáp án rõ ràng đã bày ra trước mắt của hán.

Chỉ là đáp án này, khiến cho Bành Trăn càng thêm chần chừ, đập đầu áp ứng kêu lên: "Tâm tư của Liễu Lan Yên thế nhưng lại kín đáo như vậy."

Liễu Lan Yên giấu mình sống trong viện, cũng không cùng ngoại nhân tiếp xúc nhiều, phản ứng bên ngoài của nàng chính là phản ứng chân thật nhất, tự nhiên là không có ai thông qua biểu hiện của Tần Tụ tới hoài nghi Liễu Lan Yên.

Nói cách khác, Liễu Lan Yên chỉ dùng Tần Tụ để chặn lại tất cả tầm mắt tìm tòi nghiên cứu của người bên ngoài.

Liễu Lan Yên làm như vậy quả thật tốt hơn rất nhiều.

Nếu như người bình thường giả vờ si ngốc để ẩn giấu thực lực, đối mặt là quá nhiều người, mà Liễu Lan Yên chỉ cần đối mặt với Tần Tụ là được rồi.

Chỉ cần để Tần Tụ tin tưởng nàng không có nửa điểm yêu lực, là một người đầu óc bị kích thích đến si ngốc, như vậy những người khác đừng vọng tưởng thông qua Tần Tụ tới thăm dò Liễu Lan Yên, tất nhiên là tin tưởng trăm phần trăm.

Về phần mấy lần cùng ngoại nhân tiếp xúc, lấy kỹ thuật diễn kịch của Liễu Lan Yên, tuyệt đối sẽ không có sơ hở, trừ phi là tự nàng muốn lộ ra.

Tâm cơ thật là khủng khiếp, suy nghĩ thật kín đáo.

Càng nghĩ trong lòng Bành Trăn càng phát lạnh, Bành Trăn đột nhiên toát ra một ý nghĩ kỳ lạ, ý tưởng kia mãnh liệt như vậy, khiến hán không kìm được nói ra.

"Tôn chủ, ngài với Liễu Lan Yên là tâm linh tương thông sao?"

Đều giống nhau trong ngoài không đồng nhất, giống nhau tâm cơ thâm trầm, hai người này thấy thế nào cũng là tuyệt phối.

"Tâm linh tương thông?" Yêu thần khóe môi cười yếu ớt, khóe mắt nhiễm một phần tà ý: "Đây là một cuộc chơi không cách nào thối lui ra khỏi màn, hoặc sống hoặc chết."

Rõ ràng ôn hòa vui vẻ như vậy, giọng êm ái như vậy, lại khiến cho trong lòng Bành Trăn chợt cảm thấy căng thẳng, cảm thấy ngưng trọng trong lời nói nhẹ nhàng băng quơ của yêu thần.

Khó hiểu nhìn sang, lại cảm giác được yêu thần như có như không dưới ngọn đèn dầu, giống như tùy thời đều có thể biến thành gió bay đi.

Chương 40: Sâu Không Lường Được

"Tôn chủ....." Bành Trần theo bản năng kêu lên một tiếng, làm sao hắn có thể cảm thấy tôn chủ giống như có thể biết mất bất cứ lúc nào.

"Đi xuống chuẩn bị đi." Yêu thần cười thu hồi ánh mắt, khoát tay một cái, ý bảo Bành Trần đi xuống.

Bành Trần hành lễ, không tiếng động lui ra ngoài.

Đi vào trong viện, gió đêm khẽ thổi tới, bên tai là tiếng lá trúc xào xạc chạm vào nhau vang lên, khiến Bành Trần có chút hốt hoảng, có loại cảm giác không chân thật.

Hắn đi theo Tôn chủ đã có ngàn năm, người ngoài nhìn vào, Tôn chủ làm việc tùy tiện, thật ra thì, trong cảm giác của hắn, Tôn chủ vẫn luôn không có lúc nào vui vẻ.

Dường như Tôn chủ làm việc theo sở thích của mình, nhưng mà, một chút cũng không vui vẻ.

Bành Trần than nhẹ một tiếng, chuyện của tôn chủ không phải là chuyện mà hắn có thể suy đoán, vẫn nên chuẩn bị chuyện ngày mai cho thật tốt đi.

Bành Trần rời đi, bên trong gian phòng khôi phục sự yên tĩnh, để Yêu thần có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Nhắm hai tròng mắt lại, thật lâu không có di chuyển, giống như hắn đã ngủ.

Qua rất lâu sau, khoe môi của cái người ngủ say đó hơi cong lên, rõ ràng, tâm tình của người nọ rất tốt.

Đêm khuya địa phương vắng người, trừ âm thầm đề phòng người ở ngoài, tất cả những người khác đều ngủ say.

Liễu Lan Yên vốn đã ngủ say chậm rãi mở mắt ra, lười biếng duỗi thắt lưng một cái ngồi dậy, tùy ý quan sát gian phòng một cái, nhẹ nhàng cười.

Yêu thần ngược lại rất chân thành, an bài cho nàng một gian phòng cực kỳ thoải mái.

Liễu Lan Yên đứng dậy, đem cửa sổ nhẹ nhàng mở ra, gió đêm lập tức thổi vào, hết sức nhẹ nhàng khoan khoái.

Xa xa một mảnh tối tăm, hoàn toàn không thấy rõ cái gì, bên tai chỉ nghe được tiếng gió đêm lướt nhẹ qua lá cây vang lên tiếng xào xạc.

Thình thoảng có một hai tiếng côn trùng kêu lên, phá vỡ yên tĩnh của ban đêm, nhưng cũng không có cảm giác phiền hà, chỉ cảm thấy sức sống tràn trề.

Nhẹ nhàng đem tóc dài bị gió đêm thổi loạn vén đến sau tai, Liễu Lan Yên tựa vào bên cửa sổ, đang ngồi yên lặng, giống như là nửa đêm tỉnh lại nằm chán hứng gió đêm.

Người ở chỗ tối luôn luôn giám thị nhất cử nhất động của Liễu Lan Yên, sau khi nhìn thấy tình huống của nàng, thấy nàng không có những hành động khác, những người đó cũng liền ai làm việc người nấy, không có bẩm báo cho Yêu thần.

Nơi ở của Yêu thần có thể nói là cực kỳ yên bình, xa xa bên cạnh dòng sông trong núi, có một cô gái mặc hồng y đang ngồi trên tảng đá ở bờ sông, bàn chân trần khuấy nước sông.

Dưới ánh trăng, nước sông bị khuấy một vòng lại một vòng gợn sóng, sóng nước trong veo, nhìn rất đẹp mắt.

Đột nhiên, sau lưng nữ tử hồng y xuất hiện một bóng đen, còn chưa có nhìn rõ là cái gì, ở xa xa phát ra một tiếng vang trầm đục, ngay sau đó truyền đến một tiếng quát: "Băng, đừng càn quấy."

Nghe được thanh âm, hồng y nữ tử cười hi hi thu hồi lông xù của mình, từ trên tảng đá nhảy xuống, nhẹ nhàng đáp xuống đất: "Ai bảo ngươi đột nhiên xuất hiện ở sau lưng ta."

"Còn chưa có tin tức gì của tiểu thư sao?" Cũng không có nhìn thấy bóng người, chỉ có thanh âm vang lên.

Nhắc tới chuyện này, khuôn mặt nhỏ nhắn cười hi hi của Băng lập tức xụ xuống, đáng thương thấp giọng lầm bầm: "Không có."

"Yêu thần đem tiểu thư mang đi là muốn làm cái gì?"

"Trời mới biết." Băng bắt đầu dĩ nhún vai, vừa muốn nói gì, đột nhiên lỗ tai giật giật, dơ lên ngón trỏ đặt ở trên môi làm dấu tay chó có lên tiếng, cẩn thận

lắng nghe.

Một lát sau, trên mặt Băng lộ ra thần sắc nghịch ngợm: "Tiểu thư bảo chúng ta yên tâm, nàng tạm thời ở chỗ của Yêu thần. Có chuyện gì tiểu thư sẽ liên lạc với chúng ta."

"Chỗ của Yêu thần..... Hi vọng tiểu thư không sao....."

"Yên tâm đi, tiểu thư làm sao có thể để cho mình có chuyện đây." Băng cười hi hi nói, bóng dáng chợt lóe, cả người đã biến mất tại chỗ, giống như chưa từng xuất hiện.

Về phần người vừa rồi chỉ nghe thấy thanh âm cũng giống vậy yên tĩnh lại, bờ sông lại khôi phục sự yên lặng của thường ngày.

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Yêu thần phải xuất môn, đột nhiên lên tiếng: "Ám nhất."

"Có thuộc hạ." Một bóng dáng màu xám rời khỏi chỗ xuất hiện ở trước mặt của yêu thần, quỳ xuống đất, cung kính nói.

"Tối hôm qua Lan Yên có phát sinh chuyện gì không?" Yêu thần nhìn như tùy ý hỏi.

"Hồi bẩm Tôn chủ, lúc nửa đêm Liễu cô nương tỉnh ngủ, tựa vào bên cửa sổ ngồi một lát, bây giờ còn đang ngủ." Ám nhất bẩm báo sự thật.

"Ừ." Yêu thần ừ nhẹ một tiếng, xoay người phân phó nói, "Đi thôi."

"Vâng." Bành Trăn lập tức đuổi theo, ngoài cửa đã sớm có người chuẩn bị xong xe ngựa.

Về phần Ám nhất lập tức ẩn thân vào chỗ tối, không hề hiện thân.

Ngồi lên xe ngựa, lên đường rời đi.

"Tôn chủ, có cái gì không ổn?" Người bên cạnh có lẽ sẽ không phát hiện được, nhưng mà Bành Trăn cảm thấy tôn chủ tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ mà hỏi chuyện này.

Cái đó nhìn như hành động bình thường, nhất định ẩn giấu thâm ý.

"Nếu như người đột nhiên đến một hoàn cảnh xa lạ, phải nên làm như thế nào?" Yêu thần cũng không trực tiếp cho Bành Trăn đáp án, ngược lại cười hỏi hần.

"Trước làm quen hoàn cảnh một chút đi." Bành Trăn mê mẩn đáp, cái này cùng với vấn đề vừa rồi có quan hệ gì sao?

"Ở dưới tình huống không rõ địch ta, Lan Yên tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết." Yêu thần cười nhạt nói, trong lòng mắt kia không có nửa phần không vui, ngược lại lại có một tia tán dương.

"Nàng kia.... Làm cái gì hay sao?" Bành Trăn vẫn còn chưa nghĩ ra, chỉ là ngồi ở bên cửa sổ một lát, có thể làm cái gì?

"Đem Tần Tự đặt ở bên người, mê hoặc tầm mắt của mọi người. Thế lực chân chính, cách xa đám người, tự nhiên sẽ không bị người phát hiện." Yêu thần nói cực kỳ bình tĩnh, nhưng Bành Trăn nghe được lại không bình tĩnh chút nào.

"Tôn chủ, ý của ngài là, tối ngày hôm qua, Liễu cô nương đã liên lạc với người của nàng?" Bành Trăn kinh ngạc há to miệng, "Nhưng mà, ta một chút cảm giác cũng không có."

Hần hoàn toàn không cảm giác được nửa phần yêu lực dao động, không phải hần tự đề cao mình, hần dám nói ở bên trong viện, nửa phần yêu lực dao động cũng không thoát được cảm giác của hần.

"Rất có ý tứ không phải sao?" Trong mắt Yêu thần tràn đầy ánh sáng hưng phấn, "Làm sao nàng có thể đưa tin tức đi, mà không bị người phát hiện....."

Yêu thần vừa nói, vừa nhẹ nhàng giơ lên khoe môi, trên mặt hần cũng không cảm thấy kích động.

Tất cả biến hóa của hần đều bị Bành Trăn nhìn ở trong mắt, trong lòng đột nhiên khẽ động, Yêu thần chưa từng có sức sống như vậy, cả người cũng tràn đầy sức sống, không còn cái loại không khí trầm lắng như ngày thường nữa.

Trong lòng Bành Trăn nhẹ nhàng thở dài, hi vọng lần này Liễu Lan Yên có thể khiến cho Tôn chủ bình thường một chút, ít nhất, có nhiều sức sống hơn.

Về phần Liễu Lan Yên.... Đừng nói Tôn chủ đối với nàng tò mò, ngay cả hần cũng đều thấy ngạc nhiên, những chuyện này bề ngoài đều dễ dàng bị người khác coi thường, nhưng mà, những điều tôn chủ vừa nói, hần mới phát hiện, Liễu Lan Yên thật sự là sâu không lường được.

Tương lai, nhất định sẽ rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Không Đồng Nhất Như Thế

Trong phòng, một nha hoàn bụng đồ không biết làm sao nhìn chăm chăm nữ tử đang ngồi ăn vạ ở trên giường.

"Ta muốn Tần đi." Liễu Lan Yên ôm chăn co rúc ở giữa giường, cả người cũng núp ở trong chăn chỉ lộ ra đôi mắt to đen lúng liếng, khăn trang phòng bị nhìn chăm chăm đám nha hoàn vây quanh nàng, nói gì cũng không chịu ra ngoài.

"Này, vậy phải làm sao bây giờ?" Hiện tại đám nha hoàn kia thật là hoang mang lo sợ.

Lúc Tôn chủ rời đi đã giao phó, tuyệt đối không thể cho Liễu Lan Yên và Tần Tụ gặp nhau, lại không thể thất lễ với Liễu Lan Yên.

Bây giờ bọn họ nên thay y phục cho Liễu Lan Yên, nhưng nàng lại cố tình không chịu phối hợp.

Có một tiểu nha hoàn cơ trí chớp mắt một cái, kể xong lên đầu, thấp giọng dụ dỗ Liễu Lan Yên: "Lan Yên tiểu thư, Tần Tụ bận rộn ở bên ngoài, nên người phải ngoan ngoãn thay y phục, ăn hết điểm tâm, Tần Tụ mới trở về."

Nói vừa xong, lập tức bị các nha hoàn khác khinh thường, Liễu Lan Yên cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, phương pháp lừa gạt như vậy có hữu dụng không?

Nhưng đúng là làm cho mọi người mở rộng tầm mắt, Liễu Lan Yên thế nhưng nghiêng đầu nghiêm túc suy tư nửa ngày trời, sau đó nhỏ giọng lầu bầu: "Người không được gạt ta."

"Phải, phải, nô tỳ làm sao dám lừa gạt tiểu thư chứ?" Tiểu nha hoàn vừa thấy Liễu Lan Yên mắc câu, liền lập tức nhảy mắt với các nha hoàn khác, ba chân bốn cẳng thay y phục cho Liễu Lan Yên.

Đợi đến khi tất cả mọi người làm xong, Liễu Lan Yên mấy lần hỏi tới cũng đều bị bọn nha hoàn dùng lý do khác lấp liếm cho qua, mãi đến buổi chiều lúc Liễu Lan Yên ngủ trưa, những nha hoàn kia rốt cuộc mới được rỗi rảnh nghỉ ngơi một chút.

"Thật sự là tâm tính như đứa trẻ."

"Tin đồn bên ngoài quả nhiên là thật."

Mấy tiểu nha hoàn cùng tụ tập lại, cười hi hi nói.

"Đừng nói lung tung, Tôn chủ đã dặn dò phải chăm sóc Lan Yên tiểu thư thật tốt." Một nha hoàn trong đó lập tức nói một câu làm cho những nha hoàn khác cảm miệng.

Tính tình của Tôn chủ, bọn họ đương nhiên đều biết.

Mấy người thương lượng một phen, quyết định dụ dỗ Liễu Lan Yên thật tốt, Tôn chủ hai ba ngày nữa sẽ liền trở lại, chỉ cần hầu hạ Liễu Lan Yên chu đáo, thì bọn họ coi như là đã hoàn thành chuyện Tôn chủ giao phó.

Bên kia cũng đã trấn an Tần Tụ tốt, bọn họ chỉ nói một câu là Tôn chủ giao phó, Tần Tụ xác định Liễu Lan Yên không có việc gì, sau đó cũng liền ngoan ngoãn nghe theo an bài.

Có Tần Tụ trợ giúp, những nha hoàn kia cũng liền dụ dỗ Liễu Lan Yên dễ hơn.

Quả nhiên vẫn là Tần Tụ có thể trấn an Liễu Lan Yên hiệu quả nhất, bọn nha hoàn dựa theo lời Tần Tụ nói với Liễu Lan Yên một phen xong, quả nhiên nàng không hề đòi muốn Tần Tụ nữa.

Tiếp xúc với nhau nhiều họ cũng dần phát hiện, Liễu Lan Yên trừ việc có chút tâm tính như đứa trẻ ra, thì ngược lại là một người ngây thơ an tĩnh, trong ngày thường cũng không âm ỉ không làm khó, chỉ nhìn chăm chăm lá cây hoặc vườn hoa ngoài cửa sổ, mỗi lần ngồi xuống là có thể ngồi suốt cả một ngày.

Liễu Lan Yên an tĩnh cũng làm cho nha hoàn hầu hạ nàng nhẹ nhõm rất nhiều.

Đến mức so với lúc có Yêu Thần thì đúng là chưa từng thoải mái như vậy.

Trên sông băng, một chiếc xe ngựa dừng lại, Bành Trăn đứng ở cạnh xe ngựa không ngừng dạo bước, tới tới lui lui nóng nảy lo lắng.

Trong suốt ba trăm năm, bọn họ phát hiện chỗ này là thích hợp nhất, nhưng không biết có đúng là hữu dụng với Tôn chủ hay không.

Trên sông băng, một mảnh tia sáng trắng.

Chỉ có kính phong quét qua, mang theo những vụn băng nhỏ, tấp vào trên mặt mấy người ở đây, da thịt bị cắt rách có chút đau.

Nhưng Bành Trăn căn bản không để loại đau đớn nhỏ nhoi này ở trong mắt, hắn để ý nhất chính là Tôn chủ đang một mình tiến vào sâu trong sông băng kia hiện như thế nào.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, như một thanh đao cùn rỉ sắt, từ từ làm hao mòn sức nhẫn nại của Bành Trăn.

Mặt trời lặn xuống lại mọc lên, Bành Trăn đã đợi đến sắp nổi điên, rốt cuộc cũng thấy được bóng dáng của Tôn chủ ở chỗ sâu trong sông băng.

"Tôn chủ." Bành Trăn vừa kích động nghênh đón, vừa nhìn rõ ràng sắc mặt của Yêu Thần, trong lòng hồi hộp.

Yêu Thần đương nhiên sẽ không thể hiện hi nộ ra mặt, nhưng Bành Trăn vẫn có thể thấy được sự mệt mỏi nhàn nhạt trong mắt của hắn.

Yêu Thần cũng không nói gì, chỉ là lên xe ngựa.

Bành Trăn hiểu ý Tôn chủ, liền bảo xe ngựa trở về.

Xem ra quả nhiên chuyện không thuận lợi, nếu không, Tôn chủ tuyệt đối sẽ không có phản ứng như thế này.

Bên trong buồng xe sau một hồi trầm mặc, Yêu Thần nhàn nhạt mở miệng: "Ám Nhất, tình hình của nàng như thế nào?"

Thân ảnh màu xám tro đột ngột xuất hiện ở trong toa xe, quý người xuống, cung kính nói: "Suốt mấy ngày nay, Liễu cô nương vẫn luôn ở trong viện, một bước cũng không rời đi. Cả ngày trừ ngắn người ra thì chính là ngắn người."

"Tần Tự rất là an phận thủ thường, nghe lời không có đi gặp Liễu Lan Yên." Ám Nhất trả lời xong, lại theo cái phất tay của Yêu Thần mà rời đi.

Bành Trăn phát hiện, sau khi Ám Nhất nói chuyện Liễu Lan Yên xong, thì sắc mặt của Tôn chủ tốt hơn nhiều, thậm chí ngay cả vẻ mệt mỏi ở sâu trong mắt Yêu Thần cũng được một loại hưng phấn thế chỗ.

Xem ra Liễu Lan Yên ở trong lòng Tôn chủ địa vị đã không phải là hắn có thể tưởng tượng rồi.

Xe ngựa của Yêu Thần đương nhiên không thể so với loại xe ngựa bình thường, tốc độ tuyệt đối là cực nhanh, không bao lâu đã đến nơi.

Sau khi cùng Yêu Thần tách ra, Bành Trăn nhanh chóng tập tậ hạ của mình, bố trí tiếp tục tìm kiếm.

Một lần ba trăm năm không đủ, thì hắn có thể tốn hao nhiều lần ba trăm năm hơn, chỉ cần là thứ Tôn chủ cần, hắn nhất định sẽ tìm được.

Sau khi Yêu Thần nghỉ ngơi xong tỉnh lại, hắn không để cho bất luận kẻ nào đi cùng, trực tiếp đi đến chỗ Liễu Lan Yên.

Liễu Lan Yên đang ngồi bên cửa sổ ngưng mắt nhìn đóa hoa tươi đẹp trong sân, lúc Yêu Thần tiến vào, nàng ngay cả động cũng không hề động.

"Rất đẹp sao?" Yêu Thần một chút cũng không có bị người xem nhẹ mà bất mãn, ngược lại còn đi tới bên cạnh Liễu Lan Yên, khẽ cười hỏi.

"Rất đẹp." Liễu Lan Yên cũng không quay đầu nhìn Yêu Thần, chỉ là tự nói.

"Lan Yên, nàng muốn cái gì?" Yêu Thần cười ngồi vào bên cạnh Liễu Lan Yên, nhỏ giọng hỏi.

Giọng nói trầm thấp mang theo một loại sức quyến rũ hấp dẫn không thể tả được, làm cho người ta không nhịn được trầm luân, nhưng đáng tiếc, giọng nói có sức quyến rũ như thế, lại không hấp dẫn được nửa phần chú ý của Liễu Lan Yên.

Liễu Lan Yên cau mày, suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới nhìn về phía Yêu Thần: "Ta muốn cái gì?"

Cái vấn đề này khiến Yêu Thần hơi sững sờ, ngay sau đó nở nụ cười: "Ồ lại bên cạnh ta đi, Lan Yên. Nàng sẽ biết nàng cần gì."

Lần này Liễu Lan Yên giống như nghe hiểu, chu môi nghi ngờ hỏi ngược lại: "Đồ đệ?"

"Ừ. Nếu nàng thích." Yêu Thần khẽ cười, rất tự nhiên nắm sợi tóc rơi xuống bên tóc mai của Liễu Lan Yên vén ra sau, lại phát hiện thân thể người phía trước cứng đờ, vội vàng lùi về sau, phòng bị nhìn hắn chăm chăm.

"Lan Yên, nàng sợ ta sao?" Lời này Yêu Thần nói nửa thật nửa giả, ai cũng không biết sự mất mát trong lòng hắn.

"Ta với ngươi cũng không quen." Liễu Lan Yên nháy mắt, vô tội hỏi ngược lại.

Một giây kế tiếp còn chưa đợi nàng phản ứng kịp, đã rơi vào một lồng ngực dày rộng lại ấm áp, trên đỉnh đầu vang lên giọng nói ôn hòa của Yêu Thần, hình như là đang nhẹ nhàng thở dài: "Sẽ quen thôi."

Nghe được lời Yêu Thần nói, trong mắt Liễu Lan Yên hiện lên một tia kinh ngạc, thái độ của Yêu Thần đối với nàng, tại sao lại không đồng nhất như thế?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Phóng Ngựa Tới

Sau một hồi mất hồn ngẩn ngui, Liễu Lan Yên nhanh chóng phản ứng kịp, ở trong ngực Yêu Thần không ngừng vùng vẫy.

Lòng ngực cực kì ấm áp, thật là ngay cả hơi thở mát mẻ nhàn nhạt cũng làm cho nàng quyến luyến, nhưng hết lần này đến lần khác nàng lại có một loại cảm giác hốc mắt chua xót muốn rơi lệ.

Tại sao trái tim tự nhiên dâng lên một tia đau lòng quen thuộc?

Tại sao nàng muốn thoát đi rồi lại không muốn?

Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Trong lúc Liễu Lan Yên mâu thuẫn giằng giũa, thì Yêu Thần ngược lại buông tay trước.

Vừa được từ do, Liễu Lan Yên nhanh chóng lui về phía sau, bản năng đang nói cho nàng biết phải cách xa Yêu Thần, người này sẽ làm nàng không cách nào khống chế được mà thay đổi.

Hiển nhiên, trong lúc hốt hoảng Liễu Lan Yên quên mất ghế ngồi phía dưới, chân vấp một cái, thân thể thẳng tắp ngã ra sau ngã xuống.

Tiếng kêu còn chưa ra khỏi miệng, cánh tay đã bị vững vàng giữ lấy, kinh ngạc ngược mắt, chống lại là một đôi mắt dịu dàng đủ để dim chết người.

Tim đột nhiên thật giống như bị thứ gì đâm xuống, giống như bị bò cạp độc chích một cái, Liễu Lan Yên lập tức bắn ra xa, tránh né Yêu Thần đụng chạm.

"Lan Yên, nghỉ ngơi cho khỏe, thời gian sau này chúng ta chung đụng vẫn còn rất dài, rất dài." Yêu Thần lưu lại một câu ý vị sâu xa, xoay người rời đi.

Liễu Lan Yên ngưng mắt nhìn chằm chằm bóng lưng cao to của Yêu Thần, tim giống như có thứ gì đó không ngừng va chạm, tựa như lúc nào cũng muốn phá tim nàng xông ra.

Thình thịch thình thịch, tiếng tim đập kịch liệt, khiến trong lòng Liễu Lan Yên cực kỳ khó chịu.

Tay phải dùng sức dẫn ngực, không ngừng dùng lực, giống như chỉ có như vậy mới có thể làm cho nàng có chút cảm giác an toàn.

Một lát sau, Liễu Lan Yên đột nhiên trừng lớn đôi mắt, ảo não ở trong lòng chửi nhỏ một tiếng, nàng thật là đàn mà.

Tại sao ở trước mặt Yêu Thần lại biểu hiện ra cảm giác kỳ quái như vậy?

Không đúng.

Liễu Lan Yên nhẹ nhàng nheo mắt lại, suy nghĩ trong đầu chuyển động.

Nếu nói Yêu Thần chỉ là tới xem nàng một chút thì tuyệt đối sẽ không toả ra khí thế mạnh mẽ như vậy.

Yêu Thần là ai chứ?

Là nhân vật hư hân ho một tiếng cũng có thể khiến cho Yêu Giới rung động khiếp sợ, chẳng lẽ không biết nội liễm khí tức sao?

Trái tim vừa rồi còn không khỏi kích động tất cả đều biến mất, hoặc là bị một loại cảm giác hưng phấn thay thế.

Bởi vì nàng phát hiện được một chuyện rất thú vị.

Đó là Yêu Thần đã biết nàng ngại trang.

Nếu không phải đã biết, thì để gì mà đưa bình khí Vô Trần Kiếm cho nàng chứ?

Coi như một người đối với một người khác có chút hứng thú, thì tuyệt đối cũng sẽ không hào phóng đến mức đưa Vô Trần Kiếm bảo bối của mình cho người khác.

Huống chi, còn là đưa cho người mà người đời công nhận là nữ tử ngọc ngà.

Dù thế nào thì tính tình của Yêu Thần cũng rất thất thường khó đoán, sẽ không lấy bảo bối của mình ra đùa giỡn.

Cho nên nói, Yêu Thần đã nhìn ra nàng nguy trang.

Nghĩ thông suốt điểm này, Liễu Lan Yên một chút cũng không khẩn trương, ngược lại còn nhẹ nhõm tựa tại ngai xuống, thư thư thả thả dựa vào ghế chậm rãi sắp xếp lại suy nghĩ của bản thân.

Gặp chuyện liền hốt hoảng, tuyệt đối không phải là tính cách của nàng.

Từ lúc nào thì Yêu Thần nhìn ra nàng nguy trang?

Liễu Lan Yên cẩn thận suy nghĩ, từ từ nhớ lại mấy lần ngăn ngủi nàng và Yêu Thần chung đụng.

Lần đầu tiên ở bữa tiệc Vương Cung, là lúc nàng tùy tiện tìm hắc muốn nội đan sao?

Không, không đúng.

Lần đó gặp mặt, Yêu Thần cho nàng cảm giác rất khác.

Đột nhiên, thân thể Liễu Lan Yên chấn động, thật giống như bị một thùng nước lạnh dội từ đầu đến chân, làm cho nàng từ trong ra ngoài không ngừng rét run.

Nàng nhớ tới mấy lần ở trong núi kiếm củi đốt, khi đó, nàng đã có một loại cảm giác bị người nhìn chăm chăm.

Chẳng lẽ. Trước kia nàng cũng đã thu hút sự chú ý của Yêu Thần?

Nghĩ tới khả năng này, chân mày Liễu Lan Yên càng nhăn càng chặt, tỉ mỉ suy nghĩ vô số lần, nhưng vẫn không thể tìm được nửa phần sự xuất hiện của Yêu Thần trong tình cảnh đó.

Đến cùng là chuyện gì đang xảy ra?

Liễu Lan Yên ngờ ngác ngồi trong gian phòng, các suy nghĩ trong đầu đã dẫn tới vô vàn bế tắc, nàng nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông, tại sao thái độ của Yêu Thần đối với nàng kỳ quái như thế.

Thật ra thì, càng làm cho nàng không hiểu chính là, tại sao cảm giác của nàng đối với Yêu Thần cũng quái dị như thế.

Như vừa rồi chỉ mới tiếp xúc ngăn ngủi, nhưng nàng lại có một loại cảm giác quyến luyến với Yêu Thần, trong sự ý lại đó còn có tình sinh ra một loại kháng cự, thật là quỷ dị.

Cứ như vậy không thể nghĩ rõ được chân tướng, thời gian trong lúc vô tình trôi qua, cho đến khi bên tai vang lên tiếng cửa mở nhẹ nhàng, lúc này Liễu Lan Yên mới giật mình hồi hồn.

Trong lòng ảo não thờ dài, không ngờ mình lại mất hồn tới mức như thế, xem ra ảnh hưởng của Yêu Thần đối với nàng thật sự là không nhỏ mà.

Sắp xếp lại cảm xúc xong, cẩn thận nhìn người tới, thế nhưng phát hiện là người quen của nàng.

Đợi đến khi người kia đến gần, lúc này Liễu Lan Yên mới làm bộ như chỉ vừa phát giác, ngẩng đầu, trên mặt liền lộ ra nụ cười vui mừng, ngọt ngào kêu một tiếng: "Tần di."

"Tiểu thư, tới ăn cơm tối." Tần Tụ từ ái đưa tay, sờ sờ tóc Liễu Lan Yên, kéo nàng đến bên cạnh bàn.

"Tần di, người chạy đi đâu vậy, thật lâu cũng không tới gặp Lan Yên." Liễu Lan Yên bắt mắt cong đôi môi đồ mọng lên, không thuận theo làm nũng, "Về sau không cho phép Tần di không cần ta."

"Tiểu thư, Tần di không có không cần ngài." Tần Tụ kéo bàn tay nhỏ bé của Liễu Lan Yên, thương yêu vỗ nhẹ, "Tiểu thư, ngài đã trưởng thành rồi, Tần di không thể luôn đi theo bên cạnh ngài."

"Tần di phải đi sao? Không cần Lan Yên nữa sao?" Vừa nghe lời Tần Tụ nói, trong mắt Liễu Lan Yên lập tức dâng lên một tầng hơi nước, cũng không có nửa phần giả tạo, nàng là thật không bỏ được Tần Tụ.

Sau khi cha mẹ không còn nữa, nàng sớm đã xem Tần Tụ như người thân của mình.

"Tiểu thư, ta muốn đi tu luyện thật tốt, sau này cường đại mới có thể bảo vệ tiểu thư tốt hơn, ngài nói có đúng hay không?" Tần Tụ thấp giọng dụ dỗ Liễu Lan Yên.

"Tu luyện?" Liễu Lan Yên không hiểu nhìn Tần Tụ, hiển nhiên là có rất nhiều nghi ngờ.

"Tôn chủ hào phóng, cho ta một cơ hội tu luyện. Chỉ có cường đại lên, mới có thể bảo vệ tiểu thư tốt hơn, cũng sẽ không còn xảy ra cái loại tình huống hữu tâm vô lực nữa." Tần Tụ mím môi, ánh mắt kiên định nói.

Liễu Lan Yên làm bộ mất hứng, lại để cho Tần Tụ đỡ nửa ngày, lúc này mới chịu cùng Tần Tụ ăn một bữa cơm tối, sau đó lại được Tần Tụ hầu hạ rửa mặt, rồi lên giường ngủ.

Đợi đến khi hô hấp Liễu Lan Yên đều đều, Tần Tụ không ngừng lưu luyến nhìn mấy lần, sau đó mới khẽ khàng lui ra khỏi phòng ngủ của nàng.

Tần Tụ vừa rời đi, cái người vốn hần nên ngủ say kia- Liễu Lan Yên lập tức mở mắt ra, thần thái trong mắt đâu còn cái gì là u mê ngủ giấc.

Bên môi mang theo một nụ cười khô hài, Liễu Lan Yên nói nhỏ: "Tôn chủ, tốt thật nha."

Điều người bên cạnh nàng rời đi, còn là dùng một lý do mà Tần Tụ không cách nào cự tuyệt.

Nếu nàng không đoán sai, thì nhất định là trong hội luận phẩm cách đây không lâu, Yêu Thần thấy được thực lực Tần Tụ chưa đủ, nên thuận tiện cho nàng một cơ hội tu luyện.

Người luôn muốn bảo vệ nàng- Tần Tụ đương nhiên là động lòng, hưởng chi, nếu Yêu Thần ở bên cạnh nói một câu sẽ giữ bí mật chuyện này..., thì Tần Tụ còn có cái gì không yên lòng?

Cho nên, đương nhiên là lựa chọn đi tu luyện.

Nụ cười bên môi Liễu Lan Yên ngày càng sâu, nàng thật muốn xem Yêu Thần điều người bên cạnh nàng đi rồi cuộc là muốn làm cái gì.

Tôn chủ, thần của Yêu Giới sao?

Nếu đã muốn chơi với nàng, thì cứ phóng ngựa tới đây, nàng nhất định sẽ tận lực phụng bồi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bảo Điện Vô Trần

Một đêm không nói chuyện, hai người đều nghĩ về đối phương.

Ngày kế, Liễu Lan Yên vừa rửa mặt chải đầu xong, Yêu Thần đã xuất hiện trong phòng nàng, nha hoàn trong phòng cả kinh đồng loạt hành lễ.

Lúc cung kính cúi đầu hành lễ, không hề hoảng loạn nửa phần, nhưng trong lòng lại kinh ngạc nghĩ, rốt cuộc thân phận của Liễu Lan Yên là gì, lại có thể khiến Tôn chủ tự hạ thấp địa vị của mình mà đến thăm trước.

Yêu Thần không thèm đềdiendanlequydon.com ý đến suy nghĩ của những người khác, chỉ cười khẽ nhìn Liễu Lan Yên, ôn hòa hỏi: "Tần Tụ đi tu luyện, ngươi có biết không?"

"Ừ." Liễu Lan Yên ngoan ngoãn gật đầu, thật sự giống như lời đồn đại bên ngoài, là một ngọc nữ thần trí bị thoái hóa.

Yêu Thần hơi hơi nhíu mày, hẳn thật không ngờ Liễu Lan Yên lại có thái độ bình tĩnh trước chuyện Tần Tụ rời đi như thế.

Bất quá, như vậy cũng tốt.

Càng như thế, càng chứng tỏ Liễu Lan Yên có tính kiêu chiến, đối với những ngày sống chung sau này với Liễu Lan Yên, hẳn sẽ càng có nhiều hứng thú.

"Chuyển đến điện Vô Trần đi." Yêu Thần nói xong câu đó, Liễu Lan Yên còn chưa cảm thấy gì, những nha hoàn trong phòng đã đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh.

Điện Vô Trần?

Là nơi chỉ có Yêu Thần mới có thể ở.

Là nơi diendanlequydon.com không cho phép người ngoài bước vào, ngay cả người tâm phúc như Bành Trăn, cũng không có tư cách bước vào điện Vô Trần.

Thế nhưng Yêu Thần lại kêu một đứa ngọc như Liễu Lan Yêu vào ở?

Trời ơi.

Liễu Lan Yên cũng từng được nghe loáng thoáng về danh tiếng của điện Vô Trần, nhưng cũng không biết nhiều như những nha hoàn này, chỉ có hơi chút tò mò.

Không phải nói chỗ ở của Yêu Thần chính là điện Vô Trần sao?

Chẳng lẽ mình ở nơi này không được sao?

Nhưng mà, tuy trong lòng có nhiều nghi vấn, nhưng dựa vào thân phận lúc này của mình cô cũng không có cách nào để hỏi, chỉ đành cố nén những nghi hoặc trong lòng xuống, sau này có cơ hội lại nói.

"Đi thôi." Yêu Thần vươn tay về phía Liễu Lan Yên.

Liễu Lan Yên ngẩng đầu, nhìn theo bàn tay thon dài hoàn mỹ lên phía trên, thấy được đôi mắt ôn nhu đầy ý cười của Yêu Thần, trong lòng khẽ động một chút, nhưng cũng không nghĩ gì, rất tự nhiên đưa tay đặt lên lòng bàn tay của Yên Thần.

Mãi đến khi được bàn tay to ấm áp và có lực của Yêu Thần nắm lấy, Liễu Lan Yên mới phục hồi được tinh thần, nàng thế như lại tay trong tay tiêu sái đi trong viện với Yêu Thần.

Trong lòng có chút không thoải mái, nàng bị làm sao vậy?

Sao cứ luôn tỏ ra thất thường trước mặt Yêu Thần?

Tất cả tâm tư của Liễu Lan Yên đều đặt trên người mình, đương nhiên sẽ diendanlequydon.comkhông chú ý đến khi bọn họ rời khỏi phòng, tập thể nha hoàn hóa đá.

Một đám nha hoàn đại ra nhìn chăm chăm vào mười ngón tay đan xen của Yêu Thần và Liễu Lan Yên, trong mắt phủ đầy vẻ khiếp sợ và không thể tin được.

Nghĩ thế nào cũng không ra, Tôn chủ cao cao tại thượng của bọn họ thế nhưng lại đan tay sóng vai mà đi với một nữ nhân.

Này, này, này..... rất khủng bố rồi.

Đi tới đi lui, đột nhiên Liễu Lan Yên phát hiện có chút không hợp lý cho lắm.

Hai chân của nàng thế nhưng lại rời khỏi mặt đất, bay vút lên không trung.

"Hà?" Liễu Lan Yên hô nhỏ một tiếng, nắm thật chặt bàn tay to của Yêu Thần.

Nàng không quên, mình là một ngọc nữ không có yêu lực, đột nhiên bay lên không, đương nhiên là phải sợ.

"Không có gì, chúng ta về nhà." Tôn chủ nhẹ nhàngdiendanlequydon.comcười, nhẹ nhàng an ủi bên tai Liễu Lan Yên, cúi đầu nói rõ từng chữ từng chữ vào trong tai Liễu Lan Yên.

Trong lòng Liễu Lan Yên chấn động, đột nhiên trong lòng dâng lên một loại cảm giác tên là chua xót.

Vì sao khi nàng nghe đến hai chữ này lại xúc động muốn khóc?

Về nhà.

"Nhìn đi, Lan Yên, điện Vô Trần này, ngươi có vừa lòng không?" Ngay khi Liễu Lan Yên còn đang đắm chìm trong cảm xúc của chính mình, bên tai vang lên giọng nói hưng phấn của Tôn chủ.

Cái cảm giác này vô cùng kỳ quái, thật giống như một đứa nhóc mất thật nhiều công sức mới xây xong một cái lâu đài cát, chờ người lớn tán thưởng.

Liễu Lan Yên giương mắt nhìn lên, bỗng chốc đã bị cảnh sắc trước mắt làm cho rung động.

Một thác nước bảy màu chảy từ trên trời xuống, căn bản là nhìn không được thượng nguồn, chỉ chảy xuống từ giữa những đám mây, khiến cho những bọt nước xinh đẹp bắn lên không trung nhuộm nên một tầng hơi nước nhàn nhạt.

Những bọt nước đó bắn tung tóe lên không rồi lại rơi vào bên trong thác nước, khoan khoái chảy xuôi theo con suối uốn lượn quanh co, tấu nên một bản nhạc đầy sức sống giữa hòn đảo vĩ đại đơn độc dựng giữa không trung này.

Bên trên hòn đảo ấy là một tòa cung điện nguy nga đứng sừng sững, trong phạm vi trăm dặm của hòn đảo này, không hề thấy đơn bạc nửa phần, ngược lại càng lúc càng lộ ra khí thế của cung điện.

Từng tia nắng mới lên được rắc xuống, phản xạ di đàn lequydon.com ra những tia sáng hoa mỹ chiếu rọi lên trảng ngói lưu ly của cung điện, giống như ảo ảnh lúc có lúc không biến hóa kỳ ảo làm mê lòng người, cảnh tượng như vậy cho dù có là tiên cảnh thì chỉ sợ cũng không lộng lẫy được bằng điện Vô Trần.

Phù chú được đặt giữa không trung, Tôn Chủ chỉ một ngón tay vào phía dưới điện Vô Trần, khẽ cười nói: "Lan Yên, người vừa lòng không?"

Lúc này Liễu Lan Yên cũng không có thời gian trả lời Yêu Thần, mà chậm rãi theo hần bước xuống đám mây, đặt chân lên nền nhà bằng đá cẩm thạch, bước nhẹ, cảm thụ sự lạnh lẽo cứng rắn do nền nhà mang lại.

Như là bị thứ gì đó lôi kéo, Liễu Lan Yên chạy nhanh về một hướng phía trước.

Sắc mặt Yêu Thần căng thẳng, hiển nhiên là muốn nói gì đó, nhưng cũng không ngăn cản, mà vội vàng đi theo.

Cấp tốc chạy thật nhanh, trong lòng có một thanh âm đang kêu gào không ngừng, lại không biết nó đang kêu gào cái gì. Liễu Lan Yên chỉ có thể dựa vào bản năng, không ngừng chạy về phía trước.

Mãi đến khi chạy đến cuối điện Vô Trần, đến trước một cái sân bao la, ở cửa vào, Liễu Lan Yên đột ngột dừng lại.

Chậm rãi di chuyển, dè dặt cẩn thận bước về phía trước.

Theo sự chuyển động của bước chân, Liễu Lan Yên từ từ nhắm nghiền hai mắt, nhưng bước chân lại không chệch đi nửa phần, đi đến cuối sân, trùng hợp dừng lại.

Từng đợt gió mạnh không ngừng nổi lên, quần áo trên người Liễu Lan Yên lay động theo chiều gió, cả người nàng lúc này giống như một con bướm bướm vỗ cánh muốn bay, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất trong gió.

Vì khép chặt hai mắt nên Liễu Lan Yên không nhìn thấy, lúc này Yêu Thần đang tựa vào cửa sân, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Đôi mắt lười biếng ôn hòa thường ngày chứa đầy vẻ khiếp sợ và cảm xúc khó có thể phân biệt, si ngốc nhìn theo bóng lưng của Liễu Lan Yên, như là tờ nhện dai dẳng, tất cả đều quán quanh trên thân thể nàng.

Hít vào thật sâu, lại thở ra thật mạnh, Liễu Lan Yên dần dần bình phục khỏi sự rung động trong lòng, lúc này mới chậm rãi mở hai mắt, nhìn thật xa về phía trước.

Lọt vào tầm mắt là một khung cảnh trời mây trắng xóa, hơi hạ tầm mắt, nhìn về phía xa, hết thấy Yêu giới, đều thu hết vào đáy mắt.

Trong nháy mắt, một cảm giác quen thuộc trào lên trong lòng, giống như một quả tạ ngàn cân đập vào trái tim, khiến thân thể Liễu Lan Yên rung mạnh, không kiềm chế được sự kinh hoàng.

Bàn tay theo ý thức mà quơ quàng bên dưới, vừa vạt chụp được vào lan can bằng ngọc thạch, dùng sức nắm chặt, đến nỗi các khớp xương đều trắng bệch.

"Lan Yên..." Bên tai thoáng nghe được một giọng nói đầy lo lắng, mơ mơ màng màng quay đầu lại, nhìn thấy được thần thái lo lắng ẩn đầy trong đôi mắt ôn nhu quen thuộc.

Mở miệng, thanh âm khàn khàn nhả ra được một chữ: "Mặc..."

Tiếp theo đó, rốt cuộc không còn chống đỡ được nữa, ý thức dần dần bị một mảng màu đen cắn nuốt.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Cảnh Báo Cao Cấp

Mây trắng cuộn cuộn, giống như những đợt sóng lớn trên biển khơi, tuy nhìn từ mặt đất lên sẽ thấy những đám mây này rất đẹp, nhưng trên thực tế, nếu quan sát ở cự ly gần, thì sẽ thấy nó chuyển động như vậy.

Ở mỗi một khắc đều không ngừng xảy ra những sự biến hóa, giống như những đứa trẻ nghịch ngợm, không ngừng rượt đuổi lên xuống.

TừngDi●ễんばんL●êQuýĐ●ôn. luồng hơi ẩm phả vào mặt, lạnh lẽo đến tận đáy lòng.

Không cần dùng tay lau đi, cái lạnh đó đã sớm trở thành thói quen.

Hơi cúi mắt, dưới chân là ngàn tầng biển mây, nếu nhìn kỹ sẽ có thể xuyên thấu qua những tầng mây mù mà thấy rõ hết thảy dưới chân.

Đám người bận rộn, tu luyện yêu ma, tàn sát đù loại, vì đấu tranh sinh tồn, vì truy đuổi lợi ích....

Chỉ cần muốn nhìn, đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tay áo tung bay, nhanh nhẹn như bướm.

Một đám mây trôi nhẹ nhàng lướt quan dải gấm tung bay, không lưu lại chút vết nước nào, chỉ độc một mảnh băng hàn.

Không khí tươi mới, gió nhẹ mát rượi, khiến cho người ta có cảm giác tiêu sái muốn cười gió bay về, lại khiến nàng đau đến tận tim.

Thân thể nhện không được mà run lên, nỗi đau không thể ngăn chặn này lại tuôn ra từ tận sâu trong đáy lòng, lan đến mỗi một góc khuất trong cơ thể, đau đến không thể hô hấp.

"Lan Yên, Lan Yên....." Giữa lúc hoảng hốt, bên tai có một giọng nói khàn khàn quen thuộc vọng vào triệu hồi.

Ài?

Là ai?

Muốn cố gắng nhìn rõ, lại phát hiện tất cả cảnh vật trước mắt đều bị thay thế bởi một mảng tối đen, mây trắng trên trời, cảnh vật dưới đất, tất cả đều bị bóng tối phủ lấp.

Muốn mở hai mắt, lại phát hiện mí mắt như nặng ngàn cân.

Muốn nhìn rõ ràng, không muốn lơ đãng.

Một giọng nói bản năng từ trong lòng thúc đẩy Di•ễn•đànL•ê•QuýĐ•ôn.nàng mở mắt.

Ra sức vùng vẫy, rốt cuộc cũng thoát được khỏi bóng tối vô biên, trước mắt là một luồng ánh sáng nhạt êm dịu không chút chói mắt, nhìn thấy một người vừa quen thuộc lại có chút xa lạ.

Vươn tay theo bản năng, muốn vuốt ve người trước mắt, nhưng khi ngón tay sắp chạm được đến gò má hần, bỗng nhiên dừng lại.

Người trước mắt này không phải là Yêu Thần hay sao?

Sao nàng lại như thế?

Đột nhiên thu tay, hạ mắt xuống, đương nhiên không nhìn thấy được vẻ thất vọng nhàn nhạt chợt lóe lên trong mắt Yêu Thần.

"Người tỉnh rồi? Còn thấy chỗ nào không thoải mái không?" Yêu Thần khôi phục lại cảm xúc của mình rất nhanh, nhẹ giọng hỏi Liễu Lan Yên.

Liễu Lan Yên nháy mắt, cố gắng hồi tưởng lại tất cả những gì diễn ra trong giấc mộng vừa rồi.

Là cái gì?

Vì sao lúc này nàng lại không có chút ấn tượng Di•ễn•đànL•ê•QuýĐ•ôn.nào cả?

Dường như trong mộng có chuyện gì đó rất quan trọng, vì sao nàng lại không nghĩ ra?

Liễu Lan Yên đưa tay khẽ vỗ vào đầu mình, nhưng vẫn không thay đổi được chút nào như trước.

"Sao thế?" Giọng nói của Yêu Thần khiến cho Liễu Lan Yên hoàn toàn thoát ra khỏi mạch suy nghĩ của mình, ngẩng đầu, cười nhẹ với Yêu Thần: "Su phụ -"

Cố ý kéo dài thanh âm, Yêu Thần nghe được thì run rẩy cả người, tất cả da gà đều đồng loạt xông ra, da đầu hần tê dại.

Su phụ?

Xung hô này kéo gần mối quan hệ giữa bọn họ lại, vấn đề là, vì sao hai chữ "su phụ" này được gọi ra từ miệng của Liễu Lan Yên, hần lại cảm thấy kỳ quái như vậy?

"Khụ." Yêu Thần vội ho một tiếng, tự động xem nhẹ vấn đề vừa rồi: "Vừa rồi người té xỉu, sao rồi?"

"Ta, té xỉu hả?" Liễu Lan Yên kỳ quái nhìn Yêu Thần, nói thật, nàng cũng không rõ vì sao nàng lại té xỉu.

Thân thể của nàng luôn luôn rất tốt, sao có thể hờ ra là té xỉu được chứ?

"Vừa rồi người mơ thấy cái gì sao?" Yêu Thần nhìn như tùy ý hỏi một câu, nhưng lời nói không chút để ý này, lại khiến Liễu Lan Yên lập tức cảnh Di•ễn•đànL•ê•QuýĐ•ôn.giác.

"Sur phụ, ta cần phải mơ thấy cái gì?" Liễu Lan Yên cười tủm tỉm, hồi nhiên nhìn Yêu Thần, vô cùng tò mò hỏi.

Nữ nhân nhảy bèn.

Yêu Thần hơi sững sờ, lập tức, khoe môi gọi lên nụ cười thanh nhã như cúc: "Sur phụ cảm thấy nếu người mơ thấy cái gì đó, có thể phản ánh tình được tình trạng hiện tại của thân thể người, sur phụ có thể giúp người trị liệu tốt một phen."

Đối trá!

Trong lòng Liễu Lan Yên nhỏ giọng mắng, nghiêng đầu, ra vẻ cố gắng nhớ lại, nửa ngày sau lại vô tội lắc đầu: "Không nhớ rõ được."

"Không nhớ được thì thôi đi." Yêu Thần cười nói: "Cảnh trong mơ đều luôn hư vô mờ mịt, vẫn còn sống mới là quan trọng nhất."

"Vâng." Liễu Lan Yên ra vẻ cái hiểu cái không gật đầu, trong lòng lại cân nhắc lời nói của Yêu Thần.

Vừa rồi chuyện xảy ra trong mộng, có quan hệ gì với hấn sao?

Bộ dáng của hấn sao lại như rất đề ý vậy?

"Đến đây, dẫn người đi xem điện Vô Trần." Yêu Di•ễn•đànL•ê•QuýĐ•ôn.Thần cười cười vươn tay ra với Liễu Lan Yên, kéo nàng đứng lên, đi ra ngoài.

Đi theo Yêu Thần dạo một vòng quanh điện Vô Trần, nơi họ đến đều là những nơi thường ngày hay sử dụng. Bởi vì điện Vô Trần quá lớn, có một số nơi ít khi dùng đến, Yêu Thần tự động không chú ý đến.

"Lan Yên, nhớ rõ chưa? Sau này đừng lạc đường là được rồi." Yêu Thần dẫn Liễu Lan Yên đi dạo một vòng, hấn không đề ý nhiều đến tình cảnh xung quanh lắm, dù sao cũng là chỗ của hấn, hấn đã sớm quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nhắm mắt lại cũng không đi nhầm chỗ được.

"Vâng." Liễu Lan Yên gật đầu, hỏi ra một vấn đề mấu chốt: "Sur phụ, chúng ta đi đâu ăn cơm?"

Một câu hỏi khiến Yêu Thần sững sờ, đứng rồi, ăn cơm.

Yêu lực của hấn đã lớn mạnh đến nỗi, căn bản không cần thiết phải ăn cơm mỗi ngày, cho nên, khi dẫn Liễu Lan Yên vào điện Vô Trần, từ đầu đã quên mất một vấn đề quan trọng này.

Liễu Lan Yên nhìn sắc trời đã chuyển vào đêm, nàng đã ngủ lâu như vậy sao?

Ngay cả cơm trưa cũng không ăn, bụng đã sớm réo ùng ục.

Liễu Lan Yên không nói gì, chỉ một tay ôm bụng, mắt mờ thật to, dùng đánh mắt vô tội lên án 'tội ác' của Yêu Thần -- ngược đãi dạ dày của nàng.

Bị Liễu Lan Yên nhìn như vậy, Yêu Thần đột nhiên thấy chột dạ khó hiểu, giống như hấn đã làm ra chuyện tội ác tày trời gì đó vậy.

Vội ho một tiếng, Yêu Thần kéo tay Liễu Lan Yên, khẽ nói: "Đi về trước."

Đang ở trong rừng trúc đột nhiên Bành Trăn bị Yêu Thần gọi đến, một chữ vô nghĩ cũng không có, chỉ nói đúng năm chữ đơn giản: "Nhanh đến điện Vô Trần."

Năm chữ này vừa phát ra, liền khiến Bành Trăn sợ tới mức trực tiếp vứt hết những chuyện đang làm trên tay, nhắm thẳng hướng, nhào về điện Vô Trần ở giữa không trung.

Phải biết rằng, đừng thấy hấn đã theo Yêu ThầnDi•ễn•đànL•ê•QuýĐ•ôn. ngàn năm, nhưng điện Vô Trần, hấn lại chưa từng bước vào nửa bước.

Đã sớm nghe nói, Yêu Thần dẫn Liễu Lan Yên vào điện Vô Trần, trong lòng cũng có chút khiếp sợ trong dự đoán.

Yêu Thần coi trọng Liễu Lan Yên, hấn đã sớm được chứng kiến, trừ chút ngạc nhiên thoáng qua, cũng không thấy kỳ quái gì lắm.

Lúc này đang là ban đêm, đến cùng là có chuyện ngoài ý muốn gì, lại khiến Tôn chủ sốt ruột triệu hấn đến điện Vô Trần như thế?

Đạp lên một đám mây trắng, Bành Trăn không thật sự đứng trên đảo nổi của điện Vô Trần, mà là ở ngoài đảo nổi, giương giọng gọi: "Tôn chủ."

Tuy rằng Tôn chủ kêu hấn đến, nhưng Bành Trăn thật đúng là không có lá gan trực tiếp bước chân vào điện Vô Trần.

Kỳ thật hành động của Bành Trăn đã sớm kinh động đến mọi người trong Rừng trúc, tất cả đám người Âm Nhất đều ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó

ngẩng đầu khẩn trương nhìn chăm chăm vào giữa không trung.

Mây trắng lượn lờ, đương nhiên bọn họ không nhìn được tình cảnh ở điện Vô Trần, nhưng mà, trong lòng mọi người đều đang khẩn trương.

Đến cùng là chuyện gì, mà lại khiến Tôn chủ triệu hồi Bành Trăn đến điện Vô Trần không ai được đặt chân đến kia.

Nhất là tốc độ bay vọt vừa rồi của Bành Trăn, hiển nhiên là chuyện này rất khẩn cấp.

Ngay khi những người trong Rừng trúc đang ồn ào phỏng đoán, có người kinh hô một tiếng: "Tổng quản, xuống rồi."

"Tốc độ thật nhanh."

"Đúng vậy nha, còn nhanh hơn cả lúc đi lên."

"Ồ? Tổng quản là..... bị rơi xuống sao?"

Từ thanh âm nghị luận ào ào của mọi người có thể thấy được rõ ràng, Bành Trăn nào có dùng yêu lực của mình để bay xuống, căn bản chính là trực tiếp ngã xuống từ giữa không trung.

Tình cảnh này khiến cho mọi người trong Rừng trúc đều bị dọa.

Bành Trăn thế mà lại không thể sử dụng yêu lực để bị rơi xuống, bị thương sao? Chẳng lẽ Tôn chủ đã xảy ra chuyện gì sao?

Lúc này cũng bất chấp quy củ gì đó, Âm Nhất xoạt một cái liền vọt tới, muốn đỡ Bành Trăn "bị thương".

Ngay khi sắp chạm đến mặt đất, thân thể Bành Trăn xoay tròn một cái, suýt nữa thì rơi xuống đất, dưới chân mất thăng bằng, lao đảo một cái mới đứng lại được.

Vậy nên, càng khiến cho mọi người kiên định nói rằng Bành Trăn "bị trọng thương".

"Tổng quản, ngài...!" Âm Nhất khẩn trương hỏi: "Hiện giờ chúng ta nên đề phòng hay phản kích?"

Chỉ cần Bành Trăn nói một câu, trong Rừng trúc lập tức có thể tạo thành một tiểu đội đủ làm điên đảo toàn bộ lực lượng Yêu giới.

"Đi phân phó....." Rốt cuộc Bành Trăn cũng nói chuyện, Âm Nhất cẩn thận lắng nghe, nhưng hai chữ sau lại khiến Âm Nhất vô cùng hoài nghi lỗi tai của mình có vấn đề: "Phòng bếp". "Bếp, phòng bếp"? Đôi mày rậm của Âm Nhất cau chặt lại, từ lúc nào thì đối địch cần đến người của phòng bếp ra trận rồi hả? Đây là chiến thuật gì?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Ai Thắng Một Bậc

Bên trong rừng trúc lọt vào sự yên tĩnh quý dị, theo ngày đó ở trong rừng trúc bắt đầu, theo Tôn chủ vào thời khắc kia bắt đầu, cũng chưa từng trải qua yên tĩnh mà quý dị như vậy.

Dường như tiếng gió bên trong rừng trúc cũng ngừng thổi, yên tĩnh đến mức mọi người có thể nghe được tiếng tim mình đập, phù phù phù phù đập mạnh lọt vào trong tai bọn họ.

Phản ứng của mọi người, khiến cho trong lòng Bành Trăn rất thoải mái.

Nhìn thấy không?

Không phải chỉ có một mình hần kinh hãi, chính là do phản ứng của Tôn chủ quá không bình thường.

Nhưng mà, nghĩ đến Tôn chủ vẫn còn đang chờ ở điện Vô Trần, Bành Trăn cũng không có ý định thưởng thức thêm bộ dáng ngẩn ngơ buồn cười của mọi người, cô gắng duy trì uy nghiêm của tổng quản, phân phó một tiếng: "Đều chờ cái gì ở đây? Còn không mau đi?"

Một câu đem mọi người đang trong tình trạng chết não giật mình tỉnh lại, Âm nhất tiếp tục trở về chỗ tối ẩn thân, đầu bếp tạt dịch bên trong phòng bếp lập tức bận rộn làm công việc của mình.

Nồi chén muối chậu một trận lộn xộn, mọi người ba chân bốn cẳng bận rộn.

Chẳng qua là, những đầu bếp nổi danh khắp thiên hạ này dường như còn có chút không yên lòng, rõ ràng động tác lưu loát rang thức ăn, lại giống như không quen tay, thậm chí có mấy lần còn lấy đường làm muối thả vào.

Loại tình huống tay chân luống cuống này, trải qua một khắc đồng hồ mới dần dần trở lại bình thường, bên trong phòng bếp trở lại với trật tự vốn có.

Sau khi đã chuẩn bị xong toàn bộ thức ăn, Bành Trăn đảm đương làm gã sai vặt mang thức ăn, mang thức ăn lên điện Vô Trần.

"Vào đi." Thanh âm của Yêu thần vang lên, khiến Bành Trăn tạm thời cũng khó giấu đi kích động trong lòng, hấn vậy mà cũng có thể đặt chân vào điện Vô Trần?

Đi vào điện Vô Trần, rất nhanh Bành Trăn đã đi đến trong sảnh, đem thức ăn dọn lên.

Yêu thần đang lờ lững kéo Liễu Lan Yên đi vào, cũng không có hạ lệnh bảo Bành Trăn rời đi.

Cơ hội có thể tiến vào điện Vô Trần tốt như vậy, làm sao Bành Trăn có thể dễ dàng buông tha cho, tự nhiên sẽ không chủ động lui ra.

"Tự ta có thể ngồi." Thanh âm bất mãn của Liễu Lan Yên lời trở lại lực chú ý của Bành Trăn, đem ánh mắt đang vòng vo đánh giá chung quanh điện Vô Trần trở lại, vừa vặn thấy Liễu Lan Yên đang cùng Yêu thần giằng co ở bên cạnh bàn, giống như là đang tranh chấp cái gì.

"Lan Yên, lúc Tàn Tự rời đi đã nói gì với ngươi?" Yêu thần nghiêm túc hỏi Liễu Lan Yên.

Liễu Lan Yên mím môi nhỏ giọng đáp trả: "Nghe lời sư phụ."

"Đúng vậy, đã biết thì ngoan ngoãn, không thể không nghe lời." Lời nói này của Yêu thần thật là nghiêm túc, nhưng nhìn ở trong mắt của Bành Trăn, thấy thế nào cũng giống như là một con sói đội lốt cừu đang dụ dỗ dê con vô tội đây?

"Nga." Liễu Lan Yên không tình nguyện hừ một tiếng.

Đàm phán hiệp thứ nhất, Yêu thần thắng.

Yêu thần đắc ý ngồi xuống, sau đó ôm cả Liễu Lan Yên, đem nàng ôm ngồi vào trên chân của hắn, hai cánh tay hợp lại, hết sức hài lòng gât đầu, vị trí thật là vừa vặn, ôm vào thật là thoải mái.

Hành động như vậy nhìn ở trong mắt Bành Trăn, dọa đến cảm hắn suýt rơi xuống đất, đây là Tôn chủ đang dụ dỗ tiểu hài tử vô tội sao?

Nụ cười này thấy thế nào cũng cảm thấy tà ác?

Thật ra thì trong lòng Yêu thần lúc này cũng đang đánh trống, hắn không thể xác định được Liễu Lan Yên thật sự nghe lời cho hắn ôm hay không.

Liễu Lan Yên đang giả bộ ngu, đây là chuyện hắn đã sớm nhìn ra, sợ rằng Liễu Lan Yên cũng biết là hắn đã nhìn ra.

Hiện tại trong lòng hai người đều có mục đích của mình, ai cũng không chịu vạch trần nguy trạng của mình ra, cho nên, thử dò xét là loại chuyện tình rất có kỹ xảo.

Hôm nay, hắn và Liễu Lan Yên đã không còn đơn thuần là giao phong trí lực, hỗn tạp quá nhiều thứ, liền xem ai tăng thêm một bậc.

"Lan Yên, ta ôm ngươi ăn như vậy, ngươi không có ý kiến gì chứ?" Yêu thần còn phải tiến thêm một thước hỏi một câu.

Sau khi hỏi xong còn không quên nhắc nhở Liễu Lan Yên: "Đây là sư phụ đang thương ngươi."

Bành Trăn không nói gì lui về phía sau hai bước, không nhận được gửi qua một cái nhìn xem thường, Tôn chủ có thể không cần vô si như vậy được hay không?

Muốn dụ dỗ Liễu Lan Yên thì cứ việc nói thẳng có được hay không?

Không cần vòng một vòng lớn như vậy, khắp nơi tính toán Liễu Lan Yên, thật là nhọc lòng.

Nhưng mà, khắp thiên hạ người có thể làm cho Yêu thần phải nhọc lòng như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có một mình Liễu Lan Yên.

Có lẽ thủ đoạn không quang minh lỗi lạc, nhưng mà tâm ý, tuyệt đối so với vàng thật còn thật hơn.

"A." Sau khi Liễu Lan Yên nghe được lời của Yêu thần, cũng không có giãy giụa, ngoan ngoãn nghe lời.

Thậm chí Yêu thần còn cảm thấy được thân thể có chút cứng nhắc của Liễu Lan Yên đang dần dần buông lỏng, ngoan ngoãn tựa vào trong ngực hắn, khiến cho tâm tình của hắn rất tốt.

Yêu thần nhìn rau ở trên bàn, một chút cảm giác thèm ăn hắn cũng không có.

Nếu không phải Liễu Lan Yên đói bụng, trên cơ bản hẳn đều quên có loại chuyện gọi là ăn cơm này.

Cầm lên chiếc đĩa, gấp thức ăn xem như là tốt nhất, đưa vào trong miệng Liễu Lan Yên.

Vốn là cho rằng Liễu Lan Yên sẽ kháng cự, nhưng mà không nghĩ tới, nàng lại ngoan ngoãn há miệng, đem tất cả thức ăn ở trên đĩa của hắn ăn xuống.

Bắt đầu còn có một chút không thích ứng, gương mặt của Liễu Lan Yên phỉm hồng, ngượng ngùng cúi đầu xuống, nhưng không có cự tuyệt thức ăn đưa đến.

Thấy Liễu Lan Yên như vậy tâm tình của Yêu thần rất tốt, trong tay càng thêm không ngừng, mỗi một loại rau đều gấp cho Liễu Lan Yên, chỉ là nhìn nàng ăn, làm cho hắn đối với thức ăn thật lâu rồi chưa đụng đến cũng cảm thấy hứng thú.

Vậy mà lại có loại xúc động, cũng muốn thử ăn một chút xem nó là cái cảm giác gì.

Bành Trăn thấy Liễu Lan Yên và Yêu thần hài hòa như vậy, biết mình đứng ở nơi này không quá thích hợp.

Xoay người, lặng lẽ đi tới cửa, gian phòng này vẫn nên để lại cho Yêu thần cùng Liễu Lan Yên đơn độc ở chung đi.

Xem ra cuộc chiến giữa Tôn chủ và Liễu Lan Yên thì Tôn chủ vẫn chiếm thế thượng phong a, cho dù Liễu Lan Yên giả bộ ngu, Tôn chủ càng thêm thuận nước đẩy thuyền, lợi dụng nguy trang của Liễu Lan Yên để tiến hành kế hoạch của mình.

Liễu Lan Yên đấu cùng Tôn chủ, nàng vẫn còn chút non a.

Yêu thần mặc kệ Bành Trăn như thế nào, chỉ nhìn bộ dáng khá ái của Liễu Lan Yên tâm tình liền rất tốt.

Cánh tay ôm lấy eo của Liễu Lan Yên, giữ thật chặt, khẽ hỏi: "Những thức ăn này hương vị như thế nào?"

Nghe được câu hỏi của Yêu thần, cuối cùng Liễu Lan Yên cũng ngẩng mặt lên, hướng về phía hắn ngọt ngào cười một tiếng, giòn tan nói: "Không có độc."

"Không có, không có độc?" Đừng nói Yêu thần kinh ngạc, ngay cả Bành Trăn đã đi tới cạnh cửa cũng ngây ngẩn cả người, lời này là có ý gì?

"Ừ, không có độc." Liễu Lan Yên chỉ sợ Yêu thần chưa nghe rõ, lớn tiếng khẳng định nói lại một lần, thấy Yêu thần không để ý tới nàng, ủy khuất bẹt môi, cúi đầu lẩm bẩm, "Giúp sư phụ thử độc, không phải là việc mà đồ nhi nên làm hay sao?"

Yêu thần: "....."

Bành một tiếng, Bành Trăn trực tiếp vấp vào khung cửa một cái, ngã chổng vó, khi trước mắt hiện ra sao vàng, đầu óc hắn vẫn còn choáng váng suy nghĩ.

Không hổ là người mà tôn chủ coi trọng.

Cao!

Thật sự là cao!

(*) Cao ở đây có nghĩa là cao tay, mưu kế cao chứ không phải chiều cao nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Âm Thầm Giao Phong

Thử, thử độc?

Khóe mắt của Yêu thần co quắp.

Bao nhiêu năm rồi không có loại cảm giác vô lực này?

Vậy mà sau khi gặp phải Liễu Lan Yên lại lần nữa được thể nghiệm lại.

Vừa rồi lời của hắn nói rất ám áp thân mật, làm sao khi đến miệng của Lan Yên lại thành thử độc?

Khỏe môi Yêu thần co quắp, liếc mắt nhìn Bành Trần bị ngã ở cửa: "Tìm một người có thể tin được một ngày ba bữa đưa com tới đây."

Việc Bành Trần phải làm cũng không ít, chung quy cũng không thể nào ngày ngày đưa com tới đây.

"Vâng." Bành Trần mặt không biến sắc, trực tiếp từ trên mặt đất đứng dậy, bước nhanh rời đi điện Vô Trần.

Điện Vô Trần cảnh sắc rất đẹp, trong điện Vô Trần rất nhiều bí mật, điện Vô Trần là trung tâm quyền lực của Tôn chủ, nhưng mà, cho dù điện Vô Trần có đẹp hơn nữa, Bành Trần cũng không muốn tiếp tục ở đây nữa.

Bao nhiêu chỗ tốt mà không có mạng để hưởng, tất cả đều là uổng phí.

Bành Trần đi theo bên người của Yêu thần thời gian một ngàn năm, tuyệt đối không phải bởi vì vận khí tốt, hẳn dốc sức phát huy lý trí của mình, nhanh chóng rời đi.

Không nên biết chuyện mà mình không cần biết thì tốt hơn.

Nhất cử nhất động của Bành Trần tất cả đều được Yêu thần thu vào đáy mắt, trong mắt có nhân nhật tán thưởng, vẫn rất có mắt nhìn.

Vấn đề của Bành Trần hẳn sẽ không suy tính, vấn đề lớn nhất là nha đầu trong ngực mình này.

Cố gắng điều chỉnh tốt tâm tình của mình, hướng về phía Liễu Lan Yên trong ngực dịu dàng cười: "Ăn no rồi sao?"

Liễu Lan Yên lắc đầu, mở hai mắt thật to nói: "Còn chưa có."

"Vậy thì ăn tiếp đi." Yêu thần đem mấy loại rau bỏ vào trong chén, đem chén nhỏ giao vào trong tay Liễu Lan Yên, để cho nàng tự mình ăn.

Nhưng mà, hẳn chính là một chút cũng không buông cánh tay ra, một cánh tay thủy vong vòng qua eo của Liễu Lan Yên.

Liễu Lan Yên nhìn rau trong chén, ánh sáng trong mắt lơ đãng lóe lên một cái, đều là những thứ trong ngày thường nàng thích ăn.

Nếu thức ăn ngon ở trước mặt, Liễu Lan Yên sẽ không khách khí, vui vẻ ăn.

Có ăn ngon tất nhiên là vui vẻ, nhưng mà, khiến cho nàng vui vẻ chính là..... Ha ha..... Nhìn bộ dáng kinh ngạc mới vừa rồi của Yêu thần, trong lòng thật là thoải mái a, thoải mái a!

Dù sao yêu thần cũng biết nàng đang giả bộ ngu, cho nên thời điểm đối mặt với thức ăn ngon, Liễu Lan Yên cũng không ngại trang, ăn đồ ăn còn phải giả bộ, quá phí sức.

Yêu thần nhìn Liễu Lan Yên ở trong ngực ăn đến bắt diệp nhạc hồ, trong lòng buồn cười không dứt.

Nhìn đến hần xấu hổ, nàng vui vẻ như vậy sao?

Trong lòng bất mãn oán trách, nhưng khi nhìn đến bộ dáng ăn đến bắt diệp nhạc hồ của Liễu Lan Yên, bên miệng gọi lên nụ cười. Chút khó chịu nho nhỏ ở trong lòng, tất cả đều bị che giấu đi, nàng rất vui vẻ không phải sao?

Chính thức vào sống trong điện Vô Trần, Liễu Lan Yên phát hiện gian phòng của mình cùng Yêu thần chỉ cách nhau một bức tường, nhìn chằm chằm cửa phòng của mình nửa ngày, Liễu Lan Yên vẫn không có đi vào.

Tại sao nàng phải cùng cái người đối trá như Yêu thần này ở gần như vậy?

Liễu Lan Yên sắc mặt bình tĩnh, nhưng mà, trong mắt nàng lóe lên không kiên nhẫn tất cả đều bị Yêu thần bắt được.

Thu liễm dáng vẻ buồn cười, trên mặt yêu thần hiện ra chiêu bài dịu dàng nở nụ cười: "Lan Yên cảm thấy gian phòng này không thoải mái sao?"

"Ừ....." Liễu Lan Yên trong lòng tính toán, nếu như nói không thoải mái, có phải cũng không cần sống ở nơi này hay không?

Cũng không biết tại sao, cảm giác đối với Yêu thần, rất kỳ quái, nàng căn bản là nói không ra.

Đối với hần, nàng giống như cũng không đối lập với chỗ dựa của hần, nhưng mà, trong lòng luôn có chút vướng mắc, làm cho nàng giải thích được.

Cho nên, cùng Yêu thần ở gần như vậy, nàng có chút khó chịu.

"Nếu như cảm thấy không thoải mái, hay là sống ở phòng ta, đó là nơi thoải mái nhất trong điện Vô Trần." Yêu thần vừa nói xong, không bỏ qua chút thần sắc hốt hoảng nào ở trong mắt của Liễu Lan Yên.

Cố giữ vững sắc mặt không thay đổi, trong lòng chính là cười đến nở hoa.

"Không cần, ta vẫn nên sống tại chỗ này. Đồ đệ không thể cùng sư phụ giành chỗ ở." Liễu Lan Yên liên tiếp khoát tay cự tuyệt.

Đùa gì thế, cùng hấn ở cách vách cũng đã không thoải mái, nếu như sống chung một gian phòng, không bằng giết nàng đi.

"Thời gian cũng không còn sớm, đi nghỉ ngơi đi." Yêu thần nhìn Liễu Lan Yên đi vào, cũng không nhìn được nữa, khoe mọi càng cong càng lớn, nếu không có lỗ tai ngăn trở, sợ rằng cũng có thể cong đến sau đầu.

"Đa tạ sự phụ." Liễu Lan Yên "Cảm kích" cười, oánh một cái đem cửa phòng nặng nề đóng sầm.

Hấn cố ý, tuyệt đối là cố ý!

Oánh một cái ở trước mặt hấn đem cửa phòng nặng nề đóng vào, một chút cũng không khiến cho Yêu thần tức giận, ngược lại bởi vì thấy vẻ mặt của Liễu Lan Yên, khiến cho tâm tình hấn rất tốt.

Liễu Lan Yên luôn luôn giả bộ ngu thể nhưng ở trước mặt hấn lại bày ra cảm xúc khác, đây không phải là chứng minh, cảm giác của nàng đối với hấn không giống người khác.

Thật may là, điện Vô Trần không có người ngoài, thật may là không có ai dám can đảm liều mạng tới nhìn coi điện Vô Trần, nếu không, nhất định sẽ phát hiện một chuyện khiến cho mọi người kinh khủng.

Đó chính là, Yêu thần đại nhân làm một hành động vô cùng không tương xứng với thân phận của hấn --- khoa tay múa chân.

Hấn căn bản cũng không đề nén tiếng cười của mình, cho nên, ở một bên mặt tường khác, Liễu Lan Yên đang cắn răng nghiêng lợi ở trong lòng hung hăng nểng người.

Vậy mà lại để cho hấn hòa nhau trận vừa rồi.

Liễu Lan Yên thì tiếp tục ở trong điện Vô Trần, nàng nào biết rằng còn có rất nhiều người đối với nàng hết sức nhớ nhung.

"Chủ tử, bên trong điện Vô Trần vẫn không có tin tức truyền ra." Người thủ hạ quỳ xuống đất bẩm báo, thật ra thì trong lòng luôn cảm thấy khó hiểu, chủ tử của mình tại sao lại để ý đến điện Vô Trần như vậy?

Dur Hân Dật ngồi ở sau thư án, vừa nhìn tin tức từ các nơi truyền đến, vừa nghe thủ hạ bẩm báo.

"Ừ." Khẽ gật đầu, Dur Hân Dật cũng hiểu, Liễu Lan Yên tuyệt đối sẽ không lỗ lã, huống chi, thái độ của Yêu thần đối với Liễu Lan Yên cũng không đúng lắm.

Có thể đem Vô Trần kiếm của mình đưa cho Liễu Lan Yên, có lẽ, Yêu thần cũng sẽ không làm gì Liễu Lan Yên.

Hấn chỉ là thấy khó hiểu, thời điểm nào Yêu thần đối với Liễu Lan Yên cảm thấy hứng thú?

Lấy thân phận bây giờ của Yêu thần, sẽ vừa ý một nữ nhi của trưởng lão.

Chẳng lẽ, Liễu Lan Yên còn rất nhiều bí mật mà hấn không biết?

"Hôn lễ của Liễu Hâm Dung nửa tháng sau cử hành."

"Nửa tháng?" Lời của thuộc hạ, khiến cho Dur Hân Dật kinh ngạc ngẩng đầu, "Thời gian giống như quá nhanh đi."

Tay cầm trọng quyền Vương thúc Dur Cận Thước, sẽ cử hành hôn lễ của mình vội vàng như vậy sao?

"Thương nhân bên trong Vương thành đối với Liễu Tấn Lợi không quá thân thiện."

Nghe đến đó Dur Hân Dật cũng đã hiểu, hóa ra là chuyện của Liễu Tấn Lợi. Chuyện Liễu Tấn Lợi đắc tội thương nhân Vương thành, hấn cũng biết, xem ra bây giờ Liễu Tấn Lợi muốn mượn lực lượng của Dur Cận Thước, tới củng cố địa vị của hấn.

Bây giờ nữ nhi của hấn trở thành Vương phi, Liễu Lan Yên lại là đệ tử của Yêu thần, Liễu Tấn Lợi là người cơ hội, làm sao có thể không lợi dụng cơ hội tốt này?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Hôn Lễ Long Trọng

"Lan Yên, ngày mai chính là ngày đại hôn của Liễu Hâm Dung, nàng có muốn đi không?" Yêu Thần đặt thiệp mời lên bàn, hỏi ý Liễu Lan Yên.

"Đại hôn của Hâm Dung tỷ tử?" Liễu Lan Yên nháy mắt, sau đó ngẩng đầu, hỏi Yêu Thần, "Sur phụ, con muốn đi không?"

Một câu hỏi làm cho Yêu Thần thiếu chút nữa bị sặc nước miếng của mình, im lặng nhìn chăm chăm Liễu Lan Yên nửa ngày.

Nửa tháng chung đụng đã cho hắn biết một điều, có một đệ tử quá "Nghe lời" cũng không phải là chuyện gì tốt.

Mỗi lần đều là nghe lời nghe đến làm cho hắn thiếu chút nữa học máu.

"Nếu Lan Yên muốn đi, chúng ta liền đi." Cuộc đối thoại đã qua đã lại như vậy ở nơi này tiến hành vô số hiệp, mỗi lần đều là không tiếng động độ sức nhau, hai người ai cũng không chịu thua.

Về phần kết quả, vẫn là không có kết quả.

Liễu Lan Yên cũng không nói gì, chỉ là tròn tròn mắt vô tội nhìn Yêu Thần.

Một loại không khí an tĩnh làm cho người ta phiền não chảy xuôi giữa hai người, đây là một trận đấu độ sự chịu đựng, xem ai nhịn không được chịu thua trước.

Rất dễ nhận thấy, xét về tính nhẫn nại mà nói thì Liễu Lan Yên vẫn luôn là hơn một chút.

"Ngày mai chúng ta đi xem sao." Yêu Thần chủ động thỏa hiệp.

"Được, sur phụ, con đi cùng người." Liễu Lan Yên nói một câu, lập tức khiến Yêu Thần khí huyết dâng trào.

Đến cuối cùng thành nàng đi cùng hắn?

"Sur phụ, con mệt rồi." Liễu Lan Yên nháy hai mắt thật to, giọng mềm nhũn nói.

"Mệt thì nghỉ ngơi." Yêu Thần trong lòng cười khò một tiếng, rời khỏi phòng của Liễu Lan Yên.

Cửa phòng đóng, thần thái vô tội trên mặt Liễu Lan Yên lập tức trở thành hư không.

Nửa tháng chung đụng, làm cho nàng hiểu được một chuyện -- nhẫn nhịn.

Yêu Thần đối với nàng hết sức nhẫn nhịn.

Loại nhẫn nhịn này, làm cho lòng nàng rất đau, trong nỗi đau đó lại trộn lẫn với một tia đau đớn nhàn nhạt.

Nửa tháng, Liễu Lan Yên thử vô số lần, lần nào cũng đều là cảm giác như thế.

Nàng có thể tin chắc, giữa nàng và Yêu Thần nhất định có quan hệ gì đó, nhưng là quan hệ gì, thì hiện tại nàng cũng không muốn đi tìm hiểu.

Nàng còn có chuyện nàng phải làm, nhất là.

Được rồi, đây đúng là lấy cớ.

Trong lòng nàng có chút mâu thuẫn.

Mâu thuẫn giữa đi tìm hiểu chuyện giữa nàng và Yêu Thần, giống như nếu vạch trần bí ẩn trước mắt thì sẽ làm nàng vô cùng không thoải mái.

So với cảm giác tìm hiểu chuyện giữa bọn họ, thì Liễu Lan Yên thích trạng thái ám đấu như bây giờ hơn, cuộc sống mỗi ngày đều rất có "Kích thích", làm cho tâm trạng nàng rất tốt.

Ngày đại hôn của Yêu Giới, có thể tính là một bữa tiệc náo nhiệt, hơn nữa nhân vật chính lần này là Vương Gia quyền cao chức trọng của Yêu Giới, vì thế nên bữa tiệc càng thêm long trọng.

Bên ngoài vương thành, một mảnh vui mừng.

Nhà nhà đều đã treo đèn lồng đỏ au, từ chỗ cao của Vương Cung nhìn sang, Vương Thành như biến thành một mảnh đại dương màu đỏ.

"Dung nhi, Vương Gia đối với con thật là rất coi trọng." Liễu Tấn Lợi nhìn nữ nhi trong trang phục long lẫy, nụ cười trên mặt đều chưa từng mất đi.

Những thương nhân kia vẫn đối với hắn lạnh lùng, tới cửa bán phẩm cũng là vẻ mặt lạnh nhạt.

Hôm nay Vương Gia và nữ nhi của hắn thành hôn, Vương Gia ra một đạo mệnh lệnh xuống, những thương nhân kia còn không phải là ngoan ngoãn phối hợp, biến Vương Thành ăn mặc vui sướng sao? (ko hiểu lắm>

Chương 48: Không Còn Ôn Chứ

Tô Hãn Hạo đứng dậy đi tới, trực tiếp cầm một hộp quà tinh xảo đưa lên: "Vương Gia, đây là tấm lòng nhỏ của tại hạ, mong rằng ngài sẽ vui vẻ nhận."

Hành động của Tô Hãn Hạo lại là làm cho phụ thân của hắn sợ hết hồn, trước khi đến đây, ông còn dặn đi dặn lại Tô Hãn Hạo, phải cùng phu thê Dư Cận Thước nói chuyện nhiều với nhau một chút, ngay cả quà tặng cũng đều là ông tự mình chuẩn bị sẵn.

Nhưng nào nghĩ đến, sau khi đến vương phủ, Tô Hãn Hạo lại làm như quên mất chuyện kia, vẫn không cầm quà ra tặng.

Ông đương nhiên biết nhi tử của mình không phải loại người hám danh lợi như Dư Cận Thước và Liễu Tấn Lợi, nhưng dù sao ở trong Vương Thành này, ông cũng là ngôi ở vị trí trưởng lão, đương nhiên hi vọng có thể giao hảo với Dư Cận Thước bọn họ.

Nhi tử của mình không ham quyền quý, ông cũng không có cái gì để nói.

Chỉ là, vạn vạn không ngờ, lúc này, hắn thế nhưng lại lấy quà tặng ra.

Tô Dận nghi hoặc nhìn nhi tử của mình, hắn đây là đang diễn trò gì?

Quả nhiên, nhìn thấy Tô Hãn Hạo đưa quà lên, lực chú ý của Dư Cận Thước liền bị dời đi.

Mặc kệ nói thế nào thì Tô Hãn Hạo cũng đều là con của trưởng lão, hắn dù sao cũng phải nể mặt một tí. Dư Cận Thước cùng Tô Hãn Hạo mới hàn huyên mấy câu thì Liễu Hâm Dung cũng tới đây khách khí một phen.

Ngay tại lúc Tô Hãn Hạo thoáng yên tâm thì Liễu Hâm Dung lại quay đầu đi, cười híp mắt hỏi: "Lan Yên muội muội, muội làm sao vậy? Không thoải mái sao? Thế nào vẫn cúi đầu vậy?"

Vừa mới trở lại chỗ ngồi- mặt Tô Hãn Hạo liền biến sắc, chau mày, Liễu Hâm Dung này lại vẫn không quên được nhục nhã Liễu Lan Yên.

Thân thể muốn động, cánh tay đột nhiên bị người đè lại, rút tay ra, trở về lại chỗ ngồi, tức giận ngẩng đầu, sau khi nhìn rõ ràng mới hô nhỏ một tiếng: "Phụ thân?"

"Con muốn làm gì?" Tô Dận nhìn chòng chọc vào Tô Hãn Hạo, suy nghĩ của nhi tử mình là gì ông còn không nhìn ra được sao?

Thì ra tặng quà chính là muốn giải vây cho Liễu Lan Yên, vấn đề là, hắn cũng không nhìn một chút xem địa vị của hai bên chênh lệch như thế nào. Một bên là Vương Gia, một bên là Yêu Thần, có thể đến phiên hắn chen miệng sao?

Tô Hãn Hạo vừa định mở miệng nói, lại bị Tô Dận ngăn cản.

Dùng ánh mắt ra hiệu hắn, đây là trường hợp gì, sao có thể hồ đồ như thế?

Chẳng lẽ hắn vì cảm nhận của một người mà không để ý đến an nguy của gia tộc sao?

Tô Hãn Hạo cắn chặt hàm răng, không cam lòng ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên trên chủ vị.

Yêu Thần ở bên cạnh, nhìn thấy đệ tử của mình chịu nhục, hắn là phải có phản ứng thôi.

Ngồi ở cách chủ vị không xa- Dư Hãn Dật ngược lại không nhìn phản ứng của những người bên trong đại sảnh, tự rót tự uống, uống đến cực kỳ vui vẻ.

Ai cũng không chú ý tới, ánh mắt của hắn nhìn như tùy ý nghiêng mắt nhìn bên kia, nhưng trong lòng lại là ngàn vạn suy nghĩ.

Nếu là Yêu Thần muốn thì sợ rằng đừng mong có thể từ trong điện hỏi thăm được nửa điểm tin tức.

Cho nên, người của hắn tra xét lâu như vậy, nhưng một chút tin tức của Liễu Lan Yên cũng không có, cũng không biết trong khoảng thời gian này nàng ở chỗ của Yêu Thần thế nào.

Là để ý thật, hay chỉ là đồ chơi giết thời gian trong lúc nhất thời cao hứng, hiện tại ai cũng khó mà nói.

Hắn cũng là muốn nhờ vào chuyện đó, xem một chút thái độ của Yêu Thần đối với Liễu Lan Yên.

"Hâm Dung, bên ngoài vẫn còn rất nhiều khách khứa." Liễu Tấn Lợi chung quy là biết rõ đạo lý, hiện tại Liễu Lan Yên có Yêu Thần làm nể dựa nên không thể đắc tội Liễu Lan Yên.

Chỉ là Liễu Tấn Lợi hoàn toàn chưa từng nghĩ đến, Liễu Hâm Dung đối với Liễu Lan Yên "Thù hận" đã xâm nhập đến tận xương tủy.

Từ nhỏ bởi vì thân phận thấp kém hơn Liễu Lan Yên mà Liễu Hâm Dung đã sinh ra tự ti, cộng thêm sau đó Yêu Thần lại cực kỳ coi trọng Liễu Lan Yên, càng làm cho ghen tỵ trong lòng nàng biến thành một loại cố chấp điên cuồng.

Hôm nay nàng danh chính ngôn thuận trở thành vương phi, làm sao có thể bỏ qua cơ hội này?

Giọng Liễu Hâm Dung không nhỏ, hướng chỉ từ sau khi Yêu Thần bước vào, mọi người trong đại sảnh đều an tĩnh lại, lúc này ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người tỷ muội hai người Liễu Hâm Dung.

Loại cảm giác vạn người chú ý này khiến cho Liễu Hâm Dung cực kỳ thoải mái.

Bên tai là tiếng hi nhạc chúc mừng hôn lễ của nàng, theo quy củ của Yêu Giới, hi nhạc là phải thổi một đêm cho đến sáng.

Hi nhạc tượng trưng cho phu thê mới cưới hạnh phúc đến đầu bạc răng long, tình ý không ngừng, nàng chính là muốn trong thời gian vui mừng nhất này của mình có thể hung hăng giẫm Liễu Lan Yên dưới chân, chỉ có như vậy, nàng mới có thể thoải mái, mới có cảm giác mình hơn hẳn Liễu Lan Yên.

"Có phải là không thoải mái hay không, để tỷ nói Vương Gia gọi đại phu tới xem cho muội một chút?" Liễu Hâm Dung làm như quan tâm nói.

Dư Cận Thuốc ở một bên lạnh nhạt nhìn, hẳn cũng muốn nhìn xem Yêu Thần đối với nữ tử ngu ngốc này rốt cuộc là cái thái độ gì.

Nói thật, hẳn đối với Liễu Lan Yên không có hảo cảm gì, nhất là vừa nghĩ tới hắn đã từng có hôn ước với một người ngốc như vậy thì hắn liền không nhịn được ghê tởm.

Yêu Thần nhẹ nhàng cong khóe môi, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, tiếp lời nói: "Lan Yên đúng là không thoải mái."

Ai cũng không nghĩ tới người giải vây cho Liễu Lan Yên lại là Yêu Thần, Liễu Hâm Dung cũng là sửng sốt, sau một hồi kinh ngạc ngẩn ngui, nàng mới cố gắng nặn ra một nụ cười quan tâm: "Vậy hay là gọi đại phu tới xem một chút đi."

Ngoài miệng Liễu Hâm Dung tuy là nói lời quan tâm, nhưng trong lòng lại là cực kỳ hả hê.

Xem ra Yêu Thần cũng không phải là rất coi trọng Liễu Lan Yên, nếu không, đã biết Lan Yên không thoải mái thì đã không mang theo nàng ra ngoài.

Nếu nói là đệ tử của Yêu Thần, thì cũng chỉ là Yêu Thần không muốn mất thể diện ở trước mặt mọi người mới miễn cưỡng nhận đệ tử thôi.

Yêu Thần giống như căn bản không có nghe được lời Liễu Hâm Dung nói, chỉ thân mật vuốt vuốt đầu Liễu Lan Yên: "Ta đã nói không cần đến, nàng cứ nhất định không nghe."

Một câu như vậy nói ra, lại làm cho những người ngồi đây đều kinh hãi.

Những lời này có ý gì còn không rõ sao?

Yêu Thần không muốn đến nơi này, nhưng vì Liễu Lan Yên tới nên Yêu Thần mới tới.

Nói một cách chính xác hơn là Liễu Lan Yên có thể thay đổi được quyết định của Yêu Thần.

Sức ảnh hưởng này. Đã không còn là coi trọng bình thường như vậy nữa?

Mà quả thật chính là muốn gì được đó.

Khóe môi Liễu Hâm Dung co quắp, nhìn chòng chọc vào Liễu Lan Yên, tận đáy lòng đang gào thét thì bên tai lại vang lên tiếng nói khẽ ôn hòa của Yêu Thần: "Nơi này nào có thanh tịnh như điện Vô Trần, đã sớm nói nàng sẽ không quen."

Điện, điện Vô Trần?

Mọi người kinh hãi nhìn nhau một cái, chẳng lẽ nói Liễu Lan Yên đã vào ở trong điện Vô Trần của Yêu Thần?

Trong lúc mọi người ở đây còn chưa có tiêu hóa xong cái tin tức đáng sợ này thì Yêu Thần đã ngắt đầu, liếc mắt nhìn Yêu Chủ: "Ngừng thôi."

Yêu Chủ không hiểu hỏi ngược lại: "Ngừng cái gì?"

Yêu Thần không nhịn được khoát khoát tay: "Quá ồn."

Yêu Chủ sửng sốt một lúc, sau đó lập tức hiểu được ý của Yêu Thần, sắc mặt hơi khẽ biến đổi, vẫn như cũ phân phó nói: "Ngừng hi nhạc."

"Cái gì?" Liễu Hâm Dung kêu lên một tiếng, bắt cháp lễ nghĩa trên dưới kêu to, "Không được!"

Đùa gì thế, hi nhạc hôn lễ làm sao có thể dừng lại? Mà là phải thôi đến sáng ngày mai.

"Không được?" Yêu Thần nhẹ nhàng cười nhạt, liếc Liễu Hâm Dung một cái, sau đó gì cũng không nói, chỉ nhìn Yêu Chủ đập bàn một cái: "Dư Cận Thước."

Lông mi Dư Cận Thước run lên, lập tức hạ lệnh: "Dừng hi nhạc!"

Ra lệnh một tiếng, hi nhạc nháy mắt biến mất.

Sắc mặt của mọi người bên trong đại sảnh khác nhau, chỉ là ánh mắt nhìn Liễu Hâm Dung nhiều ra hai chữ -- ngu ngốc.

Thế nhưng đi vũ nhạc Liễu Lan Yên, đây không phải là tự rước lấy nhục sao?

Nhìn thế nào thì Liễu Lan Yên cũng đều là bảo bối của Yêu Thần, đối phó Liễu Lan Yên, Yêu Thần sẽ bỏ qua cho nàng sao?

Yêu Thần cũng mặc kệ Dư Cận Thước đang buồn giận lẫn lộn cùng với Liễu Hâm Dung đầu óc trống rỗng và cảm giác nhục nhã sâu sắc, giọng nói vẫn là êm ái quan tâm hỏi Liễu Lan Yên: "Như thế nào, không còn ồn nữa chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thì Sao

Trước mắt bao người, Liễu Lan Yên ngẩng đầu lên, mỉm cười ngọt ngào với Yêu Thần: "Ừ, thật sự không còn ồn nữa."

Nụ cười ngây thơ, khiến cho người ta dờ khóc dờ cười.

Về phần Liễu Hâm Dung thì trong lòng đã không còn mâu thuẫn nữa, nhìn chăm chăm vào Liễu Lan Yên, hận nghiền răng nghiền lợi.

Cũng chỉ vì một câu nói mà nhạc hi của nàng đã bị ngừng lại.

Nhạc hi dành cho tân lang tân nương kéo dài đến bình minh thế nhưng lại ngừng lại.

"Lan Yên muội muội, nếu muội cảm thấy ồn thì trở về nghỉ ngơi đi?" Liễu Hâm Dung không thể không lùi bước để cầu xin, nhanh chóng tiến bước Liễu Lan Yên phiền toái này để nhạc hi của nàng có thể tiếp tục được thổi lên.

Liễu Lan Yên mấp máy môi, sợ hãi nói nhỏ: "Đại hôn của ty tỷ, muội, muội muốn đến...."

Nói xong, lo lắng vò chặt quần áo của mình, ánh mắt bất an không ngừng lay chuyển, không biết phải nhìn xuống chỗ nào mới thích hợp.

Muốn đến?

Lời nói của Liễu Lan Yên, thiếu chút nữa khiến cho Liễu Hâm Dung không thở nổi.

Nàng ta muốn đến thì đến sao?

Đến đây để phá hư hôn lễ của nàng sao?

Liễu Hâm Dung tức giận đến sắp bùng nổ, đương nhiên, cũng tự động xem nhẹ khiêu khích vừa rồi của nàng ta, tất cả vấn đề đều do Liễu Lan Yên gây ra, đều do nàng ta tự rước lấy phiền toái.

"Được rồi, Dung Nhi, Lan yên cũng chỉ muốn chúc mừng con." Liễu Tấn Lợi vội vàng tiến lên hòa giải, giờ phút này ai cũng có thể nhìn thấy mức độ bảo vệ Liễu Lan Yên của Yêu Thần đã lên tới hàng nghìn độ.

Không chỉ thay đổi ý nghĩ của mình vì Liễu Lan Yên, hơn nữa còn vì Liễu Lan Yên mà trực tiếp chống lại Yêu chủ.

Trước kia, Tôn chủ có quyền uy tuyệt đối ở Yêu Giới, nhưng mà chưa bao giờ trực tiếp đối đầu với Yêu chủ, cả hai bên đều giữ chút mặt mũi cho nhau.

Nhưng vì Liễu Lan Yên mà Yêu Thần trực tiếp bức Yêu Chủ phải hạ lệnh dừng nhạc hi của Dư Cận Thước lại, hành động như vậy, không khác gì hung

hăng tát cho Yêu chủ và Dư Cận Thước một bạt tay.

"Phần lễ vật này, tỷ nhớ kỹ, đa tạ Lan Yên muội muội." Liễu Hâm Dung nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ tỏ lòng biết ơn của nàng.

"Hâm Dung tỷ tỷ, muội chỉ muốn đến chúc mừng tỷ. Tỷ, nếu như tỷ không thích, muội có thể đi ngay..." Thanh âm của Liễu Lan Yên càng nói càng thấp, giống như sợ Liễu Hâm Dung sẽ tức giận vậy.

Liễu Hâm Dung hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trên mặt lại không giấu được vẻ tươi cười của tỷ muội tình thâm: "Lan Yên muội muội có thể đến được, đương nhiên là tỷ tỷ vui mừng còn không kịp, sao có thể không thích chứ?"

"Thật sao?" Liễu Lan Yên vui vẻ ngẩng đầu, ra vẻ chờ đợi hồi tới cùng.

Thật cái rắm!

Liễu Hâm Dung thật muốn chửi ầm lên, nhưng ngại Yêu Thần ngồi chỗ kia như hổ rình mồi, nàng sao dám nói thật chứ?

Đành phải giả mù sa mưa cười "vui vè", dùng sức gật đầu: "Không sai, thật mà."

"Được rồi." Liễu Lan Yên hưng phấn cười: "Hâm Dung tỷ tỷ không cần đón tiếp muội, muội tự có thể lo cho mình."

Nếu có thể, Liễu Hâm Dung hi vọng có thể trực tiếp đá Liễu Lan Yên ra khỏi cửa.

Còn đón tiếp nàng ta?

Thật sự là người si nói mộng.

Liễu Hâm Dung tươi cười xoay người, rời khỏi đó để đi đón tiếp người khác, nếu còn không đi, nàng thật không xác định mình có làm thêm chuyện xúc động gì nữa hay không.

Đại hôn của nàng, lại bị Liễu Lan Yên làm hỏng.

Đi đến cửa đại sảnh, nhìn vào viện, đám nhạc công đang nghị luận ồn ào, Liễu Hâm Dung cảm giác được trên mặt mình có một ngọn lửa đỏ đang thiêu đốt.

Ngay cả nữ tử bình thường của Yêu giới cũng sẽ có một đêm nhạc hỉ không ngừng, nàng thân là vương phi của vương gia cực kỳ có quyền lực ở Yêu Giới lại bị cướp đoạt đi quyền lợi này..... Ngay cả một nữ tử bình thường nàng cũng không bằng hay sao?

Liễu Lan Yên, nàng ta cho rằng có Yêu Thần làm chỗ dựa vững chắc là muốn làm gì thì làm sao?

Thù này, nàng nhất định sẽ báo.

Ngay khi Liễu Hâm Dung đang nghĩ xem phải trả thù Liễu Lan Yên thế nào, thì đột nhiên cửa vang lên một tiếng hô to: "Tần phu nhân đến!"

Một tiếng Tần phu nhân cắt ngang bầu không khí quý dị của mọi người trong sảnh, mọi người sững sờ trong giây lát, lập tức phản ứng kịp vị Tần phu nhân này là ai.

Đại tỷ của Liễu Hâm Dung, gả đến Ma giới trở thành phu nhân của chiến tướng Ma giới - Liễu Hâm Nhã.

Tần Minh, chiến tướng tiếng tăm lừng lẫy của Ma giới, là chiến tướng dũng mãnh thiện chiến ở Ma giới.

Tất nhiên, trở thành phu nhân Tần Minh, địa vị của Liễu Hâm Nhã đã đủ để nổi tiếng, nếu không phải vì Liễu Hâm Nhã trở thành phu nhân chiến tướng Ma giới, chỉ dựa vào tư chất của Liễu Tấn Lợi có thể tiếp nhận được vị trí Đại trưởng lão sao?

Một bóng dáng màu đỏ đi vào đại sảnh, màu đỏ diễm lệ này vô cùng lóa mắt, như một đóa mầu đơn kiêu diễm nổi bật giữa khóm hoa, ung dung cao quý. Mái tóc dài đen như mực được quấn chặt trên đầu, giữa mái tóc là những món trang sức kim quang lấp lánh, trang điểm xinh đẹp lại không dung tục.

Những người quen biết Liễu Hâm Nhã trong đại sảnh, tất cả đều thần phục, không thể tưởng tượng được sau khi được gả đi, trên người Liễu Hâm Dung càng ngày càng có khí thế của "chủ thượng". Liễu Hâm Nhã khom mình hành lễ, sau đó đứng mực nhìn về hướng Yêu Thần: "Tôn chủ."

"Hâm Nhã, người về gấp sao?" Yêu chủ vui mừng hỏi, đồng thời bảo Liễu Hâm Dung đứng dậy.

"Vâng. Ngày đại hỉ của Hâm Dung, dù sao cũng phải về." Liễu Hâm Nhã nói, yêu mến nhìn về phía tiểu muội của mình, đối với đứa muội muội này, nàng yêu thương từ tận đáy lòng.

"Vẫn là tỷ tỷ tốt với muội nhất." Liễu Hâm Dung làm nũng nhích lại gần, cọ cọ vào lòng Liễu Hâm Nhã, kêu ngọt mấy tiếng, tận lực kéo dài âm cuối, nghe đến xương đều muốn nhũn ra.

Dur Cận Thước đi tới, khách khí gật đầu: "Đa tạ tỷ tỷ đã tới, mời vào chỗ."

Dur Cận Thước là vương gia của Yêu giới, Liễu Hâm Nhã là phu nhân của Ma giới, địa vị cũng không thấp, đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi trưởng lão cũ mất, hắn vẫn không giải trừ hôn ước.

Một khi dính dáng đến lợi ích, những người nhiều tâm cơ sẽ không làm tổn hại đến lợi ích bản thân.

"Vương gia khách khí rồi." Liễu Hâm Nhã hữu lễ cười gật đầu, sau đó mảy mai nhún vai, như là tùy ý hỏi một câu: "Sao hỉ nhạc lại ngừng?"

Liễu Hâm Nhã cười nhìn Dur Cận Thước, tựa hồ như đang đợi một lời giải thích của vị muội phu này.

Liễu Hâm Nhã thông minh, Dur Cận Thước cũng không ngốc: "Lan Yên muội muội tính tình đơn thuần thích thanh tĩnh, không chịu nổi tiếng ồn ào này."

Dù sao cũng là vấn đề của Liễu gia bọn họ, cứ để bọn họ tự giải quyết là tốt nhất.

Tuy Liễu Hâm Nhã không có ở Yêu Giới, nhưng Liễu Tấn Lợi lại đem tất cả sự tình một năm một mười nói hết cho nàng nghe. Cho nên, Liễu Hâm Nhã cũng không chơi cứng đối cứng với Yêu Thần, nghe xong lời nói của Dur Cận Thước, xoay người, nhẹ nhàng dỗ Liễu Lan Yên: "Lan Yên muội muội, hôm nay là ngày lành của Hâm Dung tỷ tỷ muội, không có hỉ nhạc, là chuyện rất không may."

"Không may?" Liễu Lan Yên khẩn trương nhìn chằm chằm vào Liễu Hâm Nhã, nhìn như vô thức.

Kỳ thực trong lòng đang tính toán, chuyện này cũng không cần náo loạn quá mức, không thể không cho hỉ nhạc của Liễu Hâm Dung nổi lên lần nữa, dù sao, khiêu khích vừa rồi của Liễu Hâm Dung nàng cũng coi như đã trả được thù rồi.

"Đúng vậy, không may là điềm xấu, sẽ bị thiên khiển (trời phạt)." Liễu Hâm Nhã trịnh trọng nói, dùng lý do như thế, chắc chắn Liễu Lan Yên sẽ không nói được gì.

Chỉ là, Liễu Hâm Nhã hoàn toàn không ngờ đến, một thanh âm nhàn nhạt như gió xuân thảng ba vang lên: "Thiên khiển thì sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Rất Có Ý Tứ

Liễu Hâm Dung hoàn toàn không ngờ tới, người luôn không tâm đến mọi chuyện ở Yêu giới như Yêu Thần sẽ đột nhiên nói xen vào, lại còn là một câu nói cường hãn như thế.

Hiển nhiên, những chuyện phụ thân nàng nói trong thư đều vô cùng chính xác, thậm chí còn chưa biểu đạt hết sự coi trọng của Yêu Thần đối với Liễu Lan Yên.

Liễu Hâm Nhã dù sao cũng không phải là người dễ xúc động như Liễu Hâm Dung, nàng là người rất là trầm ổn: "Tôn chủ đại nhân, tân hôn hỉ sự không phải luôn muốn có được may mắn hay sao?"

Yêu Thần cong môi lên một chút, căn bản không để ý đến lời Liễu Hâm Nhã nói.

Liễu Hâm Nhã ngẫm nhướng mày, xoay chuyển ánh mắt, cười khẽ nói: "Hâm Dung, muội xem trí nhớ của tỷ này. Đến, đây là lễ vật tỷ phu muội tặng cho muội."

Nói xong, Liễu Hâm Nhã khoát tay, nha hoàn cùng tới với nàng lập tức hai tay nâng hộp gấm lên.

Liễu Hâm Dung không hiểu ra sao tiêu sái bước qua, mở ra, bên trong là một viên đan dược màu đỏ, tán ra hương vị kỳ quái. Mùi thuốc nhàn nhạt vẫn không thể che hết được mùi máu, khiến cho người ta ngửi thấy, không nói được là cảm giác gì, dù sao cũng có chút không thoải mái.

"Đây là....." Liễu Hâm Dung chau mày, hơi không muốn đến gần: "Tỷ tỷ, hôm nay là đại hôn của muội, sao lại đưa thứ này đến cho muội?"

Đối với Liễu Hâm Nhã, cho tới bây giờ Liễu Hâm Dung luôn không che giấu bản tính hung hãn dữ tợn, trực tiếp tỏ vẻ không thích.

"Con nha đầu muội, nói cái gì thế?" Liễu Hâm Nhã nũng nịu một tiếng, vỗ nhẹ vào người Liễu Hâm Dung, "Đây là do tỷ phu muội chinh chiến ở ngoài sa trường, dùng nội đan của hơn chín mươi yêu ma có yêu lực cấp ba luyện chế thành Huyết Ma đan cho muội."

"Huyết Ma đan?" Liễu Hâm Dung kinh ngạc há hốc mồm, giống như không thể nào tiêu hóa hết tin tức này trong khoảng thời gian ngắn được.

Vừa nghe thấy tên của Huyết Ma đan, tất cả mọi người trong đại sảnh đều nhỏ giọng nghị luận.

Danh tiếng của Huyết Ma đan mọi người đều biết, phương thức luyện chế Huyết Ma đan là của riêng ma giới.

Kỳ thực Huyết Ma đan nói đơn giản cũng rất đơn giản, chỉ là dùng nội đan của những yêu ma để luyện chế thành một viên đan dược. Về phần uy lực của Huyết Ma đan thế nào, thì phải xem cấp bậc của nguyên liệu thế nào mới được.

Nói cách khác, chính là một viên Huyết Ma đan dung hợp càng nhiều nội đan, cấp bậc nội đan càng cao, thì Huyết Ma đan càng mạnh.

Sau khi dùng loại đan dược này thì có thể từ từ hấp thu sức mạnh trong đó, chuyển thành của chính mình.

Là một thứ giúp tăng sức mạnh tuyệt hảo.

Nhưng mà, rất nhiều người đều chỉ nghe nói đến Huyết Ma đan mà chưa từng gặp qua.

Đầu tiên, nguyên vật liệu phải đi thu thập là nội đan có cấp bậc nhất định, người thường sao có thể thu thập được nhiều nội đan như vậy, càng đừng nói đến là nội đan có cấp bậc cao?

Tiếp theo, phương pháp luyện chế chỉ có Ma giới mới biết được.

Cho nên, Huyết Ma đan trở thành bao bồi ngàn vàng khó cầu.

Viên Huyết Ma đan mà Liễu Hâm Nhã lấy ra tuyệt đối là hàng tốt, cho dù là số lượng hay chất lượng, đều đủ để cho những người ở đây kích động thật lớn.

Có thể thấy được chiến tướng Tần Minh của Ma giới để ý đến hôn lễ lần này của Liễu Hâm Dung đến mức nào.

Người có thể đi vào đại sảnh của vương phủ đều là người có thân phận địa vị, một đám người thông minh như thế, sao có thể không hiệu được dụng ý khi Liễu Hâm Nhã đột nhiên lấy ra Huyết Ma đan chứ?

Đơn giản chỉ là muốn ám chỉ với Yêu Thần, hôn lễ lần này không chỉ là chuyện của Yêu giới, mà còn là chuyện của Ma giới.

Nếu nói thâm độc một chút, thì đây chính là ra oai trắng trợn rồi.

Mặc cho Yêu Thần ngai ở Yêu giới ngang ngược đến thế nào, thì tay cũng không thể duỗi dài đến tận Ma giới, Liễu Hâm Nhã cũng sẽ không để cho mình bị xoay vòng vòng.

Ám chỉ như thế khiến cho mọi người trong sảnh đều phát run, đây là sao? Trực tiếp tuyên chiến với Yêu Thần sao?

Một đám không lên tiếng, tất cả đều dán mắt vào Yêu Thần lại quay sang Liễu Hâm Nhã, muốn nhìn ra được chút manh mối từ trên mặt hai người này.

Đáng tiếc, để cho bọn họ thất vọng rồi, hai người kia không lộ ra chút cảm xúc nào.

Dư Hân Dật cũng buông ly rượu trong tay xuống, nhìn về phía Yêu Thần.

Đã nhiều năm rồi Yêu giới không có xảy ra chiến sự ngoại giới nào, không thể không nói là công lao của Yêu Thần, là hấn hao tổn biết bao tâm huyết để phong bế Yêu giới, để cho Yêu giới có thể có được cuộc sống không phiền không lo, không bị chiến hỏa của ngoại giới xâm phạm.

Nhưng nói thật, chung quy thì yêu và ma vẫn khác nhau.

Mỗi người trong Ma giới đều hiếu chiến, luôn muốn cắn nuốt những thế lực khác.

Thực lực của Yêu Thần rất mạnh, nhưng mà chỉ dựa vào một mình hấn, nếu muốn tuyên chiến với Ma giới, thì tuyệt đối không có khả năng.

Liễu Hâm Nhã đã đến, đem chuyện trong gia tộc mở rộng thành quan hệ lợi ích giữa hai giới yêu ma.

Nếu Yêu Thần kiên quyết muốn cứng rắn, chi sợ sẽ khiến cho hai giới yêu ma bất mãn, xử lý không tốt, rất có khả năng sẽ dẫn tới chiến sự.

Quan hệ lợi hại như vậy, Yêu Thần sao có thể không rõ chứ.

Dư Hân Dật đã sớm phân tích lợi hại trong lòng, vẫn cảm thấy lùi lại một bước thì tốt hơn. Dù sao việc ngưng thôi hi nhạc cũng đã phản kích lại Liễu Hâm Dung một đòn, chuyện này không nên tiếp tục dây dưa nữa.

"Cảm ơn tỷ tỷ, cảm ơn tỷ phụ." Liễu Hâm Dung vô cùng phấn khởi trịnh trọng thu Huyết Ma đan vào, không khỏi đắc ý ưỡn ngực.

Nàng cũng hiểu được ý tứ của Liễu Hâm Nhã, trong lòng thầm kêu một tiếng thoải mái.

Liễu Lan Yên có cái gì đặc biệt hơn người chứ, không phải cũng chỉ có một Yêu Thần làm chỗ dựa vững chắc thôi sao?

Nàng ở Yêu giới có Vương gia, Ma giới thì có tỷ phu, so ra nàng vẫn cao hơn Liễu Lan Yên một bậc.

"Được rồi, mọi người cũng đừng ngồi không nữa, thôi hi nhạc lên đi, quá quanh quẩn rồi." Liễu Hâm Nhã nhìn như tùy ý phân phó, kỳ thực khoe mắt đuôi mày đều mang theo một phần đắc ý.

Có thể chiếm được tiện nghi từ trong tay Yêu Thần, nàng cũng coi như là thiên hạ đệ nhất rồi.

Trong đại sảnh cực kỳ yên tĩnh, lời phân phó của Liễu Hâm Nhã truyền vào tai những nhạc công, rất nhanh họ vội vàng cầm nhạc khí lên chuẩn bị thổi.

Người trong đại sảnh cũng biết hiện tại không phải là lúc tranh đấu kịch liệt, Yêu Thần và Liễu Hâm Nhã cứng đối cứng, hiện tại Yêu Thần tuyệt đối không sợ Liễu Hâm Nhã, nhưng vẫn phải kiêng kỵ chiến tướng phía sau Liễu Hâm Nhã, Ma giới phía sau chiến tướng.

Trong lòng mọi người đều nhao nhao cân nhắc ra một việc, chính là, Liễu gia sắp đi lên.

Có hai người Liễu Hâm Nhã và Liễu Hâm Dung làm hậu thuẫn, ngày sau chỉ sợ Liễu gia muốn đi ngang cũng không ai dám nói cái gì.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều thần thức không thôi, không thể nghĩ được Liễu Hâm Nhã ngày đó gia nhập Ma giới không được mọi người xem trọng giờ lại leo được lên đến vị trí này, được Tần Minh coi trọng như thế, thật sự là thể sự vô thường mà.

Nhạc công vừa định thổi, đột nhiên phát hiện hơi thở mình thổi ra trực tiếp tan vào không trung, nhạc công khảy đàn, rung tay một chút, thể nhưng lại rơi vào khoảng không.

Kính hải, ngưng mắt vừa thấy, nhạc khí trong tay thể nhưng lại đồng loạt hóa thành tro tàn, trực tiếp phiêu tán trong gió, biến mất sạch sẽ trong nháy mắt.

"Ai đồng ý?" Yêu Thần trực tiếp xem nhẹ "ám chỉ" uy hiếp của Liễu Hâm Nhã, thậm chí còn dùng hành động biểu lộ lập trường của hắn.

"Tôn chủ." Liễu Hâm Nhã hoàn toàn không ngờ Yêu Thần sẽ là một người không biết phân nặng nhẹ như thế, điều này cũng làm cho nàng không thể không tiến thêm một bước để chỉ ra quan hệ nặng nhẹ trong đó: "Tôn chủ, chuyện này không cần phải để ý đến như vậy."

Yêu Thần nở nụ cười, nhẹ nhàng duỗi cánh tay ra, ôm Liễu Lan Yên vào lòng, tao nhã cười khê: "Hậu quả, bản tôn có thể đổi mặt, không biết Tần Minh thì sao?"

"Hai giới giao chiến cũng rất có ý tứ, không phải sao?" Ý cười của Yêu Thần vô cùng ôn hòa, thanh nhã như cúc, lại chỉ trong một thoáng, sát ý trải rộng khắp đại sảnh, như lưỡi dao lạnh lùng lăng trì mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Tự Rước Lấy Nhục

Liễu Hâm Nhã lập tức sững sờ, không nghĩ tới Yêu thần lại không chút kiêng kỵ như vậy.

Vậy mà lại không nhìn lợi ích của hai giới yêu ma.

Hắn, hắn lại có thể vì Liễu Lan Yên mà làm đến mức như vậy?

"Tôn chủ?" Yêu chủ hô nhẹ một tiếng, hắn không nghĩ tới Yêu thần sẽ làm ra quyết định như vậy, cho dù thế nào đi nữa, hắn cũng là người đứng đầu Yêu giới, không thể làm tổn hại đến lợi ích, an nguy của Yêu giới.

Yêu thần nhẹ nhàng nhún mày, không để ý hỏi: "Yêu chủ cảm thấy bản tọa sẽ thua sao?"

Yêu thần nói một câu, khiến cho tất cả mọi người đều hít khí lạnh, giống như thấy được ngàn năm trước, Yêu thần cầm thanh kiếm Vô Trần trong tay, lực lượng lay động tam giới, phong hoa tuyệt thế.

Không khí xơ xác tiêu điều, khí thế bức người.

Ngay cả người đứng đầu Yêu giới, đứng dưới dạng khí thế này cũng không khỏi co rúm lại, ngay cả một chút suy nghĩ phản bác cũng không có, lập tức ngậm miệng lại, không nói một lời.

Trong đầu Liễu Hâm Nhã rung mạnh, làm sao cũng không nghĩ tới trên vấn đề này Yêu thần lại cứng ngạnh như thế, không tiếc trở mặt với hai giới cũng muốn kiên trì tới cùng.

Vốn nghĩ rằng nàng đã đủ đánh giá cao vị trí của Liễu Lan Yên trong lòng Yêu thần, nhưng là, theo tình huống trước mắt mà nhìn thì dễ nhận thấy, đánh

giá cao của nàng cuối cùng vẫn là đánh giá thấp.

Liễu Tân Lợi vẫn còn đang khấn trương phải dọn dẹp cục diện này như thế nào thì Liễu Hâm Nhã đã trấn định mở miệng: "Hôm nay là ngày vui của muội muội, tỷ tỷ cũng đến múa một khúc, vì muội muội chúc mừng."

Liễu Hâm Nhã dễ dàng đã dòi dề tài vừa rồi đi, giống như vừa rồi chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, cái gì mà sát ý đầy phòng, tất cả nàng đều không cảm giác được.

Phương pháp tránh nặng tìm nhẹ như vậy làm cho mọi người bên trong sảnh gật đầu liên tục, không hồ là người có thể leo lên vị trí phu nhân chiến tướng, thật sự là có bản lĩnh.

"Như vậy rất tốt." Yêu chủ cũng thuận nước đẩy thuyền, dù sao chuyện này hần và Liễu Hâm Nhã cũng giống nhau, tuyệt đối không muốn thảo luận tiếp.

Yêu thần không nói gì, vẫn ngồi ở chủ vị như cũ, nhàn nhạt cười khẽ, ưu nhã như lúc đầu.

Vài ba lời đàm luận đại sự sống chết của hai giới, đối với hần mà nói, căn bản là râu ria.

Tiếp tục nói hoặc là nói sang chuyện khác cũng đều như không liên quan tới hần.

Thật ra thì tâm tư thật của Yêu thần không nằm ở trên sự kiện kia, bây giờ tất cả lực chú ý của hần đều tập trung ở trong khuỷu tay, xúc cảm ảm áp tình tế kia, làm cho trái tim hần tràn đầy thỏa mãn, nào còn có thời gian rảnh rỗi đi chú ý những chuyện khác?

Hướng chỉ cho tới bây giờ, thời gian dài như vậy Liễu Lan Yên vẫn luôn tránh né hần đụng chạm thân mật, giống như bây giờ không nhúc nhích cho hần ôm, thật sự là đã ít lại càng thêm ít.

Thật ra thì rung động mà bây giờ Liễu Lan Yên cảm nhận được cũng không ít hơn so với người khác là mấy.

Nàng càng có thể cảm nhận được rõ ràng khí thế và tâm ý của Yêu thần lúc vừa rồi, sát khí nồng nặc kia không có nửa điểm giả dối. Nàng tuyệt đối tin tưởng, nếu như Liễu Hâm Nhã tiếp tục nói nữa thì hần rất có thể sẽ lập tức đến Ma giới giết Tàn Minh.

Rung động, đã không đủ để hình dung tâm trạng của nàng bây giờ.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì đã khiến cho Yêu thần coi trọng nàng như vậy?

Nghi vấn bị chôn sâu dưới đáy lòng từ từ sôi trào, giống như bất cứ lúc nào cũng đều có thể tràn ra, tràn ra hấp dẫn nàng lập tức đi tìm đáp án.

Không, không được.

Lý trí Liễu Lan Yên lập tức đè xuống cái ý nghĩ này, nàng còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Nhưng mà, tâm ý của Yêu thần đối với nàng, nàng hoàn toàn cảm nhận được, thật là làm cho nàng cảm động không nói lên lời.

Vừa trở lại bình thường Liễu Lan Yên muốn ngẩng đầu nhìn nam tử làm cả Yêu giới phải kính sợ này một chút, trong con ngươi bình thường không gọn sáng không sợ hãi kia có hàm chứa một vẻ khác hay không.

Ngay lúc Liễu Lan Yên muốn ngẩng đầu thì khóe mắt đột nhiên co quắp một cái, thứ hơi di động ở bên hông nàng là cái gì?

Nhiệt độ quen thuộc, động tác quen thuộc làm cho chân mày Liễu Lan Yên nhẹ nhàng nhíu mày, Yêu thần đáng chết, lại thừa dịp nàng không chú ý mà động chân động tay với nàng.

Liễu Lan Yên trán đầy vạch đen cúi đầu, nhàn chăm chăm vào bàn tay nổi lên khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài ôm hông nàng.

Không thể không nói, trời cao thật là đối xử quá tốt với Yêu thần, một người nam nhân, tay còn xinh đẹp như vậy, rốt cuộc là có còn thiên lý nữa hay không?

Chỉ có điều, cho dù có tốt hơn nữa mà 'quấy rầy' nàng thì cũng làm cho nàng cảm thấy không đẹp mắt.

Đang đắm chìm vào trong cảm giác mềm mịn của bàn tay nhỏ, Yêu thần đột nhiên cảm giác được bàn tay to của mình bị người nắm thật chặt, không cần nhìn cũng biết là ai, cong lên nụ cười ôn hòa, hạ thấp giọng xuống chỉ có hai người bọn họ nghe thấy hỏi: "Sao vậy, Lan Yên?"

Trên đời còn có người nào vô si hơn hần sao?

Ý tứ hỏi han mới tốt làm sao?

Liễu Lan Yên ngẩng đầu, một đầu đầy vạch đen nhìn chăm chăm Yêu thần, thật muốn hỏi hần một câu, biết hai chữ vô si viết như thế nào hay không?

Muốn tránh thoát nhưng chỗ ngồi bây giờ của nàng là chủ vị, chỉ cần vừa động, sẽ đưa tới sự chú ý của mọi người.

Trong lúc đang suy nghĩ làm thế nào để thoát khỏi móng vuốt mà không làm cho người khác chú ý đến thì phía dưới chợt truyền đến từng trận tiếng trầm trồ khen ngợi, ngẩng đầu lên nhìn, lúc này mới phát hiện, Liễu Hâm Nhã đang đứng lại bằng một động tác duyên dáng, đoạn múa kết thúc, lấy được tiếng vỗ tay và khen ngợi của mọi người.

Cho dù không nhìn thấy kỹ thuật nhảy của Liễu Hâm Nhã, nhưng là từ trên mặt của mọi người cũng có thể nhìn ra, tiếng trầm trồ khen ngợi kia không hẳn chỉ là nịnh bợ.

Xem ra Liễu Hâm Nhã thật là có chỗ hơn người.

Liễu Hâm Nhã thu hồi động tác, nhận lấy lời khen tặng ở khắp nơi, mở miệng cười nói: "Lan Yên muội muội, muội có thể tới biểu diễn một lần không?"

Vừa nghe lời của Liễu Hâm Nhã, sắc mặt Yêu thần liền trầm xuống, cũng không để ý tay của hắn đang bị Liễu Lan Yên siết, chuẩn bị mở miệng thay Liễu Lan Yên ngăn chặn Liễu Hâm Nhã khiêu khích.

Lại cảm giác được trên tay bị siết chặt, Liễu Lan Yên lên tiếng trước: "Tại sao muội phải biểu diễn?"

Liễu Lan Yên dứt khoát nói một câu khiến cho Liễu Hâm Dung phải sửng sốt, làm sao cũng không nghĩ tới Liễu Lan Yên sẽ có phản ứng này, thiếu chút làm cho nàng cứng họng.

Cũng may Liễu Hâm Nhã phản ứng khá nhanh, cười tủm tỉm đón lấy câu kế tiếp: "Hôm nay là lễ thành thân của Hâm Dung, Lan Yên muội muội không muốn giúp vui biểu diễn một lần sao?"

Một nữ nhân ngốc có núi dựa vững chắc cũng vô ích, kẻ ngốc cũng chỉ vẫn là kẻ ngốc.

Liễu Hâm Nhã nhìn bộ dáng Liễu Lan Yên nghiêng đầu cau mày, tâm tình rất tốt, đồng thời cũng âm thầm oán giận muội muội của mình.

Ngay cả một nha đầu ngốc cũng không đối phó được, quá vô dụng.

Hãy chống mắt mà xem nàng hôm nay sẽ trừng trị Liễu Lan Yên như thế nào, để cho sau này nàng không thể gây ra sóng gió gì nữa.

Liễu Lan Yên nghiêng đầu thật lâu, dường như rớt cuộc cũng tìm được đáp án, tiếng nói giòn tan hỏi Liễu Hâm Nhã: "Muội cũng không phải là vũ nương, tại sao phải múa giúp vui?"

Nhìn không được, Yêu thần 'xì' một cái bật cười, quả nhiên, Liễu Lan Yên lúc nào cũng không chịu thua thiệt, tính tình này, thật là..... Làm cho hắn thích.

Nàng ta không phải vũ nương nên không múa giúp vui, vậy chẳng lẽ nói nàng chính là vũ nương sao?

Liễu Hâm Nhã giận đến mức nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên, nhìn không được liền trực tiếp giận dữ mở miệng hỏi: "Ý muội nói tỷ là vũ nương sao?"

"A?Vây tỷ không phải sao?" Liễu Lan Yên mở to cặp mắt, muốn bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu, không hiểu nháy mắt, lẩm bẩm hỏi, "không phải vũ nương thì tại sao lại múa?"

Lời của Liễu Lan Yên, khiến cho Liễu Hâm Dung giận đến nổi đỉnh đầu bốc khói, ý Liễu Lan Yên là nàng tự hạ thấp thân phận của mình hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Vì Quân Vũ

Dư Hân Dật ở một bên cười đến không chút kiêng kỵ.

Liễu Hâm Nhã vốn là muốn nhân cơ hội này làm cho Liễu Lan Yên mất mặt, nào nghĩ đến cuối cùng làm cho chính mình bị bẽ mặt, thật là sảng khoái.

"Câm miệng!" Yêu chủ quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn nhi tử.

Dư Hân Dật bị Yêu chủ mắng, ngoan ngoãn hạ thấp giọng, nhưng nụ cười trên môi một chút cũng chưa từng biến mất.

Yêu chủ quay đầu, lúc này hắn cũng không tiện nói gì, chỉ có thể nhìn Liễu Hâm Nhã và Liễu Lan Yên 'trao đổi'.

Liễu Hâm Nhã không hổ là người có thể trở thành phu nhân của chiến tướng Ma giới, nhãn châu chuyển động, trên mặt lướt qua vẻ lúng túng: "Lan Yên muội muội, chẳng lẽ muội không biết sao? Lúc bản thân có chuyện vui, hiển nghề chúc mừng là chuyện phải làm."

"Hâm Dung là muội muội của tỷ, tỷ đương nhiên là muốn chúc mừng." Vài ba câu liền đá lời vũ nhục vừa rồi vòng trở lại, Liễu Hâm Nhã nhanh trí làm

người ta bội phục.

"Lan Yên muội muội chúng ta đều là người một nhà, có phải muội cũng nên hiến nghệ chúc mừng hay không?" Không chỉ có đem lúng túng vừa rồi tiêu trừ mà Liễu Hâm Nhã lại càng mượn cớ kéo Liễu Lan Yên vào.

"Lan Yên muội muội có thể được Tôn chủ thu làm đồ đệ, nhất định là có chỗ hơn người, sao lại không để cho mọi người mở mang tầm mắt một chút?" Lời nói của Liễu Hâm Nhã chậm rãi rõ ràng có thể giải ra không ít ý tứ.

Mới đầu vừa nghe giống như là làm khó Liễu Lan Yên, thật thì tinh tế suy nghĩ còn có thể nghe ra được trong lời nói này hàm chứa một tầng ý tứ khác.

Có phải Yêu thần có mắt không trông hay không, chọn một phé vật làm đồ đệ.

Đĩ nhiên, ý tứ này, phần lớn mọi người đều phân tích ra được, nhưng không một ai dám mở miệng nói, thậm chí ngay cả dũng khí liếc mắt về phía Yêu thần cũng không có.

Chẳng qua là không thể không bội phục 'Dũng khí' của Liễu Hâm Nhã, lại dám khiêu khích ngay trước mặt Yêu thần, thật là 'Không biết sợ' mà.

Khiêu khích hần?

Chân mày Yêu thần khẽ động, người Liễu gia lá gan cũng khá lớn a.

Vừa muốn mở miệng nói thì đột nhiên cảm giác được đau xót trên chân của mình, còn chưa kịp phản ứng, Liễu Lan Yên ở trong ngực đã 'Không cần thận' đạp hần 'Cao hứng bùng bùng' đứng lên.

"Tốt, muội cũng muốn chúc mừng!" Liễu Lan Yên vui vẻ đi về phía trước hai bước, dưới chân không cần thận lại đạp một cước, lúc này mới đi tới phía trước chủ vị.

Yêu thần cúi đầu, khoe môi hơi co quắp nhìn chăm chăm nơi không quá thu hút trên vạt áo trắng noãn của mình có không ít bụi đất, cái này, xem như là trả thù sao?

Hần không phải chỉ là nhân cơ hội ôm một lát, có cần phải phản ứng lớn như vậy không?

"Không biết Lan Yên muội muội muốn chúc mừng thế nào?" Liễu Hâm Nhã không có chú ý tới chuyển động nhỏ giữa Yêu thần và Liễu Lan Yên, đang suy nghĩ nhìn Liễu Lan Yên mặt mặt thế nào.

"Tỷ cũng đã múa, vậy muội cũng thử một chút." Liễu Lan Yên cười híp mắt bước xuống chủ vị, hoàn toàn không nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Không cần hỏi cũng biết kỹ thuật nhảy của Liễu Hâm Nhã kinh người như thế nào, sợ rằng, hiện tại mọi người ở đây đều cười nàng không biết tự lượng sức mình?

"Như vậy cũng được." Liễu Hâm Nhã hơi sững sờ, ngay sau đó liền đồng ý.

Liễu Lan Yên so kỹ thuật múa với nàng.

Chẳng lẽ không biết, kỹ thuật múa của nàng chính là trải qua huấn luyện đặc biệt, Tần Minh chính là trầm mê trong kỹ thuật múa của nàng mà không cách nào tự kiềm chế.

Liễu Lan Yên dừng lại giữa đại sảnh, không nhìn ánh mắt của mọi người, ngược mắt, thẳng tắp nhìn Yêu thần.

Chỉ một cái nhìn như vậy, khiến cho Yêu thần đang cười hơi hột dần dần thu hồi nụ cười của mình, từ trong tròng mắt của Liễu Lan Yên dường như hần cảm nhận được cái gì.

Vì Quân vũ.

Nếu như không hiểu nhầm thì trong con ngươi đen như bầu trời đêm kia truyền tới ba chữ này.

Trái tim, hung hăng chấn động, giống như bị cái gì đó nặng nề đập vào.

Yêu thần bất khả tư nghị* nhìn chăm chăm Liễu Lan Yên, nàng, chẳng lẽ nhớ tới chuyện trước kia.

(*) Bất khả tư nghị: Không thể tưởng tượng nổi.

Không thể nào.

Yêu thần lập tức bác bỏ ý nghĩ này.

Nàng tuyệt đối sẽ không nhớ lại.

Chỉ có điều..... ánh mắt của Liễu Lan Yên.... Tại sao, tại sao lại khiến hấn cảm giác rung động thật sâu?

Bên trong đại sảnh có người xem kịch vui, có người mang theo nghi ngờ, tất cả đều đột nhiên yên tĩnh lại, không ai ra lệnh cho bọn họ, chỉ vì người đứng giữa trung tâm là Liễu Lan Yên.

Chỉ là xinh đẹp đứng thẳng như vậy, không có bất kỳ động tác hoa lệ nào, không có bất kỳ nụ cười quyến rũ nào, chỉ là đứng, nhưng thật giống như có một loại ma lực hấp dẫn tinh thần của mọi người.

Dường như, nàng không hề đứng trong đại sảnh mà là đứng trên đám mây, giống như là đạp mây trắng quan sát thiên hạ trăm họ.

Ngay trong nháy mắt này, trong lòng mọi người đột nhiên có cảm giác --- tôn quý.

Đó là một loại tôn quý mà bọn họ không có cách nào nhìn lên, tôn quý đến mức làm cho bọn họ phải run rẩy từ trong đáy lòng, rồi lại có một cảm giác kỳ quái.

Giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, biết rõ đó là cấm địa không thể chạm đến, nhưng hết lần này đến lần khác không nhịn được muốn đến gần.

Lúc này cảm nhận mà Liễu Lan Yên cho bọn họ chính là như vậy, biết rõ thân phận của mình cùng nàng khác nhau một trời một vực, lại như cũ vẫn muốn nhìn lên, đến gần.

Đột nhiên, gió đêm từ khe cửa thổi vào, xuyên qua phòng khách, buông xuống vạt áo của Liễu Lan Yên, nhẹ bay lên, thật giống như tia nắng ban mai giữa sương mù dày đặc.....

Gió, nhẹ động, vấy, tung bay.

Tóc đen như mực, người như bướm bướm, uyển chuyển mà múa, mà nhẹ nhàng lướt theo gió.

Mọi người chỉ cảm thấy mây khói lượn lờ trước mắt, giống như đặt mình vào trong tiên cảnh.

Nhưng không biết, theo Liễu Lan Yên múa trong lòng rung động thật sâu, theo bước chân nhảy múa của nàng, mỗi một lần cuộn mình, mỗi một lần tung ra, đều trút xuống toàn bộ tinh thần của nàng.

Rõ ràng chưa tập qua bất kỳ kỹ thuật múa nào, nhưng mỗi một động tác múa ra đều như mây trôi nước chảy, giống như nàng đã luyện qua ngàn vạn lần, tất cả động tác đều khắc sâu vào trong lòng.

Nàng đang dùng tâm mà múa, giống như để được múa một khúc này mà nàng đã chờ ngàn vạn năm, quên mất mục đích ban đầu, chỉ là dùng hết toàn lực mở rộng cơ thể, múa.....

Ánh mắt si ngốc dây dưa nửa khắc cũng chưa từng rời khỏi Yêu thần, cùng ánh mắt của hấn giao nhau trên không trung, chưa từng tách ra.

Giờ phút này, tâm linh tương thông.

Tâm linh thánh khiết giống như đã trải qua lễ rửa tội.

Liễu Lan Yên cũng không biết mình múa khiến cho mọi người mê say, nàng xoay tròn cơ thể rồi cuối cùng dừng lại, thời điểm ổn định thân mình, thẳng tắp nhìn Yêu thần, dường như muốn nhìn vào trong lòng hấn.

Chàng là ai?

Liễu Lan Yên không tiếng động hỏi.

Yêu thần nhẹ nhàng cười, dung nhan thâm thúy có tái nhợt nhợt nhạt, không trả lời, trong ánh mắt không cho Liễu Lan Yên nửa điểm ám hiệu.

Liễu Lan Yên hiểu được ý của hấn, hấn là muốn cho chính nàng đi tìm đáp án.

Liễu Hâm Nhã là người đầu tiên hồi phục lại tinh thần, bất khả tư nghị hô nhỏ: "Chuyện này không thể nào!"

Nàng không tin còn có người có kỹ thuật múa cao hơn nàng.

Liễu Lan Yên nghiêng đầu, nhàn nhạt nhìn thoáng qua Liễu Hâm Dung đang biến sắc, tà tà cười một tiếng, quay đầu, nhìn về phía Yêu thần, chăm chú nhìn, môi đỏ mọng khẽ mở, nói từng chữ: "Vi Quân vũ, thiên địa thương "**

(*) Cái này mình không tìm thấy nghĩa, thông cảm nha.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Bắt Được Sơ Hở

Thân thể Yêu Thần chấn động, nét mặt tái nhợt hình như hòa hoãn đi rất nhiều, khóe môi hơi cong lên, tạo thành nụ cười thanh nhã như cúc.

Ánh mắt sáng quắc, giống như ngôi sao sáng chói giữa bầu trời đêm, thật chặt giăng co ở trên mặt Liễu Lan Yên.

Tim, vẫn điên cuồng nhảy loạn không dứt, không biết ai người vẫn luôn bình tĩnh như thường như hắn, lúc này trái tim lại đập thật là nhanh.

Có lẽ người khác sẽ trầm mê trong vũ điệu lộng lẫy của Liễu Lan Yên, nhưng mà, một khúc kia, với hắn mà nói lại có ý nghĩa không tầm thường.

Một khúc này, thay vì nói là muốn đấu với Liễu Hâm Nhã thì còn không bằng nói là đặc biệt múa cho hắn.

Quả nhiên là -- vì quân vũ (múa vì vua, quân vương...).

Sáu chữ ngắn ngủi của Liễu Lan Yên vang vọng ở trong đại sảnh, mọi người từ trong mỹ cảnh tựa như ảo mộng vừa rồi tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện ra, đại sảnh thê lương sương mù mờ hồ trôi lơ lửng, đang nhẹ nhàng quay cuồng, thoát nhìn thật giống như nhập vào trong chân trời đầy mây trắng vậy.

Dụi mắt muốn nhìn lại rõ ràng một chút những sương mù kia đã phai nhạt đi đến xem không còn rõ ràng lắm, nhanh chóng tiêu tán ở trước mặt mọi người, làm cho bọn họ giật mình như tỉnh khỏi giấc mộng, chẳng lẽ mới vừa rồi thật sự là ảo giác hay sao?

Dư Hân Dật ngơ ngác há to miệng, giống như gặp quỷ nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên.

Tuy hắn biết Liễu Lan Yên vẫn luôn giấu kín thực lực của mình nhưng hắn vạn lần không ngờ Liễu Lan Yên sẽ có sức mạnh kinh khủng như thế.

Người khác có lẽ không rõ ràng lắm, nhưng hắn thì hiểu đại sảnh đầy mây mù này là chuyện gì xảy ra.

Đây tuyệt đối không phải là ảo giác của mọi người, mà thật sự là đã từng xảy ra.

Một tiếng bịch nhẹ vang lên, ly rượu rớt xuống đất, nhanh như chớp lăn hai vòng, rượu ngon cũng đổ đầy đất, mùi rượu phiêu tán ra hương thơm thuần khiết.

Dư Cận Thước kinh ngạc nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên, có chỗ vang lên tiếng thì thầm, hình như là đang nói gì đó nhưng vì âm lượng quá nhỏ nên không ai nghe rõ.

"Vương Gia, ngài sao vậy?" Liễu Hâm Dung lo lắng hỏi, Dư Cận Thước phản ứng thật sự là quá mức cổ quái, làm cho nàng sợ.

Vương Gia là núi dựa của nàng, nàng không thể mất đi hắn.

Ngoài dự đoán, một tay Dư Cận Thước đẩy Liễu Hâm Dung ra.

Lần này làm cho Liễu Hâm Dung kêu lên: "Vương Gia, ngài đây là."

Tại sao?

Tại sao lại đẩy nàng ra?

"Là nàng!" Dư Cận Thước đi nhanh hai bước đến gần Liễu Lan Yên, cặp mắt mở to, dùng sức nhìn chằm chằm nàng, con ngươi thiếu chút nữa bị trừng rớt ra ngoài.

"Vương Gia, ngài đây là sao?" Hành động của Dư Cận Thước quá mức khác thường, khiến cho Liễu Hâm Dung sinh lòng lo lắng, giống như có chuyện gì đó mà nàng không biết đang lặng lẽ xảy ra, sự tình phát triển đã sớm thoát khỏi khống chế của nàng, làm cho nàng tâm hoảng ý loạn.

Dư Cận Thước căn bản cũng không để ý Liễu Hâm Dung rốt cuộc là đang nói cái gì, chẳng qua là cảm thấy nàng đứng trước mặt cản trở đường của hắn, thuận tay khẽ gạt, trực tiếp đẩy Liễu Hâm Dung qua một bên, căn bản cũng không có chú ý tới, dưới sức lực của hắn Liễu Hâm Dung căn bản là không chịu nổi, lao đảo một cái liền té ra ngoài.

"Vương Gia." Liễu Hâm Dung không thể tin nổi kêu lên.

Nàng không phải là chính thê của vương gia sao?

Bọn họ mới vừa đại hôn xong, ngay cả đêm tân hôn cũng chưa có, làm sao lại đối với nàng như vậy?

"Hâm Dung, không có sao chứ?" Thật may là Liễu Hâm Nhã tay nắm lạnh lẽo liền đỡ muội muội của mình, đồng thời cũng nghi hoặc nhìn chằm chằm Dư Cận Thước, thầm suy đoán, hắn rốt cuộc là đang phát cái bệnh thần kinh gì.

Ngồi ở chỗ xa- Tô Hãn Hạo giống như bị tình huống không giải thích được trước mắt hoàn toàn làm cho bối rối, đối với điệu múa vừa rồi của Liễu Lan Yên thì hẳn cũng rất khiếp sợ, nhưng không nghĩ tới Dư Cận Thước sẽ lại phản ứng mãnh liệt như thế.

Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Dư Cận Thước sẽ gây bất lợi cho Liễu Lan Yên sao?

Tô Hãn Hạo định đứng dậy, lại bị phụ thân hất một tay đè lại.

Tô Hãn Hạo không yên lòng nóng nảy nói nhỏ: "Phụ thân."

"Có Tôn chủ ở đây rồi." Tô Dận còn không biết ý định của nhi tử mình sao? Cho nên mở miệng nói câu đầu tiên liền chặt đứt ý định của hắn.

Tô Hãn Hạo há mồm muốn nói gì đó, cuối cùng lại không phát ra một chữ.

Đúng vậy, có Yêu Thần ở đây, Liễu Lan Yên có thể có chuyện gì sao?

"Là nàng, có đúng hay không? Đêm hôm đó chính là nàng!" Dư Cận Thước vội vàng hỏi tới, vẻ mặt lo lắng hận không thể đi lên bắt lấy Liễu Lan Yên, trực tiếp xác định.

Buổi tối?

Vừa mới đứng vững- Liễu Hâm Dung trong lòng giật mình, cái gì buổi tối?

Có ý tứ gì?

Phu quân của nàng và Liễu Lan Yên có quan hệ gì đó mà người khác không biết sao?

Dư Cận Thước cũng mặc kệ người khác là nghĩ cái gì, sau buổi tối đó hắn nhìn thấy ở rừng cây, nữ tử giống như tinh linh kia đã bắt tri bắt giác tiến vào chiếm giữ trái tim hắn.

Mỗi lúc nửa đêm đang yên giấc nồng đều luôn có bóng dáng nhẹ nhàng xinh đẹp đó hiện lên trong đầu hắn.

Ngày này qua ngày khác, bóng dáng đó không có nửa phần biến mất, ngược lại càng ngày càng rõ ràng.

Cho nên, kỹ thuật nhảy vừa rồi của Liễu Lan Yên, trong nháy mắt đã khiến cho bóng dáng của nàng và người trong lòng Dư Cận Thước nhập lại thành một.

Bất chấp là đang ở đâu, thời điểm nào, Dư Cận Thước chỉ muốn hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc có phải là cùng một người hay không?

Dư Cận Thước giơ tay, muốn xoay người Liễu Lan Yên lại để cẩn thận nhìn cho rõ ràng.

Tay mới vừa vươn ra, còn chưa có đến gần Liễu Lan Yên, đột nhiên trên mu bàn tay bị phồng rộp lên, giống như bị một thanh sắt nung đỏ trực tiếp in dấu xuống, đau đến hắn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Vội vàng rút tay lại, cúi đầu xem xét, trên mu bàn tay đã sưng đỏ một mảnh.

"Dư Cận Thước, ngươi muốn làm gì?" Yêu Thần ở trên chủ vị từ từ ngồi ngay ngắn lại, cười như không cười tà ngễ nhìn Dư Cận Thước, rất dễ nhận thấy, vừa rồi là hắn ra tay.

"Tôn chủ?" Lần này Yêu Thần đã khiến cho Dư Cận Thước bình tĩnh lại, ngập ngừng nói "Thần chỉ là muốn xác định Liễu Lan Yên có phải là một người thần từng biết hay không."

"Lan Yên đã sinh sống ở Vương Thành bao lâu? Thế nào ngươi còn không rõ lắm?" Yêu Thần vừa nói vừa chậm rãi đứng lên, từ trên đài cao đi tới bên cạnh Liễu Lan Yên, cười hỏi, "Chẳng lẽ bây giờ ngươi cảm thấy hứng thú với đệ tử của bốn tôn sao?"

Dư Cận Thước và Yêu Thần chỉ cách nhau hơn một thước, Yêu Thần rõ ràng là đang cười, nhưng trên người hắn lại tự nhiên tản mát ra cảm giác áp bách cường đại, ép cho Dư Cận Thước hết sức khó chịu.

Máu tuần hoàn trong cơ thể cũng bởi vì Yêu Thần đến gần mà chậm đi rất nhiều, trái tim rất cố gắng đè nén cũng là thích thích kịch liệt nhảy lên.

"Lời này của Tôn chủ thần không cách nào có thể tán thành." Dư Cận Thước mạnh mẽ nói, vẫn chưa chịu bỏ cuộc, ngụ ý nhìn sang Liễu Lan Yên bên cạnh Yêu Thần, "Có lẽ nàng không phải là Liễu Lan Yên chúng ta biết, bởi vì có một ẩn số."

Yêu Thần chỉ cười không nói, chờ Dư Cận Thước nói câu kế tiếp.

Quả nhiên, Dư Cận Thước chỉ một ngón tay vào Liễu Lan Yên, giận dữ hỏi : "Mới vừa rồi trong lúc nàng nhảy múa đã triệu hồi ra một lượng lớn tinh thể

nước, cái này phải giải thích thế nào?"

Lời Dư Cận Thước nói ra làm cho phần lớn người ở đây kinh ngạc, ngay sau đó nhỏ giọng nghị luận, dĩ nhiên có một số người đã sớm nhìn ra được nên không có quá nhiều kinh ngạc.

"Một người không có nửa điểm yêu lực sẽ có thể triệu hồi ra tinh thể nước sao? Liễu Lan Yên, người rút cuộc là ai? Vì sao phải giấu giếm thực lực của mình?"

Dư Cận Thước lớn tiếng chất vấn, nhìn Liễu Lan Yên bị hấn ép hỏi, sắc mặt nhanh chóng tái nhợt.

Đúng là vấn đề cho hấn bắt được sơ hở, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Tân Hôn Hạnh Phúc

Thân thể Liễu Lan Yên nhẹ nhàng run rẩy, hàm răng cắn bờ môi của mình thật chặt, lưu lại một vết cắn trắng bệch trên môi.

Mắt to không ngừng nháy, ánh mắt mờ mịt luống cuống tránh trái tránh phải, không biết phải nhìn đi đâu mới tốt.

Nước mắt lưng tròng làm cho tầm nhìn mờ hồ, lại dùng sức hút hấp cái mũi, cổ nén mới không có chảy nước mắt ra nhưng cho dù là ai nhìn thấy cũng đều hiểu nàng có thể sẽ lớn tiếng khóc lên bất cứ lúc nào.

Dư Cận Thước nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên, thu hết tất cả phản ứng của nàng vào đáy mắt, cười lạnh: "Liễu Lan Yên, người rút cuộc có mục đích gì? Xem ra người phải lưu lại để Bốn vương tra hỏi cho rõ ràng rồi."

Những lời này Dư Cận Thước nói là đường đường chính chính, nhưng thật ra thì chỉ có mình hấn mới hiểu, hấn có bao nhiêu lòng riêng ở trong đó.

Hấn nghĩ muốn mượn việc tra hỏi để dò xét Liễu Lan Yên một phen xem người như tinh linh ở trong rừng cây đêm đó rút cuộc là ai.

Nếu như, Liễu Lan Yên thật sự là nữ tử đêm đó thì hấn sẽ không có chút nào để ý thu lấy nàng (tức là sẽ cưới Lan Yên luôn).

Sau một hồi nói chuyện, mọi người trong đại sảnh cuối cùng đều đã hiểu tại sao Dư Cận Thước lại làm như vậy.

Tinh thể nước, đây tuyệt đối không phải là việc mà một người yêu lực cấp thấp có thể làm được.

Thì ra vừa rồi sương mù không phải là ảo giác của bọn họ, mà là thật sự tồn tại.

Xem ra, Liễu Lan Liễu không hề đơn giản.

Lúc này mọi người đều nhìn về phía Liễu Lan Yên, chỉ là ánh mắt đã thay đổi, nhiều hơn một phần tìm tòi nghiên cứu và hoài nghi, còn có tính toán của mỗi người bọn họ.

Liễu Lan Yên lo lắng dịch một bước nhỏ sang bên cạnh, vừa vặn trốn ra sau lưng Yêu Thần, chỉ lộ ra đôi mắt thận trọng quan sát Dư Cận Thước, nàng giống như một con thú nhỏ bị kinh sợ, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay thì nàng sẽ lập tức chạy trốn.

Yêu Thần cũng không có đi an ủi Liễu Lan Yên mà là cười hỏi Dư Cận Thước: "Ý của người là nửa tháng qua bốn tôn vẫn không có cách nào làm cho Liễu Lan Yên có sức mạnh có thể thao túng tinh thể nước?"

Giọng nói ôn hòa khiến cho Dư Cận Thước vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên phát lạnh, thật giống như bị một thùng nước lạnh tưới từ đầu xuống chân, lạnh lẽo và sợ hãi từ trong lòng tràn ra ngoài.

Dư Cận Thước cứng ngắc quay đầu, hấn còn có thể nghe được xương cốt của mình phát ra tiếng cọt cọt kết cọt kết cọt chói tai.

Yêu Thần, làm sao có thể.

Yêu Thần cũng mặc kệ bây giờ trong đáy lòng Dư Cận Thước có bao nhiêu rung động, vẫn như cũ nói tiếp câu vừa rồi: "Xem ra Vương Gia vẫn là hoài nghi thực lực của bốn tôn."

Một câu vừa nói ra, bên trong đại sảnh nháy mắt liền an tĩnh lại, mọi người cảm thấy giống như trên đầu mình có một đàn quạ đen bay qua, không thể

phản bác được.

Thực lực của Yêu Thần, có người dám hoài nghi thực lực của Yêu Thần sao?

Còn nữa, vừa rồi Yêu Thần gọi Dư Cận Thuốc là gì?

Vương Gia?

Mọi người không hẹn mà cùng đồng loạt đưa mắt chuyển đến trên người Dư Cận Thuốc, để cho hắn nguyên vẹn thể nghiệm một phen đối xử đặc biệt dành cho tân lang, tiếp nhận tất cả ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người.

Dĩ nhiên, trong cái loại ánh mắt tập trung này cũng không phải là chúc mừng, càng không phải hâm mộ, mà là ánh mắt giống như nhìn một người sắp chết, khiến cho Dư Cận Thuốc như có gai ở sau lưng cực kì khó chịu.

Cau mày, muốn phản bác lời Yêu Thần nói, cho dù là giải thích vài câu cũng được, hắn không thích cái loại cảm giác làm cho hắn quá mức khó chịu này. Ánh mắt của mọi người sắc bén như dao găm, không tiếng động lắng trị hắn.

"Tôn chủ." Yêu Chủ thể nhưng không thể ngồi yên, người khác nghi ngờ cũng được, xem kịch vui cũng được, nhưng hắn thì không thể được.

Mọi hành động của Yêu Thần đều liên quan tới an nguy của Yêu Giới, hắn làm sao có thể mặc cho chuyện này tùy ý phát triển tiếp?

Những lời Yêu Chủ nói cũng không có bị Yêu Thần lừa đi, quay đầu, nhìn Yêu Chủ đang đến gần, trên mặt Yêu Thần hiện lên nụ cười ôn hòa: "Nếu Vương Gia chất vấn thực lực của bốn tôn, thì xem ra bốn tôn rất cần phải đi bổ tu luyện một phen rồi."

Lời này vừa ra khỏi miệng liền dọa cho Yêu Chủ sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Có lẽ người khác không hiểu rõ, sẽ cho là Yêu Thần chỉ trấn giữ ở Yêu Giới mà thôi, nhưng nội tình thật sự bên trong thì hắn là Yêu Chủ làm sao có thể không hiểu rõ đây?

Một tiếng bốp giòn vang, mọi người kinh ngạc hít sâu một hơi, trơ mắt nhìn Dư Cận Thuốc cả người bay ra ngoài, thẳng tắp đụng vào vách tường, nặng nề bắn ngược trở lại té xuống trên mặt đất, cánh tay nỗ lực chống đỡ hai cái, rồi lại lần nữa ngã xấp xuống.

Nửa bên mặt sưng đỏ một mảnh, bên môi cũng là một mảnh đỏ như máu khiếp người, trên nền gạch đại sảnh và dọc theo đường vừa rồi Dư Cận Thuốc bị đánh bay đi là rất nhiều vết máu đứt quãng.

Mọi người khó khăn nuốt nước miếng một cái, Yêu Chủ rất ít khi ra tay nên làm cho mọi người đều đã quên mất Yêu Chủ cũng là một vị thực lực cao cường, lần này mọi người chính thức được thể nghiệm về thực lực của Yêu Chủ một lần nữa, hình như cao hơn Dư Cận Thuốc không ít a.

Một cái tát liền đánh cho Dư Cận Thuốc yêu lực cấp bảy biến thành như vậy, chẳng lẽ Yêu Chủ đã đạt đến cấp chín?

"Tôn chủ đại nhân, làm sao có người dám hoài nghi năng lực của ngài chứ?" Yêu Chủ nở nụ cười nhìn về phía Liễu Lan Yên, khen ngợi một phen, "Lan Yên chỉ trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi liền có tiến bộ lớn như thế, xem ra vẫn là ánh mắt của Tôn chủ đại nhân độc đáo, có thể tìm được ngọc thô chưa mài dũa."

"Sắc trời cũng đã tối lắm rồi, Lan Yên có muốn đến Vương Cung nghỉ ngơi một chút hay không? Trong cung đã chuẩn bị một chỗ an tĩnh tốt lắm." Yêu Chủ cũng không có hỏi Yêu Thần, mà là hỏi Liễu Lan Yên núp sau lưng Yêu Thần, bộ dáng hiền lành dễ thân cận đó của Yêu Chủ, thật là làm cho những người có liên quan sợ đến thiếu chút nữa bất tỉnh.

Từ lúc nào thì Yêu Chủ khách khí như vậy?

Yêu Thần nhìn Yêu Chủ một chút, xoay tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Liễu Lan Yên, gật đầu: "Như thế cũng tốt. Lan Yên, đi nghỉ trước đi. Hành hạ một đêm như thế, nàng cũng mệt mỏi rồi."

Liễu Lan Yên nháy mắt, lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch không có một tia huyết sắc của Liễu Hâm Dung, không nói một lời.

Đừng nói Yêu Chủ khản trương, mà mỗi người ở trong phòng khách lúc này đều khản trương, không biết Liễu Lan Yên rốt cuộc muốn thế nào. Ngay cả Dư Cận Thuốc cũng bị Yêu Chủ một cái tát đánh cho trọng thương, nếu Liễu Lan Yên nói lên yêu cầu khác thì Yêu Chủ chắc chắn 100% là đồng ý.

Toàn bộ ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Liễu Lan Yên, không biết nàng rốt cuộc đang nghĩ gì.

Lúc này, Yêu Thần lên tiếng: "Được rồi, hôm nay nàng cũng coi như là đã chúc phúc cho tỷ tỷ của nàng rồi, không cần phải ở lại đến cuối cùng, tâm ý của nàng, tỷ tỷ của nàng hiểu."

Lời Yêu Thần nói khiến cho mọi người sửng sốt, không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Yêu Thần.

Lời nói vô sỉ như vậy, hắn cũng có thể làm như có ý tốt nói ra được?

Nhìn lại Liễu Lan Yên giống như là không tin lời Yêu Thần nói, quay đầu, nhìn Liễu Hâm Dung để xác nhận. "Không cần ở lại đến cùng đâu." Liễu Hâm

Dung vội vàng nói.

Trời mới biết nếu Liễu Lan Yên muốn tiếp tục ở lại thì sẽ còn có thể xảy ra tình huống gì nữa, sức chịu đựng nàng đã đến cực hạn rồi.

Liễu Lan Yên nghe Liễu Hâm Dung nói như thế mới thở ra một hơi thật dài, nhỏ giọng vừa thật thà lại thành tâm ngưng mắt nhìn Liễu Hâm Dung: "Hâm Dung tỷ tỷ, muội muội chúc tỷ tân hôn hạnh phúc."

Sắc mặt Liễu Hâm Dung lập tức cứng đờ, xanh mặt, nắm chặt quả đấm, từ giữa kẽ răng phun ra mấy chữ: "Sẽ hạnh phúc. Lan Yên muội muội nhanh về nghỉ ngơi đi."

"Được." Liễu Lan Yên cười ngọt ngào, vui vẻ đáp lời, cùng Yêu Thần dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người trung thông dong bước ra lối cửa chính.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chỉ Có Nhau

Mọi người trong đại sảnh nhìn sắc mặt của Yêu Thần và Liễu Hâm Dung, ào ào đứng dậy cáo từ.

Yêu chủ cũng không nói gì, xua tay, ý bảo bọn họ lui ra.

"Vương gia, ngài sao rồi?" Sắc mặt của Liễu Hâm Dung không ngừng biến đổi, rốt cuộc nhớ tới chỗ dựa vững chắc sau này của nàng còn đang nằm ở góc tường, vội vàng chạy ra xem xét.

"Không chết được." Yêu chủ lạnh giọng nói, hất tay ra tay, nhẹ hay nặng còn không biết tự có chừng mực hay sao?

"Hâm Dung, ngươi mang phu quân ngươi về nghỉ ngơi trước đi."

Liễu Hâm Dung nghe được lời nói của Yêu chủ, vừa muốn nói gì đã bị Liễu Hâm Nhã lặng lẽ giữ chặt, không tiếng động lui ra ngoài.

"Tỷ tỷ, chuyện này rõ ràng là Yêu Thần cố tình làm khó dễ che chở cho Liễu Lan Yên!" Liễu Hâm Dung về tới phòng tân hôn của mình thì tức giận bất bình nói.

Đại hôn tốt đẹp của nàng, lại bị Liễu Lan Yên phá đến rối tinh rối mù, con giận này, sao nàng có thể nuốt trôi chứ?

"Ai cũng nhìn ra được." Liễu Hâm Nhã liếc mắt nhìn tiểu muội của mình một cái, sao đã qua nhiều năm như thế rồi mà tiểu muội còn không biết thu bớt lại tính cách của mình chứ?

"Đến cả an nguy của Yêu giới cũng không để vào mắt, Yêu Thần đối với Liễu Lan Yên đâu chỉ là che chở chứ?" Liễu Hâm Nhã nhớ đến bộ dáng của Yêu Thần trong đại sảnh, vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Rõ ràng là cười đến ôn hòa như thế, nhưng bên trong sự ôn hòa kia lại ẩn chứa sát khí vô hình.

Nàng không hề hoài nghi, nếu tiếp tục kéo dài chủ đề đó, Yêu Thần tuyệt đối sẽ ra tay giết người.

"Hâm Dung, sau này đừng có chọc tới Liễu Lan Yên nữa." Liễu Hâm Nhã cho Liễu Hâm Dung một lời khuyên vào đúng trọng tâm.

Liễu Hâm Dung nhìn tỷ tỷ của mình nửa ngày, đưa ra một câu: "Muội mệt rồi."

Liễu Hâm Nhã than nhẹ một tiếng, nói: "Được rồi, muội cũng nên đi nghỉ sớm đi." Nói xong liền ra ngoài, đi thẳng đến phòng khách tìm phụ thân mình.

"Dung Nhi thế nào rồi?" Liễu Tấn Lợi không ngủ được, ở trong phòng chính cau mày không biết phải làm thế nào cho phải.

"Con khuyên muội ấy rồi, nhưng có lẽ, muội ấy sẽ không bỏ cuộc đâu." Liễu Hâm Nhã hiểu rõ Liễu Hâm Dung căn bản không hề nghe lọt tai lời của nàng.

"Ai....." Liễu Tấn Lợi thở dài, "Cũng khó trách Dung Nhi tức giận như thế, đại hôn tốt đẹp như thế lại bị Liễu Lan Yên phá hết."

"Phụ thân, người quá dung túng cho Hâm Dung rồi. Tính tình của muội ấy như thế, sớm muộn gì cũng phải chịu thiệt." Liễu Hâm Nhã cũng không đồng ý với cách nói của Liễu Tấn Lợi: "Yêu Thần đã thể hiện rõ là sẽ che chở cho Liễu Lan Yên, Hâm Dung cũng chỉ có thể tạm thời nhượng bộ."

Con người sắc bén của Liễu Tấn Lợi sáng ngời, hẳn nghe ra được ý tứ trong lời nói của nữ nhi mình, chỉ là tạm thời nhượng bộ mà thôi.

"Thôi, chờ tình hình hòa hoãn một chút, con lại đi khuyên Hâm Dung lần nữa." Liễu Hâm Dung không hổ danh là phu nhân của chiến tướng Ma giới, làm việc gọn gàng linh hoạt, nói hai ba câu đã giải quyết xong mọi việc, trở về phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng ngủ của Vương phủ, Dư Cận Thước nằm trên giường, mặt xám như tro tàn.

"Sao rồi?" Yêu chủ nhét một viên đan dược vào miệng Dư Cận Thước, viên thuốc vừa vào miệng là tan ngay, khiến cho Dư Cận Thước bớt đau không ít.

"Yêu Thần hán....." Dư Cận Thước có chút không phục, hán không rõ, tại sao Yêu chủ lại sợ Yêu Thần như thế.

"Nhớ kỹ một việc, muốn giữ mạng thì đừng có đi chọc Yêu Thần." Lời nói của Yêu chủ khiến Dư Cận Thước tức giận bất bình, bất quá Yêu chủ đã nói như vậy, Dư Cận Thước cũng không thể không nể mặt hán, gật gật đầu, không phản bác.

Biểu cảm trên mặt Dư Cận Thước đương nhiên là không tránh khỏi ánh mắt của Yêu chủ, chỉ là, hán cũng không nói gì, chỉ dặn dò một câu: "Dưỡng thương cho tốt."

Sau khi rời khỏi Vương phủ, Yêu chủ thở dài một tiếng, mọi chuyện dường như càng ngày càng trở nên phiền toái rồi.

Mặt khác, bên trong Vương cung, Liễu Lan Yên và Yêu Thần đang ngồi đối mặt nhìn nhau.

Hai người giống như đang tỷ thí sự chịu đựng, ai cũng không chịu mở miệng lên tiếng trước, chỉ mắt lớn trừng mắt nhỏ, để mặc ánh nến lay động, để lại nước sấp.

Sau một lúc lâu, Yêu Thần than nhẹ một tiếng, hán nhận thua.

"Lan Yên, một khúc vừa nãy, là múa vì ta sao?" Yêu Thần cười hỏi.

Trên mặt hán vẫn là nụ cười thanh nhã như cúc, nhưng mà, chỉ sợ ngay cả hán cũng không biết về nụ cười trên khóe môi hán cứng ngắc đến cỡ nào.

Hán muốn biết đáp án, lại sợ cái đáp án kia.

Liễu Lan Yên vốn muốn giả ngu hoặc sẽ nói một ít chuyện không đâu vào đâu, nhưng nhìn nụ cười ôn hòa của Yêu Thần, nơi nào đó trong lòng lại thấy đau xót, há miệng lên tiếng: "Ừ."

Câu này hoàn toàn thuận theo tâm ý của nàng, không hề có chút giả dối.

Một câu nói, khiến cho tâm tình của Yêu Thần thật tốt, khóe mắt đuôi mày đều không giấu được ý cười, không ngừng hô nhỏ: "Tốt, tốt....."

Nhìn thấy bộ dáng mừng rỡ của Yêu Thần, Liễu Lan Yên cũng cong mắt cười, giống như nàng đã đợi khoảnh khắc này thật lâu, nhìn thấy nụ cười của hán, là hạnh phúc lớn nhất của nàng.

Mặt mày cong cong, ý cười nhẹ nhàng, quên đi những chuyện khác, trong mắt hai người chỉ có đối phương.

Yêu Thần đương nhiên là vô cùng vui mừng, nhiều hơn cả Liễu Lan Yên.

Hán nhớ rất rõ, vì sao Liễu Lan Yên múa một khúc này.

Không phải vì bản thân nàng tranh cường hão thắng, không phải vì muốn áp chế Liễu Hâm Nhã, mà bởi vì ẩn ý trong lời nói của Liễu Hâm Nhã đã thoáng chạm chọc hán.

Cho nên, Liễu Lan Yên mới vì hán mà múa.

Không tiếc bại lộ thân phận.

Nghĩ như thế khiến Yêu Thần thấy vô cùng hạnh phúc, hán vốn cho rằng muốn phát triển tình cảm với Liễu Lan Yên phải cần thời gian rất lâu. Không ngờ thế nhưng lại mau đến thế, mới không bao lâu mà nàng đã ra mặt vì hán rồi.

Cũng may phản ứng của hán rất nhanh, giúp Liễu Lan Yên che giấu bí mật phía sau, dù sau lúc trước đã có kiếm Vô Trần lót đáy, lần này thực lực của Liễu Lan Yên cũng có thể lấy cớ.

Về phần thủy tinh này, cũng chẳng cần phải có yêu lực tinh diệu lắm mới có thể sử dụng được, dưới sự dạy dỗ của hán, nửa tháng không phải là không có khả năng.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả những lời đồn đãi đều chỉ yếu ớt như bọt biển, không chịu nổi một kích.

Yêu Thần đang đắm chìm trong hạnh phúc của hán, mặt khác ở bên kia Tô Hân Hạo đang bị phụ thân Tô Dận của mình giáo huấn nửa ngày: "Hân Hạo, hành động đêm nay của con quá xúc động, con không chỉ có một mình, sau lưng con còn có người nhà của con, gia tộc của con!"

Tô Dận răn dạy nửa ngày, Tô Hân Hạo luôn chỉ cúi đầu không nói một lời, khiến cho hân mắng cũng mắng không được.

Nhìn chằm chằm vào Tô Hân Hạo, mới chần chờ hỏi: "Hân Hạo, không phải là con có ý gì với Liễu Lan Yên đó chứ?"

"Không phải, phụ thân." Tô Hân Hạo vội vàng ngăn đầu, phủ định, lập tức lại nhấp môi cười, chậm rãi nói: "Trước kia cũng không tiếp xúc nhiều với Liễu Lan Yên lắm, nhưng mà,..... hiện giờ nàng như vậy, còn bị người khác khi dễ, thật sự là nhìn không được."

"Được rồi, phụ nhân đã hiểu ý con." Tô Dận khoát tay, không tiếp tục răn dạy nữa, ngược lại còn an ủi Tô Hân Hạo: "Phụ thân biết tâm địa của con hiền lành, nhưng mà, con cũng không cần lo lắng cho Liễu Lan Yên, bên cạnh nàng đã có Yêu Thần."

Tô Hân Hạo nghe xong cũng cảm thấy rất có đạo lý, gật gật đầu.

"Được rồi, không còn sớm nữa, con đi nghỉ ngơi đi." Tô Dận khoát tay, ý bảo Tô Hân Hạo đi xuống.

Đợi đến khi cửa phòng đóng cửa, Tô Dận mới bắt đầu nhìn về phía cánh cửa đóng chặt, nói nhỏ: "Nhi tử nhóc này, nó chỉ đơn giản là đồng cảm với Liễu Lan Yên thôi sao? Loại tình cảm không nên có này phải sớm cắt đứt, Liễu Lan Yên cũng không phải là người mà nó có thể đụng tới."

Không thấy được Yêu Thần để ý Liễu Lan Yên tới mức nào sao?

Vận mệnh tương lai của Yêu giới có thể sẽ vì Liễu Lan Yên mà thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đều Có Tâm Tư

Cùng đêm đó, Dư Hân Dật ngồi trong thư phòng, rất lâu cũng không thay đổi tư thế. Từ khi Dư Cận Thước trở về Vương phủ, hân đã ngồi như thế, quá nhiều chuyện khiến hân nghĩ không ra.

Chén trà bốc hơi nóng trên bàn đã sớm nguội lạnh mà Dư Hân Dật còn không biết, dịch người, nâng chung trà lên, trực tiếp uống một ngụm, bỗng chốc bị vị đắng chất đang lan tràn trong miệng kéo lại thần trí.

Dở khóc dở cười nuốt ngụm trà vừa lạnh vừa chất xuống, Dư Hân Dật bắt đầu đi lắc đầu, nói nhỏ: "Sự tình đã trở nên phức tạp rồi."

Phản ứng của Liễu Hâm Dung nằm trong dự liệu của hân, cái loại người tự cho là có đầu óc, kỳ thực chính là một kẻ nhìn thì thông minh nhưng thật ra rất ngu ngốc.

Cho rằng gả cho Dư Cận Thước là có được chỗ dựa hay sao?

Nếu Yêu Thần muốn đối phó với nàng ta, tuyệt đối có thể bắt động thanh sắc mà trừ bỏ nàng.

Vấn đề ở đây là, vì sao Liễu Hâm Dung vẫn còn sống rất tốt?

Dựa theo tính cách của Yêu Thần, hân tuyệt đối không phải là người nhân từ nương tay.

Đừng nói với hân sở dĩ Liễu Hâm Dung có thể sống tốt đến bây giờ, nguyên nhân là vì Dư Cận Thước nha.

Cho dù Dư Cận Thước là Vương gia của Yêu giới thì có thể có năng lực đến mức nào chứ?

Dư Hân Dật tiếp tục theo đuổi suy nghĩ của mình, cuối cùng cũng tìm được một lý do.

Chẳng lẽ, Yêu Thần sợ sau này Yêu Giới vô chủ?

Giết Liễu Hâm Dung, nếu Dư Cận Thước âm mưu, có phải sẽ đi gây khó dễ với Yêu Thần hay không?

Nếu Yêu Thần giận dữ giết chết Dư Cận Thước, sau khi Yêu chủ thoái vị, trong mắt thế nhân hân lại là Điện hạ vô năng đương nhiên sẽ không có năng lực kế thừa chức vị yêu chủ.

Chẳng lẽ, Yêu Thần thật sự sợ Yêu giới không có người kế tục hay sao?

Nghĩ nửa ngày, Dư Hân Dật cũng chỉ có thể nghĩ ra được cái đáp án như đúng mà như sai đó.

Còn có, thái độ của Yêu chủ, phản ứng mãnh liệt như vậy, chỉ là vì sợ đắc tội với Yêu Thần thôi sao?

Có phải là đã phản ứng quá mức rồi không?

Nghĩ không ra được việc này, Dư Hân Dật nghĩ tới cuộc chạm mặt Liễu Hâm Nhã hôm nay.

Vị phu nhân chiến tướng Ma Giới này, người được chiến tướng Ma Giới chính thức thừa nhận sẽ phạm phải loại sai lầm hạ đẳng như thế sao?

Khiêu khích Yêu Thần trước mặt mọi người, thoạt nhìn như là ra mặt vì Liễu Hâm Dung, trên thực tế đó có phải là sự thật hay không, thì lại không ai biết.

Sở dĩ sự tình thoát nhìn ngoài mặt thì hợp lý như vậy, nhưng nếu nghĩ kỹ lại sẽ phát hiện dường như nó còn cất giấu một mặt khác, cảm giác đó khiến Dư Hân Dật không thể không bận tâm, không thể không nghĩ nhiều.

Sự tình thật sự rất phức tạp mà.

Dư Hân Dật nghĩ lại hai lần toàn bộ mọi chuyện từ đầu đến cuối, khiến hắn bất đắc dĩ phải cười khổ, càng nghĩ càng thấy mọi chuyện phức tạp, phức tạp đến mức khiến hắn bắt đầu thấy đau đầu rồi.

Dường như mọi người đều có mục đích riêng của mình, tất cả đều đang che giấu ở mặt trong.

Đêm nay, nhất định là một đêm không ngủ, không biết bao nhiêu người trần trọc không yên, không thể đi vào giấc ngủ được.

Người nào đó ở trong Vương cung lúc này cũng có hành vi khác xa một trời một vực với khi ở trong Vương phủ: "..... Vì sao?"

Liễu Lan Yên đưa mắt nhìn Yêu Thần, cười tủm tỉm nói: "Bởi vì đồ nhi buồn ngủ rồi."

Người kia hơi quá đáng. Đừng tưởng rằng vừa rồi giải vây cho nàng là có thể được một tác lại muốn tiến thêm một bước ở lại trong phòng của nàng.

"Đồ nhi nghĩ ngơi một mình thật sự không có việc gì chứ?" Yêu Thần quan tâm nhìn Liễu Lan Yên, ra vẻ sư phụ từ ái quan tâm đệ tử, khuyên bảo: "Hôm nay xảy ra nhiều việc như vậy, sư phụ sợ sẽ có người gây bất lợi cho đồ nhi. Nên vẫn là cẩn thận đề phòng một chút cho thỏa đáng."

Nên đề phòng nhất chính là người đó!

Liễu Lan Yên thâm nghiên răng nghiên lợi gặm nhẹ trong lòng, bất quá trên mặt vẫn không để lộ chút cảm xúc nào, làm một đứa trẻ ngoan: "Không có việc gì. Sư phụ ở ngay cách vách, sư phụ lợi hại như vậy, ai cũng không dám tới đâu."

Nói xong, Liễu Lan Yên còn làm ra bộ dạng ngưỡng mộ sùng bái, mắt sáng lấp lánh nhìn Yêu Thần: "Đúng không, sư phụ?"

Yêu Thần bất đắc dĩ than nhẹ trong lòng, có khi một người quá thông minh cũng không tốt, không tốt chút nào.

"Ừ, Lan Yên nghĩ ngơi cho tốt." Yêu Thần cân nhắc lợi hại một chút, quyết định làm sư phụ yêu thương đệ tử.

"Vâng." Liễu Lan Yên vui vẻ trả lời, khiến cho Yêu Thần rời khỏi phòng buồn bực không thôi, hắn rời đi, khiến nàng vui đến thế sao?

Ngắm lại lúc còn ở trong Vương phủ, bộ dáng khi Liễu Lan Yên nhảy một điệu múa vì hắn là động lòng người nhất.

Lắc đầu than nhẹ trở về phòng của mình, cân nhắc xem khi nào thì còn có cơ hội như thế nữa, có thể nhìn thấy bộ dáng Liễu Lan Yên đấu tranh vì hắn.

Xác định Yêu Thần đã về tới phòng của hắn, Liễu Lan Yên ngồi ở bên giường cười cười, kỳ thật cảm giác đối với Yêu Thần vẫn vô cùng phức tạp.

Nàng cũng không chán ghét khi gần gũi với hắn, nhưng lại có một cảm giác không cam lòng.

Thật lạ, nàng không nói rõ được loại cảm giác này là sao.

Nhẹ nhàng nở nụ cười, sóng nước trong mắt Liễu Lan Yên lưu chuyển, có vẻ ôn nhu đến chính nàng cũng không phát hiện.

Ngón tay bắn ra, lớp sương mù nhàn nhạt gần như không nhìn thấy chuyển động xung quanh nàng, bao bọc nàng vào trong đó.

Nhìn kỹ lại, lớp sương mù này lập tức biến mất, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Nhưng mà, nếu một người có yêu lực cao thâm nhìn thấy, tất nhiên sẽ cả kinh đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Bởi vì, vừa rồi khi sương mù xuất hiện, nếu nhìn từ ngoài vào sẽ thấy Liễu Lan Yên đã nằm xuống đi vào giấc ngủ, trên thực tế, ở bên trong phạm vi của lớp sương mù, nàng vẫn ngồi bên giường như trước.

"Băng Lăng, bên kia có chuyện gì không?" Ai cũng không nghĩ tới Liễu Lan Yên thế nhưng lại ở đây, Vương cung của Yêu chủ, cách vách với Yêu thần, sử dụng lực lượng để đối thoại với thủ hạ của nàng.

Hành vi này tuyệt đối không thể dùng từ lớn gan để hình dung.

"Tiểu thư, hết thầy đều bình thường." Thanh âm của Băng Lăng vang lên, cũng không lớn, nhưng đủ để nghe được rõ ràng.

"Tiểu thư, ngài ở bên đó thế nào?" Băng Lăng vẫn không quá yên tâm với hoàn cảnh hiện tại của Liễu Lan Yên, từ khi bước vào điện Vô Trần, liền không có biện pháp liên lạc với tiểu thư, có phải đã gặp chuyện không may hay không.

Hơn nữa, thái độ của Yêu Thần đối với tiểu thư cũng rất kỳ quái, khiến nàng không thể không lo lắng.

"Hết thầy đều tốt." Liễu Lan Yên nói, trừ việc đôi khi Yêu Thần bị động kinh, kỳ thật tất cả đều rất tốt.

"Ừ, cứ vậy đi, các người cẩn thận một chút." Liễu Lan Yên quyết định không nói nhiều lời, vừa định cắt đứt liên lạc, đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện, dặn dò: "Trừ phi có việc gấp, bằng không không cần liên lạc với ta, gần đây tình hình ở Vương thành có chút phức tạp."

"À, vâng." Băng Lăng sùng sốt, lập tức đồng ý.

Sau khi nói xong, Liễu Lan Yên nằm xuống, vung tay lên, không gian bên giường bị bóp méo một chút, lập tức khôi phục nguyên trạng.

Liễu Lan Yên nằm trên giường, cũng không đi vào giấc ngủ, mà tròn mắt nhìn chằm chằm vào đầu giường.

Vì sao Yêu chủ lại ra tay ngoan độc với Dư Cận Thuộc như thế, chỉ bởi vì không dám đắc tội với Yêu Thần thôi sao?

Sự tình cũng không chỉ đơn giản như mặt ngoài.

Nhất là Liễu Hâm Nhã đã đến, một người Ma giới thậm chí muốn khơi mào chiến tranh hai giới, thật sự chỉ vì muốn trút giận thay Liễu Hâm Dung thôi sao?

Liễu Lan Yên nhẹ nhàng cong khóe môi lên, nở nụ cười.

Mọi chuyện càng ngày càng thú vị, đừng thấy mọi người khắp nơi chỉ lộ ra một chút manh mối, chỉ riêng điểm này, cũng đủ khiến cho người ta có vô hạn liên tưởng rồi.

Đã có nhiều người thú vị như vậy, xem ra sau này sẽ không nhàm chán rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Thật Là Đúng Dịp

Bên trong Vương phủ, Liễu Hâm Dung một mình ở trong tân phòng, trong đầu một lần lại một lần không ngừng nhớ lại những chuyện đã xảy ra tới qua, càng nghĩ càng khó chịu, càng nghĩ càng không cam lòng.

Tỷ tỷ của nàng đã trở thành phu nhân chiến tướng của Ma giới, nàng đã là Vương phi, tại sao còn có thể bị Liễu Lan Yên đè ép?

Vào ngày đại hôn của mình, lại bị chèn ép như vậy, có phải Liễu Lan Yên có cừ oán gì với nàng hay không, cố tình không để nàng dễ chịu?

Không được, nàng không thể thua.

Bây giờ nàng là Vương phi, sao lại bại bởi nữ nhân ngốc nghếch- Liễu Lan Yên kia?

Đệ tử của Yêu thần cũng chỉ là đệ tử, còn nàng là phu nhân được Vương gia chính thức cưới vào cửa.

A, đúng rồi, Vương gia.

Liễu Hâm Dung lập tức từ mép giường đứng lên, đi ra tân phòng, trực tiếp đến gian phòng nghỉ ngơi của Vương gia, ngoài cửa có thiếp thân thị vệ của Dư Cận Thuộc, trực tiếp soái bước về phía trước, cúi mình hành lễ nói: "Phu nhân, Vương gia ở trong phòng nghỉ ngơi."

Câu này giống như nói nhảm, cũng không phải bẩm báo mà là đang nhắc nhở Liễu Hâm Dung, Vương gia đang nghỉ ngơi, nàng đừng nên quấy rầy.

Liễu Hâm Dung gật đầu cười: "Như vậy cũng không nên quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi, mời Vương gia nghỉ ngơi cho tốt." Dứt lời, xoay người thông thả rời đi.

Cho đến khi Liễu Hâm Dung đi xa khỏi tầm mắt, lúc này thị vệ mới liếc mắt ra hiệu cho những người bên cạnh, còn mình thì đi vào bẩm báo.

"Vương gia, vừa rồi phu nhân đã tới." Thị vệ quý gối hành lễ, người trên giường cũng không có một chút phản ứng, thị vệ vẫn bấm báo lại tình huống ngoài cửa vừa rồi một lần.

Chuyện rất đơn giản, cho nên thị vệ nói rất nhanh.

Sau khi nói xong, Dư Cận Thuốc vẫn nằm ở trên giường ngay cả mắt cũng không mở ra, trực tiếp hỏi một câu: "Nàng mặc đồ gì?"

"Quần áo bình thường." Trong lòng thị vệ thấy khó hiểu về câu hỏi của Vương gia nhưng vẫn thành thật trả lời.

"Ừ, đi xuống đi." Dư Cận Thuốc phản phó xong, thị vệ liền yên lặng lui ra.

"Vương gia." Sau khi thị vệ rời đi, bên trong gian phòng vang lên một âm thanh trầm thấp, "Có cần phải đi điều về Liễu Lan Yên một chút hay không?"

"Không cần." Dư Cận Thuốc vẫn nằm trên giường như cũ, thương thế của hắn thoát nhìn cũng không nặng như bề ngoài, một cái tát của Yêu chủ lúc đó khiến hắn không dậy nổi, nhưng mà sau khi bôi thuốc đã đỡ hơn nhiều.

Yêu chủ xuống tay vẫn rất có chừng mực.

"Đề ý Liễu gia nhiều hơn một chút." Dư Cận Thuốc ra lệnh khiến cho người trong bóng tối sùng sốt, khó hiểu nhìn Dư Cận Thuốc.

"Vâng" Đáp một tiếng, cho dù có nhiều nghi vấn hơn nữa cũng sẽ không lên tiếng hỏi, chỉ biết trung thành thi hành mệnh lệnh của Dư Cận Thuốc.

Dư Cận Thuốc đợi đến lúc toàn bộ người trong gian phòng rời đi, lúc này mới giật giật thân thể, nằm nghiêng.

Chỉ động một cái như vậy cũng lập tức liên lụy đến vết thương, làm cho chân mày hắn nhăn lại, cặp mắt đột nhiên mở ra, lộ ra tia lạnh lung tàn nhẫn.

Chuyện này không có dễ dàng như vậy liền bỏ qua.

Chuyện Liễu Lan Yên lấy thuốc hắn có thể tạm thời để vậy xem thế nào, về phần Liễu gia hắn cần phải lưu ý nhiều hơn.

Nghĩ rằng hắn nhanh như vậy đã thành thân cùng Liễu Hâm Dung là cho Liễu Tấn Lợi mặt mũi hay sao?

Hắn làm như vậy là muốn mượn sức uy hiếp thương nhân ở Yêu giới.

Ngày sau nếu như hắn ngồi lên vị trí chủ vị Yêu giới, trừ đại quân Yêu linh, những thương nhân kia càng là trụ cột của Yêu giới.

Về phần Liễu gia sau lưng lôi kéo thế lực, hắn cũng sẽ thật tốt lợi dụng một phen, sẽ không uổng phí Liễu Tấn Lợi dùng trăm phương ngàn kế kéo quan hệ với hắn.

Về phần Liễu Hâm Dung, nữ nhân kia làm sao có thể thật sự cùng hắn sống qua ngày.

Nóng lòng gả tới nơi này, còn không phải là nhìn trúng cái danh Vương gia của hắn sao, nếu không, một thê tử sau khi biết phu quân bị thương, còn có tâm tình đi tân phòng đôi y phục, quan tâm chính mình rồi sau đó mới tới phu quân sao?

Rất rõ ràng, Liễu Hâm Dung muốn chỉ là một thân phận một địa vị.

Nếu nàng ái mộ hư vinh, hắn cũng phải lợi dụng thật tốt.

Liễu Hâm Nhã đứng vững ở Ma giới, hắn cũng phải xem một chút, có phải có thể thông qua Liễu gia giúp hắn ngày sau ở trên đường đặt nhiều hơn một cái trụ cột hay không.

Chuẩn bị càng nhiều thì sau này đi lên vị trí Yêu chủ mới ít đi rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Ban đêm vốn nên là khắp thành đều vui mừng, bữa tiệc vẫn mở ra ở chỗ cũ trong Vương thành, chẳng qua là, người đến người đi, nhiều hơn một phần cẩn thận, ít đi mấy phần vui mừng.

Loáng thoáng từ trong miệng thị vệ nghe được tình huống bên trong Vương phủ, dân chúng đang vui chơi hết mình thật sự là muốn kết thúc nhanh một chút để về nhà, ai cũng không muốn dính tức giận của Vương gia Dư Cận Thuốc.

Trời mới biết, có thể bởi vì bọn họ không cẩn thận liền rước lấy một cái phiền toái không cần thiết hay không, thậm chí là họa sát thân. Dù sao ở ngày đại hôn chịu nhục bị thương, thật đúng là chưa từng có ai, phần duy nhất ở Yêu giới.

Muốn trực tiếp rời đi, lại sợ sau này Dư Cận Thuốc biết sẽ có suy nghĩ gì.

Cho nên, dân chúng ăn một bữa tiệc khiến bọn họ bất an nhất từ trước đến nay.

Vội vội vàng vàng ăn xong, chạy nhanh về nhà của mình. Đóng cửa phòng mới bàn luận âm ỉ, cảm khái, lần này chứng kiến cái hôn lễ chưa từng thấy.

Ngày tiếp theo, phu thê mới cưới phải đến Vương cung hành lễ với Yêu chủ.

Sáng sớm, bên trong Vương cung và Vương phủ đều cùng lúc bận rộn.

Đương nhiên, nơi an tĩnh nhất trong Vương cung chính là cung điện của Yêu thần và Liễu Lan Yên, không có một ai dám đi quấy rầy, cho dù là người làm đi qua cửa điện cũng đều là cẩn thận bước nhẹ, không dám phát ra một chút tiếng động.

Tối qua không nghe thấy Yêu thần nói gì sao, Liễu Lan Yên thích yên tĩnh.

Cũng bởi vì thích an tĩnh mà ngay cả nhạc mừng của Vương gia cũng ngừng, nếu bọn họ làm âm ỉ đến Liễu Lan Yên thì còn không phải là dùng đầu để tạ tội?

Mặc kệ bên này Liễu Lan Yên như thế nào, thì phu thê Dư Cận Thước cũng đều phải đúng hạn đến Vương cung, theo lễ nghi, một lần đi toàn bộ.

"Ta đã đến muộn sao?" Đang ở lúc phu thê Dư Cận Thước quỳ xuống một lần cuối cùng nhận lời chúc phúc của Yêu chủ thì Liễu Lan Yên cùng Yêu thần bước vào cửa.

"Không muộn, không muộn." Yêu chủ vội vàng đứng lên, hướng về phía Yêu thần cười nói, "Tôn chủ xin mời ngồi."

Đám người trong nhà Liễu Tấn Lợi cũng rối rít đứng lên hướng Yêu thần hành lễ, một vòng chào hỏi như vậy, cũng mất rất nhiều thời gian mà bên trong điện phu thê Dư Cận Thước vẫn còn đang quỳ.

Không có biện pháp, tập tục của hôn lễ, Yêu chủ còn chưa chúc phúc thì chưa hoàn thành nghi thức cuối cùng, người mới* cũng không được đứng dậy.

(*) ở đây là phu thê Dư Cận Thước nhé.

Nếu là bình thường cũng không có gì, nhưng là đừng quên tối hôm qua Dư Cận Thước bị thương.

Về phần Liễu Hâm Dung không bị thương quỳ gối bên cạnh Dư Cận Thước thì đang hướng về phía chủ vị. Chủ vị trừ Yêu chủ ngồi xuống thì còn có Yêu thần và Liễu Lan Yên, nàng (*) đang phải quỳ trước người mà nàng căm ghét nhất.

(*) nàng đây là Hâm Dung, ng' nàng ghét đương nhiên là Lan Yên.

"Ừ, các người tiếp tục đi." Yêu thần ngồi nửa ngày mới mở miệng nói một câu.

Yêu chủ nghe theo rồi mới hướng Yêu thần gật đầu một cái ý bảo, tiếp tục nghi thức vừa rồi còn chưa xong.

Liễu Lan Yên hơi quay đầu, tà tà liếc nhìn Yêu thần, thời gian đến là hán quyết định, chẳng lẽ hán có ý đến muộn?

Yêu thần thoải mái mặc cho Liễu Lan Yên nhìn, hướng về phía nàng bốn cột nhảy mắt, ý nghĩa làm sáng tỏ.

Hán chính là tính toán như vậy.

Liễu Lan Yên hơi nhướn mi, quả nhiên đủ vô sỉ.

Nàng thích.

Nhìn Liễu Lan Yên cười vui vẻ, Yêu thần cũng cười đến ôn hòa, chỉ là hai người bọn họ 'liếc mắt đưa tình', rơi vào trong mắt Liễu Hâm Dung, chói mắt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Nhẹ Nhàng Băng Quơ

Rốt cuộc cũng xong tất cả nghi thức, toàn trường người cười đến vui vẻ nhất chính là Liễu Tấn Lợi.

"Hâm Dung tỷ tỷ, chúc mừng." Nhìn thấy Liễu Hâm Dung nhìn sang, Liễu Lan Yên lập tức nhu thuận nói lời chúc phúc, Liễu Hâm Dung giận đến hung hăng nghiêng răng, vẫn phải gật đầu cười khẽ, nhận lấy chúc phúc của Liễu Lan Yên.

"Lan Yên, đã lâu chưa có trở về phủ, vừa đúng lúc gặp dịp đại hôn của tỷ tỷ con, về phủ ở một thời gian đi." Liễu Tấn Lợi tạo đề tài.

Nói như vậy trừ việc muốn dời lực chú ý của Liễu Lan Yên ở trên người Liễu Hâm Dung đi, thì quan trọng hơn là hán thật sự rất hi vọng Liễu Lan Yên

trở về ở hai ngày.

Hắn tất nhiên sẽ không để ý Liễu Lan Yên có ở hay không, hắn để ý chính là Yêu thần vẫn luôn như hình với bóng với Liễu Lan Yên cũng cùng đến nhà hắn.

Nếu như hắn có thể mời Yêu thần đến nhà ở vài ngày thì địa vị của hắn ở Yêu giới tuyệt đối sẽ lên như điều gặp gió.

"Phụ thân, Tôn chủ làm sao có thể đến phủ của mình ở được chứ?" Liễu Hâm Nhã ở một bên cười tủm tỉm nói, "Thủ vệ trong phủ của chúng ta vốn cũng không có năng lực bảo vệ an nguy của Tôn chủ, sao có thể để Tôn chủ mạo hiểm như vậy? Nếu như thật sự có chuyện gì xảy ra, chúng ta cũng đảm đương không nổi."

Lời này của Liễu Hâm Nhã có thể nói là lấy lùi làm tiến.

Địa vị của Yêu thần ở Yêu giới, mọi người đều biết.

Bất kể là ở đâu đi nữa thì tăng cường thủ vệ là điều tất nhiên, nhưng mà, còn chưa từng nghe nói qua, Yêu thần ở chỗ nào gặp chuyện không may.

Có người dám chủ động tới tấn công Yêu thần sao?

Hắn không tấn công người ta đã là vô cùng may mắn, người nào còn không có mất mạng mình lớn như vậy chứ?

Cho nên Liễu Hâm Nhã nói như vậy, thật ra thì chính là muốn kích thích Yêu thần một phen, nàng cũng rất hi vọng Yêu thần đến Liễu phủ ở vài ngày. Nàng cố ý nói ra vấn đề thủ vệ của Liễu phủ, chính là muốn ép Yêu thần không thể không đến Liễu phủ ở vài ngày, cho dù là vì chặn lại miệng của mọi người, Yêu thần cũng sẽ không cự tuyệt.

Nếu không, nói không chừng có bao nhiêu người đang ở sau lưng nghị luận Yêu thần sợ chết đấy.

Liễu Hâm Nhã nhìn như cười đến đoan trang khéo léo nhưng thật ra thì ý định ẩn dưới nụ cười kia lại thật là làm cho người ta cảm thấy ghê tởm.

Liễu Tấn Lợi vừa nghe được ý tứ của nữ nhi nhà mình liền lập tức hiểu được mục đích của nàng, cũng phụ họa một câu: "Đúng rồi, thủ vệ trong phủ quả thật không tốt lắm, là ta đường đột."

Sau khi Yêu chủ nghe thấy Liễu Tấn Lợi nói như vậy, liền không dấu vết nhíu mày một cái, loại phương pháp khích tướng này sẽ chỉ làm cho Yêu thần ghét, nói không chừng, Yêu thần dưới con nóng giận sẽ trực tiếp kéo Liễu Tấn Lợi ra ngoài giết.

Mọi Yêu chủ giật giật, vừa định nói gì đó để xoa dịu thì đúng lúc này Yêu thần lên tiếng: "Liễu phủ, bốn tôn đương nhiên sẽ không đến ở."

Liễu Hâm Nhã vừa nghe, nở nụ cười, theo sát một câu: "Cũng phải, thủ vệ trong phủ chúng ta đúng là không tốt lắm, cùng thủ vệ trong Vương cung không có cách nào so sánh."

Lời này phát ra càng có chút quá đáng, chọc cho Yêu chủ lộ vẻ không vui, vừa muốn quát lớn, lại nghe thấy Yêu thần thần nhiên nói: "Liễu phủ quá nhỏ, sợ rằng Lan Yên sẽ ở không quen."

Nói một câu cũng không trực tiếp cự tuyệt, thậm chí vừa nghe qua cũng không cảm thấy có cái gì không đúng.

Nhưng mà, nếu là người có lòng thương thức tình tế thì sẽ phát hiện ra ý tứ chân chính trong lời nói của Yêu thần ---- Liễu phủ, quá thô sơ.

Thô sơ đến căn bản cũng không phải chỗ cho người ở.

Liễu Hâm Dung ngây ngốc nghe, còn suy nghĩ phủ của mình cũng không phải là rất nhỏ, sao Yêu thần lại cảm thấy Liễu phủ nhỏ chứ.

Suy nghĩ một lát mới hiểu ra được ý tứ châm chọc trong lời nói của Yêu thần, giận đến mức hai gò má đỏ bừng, liền muốn mở miệng mắng to.

Liễu Hâm Nhã kéo tay Liễu Hâm Dung, dù thế nào cũng không thể ở trước mặt nhiều người như vậy cùng Yêu thần làm khó dễ.

"Đó là đương nhiên, Liễu phủ dù sao cũng không thoải mái như ở Vương cung." Liễu Hâm Nhã cười nói, muốn bỏ qua cái vấn đề này.

Yêu thần có ở hay không là một chuyện không có nắm chắc, nhưng mà hiện tại tuyệt đối không thể cùng Yêu thần xé rách da mặt.

Loại đầu võ mồm này là có, nhưng mọi người cũng không có ngu đến mức hiện lên trên mặt, ai cũng sẽ không đi đâm tâng cửa sổ bằng giấy mỏng manh kia.

Yêu thần cười ôn hòa, mặt ngoài thoạt nhìn như một chút ý tứ tức giận cũng không có.

Liễu Hâm Nhã ở trong lòng âm thầm thở dài một cái, xem ra Yêu thần cũng giống như bọn họ, rất ăn ý, sẽ không đặt mẫu thuẫn ở ngoài mặt.

Không biết có phải do Liễu Hâm Nhã rời khỏi Yêu giới quá lâu hay không, lâu đến mức nàng đã quên mất Yêu thần không phải là người thoạt nhìn ôn hòa như bề ngoài.

Tình tình của hân nếu dùng một từ để hình dung, vậy thì cũng chỉ có một --- tâm tình bất định.

"Liễu Hâm Nhã...." Yêu thần lạnh nhạt mở miệng, trên mặt vẫn mang theo chiều bài nụ cười ôn hòa của hân, làm cho người ta vừa nhìn liền giống như gió xuân, sáng khoái không nói nên lời, chỉ có điều, ý tứ trong lời nói của hân lại làm cho Liễu Hâm Nhã không sáng khoái nổi, "Người luôn luôn dùng Vương cung để so sánh, là cảm thấy Liễu phủ nên đổi thành Vương cung, hay là các người cũng nên đến Vương cung ở?"

Một câu nói nói xong, sắc mặt Yêu chủ lập tức thay đổi.

Ánh mắt, như có điều suy nghĩ nhìn về phía Liễu Hâm Dung, không nói gì, lại làm cho Dư Cận Thước trong lòng lộp bộp.

Yêu chủ muốn truyền vị trí đứng đầu Yêu giới cho hân, đây là chuyện mà mọi người đều ngầm hiểu, nhưng không ai dám nói thẳng ra.

Dù sao, Dư Hân Dật là nhi tử ruột của Yêu chủ, nếu không phải là cả ngày tầm thường không có chí tiến thủ thì vị trí Yêu chủ tuyệt đối sẽ là của Dư Hân Dật.

Đối với vị trí Yêu chủ, Yêu chủ chủ động cho là một ý tứ, còn nếu Dư Cận Thước muốn chủ động đến lấy thì quả thật là một ý tứ khác, quan hệ lợi hại trong đó, tất cả mọi người hiểu, cho nên trong nháy mắt sau lưng Dư Cận Thước đầy mồ hôi lạnh.

Không đợi Yêu chủ trả lời, Dư Cận Thước đã quay đầu, hung tợn nhìn chằm chằm Liễu Hâm Dung, lạnh giọng nói: "Đây là ý tứ của người hay là ý tứ của nhà người?"

Liễu Hâm Dung vừa mới cùng hân thành hôn mà Liễu Hâm Nhã đã ở trong Vương cung nào ra thành như vậy, nếu hân không hỏi thì cuối cùng người Yêu chủ hoài nghi sẽ chính là hân.

Hân có thể không quan tâm một nữ nhân, nhưng tuyệt đối sẽ không thể bỏ qua cho tiền đồ tương lai của mình.

"Thiếp....." Liễu Hâm Dung hoàn toàn ngu đi, đầu óc của nàng bây giờ căn bản không đủ dùng, thế nào cũng không thể hiểu, mới vừa rồi rõ ràng là tỷ tỷ nàng mời Yêu thần đến phủ ở, tại sao đột nhiên lại biến thành cái bộ dạng này?

Liễu Hâm Dung không trả lời, Dư Cận Thước cũng không có thời gian chờ nàng, ánh mắt càng ngày càng lạnh, dọa cho đại não Liễu Hâm Dung vừa mới chuyển động lại lập tức chết lặng một lần nữa ---- thật là khủng khiếp.

Trong nháy mắt này, nàng tin tưởng, Dư Cận Thước thật đúng là nổi lên sát tâm muốn giết nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn không khí trong đại sảnh lạnh xuống cực độ, ép mọi người không thở nổi, ai cũng không biết chuyện về sau sẽ phát triển như thế nào, là Dư Cận Thước dạy dỗ Liễu Hâm Dung, hay là Liễu gia nhận sai nịnh bợ Dư Cận Thước, nhưng quan trọng hơn vẫn là thái độ của Yêu chủ.

Chuyện này dính dáng đến quá nhiều đến phương diện lợi ích, muốn làm như thế nào cũng đều khó khăn.

Liễu Lan Yên ngồi ở chủ vị, trợn to hai mắt, ánh mắt từ trên bọn người Liễu Hâm Dung chuyển đến người bên cạnh, trong lòng thật sâu xem thường Yêu thần, vô sỉ, quá vô sỉ.

Nhẹ nhàng bâng quơ hai câu đã dẫn tất cả phương hướng đề tài tới trên người người khác, quá âm hiểm.

Yêu thần cảm nhận được ánh mắt của Liễu Lan Yên, giống như từ trong ánh mắt đọc được suy nghĩ của nàng, nhẹ nhàng cười một tiếng, hướng về phía nàng nháy mắt.

Trong nháy mắt cái trán của Liễu Lan Yên trượt xuống vô số vạch đen, có cần đánh rắm thôi như vậy hay không? [p/s: Nguyên văn câu của tác giả. = ="]

Người vô sỉ.

Rốt cuộc cũng xong tất cả nghi thức, toàn trường người cười đến vui vẻ nhất chính là Liễu Tấn Lợi.

"Hâm Dung tỷ tỷ, chúc mừng." Nhìn thấy Liễu Hâm Dung nhìn sang, Liễu Lan Yên lập tức nhu thuận nói lời chúc phúc, Liễu Hâm Dung giận đến hung hăng nghiêng răng, vẫn phải gật đầu cười khẽ, nhận lấy chúc phúc của Liễu Lan Yên.

"Lan Yên, đã lâu chưa có trở về phủ, vừa đúng lúc gặp dịp đại hôn của tỷ tỷ con, về phủ ở một thời gian đi." Liễu Tấn Lợi tạo đề tài.

Nói như vậy trừ việc muốn dòi lực chú ý của Liễu Lan Yên ở trên người Liễu Hâm Dung đi, thì quan trọng hơn là hân thật sự rất hi vọng Liễu Lan Yên trở về ở hai ngày.

Hân tất nhiên sẽ không để ý Liễu Lan Yên có ở hay không, hân để ý chính là Yêu thần vẫn luôn như hình với bóng với Liễu Lan Yên cũng cùng đến nhà hân.

Nếu như hân có thể mời Yêu thần đến nhà ở vài ngày thì địa vị của hân ở Yêu giới tuyệt đối sẽ lên như điều gặp gió.

"Phụ thân, Tôn chủ làm sao có thể đến phủ của mình ở được chứ?" Liễu Hâm Nhã ở một bên cười tủm tỉm nói, "Thủ vệ trong phủ của chúng ta vốn cũng không có năng lực bảo vệ an nguy của Tôn chủ, sao có thể để Tôn chủ mạo hiểm như vậy? Nếu như thật sự có chuyện gì xảy ra, chúng ta cũng đảm đương không nổi."

Lời này của Liễu Hâm Nhã có thể nói là lấy lùi làm tiến.

Địa vị của Yêu thần ở Yêu giới, mọi người đều biết.

Bất kể là ở đâu đi nữa thì tầng cường thủ vệ là điều tất nhiên, nhưng mà, còn chưa từng nghe nói qua, Yêu thần ở chỗ nào gặp chuyện không may.

Có người dám chủ động tới tấn công Yêu thần sao?

Hắn không tấn công người ta đã là vô cùng may mắn, người nào còn không có mất mạng mình lớn như vậy chứ?

Cho nên Liễu Hâm Nhã nói như vậy, thật ra thì chính là muốn kích thích Yêu thần một phen, nàng cũng rất hi vọng Yêu thần đến Liễu phủ ở vài ngày. Nàng cố ý nói ra vấn đề thủ vệ của Liễu phủ, chính là muốn ép Yêu thần không thể không đến Liễu phủ ở vài ngày, cho dù là vì chặn lại miệng của mọi người, Yêu thần cũng sẽ không cự tuyệt.

Nếu không, nói không chừng có bao nhiêu người đang ở sau lưng nghị luận Yêu thần sợ chết đấy.

Liễu Hâm Nhã nhìn như cười đến đoan trang khéo léo nhưng thật ra thì ý định ẩn dưới nụ cười kia lại thật là làm cho người ta cảm thấy ghê tởm.

Liễu Tấn Lợi vừa nghe được ý tứ của nữ nhi nhà mình liền lập tức hiểu được mục đích của nàng, cũng phụ họa một câu: "Đúng rồi, thủ vệ trong phủ quả thật không tốt lắm, là ta đường đột."

Sau khi Yêu chủ nghe thấy Liễu Tấn Lợi nói như vậy, liền không dấu vết nhíu mày một cái, loại phương pháp khích tướng này sẽ chỉ làm cho Yêu thần ghét, nói không chừng, Yêu thần dưới cơn nóng giận sẽ trực tiếp kéo Liễu Tấn Lợi ra ngoài giết.

Mọi Yêu chủ giật giật, vừa định nói gì đó để xoa dịu thì đúng lúc này Yêu thần lên tiếng: "Liễu phủ, bốn tôn đương nhiên sẽ không đến ở."

Liễu Hâm Nhã vừa nghe, nở nụ cười, theo sát một câu: "Cũng phải, thủ vệ trong phủ chúng ta đúng là không tốt lắm, cùng thủ vệ trong Vương cung không có cách nào so sánh."

Lời này phát ra càng có chút quá đáng, chọc cho Yêu chủ lộ vẻ không vui, vừa muốn quát lớn, lại nghe thấy Yêu thần thản nhiên nói: "Liễu phủ quá nhỏ, sợ rằng Lan Yên sẽ ở không quen."

Nói một câu cũng không trực tiếp cự tuyệt, thậm chí vừa nghe qua cũng không cảm thấy có cái gì không đúng.

Nhưng mà, nếu là người có lòng thương thức tinh tế thì sẽ phát hiện ra ý tứ chân chính trong lời nói của Yêu thần ---- Liễu phủ, quá thô sơ.

Thô sơ đến căn bản cũng không phải chỗ cho người ở.

Liễu Hâm Dung ngây ngốc nghe, còn suy nghĩ phủ của mình cũng không phải là rất nhỏ, sao Yêu thần lại cảm thấy Liễu phủ nhỏ chứ.

Suy nghĩ một lát mới hiểu ra được ý tứ châm chọc trong lời nói của Yêu thần, giận đến mức hai gò má đỏ bừng, liền muốn mở miệng mắng to.

Liễu Hâm Nhã kéo tay Liễu Hâm Dung, dù thế nào cũng không thể ở trước mặt nhiều người như vậy cùng Yêu thần làm khó dễ.

"Đó là đương nhiên, Liễu phủ dù sao cũng không thoải mái như ở Vương cung." Liễu Hâm Nhã cười nói, muốn bỏ qua cái vấn đề này.

Yêu thần có ở hay không là một chuyện không có nắm chắc, nhưng mà hiện tại tuyệt đối không thể cùng Yêu thần xé rách da mặt.

Loại dấu võ mồm này là có, nhưng mọi người cũng không có ngu đến mức hiện lên trên mặt, ai cũng sẽ không đi đâm tâng cửa sổ bằng giấy mỏng manh kia.

Yêu thần cười ôn hòa, mặt ngoài thoát nhìn như một chút ý tứ tức giận cũng không có.

Liễu Hâm Nhã ở trong lòng âm thầm thở dài một cái, xem ra Yêu thần cũng giống như bọn họ, rất ăn ý, sẽ không đặt mẫu thuẫn ở ngoài mặt.

Không biết có phải do Liễu Hâm Nhã rời khỏi Yêu giới quá lâu hay không, lâu đến mức nàng đã quên mất Yêu thần không phải là người thoát nhìn ôn hòa như bề ngoài.

Tính tình của hắn nếu dùng một từ để hình dung, vậy thì cũng chỉ có một --- tâm tình bất định.

"Liễu Hâm Nhã....." Yêu thần lạnh nhạt mở miệng, trên mặt vẫn mang theo chiều bài nụ cười ôn hòa của hắn, làm cho người ta vừa nhìn liền giống như gió xuân, sáng khoái không nói nên lời, chỉ có điều, ý tứ trong lời nói của hắn lại làm cho Liễu Hâm Nhã không sáng khoái nổi, "Người luôn luôn dùng Vương cung để so sánh, là cảm thấy Liễu phủ nên đổi thành Vương cung, hay là các ngươi cũng nên đến Vương cung ở?"

Một câu nói nói xong, sắc mặt Yêu chủ lập tức thay đổi.

Ánh mắt, như có điều suy nghĩ nhìn về phía Liễu Hâm Dung, không nói gì, lại làm cho Dư Cận Thước trong lòng lộp bộp.

Yêu chủ muốn truyền vị trí đứng đầu Yêu giới cho hắn, đây là chuyện mà mọi người đều ngầm hiểu, nhưng không ai dám nói thẳng ra.

Dù sao, Dư Hân Dật là nhi tử ruột của Yêu chủ, nếu không phải là cả ngày tâm thường không có chí tiến thủ thì vị trí Yêu chủ tuyệt đối sẽ là của Dư Hân Dật.

Đối với vị trí Yêu chủ, Yêu chủ chủ động cho là một ý tứ, còn nếu Dư Cận Thước muốn chủ động đến lấy thì quả thật là một ý tứ khác, quan hệ lợi hại trong đó, tất cả mọi người hiểu, cho nên trong nháy mắt sau lưng Dư Cận Thước đầy mồ hôi lạnh.

Không đợi Yêu chủ trả lời, Dư Cận Thước đã quay đầu, hung tợn nhìn chăm chăm Liễu Hâm Dung, lạnh giọng nói: "Đây là ý tứ của ngươi hay là ý tứ của nhà ngươi?"

Liễu Hâm Dung vừa mới cùng hắn thành hôn mà Liễu Hâm Nhã đã ở trong Vương cung nào ra thành như vậy, nếu hắn không hỏi thì cuối cùng người Yêu chủ hoài nghi sẽ chính là hắn.

Hắn có thể không quan tâm một nữ nhân, nhưng tuyệt đối sẽ không thể bỏ qua cho tiền đồ tương lai của mình.

"Thiếp....." Liễu Hâm Dung hoàn toàn ngu đi, đầu óc của nàng bây giờ căn bản không đủ dùng, thế nào cũng không thể hiểu, mới vừa rồi rõ ràng là tỷ tỷ nàng mời Yêu thần đến phủ ở, tại sao đột nhiên lại biến thành cái bộ dạng này?

Liễu Hâm Dung không trả lời, Dư Cận Thước cũng không có thời gian chờ nàng, ánh mắt càng ngày càng lạnh, dọa cho đại não Liễu Hâm Dung vừa mới chuyển động lại lập tức chết lạng một lần nữa ---- thật là khủng khiếp.

Trong nháy mắt này, nàng tin tưởng, Dư Cận Thước thật đúng là nổi lên sát tâm muốn giết nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn không khí trong đại sảnh lạnh xuống cực độ, ép mọi người không thở nổi, ai cũng không biết chuyện về sau sẽ phát triển như thế nào, là Dư Cận Thước dạy dỗ Liễu Hâm Dung, hay là Liễu gia nhận sai nịnh bợ Dư Cận Thước, nhưng quan trọng hơn vẫn là thái độ của Yêu chủ.

Chuyện này dính dáng đến quá nhiều đến phương diện lợi ích, muốn làm như thế nào cũng đều khó khăn.

Liễu Lan Yên ngồi ở chủ vị, trợn to hai mắt, ánh mắt từ trên bọn người Liễu Hâm Dung chuyển đến người bên cạnh, trong lòng thật sâu xem thường Yêu thần, vô sỉ, quá vô sỉ.

Nhẹ nhàng bâng quơ hai câu đã dẫn tất cả phương hướng đề tài tới trên người người khác, quá âm hiểm.

Yêu thần cảm nhận được ánh mắt của Liễu Lan Yên, giống như từ trong ánh mắt đọc được suy nghĩ của nàng, nhẹ nhàng cười một tiếng, hướng về phía nàng nháy mắt.

Trong nháy mắt cái trán của Liễu Lan Yên trượt xuống vô số vạch đen, có cần đánh rắm thôi như vậy hay không? [p/s: Nguyên văn câu của tác giả. = ="]

Người vô sỉ.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Giấu Đầu Lòi Đuôi

"Vương Gia hiểu lầm rồi." Liễu Hâm Nhã cười vượt lên trước mở miệng, giải trừ bối rối không biết làm sao của Liễu Hâm Dung.

"Ý của ta là sợ Liễu phủ đơn sơ, chiều dài Tôn chủ không tốt." Liễu Hâm Nhã cười híp mắt giải thích, không khí ngàn cân treo sợi tóc đè nén trong đại điện nháy mắt liền hóa giải.

Dư Cận Thước nhìn chăm chăm Liễu Hâm Nhã, đối với câu trả lời của nàng hắn từ chối cho ý kiến.

"Nếu là hiểu lầm thì thôi." Ai cũng không nghĩ tới Yêu Chủ sẽ nói một câu như vậy.

Yêu Chủ vừa nói như vậy, thấp thỏm trong lòng Dư Cận Thước rốt cuộc cũng dễ xuống.

"Là ta vượt khuôn rồi." Liễu Hâm Nhã rút cuộc vẫn là phu nhân của chiến tướng Ma giới, loại khí chất co được dân được này tuyệt đối không phải là Liễu Hâm Dung có thể học được.

Biết tình thế trước mắt gây bất lợi cho nàng nên liền lập tức nhìn con tức này xuống.

Nhưng đáng tiếc, dù nàng có tính toán tốt hơn nữa cũng không thể dùng, bởi vì nàng đối mặt Yêu Thần căn bản không thể sử dụng suy nghĩ bình thường để đoán được hành động của hắn.

"Liễu phủ là không thể ở, nhưng nếu tỷ muội đã tới chơi thì lúc nào cũng phải chiêu đãi tốt một chút." Yêu Thần lời này vừa nói ra liền làm cho đám người Yêu Chủ không giải thích được nhìn hắn, hắn là có ý tứ gì?

Yêu Thần cũng không quản ánh mắt nghi ngờ của người bên cạnh, quay đầu, cười hỏi Liễu Lan Yên: "Lan Yên, có muốn để bọn họ đền bù cho nàng hay không?"

Lúc này ngay cả Liễu Lan Yên cũng không biết hắn đang có ý định gì, nháy mắt ngây ngốc nhìn Yêu Thần, lần này tuyệt đối không phải là giả bộ, mà nàng là thật sự không biết hắn muốn làm gì.

Yêu Thần khẽ cười quay đầu, hướng về phía Liễu Tấn Lợi nói: "Ba ngày sau, tới Vô Trần cư (nhà ở)."

"Vô Trần cư?" Liễu Tấn Lợi không nhìn được kêu lên một tiếng, không thể tin nổi nhìn chằm chằm Yêu Thần.

Một mảnh rừng trúc nơi Yêu Thần ở kia, một mảnh rừng núi, cảnh sắc như tranh vẽ kia, nếu là ngày thường thì căn bản sẽ không một ai có thể tùy ý đặt chân đến đó. Lần trước hắn đi cũng là bởi vì chuyện của Liễu Lan Yên mà hắn mới có thể bước vào.

Nhưng lần này, lại là Yêu Thần chủ động mời hắn.

"Không sai, nếu là tỷ tỷ của Liễu Lan Yên thì tới tâm sự với nàng một chút cũng là việc nên làm." Yêu Thần nói rồi đứng dậy, hướng về phía Liễu Lan Yên khẽ cười, "Đúng không, Lan Yên, nàng cũng muốn với tâm sự với tỷ tỷ chứ?"

"Ừm." Liễu Lan Yên gật đầu, mặt ngoài làm như là rất vui mừng nhưng thật ra thì trong lòng đang oán thầm không dứt.

Hắn đây là có ý gì?

Tại sao lại cho bọn Liễu Hâm Dung vào Vô Trần cư?

Vô Trần cư tuy nói cũng có một ít nha hoàn và người làm hầu hạ, cùng với nữ đầu bếp nấu ăn, nhưng mà những người kia lại không có cách nào rời khỏi Vô Trần cư.

Dù là Yêu Chủ muốn sắp xếp cho người đi vào, thì nói thí dụ như lần trước đưa mấy vị "Mỹ nhân" kia đi, lúc này cũng đều ở trong Vô Trần cư, căn bản là không có cách nào rời khỏi đó.

Vô Trần cư, tất cả mọi người trong Yêu Giới biết đó là chỗ ở của Yêu Thần, đó là cấm địa của Yêu Giới.

Vô Trần cư trôi lơ lửng phía trên Vô Trần điện, đây tuyệt đối là cấm địa trong cấm địa.

"Sắc trời không còn sớm, trở về thôi, ra ngoài một chuyến như vậy, nàng cũng mệt mỏi." Những lời này của Yêu Thần, thiếu chút nữa làm cho mọi người trong đại điện trực tiếp té sấp xuống.

Sắc trời không còn sớm, bây giờ chỉ vừa qua giờ Thìn (7-9g sáng) thôi đó?

Ngay cả buổi trưa còn chưa đến, cái này gọi là sắc trời không còn sớm sao?

Lại còn mệt mỏi?

Vừa mới ngủ một đêm tỉnh dậy, ngài còn mệt cái quái gì?

Liễu Lan Yên cũng không nhìn được dùng ánh mắt khinh bỉ không để lại dấu vết liếc Yêu Thần một cái, người khác dù có trợn mắt nói láo cũng không trắng trợn như hắn.

"Phải, sắc trời không còn sớm, vẫn là nên sớm trở về đi." Yêu Chủ cũng phụ họa một câu, thiếu chút nữa làm cho Liễu Lan Yên trực tiếp học máu. (Ty Vy : mình cũng học máu =))

[Truyện được đăng chính thức tại diananlequydon]

Trong lòng không tiếng động gào thét, có khí phách một chút, các người có thể có khí phách một chút hay không?

Dầu gì cũng là những người đứng đầu Yêu Giới a, có thể đừng a đua nịnh hót như vậy không?

Đáng tiếc, gào thét ở trong lòng thì cũng chỉ có mình Liễu Lan Yên nghe thấy còn Yêu Chủ thì đương nhiên không hay biết gì.

Đám người Yêu Chủ rất khách khí cung tiễn bọn họ rồi đi làm cho Liễu Lan Yên buồn bực không thôi.

Ngồi trên xe ngựa, Yêu Thần vẫn nhìn Liễu Lan Yên, từ lúc nàng lên xe ngựa đến giờ đều không hề nói chuyện.

"Đang suy nghĩ gì?" Yêu Thần mở miệng, mỗi khi hắn đi cùng với nàng thì hầu như hắn không có sức kiềm chế gì, luôn thiếu kiên nhẫn.

Liễu Lan Yên ngẩng đầu, nhận nhặt liếc Yêu Thần một cái, rồi sau đó lại ngẩn người.

Ách

Yêu Thần nháy mắt một cái, tại sao cái nhìn vừa rồi của Liễu Lan Yên lại giống như đang nhìn không khí thế kia?

Xem như hắn không tồn tại à?

"Lan Yên, bỏ rơi người khác là không đúng," Yêu Thần bày ra một bộ dáng sư phụ, ân cần chỉ dạy Liễu Lan Yên.

Nghe được lời Yêu Thần nói, trong ánh mắt đờ đẫn của Liễu Lan Yên loé lên một chút thần thái, ngẩng đầu, hướng về phía Yêu Thần nhe răng cười một tiếng, khéo léo hỏi ngược lại: "Vậy sư phụ bỏ rơi đồ nhi là đúng sao?"

Rõ ràng là một lời nói rất ngoan ngoãn nhưng Yêu Thần lại nghe được rất rõ ràng bên trong ẩn chứa tức giận, nàng là đang tức giận.

"Tại sao?" Yêu Thần hỏi một vấn đề rất đột ngột, cũng có thể nói là không đầu không đuôi, làm cho người nghe chỉ biết không giải thích được.

Một câu này khiến cho người khác nghi ngờ không hiểu, nhưng Liễu Lan Yên thì hiểu rõ, làm bầm lều bầu oán trách: "Cũng không thêm hỏi ý kiến đồ nhi."

Hiếm khi thấy được Liễu Lan Yên tựa như làm nũng lại tựa như oán trách như vậy, tâm tình Yêu Thần thật tốt, ngay cả lòng xấu xa và kích động cũng chợt nổi lên: "Vậy Lan Yên có ý kiến gì? Nói cho sư phụ nghe một chút."

Liễu Lan Yên hơi cúi đầu, ở trong lòng hung hăng khinh bỉ Yêu Thần.

Nói nghe một chút, đó không phải là đặt bẫy cho nàng tự mình thừa nhận nàng là đang giả ngu sao?

Hừ, cho là nàng dễ bị cho vào tròng như vậy à?

"Hâm Dung tỷ tỷ không thích đồ nhi." Liễu Lan Yên ừ ừ khua khua làm bầm, nháy mắt một cái, nước mắt đã long lanh lưng tròng, ánh mắt điềm đạm đáng yêu, thật là vừa thấy đã thương chớ nói chi là cái người siêu cấp dễ ý Liễu Lan Yên- Yêu Thần này.

Thấy Liễu Lan Yên như vậy, hắn liền đau lòng như có người đang bóp nát trái tim hắn, vội vàng nhỏ giọng an ủi: "Mục đích của Liễu Hâm Nhã không đơn giản, đã như vậy thì càng phải xác định rõ cuộc nàng là đang diễn trò gì."

Từ lần đầu gặp mặt, Liễu Hâm Nhã đã có tâm cơ lừa dối bọn họ rồi, nếu nàng có mục đích của nàng, vậy thì hắn cần gì phải ngăn cản nàng biểu diễn cho xong chứ?

Lần này vừa đúng lúc mượn cơ hội này, xem xem nàng rốt cuộc là muốn làm cái gì.

"A." Liễu Lan Yên đáp một tiếng, cũng không có quá nhiều biểu hiện.

Yêu Thần đột nhiên cảm thấy không đúng lắm, hơi cau mày hỏi "Lan Yên, vậy lúc đầu nàng là nghĩ cái gì?"

"Ừm, đồ nhi cho là sư phụ cảm thấy Hâm Nhã tỷ tỷ rất xinh đẹp, cũng muốn thu về." Liễu Lan Yên ngây thơ ngửa mặt cười nói.

Nụ cười ngây thơ của Lan Yên thiếu chút nữa làm cho Yêu Thần giận điên lên: "Nàng thấy ta rất giống tên háo sắc sao?"

"Không phải sư phụ cũng mới thu về mười vị mỹ nhân sao?" Liễu Lan Yên nghĩ đến mười vị mỹ nhân tư sắc khác nhau này, trong lòng liền không thoải mái.

"Mỹ nhân." Yêu Thần đang mở miệng muốn giải thích, nhưng khi thấy nét mặt của Liễu Lan Yên thì liền ngậm miệng lại. Sau đó, khóe môi nhẹ nhàng cong lên, trong mắt có thần thái phấn khởi, khẳng định nói, "Lan Yên, nàng ghen."

Một câu nói, liền khiến cho Liễu Lan Yên phát hỏa, giận dữ nhìn chằm chằm Yêu Thần, lớn tiếng bác bỏ: "Người nào ghen? Sư phụ muốn thu nhận người nào thì cứ thu nhận người đó, đồ nhi không xen vào."

Nàng cực kỳ tức giận phản bác, lại là khiến cho tâm tình Yêu Thần tốt vô cùng, thế nào cũng thu lại không được nụ cười hưng phấn của hắn: "Lan Yên, nàng là đang giấu đầu lòi đuôi."

Nhìn về mặt Liễu Lan Yên trong nháy mắt liền sững sờ, Yêu Thần đột nhiên phát hiện, thì ra là tới tham gia hôn lễ của Liễu Hâm Dung, cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Mục Đích Của Nàng

Ghen?

Liễu Lan Yên hoàn toàn bị hai chữ này dọa sợ.

Nàng mà lại ăn dấm của cái tên nam nhân này?

Rõ ràng là hắn không có chuyện gì liên tiếp nhận mỹ nữ người khác đưa tới, vậy mà hắn lại không biết xấu hổ nói nàng đang ghen?

Liễu Lan Yên nhìn Yêu Thần, cười híp mắt nói một câu: "Đồ nhi không ăn rau trộn củ cải."

"Hửm?" Yêu Thần vốn cho là mình chiếm thượng phong lại bị một câu này của Liễu Lan Yên làm cho bối rối, đây là ý gì?

Cẩn thận quan sát Liễu Lan Yên, lại phát hiện nha đầu này sau khi nói xong câu đó thể nhưng tâm tình thật tốt khỏe dựa trên nệm êm, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Yêu Thần cau mày, không đúng, những lời này tuyệt đối có thâm ý.

Cau mày suy nghĩ một hồi lâu, Yêu Thần dờ khóc dờ cười nhìn Liễu Lan Yên đang thản nhiên nghỉ ngơi, mắng người không chơi mắng như vậy nha, đây cũng là quá quanh co lòng vòng đi?

Ngoài mặt nàng không thích ăn dấm, nhưng ở một phương diện khác nàng lại mắng hắn là củ cải đại hoa tâm (lãng nhăng, trăng hoa,...).

Nha đầu này.

Yêu Thần bắt đầu đi lắc đầu, xoa huyết thái dương hơi đau đớn của mình, hình như tính tình thay đổi không ít.

Trở lại Vô Trần cư, Bành Trăn kỳ quái nhìn hai người cảm xúc tương phản cực lớn kia, Liễu Lan Yên là mặt mày hớn hở, tựa như lượm được bảo bối, còn đi theo phía sau là Yêu Thần với gương mặt sầu thảm, bộ dạng muốn nói lại không biết phải nói làm sao.

Bành Trăn đứng ở một bên, đại não thật nhanh vận chuyển, trong hôn lễ của Liễu Hâm Dung đã xảy ra chuyện gì?

"Bành Trăn." Yêu Thần phân phó nói, "Ba ngày sau, người của Liễu gia sẽ đến Vô Trần cư, người chuẩn bị một chút."

"Vâng" Bành Trăn lập tức nhận lệnh, nghiêm túc đáp lời, "Tôn chủ, phải đối đãi như thế nào?"

Liễu gia cũng không coi như là bạn bè của bọn họ, nhất là Tôn chủ sủng ái Liễu Lan Yên như thế, đối với người khi dễ Liễu Lan Yên thì còn trông mong được ăn tốt uống tốt chiều đãi tốt sao?

Yêu Thần tùy ý nói: "Không xảy ra tai nạn chết người là được."

Bành Trăn trượt chân, thiếu chút nữa liền té chổng cẳng.

Hắn gật đầu liên tục, đáp lời. Trong lòng đã nhớ kỹ lời Yêu Thần phân phó, hơn nữa cũng hiểu rõ ý tứ trong đó, chỉ cần không chết người, còn những thứ khác thì sao cũng được.

Tỷ như nửa chết nửa sống, tỷ như xuất hiện cái gì đó ngoài ý muốn, cũng liền không sao cả.

"Lan Yên, chúng ta đi về nghỉ." Yêu Thần đưa tay nắm lấy Liễu Lan Yên, hắn muốn cùng nàng khai thông một chút, đối với chuyện ghen với đám mỹ nhân kia còn có câu nói mờ ám của nàng.

"Bành Trăn." Liễu Lan Yên sợ hãi gọi Bành Trăn, bộ dáng điềm đạm đáng yêu này, Bành Trăn thấy cũng phải kinh hồn bạt vía, trong đáy lòng không tiếng động kêu thảm, đừng mà, ngàn vạn đừng dùng cái loại ánh mắt này nhìn hắn, hắn sợ mình sẽ bị Tôn chủ giết thảm.

Trong lòng kêu rên thì kêu rên, vẫn không thể không để ý tới Liễu Lan Yên.

Đùa, không để ý tới Liễu Lan Yên, đó không phải là không để Yêu Thần vào mắt sao?

Hắn không có cảm giác mình mạng lớn a, hắn còn muốn sống.

"Liễu cô nương, có chuyện gì sao?" Nét mặt Bành Trăn là tương đối tốt, không xa không gần, tuyệt đối sẽ không lạnh nhạt khiến người ta cảm thấy khó chịu cũng sẽ không gần gũi rước lấy Yêu Thần không hài lòng, uy hiếp tánh mạng của mình.

"Sư phụ nói buổi tối muốn ăn rau trộn củ cải, tốt hơn nên chuẩn bị thật nhiều củ cải, lại ngâm dấm nhiều một chút." Liễu Lan Yên nói xong, cười nghiêng đầu nhìn Yêu Thần, "Sư phụ, có phải hay không?"

Yêu Thần bắt đầu nhìn Liễu Lan Yên, khẳng định nói: "Phòng bếp không có củ cải."

"Không có củ cải?" Ánh mắt Liễu Lan Yên rõ không tin nhìn chằm chằm Yêu Thần một hồi lâu, sau đó quay đầu nhìn về phía Bành Trăn, tìm kiếm đáp án.

[Truyện được đăng chính thức tại [diananlequydon](#)]

"Đúng vậy, phòng bếp không có." Bành Trăn vừa thấy Liễu Lan Yên nhìn sang liền lập tức khẳng định nói.

Trời mới biết cái này là nói dối, lời Yêu Thần nói có bao nhiêu bịa đặt.

Nếu không phải sợ Tôn chủ thì hắn ngược lại thật muốn hỏi một câu, Tôn chủ đại nhân biết cửa phòng bếp của Vô Trần cư là mở bên hướng nào sao?

"A, nếu vậy thì thôi." Cũng may Liễu Lan Yên cũng không có quá mức so đo cái vấn đề này.

Yêu Thần vui vẻ ôm Liễu Lan Yên bay đi, nụ cười cuối cùng trước khi đi của hắn khiến cho Bành Trăn đột nhiên có một ý tưởng kỳ quái, tại sao hắn cảm giác Tôn chủ có ý dòi Liễu Lan Yên đến điện Vô Trần ở là vì muốn hưởng thụ niềm vui thú được ôm Liễu Lan Yên bay tới bay lui chứ?

Có phải không?

Có phải là vì muốn mỗi ngày đều được ôm Liễu Lan Yên bay qua bay lại?

Hắn là không thể nào chứ?

Tôn chủ làm sao có thể làm cái việc nhảm chán như vậy?

Vừa nghĩ như vậy xong thì đáy lòng lại có một cái âm thanh nho nhỏ phản bác hắn, mỗi ngày nếu tôn chủ không có việc gì thì liền sẽ ôm Liễu Lan Yên bay qua bay lại ít nhất là bốn chuyến, đây là cái loại hứng thú gì?

Âm thanh không hòa hài lập tức bị Bành Trăn hung hăng chen ép, đó là vì muốn dẫn Liễu Lan Yên làm quen hoàn cảnh Vô Trần cư nhiều một chút, lĩnh hội niềm vui thú tu luyện nhiều một chút, từ đó mới có thể trợ giúp Liễu Lan Yên tu luyện.

Ừ, chính là nguyên nhân này.

Còn những nguyên nhân viễn vong khác thì liền quên hết đi, tuyệt đối không cho phép nhớ lại!

Trong Vương phủ, Dư Cận Thước hung ác nhìn chằm chằm Liễu Hâm Dung: "Ta mặc kệ trước kia các ngươi và Liễu Lan Yên có cái ân oán gì, hiện tại nàng là người của Yêu Thần, không được đi tìm nàng gây phiền toái. Ta không muốn bị Liễu gia các ngươi liên lụy."

Liếc mắt nhìn Liễu Hâm Dung đang há mồm muốn nói, Dư Cận Thước cảnh cáo: "Nếu như có người dám làm hư chuyện tốt của ta, ta sẽ loại bỏ tai họa ngầm đó trước tiên."

Liễu Hâm Dung hoảng sợ nhìn Dư Cận Thước, thế nào cũng không nghĩ tới phu quân của mình thế nhưng lại tuyệt tình như thế. Ý tứ trong lời nói của hắn còn không rõ sao?

Nếu như hắn cảm thấy bọn họ làm trò ngại hắn, hắn sẽ trực tiếp động thủ giết nàng.

"Vương Gia." Trong lòng Liễu Hâm Dung chợt lạnh, nàng tuyệt đối không ngờ rằng người mình hy vọng được gả cho bao lâu nay sẽ là người tuyệt tình như vậy.

"Dĩ nhiên, ta hiểu rõ Dung nhi không phải là người không làm được việc lớn như vậy, đúng không?" Tốc độ biến sắc mặt của Dư Cận Thước thật sự là quá nhanh, nhanh đến mức Liễu Hâm Dung căn bản là không phản ứng kịp, chỉ có thể ngây ngốc nhìn Dư Cận Thước, mặc cho đầu ngón tay của hắn nhẹ nhàng mon trón một bên má của nàng, để lại cảm xúc lạnh lẽo, một đường lạnh đến đáy lòng.

"Mấy ngày nay, nàng cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi thôi." Dư Cận Thước cất giọng nói, "Người tới, đưa phu nhân trở về phòng nghỉ ngơi."

Nha hoàn lập tức đi vào, đỡ Liễu Hâm Dung đang trong trạng thái sững sờ trở về phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng Liễu Hâm Dung, Dư Cận Thước vẽ ra một nụ cười lạnh tàn nhẫn, Liễu Hâm Dung à Liễu Hâm Dung, nàng tốt nhất nên hiểu rõ nàng phải đứng bên nào.

Phải biết rằng nữ nhân một khi đã gả đi thì phải xem phu là trời, vì nàng đã không còn có thể dựa vào thế lực nhà mẹ nữa rồi.

Nếu như nàng không hiểu phải hầu hạ phu quân như thế nào thì hẳn sẽ cho người dạy nàng thật tốt phải làm ra sao.

Liễu gia. Chỉ là một gia tộc không đáng để ý mà thôi, nếu như làm trò ngại hân, hẳn sẽ không ngại động tay diệt trừ.

Lúc này người trong cuộc không hề cảm giác nguy cơ- Liễu Tấn Lợi vẫn còn đang hỏi nữ nhi của mình: "Hâm Nhã, con thật sự muốn đến Vô Trần cư sao?"

Liễu Hâm Nhã khẳng định gật đầu: "Đúng vậy, phụ thân."

"Nhưng mà Liễu Lan Yên và chúng ta." Liễu Tấn Lợi lo lắng nói xong, lời mới nói một nửa liền bị Liễu Hâm Nhã cắt đứt, "Chính là bởi vì như thế mà con mới phải đến đó thăm dò một chút ý tứ của Tôn chủ, thuận tiện trấn an Liễu Lan Yên một phen."

"A? Như vậy thì còn gì tốt hơn, ngàn vạn lần không được có khúc mắc với Tôn chủ." Liễu Tấn Lợi vừa nghe liền vui mừng quá đỗi, hai nữ nhi của mình một là vương phi Yêu Giới, một là phu nhân của chiến tướng Ma giới, tiền đồ tương lai của hẳn đúng là một mảnh huy hoàng, không cần thiết bởi vì một chút chuyện nhỏ mà rước lấy Tôn chủ không vui, phá hủy đường công danh của hẳn.

"Con biết rồi, phụ thân. Người yên tâm đi." Liễu Hâm Nhã cười cười cáo lui, ưu nhã quay người, trong lúc đó Liễu Tấn Lợi không thấy được nụ cười như có điều suy nghĩ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Có Gì Khác Nhau

Ba ngày sau, Liễu Hâm Nhã đứng ở trong Vô Trần cư, Bành Trăn tự mình đến đón tiếp nàng.

"Chỉ có một mình người?" Bành Trăn cảm thấy ngoài ý muốn, cho rằng Liễu Tấn Lợi cũng sẽ đi theo.

"Đúng vậy." Liễu Hâm Nhã gật đầu, cười xinh đẹp: "Gia phụ nói không dám tới quấy rầy Tôn chủ. Lần này ta chỉ đến để ôn lại tình tị muội với Lan Yên."

Bành Trăn cũng cười, nỗ lực duy trì để không lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, cái gì mà tình tị muội chứ?

Liễu gia thật không biết xấu hổ, hẳn cũng không phải không biết bọn họ đã đối đãi với Liễu Lan Yên thế nào?

Hiện tại Liễu Lan Yên trở thành đệ tử của Tôn chủ, nhìn thấy Tôn chủ yêu thương Liễu Lan Yên như thế, Liễu gia bọn họ lại xuất hiện tình tị muội rồi?

Sao không làm từ sớm đi?

Lúc trước để Liễu Lan Yên ngày ngày lên núi đón củi, chăm chọc mọi lúc mọi nơi, sao lúc đó không có tình tị muội hả?

Căn dặn người dẫn Liễu Hâm Nhã vào sân trong, để lại hai nha hoàn hầu hạ, Bành Trăn căn dặn một ít chuyện sau đó rời đi.

"Ngại quá, xin hỏi Lan Yên ở đâu?" Liễu Hâm Nhã gọi Bành Trăn lại, như là ngưỡng ngưỡng, cười giải thích: "Sau này, ta muốn tìm Lan Yên muội muội cũng tiện hơn."

"Liễu cô nương ở điện Vô Trần, không có mệnh lệnh của Tôn chủ, bước vào phải -- chết." Lúc Bành Trăn nói những lời này không hề có một điểm sát khí, ngữ điệu vô cùng bình thường, lại khiến Liễu Hâm Nhã bất giác run lên, cảm thấy sợ hãi.

"Vậy thì....." Thanh âm của Liễu Hâm Nhã bất tri bất giác liền hạ thấp đi rất nhiều, "Nếu ta muốn tìm Lan Yên muội muội....."

"Có thể báo cho nha hoàn biết, sau khi chờ ta báo cho Tôn Chủ, sẽ để Tôn Chủ định đoạt." Bành Trăn nói xong, có lòng tốt hỏi lại một câu, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt tự nhiên chợt lóe lên trên mặt Liễu Hâm Nhã: "Ý của phu nhân thế nào?"

"Vậy thì làm phiền rồi." Liễu Hâm Nhã hơi hành lễ, trở về phòng.

Bành Trăn lại phân phó một câu: "Hầu hạ cho tốt, đây chính là tỷ tỷ của Liễu cô nương." Thanh âm không lớn không nhỏ, vừa đủ để Liễu Hâm Nhã ở trong phòng nghe được rõ ràng.

Mạnh mẽ siết chặt nắm tay, trong mắt hiện lên tia sáng lạnh, đầy phẫn hận.

Nàng thân là phu nhân của chiến tướng Ma giới, nữ nhi của Đại trưởng lão Yêu giới, vậy mà còn phải dựa vào một đứa ngốc mới có thể được coi trọng hay sao?

Huống chi, muốn gặp mặt con nhỏ ngốc kia, còn phải giống đi yết kiến..... Đáng giận!

Liễu Hâm Nhã dù sao cũng không phải là Liễu Hâm Dung, ngay cả khi trong lòng vô cùng tức giận cũng không biểu lộ ra ngoài, chút lửa giận ấy so với kế hoạch lớn của nàng căn bản là không đáng nhắc tới.

Trong điện Vô Trần, bên mỗi Tôn Chủ treo một ý cười thỏa mãn, cứ mãi nhìn Liễu Lan Yên ăn cơm. Liễu Lan Yên ăn không chút kiêng dè, còn hân thi động cũng chưa động đến những món trước mặt.

"Tôn chủ, nàng ta vẫn chưa có động tĩnh gì, rất an phận ở trong viện." Bành Trăn liếc nhìn một cái, bấm báo lại tình huống của Liễu Hâm Nhã cho Yêu Thần.

"Ừ." Yêu Thần không yên lòng hừ một tiếng.

Bành Trăn đợi nửa ngày cũng không nghe thấy chỉ thị gì thì há hốc mồm nhìn Yêu Thần, xong rồi sao?

Không phải Tôn Chủ nói tình hình của Liễu Hâm Nhã không đúng lắm, kêu hắn phải chú ý kỹ sao?

Chú ý nửa ngày chỉ đổi lại một đáp án như thế thôi sao?

"Tôn Chủ, Liễu Hâm Nhã luôn ở trong viện, phần lớn thời gian đều chỉ ở trong phòng không ra ngoài, cũng không gọi nha hoàn vào, có phải là có chuyện gì hay không?" Yêu Thần không nói chuyện, Bành Trăn đành phải nói ra suy đoán của mình.

Dù sao Tôn Chủ vẫn nên có chút phản ứng với chuyện này chứ?

Cõi lòng Bành Trăn tràn đầy chờ mong, và quả thật lần này không khiến hắn thất vọng, Yêu Thần mở miệng.

"Bành Trăn."

"Vâng." Bành Trăn hưng phấn đáp lời, ngay cả chính hắn cũng không nhìn ra được mình hưng phấn tới mức nào.

"Lần sau gỡ hết xương cá, lột sạch vỏ tôm rồi hãy bung lên, ăn rất phiền." Yêu Thần nói với bộ dạng nghiêm túc, Bành Trăn bị đá kích hoàn toàn.

Yêu Thần giờ tay bắn ra, cá trong mâm, xương thịt tách rời, tiện cho Liễu Lan Yên gấp ăn.

"Thế này hương vị sẽ bị giảm đi một tí, nàng ăn tạm đi." Yêu Thần bưng khay đặt trước mặt Liễu Lan Yên, không chút ý thức hành động của hắn đã khiến cho Bành Trăn bị đá kích đến mức nào.

[Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại Diễn đàn Lê Quý Đôn]

Bành Trăn đột nhiên muốn đánh người, không thể chịu được nữa mà.

Rõ ràng là đang nói chuyện của Liễu Hâm Nhã, sao đột nhiên lại chạy đến chuyện đồ ăn rồi?

Đến cùng là chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ chứ?

Được rồivấn đề này hắn đã có đáp án.

Ngay cả chuyện của chính Tôn Chủ còn có thể bởi vì tham gia hội luận phẩm của Liễu Lan Yên mà bị xếp xuống phía sau, đáp án kia đương nhiên là đồ ăn quan trọng hơn.

Liễu Lan Yên như không nghe thấy lời của bọn họ, tự nhiên mà ăn, Yêu Thần cũng không định nói tiếp, Bành Trăn cũng chỉ có thể đứng bên cạnh, chờ Yêu Thần ra lệnh tiếp.

Liễu Lan Yên buông đũa xuống, đứng dậy: "Ta ăn xong rồi." Nói xong, xoay người rời đi.

"Nên thế nào thì cứ thế này." Ánh mắt nhìn theo bóng dáng Liễu Lan Yên đang dần khuất, mãi đến khi biến mất ở khúc cua, Yêu Thần mới thu mắt lại, nói với Bành Trăn.

"Vâng." Bành Trăn đáp lời, trong lòng hiện lên một ý tưởng rất kỳ quái, kim lòng không được trực tiếp hỏi ra: "Tôn Chủ, loại chuyện này có cần thiết phải bấm báo gấp như thế không?"

Hắn vẫn còn nhớ Tôn Chủ kêu hắn bấm báo tình hình của Liễu Hâm Nhã trong lúc đang ăn cơm tối.

Xem ý tứ vừa rồi của Tôn Chủ, căn bản là không thèm để ý đến hành động của Liễu Lan Yên, vậy còn cần biết gấp như thế để làm gì?

Yêu Thần nhìn thoáng qua Bành Trăn, hơi lắc đầu, có cảm giác chỉ tiếc rên rắt không thành thép: "Bảo người nói, là nói cho Lan Yên nghe."

"A?" Bành Trăn nghĩ thế nào cũng không ra một cái đáp án như vậy.

"Còn không rõ?" Yêu Thần nhìn thoáng qua Bành Trăn, cảm thấy gần đây hình như trí thông minh của Bành Trăn hơi bị sụt giảm.

Bành Trăn đâu biết rằng hắn đã bị Yêu Thần khinh thường một phen, còn ngây ngốc lắc đầu, hắn thật sự không rõ.

"Để nhìn xem Lan Yên có để ý đến người của Liễu gia hay không. Nếu không thèm để ý, đương nhiên là muốn đối phó với bọn Liễu Hàm Nhã thế nào cũng được." Yêu Thần tốt bụng giải thích cho Bành Trăn, đỡ cho hắn nghĩ hoài không thông.

"Bọn họ đối đãi với Liễu cô nương như thế, sao Liễu cô nương còn có thể để ý đến bọn họ được?" Bành Trăn nghĩ đến những chuyện đám người Liễu Tản Lợi làm trước kia còn có chút tức giận, khi dễ một tiểu cô nương như thế mà được à?

"Chuyện này cũng khó nói, Lan Yên luôn mềm lòng như vậy, vạn nhất nếu để ý thì làm sao bây giờ?" Yêu Thần nói rất nghiêm túc, một lần nữa khiến cho Bành Trăn không biết phải nói gì.

Liễu Lan Yên mềm lòng?

Được rồi, thứ cho mắt hắn vụng về, nhìn thế nào cũng không ra Liễu Lan Yên là một người mềm lòng.

"Vậy Liễu cô nương có để ý không?" Bành Trăn hỏi một câu.

"Nhìn biểu hiện vừa rồi của nàng, chính là một chút cũng không để ý, không phải còn để lại không gian cho ta và người nói chuyện Liễu gia sao?" Đối với chuyện Liễu Lan Yên rời khỏi bàn cơm, Yêu Thần hiểu rõ.

"À." Bành Trăn phát hiện ra lối suy nghĩ của mình càng ngày càng hỗn loạn, kìm kông không được hỏi thêm một câu: "Vạn nhất Liễu cô nương để ý thì sao?"

Chẳng lẽ Tôn chủ sẽ buông tha sao?

Tôn Chủ cũng không phải là loại người này.

"Vậy thì âm thầm tiến hành." Yêu Thần không chút để ý, cười nói: "Gạt Lan Yên, nên làm thế nào thì làm thế đó?"

"Hai cái này có gì khác nhau?" Bành Trăn không biết nói gì, nhìn Tôn Chủ đại nhân của hắn, vô lực hỏi.

"Đương nhiên là khác nhau rất lớn, nếu Lan Yên để ý, âm thầm tiến hành, sẽ không phá hư mối quan hệ giữa chúng ta." Yêu Thần nghiêm túc nói ra một câu, Bành Trăn nghe xong thì hoàn toàn vô lực.

Vô lực đến nỗi ngay cả khí lực để xoa bóp cái trán đang đau nhức của mình cũng không có, Bành Trăn thật muốn hét lớn một tiếng, thế thì có gì khác nhau có gì khác nhau? Cuối cùng kết quả không phải vẫn giống như nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Âm Thầm Tính Toán

Không biết có phải bởi vì Bành Trăn đã bị kích thích quá lớn hay không, khuôn mặt thế nhưng lại không giấu được vẻ rối rắm của hắn, Yêu Thần nhìn thấy thì buồn cười không thôi: "Có gì kỳ quái lắm sao?"

"Không kỳ quái....." Bành Trăn phát hiện ngay cả đến lời nói của mình cũng hữu khí vô lực rồi.

Đi theo Yêu Thần cũng đã được ngàn năm, nhưng chưa từng bị kích thích nhiều bằng khoảng thời gian gần đây.

Không thể không nói, Liễu Lan Yên quả nhiên là một sự tồn tại kỳ lạ, quá vĩ đại, vĩ đại đến mức, hắn không tìm được từ ngữ nào để hình dung.

"Tai họa ngầm đương nhiên là phải diệt trừ, chẳng qua vấn đề là ở ngoài sáng hay trong tối." Yêu Thần nghiêm túc căn dặn Bành Trăn: "Chú ý nàng ta kỹ một chút, mục đích nàng ta tới đây lần này không đơn giản."

"Vâng. "Bành Trần vội đáp lời, đồng thời cũng thu lại tâm tình trên tức vừa nãy.

Yêu Thần đứng dậy, xoay người ra hành lang đi đến cửa phòng Liễu Lan Yên, vô cùng tự nhiên mà đẩy cửa vào, căn bản không để tâm đến vấn đề gõ cửa.

"Lan Yên. "Yêu Thần đã quen với vị trí tìm được Liễu Lan Yên -- trên nhuyển tháp bên cửa sổ.

"Lan Yên thật nhàn nhã." Yêu Thần nhìn bộ trà cụ trên bàn nhỏ cạnh nhuyển tháp, tách trà tinh xảo tỏa ra hơi nóng nhàn nhạt, mùi thơm thoang thoang vấn vương bên mũi, dù không uống cũng cảm giác được đây là một ly trà ngon.

Yêu Thần sẽ là một người chịu ủy khuất chính mình sao?

Đương nhiên là cầm lấy chén trà, một ngụm uống cạn nửa chén trà.

Vừa vào miệng, dư vị ngọt lành, quả nhiên là loại trà thượng hạng.

Liễu Lan Yên nhìn Yêu Thần bình tĩnh tự nhiên uống hết nửa tách trà của nàng, khỏe môi bất giác run rẩy một chút, hẳn thật không xem mình là người ngoài mà.

"Lan Yên, chúng ta đến Vô Trần cư ở mấy ngày đi." Yêu Thần cười tủm tỉm hỏi ý kiến của Liễu Lan Yên.

Liễu Lan Yên nhu thuận gật đầu: "Được thôi, đều nghe sư phụ hết."

Yêu Thần hơi nhướn mày, để tử nghe lời như vậy, đương nhiên là sư phụ nào cũng muốn, nhưng mà, đối với hắn mà nói, lại tương đương với thống khổ.

"Nghỉ ngơi đi, ngày mai đến Vô Trần cư." Yêu Thần nói xong, cười với Liễu Lan Yên, sau đó rời đi.

Yêu Thần không chút dây dưa dằng dãi như thế, khiến Liễu Lan Yên trở mắt nhìn theo bóng lưng của hắn, mãi đến khi bóng dáng ấy biến mất ở ngoài cửa, tiếng đóng cửa vang lên bên tai, Liễu Lan Yên mới phục hồi tinh thần lại.

Hắn, dường như đang khó chịu.

Mấp máy môi, gờ tay đặt lên ngực mình, Liễu Lan Yên cảm giác được bản thân rất không thoải mái, trái tim bị người ta bóp chặt, vô cùng đau đớn.

Suy nghĩ một chút, bắt đầu từ khi nhìn thấy hắn, hắn đã luôn dung túng nàng.

Vì sao?

Nàng chưa bao giờ cảm thấy mình là độc nhất vô nhị trong thiên hạ, khiến cho Yêu Thần xưng bá Yêu giới, mọi người đều kính sợ phải đối xử khác biệt với nàng như thế.

Sống chung với Yêu Thần, nàng dần không khống chế được mà bắt đầu tin tưởng hắn, nhưng mà không biết tại sao, nàng lại rất thích nhìn thấy bộ dáng hắn dung túng nàng như thế.

Mỗi lần nhìn thấy, trong lòng đều có một sự thoải mái không nói nên lời, giống như một khoảng trống nào đó trong lòng được lấp đầy.

Ừ, sau này đối tốt với hắn một chút đi.

Liễu Lan Yên nghĩ đến đây, mím môi cười khẽ, ánh mắt xoay chuyển, vừa hay nhìn thấy chén trà nhỏ trên bàn, nghĩ đến hành động vừa nãy của Yêu Thần, một cỗ sóng nhiệt không hiểu tràn lên gò má.

[Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại Diễn đàn Lê Quý Đôn]

Kim lòng không được khẽ mắng một tiếng: "Vô si." Sau đó, nhẹ nhàng cắn đôi môi nhỏ mọng của mình, nở nụ cười yếu ớt, trong mắt hiện lên vẻ thẹn thùng không nói nên lời.

Một đêm không nói chuyện, ngày hôm sau, sau khi dùng điểm tâm xong, Yêu Thần dẫn Liễu Lan Yên đi thẳng đến Vô Trần cư.

Liễu Lan Yên làm tốt vai trò của một người chủ nhà, đi tìm Liễu Hâm Nhã: "Liễu Hâm Nhã tỷ tỷ, tỷ ở đây có quen không?"

"Hoàn cảnh ở Vô Trần cư quả nhiên là rất tốt." Liễu Hâm Nhã cười tủm tỉm dắt tay Liễu Lan Yên vào trong phòng, nha hoàn lập tức dâng trà thơm lên, sau đó yên lặng lui ra ngoài, cửa phòng rộng mở, để tiện có thể phân phó bọn họ mọi lúc.

Đương nhiên cũng là để tiện cho bọn họ nghe được cuộc đối thoại giữa Liễu Hâm Nhã và Liễu Lan Yên, có gì không ổn thì có thể kịp thời báo lại cho Yêu Thần.

"Vâng, tất nhiên rồi." Liễu Lan Yên phụ họa gật đầu: "Phong cảnh của Vô Trần cư tuyệt đẹp, ở bao lâu cũng không chán."

"Lan Yên, điện Vô Trần so với Vô Trần cư thì thế nào?" Liễu Hâm Nhã hăm mộ nhìn Liễu Lan Yên.

"Điện Vô Trần?" Liễu Lan Yên cố gắng nhớ lại, "Xem như rất tốt, thanh tịnh và đẹp đẽ hơn nơi này, chỉ là hơi ít người một chút."

"Đương nhiên, điện Vô Trần là cấm địa của Vô Trần cư, cũng chỉ có Tôn Chủ mới có thể ở. Hiện giờ muội muội lại có thể đến điện Vô Trần ở, có thể thấy được, Tôn Chủ yêu thích muội đến mức nào." Liễu Hâm Nhã làm ra bộ dáng vừa hăm mộ vừa noi theo, thoát nhìn như là rất muốn đến điện Vô Trần.

"Sự phụ đối với muội rất tốt." Liễu Lan Yên hào phóng gật đầu thừa nhận.

"Sao? Tốt thế nào?" Liễu Hâm Nhã thật đúng là giống như một tỷ tỷ quan tâm muội muội, ra sức thăm hỏi kỹ càng mọi chuyện.

"Ồ tốt, ăn cũng tốt, còn có....." Liễu Lan Yên đứng lên hưng phấn đi quanh Liễu Hâm Nhã một vòng: "Quần áo mặc cũng rất thoải mái, không còn giống như trước kia nữa, phải bỏ bỏ quần quần những thứ không thoải mái."

"Vậy thì quá tốt rồi." Liễu Hâm Nhã cười vui vẻ nói, tự động xem nhẹ ẩn ý trong lời nói của Liễu Lan Yên: "Còn Yêu lực thì sao? Tôn chủ có dạy cho muội hay không?"

"Có chứ, chỉ là muội học hơi chậm." Nhắc tới vấn đề này Liễu Lan Yên lại ngượng ngùng cúi đầu.

"Thật tốt, có thể đi theo Tôn chủ học tập. Tỷ muốn có vinh hạnh được Tôn Chủ chỉ bảo một hai chỗ, tất nhiên sẽ có được ích lợi không nhỏ." Liễu Hâm Nhã nói đầy ẩn ý.

Liễu Lan Yên nháy mắt, không trả lời vấn đề này.

Con người Liễu Hâm Nhã đảo quanh, tới gần Liễu Lan Yên: "Lan Yên muội muội, muội đi nói giúp tỷ tỷ được không?"

"Chuyện này, không tốt lắm đâu." Liễu Lan Yên khó xử lắc đầu, "Sự phụ nói, những thứ này chỉ dạy cho đệ tử."

"Không phải là kêu Tôn Chủ dạy, chỉ hướng dẫn một hai chỗ là được rồi." Liễu Hâm Nhã bám riết không tha tiếp tục khuyên bảo Liễu Lan Yên.

"Muội, muội không làm chủ được." Liễu Lan Yên khó xử vò vò y phục của mình, nhếch môi.

"Lan Yên đi xin Tôn Chủ được không?" Hai mắt Liễu Hâm Nhã sáng lên, hưng phấn lại thành khẩn nói: "Hay là, để tỷ tỷ đi cùng muội?"

"Muội....."

"Đừng muội muội tỷ tỷ nữa, chúng ta đi mau đi." Liễu Hâm Nhã đứng dậy kéo Liễu Lan Yên bước ra ngoài, ra khỏi cửa phòng nói với nha hoàn ở phía đối diện: "Dẫn đường đi."

Nha hoàn khó xử liếc nhìn Liễu Hâm Nhã, mở miệng nói: "Cô nương, vẫn nên chờ chúng ta bẩm báo lại cho tổng quản rồi nói sau."

"Không phải là có Lan Yên sao, còn bẩm báo tổng quản làm cái gì?" Liễu Hâm Nhã dùng nụ cười trên mặt để che giấu vẻ phần hận trong lòng.

Liễu Lan Yên thì có thể trực tiếp nói chuyện với Tôn Chủ, còn nàng muốn làm gì thì chỉ có thể đi bẩm báo với tổng quản, chẳng lẽ thân phận của nàng còn tệ hơn cả Liễu Lan Yên hay sao?

Huống chi, chuyện hôm nay là do nàng cố ý, sao có thể để cho nha hoàn phá hỏng chuyện tốt của nàng?

Kế hoạch của nàng cũng thế không thể cho người khác phá hư.

Liễu Hâm Nhã bước nhanh về phía Liễu Lan Yên đang cúi đầu, nào đâu chú ý tới ánh mắt nghiêm nghị đầy trêu tức xẹt qua trong mắt Liễu Lan Yên, chỉ chút chuyện nhỏ như thế mà đã không giữ được bình tĩnh, vậy thì sao thành đại sự được chứ.

Liễu Hâm Nhã bắt quá cũng chỉ đến thế mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Uổng Phí Tâm Cơ

"Lan Yên, tại sao cũng tới?" Yêu thần không nghĩ tới Liễu Lan Yên mới đi tìm Liễu Hâm Nhã, nhanh như vậy đã tới.

"Hâm Nhã tỷ tỷ nói....." Liễu Lan Yên liếc Liễu Hâm Nhã một cái, nhỏ giọng lầu bầu, không có nói tiếp, giống như là sợ Yên thần tức giận.

"Nói gì?" Yên thần từ trên giường mềm ngồi dậy, hướng bên cạnh di chuyển, nhường ra một nửa vị trí, bàn tay trắng nõn xinh đẹp giống như được mài dũa mà thành vỏ vỏ xoúng vị trí trống, ý bảo Liễu Lan Yên tới đây ngồi.

Liễu Lan Yên rất tự nhiên đi qua ngồi, Yêu thần cười khẽ hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Liễu Lan Yên mím môi, giống như hạ quyết tâm thật lớn mới lên tiếng: "Hâm Nhã tỷ tỷ muốn cùng sư phụ học tập."

"Học tập?" Yêu thần xoay chuyển ánh mắt, cười như không cười nhìn về phía Liễu Hâm Nhã, chỉ một ánh mắt nhẹ nhàng như vậy, lại giống như một thanh bảo kiếm sắc bén đột nhiên ra khỏi vỏ, đâm thẳng vào lòng nàng.

"Không, không, không..... Tôn chủ đại nhân, ngài hiểu lầm." Liễu Hâm Nhã vội vàng lắc đầu phủ nhận, có cho nàng tám lá gan nàng cũng không dám cùng Yêu thần học tập.

"Vậy là ngươi có ý gì?" Đối với Liễu Hâm Nhã, Yêu thần cũng không có tốt tính như đối với Liễu Lan Yên.

"Nếu là Tôn chủ chịu chỉ bảo một chút, tất nhiên là thu hoạch không ít, cũng không biết ta có cái vinh hạnh này không?" Liễu Hâm Nhã vừa nói, vừa len lén thăm dò sắc mặt của Yêu thần.

Liễu Hâm Nhã vừa nói xong, Yêu thần liền cho nàng đáp án xác minh: "Ngươi không có cái vinh hạnh này."

Nói xong, cũng không quản Liễu Hâm Nhã xanh cả mặt, quay đầu nhìn Liễu Lan Yên, thấp giọng hỏi: "Làm sao người nào cũng mang đến trước mặt ta?"

"Ta....." Liễu Lan Yên co rúm thân thể di chuyển lui về phía sau, làm sao mà giường mềm lại lớn như vậy, nàng di chuyển thế nào cũng không đi tới đâu.

"Lan Yên không nghe lời, sư phụ phải phạt ngươi." Yêu thần hướng về phía Liễu Lan Yên ôn hòa cười một tiếng, trong nụ cười pha thêm nửa thật nửa giả cảnh cáo.

"Là tỷ tỷ uy hiếp." Đối mặt ngoại lực cường đại uy hiếp, Liễu Lan Yên lập tức không có cốt khí bán đứng Liễu Hâm Nhã.

"Nga?" Yêu thần nghe được, quay đầu nhướn mi, cười nhìn Liễu Hâm Nhã, "Xem ra Ma giới chiến tướng phu nhân cho là bản tôn cần phải chỉ bảo cho ngươi sao?"

"Không, không....." Vừa nghe giọng nói không tốt của Yêu thần, Liễu Hâm Nhã liền tiếp xua tay, "Tôn chủ đại nhân hiểu lầm, chẳng qua là ta quá ngưỡng mộ ngài, cho nên nhờ cậy Lan Yên muội muội xin ngài chỉ bảo một chút."

Liễu Hâm Nhã vẻ mặt cung kính nói, trong lòng cũng là tức giận bất bình, tại sao nàng phải ở trước mặt Liễu Lan Yên cúi thấp như vậy?

Yêu thần cũng không nói gì, chỉ là nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng.

Chỉ một tiếng này, đã đủ cho Liễu Hâm Nhã biết ý tứ của Yêu thần, nàng lập kế hoạch muốn cho Yêu thần chỉ điểm một chút là tuyệt đối không có khả năng thực hiện.

"Là ta đường đột." Liễu Hâm Nhã chỉ có thể khuất phục, cho dù trong lòng có nhiều phần hận đi nữa, tất cả đều núp sau nụ cười, "Hâm Nhã muốn cùng Lan Yên muội muội tụ tập nhiều hơn mấy ngày, không biết Tôn chủ có phương tiện hay không?"

"Lan Yên, ý của ngươi thế nào?" Yêu thần cũng không có lập tức trả lời Liễu Hâm Nhã, mà là dịu dàng hỏi Liễu Lan Yên.

"Hảo..... Được rồi." Liễu Lan Yên suy tư chốc lát, khó xử mím môi, nhỏ giọng yếu ớt đáp một tiếng.

"Mấy ngày nay ta ở tại Vô Trần cư, nếu là có chuyện tùy thời tới." Yêu thần cung chiêu xoa đầu Liễu Lan Yên, "Đi, mang Liễu Hâm Nhã đi dạo xung quanh."

"Được." Liễu Lan Yên nhu thuận gật đầu, rời khỏi giường mềm, đi về phía Liễu Hâm Nhã, "Hâm Nhã tỷ tỷ, chúng ta đi thôi."

Liễu Hâm Nhã hướng Yêu thần hành lễ, liền đi theo Liễu Lan Yên rời đi, nhìn bóng lưng hai người, khóe môi Yêu thần cong lên.

Liễu Hâm Nhã muốn thử dò xét sao?

Chỉ có điều, cái phương pháp này quá vụng về.

"Lan Yên, nơi này là nơi nào a? Ngươi không cùng ta giới thiệu một chút, tỷ tỷ làm sao biết?" Cùng nhau đi tới, Liễu Lan Yên đi trước dẫn đường, không nói một lời, Liễu Hâm Nhã không nhận được mở miệng nói.

"Ta cũng không biết a." Liễu Lan Yên vô tội nói, "Sư phụ cũng không có nói với ta nơi này là nơi nào."

Liễu Hâm Nhã có chút tức giận, hóa ra là mang theo nàng đi loạn.

Không được, nàng thế nào cũng phải đem tình huống thực tế của Vô Trần cư biết rõ ràng.

"Nếu không biết, vậy thì đi từ từ được rồi." Liễu Hâm Nhã nhân châu chuyển động, trong đầu xoay chuyển, từ trong miệng Liễu Lan Yên không hỏi thăm được tình huống, nàng sẽ không tự mình nhìn được sao?

"Đi từ từ?" Liễu Lan Yên sững sốt, hiển nhiên là không nghĩ tới Liễu Hâm Nhã sẽ đề nghị như vậy, suy nghĩ một lát mới miễn cưỡng gật đầu, "Được rồi."

Sau đó Liễu Lan Yên liền đi sau lưng Liễu Hâm Nhã, ở bên trong Vô Trần cư vòng vo.

Chẳng qua là vòng vo một lát, Liễu Lan Yên bắt mắt lâu bầu: "Hâm Nhã tỷ tỷ, nơi này không có gì đẹp mắt, đều là cây cùng tảng đá a."

"Lan Yên, người cái này không hiểu. Bên trong Vô Trần cư cảnh sắc vô cùng xinh đẹp, một mái ngói từng cọng cây ngọn cỏ cũng rất được chú trọng. Chỗ ở của Tôn chủ, đều là thập toàn thập mỹ, người tinh tế thưởng thức là có thể lĩnh hội huyền bí trong đó."

Liễu Hâm Nhã nửa thật nửa giả giải thích cho Liễu Lan Yên, trong lòng cười lạnh không dứt.

Quả nhiên là chỗ ở của Yêu thần, nàng đã phát hiện rất nhiều nơi đều có thể giấu người, nếu là nơi đó cất giấu yêu ma có thực lực cao cường, như vậy có thể nói là bên trong Vô Trần cư ba bước một bước năm bước một chạm cạnh góc.

"Nga." Liễu Lan Yên cái hiểu cái không gật đầu, vẫn như cũ đi theo sau lưng Liễu Hâm Nhã vòng vo.

Cứ như vậy vòng vo một ngày, thẳng đến tối rặng chiều đầy trời, Liễu Lan Yên không nhận được cau mày, mấy lần ở bên cạnh Liễu Hâm Nhã, nghĩ muốn cái gì, lại bị Liễu Hâm Nhã xem nhẹ đi qua.

"Liễu tiểu thư, thời gian không còn sớm." Bành Trần đột nhiên không biết từ chỗ nào xông ra, chắn trước mặt Liễu Hâm Nhã, "Nên mệt mỏi."

Liễu Hâm Nhã sững sốt, trong lòng lộp bộp một cái, chẳng lẽ mình âm thầm ghi nhớ tình huống ở Vô Trần cư bị người phát hiện rồi?

Không thể nào a, nàng làm rất bí mật, thậm chí có hơn một nửa thời gian đều cố ý đưa ra bản khoãn, không có lý do gì bị người phát hiện mới phải.

"Ta còn chưa mệt, đa tạ tổng quản quan tâm." Liễu Hâm Nhã ổn định tâm thần, trấn định cười khê.

Bành Trần cười theo, nghiêm túc nói: "Ta nói chính là Liễu cô nương mệt mỏi, nên ăn cơm tối." Ánh mắt nhìn về phía Liễu Lan Yên nhút nhát đứng ở một bên, tự động đem Liễu Hâm Nhã xem nhẹ đi qua.

Ý tứ rất rõ ràng, Liễu Hâm Nhã có mệt hay không có mắc mớ gì đến hần?

Hần đề ý chính là Liễu Lan Yên mệt mỏi.

Một câu nói khiến Liễu Hâm Nhã thiếu chút nữa tức chết, cố nén lửa giận nặn ra khuôn mặt tươi cười: "Cũng là, Vô Trần cư quá đẹp, làm cho ta cũng quên thời gian, thiếu chút nữa để muối muối bị đói."

"Lan Yên, chúng ta đi ăn cơm tối đi." Liễu Hâm Nhã vừa nói vừa kéo cánh tay Liễu Lan Yên, lại bị nàng tránh đi, sợ hãi trốn bên người Bành Trần.

Động tác như vậy, làm cho Liễu Hâm Nhã sắc mặt trắng nhợt, cực kỳ lúng túng.

"Liễu tiểu thư yên tâm, Tôn chủ đang chờ Liễu cô nương, xin mời." Bành Trần một cách tự nhiên đứng ở giữa Liễu Lan Yên cùng Liễu Hâm Nhã, đem hai người tách ra.

"Như thế rất tốt." Liễu Hâm Nhã cười gật đầu, làm bộ không có việc gì đuổi theo.

Đến lúc Liễu Lan Yên tiến vào trong viện của Yêu thần, nhìn Liễu Lan Yên đi vào trong viện, Bành Trần đưa lưng về phía Liễu Hâm Nhã phân phó nha hoàn ở cửa: "Mang Liễu tiểu thư trở về dùng bữa."

"Như vậy làm phiền." Một đường tâm tình lắng đọng, Liễu Hâm Nhã đã đem tất cả tâm tình đều dè xuống, bất động thanh sắc nói cảm ơn, khắp nơi đều biểu hiện ra phong phạm chiến tướng phu nhân của nàng.

Lúc Liễu Hâm Nhã chuẩn bị đi theo nha hoàn, lời của Bành Trần nhẹ nhàng truyền vào trong tai nàng: "Liễu tiểu thư, nếu như Vô Trần cư còn cần thủ hộ nghiêm mật, như vậy Tôn chủ cũng sẽ không trở thành Yêu giới chi thần."

Một câu nói giống như sét đánh, trực tiếp làm cho Liễu Hâm Nhã hóa đá tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Nàng Còn Nhớ Rõ

Trong nháy mắt, Liễu Hâm Nhã cảm giác như huyết dịch toàn thân mình giống như muốn ngừng lại, lạnh từ đầu đến chân, căn bản là không cảm giác được tình huống xung quanh, giống như tất cả ý thức đều bị đông cứng lại, trong tai chỉ có tiếng ong ong cùng tiếng tim đập kịch liệt.

Không được, không thể bị phát hiện.

Sắp bị dọa đến súp đồ Liễu Hâm Nhã gắt gao bắt lấy một tia tinh táo, cố gắng khôi phục thần trí.

Đây là đang ở trên địa bàn của Yêu thần, nếu như nàng thật sự bị bại lộ, chẳng phải là nguy hiểm vô cùng?

Phục hồi lại tinh thần, lại phát hiện bên cạnh nàng chỉ còn lại một nha hoàn chỉ biết vâng lời, căn bản cũng không có đi chú ý phản ứng của nàng. Về phần Bành Trăn vừa rồi chỉ điểm nàng đã sớm biến mất, nghĩ là vào trong viện.

Liễu Hâm Nhã không kìm hãm được, đem hai tay ở trong tay áo nắm chặt thành quyền.

Coi thường!

Nàng hoàn toàn bị Yêu thần coi thường

Nhất cử nhất động của nàng và Liễu Lan Yên đều rơi vào trong mắt của Yêu thần, ngay cả chuyện nàng không dấu vết điều tra tình huống của Vô Trần cư, bọn họ cũng biết.

Sau khi hiểu rõ, nếu như lập tức đem nàng trục xuất, hặc là đối với nàng xuống tay.

Nàng còn có thể cảm thấy khá hơn một chút, ít nhất như vậy sẽ làm nàng cảm giác được hành động của mình tạo thành uy hiếp nhất định đối với Yêu thần.

Bây giờ đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chỉ là cảnh cáo một tiếng, trừ mặt nổi bên ngoài của cảnh cáo, ẩn hàm ý chính là --- bọn họ không quan tâm

Vốn cũng không quan tâm bị người khác điều tra, đối một câu nói chuẩn xác hơn, chính là, bọn họ xem thường năng lực của nàng, ở trong mắt bọn họ, nàng căn bản cũng không đáng giá đề nhắc tới.

Nàng tại sao có thể không tức giận?

Tại sao có thể không giận?

Yêu thần, khinh người quá đáng!

"Trở về!" Liễu Hâm Nhã hít sâu một hơi, sau khi cố gắng bình phục xuống tâm tình của mình, hướng về phía nha hoàn phân phó.

"Liễu tiểu thư, xin cùng nô tỳ đến." Nha hoàn nghe lời vừa nói, đi trước dẫn đường.

Bành Trăn đi vào trong phòng, nhìn Liễu Lan Yên đang lang thôn hổ yết* ăn cơm tối, không khỏi buồn cười lên tiếng: "Liễu cô nương, sao lại đói như vậy?"

"Đi một ngày, đương nhiên đói bụng." Liễu Lan Yên coi là chuyện đương nhiên đáp lời.

"Ăn từ từ, đừng nghẹn." Yêu thần ở một bên nhìn bộ dáng của Liễu Lan Yên, cười híp mắt, một chút cũng không có vì dáng vẻ nàng to miệng ăn uống mà chán ghét, ngược lại còn hết sức vui vẻ.

Cho dù là ai lúc dùng cơm mà bị người khác nháy cũng không nháy mắt nhìn chăm chăm cũng sẽ không thoải mái.

Liễu Lan Yên nuốt xuống thức ăn trong miệng, sau khi uống một hớp canh, cau mày hỏi: "Làm gì lại nhìn ta chăm chăm như vậy?"

Yêu thần đưa tay, ngón tay thon dài vén sợi tóc rủ xuống bên tai của Liễu Lan Yên, nhẹ nhàng giúp nàng vén đến sau tai, khe khẽ cảm thán: "Xem người ăn vui vẻ như vậy, ta rất vui mừng."

Người có bị bệnh không?

Lời ra đến khoe miệng, Liễu Lan Yên lại không nói ra miệng.

Trong lòng vèo một cái, giống như đột nhiên bị một bàn tay lớn siết chặt, co rút đau đớn.

Trong lời nói của hắn tại sao lại bị thương như vậy?

Làm hại nàng trong lòng cũng ê ẩm đau.

Cúi đầu, cầm lên chiếc đũa nhanh chóng đem món ăn gấp vào trong bát, đẩy tới trước mặt Yêu thần, một chữ đơn giản: "Ăn."

Mỗi lần nói là hai người bọn họ cùng nhau ăn cơm, nhưng đại đa số đều là một mình nàng ăn, hắn nhìn. Đối với thức ăn mà nói, hắn căn bản cũng không cần, có lúc chỉ là cùng nàng ăn hai miếng, nhưng là cực ít.

Qua loa gấp hai đũa rồi để xuống, món ăn ngon hơn nữa cũng không dậy nổi hứng thú của hắn.

Ngờ khi ra lệnh của Liễu Lan Yên, làm cho Yêu thần nhếch môi cười yếu ớt, cúi đầu, vừa nhìn rõ thức ăn trong chén, nụ cười trong nháy mắt cứng ngắt.

Cũng chỉ là ngẩn ngơ trong nháy mắt, ngang qua rồi biến mất, cũng không làm cho Liễu Lan Yên bỏ qua.

"Thế nào?"

Yêu thần cầm lên chiếc đũa, nhẹ nhàng gấp thức ăn trong bát lên, đưa vào trong miệng, tỉ mỉ nhai, sau khi chậm rãi nuốt xuống, mới trả lời Liễu Lan Yên: "Ta thích ăn những món này."

"Phải không? Vậy thì ăn nhiều một chút." Liễu Lan Yên cười nói, đẩy nhanh tốc độ gấp thêm thức ăn cho Yêu thần, "Lúc nào cũng phải ăn chút đồ, không cần lúc nào cũng là bộ dáng không dính khói lửa nhân gian, bất cứ lúc nào cũng có thể mọc cánh thành tiên bay đi."

"Mọc cánh thành tiên bay đi?" Yêu thần hơi sững sờ, động tác trong tay thoáng ngừng lại, ngay sau đó, cười khẽ lên tiếng, "Lan Yên, yên tâm đi. Ta đây cả đời cũng sẽ không mọc cánh thành tiên bay đi."

Liễu Lan Yên nghiêng đầu, cũng không hỏi ra nghi vấn dưới đáy lòng, bởi vì nàng nghe ra trong giọng nói của Yêu thần có nhàn nhạt bị thương.

Nói là bị thương cũng không đúng hoàn toàn, cảm giác như là lẫn lộn rất nhiều tâm tình phức tạp.

"Không bay đi cũng tốt, bồi ở bên cạnh Lan Yên." Liễu Lan Yên không hề nghĩ ngợi, đã thốt ra những lời này.

Lời ra khỏi miệng, Liễu Lan Yên kinh ngạc, thế nào cũng không nghĩ tới, mình lại sẽ nói ra một câu như vậy.

"Lan Yên, ngươi nói cái gì?" Yêu thần kinh ngạc quay đầu, không còn bộ dáng công tử khiêm tốn ôn hòa như ngày thường, không chút cô kỵ khẽ nhếch môi mỏng, cặp mắt gắt gao nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên, ánh mắt sáng quắc, giống như là muốn xác nhận cái gì lại giống như muốn được bảo đảm cái gì.

"Sư phụ không muốn cùng Lan Yên ở một chỗ sao?" Liễu Lan Yên nhẹ nhấp đôi môi đỏ mọng, nghiêm túc hỏi Yêu thần.

Yêu thần cười, đó là vui vẻ phát ra từ trong đáy lòng, đưa tay, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài đen như mực của Liễu Lan Yên: "Muốn, sư phụ rất muốn ở cùng một chỗ với Lan Yên. Chỉ sợ Lan Yên không thích sư phụ, ghét bỏ sư phụ vừa già lại xấu xí."

"Sư phụ, ngài thật quá khiêm tốn." Liễu Lan Yên im lặng liếc mắt một cái, không khí ảm áp vừa rồi dường như bị Yêu thần phá hư không còn một mảnh.

Liên cái đáng về đó của hắn còn dám nói vừa già vừa xấu, có muốn để người khác sống nữa hay không?

"Tốt lắm, ăn cơm đi." Yêu thần cười đánh cái mũi xinh xắn của Liễu Lan Yên, làm cho Liễu Lan Yên bất mãn cau mày, sau đó giận dữ xoa người, đưa lưng về phía Yêu thần to miệng ăn uống.

Liễu Lan Yên ra sức dùng chiếc đũa chọc vào cơm trắng trong bát, nhìn hạt cơm trắng mập mập bị chiếc đũa của mình chặt ngang, trên mặt lộ ra khoái ý vui vẻ, giống như hạt gạo mập mập đã biến thành người khiến người chán ghét.

"Trả thù" xong, tâm tình Liễu Lan Yên rất tốt, muốn ăn nhiều hơn.

Không đến một lát, Liễu Lan Yên ăn uống no đủ, không để ý tới người đáng ghét, đi về phòng của mình nghỉ ngơi.

"Tôn chủ....." Thẳng đến lúc này Bành Trăn mới mở miệng nói chuyện, thấp giọng hỏi dò: "Thức ăn có cần bụng xuống hay không?"

Liễu Lan Yên đã ăn xong rồi, Tôn chủ cũng không phải là một người thích ăn uống, bụng xuống, bọn họ mới có thể nói chính sự.

"Ta còn chưa có ăn xong." Yêu thần nói xong, tự mình ăn thức ăn vừa rồi Liễu Lan Yên gấp cho hắn, hoàn toàn không để ý đến Bành Trăn bị dọa đến ngủ.

Bành Trăn không thể tin được dụi dụi con mắt, nhìn Yêu thần thật sự là đang từng miếng từng miếng dùng bữa.

Bành Trăn cố gắng nhớ lại, dùng sức suy nghĩ, hắn suy nghĩ một chút, mình đi theo Tôn chủ đã một ngàn năm, số lần Tôn chủ ăn cơm đã ít lại càng ít,

hôm nay đây là thế nào?

Đột nhiên, trong đầu linh quang chợt lóe, giống như có một cái đáp án.

Chẳng lẽ là, chính là bởi vì thức ăn này là Liễu Lan Yên gấp cho Tôn chủ?

Bành Trăn suy đoán như thế nào, Yêu thần cũng không có ý định suy nghĩ, tất cả tâm tư của hắn đều tập trung ở trên một vấn đề-- nàng nhớ.

Nàng còn nhớ rõ hắn thích nhất ăn cái gì, món ăn nàng gấp cho hắn, toàn bộ đều là món ăn trước kia hắn thích.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Cảnh Hiểm Nguy

Ban đêm, bên trong phòng của Liễu Hâm Nhã.

Liễu Hâm Nhã tắm một cái thật lâu, toàn thân ngâm trong nước, tóc dài xỏa tung, từ từ hít một hơi dưỡng khí rồi ngụp đầu xuống trong nước.

Mặt nước rải đầy cánh hoa đã ngập đến cổ của nàng, toàn thân cũng được cánh hoa che giấu ở trong thùng gỗ.

Hai mắt nhắm chặt, lông mi bất an rung động, trong nước toả hơi nóng mờ mờ, trên trán nàng chảy xuống rất nhiều mồ hôi.

Bỗng nhiên, Liễu Hâm Nhã mở to mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng màu lục lạnh lẽo, giống như màu da của con ếch, ẩm ướt lạnh lẽo.

"Trong Vô Trần cư khắp nơi đều là cao thủ, còn chưa tìm ra được nơi nào có thể đột phá." Liễu Hâm Nhã mở miệng, giọng nói khàn khàn, cùng với giọng nói thường ngày của nàng hoàn toàn bất đồng, từ trong đêm tối nghe tới, có một loại âm u làm người ta rợn cả tóc gáy.

"Vô Trần cư là chỗ ở của Yêu Thần, đương nhiên sẽ không dễ dàng như vậy. Người nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần không được để Yêu Thần phát hiện." Một giọng nói không có nửa điểm âm thanh pháp phông, cứng nhắc không có tình cảm vang lên.

"Hôm nay ta đã tìm cơ đi đi lại lại xung quanh Vô Trần cư, và Bành Trăn cũng lên tiếng cảnh cáo ta rồi." Liễu Hâm Nhã nghĩ đến tình cảnh lúc chiều vẫn là lòng còn sợ hãi.

"Không sao." Giọng nói cứng nhắc đó cũng không có ý tứ trách cứ Liễu Hâm Nhã, "Bên cạnh Yêu Thần đều là loại người thực lực cao cường, muốn tìm sơ hở chỉ có thể tìm từ trên người Yêu Thần."

Liễu Hâm Nhã chợt nghĩ ra gì đó, trong mắt toát ra sự ác độc: "Hôm nay ta thấy Yêu Thần đúng là để ý Liễu Lan Yên nhất, so với tin tức chúng ta lấy được còn chính xác hơn vài phần. Ta có thể xác định, hiện tại Yêu Thần là xem Liễu Lan Yên như ngâm trong miệng sợ tan, cầm trong tay sợ vỡ. Nếu là như vậy mà nói. thì chúng ta có thể xuống tay từ Liễu Lan Yên."

"Ừ, nhưng đây chỉ là một phương diện. Quan trọng nhất là phải tìm được nhược điểm từ trên người Yêu Thần. Trên đời bất cứ ai cũng phải có nhược điểm, huống chi, tin tức chúng ta lấy được cũng không phải là vô căn cứ." Giọng nói cứng nhắc đồng ý với kế hoạch của Liễu Hâm Nhã, chỉ là, cái hắn muốn là tuyệt đối không có chút sơ hở nào.

"Ta sẽ chú ý nhiều hơn." Bên môi Liễu Hâm Nhã lộ ra nụ cười tàn nhẫn, ánh sáng màu lục trong mắt biến mất, đồng thời cái giọng nói kia cũng cắt đứt liên lạc.

Đứng dậy, cánh hoa tách ra hai bên, bước ra ngoài thùng gỗ, cầm lấy khăn vải rộng rãi sạch sẽ ở bên cạnh bao lấy thân thể của mình, cất giọng nói: "Người đâu."

Nhà hoàn lập tức đẩy cửa vào, nhanh chóng dọn dẹp mọi thứ trong phòng sạch sẽ, rồi yên lặng lui ra ngoài.

Về mặt của nhà hoàn không thay đổi, nàng ta không nghe được đối thoại kỳ quái vừa rồi ở trong phòng của Liễu Hâm Nhã.

Một mặt khác, Bành Trăn rốt cuộc đợi cũng được Yêu Thần thông thả ung dung ăn xong cơm tối.

"Tôn chủ, ban ngày Liễu Hâm Nhã có ý tra xét Vô Trần cư."

"Hình như Vô Trần cư rất ám muội thì phải?" Lời Yêu Thần nói khiến Bành Trăn im lặng một hồi, không nhận được ở trong lòng oán thán, kể từ sau khi đụng phải Liễu Lan Yên, tính tình Tôn chủ hình như càng ngày càng "Hoạt bát" a.

"Tôn chủ, có cần phải đề phòng Liễu Hâm Nhã một chút hay không?" Bành Trăn quyết định vẫn giả bộ như không có nghe thấy lời Yêu Thần vừa nói.

"Không cần." Yêu Thần tùy ý khoát tay, "Lúc thích hợp cứ đánh nàng một cái là được, hôm nay ngươi làm vô cùng tốt."

"Nhưng mà, dù sao Liễu Hâm Nhã cũng là một tai họa ngầm. Không thể không đề phòng." Bành Trăn không muốn có một người lòng lang dạ sói như vậy xuất hiện ở trong Vô Trần cư, theo ý của hắn, dĩ nhiên là nên càng sớm diệt trừ càng tốt.

"Cứ như vậy đi." Yêu Thần một chút cũng không có bởi vì Bành Trăn thuyết phục mà thay đổi tâm ý.

[Chọc nhâm nam nhân yêu nghiệt được chuyển ngữ và đang chính thức tại diananlequydon]

"Tôn chủ." Bành Trăn lên tiếng gọi.

"Sắp tới giờ rồi." Yêu Thần nói một câu lập tức khiến Bành Trăn thành công cảm miệng, biến sắc vội vàng lui ra ngoài, cũng không dám quấy rầy Yêu Thần nữa.

Bành Trăn rời khỏi viện của Yêu Thần, chân mày nhíu chặt, hắn thật sự là có chút nghi không ra ý tứ của Tôn chủ.

Vô Trần cư an tĩnh, thật sự sắp bị phá vỡ rồi sao?

Nói như vậy, đối với Tôn chủ cũng không phải là chuyện tốt gì.

Trong phòng của Liễu Lan Yên, nàng đang nhàn nhã uống trà, uống cạn một chén trà, ngón trỏ nhẹ nhàng khẽ bóp vào chén trà rỗng, giống như là bấu vào mặt nước, gợn sóng lăn tăn từ chỗ vừa rồi nàng khẽ chọc khuếch tán mà ra.

Ngay sau đó, giọng nói vui sướng của Băng Lăng lập tức vang lên: "Tiểu thư, ngài rốt cuộc lại liên lạc ta."

"Đúng vậy, gần đây đều ở trong điện Vô Trần, nơi đó không tiện lắm." Liễu Lan Yên cười nói, "Gần đây bên kia có tình huống gì không?"

"Tất cả đều rất bình thường, tiểu thư yên tâm đi." Băng Lăng trịnh trọng bảo đảm, mới vừa nghiêm túc không được bao lâu, lại hiếu kỳ hỏi, "Tiểu thư, gần đây ngài cũng đã xảy ra chuyện gì? Ta nghe nói ngài ở vương phủ nhảy một vũ điệu kinh diễm tuyệt luân."

Liễu Lan Yên khẽ mỉm cười, nàng biết, thu thập tin tức là năng lực của Băng Lăng bọn họ, những chuyện này là không gạt được bọn họ.

"Thật ra thì chuyện gần đây cũng không phải là quá phức tạp." Liễu Lan Yên không cảm thấy có gì phải giấu giếm những chuyện này, nàng kể hết những chuyện gần đây cho Băng Lăng nghe, dĩ nhiên là trừ chuyện nàng có cảm giác kỳ quái với Yêu Thần.

Không vì bất kỳ nguyên nhân gì, Liễu Lan Yên chỉ theo bản năng cho đó là bí mật giữa nàng và Yêu Thần, nàng không muốn cho bất kỳ người nào biết.

"Liễu Hâm Nhã nói thẳng ra thì chính là mục đích không trong sáng, Yêu Thần bọn họ đang làm gì vậy chứ, tại sao không diệt trừ nàng ta?" Băng Lăng kỳ quái hỏi.

Ngay cả nàng cũng đều có thể thấy được Liễu Hâm Nhã không bình thường, vậy thì chẳng lẽ Yêu Thần không nhìn ra được sao?

"Có từng nghe qua câu dụ rắn ra khỏi hang chưa?" Liễu Lan Yên cười cười nói.

"A, ý tứ của tiểu thư là Yêu Thần muốn dẫn dụ cho người đứng sau lưng Liễu Hâm Nhã cùng nhau đi ra, thu dọn một lần sao?" Băng Lăng nghe Liễu Lan Yên nói xong mới chợt hiểu ra.

"Hắn không phải là người thích lưu tai họa ngầm, nên đây là giải thích duy nhất." Không hiểu sao, Liễu Lan Yên liền hết sức khẳng định ý nghĩ của Yêu Thần, hơn nữa một chút nghi ngờ cũng không có, giống như nàng vốn là hiểu rõ hắn như vậy.

Tuy là lúc ăn cơm tối vừa rồi, Yêu Thần rất nhanh đòi đề tài đi, nhưng không khí kỳ quái này đã nhẹ nhàng xâm nhập vào đáy lòng nàng, nhất định có chuyện gì đó, giữa bọn họ nhất định có chuyện gì đó đã từng xảy ra.

"Nhưng không đúng." Băng Lăng lại nghĩ tới một chuyện kỳ quái, "Tiểu thư cũng đã nhìn ra, chẳng lẽ kẻ muốn đối phó Yêu Thần- Liễu Hâm Nhã sẽ không nhận ra sao?"

Cái này không thể trách Băng Lăng kỳ quái, bởi vì đối với Liễu Hâm Nhã mà nói, nếu nàng tới đây là muốn đối phó với Yêu Thần thì tất nhiên phải đề phòng hơn người bình thường nhiều lắm, phải cẩn thận quan sát tình hình xung quanh mới đúng.

Chẳng lẽ nàng chưa từng phát hiện ra dị thường gì sao?

"Sợ rằng Liễu Hâm Nhã đã quy những thứ này thành một cái nguyên nhân."

"Nguyên nhân gì?" Không đợi Liễu Lan Yên nói xong, Băng Lăng liền không kịp chờ đợi hỏi tới.

"Bởi vì Yêu Thần đối với ta quá đặc biệt, cho nên, sẽ xuống tay lưu tình với người nhà họ Liễu." Liễu Lan Yên hơi hột nói.

Nhưng mà, Băng Lăng nghe xong cũng không thể bình tĩnh, lo lắng gào thét: "Bởi vì tiểu thư mà lưu tình với người nhà họ Liễu, đó không phải là nói cho kẻ địch của hần biết, tiểu thư đối với hần có bao nhiêu đặc biệt sao? Đây không phải là bại lộ tiểu thư cho kẻ địch thấy, như vậy chẳng phải tình cảnh của tiểu thư là rất nguy hiểm sao?"

Băng Lăng càng nghĩ càng sợ, càng hận không thể trực tiếp vọt tới Vô Trần cư, trực tiếp kéo Liễu Lan Yên rời đi.

Yêu Thần này rốt cuộc là sủng ái tiểu thư hay là muốn hại tiểu thư đây?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Ý Nghĩa Đằng Sau

"Băng Lăng, ngươi lại kích động rồi." Đối với Băng Lăng lòng nóng như lửa đốt, Liễu Lan Yên ngược lại một chút cảm giác khẩn trương cũng không có.

"Tiểu thư, làm sao ta có thể không kích động?" Trong lời nói của Băng Lăng không còn vui sướng dí dỏm như thường ngày, cả người nàng đã bị sợ hãi thật sâu bao vây lại, giống như bên cạnh Liễu Lan Yên đã xuất hiện đầy kẻ địch, tùy thời đều có thể bỏ mạng.

"Băng Lăng, ngươi không tin vào năng lực của ta sao?" Liễu Lan Yên buồn cười nói, không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra được bộ dạng lo lắng không yên của Băng Lăng bây giờ.

"Tin, ta đương nhiên là tin tưởng năng lực của tiểu thư." Đối với Liễu Lan Yên, Băng Lăng là cực kỳ bội phục, nhưng mà."Tiểu thư à, đây là phải đối phó với kẻ địch của Yêu Thần đó. Nay có thể xem là cùng một cấp bậc sao?"

Dám đi đối phó với Yêu Thần, thực lực dĩ nhiên là phải rất cao, nếu không, chạy tới đối phó Yêu Thần, không phải chịu chết sao?

"Không cần suy nghĩ quá nhiều. Chuyện của ta còn chưa hoàn thành, đương nhiên ta sẽ không chết được." Liễu Lan Yên cười cười chuyển đề tài đi, "Đứng rồi, hần vẫn còn tu luyện chứ?"

"Vâng, vẫn còn đang tu luyện, tạm thời không có động tĩnh gì." Băng Lăng há mồm muốn nói, chỉ là, cuối cùng vẫn là lựa chọn nghe theo Liễu Lan Yên nói sang chuyện khác.

Đi theo Liễu Lan Yên nhiều năm như vậy, còn không biết tính tình của nàng sao?

Chuyện nàng đã quyết, trước nay đều chưa hề thay đổi.

Hôm nay dù có khuyên thế nào cũng vô ích, không thể làm gì khác hơn là chú ý tình hình bên ngoài nhiều một chút, tùy thời lấy được tin tức cho tiểu thư mới phải.

"Ừ, có chuyện gì ta sẽ lại liên lạc với ngươi." Liễu Lan Yên cười kết thúc liên lạc, chỉ là, nàng cũng có thể tưởng tượng được bộ dạng nổi đóa ở trong nhà của Băng Lăng.

Đứng dậy, đi tới bên giường, chui vào trong chăn mềm nhũn, tháo giày rồi dùng chăn bọc mình lại, Liễu Lan Yên thoải mái nhắm hai mắt.

Vấn đề mà Băng Lăng nói, nàng không phải là không có nghĩ tới.

Nói thật, thân phận của Yêu Thần dĩ nhiên là cực kỳ tôn quý, hần là Thần Hộ Mệnh của Yêu Giới, mà nàng lại có thể trở thành đệ tử của Yêu Thần, lấy được Yêu Thần sủng ái đặc biệt, dĩ nhiên là ghen ghét mọi người.

Nhưng mà, tất cả mọi chuyện đều luôn có hai mặt, có tốt thì có xấu.

Nàng dường như là được Yêu Thần cực hạn sủng ái, nhưng đồng thời cũng là từng bước từng bước đẩy nàng lên đầu sóng ngọn gió.

Người kính trọng Yêu Thần, đương nhiên cũng sẽ kính trọng nàng y như vậy, người sợ hãi Yêu Thần, cũng đương nhiên sẽ không dám đắc tội nàng.

Và cũng là như vậy, người muốn đối phó Yêu Thần, thì đương nhiên sẽ nghĩ đến chuyện bắt nàng để uy hiếp Yêu Thần trước tiên.

Điện Vô Trần, đó là cấm địa chỉ có Yêu Thần mới có thể đặt chân đến.

Nhưng bởi vì nàng mà phá lệ, trừ Yêu Thần ra, thì nàng là người đầu tiên sống ở đó.

Cực hạn vinh sủng, cực hạn nguy hiểm.

Đừng quên thân phận của Yêu Thần, thần của Yêu Giới, chính xác hơn mà nói là Thần Hộ Mệnh của Yêu Giới.

Yêu Giới bởi vì có Yêu Thần trấn giữ mà mới có thể an nhiên vượt qua một năm rồi lại một năm, ngay cả yêu ma bình thường trong Yêu Giới, cũng đều là nhận lấy ân huệ của Yêu Thần.

Nếu không phải nhờ có lực lượng của Yêu Thần, phong bế Yêu giới lại thì những yêu ma kia sẽ không có cách nào tu luyện được yêu lực, và yêu ma mới sinh cũng làm sao có thể vừa sinh ra liền biến thành hình người?

Yêu ma có yêu lực, khi sinh hạ đời sau, đương nhiên sẽ kế thừa được lực lượng mạnh nhất của huyết thống nhất đẳng.

[Chộc nhâm nam nhân yêu nghiệt được chuyển ngữ và đang chính thức tại diananlequydon]

Chỉ là, mọi việc đều có ngoại lệ, có lúc, có yêu ma sẽ kế thừa huyết thống không mạnh mẽ của phụ mẫu, thậm chí chỉ là kế thừa huyết thống, cũng là huyết thống bỏ đi, và đó chính là những kẻ không có biện pháp tu luyện yêu lực.

Yêu ma như vậy, nếu là Yêu Giới không được phong bế, bị quy tắc tự nhiên gò bó, mà họ lại không có biện pháp hóa thành hình người.

Vậy thì bọn họ chỉ có thể bị tự nhiên đào thải.

Nhưng bây giờ, bởi vì sức mạnh của Yêu Thần mà bọn họ mới có thể còn sống, thậm chí còn có thể biến thành hình dạng con người, cuộc sống rất tuyệt.

Sức mạnh Yêu Thần cường đại như vậy nên bất kỳ thế lực nào cũng thêm muốn.

Đồng thời cũng làm cho bọn họ kiêng kỵ.

Cho nên, diệt trừ Yêu Thần, đồng nghĩa với tiêu diệt được Yêu Giới.

Thậm chí có người còn muốn bắt sống Yêu Thần, dùng cho thế giới của bọn họ.

Muốn bắt sống Yêu Thần, thì so giết hán còn khó hơn.

Thực lực của Yêu Thần tất nhiên là rung động tam giới, nhưng đây cũng đã là chuyện của ngàn năm trước, thời gian trôi qua, sẽ làm cho người ta quên mất một phần lý ức khủng bố đó, ấn tượng cũng sẽ bắt đầu có chút mờ hồ.

Đương nhiên, đối với thực lực của Yêu Thần vẫn sẽ sinh ra dòm ngó mong muốn, khắp nơi rục rịch ngóc đầu dậy.

Coi như trí nhớ dù có mờ hồ thế nào, thì trong đầu vẫn sẽ còn lưu lại ấn tượng rằng Yêu Thần cường đại, sẽ không ai ngu đến mức cứng đối cứng với Yêu Thần.

Người dù mạnh mẽ đến đâu cũng phải có nhược điểm, nhưng nghịch thiên một chỗ Yêu Thần chính là người hoàn mỹ từ đầu đến chân, không tìm thấy một chút khuyết điểm.

Ngàn năm trôi qua, Yêu Thần vẫn luôn rất yên lặng mà sống qua ngày, núp trong Vô Trần cư không chịu ra.

Nhưng hôm nay rốt cuộc cũng hành động, không ngờ lại sủng ái một nữ tử như thế, phạm là người có tâm tư sẽ không tra được sao?

Đối phó Yêu Thần đúng là rất khó, nhưng mà đối phó một nữ nhân ngọc không có nửa điểm yêu lực, đó không phải là dễ dàng hơn nhiều sao?

Vấn đề đơn giản như vậy, nàng có thể nghĩ đến, thì không lý gì Yêu Thần không nghĩ đến.

Thật ra thì, đối với hán mà nói căn bản là không cần nghĩ, từ lúc bắt đầu liền biết rõ sẽ có kết quả này.

Hán không nói, nàng đương nhiên cũng sẽ không nói.

Vẫn luôn giả vờ không biết, tự động xem nhẹ bỏ qua vấn đề này.

Hôm nay nếu không phải là Liễu Hâm Nhã, nếu không phải Băng Lăng nói tới, thì nàng căn bản cũng không muốn nói.

Nhẹ nhàng cười, Liễu Lan Yên trở mình một cái, duỗi cái lưng mệt mỏi, thoải mái dễ chịu cọ xát mặt trên chăn mềm mại, hít lấy mùi vị của nắng tràn đầy trên chăn, trên môi trao nụ cười, thả lỏng tiến vào mộng đẹp.

Về phần chuyện vừa rồi, đã hoàn toàn ném ra sau đầu, an an ổn ổn chìm vào giấc ngủ.

Chỉ là, một buổi tối như vậy, có bao nhiêu người có thể an nhàn mà ngủ đây?

Bên trong Vương Thành, Dư Hân Dật đang ngồi bên cạnh bàn, dưới ánh nến mờ một phong thư thật mỏng ra, trên đó chỉ có mấy chữ ngắn gọn, lại làm cho tâm tình của hán kích động.

Không tự chủ được siết chặt được thư, yếu lực nhàn nhạt rí ra, xuyên thấu qua lá thư, lá thư thật mỏng hóa thành một ngọn khói xanh, rồi trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Dur Hân Dật cau mày, ngón trỏ khẽ gõ mặt bàn, mùi tro tàn làm cho hắn cảm thấy gay mũi, phiền não phát phát tay, xua tan ngọn khói xanh làm phiền người khác kia đi.

Chuyện tiến hành đến thời khắc mấu chốt, lại hết lần này đến lần khác vẫn thất bại, đúng là không thể dễ dàng thành công được.

Dur Hân Dật trầm tư, không nhúc nhích ngồi ở đó, đôi mắt khép hờ, cả căn phòng lọt vào trong không khí trầm muộn hít thở không thông, chỉ thỉnh thoảng nghe được tiếng ánh nến tí tách nhẹ vang lên.

Sau hồi lâu, Dur Hân Dật tiện tay kéo tờ giấy bên cạnh qua, nhanh chóng viết xuống mấy chữ, viết xong liền hô nhỏ một tiếng: "Người đâu."

"Chủ tử." Một bóng đen xuất hiện trước mặt Dur Hân Dật, cung kính quy xuống hành lễ.

"Mau đi làm." Dur Hân Dật gấp tờ giấy lại, giao cho bóng đen kia, trên mặt nặng nề khiến bóng đen trầm giọng đáp lời, "Rõ"

Theo tiếng nói truyền tới, bóng đen cũng lặng yên không tiếng động biến mất.

Dur Hân Dật quay đầu ngưng mắt nhìn ánh nến khẽ nhún nhảy, than nhẹ một tiếng: "Hi vọng còn kịp."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Vấn Đề Ngu Xuân

"Lan Yên ở đâu?" Sau khi Liễu Hâm Nhã trải qua một đêm suy tư, chuẩn bị kế hoạch của nàng chu đáo, kỹ càng thì hôm sau bắt đầu thực hiện từng bước một.

"Liễu cô nương đang tu luyện với Tôn chủ." Nha hoàn ở cửa nghe được câu hỏi của Liễu Hâm Nhã liền bước vào phòng đáp.

"Dẫn đường." Liễu Hâm Nhã không hề nghi ngại mà ra lệnh.

"Chuyện này....." Nha hoàn chần chờ một chút, lập tức khiến cho Liễu Hâm Nhã bất mãn, "Thế nào, ta còn không được gặp muội muội của mình sao?"

"Liễu tiểu thư, xin chờ một lát, nô tì đi bẩm báo với tổng quản." Nha hoàn nói xong thì xoay người ra khỏi phòng.

Liễu Hâm Nhã lập tức nổi giận: "Thế nào? Ta đến Vô Trần cư làm khách hay là bị nhốt?"

Một nha hoàn ở lại không kiên nhẫn không siêng nịnh nói: "Chuyện của Tôn chủ, nô tì không dám làm can, xin Liễu tiểu thư chờ một chút."

"Ngươi....." Liễu Hâm Nhã cũng không phải ngu ngốc, sao có thể không hiểu ý tứ của nha hoàn này, nói rõ là nàng đang làm can mà.

Thế nhưng, nàng lại không thể chỉ trích, chuyện ngậm bồ hòn (âm thầm chịu đựng) thế này, thật sự là không thoải mái.

Nhất là khi đối phương chẳng qua chỉ là một nha hoàn nho nhỏ của Vô Trần cư, nàng càng cảm thấy mình bị vũ nhục.

Chẳng lẽ ngay cả một tiểu nha hoàn cũng có thể cười lên đầu nàng để tác oai sao?

Liễu Hâm Nhã vung ống tay áo, căm giận đi ra cửa, nha hoàn ở cửa lui ra một bước, vừa vặn ngăn cản đường đi của Liễu Hâm Nhã.

"Ngươi làm gì?" Lời nói của Liễu Hâm Nhã lộ ra vẻ không vui.

"Liễu tiểu thư muốn đi đâu?" Nha hoàn căn bản không để sự không vui của Liễu Hâm Nhã vào mắt, chỉ lễ độ hỏi.

"Sao chứ, không thể gặp muội muội của mình, ngay cả tùy tiện đi một chút cũng không được sao?" Liễu Hâm Nhã liếc xéo nha hoàn chặn đường mình, sắc mặt âm trầm chất vấn.

"Đương nhiên không phải." Nha hoàn tình tình tốt cười: "Vấn đề vừa rồi của Liễu tiểu thư, hẳn là rất nhanh sẽ có câu trả lời thuyết phục, xin Liễu tiểu thư chờ một chút."

"Ngươi....." Liễu Hâm Nhã tức giận trừng mắt nhìn nha hoàn trước mặt, nhưng đối phương lại cố ý xem nhẹ phản ứng của nàng, khiến Liễu Hâm Nhã bị nghẹn trong ngực, nuốt cũng nuốt không trôi, phun cũng phun không ra, tựa như cái bánh bị nghẹn trong cổ họng không thể tiêu hóa được, dinh dính

khó chịu.

Ngay lúc này, nha hoàn vừa đi lúc nãy trở lại: "Liễu tiểu thư, tổng quản đã đồng ý, xin đi theo nô tì."

Tổng quản đồng ý?

Nàng muốn làm cái gì còn phải chờ một tổng quản đồng ý?

Sắc mặt của Liễu Hâm Nhã thay đổi mấy lượt, cuối cùng, nàng vẫn cố gắng ngăn chặn cảm xúc thiếu chút nữa thì cuồng bạo của mình, hết thấy đều lấy đại cục làm trọng.

"Vậy thì dẫn đường đi." Liễu Hâm Nhã nỗ lực nở một nụ cười, thậm chí nén một ngụm ác khí, sớm muộn gì cũng có một ngày, tất cả khuất nhục mà mình phải chịu, nàng sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời.

Hai nha hoàn đi phía trước dẫn đường, giống như căn bản không nhìn thấy sắc mặt lúc xanh lúc trắng vừa rồi của Liễu Hâm Nhã. Bọn họ càng như thế, Liễu Hâm Nhã càng cảm thấy, ở đây, mình ngay cả nha hoàn cũng không bằng.

Đi được một lát, hai nha hoàn dừng bước, hành lễ nói: "Tổng quản."

Liễu Hâm Nhã ngừng đầu, lúc này mới phát hiện Bành Trăn đang bước ra khỏi rừng trúc.

"Liễu tiểu thư, mời." Bành Trăn giơ tay ra hiệu xin mời, ý bảo Liễu Hâm Nhã đi theo hắn.

Liễu Hâm Nhã khéo léo cười, một đường vừa rồi, cảm xúc bất mãn của nàng đã sớm bị đè lại, có thể nhìn xem Yêu Thần tu luyện thế nào, đây tuyệt đối là cơ hội cực tốt.

"Liễu tiểu thư, sau khi tới đó xin chớ lên tiếng." Bành Trăn thấp giọng căn dặn Liễu Hâm Nhã.

"Được." Liễu Hâm Nhã cũng thấp giọng, dùng hành động tỏ vẻ mình rất phối hợp.

Bành Trăn dẫn Liễu Hâm Nhã đi lòng vòng trong rừng trúc, mỗi lần đi qua, cảnh sắc dường như không khác nhau lắm, nhưng trong lúc vô tình khi Liễu Hâm Nhã quay đầu lại, lúc này mới kinh ngạc phát hiện, con đường lúc đến đây đã biến mất, không còn thấy nữa.

Huyền thuật.

Trong đầu Liễu Hâm Nhã lập tức hiện lên hai chữ này, người của Yêu giới, chỉ cần có chút thực lực đều có thể làm được huyền thuật, khiến cho người ta sinh ra ảo giác.

Nhưng mà, khiến cho người ta rơi vào huyền thuật mà không hề cảm thấy chút gì như thế, vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Trong lòng đột nhiên thấy căng thẳng, trên trán đã chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, không hổ là Vô Trần cư - nơi ở của Yêu Thần, không ngờ lại khủng bố như thế.

May là, chỉ có chỗ Yêu Thần tu luyện mới có huyền thuật lợi hại như vậy, ngay cả hôm qua nàng đi dạo khắp nơi cũng không phát hiện mai phục nào khác.

Đang nghĩ tới hoàn cảnh trong Vô Trần cư, đột nhiên Liễu Hâm Nhã phát hiện Bành Trăn dừng lại, lập tức hiểu được, đến nơi rồi.

Ngang đầu, phía trước là sương mù lượn lờ, còn chưa đến gần, đã có thể cảm nhận được một lượng lớn linh khí trời đất, linh lực nồng đậm như thế, nàng vốn chưa từng được nhìn thấy.

Đối với một người tu luyện, linh khí đất trời nồng đậm như thế là một khát vọng vô cùng bức thiết.

Linh khí càng nhiều, thì có nghĩa là trong lúc tu luyện có thể hấp thụ càng nhiều, tu luyện ở một nơi có linh khí càng đậm, thì tốc độ cũng càng nhanh.

Liễu Hâm Nhã đột nhiên cảm giác được máu huyết cả người tuần hoàn cực nhanh, trái tim đập thật nhanh, như muốn nhảy ra khỏi cổ họng vậy.

Bành Trăn đã bước vào bên trong sương mù, Liễu Hâm Nhã vội chạy theo sau.

Vừa tiến vào bên trong sương mù, một cảm giác sáng khoái nhanh chóng bao trùm cả người nàng, thật giống như được ngâm trong suối nước nóng, được rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài.

Mỗi lần hô hấp đều đẩy những không khí không sạch sẽ trong cơ thể ra ngoài, thay bằng linh khí thiên địa vừa nồng đậm vừa thuần túy.

Cho tới bây giờ Liễu Hâm Nhã chưa bao giờ cảm thụ được cảm giác sung sướng như thế, khiến nàng kim lòng không được mà đắm chìm trong đó, thiếu chút nữa đã quên luôn mục đích của nàng.

Mỗi một kinh mạch trong cơ thể, mỗi một cơ bắp đều thư thái dễ chịu, tham lam hấp thụ linh khí thuần túy trong trời đất, Liễu Hâm Nhã hận không thể

lập tức khoanh chân ngồi xuống, tu luyện một phen.

Chỉ là, giấc mộng thì rất đẹp, nhưng hiện thực thì tàn nhẫn, ngay khi bước chân của Liễu Hâm Nhã càng ngày càng chậm, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói được tận lực đè thấp: "Liễu tiểu thư không định đi tìm Liễu cô nương sao?"

"À, không, xin dẫn đường." Một câu hỏi lập tức kéo thần trí mê mang của Liễu Hâm Nhã trở lại.

Có chút tức giận nhú mào, nàng thật sự muốn ở trong này tu luyện thật tốt, đáng tiếc, hiện giờ nàng còn có nhiệm vụ quan trọng trong người, không thể chậm trễ.

Nếu như, kế hoạch của bọn họ thành công, về sau nơi này nàng sẽ tùy ý sử dụng.

Nghĩ tới tương lai tốt đẹp, tất cả những bất mãn của Liễu Hâm Nhã đều tan biến sạch sẽ, tiếp tục đi theo Bành Trần tiến về phía trước.

Càng đi vào bên trong càng cảm nhận được linh khí trời đất nồng đậm, Liễu Hâm Nhã bị rung động thật mạnh.

Nàng có thể nhìn ra được, linh khí trời đất không được đầy đủ là do hoàn cảnh và đặc thù địa lý tạo ra, nhưng càng nhiều hơn là nhân tố con người, nghĩ cũng biết là người nào làm được - Yêu Thần.

Lực lượng thật cường đại, nếu không phải bọn họ biết một tin tức về Yêu Thần, chỉ sợ đánh chết bọn họ cũng không dám thi hành kế hoạch kia.

Liễu Hâm Nhã mãi nghĩ nên nhất thời không chú ý tới dưới chân, đạp gãy một nhánh cây thật nhỏ, một tiếng "rắc" nhỏ vang lên, liền rước lấy hai đạo ánh mắt sắc như dao, khiến cho cả người nàng chợt lạnh, kinh ngạc ngẩng đầu, vừa vận chống lại hai trong mắt tối đen như mực của Yêu Thần ở cách đó không xa, con ngươi lạnh như băng, giống như băng sương vạn năm ngưng kết lại.

Liễu Hâm Nhã khó khăn nuốt nước miếng, động cũng không dám động, chỉ sợ một động tác nhỏ cũng chạm đến thần kinh của Yêu Thần, trực tiếp hạ sát nàng.

"Suyt....." Bành Trần ra hiệu không được lên tiếng, "Đừng làm ồn ỉ đến Liễu cô nương."

Bành Trần nói như vậy, Liễu Hâm Nhã mới phát hiện, trong đình trúc có một cái giường nhỏ, Liễu Lan Yên đang yên lặng đắp chăn nằm nghiêng trên đó, hô hấp đều đều, thần thái an tĩnh.

Liễu Hâm Nhã chớp mắt hai lần, nàng biết nếu giờ phút này mà lên tiếng thì rất không sáng suốt, nhưng nghĩ vẫn trong lòng lớn đến mức nàng không cách nào tiếp nhận được, nếu không hỏi ra, rất có thể nàng sẽ bị ghen chết.

"Lan Yên đang làm cái gì thế?"

Bành Trần kỳ quái liếc mắt nhìn Liễu Hâm Nhã một cái, giống như không hiểu vì sao nàng lại hỏi một vấn đề ngu ngốc như thế, nhưng hắn vẫn tốt bụng trả lời: "Đương nhiên là ngủ."

Oanh một tiếng, Liễu Hâm Nhã giống như bị sét đánh, đánh cho ngoài khét trong sống.

Ai nói cho nàng biết, vì sao một nơi có linh khí trời đất nồng đậm như thế, lại có người dùng để ngủ?

Có muốn lãng phí cũng không nên dùng cách như vậy để lãng phí!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Âm Thầm Dò Xét

Liễu Hâm Nhã đang chìm trong trạng thái ngu ngơ nên căn bản là không chú ý tới tia sáng bốn cột lóe lên trong mắt Bành Trần.

Bành Trần mười phần hưởng thụ biểu cảm kinh ngạc và mờ mịt của Liễu Hâm Nhã, lúc trước sau khi hắn biết Liễu Lan Yên tu luyện thế nào thì hình như phản ứng còn mạnh hơn Liễu Hâm Nhã rất nhiều.

Trong lòng rốt cuộc cũng ổn định lại rồi.

Bành Trần cảm thấy lúc này mình đặc biệt thoải mái.

"Liễu tiểu thư muốn tiếp tục quan sát hay là rời đi?" Bành Trần cố gắng dùng ngữ điệu bình thường nhất để hỏi Liễu Hâm Nhã, tận lực không tiết lộ tâm tình sung sướng của hắn.

"Không quấy rầy Lan Yên tu luyện, ta nên rời đi thôi." Liễu Hâm Nhã thấu tình đạt lý nói.

Rốt cuộc nàng cũng hiểu được vì sao Yêu Thần bằng lòng cho nàng đến xem Liễu Lan Yên tu luyện rồi.

Cái này có giá trị để xem sao?

Nằm trên giường ngủ, chẳng lẽ còn mong đợi nàng có thể tiến vào trong mộng để xem cảnh trong mơ của Liễu Lan Yên hay sao?

Nàng càng không có cái bản lĩnh kia, chỉ có thể biết hiện tại Liễu Lan Yên đang "tu luyện" thế nào.

Kỳ thực, nói thật, nàng thật hi vọng có thể vĩnh viễn đợi ở nơi này. Linh khí trời đất nồng đậm như thế, nếu có thể tu luyện, tất nhiên sẽ có được thành quả to lớn.

Chỉ là, không cần nghĩ cũng biết, Yêu Thần sẽ không cho nàng cơ hội này.

"Ta dẫn ngươi rời đi." Bành Trăn cười nói với Liễu Hâm Nhã, xoay người, làm ra bộ dáng cung tiễn nàng ra ngoài.

Chỉ là, cái gọi là cung tiễn này thiếu đi rất nhiều phần chân thành, lọt vào mắt Liễu Hâm Nhã, chói mắt đến cực điểm.

Liễu Hâm Nhã đi theo Bành Trăn, nàng vọng tưởng muốn dùng năng lực của mình để nhận rõ được đường đi, đáng tiếc, để nàng thất vọng rồi.

Huyện thuật ở đây căn bản không phải là thứ nàng có thể chống lại, ngay cả chút đầu mối cũng không có.

Đừng nói là nhớ kỹ đường, mỗi lần Bành Trăn rẽ hướng, cảnh sắc nàng thấy đều giống hệt nhau, sau vài lần, Liễu Hâm Nhã triệt để hết hy vọng.

Cũng may chỗ này cũng không xa, rất nhanh, liền đi đến nơi có lớp sương mù mỏng, sau khi Liễu Hâm Nhã thoát khỏi cảnh bị sương mù bao quanh, đột nhiên cảm giác được trong cơ thể xảy ra biến hóa kỳ quái.

Có thứ gì đó bị kéo ra khỏi cơ thể.

Vừa rồi ở trong sương mù, linh khí trời đất mà nàng tận lực hấp thu đều đã bị rút ra sạch sẽ.

"Nếu Liễu tiểu thư thấy nhàm chán thì có thể tùy ý đi dạo trong Vô Trần cư, đợi lát nữa Liễu tiểu thư tu luyện xong, tại hạ sẽ gửi lòng nhớ thương tỷ muội của Liễu tiểu thư đến cô nương." Bành Trăn cười đến vô cùng khách khí, như là căn bản không biết tất cả linh khí trời đất Liễu Hâm Nhã vừa hấp thu được đều bị rút ra.

"Phiền tổng quản lo lắng rồi." Liễu Hâm Nhã cũng cười khách khí, dùng nụ cười để che giấu sự bất mãn trong lòng, xoay người, đi theo nha hoàn vẫn chờ ở bên cạnh rời đi.

Bành Trăn nhìn bóng lưng càng ngày càng xa của Liễu Hâm Nhã, ánh mắt dần lạnh đi.

Nữ nhân này, cho rằng lấy Liễu Lan Yên làm cái cớ là có thể tìm được điểm yếu của Vô Trần cư sao?

Nàng quá coi thường Vô Trần cư rồi.

Bành Trăn cười lạnh lùng, xoay người trở lại bên trong sương mù.

Liễu Hâm Nhã cũng không lập tức trở về chỗ của nàng mà đi quanh Vô Trần cư, nói là đi quanh không mục đích, kỳ thực phần lớn những nơi nàng đi đều là những nơi ngày đó Liễu Lan Yên chưa dẫn nàng tới.

Nha hoàn bên cạnh cũng không sốt ruột, càng không ngăn cản, thật sự như là nha hoàn bên người Liễu Hâm Nhã, làm tốt bổn phận đi theo cạnh nàng.

Đi ngang qua một cái sân, nơi này ngoại trừ Vô Trần cư quen với sự yên tĩnh, thì càng có hơi thở của cuộc sống, khiến Liễu Hâm Nhã dừng bước, hỏi: "Đây là nơi nào?"

Mấy ngày nay nàng đi dạo Vô Trần cư, luôn có cảm giác thanh thanh lãnh lãnh, nơi này lại khiến nàng cảm giác được hơi thở của khói lửa nhân gian.

Nha hoàn cũng không giấu diếm, trực tiếp trả lời: "Nơi này là nơi ở của khách nhân."

"Khách nhân?" Liễu Hâm Nhã ngẩn người, Vô Trần cư ngoài nàng ra còn có người ngoài khác sao?

"Trước đó vài ngày, Yêu chủ có đưa khách nhân tới." Nha hoàn trả lời chi tiết, không chút kiêng dè.

Khách nhân do Yêu chủ đưa tới?

Liễu Hâm Nhã đã sớm nhận được tin tức do người liên lạc của nàng đưa tới, chẳng lẽ là mười mỹ nhân đưa cho Yêu Thần?

Nghĩ đến đây, Liễu Hâm Nhã bước tới, thử giờ tay, thấy nha hoàn bên cạnh không có nửa phần ý tứ ngăn cản, yên tâm đẩy cửa ra.

Bên trong được bày trí rất thoải mái, xem ra cũng không có bạc đãi mười người này.

Nghे thấy tiếng cửa viện mở, nữ tử áo đen ngồi trong viện quay đầu, thấy Liễu Hâm Nhã thì kinh ngạc đứng bật dậy. Đồng thời những cửa phòng đang đóng chặt khác đều được mở ra, người bước ra đều là những tuấn nam mỹ nữ phong thái khác nhau.

Không ai nói chuyện, cả mười người đều nghi hoặc đánh giá Liễu Hâm Nhã, không biết nàng là ai, tới làm gì.

Liễu Hâm Nhã vừa thấy bộ dạng xuất sắc của mười người này liền xác định chính là những người đó, bước lên phía trước hai bước, cười nói: "Các vị ở Vô Trần cư có quen không?"

Câu hỏi của Liễu Hâm Nhã như thế, rõ ràng là tự cho mình là chủ nhân, mười người kia thoáng nhìn nhau, cũng không lập tức trả lời Liễu Hâm Nhã, chỉ hồ nghi nhìn nàng, không ai nói gì.

Sự cẩn thận của mười người, khiến Liễu Hâm Nhã nở nụ cười: "Các vị cảm thấy ta lạ mặt đúng không? Ta là tỷ tỷ của Lan Yên, Liễu Hâm Nhã."

Thấy bọn họ vẫn không có nửa điểm phản ứng, Liễu Hâm Nhã tiếp tục nói: "Các vị đi theo ta, đi tiếp Liễu Lan Yên đi."

"Liễu tiểu thư, mấy vị này nếu không có lệnh thì không thể tùy ý ra khỏi sân." Nha hoàn luôn không mở miệng bên cạnh đột nhiên ngăn cản.

"Bọn họ tới đây không phải để hầu hạ Tôn chủ à?" Liễu Hâm Nhã quay đầu chất vấn lời nói của nha hoàn, không chút quan tâm đến mười người kia vì lời nói của nàng mà sắc mặt khẽ biến.

Bọn họ bị Yêu chủ đưa cho Yêu Thần, nhưng bị người trước mặt nói thẳng ra như vậy, vẫn khiến cho bọn họ cảm thấy không thể chịu nổi.

Bị xem là hàng hóa, luôn không thoải mái, thế nhưng, vận mệnh của bọn họ vốn không do bọn họ nắm giữ, ở cái viện được ngăn cách trong Vô Trần cư này, bọn họ có thể tạm thời trốn tránh thân phận không thể chịu nổi của mình.

Trừ bỏ người phụ trách việc ăn uống ra họ thì cũng không tiếp xúc với những người khác, khiến cho bọn họ dần xem nhẹ thân phận của mình.

Bây giờ Liễu Hâm Nhã lại thẳng thắn nhắc tới, trong lòng mấy người đều không dễ chịu.

Nhưng bọn họ còn chưa ngu xuẩn đến mức đi phản bác lời nói của Liễu Hâm Nhã, thân phận của bọn họ đã định sẵn bọn họ phải làm con rối để cho người khác không chế, hay nói một cách chính xác hơn là - đồ chơi.

Bọn họ nào có cái quyền phản bác, kháng nghị?

"Cả ngày trừ việc tu luyện thì Lan Yên chỉ có một mình, Vô Trần cư lại yên tĩnh như thế, ngay cả một người bạn nàng cũng không có, ta để những người này đến chơi với nàng thì có gì không thể?" Liễu Hâm Nhã căn bản không cho nha hoàn có cơ hội mở miệng, nói một tràng dài.

Nha hoàn vừa định nói gì đó, lại bị Liễu Hâm Nhã đánh gãy: "Hắn ngươi biết rõ Tôn chủ sủng ái ai nhất, nếu Lan Yên tức giận, các ngươi chịu không nổi đâu."

"Các ngươi, đi theo ta, đi gặp Tôn chủ." Liễu Hâm Nhã ra lệnh.

Mười người nhìn thoáng qua nhau, chân chò không biết có nên nghe theo lời của Liễu Hâm Nhã hay không.

"Nếu các ngươi tới chậm, khiến Lan Yên mất hứng thì cũng chính là khiến Tôn Chủ mất hứng, hậu quả..... các ngươi tự biết." Liễu Hâm Nhã cười lạnh uy hiếp.

Rốt cuộc mười người cũng chịu đi, bởi vì bọn họ cũng từng chứng kiến Yêu Thần sủng ái Liễu Lan Yên đến mức nào, tình cảnh này không cho phép bọn họ nghĩ nhiều.

"Liễu tiểu thư." Ngay khi Liễu Hâm Nhã dẫn theo mười người rời khỏi sân, rốt cuộc nha hoàn cũng tìm được khe hở để nói chuyện, kinh hô.

Liễu Hâm Nhã bước nhanh rời đi, bên môi mang theo ý cười âm lãnh, nàng cũng muốn nhìn xem, sự tình có phải giống như suy đoán lúc trước của nàng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Có Thể Nào Ngoại Lệ

Liễu Hâm Nhã mang theo mười người rời khỏi viện, đi đến con đường vừa rời đã tới.

Đi không được bao lâu thì bóng dáng Bành Trăn liền xuất hiện trước mặt nàng: "Liễu tiểu thư, chuyện này không hợp quy củ."

"Tổng quản, Lan Yên luôn muốn tu luyện, ngày thường muội ấy cũng chẳng có bằng hữu gì, ở Vô Trần cư trú tu luyện ra thì chính là tu luyện, chẳng lẽ không thể để muội ấy được thả lỏng một chút sao?" Liễu Hâm Nhã cười thuyết phục Bành Trăn, trong lòng cũng đang tính toán thời gian của toàn bộ sự kiện này.

Từ lúc nàng muốn mạnh mẽ dẫn những người này đi ra ngoài cho đến khi Bành Trăn tới thì thời gian chỉ là chừng một khắc đồng hồ.

Nơi này cách chỗ vừa rời Liễu Lan Yên tu luyện đủ xa, nàng một đường đi tới, tính toán một chút cũng cần khoảng một canh giờ.

Nói cách khác, đã có người đi thông báo Bành Trăn để hắn chạy tới đây, trong khoảng thời gian này bị rút ngắn.

Bỏ qua thời gian Bành Trăn chạy đến đây nữa thì xem ra Vô Trần cư vẫn có cao thủ đang âm thầm giám sát nàng.

Nếu không trong thời gian ngắn như vậy, nha hoàn người làm bình thường là không có biện pháp thông báo cho Bành Trăn, Bành Trăn cũng không thể biết mà đến đây.

Âm thầm nhớ kỹ tất cả, trên mặt Liễu Hâm Nhã lại không biểu hiện ra nửa phần.

"Dù sao cũng gần đến giờ cơm chiều, để cho Lan Yên vừa ăn cơm vừa xem biểu diễn một chút không phải rất tốt sao?" Liễu Hâm Nhã cũng mặc kệ, nàng nói xong câu đó thì trên mặt mười người kia liền chột lóe lên vẻ mặt cô quái, vẫn nói tiếp, "Lan Yên vui vẻ, chẳng phải Tôn chủ sẽ càng vui vẻ sao?"

Bành Trăn chau mày, hắn nghĩ thế nào cũng không hiểu, người của Liễu gia từng bước từng bước đều là bộ dạng thông minh toan tính.

Ngay cả loại nguy hiểm đó còn có thể bị họ lấy ra để nói, đáng sợ nhất là lẽ thẳng khí hùng mà nói, không chỉ có như thế, còn chẳng biết xấu hổ cho rằng quan hệ của bọn họ và Liễu Lan Yên rất thân mật vậy.

Trước kia làm ra đủ loại chuyện như vậy, thế mà bây giờ bọn họ lại có thể làm như hoàn toàn chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hắn không thể không bội phục năng lực ghi nhớ của những người này, hoàn toàn là lựa chọn ghi nhớ.

Chuyện có lợi liền nhớ, không có chỗ tốt liền quên.

Thật là rất lợi hại.

"Liễu tiểu thư, loại chuyện như vậy, người như ta không có quyền làm chủ, ta nghĩ, người cũng không làm chủ được." Trên mặt Bành Trăn vẫn là nụ cười khách khí, nhưng ý tứ trong lời nói thì một chút cũng không khách khí.

Trực tiếp chế nhạo Liễu Hâm Nhã đánh giá quá cao địa vị của chính nàng.

"Nếu là Liễu tiểu thư có lòng muốn làm cho Liễu cô nương vui vẻ, vậy thì tốt nhất nên trước hỏi ý kiến của Liễu cô nương một chút." Bành Trăn một chút cũng không thối lui, kiên trì để cho Liễu Hâm Nhã tự mình đi tìm Liễu Lan Yên.

"Như vậy, cũng được." Liễu Hâm Nhã do dự một lát, gật đầu đồng ý, "Bây giờ Lan Yên tu luyện xong chưa?"

Nhắc tới hai chữ tu luyện, Liễu Hâm Nhã vô thức thoáng tăng thêm giọng điệu một chút, thật sự là Liễu Lan Yên tu luyện quá mức khác với người thường, nàng muốn không đề ý cũng không thể.

"Hắn là gần xong rồi." Bành Trăn nhìn phương hướng kia một chút, cái hướng kia cũng không phải chỗ Liễu Lan Yên tu luyện, mà là. Liễu Hâm Nhã nhìn theo ánh mắt của Bành Trăn, cái hướng kia, không phải phòng bếp của Vô Trần cư sao?

"Chỉ cần chuẩn bị xong, Liễu cô nương là có thể kết thúc tu luyện." Bành Trăn đương nhiên nói khiến cho cái trán Liễu Hâm Nhã trượt xuống mấy đường vạch đen.

Chuẩn bị cái gì xong?

Chẳng lẽ nói là chuẩn bị cơm tối xong thì Liễu Lan Yên sẽ không cần tiếp tục tu luyện sao?

Cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghe nói qua thời gian tu luyện của người nào là căn cứ theo giờ cơm làm quy định.

"Phu nhân đi theo ta, hắn là không sai biệt lắm." Bành Trăn hơi suy tư, xoay người, thuận miệng phân phó một tiếng, "Các người đi về trước."

Mười người kia lập tức nghe lệnh khề hành lễ, sau đó xoay người trở về viện của mình.

Liễu Hâm Nhã âm thầm cắn răng, đi theo sau lưng Bành Trăn, quả nhiên, Bành Trăn dẫn nàng đến viện Yêu Thần ở, ý bảo nàng chờ ở cửa ra vào.

Không lâu sau, Bành Trăn ra ngoài, ý bảo Liễu Hâm Nhã có thể tiến vào.

Vừa vào đại sảnh, thứ nhìn thấy đầu tiên chính là Liễu Lan Yên đang vui ở trong ngực Yêu Thần, miễn cưỡng ngáp, bộ dáng mới vừa tỉnh dậy còn buồn ngủ.

"Hâm Nhã tỷ tỷ." Liễu Lan Yên nhìn thấy Liễu Hâm Nhã đi vào, dụi dụi con mắt từ trong ngực Yêu Thần ngồi thẳng lại, "Tỷ tỷ tìm muội có chuyện gì?"

"Lan Yên, muội ở Vô Trần cư có cảm thấy buồn chán không ai chơi với muội hay không?" Liễu Hâm Nhã nỗ lực làm ra hình tượng tỷ tỷ hòa ái dễ gần, "Hôm nay tỷ thấy có người biết ca hát khiêu vũ, để cho bọn họ tới chơi với muội có được hay không?"

Nói là thương lượng, nhưng căn bản là không cho Liễu Lan Yên có một chỗ trống để chen miệng vào.

Nàng biết Liễu Lan Yên luôn không cự tuyệt được người khác.

Quả nhiên, Liễu Lan Yên nháy mắt hai cái, chần chờ gật đầu: "Được, được thôi. . ."

Liễu Hâm Nhã hài lòng cười, mục đích của nàng đạt được.

Bành Trăn không có lập tức hành động, mà là dùng ánh mắt hỏi thăm chuyển sang Yêu Thần, khi lấy được Yêu Thần gật đầu, lúc này mới phân phó xuống.

Yêu Thần ngẩng đầu liếc nhìn, Liễu Hâm Nhã lập tức đứng nghiêm, nơi nào nghĩ đến Yêu Thần căn bản cũng không phải là nhìn nàng, mà là ánh mắt lướt qua nàng rơi vào trên người của người làm đứng ở cửa.

Người làm gác cửa lập tức hiểu ý Yêu Thần, xoay người rời đi, rất nhanh, thức ăn tỏa mùi thơm bốn phía liền được đưa lên.

Thức ăn vừa được đưa lên, Bành Trăn cũng mang theo mười người kia tới, chỉ là, phía sau bọn họ còn có một đám nha hoàn người làm đang cầm nhạc khí đi theo.

Bày xong nhạc khí ở bên cạnh, hướng Yêu Thần hành lễ sau đó lui ra.

Mười người rất cung kính hướng về phía Yêu Thần hành lễ, được Yêu Thần đồng ý sau đó mới đứng dậy, đi tới bên cạnh nhạc khí, để lại ba nữ tử vóc người uyển chuyển đứng ở trung tâm phòng.

"Lan Yên, xem vũ điệu một chút cũng tốt vô cùng." Yêu Thần cười nói.

"Ừm." Liễu Lan Yên cắn chiếc dưa, nháy mắt một cái, ánh mắt từ trên người của mười người kia dời đi, trở lại trên mặt Yêu Thần, "Su phụ, bọn họ vẫn luôn ở đâu vậy? Đồ nhi chưa từng thấy qua bọn họ."

"Vô Trần cư rất lớn, ngày thường bọn họ sẽ không ra khỏi cửa." Yêu Thần nửa thật nửa giả nói, lúc này, tiếng nhạc vang lên, ba nữ tử kia đã bắt đầu nhanh nhẹn mà múa.

Yên chuyển nhảy múa, lực chú ý của Liễu Lan Yên cũng bị hấp dẫn đi, căn bản là quên mất ăn cơm.

Yêu Thần xem ở trong mắt, cũng không nói gì, chỉ là gấp một chén thức ăn, đặt xuống trước mặt mình, dùng đôi đũa từng chút một cắt xé, biến thành từng miếng không lớn không nhỏ, gấp tất cả lên đưa đến bên môi Liễu Lan Yên, lại cười nói: "Lan Yên, há mồm."

Liễu Lan Yên nghe lời há mồm, thức ăn vào miệng, lớn nhỏ nóng lạnh toàn bộ đều cắn nhai nhấm nháp, cử thông thả ung dung lặp lại như vậy cho đến khi nuốt xuống, một miếng nữa lại đưa đến bên môi, hai người phối hợp đến hết sức ăn ý, khiến cho người khác nhìn thấy cũng phải khó chịu.

Trong phòng, tiếng nhạc mênh mang bước nhảy nhẹ nhàng, Yêu Thần từng miếng từng miếng dứt cho Liễu Lan Yên ăn, mà tất cả lực chú ý của Liễu Lan Yên thì đều bị vũ giả (người múa) hấp dẫn nhìn không chuyển mắt, thỉnh thoảng còn lộ ra nụ cười vui vẻ.

Nhìn thấy nàng cười, Yêu Thần bên cạnh cũng là dâng lên nụ cười nhân nhật, tràn đầy ấm áp.

Chỉ có Liễu Hâm Nhã vẫn đứng ở một bên, Yêu Thần không nói gì nàng như thế nào dám ngồi?

Chân mày hơi nhíu, chợt trong lúc ca múa đang ở nhạc dạo, nói một câu: "Lan Yên muội muội, muội thấy bọn họ đẹp không?"

Đang cúi đầu uống nước canh Liễu Lan Yên nghe vậy liền trực tiếp đáp lời: "Đẹp."

"Những thứ này đều là quà mà lúc trước Yêu Chủ đã tặng cho Tôn chủ." Liễu Hâm Nhã nói một câu có ngụ ý xong, không chút ngoài dự đoán nhìn thấy thân thể Liễu Lan Yên cứng đờ, sắc mặt đột biến.

Được sủng ái càng nhiều, người ta sẽ càng có dục vọng độc chiếm, Liễu Lan Yên là người, làm sao có thể ngoại lệ đây?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Là Thật Hay Giả

Đồ kị đi!

Hận đi!

Trong lòng Liễu Hâm Nhã ác độc nghĩ như vậy.

Không phải Liễu Lan Yên được nhận hết sủng ái của Tôn chủ sao?

Vậy thì mười người tài nghệ song tuyệt, mỹ nhân phong hoa tuyệt đại này sẽ chính là một cái gai trong lòng nàng.

"Hâm Nhã tỷ tỷ." Đôi môi Liễu Lan Yên hơi run rẩy, âm thanh kêu lên cũng là đang phát run, có thể nghe được, nàng là muốn nỗ lực khống chế tâm tình của mình, nhưng mà, vô luận như thế nào cũng không có cách nào bảo trì được giọng nói ổn định.

"Lan Yên muội muội, muội đừng kích động, tỷ tỷ chỉ là nói sự thật thôi." Liễu Hâm Nhã không đành lòng che lại môi đỏ mọng, an ủi Liễu Lan Yên, "Thật ra thì Tôn chủ sủng ái muội muội như thế, sẽ không bởi vì có bọn họ mà quên muội muội."

"Câm miệng!" Liễu Lan Yên lớn tiếng quát, trực tiếp cắt đứt lời Liễu Hâm Nhã nói.

Liễu Hâm Nhã kinh ngạc nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên, trong lòng suy nghĩ thật nhanh, chẳng lẽ Liễu Lan Yên thật sự là đang giả bộ ngu sao?

Trước kia nàng từng hoài nghi Liễu Lan Yên là đang giả bộ ngu, nhưng mà trải qua mấy ngày nay tỉ mỉ quan sát, thấy thế nào Liễu Lan Yên cũng đều là thật khờ.

Về phần Liễu Lan Yên ở trong vương phủ nhảy múa, ăn chứa thủy tinh, cũng không phải là hoàn toàn không có thể.

Nàng thấy được Yêu Thần bồi dưỡng yêu lực cho Liễu Lan Yên ra sao, phương pháp như vậy, nếu mà còn không có biện pháp triệu hoán ra thủy tinh, thì như vậy mới thật là kỳ quái.

Chỉ là, hôm nay tính tình Liễu Lan Yên giống như đã thay đổi rất nhiều, trước kia không phải ngây ngốc yếu ớt không biết phản bác sao?

Làm sao lại đột nhiên dám quát lớn với nàng?

Lá gan lớn hơn rồi sao? Hay là, nàng rốt cuộc không muốn ngụy trang nữa?

Liễu Hâm Nhã như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên, nhìn sắc mặt của Liễu Lan Yên nhanh chóng chuyển đổi, ánh mắt lưu chuyển, hình như là muốn trốn tránh, rồi lại cố tình nhìn nàng chằm chằm, khiến Liễu Hâm Nhã kỳ quái.

Liễu Lan Yên đây là đang làm gì?

Ánh mắt Liễu Lan Yên chuyển động trái phải, rốt cuộc giống như là đã hạ quyết tâm, hàm răng cắn môi anh đào của mình một chút, lấy dũng khí nói: "Hâm Nhã tỷ tỷ, muội rất không thích."

Sau khi nỗ lực nói ra một câu này, Liễu Lan Yên liền nói câu kế tiếp trôi chảy, bình tĩnh ngưng mắt nhìn Liễu Hâm Nhã, nghiêm túc gằn từng chữ chất vấn: "Làm gì phải nói bọn họ là quà tặng? Dù là Yêu Chủ đưa cho sư phụ, sư phụ cũng chưa từng xem bọn họ là quà tặng!"

"Để cho bọn họ một mình sống ở trong viện chính là bởi vì tôn trọng bọn họ." Liễu Lan Yên cắn môi, bất mãn nhìn chằm chằm Liễu Hâm Nhã, "Hâm Nhã tỷ tỷ, về sau lời như vậy không nên nói nữa."

"Chính mình không thể quyết định vận mệnh của mình cũng đã rất đáng thương rồi, tỷ tỷ làm gì còn phải rắc muối lên vết thương của họ?" Liễu Lan Yên nói tới chỗ này đã quên mất năng nên sợ Liễu Hâm Nhã, liền thẳng tắp nhìn Liễu Hâm Nhã chằm chằm, trong mắt có nồng đậm tức giận và khiển trách.

"Tỷ tỷ có thể bảo đảm chính mình cả đời sẽ không bị người khác quyết định số mạng sao? Tại sao muốn cười nhạo người khác? Thấy người khác không thoải mái mình cũng rất thoải mái sao?"

Liễu Lan Yên chất vấn một câu tiếp một câu, nàng cũng không biết mình bị làm sao, lúc đầu khi nói những lời này, nàng trừ việc đòi công đạo cho mười người kia ra, còn có một phần diễn trò là vì lý do này.

Nhưng mà, nói đến bây giờ, nàng đã quên mất cái khác, chỉ là hoàn toàn không ưa hành động của Liễu Hâm Nhã.

Nhất là lời Liễu Hâm Nhã vừa nói ra khỏi miệng, trong mắt mười người kia lóe lên vẻ lúng túng và nhục nhã, rõ ràng khuất nhục đã sắp làm cho bọn họ

hông mất, nhưng vẫn phải tiếp tục ẩn nhẫn.

Mười người xuất sắc như thế, căn bản cũng không giống như người được đặc biệt bồi dưỡng rồi đưa tới phục vụ.

Hắn là con cái của những gia đình giàu có, bị phát hiện về thủy mị trác tuyệt, tài nghệ kinh người, nên vừa đúng lúc đưa cho Yêu Thần làm quà tặng.

Trong những ánh mắt kia chột lóe lên xấu hổ rồi biến mất, cái loại đối mặt với vận mạng không thể làm gì đó. Cũng thật sâu nín chặt lấy tim Liễu Lan Yên.

Nàng không nhìn được Liễu Hâm Nhã châm chọc như vậy, dù cũng không phải là nói nàng.

Nói thật, nếu là Liễu Hâm Nhã nhục nhã nàng, nàng tuyệt đối sẽ lấy lại danh dự, vấn đề là mười người kia, bị Yêu Chủ áp chế làm quà tặng đưa tới, bọn họ còn có năng lực gì đây?

Là người quan tâm nhất bị khống chế, hay là lấy việc đến đây để uy hiếp?

Mặc kệ là loại nào, nhất định bọn họ chịu đựng khuất nhục như thế nào cũng sẽ không thể phản kháng.

Mệnh, từ rất lâu đã không phải là của mình, cũng không phải muốn như thế nào liền như thế nấy.

"Sự phụ, đồ nhi mệt mỏi." Liễu Lan Yên một hơi chất vấn xong, quay đầu, hướng về phía Yêu Thần lầu bàu.

Yêu Thần gật đầu một cái, Bành Trần lập tức đi đến: "Liễu tiểu thư, mời."

Lệnh đuổi khách trực tiếp như vậy khiến Liễu Hâm Nhã âm thầm ghiến răng, nhưng lại không thể không rời đi, ở Vô Trần cư, nàng dám không vâng lời Yêu Thần sao?

Trong ánh mắt "Khách khất" của Bành Trần, Liễu Hâm Nhã xoay người rời đi.

Bành Trần liếc mắt nhìn mười người đang ngây ngốc bên cạnh, không nói gì, chỉ là, ánh mắt đã nói cho bọn họ biết có thể rời đi.

Mười người lần lượt đi tới, hướng về phía Yêu Thần thi lễ một cái, cũng không có đứng dậy, mà là thi lễ sâu hơn, cũng không nói gì, xoay người rời đi.

Thân phận của bọn họ không cho phép bọn họ nói gì, nhưng mà tâm ý bọn họ nhất định phải biểu đạt ra ngoài.

Cho nha hoàn đến dọn dẹp thức ăn sạch sẽ, Bành Trần cũng lui ra ngoài, để không gian lại cho Liễu Lan Yên và Yêu Thần.

"Lan Yên, không thoải mái sao?" Yêu Thần cúi đầu nhìn sắc mặt có chút trắng bệch của Liễu Lan Yên, tay để trên bàn muốn đi vỗ vỗ vai của nàng, an ủi nàng đừng kích động.

Nhưng, tay, giống như nặng ngàn cân, thế nào cũng không giờ lên được.

Vừa rời Liễu Lan Yên là nói với Liễu Hâm Nhã, nhưng, khi vào tai hắn, thì chữ chữ câu này lại giống như kim châm, dày đặc chằng chịt đâm vào trong tim hắn, trái tim bị đóng băng lâu năm cứng rắn như kim cương lại bị đâm thương, rịn ra vết máu đỏ thẫm.

Máu hội tụ thành sông, ở trong lòng hắn nhấc lên từng cơn sóng, cuộn cuộn thổi quét, làm hắn mờ mịt luống cuống.

Tay, đặt ở trên đùi của mình, vuốt nhẹ nhẹ, trên lớp vải trắng như tuyết để lại nhàn nhạt mồ hôi.

"Không có." Liễu Lan Yên cũng thu hồi cảm xúc vừa rồi, hướng về phía Yêu Thần nhoen miệng cười, "Vừa rồi chỉ là không thích cái loại cách nói đó của nàng ta mà thôi." Nói xong, kéo tay áo Yêu Thần qua, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của hắn, nũng nịu cười, "Sự phụ sẽ không trách Lan Yên nói lung tung chứ."

"Dĩ nhiên sẽ không." Cánh tay Yêu Thần bị Lan Yên ôm lấy, xuyên qua vải vóc quần áo truyền đến nhiệt độ nhàn nhạt, giống như mặt trời sau cơn mưa, xua tan đi sóng to gió lớn trong lòng hắn, an ủi đau đớn trong lòng hắn.

Liễu Lan Yên và Yêu Thần ở trong phòng, ai cũng không nói gì, im lặng thay lời cho tất cả.

Lúc gần đến giờ hội (9-11g đêm), Yêu Thần mới bảo Liễu Lan Yên nên trở về nghỉ ngơi, lúc này Liễu Lan Yên mới rời khỏi phòng của Yêu Thần, cũng vào giây phút đó, đang ngâm mình trong nước ấm của thùng gỗ - Liễu Hâm Nhã chậm rãi mở hai mắt ra, cười một tiếng, lại làm cho người quan vận vận nộ cười dữ tợn, cánh tay khẽ động, mặt nước dao động theo, tầng tầng cánh hoa nhẹ nhàng nhộn nhạo vạt sang hai bên, lộ ra nước ấm tắm rửa phía dưới.

Chất lỏng tối tăm đỏ thẫm thế nhưng so cánh hoa hồng còn sáng rõ hơn, giống như máu tươi mới vừa được lấy ra từ cơ thể vậy.

Theo cánh tay Liễu Hâm Nhã chuyển động, chất lỏng màu đỏ dao động, dính dính đặc sệt căn bản không giống như nước ấm, cái loại cảm giác đó càng giống như máu hơn.

Thậm chí ngay cả trong không khí cũng tràn ngập mùi máu làm người ta nôn mửa.

"Quả nhiên, vừa giờ hội. . . ." Liễu Hâm Nhã nhẹ giọng lẩm bầm, nhovn miệng âm u cười một tiếng, trong hai mắt lóe lên lạnh lẽo, cả người tựa như biến thành một người khác, giống như người chết từ trong mộ sống lại, dữ tợn mà khủng bố, âm trầm lại ác độc.

Bất kệt là mùi máu tanh nồng nặc, hay là tiếng thì thầm của Liễu Hâm Nhã, tất cả đều không làm cho nha hoàn đứng ngoài cửa có nửa phần phát hiện.

Không chỉ là nha hoàn ngoài cửa, mà ngay cả người núp ở chỗ tối giám thị Liễu Hâm Nhã cũng không hề phát hiện.

Trong phạm vi Vô Trần cư, Liễu Hâm Nhã sử dụng lực lượng, thế nhưng không có đưa tới nửa phần cảnh giác, biểu hiện ngày thường của nàng thật sự là chân thật sao?

Hoặc là nói, rốt cuộc người nào mới thật sự là Liễu Hâm Nhã?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Phép Thuật Cấm Kị

Ngày hôm sau, sau khi ăn cơm tối, Liễu Hâm Nhã gõ cửa phòng Liễu Lan Yên.

“Hâm Nhã tỷ tỷ?” Liễu Lan Yên kinh ngạc nhìn người trước mắt, vì sao nàng ta lại tìm đến đây?

“Lan Yên, chuyện hôm qua, lúc trở về tỷ đã suy nghĩ thật lâu, cảm thấy muội nói rất đúng, là tỷ quá lỗ mãng. Nên tỷ muốn đến tìm bọn họ nói lời xin lỗi, không biết muội có thể đi cùng với tỷ không?”

Gương mặt Liễu Hâm Nhân chân thành, cho dù ai nhìn cũng không nhận ra nàng ta đang giả vờ.

“Nhưng muội không biết chỗ ở của bọn họ.” Liễu Lan Yên không cần nghĩ cũng biết Liễu Hâm Nhã tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài, rốt cuộc nàng ta lại có ý gì?

“Tỷ biết, muội đi cùng tỷ đi. Hôm qua nói bọn họ như vậy, nhất định bọn họ đã bị tổn thương, nếu không đến xin lỗi bọn họ sẽ càng khó chịu. Lan Yên, muội cũng không muốn bọn họ sẽ càng khó chịu hơn đúng không?” Liễu Hâm Nhã chặn toàn bộ đường lui, nói tóm lại cũng chỉ có một mục đích, đó là khiến Liễu Lan Yên cùng đi với nàng.

“Được rồi.” Liễu Lan Yên mấp máy môi, miễn cưỡng đồng ý.

Liễu Hâm Nhã vui vẻ kéo Liễu Lan Yên đến chỗ ở của mười người kia. Dọc theo đường đi, Liễu Hâm Nhã lải nhải nào là nàng ta áy náy với mười người kia thế nào, nào là nàng ta đã suy nghĩ không chu đáo ra sao.

Tóm lại, một đường đi là một đường nói, bởi vì Liễu Hâm Nhã mãi thao thao bất tuyệt nên bọn họ đi rất chậm, đến khi tới nơi, sắc trời đã tối hơn nhiều rồi.

Sau khi Liễu Hâm Nhân trịnh trọng nói lời xin lỗi, còn kèm thêm rất nhiều lời sám hối mới cùng Liễu Lan Yên rời đi.

Toàn bộ hành trình đi theo Liễu Lan Yên đã quan sát rất kỹ nhưng cũng không phát hiện Liễu Hâm Nhã có mục đích gì khác, trong lòng không ngừng thăm nhủ, rốt cuộc Liễu Hâm Nhã đang giờ trò gì?

Vốn cho rằng trên đường sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng nào ngờ Liễu Hâm Nhã lại đưa nàng về, mắt thấy sắp đến nơi nàng ở, Liễu Lan Yên thực sự hồ đồ rồi, chẳng lẽ, nàng đã hiểu lầm sao?

Vấn đề là, từ bao giờ thì mục đích của Liễu Hâm Nhã trở nên đơn giản như vậy?

Chỉ là đi xin lỗi sao?

Đi tới cửa viện, Liễu Lan Yên chuẩn bị nhắc chân đi vào, đột nhiên Liễu Hâm Nhã nói một câu: “Muội muội, hay là cùng đi nói với Tôn chủ một tiếng.”

“Nói với sư phụ. . . tại sao?” Liễu Lan Yên nghiêng đầu nghi ngờ nhìn Liễu Hâm Nhã.

“Ngày hôm qua là tỷ quá lỗ mãng, khiến Tôn chủ không vui, tỷ cũng muốn nói lời xin lỗi với Tôn Chủ.” Liễu Hâm Nhã cười nói, tìm lý do cũng phải hợp tình hợp lý.

Liễu Lan Yên suy nghĩ một lát sau đó mới gật đầu đồng ý: “Ừm, được rồi.”

Xoay người bước vào viện, gian phòng của nàng chỉ cách phòng Yêu Thần có một vách tường, còn chưa đi tới cửa, mới bước đến hành lang, Bành Trăn lập tức lách mình tới chặn lại đường đi: “Liễu cô nương, đã muộn thế này có chuyện gì quan trọng muốn tìm Tôn chủ sao?”

“Sư phụ đã ngủ chưa?” Liễu Lan Yên hỏi.

“Tôn chủ đã ngủ, nếu Liễu cô nương không có chuyện gì gấp ngày mai hãy đến.” Bành Trăn đáp.

“Ừm...” Liễu Lan Yên quay đầu, hỏi Liễu Hâm Nhã, “Hâm Nhã tỷ tỷ, còn muốn vào không?”

“Nếu Tôn chủ đã ngủ rồi, vậy thì ngày mai hãy đến. Không nên quấy rầy Tôn chủ.” Liễu Hâm Nhã cũng không có kiên trì mà mỉm cười với Liễu Lan Yên, “Lan Yên muội muội cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ừm, được.” Liễu Lan Yên ngẩn người, nhìn Liễu Hâm Nhã thong dong rời đi, ánh mắt không đổi, trong lòng lại nghi ngờ thật sâu, rốt cuộc Liễu Hâm Nhã đang làm cái gì?

Liễu Lan Yên nhún vai một cái rồi xoay người trở về phòng mình, không hề chú ý tới tia nghiền ngẫm trong mắt Bành Trăn.

“Tôi qua có chuyện gì sao?” Buổi trưa hôm sau, lúc ăn cơm, Yêu Thần hỏi Liễu Lan Yên.

“Hâm Nhã tỷ tỷ bảo là muốn xin lỗi, nhưng sư phụ ngủ rồi nên không dám quấy rầy.” Liễu Lan Yên thành thật trả lời.

“Ừ, nói cho nàng ấy biết là không cần.” Yên Thần căn bản cũng không muốn gặp Liễu Hâm Nhã, “Đi tu luyện thôi.”

“Được.” Liễu Lan Yên ăn cơm trưa xong liền ngoan ngoãn đi theo Yêu Thần tu luyện.

Năm ngày yên ổn trôi qua, Liễu Hâm Nhã vẫn như cũ cứ sau bữa cơm chiều sẽ đến tìm Liễu Lan Yên đi dạo xung quanh một lát, tất cả vẫn như thường, không hề có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

“Lan Yên, muội thích Vô Trần cư không?” Liễu Hâm Nhã và Liễu Lan Yên vừa tản bộ vừa thoải mái trò chuyện.

“Thích.” Nói đến đây, Liễu Lan Yên mỉm cười, là nụ cười thực lòng, nàng hít sâu một hơi không khí trong lành ban đêm, nhẹ nhàng đáp, “Nơi này có mùi vị của tự do.”

“Muội ở Liễu gia không có tự do sao?” Liễu Hâm Nhã hỏi tiếp.

Câu hỏi sắc bén này không khỏi khiến cho Liễu Lan Yên sững sốt.

Nháy mắt, Liễu Lan Yên lúc này mới lúng túng mỉm cười: “ừ... đúng vậy.”

Liễu Lan Yên đi về phía trước hai bước, trước mặt nàng chính là hồ nước xinh đẹp, nàng nhìn hồ nước lấp lánh ánh bạc, không nói gì thêm.

“Lan Yên, đó chỉ là do muội thích tự do tự tại thôi. Tuy ở Liễu gia không cần lo ăn uống nhưng muội vẫn thích ngôi nhà trước kia của mình chứ?” Lời nói của Liễu Hâm Nhã khiến Liễu Lan Yên không khỏi kinh ngạc xoay người, nàng không hiểu nhìn Liễu Hâm Nhã đang đứng sau lưng mình chầm chầm.

Liễu Hâm Nhã đứng trong bóng tối, ánh trăng mờ ảo, tất cả đều bị cánh lá tốt tươi che mờ, căn bản không thể nhìn rõ nét mặt Liễu Hâm Nhã.

“Lan Yên, thật ra, muội muốn tự do rất đơn giản...” Liễu Hâm Nhã từ từ nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp ngân vang trong rừng cây, lại thêm gió đêm, tất cả đem đến cảm giác kinh khủng rợn tóc gáy, “Làm linh hồn là tự do nhất.”

“Ngươi...” Liễu Lan Yên giật mình, một giây sau nàng đột nhiên cảm thấy hông mình bị bóp chặt, nàng còn chưa kịp cúi đầu, cổ tay và mắt cá chân cũng bị bóp chặt như thế, thất chặt lại, khiến nàng hoàn toàn ở trong vòng ôm của xiềng xích.

Lúc nhìn xuống, trên cổ tay nàng có một vết hồng nhàn nhạt, giống như mảnh vải lại giống như sợi dây, chỉ có điều chúng ở dưới ánh trăng lại trở nên sáng bóng lạ thường, để ý nhìn kỹ, lại thấy chúng có thể chuyển động, giống như máu vậy.

Thứ đó không hề dừng lại mà tiếp tục chậm rãi co chặt, không ngừng bóp chặt khiến sắc mặt Liễu Lan Yên trắng bệch: “Ngươi đã làm gì?”

Liễu Lan Yên không thể nào ngờ được Liễu Hâm Nhã lại động thủ với nàng ở đây.

Làm sao nàng ta lại có lá gan lớn đến vậy?

“Liễu Lan Yên, không cần nghĩ nữa, không ngờ được phải không?” Liễu Hâm Nhã cười âm độc, cặp mắt giống như rắn độc ngủ đông nơi âm u, lạnh lẽo lại tà ác.

“Ngươi...” Liễu Lan Yên giật giật ngón tay, dù chỉ giây dựa một chút cũng không thể, thứ giống như máu đỏ trời buộc nàng chặt như vậy, chặt đến nỗi vị trí bị trời đã đau đến chết lặng.

Vì sao người của Vô Trần cư còn chưa xuất hiện?

Liễu Lan Yên trầm nghĩ.

“Không cần vọng tưởng nữa, người của Vô Trần cư sẽ không đến cứu ngươi đâu.” Liễu Hâm Nhã đoán được suy nghĩ trong đầu Liễu Lan Yên, cười hả hê, “Liễu Lan Yên, tự mình cầu phúc đi, xem xem phân lượng của ngươi trong lòng hắc năng được bao nhiêu.”

Liễu Lan Yên cau mày, bình tĩnh chăm chú nhìn Liễu Hâm Nhã, trong bóng tối nàng không thể nhìn rõ ánh mắt nàng ta nhưng nàng vẫn cảm thấy vẻ hài lòng cố kìm nén của nàng ta.

“Liễu Hâm Nhã, ngươi đang làm gì?” Bành Trăn đột nhiên xuất hiện bên người Liễu Lan Yên, quát lớn một tiếng, đưa tay cầm lấy cổ tay Liễu Lan Yên, muốn giúp nàng cởi ra.

Nhưng nào ngờ, còn chưa chạm vào liền bị một nguồn sức mạnh hất văng ra, dù hắc đã sớm có chuẩn bị nhưng vẫn bị sức mạnh to lớn đẩy lùi về sau ba bước mới có thể đứng vững.

Bành Trăn bỏ tay xuống, trong lòng hoảng hốt, không thể tin được nhìn chằm chằm thứ đang trôi buộc trên người Liễu Lan Yên.

Hiện giờ toàn thân hắc chìm trong trạng thái tê dại, cũng không có cách nào hành động đây một cách linh hoạt được.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Bành Trăn trầm giọng quát, hắc không tin thực lực của Liễu Hâm Nhã đột nhiên có thể tăng tiến nhiều đến vậy.

Liễu Hâm Nhã lạnh lùng cười, từng bước từng bước đi ra khỏi bóng tối, ánh trắng chiếu rọi lên gương mặt trắng bệch của nàng ta, càng khiến nụ cười của nàng ta trở nên dữ tợn vô cùng: “Liễu Hâm Nhã vẫn là Liễu Hâm Nhã như cũ thôi, chẳng qua...”

“Bó linh thuật.” Giọng nói ôn hòa như gió xuân thoảng qua thổi nhạt đi khí lạnh ngột ngạt bên hồ, Yêu Thần mặc áo trắng, chân đạp ánh trắng chậm rãi đi đến, cười êm ái một tiếng giống như ngọn gió trong lành thổi qua rừng trúc, “Liễu Hâm Nhã, không ngờ ngươi lại dám sử dụng Bó Linh Thuật của ma giới, xem ra, ngươi cũng có chuẩn bị mới đến.”

Bó linh thuật?

Bành Trăn kinh ngạc nhìn Liễu Hâm Nhã chằm chằm, hô lớn một tiếng: “Phép thuật cấm kị của ma giới?”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Ác Ma Hiện Thân

“Ngươi...” Nhìn thấy Yêu Thần xuất hiện Liễu Hâm Nhã cả kinh trừng to mắt, không dám tin dụi mắt mình, tưởng như mình nhìn lầm rồi, “Ngươi vẫn tới sao?”

Hiểu ý Liễu Hâm Nhã, Yêu Thần nở nụ cười, giống như thứ hắc nghe thấy chính là chuyện buồn cười nhất trong số những truyện cười trên đời: “Ngươi bắt Lan Yên, ngươi cảm thấy ta sẽ không đến sao?”

“Vi sao ngươi có thể yêu chiều nàng ta đến vậy, nàng ta cũng chỉ là một con cò của ngươi mà thôi.” Liễu Hâm Nhã lớn tiếng phản bác Yêu Thần, đồng thời cũng là cách tự trấn an bản thân mình.

Yêu Thần cười, không để ý tới những lời này của Liễu Hâm Nhã, hắc nói tiếp: “Bó linh thuật, người luyện nó phải tu luyện trong biển máu, nội tâm hóa ma mới có thể đạt thành. Xem ra, địa vị của ngươi ở Ma giới cũng không chỉ đơn giản là chiến tướng phụ nhân nhĩ.”

Liễu Hâm Nhã chỉ cười không nói.

Yêu Thần cũng không sốt ruột, vẫn thong thả ung dung như cũ nói tiếp: “Chuyện hôm nay, xem ra ngươi cũng chuẩn bị lâu rồi.”

Đúng lúc này Bành Trăn đã tự mình giải thoát bản thân khỏi trạng thái tê mỏi, hắc đi lên trước hai bước, gọi nhỏ một tiếng: “Tôn chủ...” Có nên gọi thêm người tới đối phó với Liễu Hâm Nhã không.

“Không cần, nàng ta dùng không chỉ có Bó linh thuật đâu.” Yêu Thần ngẩng đầu nhìn trời, mặt trăng bên trên thật tròn.

“Không hổ là Tôn chủ, vậy mà đã bị ngươi nhìn thấu rồi.” Trong miệng Liễu Hâm Nhã tuy đang khen Yêu Thần nhưng cũng không thể nào che giấu sự hài lòng trên mặt, “Chỉ có điều, tất cả đã muộn rồi.”

Nói dứt lời, Liễu Hâm Nhã nâng hai tay lên, song chường hàm chứa ánh sáng màu đỏ, theo tiếng niệm của nàng ta, tia sáng màu đỏ trên song chường càng tăng lên, tựa như dòng máu bắt đầu khởi động.

Không gian xung quanh chợt trở nên vắng vẻ, rất nhiều bóng dáng màu đỏ xuất hiện, tất cả đều tựa như ác ma đang giương nanh múa vuốt.

Mỗi một cái đều cao hơn ba thước, tứ chi trắng kiện, mặt xanh nanh vàng, mắt đỏ ánh lên tia độc ác âm ngoan nhìn ba người Yêu Thần chằm chằm, gương mặt lộ vẻ sát khí nồng đậm.

Khí thế cường đại, dồn ép cả ba người.

Yêu Thần không thèm nhìn mấy ác ma diện mạo dữ tợn kia mà xoay người đi tới bên cạnh Liễu Lan Yên, ngón tay khẽ gầy, có một chút ánh sáng trắng thoáng qua, vật trời buộc Liễu Lan Yên đột nhiên biến mất, giống như liệt hỏa gặp hoa tuyết, một chút dấu vết cũng không còn.

“Lan Yên, nàng chịu khổ rồi.” Yêu Thần ôm Liễu Lan Yên, để nàng tựa vào.

Liễu Lan Yên cũng không để ý tới vết đỏ trên cổ tay của mình: “Sur phụ, sao rồi?”

“Không có việc gì, chẳng qua không gian nơi này bị phong bế, người ở Vô Trần cư sẽ không thể nào biết được tình hình ở đây.” Yêu Thần nói rất hơi hốt, nhưng Liễu Lan Yên nghe thì lại kinh hoảng.

Có thể phong bế một khoảng ở Vô Trần cư, tạo nên một không gian không bị người ngoài quấy nhiễu, Liễu Hâm Nhã còn mạnh hơn so với tưởng tượng của nàng nhiều lắm.

“Nếu Tôn chủ đã nhìn ra thực lực của ta, sao còn không ra tay? Chẳng lẽ thần của Yêu Giới cũng phải khoanh tay chịu trời rồi sao?” Liễu Hâm Nhã ung dung mỉm cười, tối nay nàng nắm chắc phần thắng.

“Liễu Hâm Nhã, chỉ bằng những thứ này cũng muốn mời Tôn chủ ra tay ư, ngươi còn chưa xứng.” Bành Trăn tiến lên trước hai bước, chắn bên trên, khinh miệt nhìn đám ác ma xung quanh, không cần cử động, một cỗ yêu lực mạnh mẽ đã tràn ra.

Yêu lực vô hình hóa thành hữu hình, ép đám ác ma lui về sau năm, sáu bước. Trên mặt đất giống như có cuồng phong thổi tới, cát bụi cuộn cuộn nổi lên, làm mờ mắt người.

Thấy yêu lực của Bành Trăn, Liễu Hâm Nhã không hề khản trương, trong miệng yên lặng niệm chú, theo tiếng niệm của nàng ta, cặp mắt của đám ác ma xung quanh đột nhiên sáng lên, tỏa ra ánh đỏ ghê rợn, ào lên đánh về phía Bành Trăn.

“Bành Trăn hấn...” Liễu Lan Yên lo lắng nhìn Bành Trăn, hấn sẽ không sao chứ?

“Yên tâm, những thứ này không thể làm gì hấn được đâu.” Yêu Thần mỉm cười an ủi Liễu Lan Yên, cẩn thận nâng cánh tay nàng lên, nhìn vết đỏ trên cổ tay, trong mắt thoáng qua tia sáng lạnh lẽo sắc nhọn, ngay sau đó liền chuyển thành nồng đậm đau lòng.

Ngón tay nâng lên, ánh sáng như ngọc điểm lên, nhẹ nhàng phủ lên trên vết đỏ.

“A...” Liễu Lan Yên thờ gáp một tiếng, cảm giác lạnh lẽo khiến nàng theo bản năng kêu thành tiếng, không ngờ lại khiến Yêu Thần lo lắng, “Sao vậy? Đau ư?”

“Không phải, chỉ là lạnh quá.” Liễu Lan Yên mỉm môi cười một tiếng, nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve vầng trán đang nhăn lại của Yêu Thần, “Không đau, đừng nhíu mày. Xấu lắm.”

“Được.” Biết không phải đau đớn, Yêu Thần yên tâm nở nụ cười, tiếp tục “chữa thương” cho Liễu Lan Yên.

Nghiêm túc như thế, cẩn thận tỉ mỉ như vậy, “vết thương” dùng yêu lực chữa trị, chẳng bao lâu đã phục hồi lại.

Có phải Yêu Thần đã quá đao to búa lớn rồi không?

Liễu Lan Yên đang lâm vào trầm tư đột nhiên bị cảm giác mát lạnh bên hông đánh thức, nàng cúi đầu xuống, bàn tay của Yêu Thần đã phủ lên hông nàng, sau khi trị liệu xong lại tiếp tục di chuyển xuống phía dưới.

Còn đi xuống nữa sao? Đó chẳng phải sẽ...

Liễu Lan Yên ngưng ngưng thu gót sen vào trong tà váy, nhỏ giọng nói: “Không cần đâu, nơi đó không có việc gì.”

Nàng không cần hấn “chữa thương” cẩn thận như vậy đâu, xấu hổ lắm.

“Nơi đó...” Yêu Thần muốn nói nơi đó cũng có vết đỏ nhưng vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy hai gò má Liễu Lan Yên ửng hồng, lúc này hấn mới ngộ ra động tác kia hình như đã quá thân mật rồi. Yêu Thần nhẹ nhàng cười một tiếng, ngón tay búng một cái, hai luồng sáng trắng vòng quanh mắt cá chân của Liễu Lan Yên một vòng, Liễu Lan Yên liền cảm thấy cảm giác đau đớn ở đó biến mất ngay lập tức.

“Được rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đã.” Yêu Thần kéo Liễu Lan Yên ngồi lên tảng đá lớn bên hồ, chẳng thèm để Liễu Hâm Nhã cùng với đám ác

ma của nàng ta vào mắt.

Liễu Lan Yên không thể nào ung dung được như Yêu Thần, nàng khăn trương nhìn Bành Trăn, hẳn thật sự có thể đối phó được với đám ác ma kia sao?

Chỉ thấy những ác ma vây quanh Bành Trăn xông lên theo từng góc độ khác nhau, không ngừng công kích, không hề cho Bành Trăn kịp thở một hơi.

Bên tai truyền đến tiếng yêu lực và ma lực va chạm nhau nặng nề trên khoảng không, giống như một cái chùy nghìn cân đập vào núi đá, mỗi một cái đều nổ vang bên tai người, mỗi một cái đập thôi cũng đủ khiến cả vùng đất rung động.

“Ma lực cấp tám?” Liễu Lan Yên kinh ngạc nhỏ giọng hô lên, đám ác ma Liễu Hâm Nhã tùy tiện gọi ra cũng có pháp lực khủng bố đến vậy sao?

Ma giới cũng giống với Yêu giới, pháp lực chia thành 9 cấp, nàng thấy thế nào Liễu Hâm Nhã cũng không giống với người có pháp lực lên đến cấp 8, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

“Tôn chủ, ta đã dám đến Vô Trần cư của người thì đương nhiên phải nắm chắc phần thắng rồi.” Liễu Hâm Nhã hoàn toàn không chịu ảnh hưởng chút nào từ trận chiến phía trước, nàng ta vẫn bình tĩnh nhìn Yêu Thần chăm chú, hết sức nắm chắc nói.

Liễu Hâm Nhã giơ tay lên, đám ác ma công kích Bành Trăn đột nhiên tăng nhanh tốc độ, sức mạnh cường đại hơn nữa phát ra từ trên người bọn chúng.

Một quyền đâm ra “uỳnh” một tiếng, trên mặt đất lập tức xuất hiện hố to sâu hai trượng, đen như mực, nhìn giống như miệng dã thú mở lớn, chực chờ cắn nuốt hết thảy.

Sức mạnh này, đã vượt qua cấp 8, dường như đã đột phá lên cấp 9, chẳng lẽ pháp lực của đám ác ma được triệu hồi đến này đã đạt đến cấp 9?

“Tôn chủ đại nhân, hôm nay sẽ để cho người biết một chút cái gì mới là sức mạnh của Ma giới.” Liễu Hâm Nhã ngửa đầu cười điên cuồng, âm trầm mà khủng khiếp, âm thanh kia tựa như cây kim chà vào đồ sứ, vô cùng chói tai!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Đã Đến Giờ

Theo chữ cuối cùng phát ra khỏi miệng Liễu Hâm Nhã, tóc dài tung bay, màu đỏ từ chân tóc từ từ chảy ra, nhanh chóng nhuộm đỏ mái tóc dài của nàng. Một đầu tóc đen đều biến thành màu máu.

Trong nháy mắt, từ một phu nhân chiến tướng đoan trang biến thành một ma nữ tà ác, một đạo ma văn (chú ngữ) hiện lên giữa trán, lóe ra huyết tinh.

Đôi môi khẽ mở, lạnh lùng phun ra một chữ: "Giết!"

Theo tiếng hô to của Liễu Hâm Nhã, lực lượng của ác ma dường như tăng lên rất nhiều, không có chiêu thức hoa mỹ gì, cứ đánh thẳng về phía Bành Trăn, thế nhưng lại dùng phương pháp công kích để hủy diệt, như muốn đồng quy vu tận vậy.

"Bành Trăn....." Liễu Lan Yên lo lắng hô nhỏ, nhìn Bành Trăn phóng lên cao, bay thẳng vào không trung, hẳn, không có việc gì chứ?

Lúc Bành Trăn phóng lên cao, những ác ma trên mặt đất đồng thời nhảy lên đuổi kịp, tốc độ bay không hề kém với Bành Trăn, thậm chí còn nhanh hơn một chút.

Khoảng cách với Bành Trăn dần được rút ngắn, từng cỗ lực lượng cường hãn từ trên người ác ma phát ra, đuổi theo, bức bách Bành Trăn.

Liễu Hâm Nhã ngẩng đầu, cười lạnh nhìn.

Nếu hủy đi trợ thủ đắc lực của Yêu Thần, như thế sẽ là đã kích vô cùng lớn đối với Yêu Thần, lần này nàng thắng chắc rồi.

Cảm nhận được ánh mắt của Liễu Hâm Nhã, ngay cả một biểu cảm Yêu Thần cũng lười cho nàng ta, chỉ nhẹ nhàng vỗ lên cái tay nhỏ bé của Liễu Lan Yên, ý bảo nàng không cần lo lắng.

Một tiếng nổ "ầm" vang lên, phía trên đỉnh đầu ba người nổ tung, trong nháy mắt, lực lượng cuồng bạo như bão tuyết quét thẳng xuống dưới.

Cả rừng đại thụ bên hồ đều bị ép ngã trong nháy mắt, rễ cây cũng bị tốc lên hơn phân nửa, lớp bùn ẩm ướt bị cuốn lên, chỉ trong phút chốc, áp lực giữa

không trung lại bị đè ép trở về, trực tiếp hóa thành cát bụi.

Mặt hồ dao động, giống như đang bị nấu sôi, không ngừng phát ra âm thanh nứt nẻ, nghe như tiếng rên rỉ nhớ thương của nga quý từ địa phủ.

Lực lượng tàn sát bữa bãi chung quanh, Liễu Lan Yên lại không hề thấy khó chịu chút nào, nhìn sang Yêu Thần đang khí định thần nhàn, nàng đã rõ, nhất định là hắc đã căn tất cả thương tổn bên ngoài.

Liễu Lan Yên yên tâm ngẩng đầu, nhìn Bành Trăn đang bị ác ma tầng tầng vây quanh không nhìn rõ bóng dáng, hắc, còn ổn không?

Ác ma đã đột phá lực lượng cấp chín, Bành Trăn sẽ không có việc gì chứ?

Như muốn trả lời Liễu Lan Yên, một đạo sáng chói mắt phát ra, rực rỡ, đẹp mắt như ánh nắng, trực tiếp xuyên thấu qua đám ác ma kia, trong nháy mắt thời gian như ngưng lại, nhoáng một cái, tất cả những ác ma vây quanh Bành Trăn đều bị tia sáng chói mắt kia xé thành mảnh nhỏ.

Bành Trăn được bao bọc bên trong ánh sáng, từ trên cao liếc xuống Liễu Hâm Nhã, lạnh lùng nói: "Liễu Hâm Nhã, Vô Trần cư là nơi ngươi có thể đến làm càn được sao?"

Tất cả ác ma được triệu hồi đều bị xé nát, trên mặt Liễu Hâm Nhã lại không có nửa phần hoảng loạn, ngửa đầu nhìn Bành Trăn, sau đó nói một câu không rõ đầu đuôi: "Thời gian sắp đến rồi..."

Năm chữ đơn giản, lại khiến cho Bành Trăn thay đổi sắc mặt, từ không trung lao thẳng xuống, trực tiếp đánh về phía Liễu Hâm Nhã.

Liễu Hâm Nhã cười lớn, trong miệng cấp tốc niệm một đoạn chú văn ngắn gọn, một tia chớp giáng thẳng từ trên trời xuống, Bành Trăn dồn sức, khó khăn tránh được tia chớp, lại bị ném mạnh đi như trước.

Giống như là điều đứt dây, hắc xoay tròn trong không trung rồi lộn nhào vài cái, mới đứng vững lại được.

Bành Trăn chau mày nhìn chằm chằm vào Liễu Hâm Nhã, hắc không thể hiểu được, vì sao Liễu Hâm Nhã lại trở nên lợi hại như vậy?

"Bành Trăn." Yêu Thần lên tiếng, Bành Trăn lập tức bước qua, cung kính đứng trước mặt Yêu Thần, "Tôn chủ."

"Ngươi không phải là đối thủ của nàng." Yêu Thần ngăn lại câu nói kế tiếp của Bành Trăn, khiến cho Bành Trăn kinh ngạc nhũn mày.

Tôn chủ nói hắc không phải đối thủ, vậy thì hắc tuyệt đối không phải là đối thủ của Liễu Hâm Nhã, chẳng qua, hắc không rõ, vì sao Liễu Hâm Nhã lại đột nhiên trở nên lợi hại như vậy.

"Ha ha....." Nghe được câu nói của Yêu Thần, Liễu Hâm Nhã đắc ý cười to, cười đến mức run rẩy cả người, tựa hồ như đang phát tiết tất cả ác khí bị đè nén trong ngày thường, "Không hổ là Tôn chủ, liếc mắt đã nhìn rõ được thực lực của ta."

Yêu Thần nhẹ nhàng nở nụ cười, hỏi: "Liễu Hâm Nhã, sức mạnh này có phải là của chính ngươi hay không, trong lòng ngươi tự rõ. Có thể có được sức mạnh của người phía sau ngươi, cái giá ngươi phải trả cũng không nhỏ. Hiện giờ dù cho sức mạnh có lớn thì sao chứ? Ngươi bắt quả cũng chỉ là một con rối."

Nụ cười của Liễu Hâm Nhã đột nhiên trở nên cứng đờ, khóe môi run rẩy, muốn phản bác nhưng nhất thời lại không biết nói cái gì, chỉ đành cười lạnh hai tiếng để lấy lại danh dự: "Tôn chủ đại nhân, đã đến lúc này rồi, còn có thể khí định thần nhàn như thế, không hổ là thần của Yêu giới."

"Giờ phút này?" Yêu Thần cười như không cười, trào phúng hỏi: "Là giờ phút gì?"

"Người trong Vô Trần cư không một ai có thể giúp ngươi, hiện giờ sắp đến giờ hội, giờ hội..... Hình như là bất lợi với Tôn chủ đại nhân nhĩ." Nói tới đây, trên mặt Liễu Hâm Nhã lộ ra nụ cười âm hiểm.

Thân thể Bành Trăn cứng đờ, không thể tin được từng mắt nhìn Liễu Hâm Nhã, lời đến bên miệng, lại phải nuốt trở vào. Nếu bây giờ hắc hỏi ra thì không phải tương đương với thừa nhận lời nói của Liễu Hâm Nhã sao?

"Vậy thì thử xem đi." Yêu Thần căn bản là không thèm nhúc nhích, mỉm cười ôn nhã mà nhìn Liễu Hâm Nhã.

Ánh mắt của Liễu Hâm Nhã trở nên lạnh lùng, mái tóc máu trên đầu tung bay giữa không trung, giống như một điệu múa của tảo đỏ, hai mắt đỏ sậm, rồi đột nhiên phát ra hai tia sáng màu đỏ, bắn thẳng tới.

Một tiếng trầm đục vang lên, thế nhiên phía trước Yêu Thần hai thước lại xuất hiện hai vết rách, giống như là lưỡi dao sắc bén đánh vào tinh thạch, để lại hai vết nứt giữa không trung.

Trong lòng Liễu Lan Yên lộ bộp một chút, bức tường chắn của Yêu Thần thể mà lại bị Liễu Hâm Nhã phá hư, là do Liễu Hâm Nhã quá mạnh mẽ, hay là lúc này Yêu Thần quá yếu.

Giờ hội.

Giờ hội là có ý gì?

Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Liễu Lan Yên, Liễu Hâm Nhã nhẹ răng cười nói: "Lan Yên muội muội, muội không thể tưởng tượng được đúng không, muội cho rằng Tôn chủ đại nhân là thiên hạ vô địch, kỳ thực vẫn có một nhược điểm trí mạng."

Thân thể Liễu Lan Yên chấn động, không thể tin được nhìn chằm chằm vào Liễu Hâm Nhã, nàng hoài nghi tính chân thật trong lời nói của Liễu Hâm Nhã.

Thật hiển nhiên, phản ứng của Liễu Lan Yên khiến Liễu Hâm Nhã rất có cảm giác thành tựu, đắc ý cười lớn, hai mắt sáng ngời, "Tôn chủ đại nhân, người cho là không có ai biết bí mật của người?"

Liễu Hâm Nhã đắc ý cười, cười vô cùng cuồng vọng, nàng đã nghĩ đến cảnh tượng nam nhân bình thường luôn cao cao tại thượng, đối với ai cũng khinh thường không thèm ngoảnh mặt sẽ phải lộ ra vẻ mặt trắng bệch trước mặt nàng thế nào, phải hoảng loạn vô thức thế nào.

Có thể giẫm nát Yêu Thần uy chấn tam giới dưới chân, ngẫm lại đã cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, Liễu Hâm Nhã như thấy được bộ dáng Yêu Thần đứng trước mặt nàng cầu xin tha thứ, chuyện này không thể chỉ dùng một từ thích là có thể hình dung?

Ngẩng đầu, nhìn lên sắc trời, nụ cười tươi trên mặt Liễu Hâm Nhã càng lúc càng đáng khinh: "Tôn chủ đại nhân, giờ hội đến rồi....."

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhầm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Phải Hối Ta Đã

Chân mày Bành Trăn cau lại, muốn nói gì đó, nhưng thấy Yêu Thần thờ ơ ngồi ở một bên nên lại nuốt những lời sắp ra khỏi miệng trở vào.

Ngoài dự đoán của Liễu Hâm Nhã, đối với uy hiếp của nàng, Yêu Thần một chút phản ứng cũng không có, trên mặt vẫn là nụ cười âm áp như xuân tháng ba, bình tĩnh nhìn nàng.

"Không hồ là Tôn chủ đại nhân, bây giờ còn có thể cố gắng trấn định, chỉ riêng phân định lực này thôi là đã có thể giỏi hơn mọi người rồi." Liễu Hâm Nhã cười lạnh, dò xét Yêu Thần.

Hiện giờ nàng có gì phải sợ hãi chứ, tất cả mọi chuyện đều đã nằm gọn trong lòng bàn tay nàng.

Ánh mắt thoáng nhìn sang Bành Trăn đang không cam lòng, cố gắng đè nén cơn giận, nhún mày cười nói: "Bành Trăn, đừng tưởng rằng người có thể giết được vài ác ma thì rất lợi hại. Những thứ đó đơn giản chỉ là ác ma có thể đạt tới thực lực cấp chín trong nháy mắt mà thôi."

Liễu Hâm Nhã thoải mái nói, nhưng ác ma có thể đạt tới thực lực cấp chín đã đủ để quét sạch một mảnh Yêu giới rồi, ngay cả vương gia Dư Cận Thước được người người tôn sùng trong yêu giới cũng chỉ mới cấp bảy.

Sở dĩ nói như vậy, đơn giản chỉ vì Liễu Hâm Nhã muốn đã kích Bành Trăn mà thôi, hoặc là nói càng thể hiện thực lực của nàng thêm một bậc, ở trong mắt nàng, đám ác ma này chỉ là tiểu lâu la thôi.

Bành Trăn nghiêng chặt răng đến nỗi vang lên tiếng ken két, nếu không phải Yêu Thần luôn không nói gì, hẳn đã sớm xông lên đánh cho nữ nhân thôi Liễu Hâm Nhã này một trận rồi.

Ở Vô Trần cư, nàng ta có tư cách gì mà điều võ dương oai?

Ngón tay của Liễu Hâm Nhã giờ lên, từng đạo ánh sáng đỏ hóa thành đạn lạc đánh về phía Yêu Thần, oành oành oành, mấy tiếng động vang lên, tất cả đều bị bức tường vô hình xung quanh Yêu Thần ngăn trở, để lại mấy dấu vết bị đánh phá.

Dấu vết lần này tựa hồ còn sâu hơn hai vết vừa rồi, là do thực lực của Liễu Hâm Nhã càng lúc càng mạnh, hay bởi vì thực lực bây giờ của Yêu Thần đã ngày càng yếu đi? Liễu Lan Yên quay đầu nhìn Yêu Thần vẫn bình tĩnh như trước, mày mày môi, nhưng lại không nói gì.

Chỉ mở to hai mắt cẩn thận nhìn hành động của Liễu Hâm Nhã, nhìn một đám sáng đỏ trùng trùng đánh vào xung quanh bọn họ, để lại hàng loạt vết tích giữa không trung.

Hai tay Bành Trăn nắm chặt thành quyền, bởi vì hấn dùng quá sức nên cánh tay run lên nhè nhẹ, hận không thể lập tức lao ra giáo huấn Liễu Hâm Nhã kia một trận, nàng có tư cách gì mà làm càn ở đây?

Xôn xao một tiếng, bức tường chắn của Yêu Thần dưới sự tấn công điên cuồng của Liễu Hâm Nhã đã trực tiếp bắn ra bốn phía, mũi nhọn màu đỏ cuồng loạn nhắm về phía Yêu Thần. Bành Trăn rút cuộc cũng không nhịn được nữa, thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh đánh về phía Liễu Hâm Nhã, nữ nhân này không cần thiết phải giữ lại.

Một tiếng trầm đục từ không trung truyền đến, một bóng đen bị quăng trở về, đập mạnh xuống đất, bụi đất bắn lên tung tóe.

Mái tóc dài màu đỏ của Liễu Hâm Nhã bay lượn, giống như ác ma từ Địa phủ, bên môi mang theo ý cười châm chọc: "Bành Trăn, chủ tử của ngươi đã sớm nói với ngươi, ngươi không phải là đối thủ của ta. Còn xông lên, thật sự là ngu xuẩn."

Bành Trăn bò dậy khỏi mặt đất, sắc mặt trắng bệch nhìn chằm chằm vào Liễu Hâm Nhã, hần không hiểu, một nữ nhân như Liễu Hâm Nhã sao đột nhiên lại trở nên lợi hại như thế?

Ánh mắt nghi hoặc pha lẫn phần hận của Bành Trăn không hề ảnh hưởng đến Liễu Hâm Nhã, nàng cười nhìn Yêu Thần, căn bản không thèm để Bành Trăn vào mắt: "Tôn chủ đại nhân, mỗi đêm đến giờ hội (9-11g đêm) thì suy yếu đến mức không bằng cả một người thường, tin tức này trải qua sự quan sát cẩn thận trong thời gian dài của ta, đúng là thiên chân vạn xác."

"Ta đến Vô Trần cư lâu như thế, cho rằng chỉ là cái loại nông cạn đến điều tra hoàn cảnh bố cục của Vô Trần cư sao?" Liễu Hâm Nhã hừ lạnh, giống như con khổng tước cao ngạo vươn đầu lên thật cao, "So với tiền công vào Vô Trần cư còn không bằng bắt giặc thì bắt vua trước."

"Tôn chủ đại nhân, kế sách này của ta như thế nào?" Hiện giờ Liễu Hâm Nhã rất đắc ý, từ sau khi biết được bí mật lớn của Yêu Thần, bọn họ đã bố trí thật lâu, lần này nàng phải mạo hiểm cả tánh mạng để ẩn vào đây.

Ở ngoài mặt thì làm bộ điều tra hoàn cảnh xung quanh Vô Trần cư, trên thực tế, nàng chỉ làm một chuyện, đó chính là điều tra xem Yêu Thần có phải thực sự như tin tức bọn họ tìm hiểu không, mỗi lần đến giờ hội là suy yếu đến cực điểm.

Kết quả, khiến nàng rất vui sướng, tin tức này là thật!

Một khi đã như vậy, nàng sao có thể buông tha cơ hội này?

Yêu Thần cười, thanh nhã như cúc: "Ngươi đúng là đã phí không ít tâm tư."

"Tất nhiên, đối phó với Tôn chủ đại nhân uy chấn tam giới, ta há có thể khinh thường?" Trong mắt Liễu Hâm Nhã, Yêu Thần nói như vậy, cũng đã rơi vào thế yếu rồi.

"Chỉ là thật không ngờ, một người vốn chỉ là quân cờ, cũng có thể đưa được Tôn chủ đại nhân tới." Ánh mắt của Liễu Hâm Nhã dừng trên người Liễu Lan Yên, nói không rõ là ghen tị hay thù hận.

Có thể khiến cho Yêu Thần danh chấn tam giới đặt ở trong lòng như thế, Liễu Lan Yên có được nhiều lắm, cho nên, nhất định nàng ta sẽ phải mất đi càng nhiều!

"Tôn chủ đại nhân, ngài nên ngoan ngoãn đi theo ta đi, hay là phải đợi ta ép ngài đi?" Liễu Hâm Nhã đồng dạng nói, như là đã xem Yêu Thần là con mồi trong tay nàng, mặc cho nàng bóp dẹp vo tròn.

Vì để phô trương thực lực của nàng, Liễu Hâm Nhã mạnh mẽ giơ một tay lên, một tia chớp sáng chói đánh thẳng từ không trung xuống, hung hăng bổ vào cạnh người Yêu Thần.

Mấy tảng đá lớn chung quanh đều biến thành bột mịn trong nháy mắt, mặt đất cháy đen một mảnh, cây cối hóa thành than đen.

Yêu Thần ngồi cách một thước vẫn ổn định như không, không có trốn, nhưng cũng không có chống cự.

Trong lòng Liễu Lan Yên mạnh mẽ trầm xuống, lời của Liễu Hâm Nhã đúng là thật, nếu không, sao hần có thể để cho người khác làm cản trước mặt mình như thế?

Hần là một người kiêu ngạo như thế, sao có thể chịu khuất nhận như vậy?

"Tôn chủ đại nhân đã tôn quý như thế, vẫn là để ta mời ngài về đi." Liễu Hâm Nhã cố ý nhấn mạnh từ mời, không cần nghĩ cũng biết là nàng muốn mời thế nào.

Hai tay giao nhau trước ngực, trong miệng cấp tốc niệm cái gì đó, mái tóc màu đỏ bay lượn, từng vũng máu loãng màu đỏ đột nhiên xuất hiện trong không trung, như là rắn dài đánh về phía Yêu Thần.

Mùi máu tanh khiến cho người ta buồn nôn nhanh chóng xộc vào mũi, đi đến đâu, cây cối héo khô đến đó, bùn đất dưới chân hóa thành cát trong nháy mắt, tất cả sinh khí trong cơ thể sinh vật đều bị hút khô trong nháy mắt.

Sắc mặt Bành Trăn đại biến, cắn chặt răng, hần biết hôm nay đã đụng phải một đối thủ mạnh, thực lực của Liễu Hâm Nhã tuyệt đối là trên cấp chín.

Hôm nay cho dù có liều chết, hần cũng phải bảo vệ Tôn chủ.

"Liễu cô nương, nhanh chóng dẫn Tôn chủ rời đi." Bành Trăn vừa nói xong, máu loãng đã bắn đến người hần, còn chưa kịp công kích đã bị một lực lượng cường hần đè ép, khiến hần không thể hô hấp, trái tim co rút thật mạnh.

Sức mạnh thật lớn!

Hắn dùng toàn lực chiến đấu, cố gắng kéo dài thời gian cho Tôn chủ, hiện giờ là lúc Tôn chủ suy yếu nhất, tuyệt đối không thể để Tôn chủ bị thương.

Ngay khi Bành Trăn muốn dùng mạng để đổi, từng vũng máu loãng mang theo lực lượng khủng bố lại dần dần biến mất, nói chính xác hơn là, cấp tốc bốc hơi sạch sẽ trước mặt hắn.

Đây, đây là sao chứ?

"Có chút thực lực thế này mà cũng muốn lấy ra để mất mặt xấu hổ hay sao?" Thanh âm quen thuộc, cảm giác xa lạ, khiến Bành Trăn kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy Liễu Lan Yên chỉ giương nhẹ một ngón tay, có một chút máu loãng còn sót lại đang xoay tròn quanh đầu ngón tay nàng, chỉ là chút máu loãng này còn đậm hơn cả vừa rồi, ẩn chứa sức mạnh khiến cho lòng hắn phát run.

Đó là..... là lực lượng căn nguyên?

Không riêng gì Bành Trăn, ngay cả Liễu Hâm Nhã cũng kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Liễu Lan Yên, "Ngươi, ngươi....."

Liễu Lan Yên cười nhẹ, giống như ánh mắt trời buổi sớm, xán lạn chói mắt, ngón tay nắm chặt, chút máu loãng trong nháy mắt hóa thành làn khói, biến mất không thấy: "Muốn động đến hắn, cũng phải xem ta có đồng ý không đã!"

Sắc mặt trầm xuống, khí thế bức người, khiến cho nhật nguyệt thất sắc!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Sức Mạnh Kinh Khủng

Một quang sáng chói lọi giống như sao băng, vụt thoáng qua, trong đêm tối vạch lên một chùm sáng xinh đẹp rồi biến mất.

Một tiếng vang dội lại, sau khi tia sáng biến mất, vết máu kéo dài, máu châu dầm dề đầy đất, tạo thành một đường máu hẹp dài, quanh co trên mặt đất.

"Ngươi..." Liễu Hâm Nhã bật vai trái mình lại, máu tươi đỏ thẫm vẫn rỉ ra từ khe hở trên tay nàng ta, chảy xuống. Vết thương kia đối với nàng mà nói không nghiêm trọng lắm nhưng người khiến nàng bị thương mới chính là điều khiến cho nàng kinh hãi.

"Liễu Lan Yên, ngươi dám làm ta bị thương?" Liễu Hâm Nhã không thể tưởng tượng nổi hét lên, nhìn Liễu Lan Yên như nhìn thấy quỷ.

Liễu Lan Yên dù có lợi hại thế nào cũng không thể so sánh với Bành Trăn chứ?

Bành Trăn chính là thủ hạ đắc lực bên cạnh Yêu Thần, ngay cả Bành Trăn còn không thể chạm đến nàng, vậy mà Liễu Lan Yên lại làm được?

Một đòn vừa rồi, nàng cũng không thể thấy rõ, chỉ dựa vào bản năng mà biết có nguy hiểm, từ đó né tránh, cuối cùng vẫn chậm một bước, bả vai bị thương.

Nếu không tránh, một đòn vừa rồi của Liễu Lan Yên, chắc chắn là hướng về phía trái tim nàng.

Nghe thấy câu hỏi của Liễu Hâm Nhã, Liễu Lan Yên nở nụ cười, giọng nói dịu dàng ảm áp nhưng nụ cười thì không có lấy nửa điểm dịu dàng, đáp lại: "Làm ngươi bị thương đây có vấn đề gì không?"

Giọng nói này, ý tứ trong lời nói này, nào giống nữ nhân ngày thường vẫn luôn ngu ngốc vô dụng chứ?

"Ngươi giả vờ ngu?" Liễu Hâm Nhã nhướn mày, nhìn Liễu Lan Yên chăm chăm.

Đúng là nhìn lầm rồi, từng có hoài nghi nhưng lại không kiên trì tới cùng.

Nàng mà lại bị một nữ nhân như vậy đùa bỡn, đúng là quá sơ suất.

"Giả vờ ngu?" Liễu Lan Yên nhẹ nhàng cười một tiếng, khinh thường. "Tự ngươi không nhận rõ người khác, còn oán được ai?"

"Không ngờ ngươi lại có tâm cơ sâu xa đến thế, được, tốt... coi như ta nhìn lầm."

Đối với Liễu Hâm Nhã đang "sục sôi", Liễu Lan Yên chỉ bình tĩnh nhìn nàng ta chăm chăm, cảm xúc không có một chút phập phồng dao động.

"Liễu Lan Yên, ngươi có giả vờ ngu ngu cũng vô ích thôi, hôm nay, ta đã sớm chuẩn bị kỹ lưỡng, Tôn chủ đại nhân nhất định sẽ đến chỗ chúng ta làm khách, tiện thể xử lý ngươi cũng không phải chuyện phiền toái gì." Liễu Hâm Nhã cố ý nhấn mạnh vào hai chữ "làm khách", hôm nay, đừng nói là một Liễu Lan Yên đột nhiên nổi lên, co dù là Yêu Thần cũng không ngăn nàng được.

Liễu Hâm Nhã mỉm cười nhìn Liễu Lan Yên, quái đản nói: “Liễu Lan Yên, ngươi thật sự cho rằng với bản lĩnh của ngươi mà có thể dịch chuyển Càn Khôn sao?”

Liễu Hâm Nhã hoàn toàn chắc chắn với kế hoạch đã vạch ra, Vô Trần cư đã không còn Yêu Thần- kẻ uy hiếp lớn nhất thì những người khác cũng chẳng phải chướng ngại gì đáng nói.

Hơi nghiêng đầu, liếc nhìn đầu vai đầy máu của mình, châm biếm: “Đừng tưởng rằng ngươi làm ta bị

thương là đã thấy mình có thể đánh thắng ta.”

Nói xong, Liễu Hâm Nhã nhẹ nhàng đặt tay lên vết thương một chút, vết thương mới vừa rồi còn chảy máu thê mà đã lành lại như có kỳ tích.

“Dịch chuyển Càn Khôn?” Nghe thấy lời Liễu Hâm Nhã nói, Liễu Lan Yên mỉm cười, nghiêng đầu, ngay thơ hỏi, “Ngươi cảm thấy ngươi có thể dịch chuyển Càn Khôn sao? Có vẻ như ngươi đã đánh giá bản thân mình quá cao rồi.”

Giọng nói cuồng vọng khiến Liễu Hâm Nhã tức giận tròn mắt nhìn Liễu Lan Yên, giận quá hóa cười, giọng nói chói tai cùng tiếng cười lên vang vọng bên hồ: “Vây thử cho ta xem ngươi lợi hại đến đâu.”

Nói xong, đôi tay nhanh chóng giơ lên trên cao, động tác tay của nàng ta rất cổ quái, mái tóc dài đỏ ngòm, vũ điệu như rắn.

Một đám sương đỏ ngưng tụ giữa hai tay nàng ta, truyền đến tiếng động như cuồng phong gào thét.

Giống như là một cái động đen, cuồng bạo hấp thụ sức mạnh xung quanh, Bành Trăn kinh ngạc trừng to mắt, khăn trương liếc mắt nhìn Yêu Thần: Hắn có cần qua đây giúp một tay không?

Yêu Thần khẽ lắc đầu một cái nhẹ tới mức không thể nhìn thấy, trên mặt không có nửa phần lo lắng, giống như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của hắn. Dù đến Bành Trăn cũng phải sợ mất hồn mất vía.

Người khác có lẽ không biết rõ về Yêu Thần nhưng hắn đã đi theo bên cạnh Yêu Thần ngàn năm rồi, làm thủ hạ thân tín, hắn hiểu rõ nhất ý nghĩa của giờ Hối đối với Yêu Thần.

(giờ hối: 21-23h)

Huống hồ thực lực của Liễu Hâm Nhã lúc này đã vượt ra xa khỏi tưởng tượng của hắn. Mới vừa rồi chỉ giao thủ với Liễu Hâm Nhã một khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng áp lực đáng sợ kia khiến lòng hắn đến bây giờ vẫn còn sợ hãi, trong tình hình này, Liễu Lan Yên có thể làm đối thủ của Liễu Hâm Nhã sao?

Chẳng lẽ trước giờ Liễu Lan Yên vẫn che giấu thực lực, nàng còn mạnh hơn so với hắn?

Đã vượt ra khỏi cấp 9?

Cùng lúc đó, một cỗ cuồng phong đột nhiên quét qua, gió lạnh âm hàn dường như tới từ Cửu U địa phủ, rét lạnh trực tiếp xuyên thấu qua y phục xâm nhập vào trong xương, khiến Bành Trăn không kiềm chế được rung mình một cái.

Lạnh quá.

Ngẩng đầu lên, nhìn về phía Liễu Hâm Nhã, trong lòng chợt hoảng hốt.

Màn sương đỏ giữa hai tay Liễu Hâm Nhã đã có thể nhìn ra hình dáng, đó là một cái đầu, một cái đầu lâu không có máu thịt không có ngũ quan.

Hai hốc mắt dầm dề máu đang sâu kín âm hàn nhìn chằm chằm mục tiêu của nó – Liễu Lan Yên.

Miệng đầu lâu mở rộng ra, tựa như đang gặm thét, những con Âm Phong lạnh thấu xương cứ thế từ nơi đó phát ra.

Sau khi Âm Phong phát ra, đất đá vỡ vụn trong nháy mắt, ngay cả bùn đất bên trên cũng bị cạo đi một tầng.

Âm Phong lạnh lẽo thê lương giống như một lưỡi dao sắc bén, cắt gọt thành từng mảnh rất mỏng cho đến khi thứ đó biến mất.

Bởi vì Bành Trăn đứng khá xa nên không bị ảnh hưởng bởi âm phong, vậy nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận thấy cái lạnh thấu xương, cùng với cảm giác rét lạnh chính là cảm giác có lưỡi dao sắc bén cắt từng miếng thịt.

Yêu lực bên trong thân thể không cần hắn ra lệnh đã tự lưu chuyển chống lại sức ép cực lớn từ bên ngoài, vì thế hắn mới có thể chống cự loại cảm giác khó chịu kia.

Nhìn về phía Yêu Thần đang ngồi trên tảng đá lớn, dường như không thèm đếm xỉa đến mọi chuyện, ôn hòa nhã nhặn, trên gương mặt không có một chút gợn sóng, giống như tất cả mọi thứ trước mắt chẳng qua chỉ là một cuộc chơi đùa.

Cũng chỉ có mình Bành Trăn biết, tâm trạng lúc này của Yêu Thần không bình tĩnh biết bao nhiêu, Yêu Thần yêu thương Liễu Lan Yên nhiều thế nào, mỗi một chuyện hắn đều thấy rõ. Nếu có thể, hắn tin rằng Yêu Thần chắc chắn sẽ tát cho Liễu Hâm Nhã một cái, đánh cho nàng ta tan nát thành vụn phấn, cũng sẽ không để một mình Liễu Lan Yên đối mặt.

Nhưng... bây giờ Yêu Thần nào có thể làm được?

Không thể nào.

Bởi vì... bởi vì bây giờ là giờ hội... là thời điểm Yêu Thần suy yếu nhất.

Suy yếu đến mức, chỉ cần một đũa tre vài ba tuổi tới đây chém một nhát dao cũng có thể giết chết Yêu Thần.

Bành Trăn lo lắng nhìn Yêu Thần, trong con ngươi phẳng lặng tựa như mặt nước yên ả kia rớt cuộc nổi lên sóng to gió lớn nhường nào, cũng chỉ có mình Yêu Thần biết...

“Đời!” Liễu Hâm Nhã chọt mở miệng thét một tiếng.

Theo tiếng thét lớn của nàng ta, đầu lâu máu thoát ra khỏi hai tay nàng ta.

Vừa thoát khỏi hai tay Liễu Hâm Nhã, miệng đầu lâu máu mở rộng ra, hàm răng đỏ máu mở ra, tiếng gặm thét ghê rợn chọt vang lên.

Tiếng gặm thét kia giống như tiếng mở cửa lớn Địa phủ, ngàn vạn con quỷ trào ra, cái kinh thét chói tai, kêu rên đến cực hạn.

Tiếng rên rĩ đó làm cho người ta tê tâm liệt phế, làm nổi thống khổ ẩn chứa trong đáy lòng nổ tung, tâm trạng tiêu cực không thể nào kiềm giữ được nữa, giống như sóng lớn ngập trời đánh ra, chực chờ phá hủy hoàn toàn thần trí người khác.

Sắc mặt Bành Trăn đại biến, không thể ngờ được đòn tấn công của Liễu Hâm Nhã lại có thể chứa một lực lượng linh hồn lớn mạnh đến thế.

Hiện giờ, Bành Trăn thực sự cảm thấy được cảm giác thất bại rồi.

Vẫn luôn cho rằng thực lực của mình không dám nói có thể kiêu ngạo trong Yêu giới nhưng cũng đủ để xưng vương xưng bá, nhưng nào ngờ được, chỉ cần một Liễu Hâm Nhã ngày ngày hết mực tâm thường cũng đủ để hắn cảm thấy tự ti mặc cảm rồi.

Hắn thực sự nghi ngờ năng lực của bản thân mình, rốt cuộc là hắn xứng hay không xứng đứng bên cạnh Yêu Thần đây?

Đầu lâu đỏ máu lao ra, mùi máu tanh nồng đậm ập vào khoang mũi, khiến người ta nôn mửa.

Cây cối xung quanh cũng bị sức mạnh này ảnh hưởng, chúng nhanh chóng khô héo rũ xuống.

Lá xanh um tùm mịt đi sắc xanh vốn có, biến thành vàng sậm. Nhánh cây đầy nhựa sống nhanh chóng héo khô, vỏ cây nứt rạn ra, mấy tiếng rắc rắc vang lên liên tục, vô số cành gãy xuống.

Ngay cả cây to lớn dường như trong nháy mắt cũng bị hút đi toàn bộ sức sống, từ một thân cây đại thụ to cần ba người ôm mới đủ này biến thành cây khô đường kính chưa đủ nửa thước.

Cây khô héo quắt cũng không thể chịu được sức nặng của tán cây, ầm ầm sụp đổ, cành khô rơi xuống đầy đất, lá cây vàng sậm mất đi màu xanh tươi mát khế rơi trong bụi bặm, lá cây khô vàng không còn sự dẻo dai ban đầu, chỉ vừa chạm vào đã nát tan, hóa thành tro bụi, tiếc thương một sinh mệnh lại đi mất.

Lớp bùn đất vừa bị cạo lên, còn trùng ắn núp bên trong đều lộ ra ngoài, chưa kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra, rầm rầm một thoáng, trực tiếp hóa thành vật thí nghiệm, một giây sau, thân thể vỡ vụn hòa vào bùn đất, không thể phân rõ đâu là bùn đất đâu là thân xác khô héo.

“Liễu Lan Yên, có được sủng ái của Tôn chủ đại nhân là vinh hạnh lớn nhất đồng thời cũng chính là bi ai lớn nhất trong cuộc đời ngươi. Yên tâm, ta sẽ không để ngươi chết, ngươi sẽ trở thành con rối tốt nhất để kiểm chế Tôn chủ đại nhân.” Liễu Hâm Nhã thông thả ung dung nói xong, từng chữ từng chữ nói ra giống như nọc độc của rắn độc vậy, không hề có chút nhân tính nào đã quyết định số mạng sau này của Liễu Lan Yên.

Đối mặt với đầu lâu máu gào thét, tiếng vạn quỷ kêu khóc bên tai, khỏe môi Liễu Lan Yên chậm rãi cong lên, lộ ra nụ cười điềm tĩnh.

Đó là nụ cười như thế nào ư?

Thanh nhã như thế, mỹ lệ như vậy, giống như sinh mệnh tinh khiết nhất vừa mới chào đời, ra nhập thế giới này, lại giống như ánh bình minh đầu tiên chiếu xuống khi mặt trời mới mọc ở phương đông.

Sạch sẽ mà thuần khiết, có thể tẩy rửa hết thảy tội ác, xua tan tất cả hắc ám.

“Liễu Hâm Nhã, nếu Ma giới cũng giống như ngươi, vậy ta đành phải một thân một mình đập bằng Ma giới, khiến cho nó biến mất dưới bầu trời này!”

Lời nói cuồng vọng, khí thế bá đạo, lại có một chút kiêu căng ngoại trừ ta còn ai trong thiên hạ chúng sinh này.

Liễu Hâm Nhã giậm đến nghiêng răng, vừa muốn mở miệng phản bác, đột nhiên phát hiện cử động của Liễu Lan Yên.

Tay trái nâng lên, giờ thẳng lên, khẽ cảm vào hư không.

Tư thế này, sao lại quái dị như vậy?

Liễu Hâm Nhã cau mày suy nghĩ, đột nhiên cảnh tượng kì quái xảy ra, vượt quá khả năng nhận biết của nàng ta, phôi bay mọi nghi vấn trong lòng nàng ta, khiến nàng ta chỉ có thể mở to mắt nhìn chăm chăm.

Trong không khí lóe lên tia sáng, từ bốn phương tám hướng dần hiện ra vô số điểm sáng, hội tụ trên không trung, nhanh chóng bay tới, cùng bay về một hướng, chính là bàn tay trái của Liễu Lan Yên.

Nhanh chóng hội tụ, ngưng kết, tạo thành một trường cung lấp lánh tia sáng.

Thứ này hoàn toàn do sức mạnh không biết tên ngưng tụ mà thành, toàn thân sáng ngời, giống như được làm từ thủy tinh.

Từ trong lòng bàn tay Liễu Lan Yên lộ ra hai cánh cung hình giọt nước, bên trên có khắc hoa văn cổ hình vân mây, thoáng nhìn qua giống như chúng được những người thợ có thủ nghệ điêu khắc giỏi gianh nhất trên đời tạo thành.

Bánh Trần chú ý nhìn kĩ, ngay sau đó chợt kinh ngạc há to miệng, cái đó chẳng phải vân mây, đó chính là một loại phù chú cổ xưa, một loại phù chú đã thất truyền mấy ngàn năm nay, chỉ đến những di tích cổ xưa hần mới có thể nhìn thấy những phù chú cổ xưa này.

Tại sao lại có thể như vậy?

Tại sao trên cánh cung của Liễu Lan Yên lại xuất hiện phù chú thất truyền mấy ngàn năm?

Tại sao?

Đúng lúc đó, trường cung đã thành hình.

Bàn tay phải của Liễu Lan Yên khẽ phẩy, vốn là một trường cung không dây, nhưng nay chợt hiện lên một dây cung tinh tế, dưới ánh trắng lóe ra tia sáng tuyệt đẹp, tựa như được chế tạo từ tơ bạc, tuy mỏng manh nhưng không một ai có thể khinh thường sức mạnh của nó.

Ánh sáng lại một lần nữa tập hợp, tụ lại ở giữa cánh cung và dây cung, ánh sáng rực rỡ tỏa ra, toàn thân sáng ngời, mũi tên dài óng ánh trong suốt giống như được ngọc chạm trở hiện lên ở đó.

Liễu Lan Yên cầm cung tên tinh xảo đặc biệt trong tay đứng ở nơi đó, mũi tên tập hợp ánh trắng sáng ngời dường như trở thành thứ ánh sáng thần thánh mỹ lệ.

Tay áo tung bay, khẽ đung đưa trong đêm tối, cả người giống như Cửu Thiên Huyền Nữ, ngạo nghễ đứng bên hồ Vô Ưu.

Sau lưng là mặt hồ sóng gợn lăn tăn, lấp lánh tia sáng, giống như được bạc phủ kín, tựa như ảo mộng.

Người nàng hơi cong, không có bất kì động tác dư thừa nào, lại làm cho người ta có một loại xúc động muốn sùng kính quỳ bái.

Nàng đứng ở đó, tay cầm cung tên, cả người tỏa ra một ánh sáng thần thánh rực rỡ.

Nếu vừa rồi Liễu Hâm Nhã còn cảm thấy lời Liễu Lan Yên nói ra đơn thuần là mạnh miệng, là những lời cuồng vọng không hề trải qua suy nghĩ, thì hiện giờ, giờ này khắc này, nàng hoàn toàn tin vào lời Liễu Lan Yên nói.

Câu nói kia tuyệt đối không phải cuồng ngôn.

Nếu nàng ấy muốn san bằng Ma giới, nhất định là có thể làm được.

Bởi vì cung tên xinh đẹp kia, vừa tinh xảo vừa đặc biệt, tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ hàm chứa một sức mạnh kinh khủng khiến lòng nàng run sợ.

Đầu mũi tên chĩa thẳng vào nàng, tuy cách nàng một khoảng khá xa nhưng vẫn khiến nàng cảm nhận được sát khí kinh hoàng.

Đó là một loại sức mạnh không cách nào nghịch chuyển, không cách nào chống đỡ.

Liễu Hâm Nhã có một cảm giác, chính là có trốn cũng không thoát.

Cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ cảm thấy vô lực đến vậy, kể từ sau khi đi theo chủ nhân, nàng chưa bao giờ xuất hiện cảm giác này. Vì sao hôm nay, đối mặt với Liễu Lan Yên lại khiến nàng cảm thấy tuyệt vọng đến vậy?

Đầu lâu máu gào thét xông về phía Liễu Lan Yên, từng nơi mà nó đi qua, bùn đất ướt át hoàn toàn hóa thành cát, cây cối khô kiệt đỏ sụp xuống, cỏ xanh hóa thành bụi bặm, đá rắn hóa thành bột phấn.

Nhưng mục tiêu của nó, Liễu Lan Yên vẫn khí định thần nhân nhìn, nhìn ác ma cuồng loạn như lao ra từ địa phủ bay hướng về phía nàng.

Sau đó Liễu Lan Yên cười, như đóa hoa đầu cành nở rộ ngày xuân, đẹp đến rung động lòng người.

Ngón tay nhẹ nhàng buông ra, mũi tên phủ kín ánh sáng xé rách không khí, lao thẳng về phía đầu lâu máu.

Đầu lâu máu hung hãn dường như cũng cảm nhận được sức mạnh kinh khủng đến từ mũi tên, đang vọt tới trước chợt dừng lại, chần chờ một chút mới tiếp tục xông về phía trước.

Như để có thêm can đảm, đầu lâu máu mở to miệng nỗ lực gặm thét một tiếng chói tai, sức mạnh đột nhiên tăng lên nhiều, sức mạnh tăng lên gấp đôi so với vừa rồi.

Rít lên một tiếng, khiến khí huyết trong ngực Bành Trăn sôi trào, trong đầu chỉ hiện lên hai chữ : quá mạnh.

Ý niệm này còn chưa tan đi, mũi tên dài óng ánh trong suốt đã chọc thủng một lỗ trên đầu lâu đỏ.

Máu tươi tanh hôi nồng nặc nhanh chóng phun ra, chảy tràn khắp đầu lâu, tựa như muốn ngăn cản sức mạnh của mũi tên.

Nhưng, đáng tiếc là một chút tác dụng cũng không có.

Tên dài xuyên qua, không hề dừng lại, thậm chí cũng không có chút trở ngại nào.

Cứ như vậy xuyên thẳng qua mi tâm đầu lâu, rồi tiếp tục đâm về phía Liễu Hâm Nhã.

Phập một tiếng, mũi tên ánh sáng đâm vào cơ thể, trực tiếp xuyên thấu qua cơ thể Liễu Hâm Nhã, tốc độ qua nhanh, ngay cả tơ máu cũng không bị nhiễm lấy một chút.

Sau khi mũi tên dài xuyên qua cơ thể Liễu Hâm Nhã, thế công mạnh mẽ chợt ngừng lại, hóa thành một chùm sáng tản ra không trung, chiếu sáng cả một vùng.

Ai nấy đều thấy được, sức mạnh của mũi tên này không hề tiêu tán sau khi công kích mà vì Liễu Lan Yên khống chế không cho nó tiếp tục đâm nữa, sẽ không làm những thứ khác tổn thương.

Nhưng đối với lực khống chế mũi tên dài này cũng đủ để Bành Trăn hít sâu một hơi.

Đây không phải một chữ “mạnh” có thể hình dung.

Là tu vi cao thâm cỡ nào mới có đủ sức khống chế sức mạnh kinh khủng đó thu phóng một cách tự nhiên đến vậy?

Bành Trăn kinh hãi nghiêng đầu, nhìn Liễu Lan Yên mờ ảo bồng bềnh như cửu thiên tiên tử, ở trong lòng cố gắng suy nghĩ, sau đó hoảng sợ phát hiện, hẳn không thể nào đánh giá được sức mạnh thật sự của Liễu Lan Yên.

Đến tận giờ phút này, một tiếng “bộp” vang lên mới kéo lại thần trí Bành Trăn, hẳn quay đầu nhìn sang, đầu lâu máu tan vỡ trong nháy mắt, hóa thành một đám mưa máu tiêu tán trong không trung, bị gió đêm thổi tan, một chút dấu vết cũng không tồn tại.

Cùng thời khắc đó, máu từ ngực Liễu Hâm Nhã phun ra, thân thể nàng ta lao đảo lùi về phía sau, cho đến khi đụng phải một cây đại thụ mới dừng lại.

Máu tươi đỏ thấm chảy xuống, nhuộm đỏ quần áo nàng ta, trái ngược hoàn toàn với sắc mặt trắng bệch của nàng ta.

Điều này không quan trọng, quan trọng nhất là, vẻ khiếp sợ trên mặt Liễu Hâm Nhã, đã vượt ra xa khỏi phạm vi chịu đựng của nàng ta, khiến nàng ta không hề cảm thấy thương thể trên người, vẫn mãi đắm chìm trong sức mạnh kinh khủng của Liễu Lan Yên.

Tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi Bành Trăn hay Liễu Hâm Nhã đều không kịp phản ứng.

Liễu Lan Yên cảm trường cung trong tay hơi cau mày, nhìn về mặt nàng, hiển nhiên không quá hài lòng với mũi tên vừa rồi.

Gió, nhẹ nhàng thổi qua, thổi lá khô trên đất, phát ra tiếng kêu xào xạc, nhưng không hề truyền đến tiếng người nói chuyện.

ở bên hồ tồn tại một loại cảm giác hít thở không thông, giống như trời đất đông cứng lại, không thể nào hít thở được.

Thời gian, giờ này khắc này dường như đã dừng lại...

Thật lâu, thật lâu...

“Người là ai...” Tiếng nói rất nhỏ, dường như nỉ non, lại giống như chất vấn, mang theo một phần hoảng sợ, một phần nghi ngờ nhưng nhiều hơn là mê mang, “Rốt cuộc người là ai?” Liễu Hâm Nhã trừng mắt, nhìn chòng chọc vào Liễu Lan Yên, muốn nhìn rõ ràng, thật rõ xem người trước mắt này là ai.

Đây là Liễu Lan Yên nàng quen thuộc sao?

Là người không có lấy nửa điểm yêu lực, nữ nhân ngu ngốc đó sao?

Ngực phập phồng dồn dập, hô hấp quá nhanh ảnh hưởng đến vết thương trên ngực nàng, sau đó là con ho khan kịch liệt, từng ngụm máu tươi tràn ra sau mỗi lần ho, vấy trên ngực hoàn toàn ánh lên màu máu đỏ chói mắt.

Tất cả nghi ngờ chỉ sau một giây đều biến thành khiếp sợ, bởi một lời Liễu Lan Yên nói ra khiến nàng hết sức kinh hãi, không nói nhiều, rất đơn giản nhưng lại làm cho Liễu Hâm Nhã cảm thấy như sấm sét giữa trời quang trực tiếp bổ thẳng xuống đầu nàng, khiến trái tim nàng ngừng đập, khiến mặt nàng vỡ tan.

“Hộ Nguyên Tinh.” Liễu Lan Yên nhẹ nhàng cong khóe môi, hé ra nụ cười mỉm tuyệt mỹ, trong mắt như có ánh sao lóe lên, trong nháy mắt truyền đến cảm giác sáng ngời tuyệt đẹp.

Không phải nghi ngờ, mà là khẳng định, vô cùng khẳng định nói ra bí mật trên người Liễu Hâm Nhã.

Hộ Nguyên Tinh?

Vừa nghe đến cái tên này, Bành Trăn hít sâu một hơi, đó chẳng phải là tuyệt thế trân bảo cực kì hiếm thấy được Ma giới luyện chế sao?

Hộ Nguyên Tinh được sử dụng để bảo vệ nguyên hồn, giảm tổn thương đến mức thấp nhất.

Nhưng đây là thứ đồ mà không phải vương công quý tộc bình thường có thể có, mấy viên Hộ Nguyên Tinh cực kì hiếm có này đương nhiên là ở trong tay nhân vật số một số hai ở ma giới rồi.

Chỉ bằng thân phận của phu quân chiến tướng của Liễu Hâm Nhã, tuyệt đối không có tư cách có.

Liễu Hâm Nhã có được một viên Hộ Nguyên Tinh đã khiến Bành Trăn rất kinh ngạc rồi nhưng khiến hắn kinh ngạc hơn chính là Liễu Lan Yên chỉ bằng một câu đã nói toạc ra.

Hộ Nguyên Tinh cực kì bí ẩn, muốn biết về nó, không phải chỉ có mình kinh nghiệm hoặc chỉ có mình sức mạnh cao cường là có thể làm được.

“Khó trách ngươi lại không chết.” Liễu Lan Yên nhẹ nhàng băng qua nói xong, khẽ nghiêng đầu, cười nhạt, nụ cười nhạt này mang cho người ta cảm giác tinh nghịch, giống như đang nói mấy chuyện nhẹ nhàng về vấn đề thời tiết vậy.

“Ngươi là ai?” Liễu Hâm Nhã chất vấn.

Nàng có thể khẳng định chắc chắn, người này tuyệt đối không phải là Liễu Lan Yên, hay nói cách khác, không phải Liễu Lan Yên nàng biết từ trước tới nay.

Hộ Nguyên Tinh, đừng nói là một cô ngốc, cho dù là phụ thân của nàng – Liễu Tấn Lợi cũng không thể gặp qua đã biết.

Liễu Lan Yên lại có thể dễ dàng nói ra, một câu nói đã bóc trần bí mật của nàng.

“Ta đương nhiên là Liễu Lan Yên.” Liễu Lan cười, đôi mắt cong cong, ý vị sâu xa nói một câu, một câu cảm thán chứ khó có thể coi là câu nói, “Đôi mắt cuối cùng cũng chỉ nhìn thấy về bề ngoài mà thôi.”

Đây không phải là ám chỉ rõ ràng nàng mù sao?

Liễu Hâm Nhã tức đến xanh mét mặt mày, cả người run run, vết thương trên ngực càng truyền đến đau đớn.

“Đúng vậy, một kẻ phạm phu tục tử như ta cũng chỉ có thể nhìn thấy về bề ngoài thôi, làm sao so sánh với Tôn chủ đại nhân được? Liếc mắt cái là thấy được bản lĩnh của Lan Yên muội muội, không trách được lại sùng ái ngươi như thế.”

Con ngươi Liễu Hâm Nhã khẽ chuyển, chịu đựng đau đớn, khích bác ly gián.

“Lan Yên muội muội, muội thành bia đỡ đạn, đến bây giờ lại phải tự lộ thực lực đối địch. Lần mua bán này, Tôn chủ đại nhân kiếm lời lớn rồi.” Liễu Hâm Nhã nỗ lực châm chọc, nàng đang muốn đá kích Liễu Lan Yên.

Khi đối thủ ở vào lúc mạnh nhất, muốn chiến thắng đối thủ, quan trọng nhất là phải tìm được điểm yếu trong tâm lý để đá kích đối thủ.

Đối thủ có điều vướng bận trong lòng bị vạch trần mới dễ đối phó nhất, lý thuyết này là một phương pháp cực tốt. Nhưng đáng tiếc, Liễu Hâm Nhã đã dùng nhầm đối tượng rồi.

Liễu Lan Yên làm sao có thể là người chỉ vì vài ba lời khích bác mà trở nên tùy tiện được?

Nghe xong lời Liễu Hâm Nhã nói, Liễu Lan Yên nở nụ cười, môi đỏ mọng khẽ mở đáp: “Dù có bị lợi dụng, ta đây cũng cam tâm tình nguyện, ngươi có vấn đề gì sao?”

Nói xong, ánh sáng lại một lần nữa hiện lên, mũi tên ánh sáng lại một lần nữa xuất hiện trên trường cung tinh xảo. Lần mũi tên này xuất hiện, Bành Trần cảm thấy có một sự khác biệt lớn với mũi tên vừa rồi.

Linh khí thiên địa nhanh chóng khởi động, tựa như một con sóng thần đánh úp tới nơi này, linh khí thiên địa nhiễm bẩn hoặc đã bị tôi luyện đều tránh ra ngoài, chỉ có những linh khí thuần túy ào tới.

Giống như nước xoáy cuộn trào, mà trung tâm xoáy nước chính là cung tên ánh sáng chói mắt này.

Ánh sáng nhiều màu tản ra, ánh sáng rực rỡ bao phủ cả người Liễu Lan Yên, khiến nàng giống như nữ thần ánh sáng vậy, thánh khiết mà cao quý, thần thánh, bất khả xâm phạm.

Sắc mặt Liễu Hâm Nhã đại biến, không dám coi thường nữa, trong miệng nhanh chóng niệm chú, một chùm ánh sáng màu đỏ rực nổi lên từ ngực nàng ta, là một khối tinh thạch nho nhỏ, rất mỏng, gần như trong suốt.

Tinh thạch rất mỏng rất nhỏ đó có cảm giác như vừa chạm vào đã vỡ nhưng sau khi nó nổi lên, trên mặt Liễu Hâm Nhã lộ ra nụ cười yên tâm, giống như đó chính là tấm lá chắn bảo vệ tốt nhất của nàng ta.

Khối tinh thạch màu đỏ nho nhỏ gần như trong suốt kia theo chú niệm trong miệng Liễu Hâm Nhã nhanh chóng lớn lên, lập tức biến thành hình dáng to lớn Liễu Hâm Nhã mong chờ, giống như

Vỡ, vỡ...

Tại sao?

Tại sao Hộ Nguyên Tinh lại vỡ?

Hoảng hoảng hốt hốt, Liễu Hâm Nhã giống như nghe thấy âm thanh gì đó, từng chữ từng chữ một truyền vào trong tai nàng, kéo thần trí đã thoát ly trở về thân thể nàng ta.

“Lực phản kích là cái gì?” Giọng nói Liễu Lan Yên vừa trong trẻo lại ngây thơ, giống như một học trò ngoan đang hỏi một vấn đề chưa hiểu rõ.

Nhưng mà vấn đề này của nàng, hình như lực tổn thương có hơi bị lớn một chút, trực tiếp khiến Liễu Hâm Nhã há miệng, một ngụm máu tươi phun ra ngoài, trong nháy mắt khuôn mặt nhiễm máu đỏ tươi biến thành cuồng loạn.

Chân mềm nhũn, trượt xuống khỏi thân cây khô một chút, hai tay vô lực cố nắm lấy vỏ cây xù xì mới không đến nỗi trượt ngã trên đất.

Bước chân chạy đến của Bành Trần chợt ngừng lại, ảm ức đứng yên một chỗ, hình như, giống như, chính là, không cần hẳn “Giúp một tay”.

Nghiêm túc quan sát Liễu Lan Yên, hần sâu sắc cảm nhận được Liễu Lan Yên tuyệt đối là người xứng nhất sống vai bên người Tôn chủ.

Một mũi tên trực tiếp phá nát Hộ Nguyên Tinh, chưa kể đến lực phản hồi được thêm vào từ Hộ Nguyên Tinh, ngay cả lực phòng hộ cực đại nguyên bản cũng biến mất không còn gì nữa.

Dưới tình huống như vậy, Liễu Lan Yên “bất ngờ sùng sốt” hỏi một câu thật ngây thơ trong sáng: lực phản kích là cái gì... cái này, hai chữ “vô sĩ” cũng không đủ để miêu tả mất rồi.

Im lặng!

Im lặng thật lâu!

Đến lúc này đứng ở nơi này Bành Trần mới cảm giác được cũng có lúc Tôn chủ thật sự vô lực.

Vẫn cho rằng, trên đời chỉ có chủ nhân Yêu Giới chi thần của hắn mới có thể khiến hắn mờ mịt luống cuống như vậy. Nhưng giờ hắn đã biết, thì ra trên đời vẫn có người có thể xứng đôi đến vậy với chủ nhân của hắn, hơn nữa trình độ vô sỉ phúc hắc cũng không hề kém.

Bành Trần hít một hơi thật sâu, cố gắng bình phục tâm tình “kích động” của mình.

Từ cực hạn căng thẳng vừa rồi biến thành cực độ im lặng của bây giờ, loại chênh lệch quá lớn này có thể so với mức nước của con sông so với mặt biển, khiến cho hắn quá mức lao lực mệt mỏi.

Rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ tại sao Tôn chủ lại đối xử với Liễu lan Yên đặc biệt như vậy, nàng, tuyệt đối có tư cách này.

“Tại sao, tại sao có thể?” Liễu Hâm Nhã từ trong nhục nhã giấu cọt phục hồi lại tinh thần, kinh ngạc nhìn Liễu Lan Yên chăm chăm, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng.

Nàng không hiểu, nàng không giải thích được, nàng không tài nào nghĩ ra được.

Tại sao sức mạnh ngưng tụ trong mũi tên của Liễu Lan Yên lại có thể bắn thủng trâu bão trong trâu bão Hộ Nguyên Tinh có lực phòng hộ cực mạnh?

Tại sao?

Là vì sao?

Chẳng lẽ, mũi tên vừa rồi Liễu Lan Yên bắn ra không phải do ngưng tụ từ sức mạnh mà là một thần binh lợi khí còn lợi hại hơn cả Vô Trần kiếm sao?

“Người lấy mũi tên từ đâu ra?” Liễu Hâm Nhã lớn tiếng chất vấn, nàng không cam lòng, kế hoạch đã quá hoàn hảo, tại sao lại xuất hiện chướng ngại vật ở đây?

Người nào có thể trở thành chướng ngại vật nàng cũng không kinh ngạc, cũng có thể tiếp nhận, duy chỉ có Liễu Lan Yên là không thể.

Liễu Lan Yên cười, chậm rãi lắc đầu với Liễu Hâm Nhã: “Liễu Hâm Nhã, chẳng lẽ ngươi đã quên mất ngày đó tại tiệc cưới của muội muội ngươi, ta đã nhảy một điệu múa sao?”

“Múa?” Liễu Hâm Nhã không hiểu nhìn Liễu Lan Yên, không hiểu vì sao đề tài lại chuyển tới đây.

Liếc mắt thấy bộ dáng nghiêm trang của Liễu Lan Yên, Liễu Hâm Nhã cẩn thận suy tư, nhớ lại tình cảnh ngày đó.

Bỗng nhiên, trong lòng chấn động, nàng nghĩ tới một vấn đề mấu chốt – nước.

Lần đó đặt mình trong đám mây nước, chẳng lẽ... đó không phải là do Yên Thần truyền sức mạnh cho Liễu Lan Yên mà chính là sức mạnh vốn có của Liễu Lan Yên sao?

“Nước... lại là nước...” Liễu Hâm Nhã nhìn cung tên ánh sáng trong tay Liễu Lan Yên, chẳng lẽ đây đều do nước hội tụ mà thành?

“Hừ, làm sao có thể? Nước làm sao lại có sức mạnh lớn đến như vậy?” Liễu Hâm Nhã rõ ràng không tin, “Liễu Lan Yên, đã đến nước này, ngươi có cần thiết giấu diếm nguồn gốc sức mạnh của mình không?”

Liễu Lan Yên thất vọng lắc đầu, thờ dãi: “Chính mình không có cách nào dùng, cũng đừng cho rằng người khác không thể sử dụng.”

Nói xong, ánh sáng từ trong rừng cây, từ trên mặt đất, từ từ dâng lên, nhanh chóng bay về phía Liễu Lan Yên.

Mũi tên ánh sáng lại hiện lên một lần nữa.

Liễu Hâm Nhã nhận thấy được mũi tên, theo bản năng co rúm về phía sau, mũi tên có thể bắn nát cả Hộ Nguyên Tinh, làm sao có thể không khiến nàng sợ hãi đây?

Lần này Liễu Hâm Nhã đã thông minh hơn, khi mũi tên xuất hiện, nàng ta thả lỏng sức mạnh của mình, tỉ mỉ cảm thụ, sau đó, sự thực thật khó có thể tiếp nhận.

Đúng là nước.

Nước, sức mạnh tự nhiên nhất nguyên bản nhất nuôi dưỡng sự sống, yêu hay ma có sức mạnh đạt tới một trình độ nhất định sẽ cảm nhận được.

Cho nên Liễu Hâm Nhã hiểu được một sự thật --- Liễu Lan Yên không lừa nàng.

Nếu không phải thứ Liễu Lan Yên nắm trong tay còn vượt qua sức mạnh của cả Vô Trần kiếm, vậy, đáp án chỉ có một.

Đáp án này cũng là thứ Liễu Hâm Nhã không thể chối cãi, đáp án đang sợ không cách nào... tiếp nhận.

Có thể phá vỡ Hộ Nguyên Tinh không phải do mũi tên mà là sức mạnh của Liễu Lan Yên.

Sức mạnh của Liễu Lan Yên!

Làm sao có thể?

Sức mạnh của nàng rốt cuộc đến bao nhiêu?

Cấp 9?

Không đúng.

Chắc chắn đã vượt xa khỏi cấp 9.

Đã đạt đến một tầm cao mới, vượt qua sức mạnh thế tục có thể đánh giá.

“Liễu Lan Yên, người đã có sức mạnh lớn đến vậy, vì sao lúc song thân người thua trận mà chết, người không đi cứu bọn họ?” Con người Liễu Hâm Nhã khẽ chuyển, lập tức nghĩ ra lời chất vấn ác độc.

Nhiều loạn tinh thần người khác, chính là tài của nàng.

Ánh sáng đương ngưng tụ đột nhiên ngừng lại, tinh thần Liễu Lan Yên bị nhiễu loạn, sức mạnh ngưng tụ chỉ dừng lại một chút cũng đủ có cơ hội rồi.

Liễu Hâm Nhã hét lớn một tiếng, đôi tay nhanh chóng vươn lên, trên trán thoáng hiện lên Ma Văn đỏ rực, giống như những đường máu dính chặt lên trên.

Sức mạnh đỏ rực đột nhiên phát ra, đâm thẳng về phía Liễu Lan Yên, một kích này ngưng tụ toàn bộ sức mạnh của Liễu Hâm Nhã, bởi vì một lượng yêu lực quá lớn bị rút ra, Liễu Hâm Nhã nôn ra mấy ngụm máu tươi, vết thương trên người càng chảy thêm nhiều máu.

Khóe môi chảy máu tươi, Liễu Hâm Nhã cười to đến chói tai: “Liễu Lan Yên, đi chết đi!”

Sức mạnh cuồng bạo giống như vạn vạn đá lớn trên núi cao vạn trượng ầm ầm lăn xuống, mang theo khí thế khiến người khác hít thở không thông.

Bành Trăn đứng cách Liễu Lan Yên không xa cũng bị khí thế mãnh liệt này quét ngã xuống đất, lăn mấy vòng mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

Bên môi rịn ra dòng máu đỏ tươi, do bị chấn thương nội tạng.

Cuồng phong thổi mái tóc dài của Liễu Lan Yên bay lên, lững lờ trong không trung, tay áo tung bay phát phới trong gió.

Cặp mắt Liễu Lan Yên khẽ híp lại, khóe môi khẽ nhếch, đôi tay vững vàng cầm mũi tên, hoàn toàn không đếm xỉa tới sức mạnh của Liễu Hâm Nhã, đợi đến thời cơ tốt nhất, ngón tay phải buông ra, mũi tên bắn thẳng ra, lưu lại trên không trung một vệt sáng chói lọi, kéo thành một đường thẳng tuyệt đẹp.

Ầm một tiếng, như tiếng sấm nổ lớn, lại giống như từ dưới đất phát ra, rung chuyển cả một vùng.

Một mũi tên bắn ra, ánh sáng rực rỡ chói mắt, nhật nguyệt thất sắc.

Sức mạnh đỏ máu cũng bị mũi tên phá vỡ hoàn toàn, giống như hoa tuyết gặp liệt hỏa, biến mất vô hình trong nháy mắt.

Tro mắt nhìn ánh sáng ngưng tụ, một mũi tên tràn đầy ánh sáng một lần nữa xuất hiện trên cung tên, đầu mũi tên sắc nhọn hướng về phía nàng, lóe ra thứ ánh sáng lạnh lẽo, bên tai truyền đến giọng nói lười nhác của Liễu Lan Yên: “Liễu Hâm Nhã, tôi nay nhất định người sẽ thất bại!”

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Ai Ai Cũng Biết

Ngón tay buông lỏng, tên như bay bắn ra.

Liễu Hâm Nhã tro mắt nhìn đầu mũi tên sắc bén lóe lên ánh lạnh lạnh lẽo này hướng thẳng mặt nàng mà bay đến, trong nháy mắt, khí thế cường đại khóa chặt thân hình nàng lại, không phải là không muốn động, mà nàng căn bản là không nhúc nhích được.

Tay chân đã không nghe theo chỉ huy của nàng, nàng đang không ngừng truyền đạt ý nghĩ của nàng, né tránh, né tránh.

Đáng tiếc, thân thể bị lực lượng của mũi tên khóa lại, đừng nói di động trốn ra, mà ngay cả động đậy ngón tay một chút cũng làm không được.

Hoảng sợ nhìn chằm chằm mũi tên đoạt mệnh bay thẳng tới, Liễu Hâm Nhã liều mạng thúc giục lực lượng bên trong người, muốn dùng sức mạnh của mình kháng một kích này.

Chỉ là, Liễu Hâm Nhã hình như đã quên mất một điều, đó là ngay cả Hộ Nguyên Tinh cũng không thể ngăn cản mũi tên của Liễu Lan Yên, vậy thì sức mạnh của nàng làm sao có thể vượt qua Hộ Nguyên Tinh?

Tất cả sức mạnh toàn bộ đều trong nháy mắt tuôn ra, ngưng tụ vào cùng một chỗ, chắn trước đầu mũi tên đó.

Không thể không thừa nhận, sức mạnh của Liễu Hâm Nhã thật sự rất lợi hại, nếu là ở những chỗ khác, đối thủ khác thì tuyệt đối có thể tiểu ngạo toàn trường.

Chỉ là, thật bất hạnh, hôm nay người mà nàng gặp phải lại là Liễu Lan Yên, là Liễu Lan Yên thực lực khó lường.

Đừng nói là Liễu Hâm Nhã, cho dù là Yêu Thần sợ rằng cũng không có biện pháp nói được chuẩn xác thực lực của Liễu Lan Yên là như thế nào.

Cho nên, Liễu Hâm Nhã ngưng tụ toàn bộ sức mạnh ngăn cản, căn bản là giống như trò chơi của con nít, ngay cả tốc độ mũi tên bay tới cũng không thể làm chậm lại một chút, trực tiếp xuyên thấu mà qua, đâm vào trên vai của nàng.

Liễu Hâm Nhã vẫn luôn dựa lưng vào cây đại thụ, thế nhưng sức mạnh của mũi tên quá mạnh mẽ, một tiếng phập trầm đục vang lên, đại thụ sau lưng Liễu Hâm Nhã đứt ngang, đồng thời mang theo Liễu Hâm Nhã thẳng tắp bay rớt ra ngoài.

Liên tiếp đụng ngã ba bốn cây đại thụ mới ngưng được thế đi, rồi nặng nề té xuống đất.

Bánh Trăn hơi dời ánh mắt đi, mặt lộ vẻ tiêu điều lạnh lẽo, quá thảm.

Coi như một mũi tên kia của Liễu Lan Yên không có bắn chết Liễu Hâm Nhã, thì đoạn đường vừa bay vừa đụng này, lực phủ ngũ tạng của Liễu Hâm Nhã không nát hết thì cũng là trọng thương.

Bị liên tiếp va chạm, không bằng bị một mũi tên bắn chết còn thoải mái hơn một chút.

Nghĩ tới đây, mặt Bánh Trăn đột nhiên cứng đờ, một hồi lâu mới gian nan nuốt nước miếng một cái, trong đầu của hắn toát ra một ý nghĩ làm cho hắn rợn cả tóc gáy.

Tất cả những điều này, không phải là Liễu Lan Yên cố ý chứ?

Nhìn Liễu Hâm Nhã té xuống đất, không nhúc nhích nằm ở đó, tay trái Liễu Lan Yên khẽ nhếch, thanh Trường Cung Quang Hoa tinh sảo lập tức tan ra thành vô số điểm sáng, biến mất vào trong trời đất.

Đôi tay nhẹ rũ xuống, đứng lặng im trong gió đêm, tóc dài khẽ tung bay, tay áo lác nhẹ, cả người ấy yên tĩnh lạ thường, giống như tiên nữ đứng giữa cầu, lặng lẽ ngưng mắt nhìn trần thế ồn ào náo động, không tham gia vào đó.

Lúc này cả người Liễu Lan Yên an bình lạ, làm cho người ta có một loại cảm giác yên bình, giống như một dòng suối trong vắt chậm rãi chảy xuôi dưới ánh trăng, trong suốt mà yên tĩnh.

Nếu không phải là đã nhìn tất cả từ đầu tới đuôi, đánh chết Bánh Trăn hắn cũng sẽ không tin Liễu Lan Yên khí thế như lửa vừa rồi và nữ tử yên tĩnh như ánh trăng bây giờ là cùng một người.

"Tiếp theo phải làm sao bây giờ?" Giọng nói tràn đầy hoang mang vang lên khiến cho Bánh Trăn không phản ứng kịp, ý tứ từng chữ hắn đều hiểu, những lời này hắn cũng hiểu, nhưng mà là từ trong miệng Liễu Lan Yên nói ra, hắn lại không hiểu.

Ngây ngốc nhìn Liễu Lan Yên, căn bản không biết phải trả lời như thế nào.

"Lan Yên." Người từ đầu đến cuối vẫn đứng ở bên cạnh xem trò vui- Yêu Thần rốt cuộc mở miệng lên tiếng, ôn hòa gọi Liễu Lan Yên.

Nghe được tiếng Yêu Thần, Liễu Lan Yên quay đầu lại, hướng về phía Yêu Thần trong trẻo cười một tiếng, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Yêu Thần.

Yêu Thần duỗi tay ra, kéo Liễu Lan Yên đến ngồi vào trên tảng đá lớn, móc khăn ra, giúp Liễu Lan Yên lau mồ hôi lấm tấm trên trán.

Sức mạnh vừa rồi, Liễu Lan Yên cũng không như người khác thấy vậy liền nhẹ nhõm.

Tinh linh nước, sức mạnh chỉ cần qua cấp ba là có thể triệu hoán ra, dĩ nhiên, có thể sử dụng tinh linh nước xuất thần nhập hóa như thế cũng không hẳn chỉ là do một mình sức mạnh của tinh linh nước.

Hoàn toàn là Liễu Lan Yên dùng thực lực của mình để công kích.

Rất dễ nhận thấy, công kích như vậy đối với Liễu Lan Yên mà nói, vẫn còn có chút miễn cưỡng.

"Một không." Lau đi mồ hôi lấm tấm trên trán của Liễu Lan Yên, Yêu Thần cung chiêu ngưng mắt nhìn Liễu Lan Yên, hỏi khẽ.

"Ừ." Liễu Lan Yên gật đầu một cái, duỗi ngón tay ra chỉ vào bóng dáng xa xa, "Nàng khi dễ người."

Bánh Trăn theo hướng ngón tay trắng nõn của Liễu Lan Yên nhìn qua thì thấy được Liễu Hâm Nhã đang nằm sát xuống đất, nhìn thân thể Liễu Hâm Nhã bị thương nặng hơi run lên, trong lòng Bánh Trăn cũng theo đó run lên.

Liễu Hâm Nhã là vì thương thế quá nặng hay là vì vừa nghe được Liễu Lan Yên "Tổ cáo" mà chộp co quắp vài cái?

"Ừ, nàng khi dễ người." Đối với tất cả những gì Liễu Lan Yên nói, Yêu Thần sẽ không khi nào phản bác, thuận theo nàng tuyệt đối là tư tưởng chủ yếu của Yêu Thần.

Về phần, sau khi người nào đó nghe được đối thoại của hai người bọn họ xong có học máu hay không, tự làm cho mình đau càng thêm đau thì cũng không liên quan tới bọn họ.

Mình không thể tự chủ thì cũng đừng trách người khác, đúng không?

"Liễu Lan Yên, bình thường ngươi là dùng bộ dáng ngây thơ này để che dấu bản chất ác ma của ngươi sao?" Liễu Hâm Nhã dùng cánh tay chống ngời lên, từ từ dựa ngời vào cây khô đứt rời bên cạnh.

Chỉ nói có một câu ngắn ngủn mà cũng làm cho nàng tức giận thờ hồn hèn, có thể thấy được, thương thế của nàng nghiêm trọng đến mức nào.

Đối mặt với Liễu Hâm Nhã chất vấn, Liễu Lan Yên hơi nghiêng đầu, vô tội hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ ta nói sai sao? Ngươi không có khi dễ người sao?"

Rốt cuộc là ai khi dễ ai hả?

Liễu Hâm Nhã giận đến thiếu chút nữa lại khạc ra một búng máu.

"Ngươi là cái đồ ác nhân cáo trạng trước." Dồn dập thờ dộc một hồi lâu, Liễu Hâm Nhã mới cắn chặt hàm răng, gằn từng chữ từ giữa kẽ răng hung hăng nện đi ra.

Đối với Liễu Hâm Nhã chất vấn, Liễu Lan Yên một chút cũng không hốt hoảng, bình tĩnh hỏi: "Liễu Hâm Nhã là ngươi chủ động trở về Yêu Giới, là ngươi chủ động tới Vô Trần cư, là ngươi chủ động tới điều tra tình hình Vô Trần cư, lại càng thêm ngươi vì đối phó sự phụ mà đặt bẫy khắp nơi. . . ."

Liễu Lan Yên dừng một chút, hướng về phía Liễu Hâm Nhã nhoen miệng cười, chỉ là nụ cười xinh đẹp kia cũng không có đến từ đáy mắt, trong mắt hoàn toàn lạnh lẽo, thoáng qua lạnh lẽo thấu xương: "Xin hỏi một câu, chúng ta nơi nào có lỗi với ngươi hả?"

Liễu Lan Yên chất vấn, khiến Liễu Hâm Nhã á khẩu không trả lời được, giật giật môi muốn phản bác, không đợi đến lúc tìm được từ ngữ thích hợp thì Liễu Lan Yên đã liền thay nàng nói: "Không phải ngươi chính là vì người sau lưng ngươi sao? Không phải là muốn diệt trừ Thân Thủ Hộ Yêu Giới sao? Nhưng thật đáng tiếc, mục đích của ngươi nhất định không thực hiện được."

"Ha ha. . . .". Bên môi Liễu Hâm Nhã tràn ra một nụ cười khổ, sau đó tiếng cười càng lúc càng lớn, lớn đến mức ảnh hưởng thương thế của nàng càng nặng thêm, làm cho bên môi nàng lần nữa chảy ra máu đỏ tươi, hai mắt đỏ ngầu hung ác nhìn chăm chăm Liễu Lan Yên, "Không ngờ, không ngờ ta ngàn tính vạn tính thế nhưng tính sai ngươi."

Liễu Lan Yên khẽ mỉm cười, tùy ý nói: "Một bước sai thua cả ván bài, không oán được người khác."

"Chỉ là, ta có thể xác định một chút, ngươi tuyệt đối là điểm yếu của Yêu Thần." Môi Liễu Hâm Nhã dính máu tươi thoát nhìn cực kì khủng bố dữ tợn, hơn nữa nàng còn là loại ngoài mặt thì cười nhưng trong không cười, cho nên nhìn thế nào cũng thấy cổ quái.

Liễu Hâm Nhã nói xong, không đi nhìn Liễu Lan Yên, mà là liếc nửa con mắt nhìn Yêu Thần, liền tiếp cười quái dị: "Tôn chủ đại nhân, giờ hội sắp hơn phân nửa, có phải là thời gian không tốt hay không?"

Yêu Thần liếc nhìn Liễu Hâm Nhã, hơi hột nói: "Dù sao cũng mạnh khỏe hơn ngươi một chút."

Liễu Lan Yên mấp máy môi, bất mãn lầu bầu một tiếng: "Như thế nào còn không chết, mệnh so với con gián còn cứng rắn hơn."

"Một mũi tên cũng đã dả thương lục phủ ngũ tạng, phía sau đụng cây cũng đủ đụng gãy mười mấy khớp xương, chẳng lẽ ta tính toán sai? Cây không đủ?"

Liễu Lan Yên nho nhỏ thăm thì ở bên hồ an tĩnh này, làm cho mấy người ở đây đều nghe được rõ ràng.

Sắc mặt Liễu Hâm Nhã kim nén đến đỏ bừng, sừng sốt đành đề xuống máu tươi tràn tới bên môi nuốt trở về, nếu nàng lại học máu, cái mạng này của nàng thật có thể liền nằm ở đây viết di chúc được rồi.

Bành Trần vẫn lại là không nhìn được hướng về phía bầu trời đêm trợn trắng cả mắt, quả nhiên, hẳn quả nhiên không hề đoán sai.

Nàng chính là cố ý.

Chỉ có Yêu Thần hướng về phía Liễu Lan Yên lộ ra nụ cười cung chiều dung túng, nhẹ nhàng linh hoạt nói một câu: "Bướng bỉnh."

Câu đánh giá này, không chỉ khiến Liễu Hâm Nhã sắp học máu, mà ngay cả Bành Trần cũng đều muốn nội thương.

Cách làm như thế, hai chữ bướng bỉnh có thể hình dung sao?

Được rồi.

Ở trong mắt của Tôn chủ, Liễu Lan Yên làm chính là bướng bỉnh.

Bướng bỉnh thì bướng bỉnh, còn không phải là Tôn chủ nói cái gì thì chính là cái đó sao.

"Thật đáng ghét." Liễu Lan Yên bắt đắc dĩ bĩu môi, từ trên tảng đá lớn đứng lên, "Trực tiếp giải quyết thôi, đừng kéo dây dưa."

"Sự phụ, chuyện về sau giao cho đồ nhi xử lý." Liễu Lan Yên nhún vai một cái, vừa rồi nàng là muốn đánh cho Liễu Hâm Nhã thành trọng thương, sau đó giao cho Yêu Thần xử lý, cho nên mới phải hỏi tiếp theo làm thế nào.

Chỉ là, hiện tại nàng thay đổi chủ ý.

Liễu Hâm Nhã này nàng muốn giải quyết sạch sẽ, nàng nhìn Liễu Hâm Nhã liền ghét, cực kì ghét.

Nhất là Liễu Hâm Nhã không ngừng nói giờ hẹn giờ hẹn gì đó.

Yêu Thần nhất định có tình huống đó gì không tốt, chỉ là hắn đều luôn không thích hiển lộ ra, cho nên nàng không muốn làm trễ nải thời gian.

Mau sớm giải quyết xong, để cho Yêu Thần về nghỉ ngơi sớm một chút.

"Liễu Lan Yên, ngươi cho rằng ngươi thật có thể thắng ta?" Liễu Hâm Nhã nói xong, đột nhiên thẳng tắp đứng lên, từ ngai dựa lưng vào đoạn cây, chợt, ngay cả đầu gối cũng không chống đỡ lui lùi đứng lên, quý dị tựa như một cương thi, người xem đều tê dại da đầu.

"Thắng ngươi, cái này còn có gì phải hỏi sao?" Liễu Lan Yên căn bản cũng không để ý tới hành động kỳ quái của Liễu Hâm Nhã, tự tin cười.

Liễu Hâm Nhã giống như không có nghe được lời Liễu Lan Yên nói, mà là ngẩng đầu nhìn trăng sáng tròn trịa, bên môi dâng lên nụ cười khát máu: "Hôm nay là đêm trăng tròn, chính là thời khắc vạn ma xuất động."

Liễu Hâm Nhã ngược đầu âm trầm nói: "Ngươi có nghĩ tới hay không, thân thể bị vạn ma cuốn lấy, xé rách, linh hồn từng khúc bị xé rách, trở mắt nhìn máu thịt của mình chia lìa, trở thành thức ăn của vạn ma, chỉ một lát thôi là bị ăn sạch sẽ. Hơn nữa trong thời gian đó ý thức vẫn luôn tỉnh táo, tỉnh táo mà cảm nhận được cái loại tuyệt vọng và sợ hãi đó. Ha ha."

Chợt cúi đầu, oán hận nhìn về phía Liễu Lan Yên, muốn thấy được sắc mặt trắng bệch, thân thể phát run của Liễu Lan Yên.

"A." Tiếng cười tà nịnh đột nhiên dừng lại, giống như bị người nào bóp chặt cổ, đột ngột cắt đứt tiếng cười của nàng.

Thật không thể trách Liễu Hâm Nhã có phản ứng này, cho dù ai đang ở thời điểm hạ hê khi kế hoạch thành công rồi chợt bị đối thủ lật ngược tình thế đẩy vào tình cảnh bị thảm thì cũng sẽ như vậy thôi, đột nhiên phát hiện, đối thủ không chỉ có không có nửa phần bị ảnh hưởng, khí thế vẫn còn như lửa bùng vũ khí chia vào mình, sợ rằng không có mấy người có thể bình tĩnh nổi.

Liễu Hâm Nhã nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên quang hoa vạn tượng trước mắt, không hiểu tại sao khí thế của Liễu Lan Yên bây giờ và vừa rồi hoàn toàn khác nhau.

Loại ánh sáng như Nguyệt Hoa vừa rồi lúc này đã hoàn toàn biến chuyển, toàn thân cao thấp phiếm ánh sáng màu vàng.

Trong tay vẫn là mũi tên tinh xảo mang phong cách cổ xưa như trước, chẳng qua, lúc này mũi tên không còn đơn giản chỉ là được chạm ngọc tinh xảo đặc sắc mà thành nữa.

Thân mũi tên phiếm ra kim quang chói mắt, giống như mặt trời sáng chói trên bầu trời.

Không chỉ có mũi tên, ngay cả toàn thân Liễu Lan Yên cũng lóe ra ánh sáng màu vàng, hoàn toàn xua tan hắc ám bên hồ.

Mơ hồ cách ly không gian Liễu Hâm Nhã đã bố trí, chiếu rọi nơi đó sáng như ban ngày, lúc này Bành trăn mới biết Liễu Hâm Nhã rốt cuộc đã bố trí một mảnh không gian lớn đến mức nào.

Hoàn toàn bao phủ trọn cả vùng hồ ở bên trong, không gian to lớn khiến Bành Trăn cũng phải kinh ngạc không dứt.

Chẳng qua, khiến Bành Trăn cực kỳ kinh ngạc chính là rõ ràng nơi này đã sáng như ban ngày rồi, thế nhưng người bên ngoài không có nửa điểm phản ứng, giống như căn bản không nhìn thấy hay cảm nhận được khí tức nơi này không bình thường.

Sức mạnh phong bế không gian thật là mạnh.

Loại sức mạnh này người như Liễu Hâm Nhã có thể làm được sao?

Liễu Lan Yên cũng không có nghĩ nhiều như vậy, chỉ là nhìn Liễu Hâm Nhã nhẹ nhàng cười, sau đó, nhẹ buông tay, mũi tên ánh vàng phá trường không, ngay cả nửa giây dừng lại cũng không có, thẳng tắp xuyên qua trái tim Liễu Hâm Nhã.

Một tiếng phập nhẹ vang lên, không chỉ có bắn trúng Liễu Hâm Nhã, mà còn ở bên trong thân thể của nàng nổ tung.

Đừng nói là trái tim Liễu Hâm Nhã, dù là xương cốt cũng sẽ không thể không vỡ nát.

Tay trái buông lỏng, mũi tên màu vàng biến mất, Liễu Lan Yên an tĩnh nhìn, chờ Liễu Hâm Nhã tắt thở.

Cả người Liễu Hâm Nhã lao đảo, nhưng lại không như Liễu Lan Yên tưởng tượng sẽ ngã xuống đất tắt thở chết, mà ngược lại cúi đầu nhìn vết thương đâm đũa máu tươi của chính nàng, giống như rất kỳ quái tại sao nàng lại bị thương nặng như vậy, chảy nhiều máu như vậy.

Phản ứng kỳ quái của Liễu Hâm Nhã khiến Liễu Lan Yên chau mày, tình hình dường như không đúng lắm.

"Không ngờ ở đây lại gặp phải chuyện vui như vậy." Liễu Hâm Nhã hình như đã quan sát thương thế của mình đủ rồi, ngẩng đầu, mở miệng nói.

Lời vừa ra khỏi miệng, Liễu Lan Yên lập tức phòng bị nhìn chăm chăm Liễu Hâm Nhã: "Ngươi là ai?"

Giọng nói này căn bản không phải của Liễu Hâm Nhã, giọng nói già nua, chói tai, quan trọng hơn đây rõ ràng chính là giọng của một nam nhân!

Còn là giọng của một vị lão nam nhân.

"Khó trách Tôn chủ sùng ái ngươi như thế, quả nhiên là lợi hại." "Liễu Hâm Nhã" nhìn Liễu Lan Yên, làm cho nàng có một loại cảm giác bị độc xà nhìn chăm chăm, lông tơ toàn thân dựng đứng, nổi lên một tầng da gà, đây rốt cuộc là loại quái vật gì?

"Ngưng tụ tinh linh nước, tinh luyện ra lực lượng thuần túy nhất trong thiên địa, tu vi như thế đã vượt xa yêu ma bình thường. Xem ra, ngươi mới phải là nhân vật thiên tài trong Yêu Giới." "Liễu Hâm Nhã" nói một câu liền dễ dàng vạch trần bản chất của lực lượng vừa rồi Liễu Lan Yên sử dụng.

"Liễu Hâm Nhã" nói rất dễ dàng, căn bản là không có xem sức mạnh của Liễu Lan Yên là chuyện nghiêm trọng gì.

Đối với "Liễu Hâm Nhã" bị nhập trước mắt này, Liễu Lan Yên lập tức đề phòng, chính nàng tự biết một kích vừa rồi mạnh bao nhiêu, "Liễu Hâm Nhã" hẳn phải dưới một kích đó tan thành mây khói rồi.

"Liễu Hâm Nhã" không những không tan thành mây khói mà còn sống rất tốt, toàn thân ngoài thương thế ở ngực ra thì không bị tổn thương những chỗ khác.

Xem ra cái tên nhập vào này mạnh hơn Liễu Hâm Nhã không phải là ít.

Là người của Ma giới sao?

"Lãng phí cả một buổi tối này vô ích, còn không bằng để lão phu ra tay đi, ai." "Liễu Hâm Nhã" nhẹ giọng than thở, rất là ghét bỏ hành động lè mề của Liễu Hâm Nhã, cho rằng tất cả những chuyện này đã lập kế hoạch tốt rồi mà còn có thể bị biến thành cái bộ dạng này, thật là thất bại!

"Liễu Hâm Nhã" cảm thán xong, vẫy tay, ven hồ, trong rừng cây đột nhiên dâng lên một trận sương mù mịt mờ, nhanh chóng hướng "Liễu Hâm Nhã" hội tụ lại, giống như đám mây tuôn ra từ trên bầu trời, nhanh chóng tụ lại bên cạnh "Liễu Hâm Nhã".

Nhưng nhìn gần Liễu Lan Yên mới thấy, nơi đó không phải sương mù gì, mà căn bản là huyết vụ (*) nồng đậm.

(*): huyết vụ là sương mù máu.

Hoàn toàn không giống với sức mạnh vừa rồi của Liễu Hâm Nhã, lần này huyết vụ cũng là mang theo mùi máu tươi, nhưng tuyệt đối không có tư vị cái loại làm người ta nôn mửa như vừa rồi.

Không chỉ có như thế, ngược lại có một loại hương thơm ngọt ngào nhàn nhạt, tuy không thể nói là rất tốt ngữi, nhưng cũng không làm cho người ta ghét.

Càng như thế về mặt của Liễu Lan Yên càng nặng nề, rất dễ nhận thấy thực lực của tên nhập vào Liễu Hâm Nhã này cao hơn Liễu Hâm Nhã bao nhiêu.

Huyết vụ ở ven hồ lan ra xung quanh, từng chút một hướng chỗ Liễu Lan Yên tràn tới, áp sát đến gần.

Rõ ràng là huyết vụ hư ảo nhưng lại làm cho Liễu Lan Yên cảm thấy khó thở, trái tim giống như bị đè nặng ngàn cân, thịch thịch thịch nhảy lên kịch liệt.

"Tiểu cô nương, ngươi rất vinh hạnh, có thể thấy được bí pháp của Ma giới chúng ta -- Huyết Ảnh Như Sơn." "Liễu Hâm Nhã" kéo ra một nụ cười âm trầm, trong làn môi nhuộm máu đỏ càng nổi bật lên hàm răng dày đặc, khi huyết vụ tràn ngập, nhìn thế nào cũng thấy âm trầm kinh khủng.

"Huyết Ảnh Như Sơn?" Liễu Lan Yên mê mang lập lại những từ này, cánh tay vừa rồi còn muốn triệu hồi sức mạnh cũng hoàn toàn rũ xuống, giống như không biết nên làm thế nào cho phải, càng không biết phải đối phó thế nào.

Ngơ ngác đứng tại chỗ, mặc cho sương mù máu đỏ tiến tới gần.

Bành Trần chau mày, muốn tiến lên, suy nghĩ một chút lại không dám động.

Không phải hấn sợ chết, mà là hấn không biết mình như thế nào mới có thể giúp đỡ Liễu Lan Yên, nếu là hấn tùy tiện tiến lên, cuối cùng ngược lại trở thành chướng ngại cho Liễu Lan Yên, như vậy chẳng phải là hại Liễu Lan Yên sao.

Bành Trần quay đầu nhìn Yêu Thần một chút, hi vọng từ Yêu Thần lấy được chỉ thị, chỉ là rất đáng tiếc, Tôn chủ đại nhân khí định thần nhàn ngồi đó, giống như căn bản không có thấy huyết vụ đầy trời này.

Đây là ý gì?

Không đợi Bành Trần suy nghĩ ra, đột nhiên thân thể run lên, không còn cảm giác được gì nữa, trong đầu chỉ thoáng qua một chữ -- lạnh!

Giống như trực tiếp ném hán vào trong sông băng, cái loại lạnh đó từ mọi nơi trên người chui vào trong xương tủy.

Không cần suy nghĩ nhìn về phía huyết vụ, ngọn nguồn đúng là từ huyết vụ kia.

Vừa nhìn liền phát hiện lần này bóng dáng của Liễu Lan Yên đã bị huyết vụ cắn nuốt, bóng dáng đẹp đẽ ở trong huyết vụ mơ mơ hồ hồ nhìn không rõ lắm.

Vừa lúc đó, cái loại lạnh lẽo thấu xương kia đột nhiên biến đổi, biến thành áp lực ngàn cân, đè nghiền ở trên người hán.

Cảm giác cực kỳ quỷ dị, khiến Bành Trăn không nhịn được kêu rên ra tiếng, vội vàng triệu hồi yêu lực liều mạng chống cự, đồng thời, đứng ở phía trước Yêu Thân, dùng thân thể của mình tận lực ngăn huyết vụ ở bên ngoài.

Lần nữa ngẩng đầu, huyết vụ đã nồng đậm đến không thấy rõ cảnh tượng cách ba mét phía trước, ngay cả thực lực Bành Trăn mạnh như vậy mà tầm nhìn trước mặt hán cũng bị nhanh chóng thu hẹp, rút ngắn cự ly.

Căn bản là không thấy được bóng dáng Liễu Lan Yên, trước mắt chỉ có huyết vụ như sóng lớn đang không ngừng lăn lộn, trong đầu tựa hồ nghe được vô số tiếng gào thét, trầm ngâm lắng nghe, rồi lại cái gì cũng không nghe thấy.

Trong khoảng thời gian ngắn, tinh thần Bành Trăn hoảng hốt, căn bản là quên mất mình đang ở đâu.

Nếu không phải hán còn giữ vững tinh táo, nhớ đến còn phải bảo vệ Yêu Thân ở sau lưng thì chỉ sợ ý thức của hán đã sớm hỗn loạn.

Chiến trường!

Bành Trăn giống như thấy được chiến trường, vô số người, yêu, ma, thú, ở trong thiên địa rộng lớn vô biên chém giết, vòi máu bắn tung toé, sức mạnh tàn sát bừa bãi.

Đập vào mắt có thể thấy được toàn bộ đều là máu, từng sinh mạng bị dễ dàng lấy đi, đầu lâu bị chém xuống, ngực bị xuyên thủng.

Tất cả mọi người đều lâm vào trong điên cuồng, không có ý thức, không có cảm giác đau, chỉ biết không ngừng chém giết.

Hô hấp đều là mang theo không khí ẩm ướt, Bành Trăn ý thức được, ẩm ướt này tuyệt đối không phải là hơi nước, mà là máu tươi thật nhỏ vẩy ra trong không trung.

Dưới chân là ẩm ướt, dính dính, lạnh như băng trơn trượt, đó là tích tụ mà thành, máu chưa kịp chảy ra xung quanh.

Máu chảy thành sông, hài cốt chất như núi.

Áp lực trầm trọng giống như núi lớn đè nặng ở trong đầu của Bành Trăn, làm cho hán không cách nào hô hấp, không tự kiềm chế được run rẩy, run rẩy.

Biết rất rõ tất cả đều là ảo tưởng, nhưng là Bành Trăn lại không cách nào tránh thoát, chỉ có thể ở trong ảo giác không ngừng giãy giụa, vô lực chìm nổi.

Cái loại khí tức từ vong làm người ta hít thở không thông đó như một ngọn núi lớn áp bức hán, làm tay chân hán lạnh lẽo, từ chỗ sâu trong đáy lòng rỉ ra một loại tuyệt vọng bi thương.

Cuộc sống, không còn hi vọng. Không có đường ra.

Chỉ muốn cứ như vậy trầm luân.

Tất cả, coi như hết. Chết đi, đúng là lựa chọn tốt nhất.

Ngay một phút cuối cùng khi thần trí Bành Trăn sắp bị ý thức hỗn loạn cắn nuốt, đột nhiên một chút mát mẻ rơi vào trên mặt hán, kích thích làm hán rung mình một cái, đại não dường như cũng theo đó tỉnh táo hơn một chút.

Mở trừng hai mắt, chiến trường tàn nhẫn kinh khủng vừa rồi biến mất không thấy gì nữa, trước mắt vẫn là tràn ngập huyết vụ như cũ, cái loại cảm giác trầm trọng làm cho hán hít thở không thông kia dường như giảm bớt một chút.

Lại có một chút mát mẻ rơi vào trên mặt hán, khiến Bành Trăn theo bản năng giơ tay lên sờ soạng, chẳng lẽ là, trời mưa?

Không gian bị Liễu Hâm Nhã cách ly còn có thể có trời mưa sao?

Sờ soạng một cái cũng không có nửa điểm cảm giác ướt át, không phải mưa sao?

Vậy là cái gì?

Một giây tiếp theo, sự thật đã cho Bành Trăn câu trả lời tốt nhất.

Sao băng!

Trong huyết vụ nồng đậm dường như là một trận mưa sao băng rơi, nhiều điểm ánh sáng phá vỡ bầu trời đêm, xé rách huyết vụ.

Đây, đây là.

Bàn Trăn kinh ngạc trừng lớn hai mắt, đó đâu phải là sao băng mà rõ ràng chính là ánh sáng.

Ngẩng đầu, theo ánh sáng như sao rơi ào ào nhìn sang, trong bầu trời đêm trắng sáng ấy là ánh sao sáng ngời, so với vừa rồi còn sáng hơn mấy phần, từng đợt ánh trắng rơi xuống phạm trần.

Trên chín tầng trời, thật giống như Ngân Hà trút xuống.

Này đây trời ngân quang, thánh khiết làm cho người ta sinh lòng kính yêu, không dám có nửa phần hành động vượt khuôn, chỉ sợ mạo phạm đến thứ ánh sáng kia.

Trong ánh sáng thần thánh đó, vang lên giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Liễu Lan Yên, nếu ngày thường giọng nói mang theo một phần ngây thơ một phần dí dỏm thì bây giờ lại lạnh lẽo giống như tuyết trên cao hòa tan thành nước, đó là một loại khí tức có thể làm cho thần kinh người ta run lên, đại não trong nháy mắt tỉnh táo lại.

"Huyết Ảnh Như Sơn? Hay là Đầu Trâu Mặt Ngựa." Tiếng cười nhẹ nhàng của Liễu Lan Yên ở trong huyết vụ vang lên rõ ràng, căn bản không có nửa phần bị huyết vụ chèn ép ảnh hưởng.

"Ác Linh Thối Tán!" Một tiếng quát lớn ngăn ngui, từng đợt ánh sáng ào ào kia đột nhiên càng lớn mạnh, thật giống như mưa rơi dồn dập, trong nháy mắt trải rộng, kết nối thiên địa cùng một chỗ.

Huyết vụ, nhanh chóng bị bốc hơi.

Biến mất không thấy.

Lộ ra dung nhan tái nhợt của "Liễu Hâm Nhã", sắc mặt nghiêm chỉnh cổ quái nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên.

Quần áo Liễu Lan Yên bay phát phới, thanh tú đứng lặng im trong ánh sáng, ánh sáng nhàn nhạt thánh khiết bao lấy nàng vào trong đó, thần thánh mà không dám xâm phạm.

Trong nháy mắt này, Bàn Trăn chợt có một xúc động muốn quy xuống đất quỳ bái.

"Sức mạnh ánh sáng?" "Liễu Hâm Nhã" giống như thấy quỷ nhìn chòng chọc vào Liễu Lan Yên, đại não hoàn toàn thất lại.

Sức mạnh to lớn của Liễu Lan Yên nằm ngoài dự liệu của hắn, một hồi lâu căn bản cũng không có biện pháp tiêu hóa nỗi tin tức này.

Trầm mặc chốc lát, "Liễu Hâm Nhã" đột nhiên cười lớn: "Liễu Lan Yên, ngươi thân là yêu, thế nhưng lại vọng tưởng tu luyện sức mạnh ánh sáng. Chẳng lẽ ngươi không biết loại sức mạnh này là trái ngược hoàn toàn với bản chất của ngươi sao?"

"Ngươi chưa từng thấy qua ánh sáng và bóng tối đồng thời tồn tại, xem ra không phải ngươi ở đây tự mình tìm chết, mà chính là người lúc đầu dạy cho ngươi sức mạnh này đã sớm có thâm thù đại hận với ngươi." "Liễu Hâm Nhã" nói một câu ngăn ngui sau khi kinh ngạc qua đi, cũng không quá để Liễu Lan Yên ở trong lòng, lần này hắn tới đây mục đích chủ yếu chỉ có một -- Yêu Thần.

Liễu Lan Yên nhiều nhất cũng chỉ là một tiểu tốt đột nhiên xuất hiện, có chút cản trở mà thôi.

Liễu Lan Yên khẽ mỉm cười: "Đối phó với ngươi chỉ cần như vậy là đủ."

"Thật sao?" "Liễu Hâm Nhã" ngược lại không có chút khấn trương nào, cũng không có vội vã ra tay, mà là nhìn Liễu Lan Yên chậm rãi hỏi một câu, "Liễu Lan Yên, xem ra ngươi không phải là đang giả bộ ngu, mà là ngu thật."

Tròng mắt Liễu Lan Yên hơi híp lại, không hiểu tại sao người này lại nói như vậy.

Nhìn thấy đã gọi lên được hứng thú của Liễu Lan Yên, "Liễu Hâm Nhã" tiếp tục dùng giọng nói già nua của hắn tiếp tục: "Ngươi ẩn dấu thực lực, người khác có thể không nhìn ra, nhưng ngươi vào ở trong Vô Trần cư, làm sao có thể giấu giếm được người kia?"

"Liễu Hâm Nhã" cố ý chậm lại tốc độ, từ từ nói: "Thần của Yêu Giới, Tôn chủ đại nhân vĩ đại làm sao mà không phát hiện được ngươi là đang ẩn dấu thực lực chứ?"

Nói xong, "Liễu Hâm Nhã" chậm biếm một câu: "Sợ rằng không cần ngươi tới Vô Trần cư, sợ rằng vào giây phút Tôn chủ đại nhân nhìn thấy ngươi lần đầu tiên thì đã sớm biết ngươi đang ẩn dấu thực lực rồi."

"Liễu Hâm Nhã" chợt lắc đầu một cái, lập tức hủy bỏ ý nghĩ của mình: "Không đúng, hoặc là sớm hơn một chút. Nếu không, như thế nào lại trước mặt bao người lại dung túng ngươi như thế?"

"Hứa cho người nội đan, đây là phản ứng mà Tôn chủ đại nhân nên có sao?" "Liễu Hâm Nhã" không nhanh không chậm nói xong, đồng thời không ngừng tỉ mỉ quan sát nét mặt Liễu Lan Yên, ngay cả một tia tâm tình dao động trong mắt nàng cũng không bỏ qua.

Hắn có thể nhận ra Liễu Lan Yên sử dụng là loại sức mạnh gì, đương nhiên cũng biết đặc tính của loại sức mạnh này.

Sức mạnh ánh sáng, càng thuần túy thì càng chú trọng tâm cảnh bình thản.

Vừa rồi Liễu Lan Yên sử dụng sức mạnh đã làm hắn hiểu được, Liễu Lan Yên có thể điều động sức mạnh tự nhiên, có thể còn chưa tới mức đại thành, nhưng 100% đây đúng là sức mạnh ánh sáng.

Hắn căn bản là không nghĩ ra, thân là một yêu, tại sao không chuyên tâm tu luyện yêu lực, ngược lại đi tu luyện sức mạnh ánh sáng trái ngược với yêu lực.

Nếu nói yêu đi tu luyện sức mạnh của Ma giới thì còn đáng tin hơn một chút, dù sao hai bên chênh lệch cũng không quá lớn.

"Biết thì sao?" Liễu Lan Yên thuận miệng hỏi, dáng vẻ chẳng thèm ngó tới.

Phản ứng của Liễu Lan Yên khiến "Liễu Hâm Nhã" vui mừng, biết Liễu Lan Yên vẫn là có phản ứng với chuyện này, nếu không, sẽ không cùng hắn nói nhảm.

"Sư phụ thực lực cao cường, đã biết thì có gì đặc biệt hơn người?" Liễu Lan Yên đương nhiên hỏi.

"Tôn chủ đại nhân biết đúng là không có cái gì kỳ quái, kỳ quái là những người khác không biết." "Liễu Hâm Nhã" nói những lời này thật sự là vòng vèo vòng lúi nói nhảm một hồi, chọc cho Liễu Lan Yên khẽ nhíu mày.

"Liễu Hâm Nhã" cũng không có lại thừa nước đục thả câu, trực tiếp hỏi Liễu Lan Yên: "Liễu Lan Yên, người biết tại sao Tôn chủ đại nhân lại trở thành Yêu Thần không?"

"Hừ." Phản ứng của Liễu Lan Yên lại là trực tiếp hừ lạnh, loại vấn đề này quá ngu xuẩn, nàng căn bản không thèm trả lời.

Cũng may "Liễu Hâm Nhã" cũng không giận, cười ha hả nói: "Sở dĩ Tôn chủ được xưng là Yêu Thần, đó là bởi vì hắn là Thần Hộ Mệnh của Yêu Giới. Có hắn ở Yêu Giới trấn giữ, ai dám xâm phạm?"

"Người là đang nói lời trăng trối trước lúc chết sao?" Liễu Lan Yên không nhịn được hỏi, hắn lại nói một đồng lời vô nghĩa ai cũng biết làm gì?

Đây đều là chuyện ai ai cũng biết, hắn muốn trì hoãn thời gian sao?

"Liễu Lan Yên, người là thật sự ngu hay là chưa muốn đối mặt?" "Liễu Hâm Nhã" cười quái dị nói vào trọng điểm, "Cây cao chịu gió lớn, làm Thần Hộ Mệnh của Yêu Giới, Tôn chủ hưởng thụ kính ngưỡng cực cao đồng thời cũng gánh vác nguy hiểm cực lớn."

"Kẻ muốn trừ khử hắn có cả khối người." "Liễu Hâm Nhã" nói xong nhanh chóng nhìn sang Yêu Thần, sau đó nói tiếp, "Người chính là nhân vật mấu chốt trong đó."

Nhìn thấy Liễu Lan Yên không dấu vết hơi nhíu đôi mày thanh tú, "Liễu Hâm Nhã" lập tức rên sát khi còn nóng nói: "Có thực lực mạnh như thế này, nhưng người khác lại không biết. Đối với Tôn chủ mà nói, người là một vũ khí bí mật của hắn."

Lúc này tốc độ nói của "Liễu Hâm Nhã" đã tăng nhanh, có chút hùng hổ dọa người: "Muốn đối phó Yêu Giới, tất nhiên phải trừ đi Thần Hộ Mệnh của Yêu Giới trước -- Yêu Thần. Ai cũng không ngu đến mức trực tiếp cùng Yêu Thần đối địch, mà lúc này đây, người lại vừa xuất hiện, được Yêu Thần, được mọi người trong Yêu Giới kính ngưỡng, Tôn chủ cao cao tại thượng lại cung chiều người như châu như bảo."

"Phàm là người có chút đầu óc liền hiểu, người là nhược điểm của Tôn chủ. Bắt được người, dung người để đối phó Tôn chủ, chẳng phải là làm ít công to, dễ dàng?" "Liễu Hâm Nhã" vừa nói, vừa hài lòng nhìn ánh sáng lấp lóe trong mắt Liễu Lan Yên, hiển nhiên tinh thần của nàng đã loạn.

Chỉ cần tinh thần của nàng vừa loạn, thì chính là thời cơ tốt nhất để hắn ra tay, nắm chắc phần thắng hơn.

"Người xấu xa vĩnh viễn chỉ có loại ý nghĩ xấu xa này." Liễu Lan Yên hừ lạnh một tiếng, khinh thường nhìn "Liễu Hâm Nhã" bằng nửa con mắt, "Nếu là thật lợi dụng ta, sư phụ cần gì phải tới đây?"

"Ha ha." Nghe được Liễu Lan Yên chất vấn, "Liễu Hâm Nhã" ngửa đầu cười lớn, giống như là nghe được chuyện gì buồn cười, cười đến không kềm chế được.

"Liễu Lan Yên à Liễu Lan Yên, người thật là quá ngây thơ rồi." "Liễu Hâm Nhã" đưa ngón tay chỉ vào Liễu Lan Yên, "Làm sao chúng ta có thể sắp xếp chi phong bế có một không gian này chứ, người cho rằng những nơi khác của Vô Trần cư chúng ta không có chuẩn bị sao?"

"Giờ hội, là thời khắc Tôn chủ suy yếu nhất. Hắn ở lại bên ngoài, đối mặt với không biết bao nhiêu là kẻ địch nguy hiểm mà lại còn đi tới đây bảo vệ cho người sao?" "Liễu Hâm Nhã" vừa cười lớn vừa nói lời tàn nhẫn nhất trên đời.

"Tôn chủ tới đây, không phải người chính là rất cảm động sao? Phán đầu quên mình đồ tất cả?" "Liễu Hâm Nhã" ác độc nói xong, từng câu từng chữ cũng muốn hóa thành lưỡi dao sắc bén cắt lấy máu thịt Liễu Lan Yên.

"Người giấu giếm thực lực, đương nhiên là có nỗi khổ tâm riêng của người, cuối cùng còn không phải là bại lộ? Tôn chủ không hổ là Tôn chủ, tất cả mọi chuyện đều ở trong kế hoạch của hân."

"Loại suy đoán này của người có chứng cứ sao?" Liễu Lan Yên bình tĩnh nói xong, giống như căn bản cũng không có bị lời "Liễu Hâm Nhã" nói làm dao động, chỉ là với "Liễu Hâm Nhã" đang nghiêm túc tỉ mỉ quan sát từng cử động của Liễu Lan Yên, thì làm sao mà không phát hiện ống tay áo của nàng hơi đong đưa, là tay của nàng đang run rẩy chứ.

Xem ra phản ứng của nàng tuyệt đối không bình tĩnh như trong lời nói của nàng, lòng của Liễu Lan Yên, vẫn là bị rối loạn rồi.

"Có phải chỉ là suy đoán hay không, trong lòng của người hiểu." "Liễu Hâm Nhã" không ngừng cố gắng, hân nhất định phải đảo loạn tinh thần của Liễu Lan Yên, sau đó bắt Yêu Thần, đây là nhiệm vụ tối nay của hân, chỉ có thể thành công, tuyệt đối không cho phép thất bại.

"Liễu Lan Yên, người nên hiểu. Nếu Tôn chủ là thật như biểu hiện bình thường sủng ái người, thì hân không nên biểu hiện rõ ràng như vậy. Hân nên biết kẻ địch của hân có bao nhiêu, nếu hân là thương yêu người thật lòng thì nên bảo vệ người thật tốt, giấu đi, không nên ở trước mặt người ngoài biểu lộ ra dù là một chút."

"Chỉ có như vậy, mới thật sự là thương yêu."

"Liễu Hâm Nhã" càng nói giọng càng lạnh, trong lòng lại càng vui mừng, bởi vì hân thấy được ống tay áo Liễu Lan Yên buông xuống lay động càng lúc càng kịch liệt, kế công tâm của hân đã lấy được hiệu quả hân cần.

"Cha mẹ người bỏ mình, luân lạc làm cô nhi, người cho rằng đã tìm được núi dựa, tìm được âm áp sao? Tình ngộ đi, Liễu Lan Yên, đây tất cả đều là giả tạo. Người chẳng qua chỉ là một con cờ trong tay Tôn chủ, là con cờ dùng làm bìa đỡ đạn vào thời khắc nguy hiểm"

"Câm miệng!" Liễu Lan Yên rống to, từng chữ từng chữ từ giữa kẽ răng nặn đi ra, mang theo sát khí khát máu, từ khí lạnh lẽo như dâng lên từ 9 tầng địa ngục, "Đừng có bản thân không chịu nổi liền muốn làm người khác cũng giống như người!"

"thật sao? Trong lòng người thật sự muốn như vậy sao?" "Liễu Hâm Nhã" cười lạnh tiếp tục nhìn Liễu Lan Yên, lúc này hân đã rất xác định tâm trạng của Liễu Lan Yên tuyệt đối đã đại loạn, đến lúc rồi.

"Liễu cô nương, đừng nghe hân nói hươu nói vượn!" Bành Trăn cảm thấy tình hình không ổn, liền vội vàng hô to, hân phát hiện thân thể Liễu Lan Yên đang run nhè nhẹ, thế nào có cảm giác giống như tàu hỏa nhập ma?

"Liễu cô nương, cô và Tôn chủ đi trước, nơi

Này giao cho ta!" Bành Trăn quyết định nhanh chóng nói.

Tuy hân không thể thắng được người trước mắt, nhưng hân liều chết kéo dài nửa khắc thì không có vấn đề, chỉ cần cùng người của Vô Trần cự hợp lực thì Tôn chủ và Liễu Lan Yên sẽ không gặp nguy hiểm.

"Muốn chạy? Muộn rồi!" Liễu Hâm Nhã âm trầm cười, hướng về phía Liễu Lan Yên nói, "Liễu Lan Yên, còn không tránh ra, vì một mình người mà bắt mọi người liều mạng, đáng giá không?"

nói xong, không biết hân niệm chú gì mà trắng sáng trên đỉnh đầu đột nhiên chuyển thành màu đỏ như máu, màu đỏ đó thật giống như máu tươi muốn nhỏ xuống, trong bầu trời đen không biết từ nơi nào bay tới một đám mây màu đen kịt, nhanh chóng che khuất đi ánh trăng đỏ như máu cực kỳ chặt chẽ.

một sức mạnh cường hân, so với tất cả sức mạnh vừa rồi mạnh hơn gấp mấy lần bỗng chốc tuôn ra nhanh chóng tràn ngập giữa thiên địa.

Sức mạnh quá mức mạnh mẽ, ngay cả biên giới của không gian phong bế này cũng truyền đến âm thanh rắc rắc, tựa như có lẽ đã không thể chịu đựng nổi sức mạnh này, tùy thời đều có thể bể tan tành.

Bên môi "Liễu Hâm Nhã" lộ ra nụ cười gian kế như ý, hân có thể cảm nhận được Liễu Lan Yên muốn cùng hân chống đỡ, thế nhưng vừa rồi nàng đã bị mấy lời hân nói làm nhiễu loạn tâm thần, nên ngay cả sức mạnh nàng ngưng tụ cũng không thuần túy, thậm chí tùy thời đều có thể tiêu tán.

"Chịu chết đi." "Liễu Hâm Nhã" kêu to, cánh tay giơ lên thật cao, một trận gió lốc màu đen cuồng bạo ngưng tụ từ trên bàn tay hân, theo bàn tay hân đột nhiên lật xuống, gió lốc màu đen gào thét đánh về phía Liễu Lan Yên cùng với Yêu Thần ở sau lưng Bành Trăn.

Bành Trăn không hề nghĩ ngợi xông về phía trước, hân dù không chặn được một kích này nhưng tuyệt đối cũng không thể để cho Liễu Lan Yên bị thương, nàng là bảo bối trong lòng Tôn chủ a.

"Liễu Hâm Nhã" há hê cuồng tiếu, bọn họ sắp xếp nhiều năm như vậy rốt cuộc đêm nay cũng thực hiện được rồi.

Gió lốc cuốn Liễu Lan Yên và Yêu Thần vào trong đó, bắt bọn họ đi.

Cuồng phong gào thét, sức mạnh cán quét bốn phương, mặt đất bên hồ nhanh chóng rạn nứt, từng đạo một vết rách thật giống như mạng nhện lan ra, vết nứt sâu hơn một trượng, trong nháy mắt cuốn lên đầy bùn đất ẩm ướt.

Nếu là con người bị cuốn và thì dù là thực lực của Liễu Lan Yên như vậy, chỉ sợ cũng là bó tay hết cách.

Khi “Liễu Hâm Nhã” gần thành công thì một màn xuất hiện ảm cho trái tim hắn chợt dừng.

Gió lốc màu đen, sức mạnh khủng bố đến mức thiếu chút nữa hủy hoại không gian phong bế thế nhưng đột ngột ngừng lại, trận gió lốc cũng đứng yên, ngay cả cát đá bị gió lốc mang theo cũng đều dừng lại ở giữa không trung, đây, đây à khung cảnh quý dị cỡ nào.

“Liễu Hâm Nhã” đỡ đầu nhìn sang, vừa hay nhìn thấy yêu Thần vẫn ngồi trên tảng đá lớn đưa ra bàn tay hoàn mỹ như chạm ngọc mài, đầu ngón trở phiếm ánh sáng trong suốt, như ảo như mộng.

Chỉ là một ngón tay nhưng sức mạnh của một ngón tay kia liên kinh khủng đến mức khiến cho gió lốc màu đen dừng lại tại chỗ.

Gió ngừng, cát (đứng) yên, trời đất hoàn toàn yên tĩnh.

“Bồn tôn sùng ái một người, thì không cần lên lút giấu diếm.” yêu Thần nhân nhạ mở miệng, trên mặt vẫn là nụ cười thanh nhã như gió xuân tháng ba làm cả người “Liễu Hâm Nhã” phát rét, máu chảy ngược lên não.

“Sùng ái chính là sùng ái, bồn tôn chính là muốn thiên hạ ai ai cũng biết, ai mới là người quan trọng nhất của bồn tôn.” Giọng yêu Thần không lớn, nhưng từng chữ lại rõ ràng nói năng rất có khí phách, lớn tiếng tuyên bố tâm ý của hắn.

“Liễu Hâm Nhã” đột nhiên nghe được tiếng lập cập, âm thanh kia cẩn thận nghe kỹ mới phát hiện là răng trên và răng dưới của hắn đang run rẩy đập vào nhau nên phát ra tiếng động.

Bây giờ hắn đã không còn là sợ bình thường nữa, mà là hoảng sợ, cực kì hoảng sợ, sợ hãi nhìn yêu Thần ở đối diện, nghe giọng nói thanh nhã của yêu Thần vang lên.

“Giờ hơi... sẽ có chuyện gì xảy ra sao?” yêu Thần nhẹ nhàng hỏi, ngón tay gầy nhẹ, ánh sáng như ngọc nhanh chóng bay ra, biến mất ở bên trong gió lốc màu đen, sau đó... Gió lốc tan biến...

không cs trời băng địa liệt, không có sấm sét vang dội, một chiều khủng bố kia, tất cả sức mạnh “Liễu Hâm Nhã” ngưng tụ vào gió lốc màu đen cứ như vậy yên lặng biến mất, giống như bông tuyết rơi trên đá, yên tĩnh tiêu tán vô hình, ngỡ như chưa từng xuất hiện.

yêu Thần nâng khóe môi lên, nở nụ cười, nụ cười nhẹ nhàng ấy thanh nhã làm sao, ôn hòa như thế, chỉ là, ở trong mắt “Liễu Hâm Nhã”, nụ cười kia lại giống như âm phủ đến đòi mạng, làm cho hắn vạn phần hoảng sợ, toàn thân phát run.

Đây, mới chính là sức mạnh của Tôn chủ.

Sức mạnh của thần yêu Giới!

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Thật Không Đơn Giản

Yêu Thần thu hồi cánh tay, ngón tay thon dài khẽ đặt trên đầu gối, cười như không cười nhìn “Liễu Hâm Nhã”, không nói một lời, cũng chỉ là yên lặng nhìn như vậy, khiến trong lòng “Liễu Hâm Nhã” run sợ, vô thức bắt đầu lui về phía sau. Hoàn toàn xuất phát từ bản năng, bản năng nhận biết nguy hiểm nói cho hắn biết, nên cách xa Yêu Thần, phải tận lực cách xa.

Yêu Thần không vội vàng, bình tĩnh nhìn hắn.

Đột nhiên biểu tình trên mặt “Liễu Hâm Nhã” cứng đờ, thân thể của hắn bất động, không phải hắn không muốn động, mà là không thể nhúc nhích được. “Liễu Hâm Nhã” hoảng sợ nhìn chằm chằm Yêu Thần nhân nhã ngồi ở trên tảng đá lớn, “Liễu Hâm Nhã” cảm thấy hai chân của mình không ngừng phát run, run rẩy liên tục.

“Các ngươi cảm thấy kế hoạch do mình lập ra rất hoàn mỹ sao?” Yêu Thần thông thả hỏi.

“Liễu Hâm Nhã” căn bản cũng không biết trả lời thế nào, bây giờ hắn nên nói gì đây?

Vốn kế hoạch rất hoàn hảo, đột nhiên lại xuất hiện một Liễu Lan Yên, hại hắn không ra tay không được. Vất vả lắm hắn mới tìm được nhược điểm của Liễu Lan Yên, sau khi nhiều loạn tình thần của nàng mới phát hiện, tin tức mà bọn họ lấy được căn bản không chính xác.

Cái gì mà giờ hội, cái gì mà Yêu Thần sẽ suy yếu, tất cả đều là giả.

Vừa nãy hấn toàn lực ra tay, lại bị Yêu Thần tùy tiện búng tay nhẹ một cái liền giải quyết. Cứ ngỡ rằng cái bầy lần này thật hoàn hảo để bắt được Yêu Thần, đầu ngờ rằng, đến cuối cùng kết quả lại ngược lại, chính bọn họ lại rơi vào cái bẫy của chính mình, trở thành con mồi của Yêu Thần.

Câu hỏi của Yêu Thần cũng chẳng mong nhận được câu trả lời, tự hỏi tự đáp mà gật đầu: "Kế hoạch của các ngươi đúng là rất hoàn mỹ."

"Ở nơi góc tối tăm nhất của Vô Trần Cư có trồng Mê Ưu Thảo của Ma giới, phối hợp với kết giới này của các ngươi, đúng lúc là sẽ không bị người bên ngoài phát hiện, phương pháp khá lắm." Yêu Thần một mực khẳng định Ma giới đã làm, chỉ là vào lúc này, khẳng định như vậy, hình như nói là giễu cợt thì chính xác hơn một chút.

Gương mặt "Liễu Hâm Nhã" trắng bệch nhìn Yêu Thần, giễu cợt nói: "Nhưng Tôn chủ đại nhân vẫn phát hiện không phải sao?" Muốn giễu cợt thì cứ thoải mái nói ra, nhục nhã bọn họ như vậy để làm gì chứ?

"Nếu không phát hiện được thì bốn tôn cũng không được gọi là Yêu Thần rồi." Yêu Thần nói như đó là chuyện đương nhiên, "Mê Ưu thảo có mùi vị đặc biệt như vậy, người cảm thấy khứu giác của bốn tôn nhầm lẫn được sao?"

Yêu Thần không nói những lời này thì vẫn còn tốt, vừa nói như thế, khiến "Liễu Hâm Nhã" gần đến mức lỗ mũi thiếu chút nữa lệch đi. "Liễu Hâm Nhã" oán hận thầm nghĩ, ngoại trừ động vật cực kỳ nhạy cảm với Mê Ưu Thảo ra thì căn bản sẽ không ai có thể phát hiện sự tồn tại của nó.

Sở dĩ được gọi là Mê Ưu Thảo là vì trừ những đặc tính khác ra, thì quan trọng nhất chính là một chữ "mê". Chính là "Mê hoặc suy nghĩ".

Nếu bất chợt gặp Mê Ưu Thảo trên đường thì cũng chỉ thấy nó như cỏ dại mọc đầy ở ven đường mà thôi, ai cũng không chú ý nhiều đến nó. Dù bọn họ là người của Ma giới thì cũng phải dùng phương pháp đặc biệt mới có thể tìm được Mê Ưu Thảo từ trong đám cỏ dại kia.

Liễu Hâm Nhã làm theo chỉ thị của bọn họ, trồng Mê Ưu Thảo vào nơi mọc đầy cỏ, hướng hồ lại là hạt giống Mê Ưu Thảo, chỉ cần không tới thời gian một ngày là có thể mọc rễ nảy mầm, trộn lẫn vào bên trong đám cỏ dại, tuyệt đối sẽ không có người chú ý đến.

Liễu Hâm Nhã ở trong Vô Trần Cư một thời gian dài như vậy, đi qua rất nhiều nơi, chỉ là vậy hạt giống Mê Ưu Thảo mà thôi, làm sao lại bị người ta phát hiện?

Nghĩ tới đây, trong lòng "Liễu Hâm Nhã" đột nhiên lướt qua một ý nghĩ cổ quái, Yêu Thần nói Mê Ưu Thảo có mùi vị đặc biệt, chẳng lẽ thật sự hấn có thể ngửi thấy được mùi của Mê Ưu Thảo ư?

Yêu Thần là người của Yêu Giới, đương nhiên cũng là yêu, như vậy bản thể của hấn rốt cuộc là cái gì?

Là loại yêu gì?

Dĩ nhiên, vấn đề như vậy dù là cho hấn tám lá gan hấn cũng không dám hỏi.

Bây giờ cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là hấn không thể chết ở chỗ này được.

"Liễu Hâm Nhã" nhìn Yêu Thần, trong lòng đang không ngừng tính toán tình huống tới nay, hôm nay hấn đã không muốn nghĩ làm sao có thể bắt Yêu Thần đi nữa rồi. Bây giờ có thể thoát mới là vấn đề quan trọng nhất.

"Được, hay cho một Tôn chủ đại nhân." "Liễu Hâm Nhã" nhìn chằm chằm Yêu Thần mà nghiêng rằng nghiêng lợi, "Vây mà lập ra cái bẫy này, chờ người đến nhảy vào. Có lẽ, cái tin tức giờ họ đó cũng là Tôn chủ đại nhân cố ý tung ra phải không?"

Đối mặt với câu hỏi dò xét của "Liễu Hâm Nhã", Yêu Thần cũng chỉ cười chứ không nói, nụ cười nhàn nhạt thật giống như tuyết mai lạnh lùng thanh nhã.

Yêu Thần không phản ứng, khiến "Liễu Hâm Nhã" căn bản không biết phải làm sao, không hiểu rõ rốt cuộc bây giờ là tình huống gì nữa.

Yêu Thần vẫn yên lặng nhìn "Liễu Hâm Nhã", sau đó chậm rãi giơ bàn tay lên, tia sáng như ngọc ngưng tụ ở đầu ngón tay.

Ánh sáng nhàn nhạt, cũng không phải hết sức sáng ngời, mờ mờ dưới bầu trời đêm giống như là Huỳnh Hỏa chi quang. Mờ mờ, nho nhỏ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể vụt tắt, tùy thời sẽ bị bao phủ bởi bầu trời đêm đen.

Chỉ là, ánh sáng như vậy, lấp lánh như ngọc, nhỏ bé nhưng tuyệt đối khiến người ta không dám bỏ qua.

"Liễu Hâm Nhã" khần trương nhìn chằm chằm mấy điểm sáng này, còn đáng sợ hơn cả ác ma ở địa ngục, hấn rõ ràng có thể cảm thấy điểm ánh sáng này truyền tới sức mạnh cường hân trực tiếp nhốt hấn lại, khiến hấn không cách nào thoát đi.

Gió, nhẹ nhàng thổi qua. Mặt hồ sóng gợn lăn tăn, lá cây xào xạc nhẹ vang lên.

Thời gian giống như ngừng lại vào giây phút này, tất cả chú ý lực đều tập trung ở mấy điểm huỳnh quang trên ánh sáng này của Yêu Thần.

Yêu Thần nhẹ nhàng cười, theo nụ cười của hấn, ngón tay khẽ búng, ánh huỳnh quang này liền vờn vàng bay về phía "Liễu Hâm Nhã".

Tốc độ cũng không nhanh, chỉ là bình tĩnh bay về phía "Liễu Hâm Nhã", giống như ở nơi này trong bầu trời đêm có một sợi tơ vô hình dẫn dắt, dẫn tia sáng về phía "Liễu Hâm Nhã".

"Liễu Hâm Nhã" cố gắng điều động sức mạnh của mình, muốn tránh thoát, chỉ là, Yêu Thần đã khóa hân lại, căn bản không thể nào cử động. Chỉ có thể trơ mắt nhìn ánh huỳnh quang bắn tới, từ từ lớn dần trong mắt hân, càng đến gần, giống như là lưới hái của tử thần từ từ cắt lấy tánh mạng của hân.

Càng lúc càng gần, hô hấp của "Liễu Hâm Nhã" cũng càng dồn dập, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy rớt cuộc nổi lên màu máu, trong mắt hân lên tia máu, con ngươi trừng lớn như muốn lòi ra. Tim đập thình thịch, căn bản không thể nghe được những âm thanh khác, trong lỗ tai, trong đầu, tất cả đều chỉ nghe thấy tiếng tim đập dồn dập.

Nhìn tia sáng kia dần dần tiến lại gần, hô hấp của "Liễu Hâm Nhã" càng lúc càng nặng nề, rốt cuộc không nhịn được, một ngụm máu tươi phun ra ngoài. Máu cũng không phải là đỏ tươi, mà là màu đỏ sẫm như trứng độc, đỏ sẫm rồi biến thành màu đen, nồng nồng dính dính giống như mực trong lọ, mờ mờ bốc ra một mùi hôi thối, làm người ta buồn nôn.

Vào thời khắc này "Liễu Hâm Nhã" đột nhiên phát ra một tiếng thét thê lương, giống như là chìm vào ban đêm bị kinh sợ mà bay loạn, người nào nghe được lòng tơ đều dựng đứng.

Ngoài dự đoán, đột nhiên "Liễu hân nhã" tự dung có thể cử động, ngay tại chỗ bóng dáng hóa thành một tàn ảnh, nhanh chóng di động tới.

Hân không công kích về phía Yêu Thần, cũng không phải là cố ý tránh né, mà là bóng dáng xẹt nhanh như một tia chớp, đánh về phía Liễu Lan Yên.

Ai cũng không ngờ "Liễu Hâm Nhã" lại có hành động này, hân thế nhưng muốn Hóa Thủy Đông Dẫn(*), muốn dẫn công kích về phía Liễu Lan Yên.

(*Hóa thủy đông dẫn: kẻ gây tai họa, mầm tai họa)

"Tôn chủ đại nhân, cho dù phải chết, cũng phải kéo theo người ngài quan tâm nhất cùng chết!" "Liễu Hâm Nhã" điên cuồng kêu to, trong nháy mắt, sức mạnh tăng lên đến cực kỳ khủng bố.

Yêu Thần khẽ cau mày, hiển nhiên sức mạnh của "Liễu Hâm Nhã" đã vượt ngoài dự đoán của hân.

Cổ tay khẽ động, ngón tay thon dài búng nhẹ một cái, ánh sáng giữa không trung đột ngột bay về hướng khác, tránh khỏi Liễu Lan Yên.

Sức mạnh bộc phát của "Liễu Hâm Nhã" quá mức cường hân, tốc độ cực nhanh, nếu muốn công kích hân, vạn lần không thể.

Bỗng chốc tốc độ của điểm sáng xanh này tăng lên, thật giống như một ngôi sao băng, nếu không phải là bị ngăn trở.

Hai mắt Liễu Lan Yên hơi nheo lại, sức mạnh của "Liễu Hâm Nhã" khiến tóc dài của nàng tung bay, tung bay ở phía sau, quần áo liền bị nội lực ép dính sát trên người.

Nếu là người khác, bị sức mạnh như thế áp tới đã sớm chịu không nổi mà lao đảo lui về phía sau. Nhưng mà Liễu Lan Yên chỉ hơi hít một chút, mỉm cười nhìn "Liễu Hâm Nhã" càng ngày càng gần.

Trong không khí tràn ngập bầu không khí khẩn trương cùng ngột ngạt.

Không biết có phải quá mức an tĩnh hay không, thế nhưng có thể nghe được tiếng tiếng nước chảy trên mặt hồ vang lên.

Ngày thường nếu như vậy làm cho người ta cảm thấy đó là một thanh âm thật yên tĩnh, nhưng mà lúc này nghe thấy lại chỉ cảm thấy buồn bực.

"Liễu Hâm Nhã" cười lớn, ngón tay cong thành năm đầu móng tay sắc nhọn, không biết là bởi vì đầy máu hay là bởi vì bị thương, mà hiện ra màu máu đỏ tươi khác thường.

"Liễu Hâm Nhã" tiến lên dùng toàn lực tóm lấy Liễu Lan Yên, trên không trung lưu lại năm đạo tàn ảnh máu tươi ghê người.

"Chết đi!" "Liễu Hâm Nhã" hét lớn một tiếng, dốc hết toàn lực vào móng tay cắm về phía ngực Lan Yên. Lần này nếu bị đâm trúng, trái tim của Liễu Lan Yên nhất định sẽ bị móc ra ngoài.

Đối mặt với móng vuốt đỏ tươi gào thét tiến tới, Liễu Lan Yên chỉ nở nụ cười, định ngăn cản lại, nhưng hình như người kia không muốn cho nàng có cơ hội thể hiện.

Một tia sáng nhu hòa như là ánh trăng, nhẹ nhàng chắn trước mặt nàng, mỏng và mờ nhạt như thế, có cảm giác giống như vừa đụng vào liền tan vỡ, nhưng lúc "Liễu Hâm Nhã" đâm tới, ngay cả rung một cái cũng không hề có.

Một tiếng kêu thảm thiết mà thê lương phát ra từ miệng "Liễu Hâm Nhã", nhìn ngũ quan của hân vạn vẹo, miệng há to, không ngừng kêu la thảm thiết.

Tia sáng mỏng như lụa kia vẫn không hề bị dao động, mà "Liễu Hâm Nhã" lại đang ôm tay phải của mình nhảy lui về phía sau, sau đó một tầng sương mù từ dưới đất bốc lên, tất cả âm thanh đều biến mất không thấy gì nữa.

"Chạy?" Phản ứng đầu tiên của Liễu Lan Yên chính là như thế.

Tia sáng cột nhà kia cũng biến mất theo lớp sương mù tiêu tán, đâu còn thấy bóng dáng của "Liễu Hâm Nhã" nữa.

Xem ra mới vừa rồi hẳn chỉ công kích là một phần, đồng thời cũng tính kế lấy tiền làm lùi, đi một nước cờ mạo hiểm để có đường lui.

Vừa lúc "Liễu Hâm Nhã" biến mất, không gian bị phong bế cũng đồng thời sụp đổ.

"Bành Trăn." Yêu Thần nhàn nhạt phân phó.

"Rõ" Bành Trăn lập tức lĩnh mệnh rời đi, người ở Vô Trần Cư cũng cần phải cẩn thận, còn có "Liễu Hâm Nhã" làm ra chuyện như vậy, muốn đi thì đi sao?

"Không có chuyện gì chứ?" Một câu hỏi lại đồng thời hai giọng nói, Yêu Thần và Liễu Lan Yên lại cùng hỏi một câu.

Yêu Thần nở nụ cười: "Nàng cảm thấy ta sẽ có chuyện gì sao?"

Hai hàng lông mày thanh tú của Liễu Lan Yên khẽ nhíu: "Người cảm thấy ta yếu hơn người sao?"

Nhìn bộ dạng không cam chịu yếu thế của Liễu Lan Yên, khiến cho Yêu Thần cũng chiều cười khẽ, đứng dậy đi tới, nhẹ nhàng vỗ đầu vai Liễu Lan Yên: "Đi về nghỉ ngơi đi."

"Người đã sớm nhìn ra Liễu Hâm Nhã không được bình thường?" Liễu Lan Yên đi theo Yêu Thần trở về cũng không có bất kỳ dị nghị gì, chỉ là thuận miệng hỏi chuyện của Liễu Hâm Nhã mà thôi.

"Bề ngoài thì điều tra tình hình của Vô Trần Cư, thực ra lại bí mật làm mấy động tác nhỏ, nhưng ta vẫn có thể nhìn ra được." Yêu Thần cũng không hề để ý chuyện của Liễu Hâm Nhã, giải thích cho Liễu Lan Yên.

"Nàng ta muốn tạo dấu hiệu giả, khiến người khác hiểu lầm nàng ta muốn điều tra bộ cục phòng vệ của Vô Trần Cư. Nàng ta biết, người của Vô Trần Cư không ai tin tưởng nàng ta. Nên lúc này Liễu Hâm Nhã mới tương kế tựu kế giả vờ điều tra, nếu nàng ta quá yên tĩnh ở Vô Trần Cư, ngược lại sẽ khiến người ta sinh nghi." Yêu Thần chẳng hề để ý nói.

Hắn vẫn luôn quan sát Liễu Hâm Nhã, nên cũng chẳng sợ nàng ta lật trời.

"Tương kế tựu kế?" Liễu Lan Yên im lặng nhìn Yêu Thần một cái, Liễu Hâm Nhã tương kế tựu kế, lại bị Yêu Thần ở phía sau tương kế tựu kế lại.

Cái này xen cái khác, thật là đủ mệt, giả dối với giả dối, mưu kế với mưu kế.

"Giờ hội có chuyện gì xảy ra?" Im lặng một lát, Liễu Lan Yên đột nhiên lên tiếng hỏi.

Nghe thấy câu hỏi của Liễu Lan Yên, nhưng Yêu Thần không trả lời ngay, mà là dừng bước, nghiêm túc nhìn nàng.

Ánh mắt chính là chăm chú như thế, bên trong ẩn chứa rất nhiều thứ, nhiều đến nỗi Liễu Lan Yên không thể phân biệt rõ ràng, nhiều đến nỗi khiến nàng không thể chịu nổi, hơi nóng xông ra ngoài mặt, không cần soi gương cũng biết, hai gò má của nàng đang đỏ bừng. Thật ra thì nàng cũng không biết tại sao lại xấu hổ, chính là không giải thích được mà ngượng ngùng thôi.

Đều là do Yêu Thần xấu xa này!

Nghĩ tới đây, Liễu Lan Yên giận dữ nhìn chằm chằm Yêu Thần, trừng đến nỗi muốn xuyên thủng hắn.

Hắn lại nhìn nàng như vậy, đáng ghét, thật sự rất đáng ghét!

Yêu Thần biết rõ lúc này hẳn không nên cười, nhưng thật sự là không nhịn được, phản ứng của Liễu Lan Yên thật là đáng yêu.

Đã lâu rồi hẳn không thấy đáng vẻ xấu hổ của nàng như vậy, thật là không nhịn được. Phụt một tiếng bật cười, Yêu Thần lập tức hiểu ra, hồng rồi.

Liễu Lan Yên sẽ tức giận.

Quả nhiên, vừa nghe thấy tiếng cười của hắn, Liễu Lan Yên đối diện lập tức tức giận nhìn hắn chằm chằm, hai má khẽ phồng phồng trông đáng yêu như thế, khiến hắn không nhịn được nghĩ muốn véo một cái.

"Á, người làm gì đấy?" Một tiếng thét kinh hãi kéo thần trí của Yêu Thần trở về, mu bàn tay hơi đau mới khiến hắn biết, thật sự mình đã làm như vậy, trực tiếp véo má của Liễu Lan Yên.

"Ách... Không có gì..." Yêu Thần vội vàng buông tay ra, vô tội giơ tay, bày tỏ hành động vừa rồi của hắn tuyệt đối không phải là cố ý, chỉ là do không kìm lòng được mà thôi.

Liễu Lan Yên giận dữ nhìn hai mắt Yêu Thần, quyết định trước tiên ghi lại món nợ này rồi sau lại tính, hiện tại có chuyện quan trọng hơn cần biết rõ ràng: "Giờ hội có chuyện gì xảy ra?"

"Nàng cho rằng thế nào?" Yêu Thần cũng không trực tiếp trả lời Liễu Lan Yên mà là cười hỏi nàng.

Liễu Lan Yên hồ nghi nhìn Yêu Thần một hồi lâu, sau đó mới chậm rãi suy đoán: "Người chủ động tiết lộ tin tức, để cho kẻ địch phát giác được, người muốn xử lý hoàn toàn từng nhóm muốn đến gây rối?"

"Cứ xem như là vậy đi." Yêu Thần lấp lửng nói.

"Xem như là vậy?" Liễu Lan Yên bắt mắt nhíu mày, đây là đáp án quý giá gì vậy?

Thấy Liễu Lan Yên bắt mắt, Yêu Thần cũng cười, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc dài của nàng: "Muốn xem một chút rốt cuộc là bên kia không nhận được muốn động thủ trước, sau đó mới tìm biện pháp xử lý một chút."

Câu trả lời của Yêu Thần khiến Liễu Lan Yên hài lòng, nếu nói tin tức này là do Yêu Thần cố ý thả ra ngoài, như vậy người có thể điều tra được tin tức này cũng cũng chỉ có mấy thế lực mạnh nhất mà thôi.

Nếu có thể điều tra được tin tức này, như vậy chuyện có người đến tập kích, bọn họ không thể nào không tra được.

Cho nên nói, hành động lần này của Yêu Thần cũng không phải muốn tiêu diệt một lần những người đó mà là để tìm ra một kẻ dễ bị kích động nhất để giết một người răn (đe dọa, cảnh cáo) trăm người.

"Chuyện của Liễu Hâm Nhã là thế nào?" Liễu Lan Yên nghĩ thông suốt điểm này, sau đó lại kỳ quái hỏi Yêu Thần tẽm một vấn đề nghi vấn khác.

"Người sau lưng Ma giới, mượn thân thể của nàng nhập vào." Yêu Thần khẳng định, "Liễu Hâm Nhã cũng chỉ là một con rối mà thôi."

"Tại sao người lại để cho nàng ta chạy thoát? Người không sợ bọn họ hoài nghi ư?" Liễu Lan Yên nghĩ sau lưng Liễu Hâm Nhã có người lợi hại hơn đang thao túng nàng ta, nhưng lại không ngờ rằng, người kia lại mượn thân xác của Liễu Hâm Nhã để xuất hiện tại Yêu Giới.

Thực lực đúng là rất mạnh, chỉ là, nếu cứ như vậy, thân thể của Liễu Hâm Nhã có thể tiếp nhận được sao?

Nàng biết sức công kích của mình mạnh bao nhiêu, e là thân thể của Liễu Hâm Nhã cũng đã tàn phế hơn nửa rồi, cứ như vậy lại còn bị người thao túng tiếp tục ra tay, sức chịu đựng của con người có giới hạn.

Dù là chạy trốn, nhưng người kia lại còn mang theo thân xác của Liễu Hâm Nhã chạy trốn để làm gì?

Hành động của người ở Ma giới quả nhiên không phải là người bình thường có thể hiểu được.

"Hắn cuối cùng sử dụng bí pháp của Ma giới, hướng chỉ sức mạnh của ta lại dời đi để bảo vệ nàng, nếu muốn bắt được hắn, nàng tất nhiên sẽ bị thương... Nên cho chạy thôi." Yêu Thần một chút cũng không hề lo lắng, mà là thâm tình nhìn chăm chú Liễu Lan Yên, "Nàng không có việc gì là tốt rồi."

Rõ ràng chỉ là mấy chữ đơn giản, cũng chẳng phải lời ngon tiếng ngọt gì, nhưng Liễu Lan Yên lại đột nhiên cảm thấy gò má của mình một lần nữa nóng lên.

Người này, thật là quá đáng, tại sao có thể tùy tiện nói ra mấy lời như thế chứ?

Hắn, hắn không biết xấu hổ sao?

Yêu Thần nhìn bộ dáng thẹn thùng với gò má đỏ của Liễu Lan Yên, nhìn không được mà lộ ra khuôn mặt tươi cười, đó là nụ cười chân thật từ tận đáy lòng khác xa với nụ cười ôn hòa cách xa người cả ngàn dặm trong ngày thường.

"Khuya rồi, đi về nghỉ ngơi đi." Nói xong, Yêu Thần tự nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Liễu Lan Yên, kéo nàng đi trở về.

Liễu Lan Yên vẫn còn chu đôi môi đỏ mọng, trong đầu buồn bực nổi lên khí giận với Yêu Thần, đồ đáng ghét!

Người xấu!

Đi mãi đi mãi, Liễu Lan Yên cảm thấy có chút không đúng lắm, đột nhiên quay đầu hỏi Yêu Thần: "Nếu đều nằm trong kế hoạch của người, vì sao lại muốn ta động thủ?"

"Đều bị người biết." Liễu Lan Yên bắt mắt chất vấn.

Nghe được vấn đề này của Liễu Lan Yên, Yêu Thần dừng bước, cúi đầu, bình tĩnh nhìn Liễu Lan Yên chăm chú.

Dưới ánh trăng nở nụ cười giống như là ban đêm phát hiện được một ít hoa quỳnh, tuyệt mỹ, Liễu Lan Yên mất hồn, trong lòng đột nhiên kịch liệt nhảy lên rồi hạ xuống, Yêu Thần người này, tại sao... Lại nhìn đẹp mắt đến vậy?

Khiến tim nàng đập rộn cả lên, nhiệt độ trên mặt cũng không ngừng tăng lên, lòng bàn tay cũng đỏ chút mồ hôi.

Ánh trăng mờ mờ, cộng thêm khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng của Liễu Lan Yên, khiến Yêu Thần thiếu chút nữa mất khống chế, cũng may định lực

của hắn đủ mạnh.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa gò má nóng ran của Liễu Lan Yên, Yêu Thần thấp giọng níu non: "Ta không ngờ nàng sẽ ra tay..."

Vốn hắn định tự mình trực tiếp giải quyết, nhưng vạn vạn không thể ngờ rằng Liễu Lan Yên lại không để ý đến nguy trang của nàng, xuất ra thực lực cường đại, vì hắn mà chống đỡ hết thảy.

"Lan Yên, ta rất vui. Thật sự rất vui." Yêu Thần sợ Liễu Lan Yên không tin, còn cố ý tăng thêm âm điệu.

"Vui cái gì? Thần kinh." Bị Yêu Thần nói như vậy, Liễu Lan Yên lại càng thêm ngượng ngùng, đành phải mạnh miệng mắng, "Còn không quay về nghỉ ngơi, cũng không nhìn một chút xem đã giờ nào rồi."

Một mực lời kéo, nhưng Yêu Thần vẫn chẳng nhúc nhích.

Liễu Lan Yên hơi hơi nhíu mày: "Người cũng phải đi, đứng lý ở đây như cái cọc gỗ làm gì?"

"Lan Yên, nàng quan tâm ta, ta rất vui về." Yêu Thần cảm thấy mỹ mãn mà cười, hai mắt chứa tình cảm không thể nào diễn tả hết, cảm xúc phức tạp nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên.

Bị một đôi mắt nhìn như vậy khiến cho lòng Liễu Lan Yên thịch thịch nhảy dựng, lập tức không thể khống chế mà cuồng loạn nhảy lên, giống như một con thỏ nhỏ.

Trên mặt đã là nóng như bị lửa đốt, không còn cách nào mà đứng trước mặt Yêu Thần nữa.

Tức giận liền dậm chân, gạt bàn tay to của Yêu Thần ra, nũng nịu một tiếng: "Đáng ghét!"

Nói xong, xoay người, chạy đi thật nhanh về gian phòng của mình, nàng mới không cần để ý tên Yêu Thần đại biến thái này.

Nhìn bóng lưng Liễu Lan Yên chạy xa dần, nụ cười của Yêu Thần càng ngày càng sâu.

Dù cho nàng không nhớ rõ thì sao chứ? Ở trong lòng của nàng, hắn vẫn chiếm vị trí rất quan trọng.

Vì hắn, nàng đều không tiếc để lộ thực lực, thật là một khởi đầu tốt.

Tâm tình của Yêu Thần rất tốt trở lại gian phòng, an tĩnh ngồi trong đó, chờ lát nữa Bành Lăng tới bẩm báo chuyện hắn dặn dò cần xử lý.

Mặt khác trong phòng của Liễu Lan Yên, nàng đang ngồi bên cạnh bàn, nhàn nhã uống nước trà, sau đó bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng thét: "Tôn chủ quả nhiên rất đẹp trai."

Tay của Liễu Lan Yên run lên một cái, nước trà trong chén thiếu chút nữa đổ ra ngoài, bất đắc dĩ hướng về phía nóc nhà tròn trắng mắt: "Băng Lăng, có cần kích động như thế hay không?"

"Khụ, ý tứ của ta là, thực lực của Tôn còn lợi hại hơn so với phỏng đoán của chúng ta." Băng Lăng đằng hắng một cái, đành hoàng nói.

"Vốn hắn cũng đã rất biến thái." Liễu Lan Yên than nhẹ một tiếng, "Băng Lăng, ta kể chuyện này cho người nghe, không phải để cho người cảm khái như vậy."

"A?" Băng Lăng hơi sững sờ, ngay sau đó rất nghiêm túc hỏi, "Vậy muốn làm gì? Khuỷu tay Liễu Lan Yên vừa trượt một cái, thiếu chút nữa trực tiếp nằm ở trên bàn, Băng Lăng không phải kẻ ngu, làm sao lại hỏi vấn đề kỳ quái này?"

"Đi điều tra một chút rốt cuộc Ma giới đã xảy ra chuyện gì." Thôi, nếu Băng Lăng đã không nghĩ ra, nàng liền trực tiếp nói rồi, thời gian quý báu, không cần thiết vòng vo với Băng Lăng.

"Điều tra Ma giới?" Băng Lăng kinh ngạc kinh hô lên, "Tiểu thư, ngày đó không phải người đã nói chúng ta không tham dự bất kỳ chuyện gì của thế giới sao?"

Cho dù chuyện bọn họ tiến hành, cũng không liên quan tới chuyện của các giới khác.

Chủ trương của tiểu thư luôn luôn là không màng thế sự, vì sao lần này lại phá vỡ quy củ của mình, đi thăm dò chuyện của Ma giới?

Không phải là nàng không ngờ được, mà là căn bản cũng không hề nghĩ tới phương diện này.

"Người của Ma giới muốn động vào hắn, tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản." Liễu Lan Yên vẫn nói, căn bản cũng không hề nghĩ tới một nơi khác khi Băng Lăng nghe thấy nàng nói như vậy liền kinh ngạc há to miệng, bộ dáng khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi.

"Yêu Thần bảo vệ Yêu Giới đã lâu, bảo vệ Yêu Giới thành một nơi thế ngoại đào nguyên. Nơi này tụ tập phần lớn thuần linh khí thuần túy của đất trời, Ma giới đều là những kẻ si mê tu luyện, những linh lực nơi đó làm sao đủ để bọn họ tu luyện được chứ."

"Vùng đất thánh của Yêu Giới tự nhiên sẽ trở thành thịt béo trong mắt bọn họ, muốn đoạt lấy Yêu Giới đó là chuyện tất nhiên. Nếu muốn lấy được Yêu Giới thì tự nhiên phải diệt trừ Yêu Thần trước, cho nên, chuyện lần này tuyệt đối không phải là tình cờ, tuyệt đối cũng không phải chỉ có một vài kẻ thiết kế thôi đâu."

Liễu Lan Yên càng nghĩ càng kinh hãi, nàng không thể chậm bất cứ giây phút nào được, trong đầu suy nghĩ thật nhanh.

"Rút tất cả những người có thể rút ta, đi thăm dò. Điều tra rõ tất cả mọi chuyện cho ta, càng nhanh càng tốt."

Cảm thấy Liễu Lan Yên sốt ruột nhưng nghiêm túc, Băng Lăng lập tức đáp một tiếng: "Vâng"

Suy nghĩ một chút, Băng Lăng lại kỳ quái hỏi một câu: "Tiểu thư, Tôn chủ đại nhân lợi hại như vậy, chúng ta giúp hắn một tay hình như cũng không có tác dụng gì đâu."

"Lợi hại sao?" Giọng Liễu Lan Yên là lạ hỏi ngược lại.

"Dĩ nhiên là lợi hại rồi." Băng Lăng khẳng định nói, "Không phải lập tức liền đánh bại cái người đứng phía sau màn của Ma giới ư?"

"Đánh bại sao?" Liễu Lan Yên cười hỏi, "Người cảm thấy thật sự là đánh bại à?"

"Không phải ư?" Băng Lăng kỳ quái hỏi, mới vừa rồi không phải tiểu thư miêu tả cho nàng như thế sao? Lập tức liền đánh gục người kia.

"Người quen tin tức kia rồi, giờ hỏi." Liễu Lan Yên nói thật bình tĩnh, nhưng sau thời gian rất dài Băng Lăng vẫn có thể từ giọng nói bình tĩnh xuôi tai này mà nhận ra một chút ý vị không tầm thường.

"Cái đó không phải là Yêu Thần có ý tung lời đồn đãi ra sao?" Băng Lăng cũng bắt đầu khẩn trương, chẳng lẽ mới vừa rồi tiểu thư không nói rõ ràng cho nàng?

"Vừa rồi là ta kể cho người chuyện xảy ra ở đó, thực tế thì vẫn chưa phân tích rõ cho người." Liễu Lan Yên khẽ cười một tiếng, dùng tiếng cười để làm dịu đi tâm trạng khẩn trương của Băng Lăng.

"Lấy tính cách của Yêu Thần mà nói, một kẻ dám mạo phạm hắn dễ dàng mà rồi đi như vậy sao?" Không cần nghĩ, đắc tội người khác, cho dù là người đứng đầu thế giới bất quá chỉ là cái chết, nhưng nếu đắc tội Yêu Thần, tuyệt đối là sống không bằng chết.

"Sau khi hắn đánh tan lực lượng của người kia, im lặng một hồi lâu mới ra tay lần thứ hai."

Liễu Lan Yên phân tích khiến Băng Lăng rất là nghi ngờ: "Tiểu thư, Tôn chủ có lẽ là khiến cho người kia có áp lực trong lòng. Những người như Tôn chủ, cũng đều như vậy."

Người có địa vị, hầu hết đều thích chơi trò mèo vờn chuột hấp dẫn, dù sao người kia cũng không phải là đối thủ của Tôn chủ, Tôn chủ chơi một lát cũng không có gì.

"Không biết." Liễu Lan Yên nói chắc như đinh đóng cột.

"Ồ, tại sao lại không?" Băng Lăng lần này thật sự là mơ hồ, lẽ ra với địa vị của Tôn chủ như vậy mà có phản ứng như vậy thì cũng thật bình thường mà.

"Bởi vì tên kia muốn thương tổn ta, phạm là kẻ muốn thương tổn ta, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép tồn tại. Nếu hắn có năng lực, tuyệt đối sẽ không dừng lại lâu như vậy mới ra tay lần thứ hai." Liễu Lan Yên nói cực kỳ khẳng định, giống như Yêu Thần đã từng nói với nàng.

Liễu Lan Yên khẳng định ngược lại khiến Băng Lăng im lặng không nói gì, trầm ngâm chốc lát mới khe khẽ hỏi "Tiểu thư. Người thích Tôn chủ rồi phải không?"

Một câu hỏi của Băng Lăng khiến gương mặt trắng xanh của Liễu Lan Yên đỏ lên một chút, lấp ba lấp bắp thấp khiến trách : "Chớ có nói hươu nói vượn, ta đang nói chính sự với người đấy."

Băng Lăng không thấy được tình huống của bên này, tự nhiên cũng không biết sắc mặt hồng hồng của Liễu Lan Yên, hồng đến muốn nở ra máu.

Băng Lăng cười một tiếng lâm lâm: "Người ta cũng đang nói chính sự mà."

"Cho nên, mặc kệ nói thế nào, thân thể của hắn vào giờ hỏi đúng là có vấn đề." Liễu Lan Yên gượng gạo chuyển đề tài.

Thật ra thì, cho dù Băng Lăng hỏi tại sao nàng lại khẳng định như vậy, nàng cũng không thể nào trả lời được.

Nàng chỉ biết, trong lòng của nàng nói cho nàng biết, đáp án chính là như vậy.

Nếu Yêu Thần có năng lực, nhất định sẽ giết tên Ma giới kia ngay lập tức, tuyệt đối sẽ không cho phép người kia tiếp tục sống.

Hoặc chính là, Yêu Thần tuyệt đối sẽ không cho phép một kẻ muốn thương tổn nàng còn sống.

Về phần cái ý nghĩ này, sự chắc chắn này từ đâu mà tới thì chính nàng cũng không hiểu, chỉ là trong lòng rất tin tưởng mà thôi.

"Còn nữa, điểm nghi vấn thứ hai chính là, người kia chạy trốn." Liễu Lan Yên bỏ qua vấn đề, nói thẳng với phía dưới.

"Tôn chủ không phải nói người kia dùng bí pháp của Ma giới, nếu Tôn chủ đối phó hần thì hần sẽ thương tổn tiểu thư." Băng Lăng phát hiện ở cùng tiểu thư một thời gian dài, không thể nhìn vấn đề từ mặt ngoài của nó, đã là liên hoàn kế, tại sao còn có ý tứ ở đằng sau chứ?

"Có này chỉ là cho người ta nhìn, phía sau còn có ý tứ khác." Liễu Lan Yên một hơi uống cạn sạch nước trà trong tách, từ từ nói, "Người hần cũng cảm thấy, kẻ muốn diệt trừ Yêu Thần tuyệt đối không chỉ có một vài người."

"Vâng." Băng Lăng gật đầu, điểm này nàng vẫn hiểu.

"Tôi nay hành động, tin tưởng người của thế lực khác cũng sẽ điều tra được. Theo bọn họ nghĩ, cuối cùng Yêu Thần cố ý để cho người kia chạy thoát, mục đích chính là muốn dẫn kẻ đứng sau lưng ra."

Liễu Lan Yên nói hợp tình hợp lý khiến Băng Lăng gật đầu liên tục.

"Thật ra thì, Yêu Thần làm như vậy còn có một dụng ý khác." Liễu Lan Yên nói ra hết khả năng mà mình có thể suy nghĩ, "Có lẽ sẽ có người cho rằng giờ hội Yêu Thần thật sự sẽ có chuyện, muốn công kích."

"A? Vậy chẳng phải Tôn chủ sẽ gặp nguy hiểm ư?" Băng Lăng khẩn trương nói, "Tiểu thư, chúng ta có cần tới hay không?"

Tôn chủ gặp nguy hiểm, tiểu thư bọn họ cũng không an toàn nữa.

"Không cần, sẽ không có người tới công kích." Liễu Lan Yên khẳng định, lần này Băng Lăng càng hồ đồ, tại sao có thể như vậy?

"Những người đó không phải là nhận thấy được giờ hội Tôn chủ bị suy yếu sức mạnh ư?" Băng Lăng nghi ngờ hỏi, cơ hội tốt như vậy, làm sao lại không có ai ra tay công kích chứ?

"Hừ." Liễu Lan Yên khẽ cười một tiếng, nhíu mày, "Đây chính là chỗ cao minh của Yêu Thần. Kẻ muốn tính kế hần, làm gì có kẻ nào là đầu đường xó chợ, sơ hở như vậy, mà có thể nhìn ra, chẳng lẽ bọn họ sẽ không hoài nghi Yêu Thần cố ý tiết lộ cái bẫy sao?"

"Chắc chắn kẻ biết Yêu Thần vào giờ hội sẽ vấn đề tuyệt đối không chỉ có thế lực sau lưng Liễu Hâm Nhã, tại sao những người khác lại bất động? Bởi vì bọn họ không dám tin tin tức này. Lần này Liễu Hâm Nhã bị đánh trở về, những người đó sẽ càng thêm cẩn thận."

"Nhưng mà nếu như vậy thì không phải tỷ lệ cũng một nửa đó sao?" Băng Lăng nghĩ rồi nói ra, "Có thể là Tôn chủ cố ý thiết kế cái bẫy này, giả vờ sức mạnh của hần không ổn. Còn có một loại khả năng đó chính là sức mạnh của Tôn chủ thật sự không ổn, nói như vậy, tại sao lại không có ai tới?"

"Nếu là đánh cuộc, vậy còn có một phần thắng, nếu bọn họ đã muốn diệt trừ Tôn chủ, nên đánh cuộc một ván." Băng Lăng nói ra suy nghĩ của chính mình, cảm giác cái phương pháp này Tôn chủ này rất mạo hiểm.

Liễu Lan Yên nở nụ cười, hỏi Băng Lăng: "Băng Lăng, rốt cuộc có mấy phe thế lực muốn diệt trừ Yêu Thần, đối phó hần?"

"Vâng, tiểu thư, ta vẫn chưa điều tra, nhất định là có không ít đâu, dù sao cũng phải cho ta ít thời gian chứ." Băng Lăng bắt mắt bẹp môi, mới vừa dặn nàng đi điều tra, nàng còn chưa hành động, làm sao mà biết có bao nhiêu thế lực muốn đối phó Tôn chủ chứ.

"Người chưa điều tra mà đã thấy có không ít, vậy người cảm thấy những người đó sẽ liên hiệp cùng nhau đối phó Yêu Thần sao?" Liễu Lan Yên cười hỏi, căn bản cũng không chờ Băng Lăng trả lời, nói tiếp, "Bọn họ không chỉ đều muốn đối phó Yêu Thần, mà còn sợ trở thành vật hy sinh của người khác."

"Người nào dám đối phó Yêu Thần trước, hần liền chịu thiệt nhất. Liễu Hâm Nhã dám đến đối phó, nhất định là bởi vì thực lực của bọn họ mạnh nhất."

"Những kẻ đó đều rất khôn khéo, dĩ nhiên là thà rằng tin là có, chứ tuyệt đối sẽ không tùy tiện lấy tánh mạng của chính mình ra làm trò đùa." Liễu Lan Yên mỉm cười, "Bọn họ hần là cũng đã nghe được, dù đến giờ hội, Yêu Thần vẫn có thể sử dụng sức mạnh cường đại như cũ, thử hỏi kẻ từ đó, còn ai dám tới đây chịu chết nữa chứ?"

"Thật là đáng sợ." Yên lặng hồi lâu sau, Băng Lăng cảm khái một câu.

"Ý định của bọn họ chính là như thế, vừa không muốn thua thiệt, vừa không muốn bị sơ hở mà nhảm lẫn." Liễu Lan Yên không quá để ý, dù sao ý nghĩ của đám người đó chính là như thế.

Băng Lăng yếu ớt nói một câu: "Tiểu thư, người ta là đang nói ngài đáng sợ mà."

"Hừm?" Liễu Lan Yên thiếu chút nữa bị sặc bởi nước miếng của mình, liên tiếp ho khan hai tiếng mới ổn hơn một chút, kinh ngạc chỉ lỗ mũi mình, "Ta đáng sợ chỗ nào chứ?" Chỉ xong mới nhớ tới Băng Lăng cũng không nhìn thấy được động tác của mình, lúc này mới ảm ức đặt tay xuống.

"Ý đồ của những kẻ đó đều bị tiểu thư nhìn thấy đó thôi. Tiểu thư còn không đáng sợ sao?" Băng Lăng thật thà lầu bầu.

Liễu Lan Yên cũng không giận mà nở nụ cười, chỉ từ từ nói với Băng Lăng: "Băng Lăng, nhớ lấy, sống ở trên đời cũng không phải đơn thuần như tờ giấy mới là thiện lương. Nhìn hết hồng trần, nhìn xuyên quý kẻ, vẫn giữ vững bản tâm của mình như cũ mới thật sự là đơn thuần."

"Hiểu được những thứ phức tạp mới có thể giữ cho mình đơn giản. Phức tạp cũng không có nghĩa là sẽ phức tạp, bởi vì quá mức đơn giản, nhiều khi, ngay cả người mình để ý nhất cũng không bảo vệ được, ngược lại sẽ trở thành lưỡi dao sắc bén thương tổn tới người thân của mình."

Liễu Lan Yên nhẹ nhàng nói từng chữ, không biết là ưu phiền hay là đang giảng đạo lý, chỉ là bình tĩnh nói như vậy, không buồn không vui.

"Tiểu thư." Băng Lăng nhẹ nhàng gọi.

"Hả?" Liễu Lan Yên đáp lời.

"Tiểu thư trước kia người như thế nào vậy?" Băng Lăng đột nhiên cảm thấy cả lòng chua xót, không biết vì sao lại như vậy.

Rõ ràng giọng nói của Liễu Lan Yên không có chỗ nào bất ổn, nhưng nàng lại cảm thấy đó chính là bi thương không thể nào kiềm chế, trào ra từ sâu trong đáy lòng, căn bản cũng không chịu khống chế của nàng.

Cái bi ai đó lan khắp nơi, khiến nàng rất khó chịu.

"Không có, nói cho người biết mà thôi. Muốn sống phải cường đại, cường đại cũng không có nghĩa là phải ăn hiếp kẻ yếu. Mọi chuyện trên đời đều có hai mặt của nó, tốt hay xấu cũng là chỉ là ở suy nghĩ. Cụ thể như thế nào, đều xem nhân tâm của từng người."

Liễu Lan Yên nói xong, đã nở nụ cười trước: "Có chút dài dòng."

"Vâng, ta hiểu." Băng Lăng nặng nề gật đầu.

Liễu Lan Yên khẽ cười: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, ta chỉ tùy tiện nói một chút thôi." Loại chuyện này suy cho cùng còn phải xem tâm ý của mỗi người, người khác nói gì cũng không có tác dụng. "Nhanh tra rõ, khi có thể nói cho ta biết."

"Vâng." Băng Lăng nhanh chóng đáp lại, hai người liền cắt đứt liên lạc.

Liễu Lan Yên than nhẹ một tiếng, đứng dậy khỏi bàn, đi tới bên giường, nằm xuống, một lúc lâu thò ra một cánh tay, vỗ tới chần, quần chặt mình ở trong chăn.

Nàng đang lo lắng, rốt cuộc giờ hội Yêu Thần có chuyện gì?

Tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy.

Yêu Thần thật sự là một người cực kỳ quỷ quái, hẳn là đã có chuyện đó xảy ra trên người của hắn.

Vì không muốn cho nàng biết, còn khẳng khái cự mạnh đi từ từ trở về cùng nàng, chính là không muốn để nàng hoài nghi sao? Đã như vậy, nàng cũng không thể làm gì khác hơn là phối hợp, dọc theo đường đi cảm thấy có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Muốn nói ra nghi vấn của mình nhưng không để cho Yêu Thần hoài nghi nàng biết tình huống của hắn, vừa lại không muốn để lộ dấu vết thì mau chóng trở về, để cho hắn trở về phòng nghỉ ngơi nhanh một chút.

Thật là thử thách kỹ xảo của nàng, không biết hắn bây giờ thế nào, có xử lý tốt chuyện của hắn hay không?

Một mặt khác, Bành Trăn cũng phân phó chuyện xuống dưới, nhanh chóng trở lại phòng ngủ của Yêu Thần.

"Tôn chủ." Bành Trăn cung kính hành lễ, cẩn thận quan sát tình huống của Yêu Thần, cũng không phát hiện có bất kỳ sự khác thường nào.

"Đã bàn giao xong mọi chuyện rồi?" Yêu Thần thuận miệng hỏi.

"Vâng" Bành Trăn cung kính đáp lại.

Yêu Thần hài lòng gật đầu, ngay sau đó mặt liền biến sắc, một ngụm máu tươi chọt phun ra ngoài, thẩm y phục trắng như tuyết, tung tóe vương vãi trên mặt đất, liền nở ra nhiều bông hoa máu đỏ tươi trên sàn nhà.

Mới vừa rồi còn tinh thần còn khỏe mạnh sáng láng Yêu Thần, lúc này sắc mặt đã tái mét, giống như cả người bị rút đi tất cả sức lực, mệt mỏi ngã xuống.

"Tôn chủ." Bành Trăn vội vàng đi qua, đỡ lấy Yêu Thần.

"Ta không sao." Yêu Thần bắt đầu nói chuyện, nhưng hơi thở mong manh, nào còn phong thái dũng mãnh như ban nãy nữa chứ.

Mới đó không bao lâu, hoàn toàn giống như là biến thành người khác.

Bành Trăn đỡ Yêu Thần ngồi lên trên giường, kê gối lên, thuận tiện cho Yêu Thần nằm nghiêng ở phía trên.

"Tôn chủ, ngài không nên vận dụng lực lượng vào giờ hội. Thời khắc kia là lúc ngài suy yếu nhất, sẽ bị phản phệ." Bành Trần đau lòng nói.

"Ngươi không phải là đối thủ của hần." Yêu Thần từ từ bình phục lại hơi thở dồn dập của mình, mới vừa rồi trong ngực khí huyết cuộn cuộn, cổ lực lượng kia phản phệ, thật vất vả mới ngăn chặn được.

Đi về cùng Liễu Lan Yên, nhìn bộ dáng xấu hổ của nàng, hần thiếu chút nữa không khống chế được mà bị sức mạnh phản phệ, thiếu chút nữa sẽ mất khống chế ở trước mặt của nàng mà để lộ ra khác thường.

Thật may là nhìn được ở trước mặt nàng.

Cho nên hần dặn Bành Trần phân phó người của Vô Trần Cư trước, chính là không muốn nàng biết tình huống của hần, nếu Bành Trần không xử lý trước chuyện của Liễu Hâm Nhã, mà là đi xem xét hần, như vậy tuyệt đối sẽ bị Liễu Lan Yên phát hiện.

Hần, không muốn nàng lo lắng.

"Nhưng thực lực của Liễu cô nương rất mạnh, hoàn toàn có thể đối phó người kia." Bành Trần vẫn luôn không thể hiểu được, tại sao Yêu Thần lại mạo hiểm tự mình ra tay.

"Bành Trần, tu vi của ngươi còn kém quá. Ngươi cho rằng chuyện thật sự chỉ đơn giản như vậy sao?" Yêu Thần nhẹ nhàng nói sâu xa, bên môi gợi lên nụ cười mờ ảo như có như không.

Nụ cười kia suy yếu mỏng ảo như sao trên trời, giống hoa trong nước, khẽ đọng liền vỡ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhảm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

"Tôn chủ..." Bành Trần nghi ngờ hỏi khẽ, tình huống vừa rồi, làm sao hần không nhìn ra tính toán kế sách tinh khôn của Liễu Lan Yên chứ, nhưng mà...

Sau đó, Bành Trần nhớ lại những lời nói công kích "Liễu Hâm Nhã", hần có chút hiểu rõ ý của tôn chủ rồi.

"Liễu cô nương tu luyện là sức mạnh ánh sáng cho nên cần phải giữ vững tâm mới là quan trọng nhất. "Liễu Hâm Nhã" kia không ngừng dùng lời nói để công kích Liễu cô nương, trong lòng của Liễu cô nương ít nhiều gì cũng sẽ bị ảnh hưởng."

Bạch Trần tự nhận lời này đã là rất khách sáo.

Thật ra hần cảm thấy mức độ phát run của thân thể Liễu Lan Yên đã không lừa được bất kì người nào, nàng bị "Liễu Hâm Nhã" kích thích.

Tâm tình bị ảnh hưởng đương nhiên sức mạnh cũng giảm bớt đi nhiều.

Lúc ấy, hần lo lắng không phải là bọn họ có thể đánh thắng hay không mà là sợ xuất hiện tổn thương.

Trong lòng hần bức bối, đúng là bức bối, vì sao Liễu Lan Yên không tin tưởng tôn chủ?

Tôn chủ đối xử với nàng tốt như vậy, thậm chí tôn chủ còn hận không thể moi trái tim ra giao cho nàng, tại sao nàng có thể tùy tiện nghe lời bậy bạ của người khác mà hoài nghi tôn chủ, khiến tâm tình bị ảnh hưởng?

Tâm tình bị quấy nhiễu chính là hoài nghi tôn chủ.

Không tin tất cả những gì tôn chủ đã làm nghĩa là nàng tin lời "Liễu Hâm Nhã" nói, nàng hoài nghi những gì tôn chủ làm đều là lợi dụng nàng.

Tại sao nàng có thể nghi ngờ tôn chủ lợi dụng nàng?

Trong lời nói của Bành Trần không hề có ý chỉ trích, nhưng Yêu Thần có thể không hiểu ý trong lời của Bành Trần sao?

Lòng trung thành của Bành Trần đối với hần, từ trước tới nay, hần chưa từng hoài nghi.

Về phần Bành Trần nghĩ như vậy về Liễu Lan Yên...

"Làm sao ngươi biết Lan Yên bị ảnh hưởng?" Yêu Thần hơi dựa người, nhẹ nhàng hỏi.

Bây giờ trạng thái vô lực kéo dài một khoảng thời gian ngắn, chờ nó trôi qua thì tốt rồi.

Tâm tình Bành Trăn rất phức tạp liếc nhìn Yêu Thần một cái, hắn không rõ tôn chủ không muốn chấp nhận hay là làm sao, rõ ràng mọi chuyện đều bày ra ở trước mắt hết sức rõ ràng, tôn chủ lại không nhìn thấy sao?

“Tôn chủ, ngài nghỉ ngơi đi.” Sau cùng, Bành Trăn lựa chọn im lặng không nói chuyện.

Chuyện này, trong lòng tôn chủ chắc chắn đã biết rõ chỉ là hắn không muốn tiếp nhận hoặc là không muốn đối mặt thôi.

Nếu đã như vậy, hắn còn ở bên cạnh nói gì nữa?

Chỉ cần tôn chủ thích là tốt rồi.

Câu trả lời của Bành Trăn chọc cười Yêu Thần, vì thân thể của hắn không có chút sức lực nào, nụ cười cũng nhợt nhạt, nhưng thật sự là hắn nở nụ cười.

“Bành Trăn, Lan Yên đã có hết sức rồi.” Yêu Thần thử từ từ hít thở sâu, cố gắng đè sức mạnh cuộn cuộn trong cơ thể xuống, như vậy mới thuận lợi để cho hắn trò chuyện.

Bành Trăn không nói gì, bây giờ hắn không biết nên nói cái gì cho phải.

Nếu tôn chủ lựa chọn tự mình lừa mình, vậy thì hắn cần gì phải vạch trần?

Chỉ cần tôn chủ hài lòng là được.

“Lan Yên phát run không phải là vì lòng của nàng bị quấy nhiễu mà là vì nàng huy động sức mạnh.” Yêu Thần biết Bành Trăn nghĩ gì, nhưng hắn không có khuyên giải Bành Trăn, chỉ là chậm rãi nói ra tình huống thật: “Lẽ nào ngươi không chú ý tới mặt hồ phía sau dao động?”

Yêu Thần nói như vậy, Bành Trăn mới cẩn thận nhớ lại tình huống khi đó, hình như hắn nghe thấy âm thanh dao động của hồ nước.

Lúc đó, hắn cho là do quá mức yên lặng nên mới nghe được âm thanh của hồ nước, bây giờ nhớ lại, dường như không giống.

“Khi đó nếu không phải ta ra tay, tất nhiên Lan Yên cũng sẽ ra tay... Chẳng qua là...” Yêu Thần nói tới đây liền dừng lại, đều không phải là không thể nói mà vì sức mạnh của hắn tiêu hao quá nhiều, hắn cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức nhiều hơn.

Bành Trăn cẩn thận nhớ lại, nhớ lại âm thanh của mặt nước mà mình nghe được, khi đó không phải đúng lúc “Liễu Hâm Nhã” tránh né đòn công kích của tôn chủ sao, lúc đó không phải Họa Thủy Đông đánh về phía Liễu Lan Yên sao?

“Ngươi cũng thấy đó, Lan Yên điều động chính là tinh linh nước, trong giai đoạn đầu nàng không thể mượn sức mạnh từ hồ nước lớn ở xung quanh, trái lại nàng nên điều động sử dụng tinh linh nước trong rừng cây...” Yêu Thần không nói rõ, nói nhiều sức khỏe của hắn chịu không nổi.

Bành Trăn không phải người ngu ngốc, lập tức hiểu được, tiếp lời: “Liễu cô nương sử dụng tinh linh nước từ trong hồ nước sẽ mang đến gánh nặng rất lớn cho nàng sao?”

Nói xong, Bành Trăn cân nhắc suy nghĩ kỹ lại cảm thấy không đúng: “Sử dụng tinh linh nước trong rừng cây khó hơn ở hồ nước sao?”

Nói tóm lại, sử dụng tinh linh nước trong hồ nước sẽ dễ dàng hơn một chút, suy cho cùng hút nước từ trong hồ nước để sử dụng tinh linh nước vẫn dễ dàng hơn nhiều.

Sử dụng tinh linh nước từ trong rừng cây, muốn hấp thu nước từ cây và lá, trong không khí để tinh luyện ra, nhìn như thế nào thì cũng thấy sử dụng tinh linh nước từ hồ nước dễ hơn một chút.

Lúc Bành Trăn hỏi vấn đề này xong, bản thân cũng cảm thấy không đúng.

Nếu như nói vậy thì Liễu Lan Yên cũng không cần bỏ gần cầu xa.

Một hồ nước lớn bày ra ở trước mắt lại không dùng, trái lại tốn công đi tới chỗ khác để tinh luyện, không có kẻ tu luyện nào ngu xuẩn như vậy.

Nếu là như vậy, vút cái ý nghĩ này đi liền chỉ còn một khả năng.

“Sức mạnh của Liễu cô nương vẫn chưa được kiểm soát hoàn toàn.” Bành Trăn kêu lên, nói ra câu đầu câu sau liền dễ dàng hơn: “Nếu nàng ấy sử dụng nước trong hồ để tinh chế tinh linh nước, sẽ không thể khống chế được ư?”

“Hắn là vậy...” Yêu Thần nói khẽ, hơi thở hỗn hển, chứng tỏ vừa rồi hắn sử dụng sức mạnh đã mang tới gánh nặng rất lớn cho hắn: “Cụ thể ra sao thì ta không hiểu rõ.”

Hắn chỉ thấy Liễu Lan Yên không ngừng phát run, không phải vì sợ cũng không phải vì tâm tình bị quấy nhiễu, mà là vì nàng sử dụng sức mạnh vượt xa năng lực chịu đựng của bản thân, thế nên mới xuất hiện tình huống loại này.

Tại sao hấn phải ra tay?

Nếu hấn hoàn toàn giao cho Liễu Lan Yên để nàng đối mặt một mình, hấn tin tưởng, Lan Yên tuyệt đối có thể chịu đựng tiếp.

Cái gọi là gió lốc màu đen của Ma giới, Liễu Lan Yên cũng có thể đối mặt, bởi vì khi đó nàng đã chuẩn bị ra tay, bằng không thì thân thể sẽ không run dữ dội như vậy.

Nguyên nhân hấn không để cho Liễu Lan Yên ra chính là hấn không gánh nổi hậu quả kia.

Hấn sợ, sợ lúc Liễu Lan Yên ra tay sẽ gặp phải hậu quả đáng sợ, nàng sẽ bị thương nặng hoặc là... chết.

Hấn có thể cảm giác được Liễu Lan Yên còn chưa khôi phục lại kị ức, nhưng tâm ý của nàng đối với hấn vẫn không thay đổi.

Nếu có thể, Liễu Lan Yên tuyệt đối sẽ không để cho hấn phát hiện ra nàng không chịu đựng được loại sức mạnh này.

Tính cách của Liễu Lan Yên nàng luôn mạnh mẽ như thế, tuyệt đối sẽ không tỏ ra yếu đuối để buộc hấn ra tay.

Cho nên, cái loại run rẩy này tuyệt đối là kết quả do nàng khắc chế.

Hấn không thể tượng tượng được, Liễu Lan Yên đã liều mình khắc chế mà còn run rẩy như vậy, lúc đó nàng đã thừa nhận sức mạnh khủng bố biết bao.

May là hấn ra tay, nếu không hậu quả kia, e rằng hấn không cách nào tiếp nhận nổi.

Thì ra là vậy.

Bành Trần âm thầm thở dài một hơi, xem ra Liễu Lan Yên cũng không có đối xử thờ ơ với tôn chủ lắm, làm hại hấn vẫn thấp thỏm lo lắng tôn chủ giao tình cảm cho sai người.

“Tôn chủ, người nghỉ ngơi cho tốt, chuyện phía sau sẽ được an bài thỏa đáng.” Tầng đá lớn treo lơ lửng trong lòng hấn cuối cùng cũng được thả xuống, hấn liền chuẩn bị lui ra ngoài, để cho tôn chủ nghỉ ngơi điều tức.

“Ừ.” Hơi thở Yêu Thần hơi mỏng manh, lập tức phân phó nói: “Sau giờ ngọ ngày mai, nói cho Lan Yên biết vẫn phải đi tu luyện.”

“Tu luyện?” Lời nói của Yêu Thần đã khiến cho Bành Trần kinh sợ rồi. Tối nay tôn chủ đã suy yếu tới như vậy, vì sao ngày mai còn muốn giúp Liễu Lan Yên tu tập linh khí trong thiên địa để tu luyện.

Tôn chủ điên rồi phải không?

Thân thể không phải là để chà đạp như vậy?

Một ý nghĩ hiện lên trong đầu Bành Trần, khiến hấn đều nuốt những lời muốn nói ra khỏi miệng vào lòng, hấn khom người hành lễ, lên tiếng: “Rõ.”

Sau khi nói xong, hấn lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Rời khỏi phòng ngủ của tôn chủ, Bành Trần cố ý tiêu sái đi đến phòng Liễu Lan Yên, cẩn thận dò xét, nếu như Liễu Lan Yên có vấn đề, hấn cũng thuận tiện xử lý.

Dạo bước đi một vòng, Bành Trần lặng lẽ rời đi. Trong phòng ngủ, Liễu Lan Yên cuộn mình trong chăn ngủ say.

Đêm nay, chủ nhân của Vô Trần Cư và Liễu Lan Yên hai nhân vật quan trọng nhất đều ngủ rất ngon.

Bành Trần mang theo người của Vô Trần Cư triệt để tẩy sạch Ưu Mê Thảo, cùng với tất cả dấu vết mà Liễu Hâm Nhã để lại.

Về phần làm sao để dò xét, làm sao để truy lùng, loại chuyện này

Bành Trần có rất nhiều kinh nghiệm.

Để Liễu Hâm Nhã bỏ chạy, đúng lúc dựa vào con đường này để điều tra, biết đâu bọn họ có thể tra xét ra nhiều thứ hơn.

Trong bóng đêm, Vô Trần Cư đang bắt đầu kế hoạch trả thù, không ai có thể ở trong Vô Trần Cư quấy rối mà không trả giá lớn.

Nếu không phải vì dẫn dụ thế lực đằng sau Liễu Hâm Nhã lộ mặt, khi Liễu Hâm Nhã bước vào Vô Trần Cư, chẳng khác nào ả ta bước vào Quỷ Môn Quan.

Ngày tiếp theo, Yêu Thần vẫn thức dậy như thường lệ, trải qua một đêm điều tức, sức mạnh phản phệ trong cơ thể hấn đã bị dè xuống,

không còn cảm giác khí huyết sôi trào nữa, hết thấy đều khôi phục như bình thường.

Còn Liễu Lan Yên thì nàng vẫn ngủ đến khi mặt trời lên cao mới mơ mơ màng màng thức dậy,

nha hoàn chờ nàng thức dậy để hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu cũng xem ngủ gục.

“Tiểu thư?” Nghe trong phòng có tiếng động, nha hoàn giữ cửa không xác định hỏi thử.

“Ừm, vào đi.” Ánh mắt Liễu Lan Yên mơ màng, giọng nói khàn khàn vang lên, nha hoàn giữ cửa đi vào đúng lúc nhìn thấy Liễu Lan Yên còn đang ôm chăn, bộ dạng ngái ngủ ngồi trên giường, lừ đừ nhìn nàng.

“Tiểu thư muốn rửa mặt chải đầu hay là ngủ thêm chút nữa?”

Nha hoàn hỏi ý kiến, nàng thấy bộ dạng của Liễu Lan Yên hình như vẫn chưa tỉnh ngủ.

“Không cần, nên dậy rồi.” Liễu Lan Yên lười biếng đánh một cái ngáp thật to, còn thấp giọng lầu bầu một câu: “Đói bụng nên dậy ăn cơm.”

Tay nha hoàn đang cầm khay đựng quần áo sạch run lên một cái, suýt chút nữa làm rớt quần áo xuống đất, té ra không phải nàng ấy tỉnh ngủ, mà là đói nên tỉnh.

Điều chỉnh lại xong tâm tình của mình, nha hoàn hầu hạ Liễu Lan Yên rửa mặt,

thay quần áo, sau đó nói: “Bây giờ tiểu thư muốn dùng bữa chưa ạ?”

“Sư phụ đâu?” Sau khi rửa mặt xong, sâu ngủ trong người nàng mới bị tổng cổ đi. Liễu Lan Yên kì quái hỏi.

Trước đây nàng đều ăn cơm chung với Yêu Thần, sao hôm nay hắn không có ở đây?

“Tôn chủ đi tu luyện rồi, tôn chủ ra lệnh, chờ tiểu thư dùng cơm trưa xong, liền đi qua cùng nhau tu luyện.” Nha hoàn thật thà hỏi báo lại.

Liễu Lan Yên gật đầu: “À! Biết rồi. Ăn thôi.”

“Dạ.” Nha hoàn hành lễ, đi ra ngoài truyền lệnh xuống. Đương nhiên nàng không nhìn thấy ánh mắt của Liễu Lan Yên lóe lên hào quang suy nghĩ.

Bữa trưa vẫn như cũ, đều là những món ăn dinh dưỡng mà nàng yêu thích, nhưng không có Yêu Thần ngồi bên cạnh,

mùi vị của món ăn cũng bị giảm xuống mấy phần, làm Liễu Lan Yên ăn không thấy ngon.

Liễu Lan Yên bĩu môi, tùy tiện ăn một ít rồi để chon ha hoàn bung xuống, dọn dẹp một chút mới đi đến chỗ tu luyện mỗi ngày tìm Yêu Thần.

Ở trong Vô Trần Cư, Liễu Lan Yên muốn đi đâu thì đi tới đó, không có người dám ngăn cản bước chân của nàng.

Đương nhiên, vẫn có người âm thầm theo dõi Liễu Lan Yên,

chỉ vì sợ nàng có nguy hiểm mà thôi.

Đến đình nhỏ trong khu rừng,

Yêu Thần ngồi xếp bằng ở đó cảm nhận được Liễu Lan Yên đến, chậm rãi mở hai mắt, nhìn nàng, từ từ nở nụ cười nhợt nhạt, đôi mắt tuyệt mỹ mỉm cười.

Một bộ bạch y trắng tuyết, xung quanh tràn ngập thiên địa linh khí, khói mây dày đặc, nụ cười tao nhã khuynh thành như vậy khiến Liễu Lan Yên thất thần một lát.

Trái tim nặng nề nhảy dựng, gò má lây nhiễm nhiệt độ quen thuộc.

Nàng cúi đầu thầm mắng một tiếng, đáng chết, lớn lên đẹp như vậy để làm gì chứ?

Nàng cảm thấy tim mình đập rộn lên, thật là đáng ghét!

Còn nữa, lớn lên đã yêu nghiệt rồi, không có chuyện gì còn cười loạn để làm chi?

Quá đáng!

Liễu Lan Yên không ngừng thầm oán, trong đình nghỉ mát,

Yêu Thần không hiểu gì hết nhìn Liễu Lan Yên, thấy gò má nàng đột nhiên đỏ ửng lên, nhìn nàng tự kiêu tự sán.

Yêu Thần chớp mắt khó hiểu, nàng làm sao vậy?

Vì sao vẻ mặt lại kì quái như vậy?

Làm hán không đoán ra ý nghĩ của nàng.

Lúc Yêu Thần suy nghĩ, nụ cười trên môi hán cũng dần biến mất, rơi vào trong nghi hoặc.

Nhìn bộ mặt vừa nãy còn cười đến hại nước hại dân bây giờ thì “Đại ra”, trong lòng Liễu Lan Yên cảm thấy thoải mái hơn.

Như vậy mới đúng chứ.

Một đại nam nhân lớn lên đẹp như vậy để làm gì?

Hại tim nàng đập rộn lên, người xấu!

“Sư phụ, tu luyện à?” Thu hồi tâm tình kì quái, Liễu Lan Yên cười híp mắt đi tới, hướng bên cạnh ngồi xuống.

“Ừ, tu luyện.” Yêu Thần chần chừ gật đầu.

Hán vẫn còn đang suy nghĩ, ban nãy Liễu Lan Yên rốt cuộc đã nghĩ những gì.

Nhưng mà, dường như lòng dạ của nữ nhân thật sự không dễ đoán.

Rõ ràng, lúc nãy còn u sầu, bây giờ lại đột nhiên vui vẻ.

Trong đầu nữ nhân này đang suy nghĩ gì thế?

“Tu luyện.” Liễu Lan Yên cười vui vẻ nói, sau đó trực tiếp nằm xuống chuẩn bị ngủ.

Ngược lại đối với nàng, quá trình tu luyện chỉ là một buổi ngủ trưa thôi,

từ lúc bắt đầu tu luyện đến giờ, Yêu Thần vẫn cứ để mặc cho nàng tự định ra kế hoạch tu luyện như vậy.

Để thiên địa linh khí tẩy gột kinh mạch cho nàng, chậm rãi cắt tía.

Yêu Thần cho rằng đây là phương pháp tốt nhất, như vậy Liễu Lan Yên cũng không cần mệt mỏi.

Dĩ nhiên, nếu bị người ngoài biết còn có người có cách tu luyện như thế, tuyệt đối sẽ điên cuồng phun máu không ngừng, vô cùng đau đớn kêu lớn:

“Lãng phí! Quá lãng phí!”

Có ai sử dụng linh khí thiên địa như vậy chứ, như thế đâu phải là tu luyện, căn bản là lãng phí, lãng phí là rất xấu hổ.

May mắn là không có người nhìn thấy, lại càng không có người nói.

Cho nên Liễu Lan Yên liền yên tâm thoải mái sử dụng.

Liễu Lan Yên nằm ở trên giường, từ từ nhắm hai mắt lại, một lát sau liền nghe Yêu Thần khẽ gọi tên nàng: “Lan Yên...”

“Hừm...” Liễu Lan Yên đang muốn đi vào mộng đẹp, không nhận được lên tiếng.

“Buổi trưa đã ăn những gì, cơm nước có hợp khẩu vị không?”

Người nào có thể ngờ rằng Thần của Yêu giới sẽ quan tâm đến chuyện vụn vặt như một người ăn uống thứ gì, có ngon miệng hay không.

“Ừ.” Liễu Lan Yên khẳng định đáp lời.

“Muốn ăn món gì thì cứ bảo bọn họ làm.”

Yêu Thần nhú mày, hán thật sự không ngờ ở chỗ của hán lại vẫn khiến Liễu Lan Yên đói bụng, ăn không ngon.

Loại chuyện này làm sao có thể xảy ra?

“Món ăn kém.” Liễu Lan Yên mơ mơ màng màng nói, nàng sắp vào mộng cùng Chu Công tán gẫu, một bên cố gắng kháng cự tiếng gọi của Chu Công, một bên miễn cưỡng trả lời câu hỏi của Yêu Thần.

“Món nào?” Yêu Thần vội hỏi.

Chẳng lẽ khẩu vị của Lan Yên thay đổi?

Cho dù có thay đổi, hấn không tin trong Vô Trần Cư không có làm được món ăn mà Lan Yên thích.

“Ngươi.” Liễu Lan Yên lầu bầu một câu, bực mình trở người tiến vào mộng đẹp.

Hấn thật là ồn ào.

Muốn ngủ một giấc cũng không được.

Quay mặt vào trong, bên tai không còn nghe tiếng Yêu Thần om sòm nữa,

Liễu Lan Yên thoải mái thở hắt ra, sung sướng cùng Chu Công đánh cờ.

Yêu Thần chưa kịp phản ứng, cứ thế ngây ngô sững sờ. Nhìn bóng lưng của Liễu Lan Yên suy nghĩ một hồi lâu mới hiểu ý tứ của nàng.

Khi hiểu được rồi, khóe môi hấn giương lên, nụ cười càng ngày càng lớn, sau cùng kéo ra một nụ cười “ngu xuẩn” hoàn toàn không tương xứng với thân phận của hấn.

Ý của Lan Yên không phải là vì hấn không có ăn cơm chung với nàng, cho nên nàng mới ăn ít đi?

Không có hấn bên cạnh, nàng liền ăn không ngon?

Cái này có phải nàng muốn ám chỉ với hấn, sau này nàng vẫn muốn cùng hấn ăn cơm sao?

Ừ, hình như không phải là ám chỉ, mà là công khai.

Càng nghĩ, trong lòng hấn càng cảm thấy tốt đẹp, kích động nhìn Liễu Lan Yên kêu tên nàng.

Sau đó, Yêu Thần làm một chuyện rất là ngu ngốc, ánh mắt nồng nàn tình cảm nhìn nàng, nửa canh giờ sau cũng không có chớp mắt một cái.

Có ai cho hấn biết, vì sao tôn chủ lại cười quỷ dị đến vậy?

“Tôn chủ.” Bành Trần hít thở thật sâu. Cố gắng để cho mình bình tĩnh lại, lấy hết can đảm gọi một tiếng.

Yêu Thần thu hồi nụ cười, lại khôi phục bộ dạng vị Thần cao cao tại thượng của Yêu giới, hỏi: “Sắp xếp xong hết rồi sao?”

“Đều đã an bài ổn thỏa, không bao lâu nữa sẽ có tin tức.” Bành Trần thở dài ở trong lòng, cái này mới chính là bộ dạng của tôn chủ, bộ dạng hồi này thật đáng sợ, thật dọa người đấy.

Nhìn thoáng qua Liễu Lan Yên ở trong đình nghỉ mát ngủ say hơn ngày xưa, trong đáy mắt Bành Trần không có một chút thù địch nào, trái lại giống như trút được gánh nặng.

“Ngươi nhìn qua?” Yêu Thần liếc mắt liền biết Bành Trần làm cái gì, Bành Trần tuyệt đối trung tâm với hấn, đối với những vấn đề khác, cho dù có một chút nguyên nhân không an lòng, hấn cũng muốn biết rõ.

“Vâng.” Bành Trần biết chuyện này không gạt được ánh mắt của Yêu Thần, cho nên thành thật trả lời: “Tối hôm qua thuộc hạ đi xung quanh gần phòng ngủ Liễu cô nương, Liễu cô nương cũng không có phát hiện.”

Bành Trần lại nhìn Liễu Lan Yên đang ngủ say sưa, cho dù là ai cũng nhìn thấy được, bây giờ Liễu Lan Yên ngủ sâu bao nhiêu.

Một người tu luyện, ở nơi có nhiều linh khí sẽ rất dễ đi vào trạng thái tu luyện.

Đồng dạng, người tu luyện bị thương, sẽ dễ dàng dung nhập vào môi trường có nhiều linh khí hơn, đó là một loại bản năng của thân thể, không phải con người có thể nắm bắt.

Bây giờ, Liễu Lan Yên ngủ sâu như vậy, chứng tỏ tình huống tối hôm qua đã mang đến thương tổn không nhỏ cho nàng. Nói cách khác, nàng sẽ không phát hiện hấn đến.

Trước kia, cho dù Liễu Lan Yên có ngủ thì lúc hấn xuất hiện nàng cũng đều có thể cảm ứng được. Từ từ rút khỏi trạng thái tu luyện hấp thu linh khí để tỉnh dậy.

Xem ra lần này nàng bị thương quá nặng rồi, hấn tới, Liễu Lan Yên cũng không phát hiện.

“Ngươi không sợ nàng giả bộ à?” Yêu Thần đùa giỡn hỏi.

Bành Trần lắc đầu: “Tôi tin tưởng tôn chủ.”

Hấn tin mắt nhìn người của tôn chủ, cho nên hấn cũng tin tưởng Liễu Lan Yên.

Yêu Thần cười cười, khoát khoát tay đối với Bành Trăn, Bành Trăn hiểu ý liền rời đi.

Yêu Thần nhìn Liễu Lan Yên đang ngủ say, thu hồi nụ cười trong đáy mắt, vươn tay nhẹ nhàng kéo ống tay của Liễu Lan Yên lên.

Chất liệu vải mà Vô Trần Cư cung cấp rất tốt, vừa nhẹ lại mềm mại, thế nên, cho dù kéo nhẹ lên thì người ngủ say như Liễu Lan Yên cũng không thể nhận ra.

Nhìn ống tay áo từ từ bị kéo lên, để lộ ra ra cổ tay trắng mịn, da thịt mượt mà, nhìn thẳng tới vị trí khuỷu tay, ánh sáng trong mắt Yêu Thần tối xuống.

Đã đoán được tình huống sẽ như thế, nhưng hắn vẫn nhìn rõ trên cùi chỏ của Liễu Lan Yên, từng mạch máu, từng cái gân xanh, trong lòng hắn liền không nhìn được ro rút mảnh liệt.

Trái tim như bị vô số mũi kim đâm vào, cái loại đau nhức đó khiến thân thể không nhìn được co quắp lại, nhẹ nhàng đem ống tay áo của Liễu Lan Yên bỏ kéo xuống.

Từ từ xê dịch một chút, bấy giờ mới thở hắt ra.

Đem buồn phiền trong lòng phun ra ngoài, lòng dạ mới thoải mái được một chút.

Chỉ là hình ảnh kia vẫn cứ lay động trước mắt hắn.

Da dẻ của Liễu Lan Yên trắng gần như trong suốt, có thể thấy rõ mạch máu trên cánh tay.

Đây là kết quả sau một đêm nghỉ ngơi, nếu là đêm qua hắn nhìn, tình huống e rằng còn nghiêm trọng hơn ngày hôm nay.

Quả nhiên, sức mạnh Quang Minh không phải là thứ tu luyện dễ dàng.

May mắn, tối hôm qua hắn ra tay, bằng không thì Lan Yên nhất định sẽ chết hoặc là còn lại nửa cái mạng.

Nàng không phải là người không cẩn thận, chắc là nàng đã nghĩ hết mọi cách đem vết thương giấu đi.

Nhưng nàng vẫn không có biện pháp giấu vết thương tiếp nữa, xem ra... Đêm qua, nàng cũng không dễ chịu hơn hắn là bao.

Thế chết của yêu... Tu luyện sức mạnh ánh sáng... Hoàn toàn tương phản... aiz...

Yêu Thần nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên như có điều gì suy nghĩ, sau đó bật cười, chỉ là nụ cười kia không có một chút vui vẻ, trái lại chứa nhiều cay đắng hơn.

“Lan Yên, chắc nàng không ngờ rằng ta sẽ thăm dò nàng phải không? Nếu là lúc trước, ta nhất định sẽ không làm chuyện như vậy.”

Yêu Thần hơi ngửa đầu, nhắm hai mắt, chìm vào trong suy nghĩ của mình.

Nếu là lúc trước, Liễu Lan Yên không nói, hắn tuyệt đối sẽ không tự mình kiểm tra. Liễu Lan Yên chắc chắn nghĩ như vậy, nên nàng mới yên tâm mạnh dạn nằm ngủ ở bên cạnh hắn.

Nhưng, Lan Yên... Mấy nghìn năm trôi qua rồi, ta cũng thay đổi.

Có một vài chuyện, dù nàng không nói, ta cũng sẽ tự mình thăm dò.

Bởi vì ta không muốn giấu lên vết xe đổ lần nào nữa.

Hiểu rõ tình trạng của Liễu Lan Yên, Yêu Thần có tính toán ở trong lòng hắn. Hắn không định nói cho Liễu Lan Yên biết, hắn đã biết tình trạng của nàng.

Buổi chiều, Liễu Lan Yên ngủ thẳng tới tự nhiên tỉnh, buổi tối Yêu Thần cùng ăn cơm với nàng, quả nhiên là có người ở bên cạnh ăn cơm, khẩu vị của nàng cũng sẽ tốt lên.

Ăn cơm xong, nha hoàn đi vào dâng lên một phong thư.

Yêu Thần nhận lấy, mở ra, khẽ cau mày.

“Liễu gia xảy ra chuyện gì sao?” Liễu Lan Yên vừa ăn điểm tâm, vừa thờ ơ hỏi.

“Đúng là bị nàng đoán trúng.” Yêu Thần cười đưa thư cho Liễu Lan Yên, Liễu Lan Yên cầm bức thư quét mắt vài cái, không thèm quan tâm cười cười, chẳng nói chẳng rằng đem bức thư vứt sang một bên.

“Người của Liễu gia luôn thích dựa vào thế lực của người khác, bản thân không biết tự cố gắng.” Liễu Lan Yên đánh giá đúng trọng tâm.

Liễu Tấn Lợi có thể trở thành đại trưởng lão, còn không phải dựa vào quan hệ của cha nàng sao?

Tìm đủ mọi cách để bầu víu vào Dur Cận Thước còn không phải là vì địa vị của bọn họ hay sao?

Hiện tại, Liễu Hâm Nhã là Chiến Tướng phu nhân của Ma giới, Liễu Tấn Lợi càng xem trọng Liễu Hâm Nhã.

Liễu Hâm Nhã ở bên này vừa mới gặp chuyện không may, bên kia Liễu gia liền đưa thư tới, nói cái gì là sợ Liễu Hâm Nhã quấy rối sự yên tĩnh của tôn chủ, muốn đón Liễu Hâm Nhã trở về, còn nói cái gì Liễu Tấn Lợi nhớ nhung nàng, muốn nàng cùng Liễu Hâm Nhã cùng nhau trở về.

Thực sự là buồn cười.

Cho dù muốn đặt bẫy Yêu Thần, cũng không cần dùng phương pháp ngu ngốc như vậy để bẫy hắn chứ.

“Xem ra Liễu Hâm Nhã còn chưa chết.” Liễu Lan Yên không có quan tâm đến mấy chuyện không quan trọng trong thư nữa, ngược lại cùng Yêu Thần nói: “Nếu Liễu Hâm Nhã thật sự đã toi mạng, người bên kia hẳn là sẽ không lợi dụng Liễu gia như vậy.”

Nhưng, mặc kệ là loại nào thì Liễu Lan Yên cũng rất cảnh giác.

Thực ra, nàng sợ loại thứ nhất nhất, đã sớm được chuẩn bị.

Đã sớm có chuẩn bị sao?

Hay là biết tin Liễu Hâm Nhã thất bại, giờ họ Yêu Thần vẫn có thể sử dụng sức mạnh.

Tôi qua, nàng cùng Băng Lăng phân tích mối quan hệ lợi hại ở trong đó, nếu Liễu Hâm Nhã và người ở sau ả bày mưu tính kế từ trước, như vậy chỉ có một khả năng --- bọn chúng không sợ trở thành kẻ địch của Yêu Thần.

Thậm chí chính xác hơn một chút, sức mạnh của bọn chúng đủ để đánh tay đôi với thế lực của Yêu Thần.

Nghĩ như vậy, nàng làm sao có thể bình tĩnh.

Nàng phải suy nghĩ cho kỹ, ngày mai ở Liễu phủ sẽ xảy ra chuyện gì, sẽ như thế nào.

Ngay lúc Liễu Lân Yên suy nghĩ, thân thể đột nhiên cứng đờ, hô hấp ngừng lại, một lát sau mới chậm chậm hít thở, hít thở...

Liễu Lan Yên đè trái tim, khe chau mày, nhỏ giọng khiển trách: “Đừng gây phiền phức vào lúc này.”

Nói xong, thân thể nàng không khống chế được co quắp một chút, khiến hai đầu lông mày của nàng nhíu chặt lại.

Liễu Lan Yên hừ nhẹ, trong con ngươi hiện lên sự tàn nhẫn, chợt nằm thẳng xuống.

Từ trong lòng nàng tuôn ra một loại hào quang oánh oánh, nhanh chóng chạy khắp thân thể nàng, nơi nó đi qua, kinh mạch bị đánh run lên từng đợt, khuếch trương lại co rút mãnh liệt.

Rất nhanh, toàn thân Liễu Lan Yên đều bị ánh sáng bao phủ, nói là bao phủ còn không bằng nói là từ bên trong lan ra bên ngoài.

Nếu là ngày xưa, Liễu Lan Yên có lẽ sẽ chờ cho cỗ lực lượng này đi qua, thế nhưng ngày mai phải đến Liễu phủ, nàng còn chưa đoán được hành động của Liễu Hâm Nhã và người đằng sau ả, nàng làm sao có thể chờ cỗ lực lượng này tự nhiên biến mất được?

“Vốn định không để ý tới ngươi, bản thân ngươi lại không nhịn được, như vậy ta đành giàu quyết ngươi trước.” Liễu Lan Yên chậm rãi nói, môi nở nụ cười lạnh lẽo.

Vừa thấy nụ cười kia, dù là người máu lạnh nhất trên đời này cũng cảm thấy rùng mình, nhanh chóng chạy trốn.

Nụ cười kia quả thực quá lạnh, quá âm trầm.

Ai có thể nghĩ tới Liễu Lan Yên đêm qua còn thánh khiết như nữ thần, hôm nay lại lộ ra nụ cười khủng khiếp như Tu La từ địa ngục trở về chứ.

Căn bản không có thấy Liễu Lan Yên làm gì, nhưng có thể nhận ra ánh sáng quỷ quang trái rỗng trên người nàng đã dừng lại, giống như nước chảy xuôi dòng đột nhiên bị đóng băng.

Hào quang lúc sáng lúc tối, tựa như đang chống chọi với thứ gì đó.

Từ trên sắc mặt của Liễu Lan Yên căn bản không nhìn ra được tình huống của bản thân nàng, nét mặt không chút thay đổi, chỉ là bên môi vẫn lộ ra nụ cười khiến người ta sợ hãi.

Nếu là ra sức chống cự với lực lượng, ít nhất thân thể hẳn là phải có cảm xúc căng thẳng, đây chẳng phải là phản ứng của người bình thường nên có hay sao?

Nhưng, nhìn toàn thân Liễu Lan Yên thả lỏng, thả lỏng giống như đang ngủ, hào quang lúc sáng lúc tối hầu như không còn trên người nàng, bản thân nàng chẳng khác người qua đường là bao.

Hào quang lúc sáng lúc tối, từ đầu thong thả biến đổi, sau đó, sáng tối biến đổi càng lúc càng nhanh, rõ ràng là đang trong quá trình chống cự kịch liệt.

Một chút đỏ rót vào trong ánh sáng nhàn nhạt, khiến hào quang tối sầm, lập tức sáng choang, nó cũng không cam lòng bị đè ép.

Phía sau, càng có nhiều điểm đỏ xuất hiện, nhẹ nhàng cuốn lấy ánh sáng, dệt thành một cái võng chặt chẽ, đem ánh sáng bao vây ở bên trong.

Chậm rãi rút lại, nghênh đón sự chống cự của ánh sáng, cái võng màu đỏ xiết chặt, thong thả lại vững vàng.

Chậm rãi, chậm rãi, dùng tốc độ co rút chậm chạp đến nỗi khiến người ta phát điên.

Không biết bao lâu, một khắc, nửa canh giờ hay một canh giờ...

Cuối cùng, ánh sáng cũng bị áp chế, đồng thời cái võng màu đỏ kia cũng biến mất theo.

Trong phòng chìm vào không khí yên tĩnh lạ thường, chỉ có âm thanh xèo xèo của nến cháy, ngoài ra không có âm thanh nào khác, làm người ta cảm thấy Liễu Lan Yên không tồn tại, giống như nàng đã biến mất.

Một hồi lâu, Liễu Lan Yên nằm trên giường mới giật mình, từ trường kỷ chậm rãi ngồi dậy, cúi đầu cười: “Sớm nói người đừng lộn xộn, còn không nghe lời, người cho là ta sẽ bị nàng khống chế sao? Thật buồn cười.”

Vừa nói vừa đứng dậy đi tới tủ quần áo.

Liễu Lan Yên đi đường rất tự nhiên, cuối cùng đi tới dưới ánh nến, một mảnh đỏ tươi dưới ánh nến mờ lung.

Không phải Liễu Lan Yên mặc quần áo màu đỏ, mà là vì quần áo của nàng đều bị máu nhuộm đỏ, nhuộm rất đều, tuyệt đối không có chỗ đậm chỗ nhạt.

Quần áo đỏ tươi dưới ánh nến thật chói mắt kinh tâm.

Liễu Lan Yên vươn tay mở hộc tủ, từ bên trong lấy ra một bộ trường bào rộng thùng thình, cánh tay giờ lên, trường bào lập tức bay lên.

Khi trường bào rơi xuống, quần áo nhuộm máu trên người nàng đã biến thành tro bụi, trực tiếp tiêu tan.

Song song với lúc quần áo nhuộm máu biến mất, trường bào cũng rơi xuống, bao lấy thân thể của nàng.

Liễu Lan Yên cúi đầu nhìn chút quần áo dính máu hóa tro bụi lưu lại trên mặt đất, cười khinh thường, xoay người trở lại bên giường.

Theo bước chân Liễu Lan Yên rời đi, một cơn gió âm lãnh thổi qua, không chừa lại một chút bụi tàn, quần áo dính máu liền biến mất như thế, không để lại một chút dấu vết.

Từ hộc tủ bên cạnh nàng lấy một khăn trải giường khác ra, đưa tay kéo khăn trải giường dính máu trên trường kỷ, tùy ý giờ tay lên, một luồng sức mạnh rót vào trong đó, số phận của khăn trải giường dính máu kia cũng không khác quần áo dính máu bao nhiêu.

Đem giường chiếu trải xong xuôi, Liễu Lan Yên tới cạnh bàn, rót một ly trà uống sạch, mới hài lòng thở dài một hơi, trở lại giường, nằm xuống tiến vào mộng đẹp.

Trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn lại hài lòng, cảm thấy mỹ mãn tiến mà ngủ.

Liễu Lan Yên ngủ thiếp đi, nàng đâu biết rằng ở trong một căn phòng khác, sắc mặt Yêu Thần trắng bệch nhìn màn hình trước mặt.

Cảnh tượng dung nhan Liễu Lan Yên im lặng ngủ say, trên mặt còn mang theo nụ cười thỏa mãn, khiến thân thể Yêu Thần không khống chế được phát run.

Một màn vừa rồi, hẳn đều xem rõ, buổi chiều ở đình nghỉ mát thấy hiện tượng dị thường của Liễu Lan Yên, hẳn liền muốn quan sát một chút, nếu như nàng cần giúp đỡ, hẳn sẽ lập tức chạy đến.

Nào ngờ hẳn lại chứng kiến một màn chấn động lòng người như vậy?

Bắt đầu xuất hiện hồng là cái gì?

Chính là máu của Liễu Lan Yên, hẳn trở mắt nhìn thấy máu tươi của nàng từ lông tóc chảy xuống tập hợp thành một cái võng màu đỏ, chống cự lại ánh sáng quỳnh quang kia.

Tại sao có thể nhuộm màu quần áo đều như vậy, đó là vì trên dưới thân thể nàng đều chảy máu.

Nhìn một mảnh màu đỏ tươi kia, trái tim hắn cũng nhỏ máu theo.

Hai mắt hắn cay cay, giống như có thứ gì đó muốn tuôn ra.

Hắn không thể nào dám tưởng tượng được, Liễu Lan Yên dùng loại ý chí nào mới có thể chống cự được với ánh sáng kia.

Đương nhiên hắn hiểu rõ, ánh sáng kia chính là sức mạnh do Liễu Lan Yên tu luyện sức mạnh ánh sáng mà có, nhưng thân thể của Yêu làm sao có thể thừa nhận nổi sức mạnh ánh sáng?

Sức mạnh ánh sáng phản kháng gần như là bản năng của nó, nó muốn trở thành chúa tể của Liễu Lan Yên, muốn tẩy rửa thân thể yêu quái này.

Đối kháng như vậy sẽ bị sức mạnh cản trở không hề nhẹ chút nào.

Đây là Liễu Lan Yên không có sử dụng sức mạnh ánh sáng ra ngoài mà thân thể nàng đã xảy ra phản ứng lớn như thế, vậy còn đêm hôm đó, nếu Liễu Lan Yên sử dụng thì sẽ như thế nào?

Hắn không dám tưởng tượng, cũng không cách nào tưởng tượng.

Hắn chỉ biết, cái loại toàn thân buồng lỏng đối kháng với sức mạnh ánh sáng đó không hề nhẹ nhàng giống như hắn quan sát, đó là dựa vào sức mạnh ý chí lớn như thế nào mới có thể áp chế được bản năng căng thẳng của thân thể?

"Lan Yên, mấy ngàn năm đã qua, thì ra người thay đổi không chỉ là ta. Nàng cũng thay đổi Trở nên làm cho ta. Càng đau lòng hơn."

Yêu Thần nhẹ nhàng nói xong, giọng nói kia thật thấp như như nước mắt rùng rùng, nghe vào làm cho lòng người chua chát khó nhịn, thật giống như một con thú khốn đốn đang gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Người Nào Gài Bẫy Người Nào.

Cảm thấy bên môi có một dòng chất lỏng ngai ngái tràn ra, biết tâm trạng của mình đang kích động phập phồng, liên lụy đến thương thế nội tạng mới vừa vụn qua giờ hội, hắn không nên kích động như thế.

Chỉ là sau khi thấy được một màn kia, thử hỏi làm sao hắn có thể không kích động cho được?

Nhớ đến bộ dạng của Liễu Lan Yên trước kia rồi nhìn lại tình cảnh của nàng bây giờ thật là làm cho hắn đau đến không muốn sống.

Bên tai vang lên tiếng bước chân nhỏ nhẹ, yêu Thần lập tức tập trung ý chí ngón tay búng một cái cánh tượng trước mắt lập tức tiêu tán.

Bành Trần đẩy cửa vào, liếc mắt liền thấy một vết đỏ tươi bên môi yêu Thần liền kêu lên một tiếng: "Tôn chủ, vết thương của ngài..."

Còn chưa lành sao?

Lúc trước, vào giờ hội Tôn chủ chỉ là suy yếu mà thôi, làm sao lại học máu?

Chẳng lẽ tối hôm qua thương thế rất nghiêm trọng, đến giờ vẫn chưa khỏi hẳn?

"không sao." yêu Thần tùy ý nói, về mặt kích động vừa rồi đã sớm bình phục lại, lại khôi phục thành bộ dạng không hề bận tâm, "Chỉ là máu bầm thôi."

"Liễu phủ không có bất kỳ tình huống gì khác thường, chỉ là Dư Cận Thước đã từng thần thần bí bí ra vào nơi đó." Bành Trần báo cáo lại không sót một chữ tất cả tình huống nghe được cho yêu Thần nghe.

yêu Thần nghe xong, cười nhạt nói: "Dư Cận Thước thế mà cũng bắt đầu hợp tác với Liễu Tấn Lợi rồi sao?"

"Gần đây hắn đi lại với Liễu Tấn Lợi rất thường xuyên." Bành Trần cau mày nói.

Theo lý thuyết, Dư Cận Thước với thân phận vương gia yêu Giới thì căn bản không cần đi lại quá nhiều với một trưởng lão như thế, huống chi từ lúc mới bắt đầu, Dư Cận Thước đã thấy Liễu Tấn Lợi chương mất rồi.

Kết thân với Liễu Hâm Dung chẳng qua cũng là vì mượn một cái danh tiếng Đại Trưởng Lão, hơn nữa tình huống lúc đó vội vã như vậy nên chỉ là tùy cơ ứng biến thôi.

Nhưng sau khi lập gia thất với Liễu Hàm Dung, hẳn lại qua lại với Liễu Tấn Lợi thường xuyên, không muốn nói là khác thường thì cũng không được. Nhưng Dư Cận Thước cũng có lí do chính đáng, hai nhà là thân thích, qua lại nhiều một chút cũng sẽ không có ai nói gì.

"Dư Cận Thước đợi không kịp rồi." yêu Thần cười thấu hiểu nói.

Bành Trần hơi sững sờ, ngay sau đó cũng nghĩ đến cái gì, sắc mặt đột nhiên biến đổi, chần chờ hỏi: "Ý của Tôn chủ là..." Dừng một chút, nhỏ giọng phỏng đoán: "Dư Cận Thước muốn cướp rồi thay thế sao?"

"Ừ." yêu Thần rất khẳng định gật đầu, mỉm cười, "Đừng kinh ngạc, Dư Cận Thước đã sớm muốn ngồi trên vị trí yêu Chủ từ lâu rồi."

"Nhưng hẳn quá mức phô trương, sợ rằng yêu Chủ đã sớm có đề phòng." Bành Trần biết Dư Cận Thước từ lúc hắn vừa mới bắt đầu có suy nghĩ đó, chỉ là Dư Cận Thước quá lộ liễu rồi, yêu Chủ đã sớm hiểu rõ tâm tư của hắn.

Làm gì có Vương gia nào mà khắp nơi đối chọi với mình chứ?

Dư Cận Thước chính là trắng trợn, tùy ý trắng trợn ở trước mặt yêu Chủ, còn kém khác bốn chữ "Ta muốn tạo phản" này vào trên mặt nữa thôi.

Nếu là hắn thật muốn tạo phản, như vậy chẳng lẽ cũng không biết thu liễm một chút sao?

"thật thật giả giả, giả giả thật thật." yêu Thần khẽ cười, "Cuối cùng ai đoán được sự thật, hay chỉ thấy được giả tượng (hiện tượng giả) thì phải xem yêu Chủ và Dư Cận Thước công lực của người nào cao hơn một bậc."

"Chuyện ngày mai tình người đi chuẩn bị, đừng để cho Lan Yên bị thương." yêu Thần thuận miệng phân phó, Bành Trần hiểu rõ đây là Tôn chủ muốn nghỉ ngơi, đáp một tiếng sau đó lui ra ngoài.

Rời khỏi phòng ngủ của yêu Thần, Bành Trần vẫn không nhịn được cảm thán ở trong lòng, Tôn chủ đối với Liễu Lan Yên thật là đặc biệt, ở đâu cũng đều nhớ đến nàng.

Hơn nữa còn không phải là cái loại cố tình làm bộ nghĩ đến nàng mà là hoàn toàn quan tâm nàng theo bản năng.

Xem ra, bí mật của Tôn chủ thật nhiều, không biết Liễu Lan Yên có hiểu được phần tâm ý này của Tôn chủ hay không đây?

Nàng ta ngàn vạn, ngàn vạn lần không được tổn thương Tôn chủ.

Bành Trần rời đi với suy nghĩ như thế nào, yêu Thần cũng không có đi tìm hiểu, trong đầu hắn vẫn như cũ thoáng hiện tình cảnh hắn nhìn thấy vừa rồi.

Lan khỏi, tình huống của Lan Yên...

yêu Thần khẽ sờ nhắm hai mắt lại, lông mi dày rậm lưu lại một bóng râm nhàn nhạt trong đôi mắt, thật giống như vầng nước nhẹ nhàng lăn ra, cực kì nhạt cực kì nhạt...

hắn muốn mau sớm nghĩ ra cách làm sao để giải quyết vấn đề sức mạnh ánh sáng và thuộc tính cơ thể Liễu Lan Yên xung đột lẫn nhau.

Đưa ngón trỏ ra nhẹ nhàng xoa xoa huyết Thái Dương của mình, thật nhức đầu.

yêu Thần nằm ở trên giường, nơi nào còn có ý định đi ngủ, cả đêm trong đầu đều nghĩ tới nghĩ lui làm sao tìm được cách áp chế loại sức mạnh tương trùng này cho bình thường trở lại.

Editor: tyvybutchi

Chương 79 (tiếp): Người nào gài bẫy người nào.

Ngày hôm sau, lúc ra ngoài ăn điểm tâm Liễu Lan Yên cả và yêu Thần đều là thần thái sáng láng, giống như tối hôm qua mất ngủ là người khác vậy. Làm sao cũng không có cách nào tìm ra nửa điểm dấu vết từ trên người hai người bọn họ.

Vô luận là Liễu Lan Yên và cả yêu Thần đều là bộ dáng tinh thần sung mãn, giống như là cả đêm qua đều mơ thấy mộng đẹp.

Ai mà ngờ được tối hôm qua hai người đã khổ khổ sờ sờ như thế nào?

Ở trên bàn cơm vừa nói vừa cười, ăn hết sức vui vẻ, ai cũng không muốn làm chuyện đến Liễu phủ thành chuyện lớn gì, chỉ sợ ngay cả một chuyến du lịch cũng không bằng.

Gặp nguy hiểm?

Có bẫy rập?

Có thì có chứ, chẳng lẽ hai người bọn họ ở chung một chỗ còn sợ nguy hiểm gì sao?

Ăn xong điểm tâm, ngồi lên xe ngựa Bành Trăn đã sớm chuẩn bị tốt, chạy thẳng tới Liễu phủ.

Tốc độ xe ngựa của Vô Trần cực nhanh, gần trưa đã đến bên ngoài Liễu phủ.

Nhận được tin Liễu Tấn Lợi đã sớm đứng ở trước cửa phủ nghênh đón, nhìn thấy yêu Thần liền vội vàng cung kính hành lễ, khách sáo một phen sau, yêu Thần và Liễu Lan Yên vào trong phủ.

Đương nhiên chủ vị là của yêu Thần, bên cạnh yêu Thần là Liễu Lan Yên, ngay cả chủ nhân cái trong phủ này - Liễu Tấn Lợi cũng phải đến ngồi ở một bên.

Tuy là ngồi ở một bên nhưng Liễu Tấn Lợi một chút cũng không có cảm giác lúng túng khó chịu, ở trước mặt yêu Thần còn có thể có một chỗ ngồi đã là chuyện rất vinh hạnh, vì thế hẳn cần gì phải tranh giành?

Sau khi dâng lên trà thơm, Liễu Tấn Lợi khách khí hỏi "Tôn chủ đại nhân, tại sao tiểu nữ Liễu Hâm Nhã không có cùng đi theo?"

"Liễu Hâm Nhã?" yêu Thần lặp lại cái tên này một lần nữa, tựa như đang tìm tòi trong trí nhớ một phen mới nhớ được người này là ai: "Bành Trăn, tại sao nàng không có tới?"

yêu Thần tùy ý hỏi, Bành Trăn đứng ở sau lưng yêu Thần lập tức khom lưng, cúi người, cung kính trả lời: "Bẩm Tôn chủ, nàng đã sớm rời đi."

"Ừ." Nghe xong Bành Trăn trả lời, yêu Thần liền không nói nữa.

Ý tứ rất rõ ràng, giọng nói lớn như vậy, Liễu Tấn Lợi hẳn là không thể không nghe được, mà hẳn cũng không có nghĩa vụ phải đi lặp lại lời nói cho Liễu Tấn Lợi nghe.

Nghe yêu Thần bọn họ vừa nói như thế, Liễu Tấn Lợi sững sờ, suy nghĩ một hồi liền sững sờ không biết nên chấp nhận làm sao.

Kế hoạch của hắn hoàn toàn không phải như vậy.

Ít nhất lúc hắn hỏi, yêu Thần sẽ cho hắn một câu trả lời hợp lý.

không phải yêu Thần rất cung chiêu Liễu Lan Yên sao? Tại sao lại đối với hắn như vậy?

Liễu Tấn Lợi trăm mối vẫn không có cách giải, thật ra thì suy nghĩ của hắn đã đi vào ngõ cụt.

Chuyện hắn đi hỏi yêu Thần, lấy được một trả lời đơn giản thì việc cung chiêu Liễu Lan Yên cũng có quan hệ gì tới Liễu Tấn Lợi hắn đâu chứ?

Người nào quy định hắn cung chiêu Liễu Lan Yên thì sẽ phải cho Liễu Tấn Lợi mặt mũi?

Liễu Tấn Lợi cũng không có quan hệ gì với Liễu Lan Yên, trước kia còn khắt khe nàng như thế, yêu Thần không có trực tiếp động thủ giết hắn thì hắn nên đi vui mừng vì mình may mắn chứ còn ở đó mà muốn cầu xin đối xử đặc biệt?

thật là đầu óc có vấn đề.

Chương 79 (tiếp): Người nào gài bẫy người nào

Đứng Liễu Tấn Lợi đang không biết phải làm sao thì gia đình lập tức chạy vào bẩm báo, vương gia vương phi đến.

Vừa nghe đến cái tên này, Liễu Tấn Lợi giống như gặp được cứu tinh, vội vàng đi ra ngoài đón, tự mình hầu Dư Cận Thước đi vào, vừa đi vào vừa cười nói: "Các ngài trở về thật là khéo, Tôn chủ đại nhân vừa mới đến."

"Tôn chủ." Dù Dư Cận Thước có không phục yêu Thần thế nào thì lễ nghi hắn cũng không thể quên, hành lễ rồi ngồi vào một bên.

Ngược lại Liễu Hâm Dung lại không còn vẻ kiêu căng phách lối thường ngày, không biết là sau khi gả làm vợ người ta thì trở nên trầm ổn, hay là Dư Cận Thước cố ý dằn dò cái gì không có lên tiếng quá nhiều.

Ánh mắt Liễu Lan Yên tò mò quay một vòng ở trên người của Liễu Hâm Dung, rất rõ ràng thấy Liễu Hâm Dung đã nhận ra ánh mắt của nàng, nhưng làm cho Liễu Lan Yên ngạc nhiên là cơ thể Liễu Hâm Dung giật giật một chút sau đó ngồi thẳng lại, giống như không có cảm thấy gì.

Liễu Hâm Dung thế mà lại có thể nhịn được không phát tác?

Đây tuyệt đối không phải là tác phong của Liễu Hâm Dung.

Ngày thường coi như không có chọc tới Liễu Hâm Dung thì nàng cũng sẽ đều nghĩ cách vạch lông tìm vết, nhưng ngày hôm nay thì thế nào?

Ánh mắt Liễu Lan Yên quay một vòng trên người của Liễu Hâm Dung, sau đó chuyển đến trên người của Dư Cận Thước, xem ra vương gia của yêu Giới quả thật rất không đơn giản.

Ngay cả Liễu Hâm Dung cũng thuận phục được rồi, đã vậy nàng ta còn không có đi tìm Liễu Tấn Lợi khóc lóc kể khổ...

Liễu Lam Yên nhanh chóng nhìn Liễu Hâm Dung và Dư Cận Thước, sau đó hơi cúi thấp đầu xuống, tiếp tục diễn bộ dạng nữ tử ngốc nghếch hèn nhát của nàng.

Trong đầu nhưng lại nghĩ nhiều hơn về Dư Cận Thước.

Ngày thường biểu hiện ra bộ dạng liễu lĩnh, cái này thật sự là bản chất của Dư Cận Thước hay là hấn cố ý đây?

Chuyện này xem ra còn phải chờ bàn bạc lại.

Sau khi Dư Cận Thước bọn họ vào cửa cũng không có lập tức nhấn tới Liễu Hâm Nhã mà là hàn huyên trước một phen, tùy ý hàn huyên, nói một chút chuyện nhà cửa, cái gì mà đạo này phụ thân có khỏe hay không hoặc gần đây phải chăng Dư Cận Thước có chuyện gì bận rộn v.v... toàn là những chuyện rêu rĩa không quan trọng.

Liễu Lam Yên ngồi ở bên cạnh yêu Thần chơi với hoa văn trên quần áo của mình, dù sao nàng cũng là kẻ ngu, nghe không hiểu chủ đề cao thâm thế kia.

Về phần yêu Thần, cái loại tư thế này còn có thể ngồi đến chừng mấy ngày, nụ cười trên mặt duy trì đến mấy năm không thay đổi cũng chẳng sao, đừng nói là ở trước mặt hấn đàm luận chuyện nhà cửa, cho dù là trực tiếp trình diễn hình ảnh cấm trẻ nhỏ, hấn cũng sẽ không động hạ lòng mi.

Bánh Trăn thì càng không cần phải nói, hễ đi ra ngoài thì hấn tuyệt đối 100% là hộ vệ trách nhiệm nhất, mặt gố.

Hai người Dư Cận Thước và Liễu Tấn Lợi “trò chuyện với nhau thật vui vẻ”. Liễu Hâm Dung thì thỉnh thoảng còn có thể phụ họa hai tiếng, chỉ là nhân vật chính mà bọn họ để ý nhất lại không có phản ứng, bọn họ biểu diễn như vậy thật là có chút cảm giác tôm tép nhãi nhép.

Vô cùng..... Tức cười!

nói đến một nửa, cũng nói không nổi nữa.

Có thể tưởng tượng một chút, trong đại sảnh tiếp đãi khách to như vậy, vài người cùng nhau ngồi một chỗ, sau đó chỉ hai người ở nơi nào đó làm bộ thân thiện bàn luận chuyện viễn vông.

Dĩ nhiên, không phải nói hai người không thể nói chuyện trong đại sảnh, vấn đề là yêu Thần ngồi chủ vị này là nhân vật cao cao tại thượng, tự nhiên mà tản mát ra khí thế bề trên, trong lúc vô hình liền làm cho không khí trong đại sảnh bị đè nén rất lớn.

Được rồi, thí dụ này có lẽ không quá thích hợp.

Nhưng có ai lại ở trong tang lễ trang nghiêm nói khoác lác chứ?

Bây giờ Liễu Tấn Lợi và Dư Cận Thước liền có cái loại cảm giác quý dị này, vốn là định nói chút đề tài khiến cho yêu Thần hoặc là Liễu Lam Yên không nhận được chen miệng vào, nhưng mà bọn họ lại nói không nổi nữa.

Dưới khí thế vô hình của yêu Thần kia, bọn họ cứ thế không cách nào tiếp tục được nữa.

Vì vậy, Dư Cận Thước quyết định lựa chọn sáng suốt nhất là ngậm miệng lại.

Dư Cận Thước không nói, Liễu Tấn Lợi càng không cách nào một mình đi diễn kịch hai vai, vội ho một tiếng nói: “Trước dùng cơm trưa đi.”

“Như thế cũng tốt.” Dư Cận Thước lập tức mượn cái bậc này đi xuống.

Chương 79 (tiếp): Người nào gài bẫy người nào.

“Lan Yên con muốn ăn gì?” Hiếm khi Liễu Tấn Lợi chủ động quan tâm khẩu vị của Liễu Lan Yên, chỉ là, ở cùng một chỗ nhiều năm như vậy, thậm chí ngay cả khẩu vị của người nhà mình cũng không biết.....thật là một vấn đề không thể không nghiên cứu nha.

“Con không đói bụng.....” Liễu Lan Yên nghe thấy mình bị điểm danh, mới từ thế giới của mình lấy lại tinh thần, mờ mịt ngẩng đầu, theo bản năng trực tiếp trả lời.

một câu nói làm cho sắc mặt Liễu Tấn Lợi xoẹt một cái liền trầm xuống, có ý tứ gì?

hấn đã chủ động hỏi nàng muốn ăn cái gì rồi?

Vậy mà nàng còn ở đó làm bộ làm tịch?

thật sự cho rằng được yêu Thần thương yêu liền một bước lên trời sao?

Dám không để hấn vào trong mắt?

Trong lòng tuy là nghĩ như vậy, nhưng có yêu Thần ngồi ở trên, Liễu Tấn Lợi cũng không dám biểu hiện quá phận, chỉ là nỗ lực nặn ra nụ cười khuyên Liễu Lan Yên: “Lan Yên, cũng đến buổi trưa rồi, sao có thể không ăn cơm được chứ?”

“Con xem, hiếm khi nào con về nhà một chuyến, tỷ tỷ Hâm Dung còn có tỷ phu của con cũng cố ý chạy về gặp con, con cũng không thể không để mọi người ăn cơm đúng chứ?” Ngoài mặt Liễu Tấn Lợi là khuyên, nhưng thật ra thì đã sớm căn chặt răng.

Nếu không phải là yêu Thần ngồi ở đây thì hẳn đã sớm tát cho Lan Yên một cái rồi.

Liễu Lan Yên cho mình là cái thá gì mà dám lên mặt với hắn?

“Hơn nữa chỉ vì con trở về mà ta đã cố ý phân phó phòng bếp, bảo bọn họ dùng nguyên liệu thượng hạng nhất, tỉ mỉ chuẩn bị thức ăn cho con đó.” Liễu Tấn Lợi đặc biệt ra một nước cờ mà hắn đã chú tâm chuẩn bị, ngoài mặt là vì nghênh đón Liễu Lan Yên, nhưng trên thực tế thì chính là vì đón tiếp nịnh bợ yêu Thần.

Ai mà không biết, bây giờ người yêu Thần thương yêu nhất chính là Liễu Lan Yên, đồ tốt được Liễu Lan Yên thì yêu Thần cũng sẽ vui vẻ.

Nếu không có yêu Thần ở sau lưng làm chỗ dựa cho nàng, thì Liễu Lan Yên xứng đáng được đối xử như thế này sao?

“Các người ăn đi, tôi không đói bụng.” Giống như là cảm thấy trong lời nói của Liễu Tấn Lợi không có ý tốt, Liễu Lan Yên co rúm lại nhìn yêu Thần ở bên cạnh, tìm kiếm cảm giác an toàn.

Này có một phần là đùa giỡn để cho người ngoài nhìn, còn một phần là Liễu Lan Yên thật sự xuất phát từ bản năng mà dựa vào yêu Thần.

đã sớm biết Liễu phủ lần này sẽ có bão rập, đối với bọn họ mà nói, chẳng qua chỉ là bất biến ứng vạn biến mà thôi.

“Hôm nay may mắn được gặp Tôn chủ đại nhân, đúng là vinh hạnh của Tàn Minh.” Theo giọng nói sang sảng, một nam tử vạm vỡ đi vào đại sảnh.

Quần áo vừa vặn dán chặt vào trên cơ thể lực lưỡng của hắn, có thể thấy được từng khối bắp thịt cuộn cuộn kia, vóc người hơi thô một chút, giờ tay nhấc chân đều mang sát khí nhàn nhạt, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra đây là một chiến tướng cửu kinh sa trường.

Trong tay không biết đã dính bao nhiêu máu tươi, ánh mắt sắc lạnh nhìn sang làm cho người ta có một loại cảm giác đau như cắt giống như bị gió đao sắc bén quét qua, cả người giống như là một thanh đại đao dính máu tươi, luồng sát khí hiện ra ở trước mắt người đời.

“Chiến tướng Ma giới Tàn Minh tham kiến Tôn chủ đại nhân.” Đối với thần của yêu Giới thì dù là chiến tướng Ma giới Tàn Minh cũng phải quỳ lạy hành đại lễ.

yêu Thần gật đầu ra hiệu Tàn Minh đứng dậy.

Sau khi lần lượt chào hỏi mọi người bên cạnh, Tàn Minh mới ngồi xuống, bây giờ không khí bên trong đại sảnh Liễu phủ rất là quái dị.

Bên trong có thần của yêu Giới, có Vương gia của yêu Giới, còn có chiến tướng của Ma giới tiếng tăm lừng lẫy, tuy nói ngoài mặt Ma giới và yêu Giới có các loại quen biết lui tới, thậm chí là các loại quan hệ kết thân.

Nhưng mà, ai cũng biết, ở trong bóng tối, giữa hai giới vẫn luôn có ám lưu, dững động.

Mọi người trong Ma giới đều là người tu luyện điên cuồng, đối với linh khí trong trời đất có nhu cầu cực lớn.

Mà yêu Giới, bởi vì yêu Thần tạo ra lá chắn bảo vệ mà trừ Tiên giới ra thì trong yêu Giới là có linh khí đất trời dồi dào nhất.

Cho nên người của Ma giới không có suy nghĩ muốn đánh chiếm yêu Giới mới là lạ.

“Phu nhân Hâm Nhã của ta nhờ Tôn chủ đại nhân chiêu đãi, hôm nay cũng nên trở lại.” Tàn Minh hỏi thẳng vào trọng điểm.

Tàn Minh hỏi xong, cũng không nghe thấy yêu Thần trả lời, hơi không nhịn được cau mày.

hắn đương nhiên biết địa vị của yêu Thần ở yêu Giới, nhưng ngay cả trả lời cũng khinh thường, như vậy có phải thật là có chút quá đáng hay không?

không có người nói chuyện, càng không có người trả lời vấn đề của Tàn Minh.

Liễu Tấn Lợi đương nhiên sẽ không nhận lấy đề tài này, bọn họ cũng là muốn nghe câu trả lời từ yêu Thần.

“không phải vừa rồi nhị thúc đã biết, nhị thúc chưa nói với tỷ phu sao?” Liễu Lan Yên nghiêng đầu, ngây thơ hỏi.

hắn vừa mới hỏi yêu Thần, Liễu Hâm Nhã đã đi đâu xong thì Bành Trăn trả lời là đã sớm rời đi, hắn có thời gian để đi chuyển cáo Tàn Minh sao?

Nhưng từ trong miệng Liễu Lan Yên vừa nói ra như thế thì ngược lại có cảm giác khí phách, giống như hắn đã sớm biết mà cố ý không nói cho Tàn Minh vậy.

“Lan Yên, không nên nói lung tung, ta cũng là mới vừa biết”. Liễu Tấn Lợi lập tức phản bác Liễu Lan Yên.

Ở đây hai con rết của hắn ai cũng đều là nhân vật không thể đắc tội.

“Nhưng vừa rồi tỷ phu nói Hâm Nhã tỷ tỷ đã làm gì, nhị thúc sao có thể không nói cho tỷ phu biết chứ?” . Liễu Lan Yên kỳ quái nghiêng đầu, lăm bằm lâu bầu nói, hoàn toàn không thấy sắc mặt đột biến của Liễu Tấn Lợi.

Tần Minh quay đầu liếc mắt nhìn Liễu Tấn Lợi, ánh mắt như dao nhọn nhanh chóng quét qua, khiến Liễu Tấn Lợi rung mình một cái.

không đợi Tần Minh hỏi tới, Liễu Tấn Lợi lập tức nói:“Vừa rồi ý của Tôn chủ đại nhân là Hâm Nhã đã sớm rời khỏi Vô Trần cư.”

“Rời khỏi Vô Trần cư rồi sao?” Tần Minh kinh ngạc quay đầu nhìn về phía yêu Thần, “Ta vẫn không thấy nàng trở lại, nàng đi đâu chứ?”

“đi đâu?” Diễm Đan Lê Quý ĐônLiễu Lan Yên thay thế yêu Thần trả lời, loại trao đổi này không phải là quá vũ nhục thân phận yêu Thần sao?

hắn cần thiết phải giải thích với một chiến tướng Ma giới sao?

Đừng nói là chiến tướng Ma giới, mà dù là Đế Vương Ma giới có tới đây thì yêu Thần cũng không có hứng thú đi xã giao kia.

Sư phụ có chuyện thì dĩ nhiên là đệ tử thay thế giải quyết rồi, huống chi nàng giải thích loại chuyện này cũng rất là thuận tay.

Liễu Lan Yên hỏi ngược lại thiếu chút nữa làm cho Tần Minh phát điên, đây rốt cuộc là ai hỏi ai chứ?

“Liễu Lan Yên, hình như ta là đang hỏi các người phu nhân của ta đi đâu rồi.” Gương mặt Tần Minh trầm xuống. Diễm Đan Lê Quý Đôn nói chuyện với Liễu Lan Yên đương nhiên không cần thiết phải khách khí giống như với yêu Thần.

“Phu nhân ta đến chỗ của các người, đột nhiên không trở lại, không phải người nên cho ta một lời giải thích sao?” Diễm Đan Lê Quý ĐônTần Minh gây sự chất vấn Liễu Lan Yên, nếu câu trả lời của nàng làm cho hắn không hài lòng thì rất có thể hắn đã không chỉ là hỏi một chút chuyện đơn giản như vậy rồi.

Đối mặt với Tần Minh ép hỏi, Liễu Lan Yên không hiểu nháy mắt, hỏi một vấn đề không giải thích được:“không phải Hâm Nhã tỷ tỷ lớn hơn ta sao?”

Vấn đề kỳ quái này chọc cho Tần Minh cau mày, phiền não đưa tay vuốt tóc của hắn:“Liễu Lan Yên, đừng có nói một đồng chuyện tào lao nhằm nhí, vấn đề ta hỏi, người vẫn chưa trả lời ta.”

hắn tới đây là có mục đích của hắn, chứ nào có nhiều thời gian để mà lãng phí như vậy?

Liễu Lan Yên cũng mặc kệ Tần Minh rốt cuộc là để ý cái gì, nàncứ nói theo ý nghĩ của mình, người khác muốn ảnh hưởng àng, công lực còn chưa đủ.

“Hâm Nhã tỷ tỷ lớn hơn ta, mà ta lại cũng không cần người khác đưa về nhà, vậy mà Hâm Nhã tỷ tỷ còn cần người khác đưa về nhà sao?” Diễm Đan Lê Quý ĐônLiễu Lan Yên vô tội hỏi Tần Minh.

Ý tứ rất rõ ràng, chẳng khác gì là đang hỏi trực tiếp Tần Minh, Liễu Hâm Nhã là đứa trẻ ba tuổi cần người khác chăm sóc sao?

Nàng muốn rời khỏi Vô Trần cư, chẳng lẽ bọn họ còn cần phải phái một người đưa nàng về Liễu phủ hoặc là Ma giới sao?

“không ngờ người của Vô Trần cư lại làm việc không cẩn thận như thế, để cho khách tùy tiện tiện rồi đi, cũng không quản an nguy của khách.” Tần Minh hừ lạnh một tiếng, trực tiếp châm chọc, . Đối mặt với châm chọc như vậy, chân mày của yêu Thần cũng không có mấy may động đậy, giống như căn bản không có nghe thấy hắn nói vậy.

“Mỗi ngày người muốn đến Vô Trần cư rất nhiều. không giúp được. Tỷ phu, người có thể trợ giúp tiền cho chúng ta mời người làm chứ?” Liễu Lan Yên am hiểu nhất là cái gì?

Kẻ tám lạng người nửa cân.

“Người.. “ Tần Minh đột nhiên phát hiện, cuộc đối thoại của hắn và Liễu Lan Yên căn bản là phát triển không thích hợp. Mà cách suy nghĩ của Liễu Lan Yên căn bản cũng không bình thường, kế hoạch của hắn vốn là muốn lợi dụng vấn đề vị trí của Liễu Hâm Nhã, thật tốt tính toán yêu Thần một cái.

không nghĩ tới lại bị vãi ba lời Liễu Lan Yên chặn cho á khẩu không trả lời được.

rõ là... Làm cho hắn không kịp chuẩn bị.

Chương 79.4

Editor: tyvybutchi.

Chương 79 (tiếp): Người nào gài bẫy người nào.

“Vô Trần cư đương nhiên là không có trách nhiệm quan tâm hành tung của khách, nhưng dù sao Liễu Hâm Nhã cũng là tỷ tỷ của ngươi, không phải Liễu Lan Yên ngươi cũng nên chú ý vị trí của tỷ tỷ mình một chút sao?” Diễm Đan Lê Quý Đôn Cứ như vậy mặc cho tung tích của nàng không rõ, nếu lỡ xảy ra nguy hiểm gì thì sao?” một bên Dư Cận Thước có ngụ ý mở miệng.

Ý tứ rất rõ ràng, Vô Trần cư có thể không thêm đề ý vấn đề của một người khách bình thường. Nhưng Liễu Lan Yên thế mà lại không thêm đề ý đến vị trí của Liễu Hâm Nhã, đây cũng không phải là vấn đề khách hay không khách, mà ý nói Liễu Lan Yên là người máu lạnh.

Máu lạnh đến mức không đề ý đến an nguy của tỷ tỷ mình, không đề ý đến tung tích của người nhà, thật là máu lạnh đến làm cho người ta giận sôi gan.

Dư Cận Thước vừa dứt lời, Bành Trăn liền không dấu vết khẽ cau mày, cái tên Dư Cận Thước này, tài ăn nói thật là tốt, có thể chuyển cái vấn đề này thành chỉ trích Liễu Lan Yên.

Tình huống lần này có chút phức tạp, không biết Liễu Lan Yên sẽ ứng phó như thế nào, Tôn chủ có thể mở miệng giúp nàng giải vây hay không?

Liếc mắt nhìn yêu Thần, phát hiện trên mặt căn bản không có chút phản ứng nào, bình chân như vại ngồi ở chỗ đó, bên môi vẫn là nụ cười lạnh nhạt, nhìn tất cả mọi việc xảy ra trong đại sảnh.

Chẳng lẽ Liễu Lan Yên có cách gì đó sao?

Cái vấn đề này sắc bén như thế, rốt cuộc phải trả lời như thế nào?

Liễu Lan Yên nháy mắt, có chút khó hiểu nhìn Dư Cận Thước, không có trả lời hần ngay.

“Liễu Lan Yên, cái vấn đề này, có phải ngươi nên trả lời một cái hay không?” Dư Cận Thước từng bước từng bước ép sát, không chút buông lỏng.

“Đúng vậy, Lan Yên. Mặc kệ nói thế nào thì Hâm Nhã cũng là tỷ tỷ của con, nàng rời khỏi Vô Trần cư mà con lại cứ như vậy yên tâm để cho nàng rời con đi sao? Dù sao cũng không phải một người đưa nàng trở lại chứ?” Diễm Đan Lê Quý Đôn Liễu Tấn Lợi oán trách nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên, mục đích hôm nay của bọn họ chính là muốn bức bách yêu Thần, thừa nhận Liễu Hâm Nhã mất tích có liên quan đến bọn họ, đến lúc đó, Ma giới mới có thể tìm yêu Thần gây phiền toái.

Đến lúc đó, có vấn đề gì thì Dư Cận Thước sẽ xử lý, Dư Cận Thước đã sớm thương lượng tốt với Tần Minh phải làm như thế nào, còn chuyện hần cần làm đơn giản chỉ là thuận nước đẩy thuyền.

Sau khi xong chuyện, nếu hần có thể lấy được cam kết tốt từ Dư Cận Thước và Tần Minh thì đến lúc đó, địa vị của hần sẽ càng thêm kiên cố.

Liễu Lan Yên quay đầu nhìn Liễu Tấn Lợi, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

“Lan Yên, coi như ngày thường chúng ta xảy ra chút mâu thuẫn nhỏ thì ngươi cũng không thể trút giận lên người Hâm Nhã tỷ tỷ. ta vẫn luôn nghĩ ngươi là một cô nương thiện lương đơn thuần, thế nào lại biến thành như vậy?” Liễu Hâm Dung vốn biểu hiện rất trầm tĩnh rốt cuộc cũng nói góp vào một câu.

Lập tức bị nhiều người chất vấn như vậy, nếu là người bình thường thì đã sớm bị chất vấn đến bối rối, nhưng thật tiếc người mà bọn họ đang đối mặt lại là Liễu Lan Yên, cho nên kết quả có thể không như bọn họ mong đợi.

“Tại sao các người cảm thấy Hâm Nhã tỷ tỷ sẽ gặp nguy hiểm?” Liễu Lan Yên vô tội lại nghi hoặc hỏi ngược lại, “Hâm Nhã tỷ tỷ rời đi lúc nào thì trước đó ngay cả chúng ta cũng không biết, vẫn là Hâm Nhã tỷ tỷ đột nhiên nói lúc đi ra khỏi cửa thì chúng ta mới biết. Sau khi Hâm Nhã tỷ tỷ nói xong là được rồi.”

“yêu Giới có sự phụ ở đây, sẽ không ai nài ép như vậy dám quấy rối ở Vô Trần cư đúng chứ?” Liễu Lan Yên tựa như căn bản là không giải thích được vấn đề thắc mắc của bọn họ, “Nhị thúc, Hâm Dung tỷ tỷ, hai vị tỷ phụ, tại sao các người biết Hâm Nhã sẽ gặp nguy hiểm?”

một câu hỏi làm bốn người kia á khẩu không trả lời được, trở mắt nhìn Liễu Lan Yên chằm chằm.

“Hoặc là nói gặp nguy hiểm tức là sẽ có người mai phục ở giữa đường tập kích Hâm Nhã tỷ tỷ à?” Liễu Lan Yên cau mày, nghi ngờ nghĩ tới một trường hợp khác có thể xảy ra.

“Đúng, chính là như vậy” Dù Liễu Hâm Dung có diễn nhận vật chừng chặc khéo léo đến thế nào thì cũng chỉ là diễn, bản chất nhiều năm của nàng như vậy có làm sao có thể trong mười ngày ngắn ngủn liền biến hoá như vậy chứ?

Cho nên, Liễu Lan Yên vừa nói xong như thế thì nàng lập tức tiếp lời lạnh nhạt nói ra.

Sau khi nói xong còn âm thầm hả hê, hoàn toàn không chú ý đến tới sau khi Dư Cận Thước nghe xong lời của nàng thì trong mắt liền lộ lên một tia chán ghét.

"Nửa đường tập kích?" Liễu Lan Yên lại hỏi một câu khiến cho nụ cười hả hê trên mặt Liễu Hâm Dung hoàn toàn cứng ngắc, "Làm sao Hâm Dung tỷ tỷ lại biết nửa đường có người tập kích Hâm Nhã tỷ tỷ?"

"Nếu biết rồi, tại sao không nhanh đi giúp Hâm Nhã tỷ tỷ? Hâm Dung tỷ tỷ, Hâm Nhã tỷ tỷ là chị ruột của tỷ, tại sao tỷ có thể tuyệt tình như vậy?" diễm, đan, lê, quý, đôn Vài ba lời hỏi hột đã đá vấn đề về cho bọn Liễu Hâm Dung, không chỉ có như thế còn hung hăng đối cái danh máu lạnh vừa rồi

trở lại lên đầu bọn họ.

Giờ thì ai máu lạnh đây?

"Không phải chúng ta biết trước, chúng ta chỉ là đang suy đoán, ngộ nhờ trên đường gặp nguy hiểm thì làm sao?" Liễu Tấn Lợi vội vàng lên tiếng giúp Liễu Hâm Dung nắm lời nói vừa rồi cho tròn lại.

Chỉ là, hần vẫn hồn nhiên không hay biết trong lời nói của hần có chỗ sơ hở bị Liễu Lan Yên bắt được.

"Ngộ nhờ trên đường gặp nguy hiểm?" Liễu Lan Yên chép chép miệng, nhìn Liễu tấn Lợi gật đầu rồi mới mím môi hỏi, "Nhưng mà, lúc Hâm Nhã tỷ tỷ đến Vô Trần cư, không phải nhị thúc cũng không có phái người đưa đi à? dĩễn, đàn, lê, quý, đồn Hâm Nhã tỷ tỷ còn là nữ nhi ruột thịt của nhị thúc đó, nhị thúc cũng không lo lắng sao?"

Một câu nói suýt chút nữa làm cho Liễu Tấn Lợi tức nghẹn họng.

Sau khi nghe xong Liễu Lan Yên nói chuyện, Bành Trăn thiếu điều không có vỗ tay mà trầm trồ khen ngợi.

Hay cho một chiêu mượn lực chống lực, tuyệt vời!

Sau khi nói xong những lời đó, Liễu Lan Yên cũng không có như bọn họ từng bước từng bước ép sát như vừa rồi, mà là khéo léo yên lặng ngồi ở bên cạnh Yêu Thần, chờ đám người Liễu Tấn Lợi giải thích.

"Bây giờ không biết Hâm Nhã đã đi đâu, nhưng luôn là phải có một câu trả lời." Tần Minh liếc mắt nhìn Liễu Tấn Lợi, chuyện này hần vẫn là muốn một kết quả.

"Như vậy đi. Bỏn vương phái người đi xung quanh tìm một chút, dĩ nhiên thế lực mạnh nhất ở Yêu Giới chính là Tôn chủ đại nhân, nếu là Tôn chủ đại nhân chịu phái chút thủ hạ đi tìm thì hần là sẽ mau hơn rất nhiều." dĩễn, đàn, lê, quý, đồn Dư Cận Thước cả ngày nói cái gì cũng đều là muốn kéo Yêu Thần xuống nước.

"Tôn chủ đại nhân, vậy thì xin nhờ." Tần Minh lập tức hòa theo lời của Dư Cận Thước.

Mặc kệ như thế nào thì trong tính toán của bọn Dư Cận Thước, Yêu Thần chắc chắn phải là đồng ý.

Chỉ cần Yêu Thần nói một tiếng đồng ý giúp đỡ bọn họ tìm kiếm Liễu Hâm Nhã thì bọn họ có thể dựa theo kế hoạch mà làm việc, "Điều tra" ra được Liễu Hâm Nhã là bị Yêu Thần gây thương tích, tung tích không rõ.

Muốn thắng được Yêu Thần, trừ việc phải đánh được trên mặt thực lực ra thì quan trọng hơn là còn phải đánh được thanh danh của Yêu Thần.

Dù sao thì uy danh của Yêu Thần ở trong Yêu Giới quá thịnh vượng, người người đều rất sùng bái e ngại hần.

Nếu có thể tạo được vết nhơ trên uy danh của hần, khiến thần của Yêu Giới cao cao tại thượng này rơi xuống phạm trần, dĩễn, đàn, lê, quý, đồn biến thành một tiểu nhân lòng dạ khó lường thì kể từ đó, đối phó với Yêu Thần sẽ có thể nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Rốt cuộc Yêu Thần cũng đã có chút phản ứng, quay đầu, trông mắt bình tĩnh gọn sòng nhìn bọn Dư Cận Thước, sau đó, hơi cười cong mắt, hỏi một câu: "Không thấy Liễu Hâm Nhã, tại sao người của bốn tôn phái đi tìm?"

Cái gì gọi là không nói đạo lý?

Hôm nay xem như bọn Dư Cận Thước đã thấy được.

Người mất tích ở Vô Trần cư của hần mà hần lại vẫn có thể nói đúng tình hợp lý như vậy, rõ là. Đủ vô sỉ.

Tần Minh tức giận đến xanh mặt, nén lửa giận nói: "Tôn chủ đại nhân, phu nhân của tại hạ là đến Vô Trần cư rồi tung tích không rõ, chẳng lẽ Tôn chủ đại nhân không nên cho tại hạ một câu trả lời hợp lý sao?"

Đến lúc này, Tần Minh cũng không cần cái gì gọi là khiêm nhường, nói thẳng Liễu Hâm Nhã là phu nhân của hần, cố ý cường điệu thân phận của Liễu Hâm Nhã, dĩễn, đàn, lê, quý, đồn không phải chỉ là nữ nhi của Đại Trưởng Lão - Liễu Tấn Lợi mà là phu nhân của chiến tướng Ma giới.

"Sẽ không đâu, Tần Minh, không nên gấp gáp. Tôn chủ đại nhân làm sao có thể không cho con một lời giải thích được chứ?" Liễu Tấn Lợi ở một bên lạnh chanh dàn xếp, muốn dùng lời nói đi bức bách Yêu Thần thỏa hiệp.

Yêu Thần cười cười, không chút để ý hỏi một câu: "Giải thích? Cho đám. . . .các người?" Một chữ 'đám', Yêu Thần cố tình tăng cao âm điệu, cái loại âm lượng khê đi lên này, lọt vào trong tai mấy người Dư Cận Thước làm cho chói tai khó chịu thế nào.

Đây là có ý tứ gì?

Cái này căn bản là đang nói bọn họ không có tư cách tìm hần đòi công đạo sao?

"Liễu Hâm Nhã là mất tích ở Vô Trần cư, Tôn chủ đại nhân tốt nhất cho ta lời giải thích chính đáng!" Tần Minh lớn tiếng nói.

Hắn là một chiến tướng, cũng không thích cách nói chuyện vòng vèo vòng lúi như vậy.

Nếu không phải là nghe người kia phân phó thì làm sao hắn lại có thể kiềm chế tính tình mà ở đây cùng những người này lãng phí nhiều thời gian như vậy?

Nhất là nói đi nói lại, điểu, đàn, lễ, quý, đôn căn bản cũng không có chiếm được nửa phần tiện nghi, vậy còn nói cái gì nhiệt tình?

"Mất tích?" Yêu Thần cười hỏi, "Làm sao ngươi biết là mất tích ở Vô Trần cư? Là các ngươi có gài người ở Vô Trần cư, hay là giờ giờ phút phút theo dõi ở bên ngoài Vô Trần cư?"

Tốc độ nói của Yêu Thần cũng không nhanh, hay có thể nói là chậm rãi, chỉ là, lời nói nhàn nhạt nhẹ nhàng này lại thật giống như gió xuân tháng ba, làm cho Tần Minh cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Môi mấp máy, không biết nên phản bác hay là thừa nhận mới tốt, vấn đề này là nói thế nào cũng đều là không cân sức.

Chẳng lẽ hắn phải thừa nhận Ma giới bọn họ sắp xếp người ở trong Vô Trần cư hoặc là giờ giờ phút phút theo dõi ở bên ngoài Vô Trần cư sao?

Chỉ bằng thân phận của Yêu Thần, một cái này thôi cũng có thể làm cho hắn giận dữ.

Nhưng trong lúc còn chưa có kéo được Tôn chủ từ địa vị cao cao tại thượng này xuống trước thì hắn vẫn không thể mạo hiểm.

"Tôn chủ đại nhân xin bớt giận, Tần Minh chỉ là quá lo lắng cho Hâm Nhã thôi nên mới lỡ lời không biết nặng nhẹ." điểu, đàn, lễ, quý, đôn Liễu Tấn Lợi vội vàng giải thích.

Bọn họ đã thương lượng phải dùng ngôn ngữ bức bách Yêu Thần, chứ không có nói là lập tức đắc tội Yêu Thần a?

Cái này nếu thật là sợ ý một chút chọc giận Yêu Thần thì bọn họ tuyệt đối là không gánh nổi.

"Mấy ngày trước." Yêu Thần cũng không để ý tới suy nghĩ của đám người Dư Cận Thước, nói, "Liễu Hâm Nhã rời đi, sau đó rất đúng dịp có người lên vào Vô Trần cư đến tập kích bốn tôn. Các ngươi cảm thấy sẽ là ai nào?"

Dư Cận Thước thế nào cũng không nghĩ tới Yêu Thần sẽ tự mình nhắc tới chuyện này.

Lẽ ra, Yêu Thần sẽ để ý rất nhiều thứ, không nên chủ động tiết lộ chuyện này.

"Có người lại dám đến Vô Trần cư quấy rối?" Liễu Tấn Lợi lập tức làm ra bộ dạng khẩn trương, oán giận khiển trách, "Thật là không muốn sống, không biết Tôn chủ đại nhân có thể bắt người này lại hay không?"

"Không bắt được." Yêu Thần khẽ cười nói, "Có người dám can đảm đến quấy rối Vô Trần cư của bốn tôn, tất nhiên không phải là ‘anh hùng’ can đảm, thế nào cũng phải dẫn người ở sau lưng hắn đi ra, nhờ có tận gốc mới phải, điểu, đàn, lễ, quý, đôn người nói có đúng không?"

Đối mặt với vấn đề cười như không cười của Yêu Thần, trái tim Liễu Tấn Lợi đột nhiên run lên, chẳng lẽ Yêu Thần đã biết kế hoạch mà mấy người bọn họ thương lượng rồi sao?

Biết vậy lúc đầu hắn đã không đồng ý với Dư Cận Thước rồi, tại sao hắn lại có thể quên mất sức mạnh của Yêu Thần chứ?

Làm cho người sau lưng lộ diện?

Chẳng lẽ là ngay cả hắn cũng muốn diệt trừ tận gốc?

Liễu Tấn Lợi bị sợ đến cái trán cũng đỏ đầy mồ hôi lạnh, âm thầm cắn chặt hàm răng không nói một lời, không phải là hắn không muốn nói chuyện, mà là không dám nói.

Chỉ sợ vừa mở miệng sẽ khiến cho Yêu Thần nghe được tiếng khanh khách do răng trên răng dưới của hắn đánh nhau, nếu là như vậy thì chẳng khác nào không đánh đã khai ca?

"Cũng vào thời điểm Liễu Hâm Nhã ‘rời đi’ kia, các ngươi cảm thấy nàng sẽ đi đâu đây?" Yêu Thần "Kiêm tốn" hỏi ý kiến của Dư Cận Thước bọn họ, điểu, đàn, lễ, quý, đôn ánh mắt quét một vòng qua từng khuôn mặt trắng bệch của mấy người bọn họ, nụ cười trong mắt càng thêm lạnh lẽo.

"Liễu Hâm Nhã mới vừa ‘rời đi’ thì chuyện có người lên vào Vô Trần cư mới xảy ra, sau đó liền nhận được thư, chuyện này rất khéo, khiến bốn tôn không thể không hoài nghi. Chuyến đi lần này của Liễu Hâm Nhã có phải cái âm mưu gì hay không?"

Yêu Thần đang cười, cười đến xuân về hoa nở, chỉ là, trong lúc Yêu Thần đang mỉm cười vui vẻ thì bọn người Dư Cận Thước lại đang khiếp sợ, nhịp tim mất ổn định, tay chân lạnh lẽo, kinh hãi như rơi xuống chín tầng địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Thâm Ý Trùng Trùng

Editor: Cẩm Băng Đơn.

Ai cũng không nghĩ tới việc nếu muốn biết thì cứ hỏi thẳng ra như vậy.

Nói thế nào thì Liễu Hâm Nhã cũng là phu nhân của chiến tướng Ma giới, nếu là người khác, **dqđ☆L☆qđ** Yêu Thần cao cao tại thượng lại hỏi như vậy, thì tất nhiên không có vấn đề gì.

Nhưng thân phận của Liễu Hâm Nhã lại đặc biệt như thế, chẳng lẽ Yêu Thần không sợ sẽ đưa tới khói lửa chiến tranh giữa hai giới Yêu - Ma sao?

"Cạm bẫy? Thật đúng là có thể có cạm bẫy!" Tàn Minh đã bất chấp chuyện tốt đã thương lượng trước đó rồi.

Vốn định dùng lời nói để bức bách Yêu Thần một chút, ai ngờ lúc này bọn họ lại trở thành kẻ bị bức bách, nếu nói như vậy, kẻ cuối cùng bị quán vào sẽ là bọn hắn rồi.

Tàn Minh nói rõ chính là câu nói có hàm ý khác, thẳng thừng mà nói, ban đầu mặc kệ là kế hoạch không dám làm, bây giờ lại hoàn toàn căn cứ vào suy đoán của hắn mà làm: "Liễu Hâm Nhã là mất tích hay bị kẻ khác làm cho mất tích, chuyện này chưa thể biết được."

"Tìm được một cái cơ diệt trừ một thành viên chiến tướng của Ma giới, đối với Yêu Giới mà nói, cũng có chỗ tốt không phải sao?" **dqđ☆L☆qđ** Tàn Minh liên tục cười lạnh, giống như đại đao sắc bén, chăm chú nhìn chằm chằm Yêu Thần, giống như muốn dùng khí thế áp đảo Yêu Thần.

Chỉ là, mặc cho Tàn Minh lợi hại như thế nào, tài năng có bộc lộ như thế nào thì hắn vẫn chẳng thể làm gì được Yêu Thần.

Yêu Thần giống như gió xuân thág ba ấm áp, chỗ nào cũng có, nhưng lại không có cách nào bắt được nửa điểm dấu vết.

Một đại đao sắc bén chém vào không khí thì có kết quả gì sao?

Tất cả khí thế công kích cũng hóa thành hư vô mà thôi, lặng yên không tiếng động bị chìm ngập ở trong tiếng cười thanh nhã của Yêu Thần.

"Thế nào? Tôn chủ đại nhân cảm thấy lực lượng Ma giới quá mạnh mẽ sao?" Tàn Minh nhìn chằm chằm Yêu Thần, giống như muốn trực tiếp hút tất cả nước bắn lên người Yêu Thần.

"Tàn Minh, ngươi đừng quá phận." Ngoài dự đoán của mọi người, người quát bảo Tàn Minh dừng lại lại là Dư Cận Thước.

Dư Cận Thước đứng dậy trùng mắt nhìn Tàn Minh: "Lực lượng của Ma giới như thế nào Bồn vương không rõ ràng lắm, nhưng lực lượng của Yêu Giới tuyệt đối không yếu!"

"Không sai, bây giờ không rõ tung tích của Liễu Hâm Nhã, nhưng làm sao ngươi nhất định nghĩ rằng chuyện đó xảy ra ở chỗ của Tôn chủ đại nhân?" Dư Cận Thước nghiêm mặt quát lớn Tàn Minh, **dqđ☆L☆qđ** làm cho hai người Liễu Hâm Dung Và Liễu Tân Lợi sùng sốt một chút, vì sao bọn họ nghĩ mãi mà không hiểu, không phải bọn họ cùng một chiến tuyến sao?

Vì sao Dư Cận Thước lại đối địch với Tàn Minh rồi?

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Tàn Minh cũng là kẻ có tính nóng như lửa, hắn là chiến tướng của Ma Giới, thời gian ở trên chiến trường còn dài hơn ở nhà, nên xử lý vấn đề lại càng thẳng thắn.

Bây giờ hắn tức giận đến mức này, làm gì còn để ý đến chuyện hắn là người của Dư Cận Thước nữa chứ? Nơi hắn đang đứng là Yêu Giới, chứ không phải là Ma Giới.

"Liễu Hâm Nhã trở lại chẳng qua là tới tham gia hôn lễ của muội muội nàng, dù là muốn đoàn tụ với Liễu Lan Yên, làm sao lại náo loạn đến tung tích không rõ?" Tàn Minh nói ra tất cả nghi vấn trong lòng.

"Ta mặc kệ Yêu Giới các ngươi có nguy hiểm hay không, bây giờ ta chỉ biết phu nhân của ta mất tích ở Yêu Giới, ta muốn người, không cần lý do!" Tàn Minh nói chuyện giống như là đi chịu chết, xem ra hắn thật sự là rất nóng nảy, căn bản quên mất lo ngại người đang ở chung hắn ở chỗ này là ai, hắn chỉ muốn nhanh tìm được Liễu Hâm Nhã mà thôi.

"Năm ngày! Nhiều nhất năm ngày, ta muốn nhìn thấy phu nhân của ta, nếu không, các vị cũng đừng trách ta không niệm tình cảm người thân!" Tàn Minh cắn răng quăng xuống lời ngoan tuyệt.

"Tàn Minh, ngươi có ý tứ gì?" Dư Cận Thước một bước cũng không nhường lời nói của Tàn Minh, **dqđ☆L☆qđ** "Chẳng lẽ ngươi còn muốn động thủ với Yêu Giới hay sao? Đừng tưởng rằng ngươi là chiến tướng Ma giới mà chúng ta sẽ sợ ngươi. Yêu Giới không phải là không có ai!"

"Yêu Giới có người hay không, ta không biết, ta chỉ biết, năm ngày, 5 ngày. Hoặc là để ta nhìn thấy phu nhân của ta, hoặc là. . . . Hừ hừ." Tần Minh lưu lại một chuỗi hừ lạnh mang tính uy hiếp, xoay người sai bước rời đi, cũng chẳng thèm chào hỏi với ai, nói xong liền bỏ đi như vậy.

Mặc kệ tất cả mọi người ở trong đại sảnh, chẳng thèm quan tâm mà bỏ đi.

"Tần Minh, khinh người quá đáng!" Dư Cận Thước cắn răng giận dữ mắng mỗ một tiếng, quay đầu nói với Yêu Thần: "Tôn chủ đại nhân, Tần Minh người này quá phận, lại dám uy hiếp an nguy của Yêu Giới, xin Tôn chủ đại nhân ra chỉ thị, chúng ta phải ứng đối như thế nào?"

Ý tứ trong lời nói mới vừa rồi của Tần Minh đã rõ, nếu năm ngày sau không thấy được Liễu Hâm Nhã, hắn sẽ lợi dụng thân phận của mình, xuất binh công kích Yêu Giới.

Dĩ nhiên, đây cũng không phải là chuyện của một nhà Liễu gia nữa, mà đã là vấn đề an nguy của hai giới Yêu – Ma rồi.

Phàm là quan hệ đến vấn đề an nguy của Yêu Giới, như vậy thứ nhất nghĩ đến chính là Yêu Giới Chi Thần -- Tôn chủ đại nhân.

Bên trong đại sảnh, ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn lên trên người của Yêu Thần, muốn từ chỗ của hắn nhận được một cái đáp án.

Yêu Thần quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, không chút suy nghĩ, trực tiếp mở miệng nói ra cách xử lý của hắn, chi là, rất đáng tiếc, ý tưởng này của hắn hiển nhiên không phải đáp án mà Dư Cận Thước mong muốn.

"Tìm ra Liễu Hâm Nhã là được rồi." ~~đ~~☆~~L~~☆~~q~~ Yêu Thần chậm rãi nói, căn bản không bị ý tứ trong lời nói của Tần Minh ảnh hưởng.

"Vấn đề là, bây giờ Liễu Hâm Nhã ở chỗ nào, không ai biết cả." Dư Cận Thước tức giận đến thiếu chút nữa ngất đi.

Vì sao chuyện vòng tới vòng lui lại vòng trở về ban đầu rồi hả?

"Người không biết sao?" Ánh mắt Yêu Thần rơi lên trên người Liễu Tấn Lợi.

Liễu Tấn Lợi bị Yêu Thần nhìn như vậy, giật nảy mình một cái, làm sao còn dám kéo dài, lập tức nói: "Không rõ ràng lắm, căn bản không có tin tức của tiểu nữ."

"Không có thì phải đi tìm." Yêu Thần nói như thể đó là chuyện đương nhiên, khiến Dư Cận Thước chau mày.

"Tôn chủ đại nhân, Liễu Hâm Nhã biến mất sau khi rời khỏi Vô Trần cư, có phải có thể cho một chút gợi ý hay không, hoặc là đầu mối khác chẳng hạn?" Dư Cận Thước khéo léo nói, hắn vẫn không dám trực tiếp đắc tội Yêu Thần đâu.

Nghe xong câu nói của Dư Cận Thước, Yêu Thần nhìn hắn nở nụ cười, hỏi "Dư Cận Thước, ngươi cho rằng bản tôn sẽ giấu Liễu Hâm Nhã đi?"

"Chuyện này. . . ." Dư Cận Thước không phủ định ngay, hiển nhiên, hắn vẫn có chút hoài nghi.

Mục đích của hắn chính là như thế, chính là để bức bách Yêu Thần.

"Vì sao bản tôn trở thành Yêu Giới Chi Thần, ngươi cho là bản tôn sẽ làm loại chuyện này?" Yêu Thần cũng không để ý tới phản ứng của Dư Cận Thước, chỉ là nhàn nhạt một câu hỏi ngược lại, ngăn chặn những câu nói tiếp theo của Dư Cận Thước.

Sở dĩ Yêu Thần được xưng là Yêu Giới Chi Thần, đó là bởi vì hắn là Thần Hộ Mệnh của Yêu Giới.

Nếu không có Yêu Thần, yêu quái của Yêu Giới tuyệt đối sẽ không có cuộc sống an ổn như thế, lại càng không có chuyện mới sinh ra đã có thể biến thành hình người.

Thủ hộ Yêu Giới, đã sớm trở thành sứ mạng cả đời của Yêu Thần.

Đó cũng là lý do vì sao Yêu Thần lại trở thành cái gai trong mắt người khác như thế.

Yêu Thần như vậy, sẽ giấu Liễu Hâm Nhã đi sao?

Có thể đơn giản hóa giải một cuộc chiến tranh giữa hai giới Yêu - Ma, hắn sẽ không hóa giải sao?

Vô luận là nói theo cách nào, Yêu Thần cũng không có lý do làm như vậy.

"Dĩ nhiên không phải ý này." Dư Cận Thước vội vàng khoát tay giải thích, đùa giỡn thế, nếu để Yêu Thần hiểu lầm, ~~đ~~☆~~L~~☆~~q~~ sau này hắn sẽ không trái cây tốt để ăn.

"Tôn chủ đại nhân, hiện giờ không rõ tung tích của tiểu nữ, không biết Tôn chủ đại nhân có thể phái một số người giúp đỡ cùng nhau tìm tiểu nữ được không?" Liễu Tấn Lợi ở một bên lo lắng nói, nữ nhi mất tích, làm gì có phụ thân nào không lo lắng chứ.

"Người của Vô Trần cư sẽ tham dự bất cứ chuyện gì của Yêu Giới, quy củ này, các ngươi không quên đó chứ?" Yêu Thần nói xong, ánh mắt quét về

phía đám người Dư Cận Thước và Liễu Tấn Lợi.

Dư Cận Thước nghe xong, ầm ức gật đầu: "Là tại hạ vượt khuôn rồi."

Yêu Thần sớm đã đặt ra quy củ kia, hẳn chỉ duy trì ổn định của Yêu Giới, tuyệt đối không tham dự những chuyện nhỏ khác.

Nếu Tần Minh thật sự đánh tới, dẫu Yêu Thần sẽ ra ngoài nghênh chiến.

Nhưng loại chuyện nhỏ giống như tìm người này, Yêu Thần tuyệt đối sẽ không tham dự.

"Tôn chủ đại nhân, chuyện này tại hạ không thể quyết định, kính xin Tôn chủ đại nhân đến Vương Cung." Dư Cận Thước nghĩ rồi nói ra.

Yêu cầu này cũng là hợp tình hợp lý.

Nếu hai giới Yêu - Ma quả thật khai chiến, không có lý do gì Yêu Chủ lại chẳng hay biết gì.

Yêu cầu hợp lý, Yêu Thần dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt, gật đầu đồng ý.

Vì vậy, đoàn người trực tiếp đi đến Vương Cung.

Lúc đang chuẩn bị xe ngựa, dẫu Dư Cận Thước đã phái người thúc ngựa chạy tới Vương Cung, bảo đảm toàn bộ sự tình cho Yêu Chủ.

Yêu Chủ nghe xong, tức giận không thôi.

Yêu Chủ bảo hạ nhân Dư Cận Thước phái tới lánh mặt, nặng nề vỗ bàn một cái: "Dư Cận Thước, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?"

Mắng thì cứ mắng, nhưng Yêu Chủ vẫn nhanh chóng phân phó người chuẩn bị nghênh đón Yêu Thần.

Nghênh đón Yêu thần vào Vương Cung xong, hàn huyên hai câu, Yêu Thần và Liễu Lan Yên đi đến cung điện mà Yêu Chủ đã chuẩn bị xong để nghỉ ngơi.

Yêu Chủ gọi Dư Cận Thước Lại, hỏi một lần chuyện đã xảy ra.

"Làm sao lại biến thành như vậy?" Yêu Chủ cau mày, như thế nào cũng cảm thấy chuyện này không ổn.

"Tần Minh thật sự là quá lỗ mãng." Dư Cận Thước cũng không giải thích cái gì, "Hon nữa còn giống như rất quan tâm Liễu Hâm Nhã, nói cũng đến mức đó rồi, cũng chẳng thêm chịu cứu vãn."

Yêu Chủ than nhẹ một tiếng: "Truyền lệnh xuống, lập tức đi tìm Liễu Hâm Nhã, trong vòng năm ngày nhất định phải tìm được."

"Vâng" Dư Cận Thước khom lưng hành lễ, từ từ lui ra ngoài.

Sau khi Dư Cận Thước trở lại Vương phủ, Liễu Tấn Lợi vẫn chưa rời đi, vừa thấy Dư Cận Thước trở lại, vội vàng nghênh đón: "Vương Gia, chuyện giống như."

"Không sao, kết quả này cũng rất tốt." Dư Cận Thước giơ tay ngăn cản câu nói kế tiếp của Liễu Tấn Lợi, "Đại Trưởng Lão vẫn nên trở về nghỉ ngơi cho tốt, cái gì là của ngươi tuyệt đối sẽ không thiếu của ngươi."

"Vâng, vâng." Trước mặt Dư Cận Thước, uy nghi Đại Trưởng lão của Liễu Tấn Lợi một chút cũng không có, liền tục vâng vâng dạ dạ rồi rời khỏi Vương phủ.

Trở lại nội viện, Liễu Hâm Dung lập tức tới nghênh đón Dư Cận Thước rồi cởi áo cho hắn, tay vừa mới đưa tới, "bốp", một cái tát liền in lên mặt nàng, trực tiếp làm Liễu Hâm Dung ngã lộn ra đất.

Nếu là trước kia, đừng nói là bị người ta bạt tai, nếu thất lễ với nàng, Liễu Hâm Dung đã sớm nổi giận.

Nhưng từ khi trở thành Vương phi, Liễu Hâm Dung toàn bị Dư Cận Thước đánh đập, để cho nàng đã hiểu ra cái gì gọi là đạo lý phu quân là trời.

Liễu Hâm Dung vội vàng bò dậy từ dưới đất, sợ hãi đứng ở một bên, cúi thấp đầu, không nói một lời.

Nếu như nhìn kỹ, còn có thể nhìn ra cả người Liễu Hâm Dung đang run run, hiển nhiên là do nỗi sợ hãi với Dư Cận Thước, đã khắc thật sâu ở trong xương tủy của nàng ta, như thế nào cũng không thể biến mất.

"Biết sai ở đâu không?" Dư Cận Thước ngồi trên ghế dựa, bụng lý trả với nhiệt độ ấm vừa đủ, nhếch môi lên, căn bản chẳng thèm quan tâm sắc mặt tái nhợt của Liễu Hâm Dung.

"Vâng, vâng. . . ." Liễu Hâm Dung ấp a ấp úng nửa ngày vẫn không biết nói gì.

Dư Cận Thước nhướn mày, lạnh lùng nói: "Đều cùng là người nhà họ Liễu, vì sao lại khác biệt lớn như vậy? Quà nhiên, chính dòng thì vẫn là chính dòng, cho dù có già giống đến mấy cũng không được."

Lời nói châm chọc khiến khách khiến toàn thân Liễu Hàm Dung đều phát run, lần này không chỉ là sợ hãi mà còn tức giận đến sôi người, chợt hơi ngửa đầu, quên mất dạy dỗ những ngày qua, lớn tiếng chất vấn: "Cái gì mà già chính cống? Bây giờ Đại Trưởng Lão là Liễu Tấn Lợi, cha của ta. Ta mới là nữ nhi của Đại Trưởng Lão, không phải là nữ nhân ngu ngốc kia!"

Lời nói liễu mạng, đôi lấy là hai bạt tai nặng nề của Dư Cận Thước, hai má đều sưng lên, đỏ bừng bừng.

Trong mắt Liễu Hàm Dung có hơi nước không cam lòng, không cam lòng nhìn chằm chằm Dư Cận Thước.

"Lớn mật, mấy ngày không giáo huấn ngươi...ngươi liền quên quy củ làm vợ rồi phải không?" Dư Cận Thước đập mạnh ly trà lên bàn, bùm ... một tiếng, khiến Liễu Hàm Dung bị sợ đến nỗi run lên một cái.

Liễu Hàm Dung mấp máy môi, không dám giải thích, cũng không phục tùng nhìn Dư Cận Thước, hiển nhiên trong lòng nàng vẫn có rất nhiều bất mãn.

"Thế nào, còn không phục?" Liễu Hàm Dung phản ứng, càng khiến Dư Cận Thước thêm nổi nóng. "Ngươi so với nàng, ngươi so sánh với nàng được sao? Ngươi ngay cả một cọng tóc của nàng cũng không bằng."

"Làm sao ngươi biết đó là Liễu Lan Yên?" Liễu Hàm Dung nghĩ đến đây liền tức giận, tức giận ghen tị cùng không cam lòng.

Có ai ngờ rằng, ở trên giường vào lúc cuối cùng Dư Cận Thước lại kêu tên của Liễu Lan Yên chứ.

Nàng biết Dư Cận Thước không thích nàng, nhưng cũng không cần thiết đánh đồng nàng cùng nữ nhân ngu ngốc Liễu Lan Yên kia chứ?

Vũ nhục như vậy nàng không thể chấp nhận nổi.

"Ngươi thấy “nàng” ở trong rừng, khi đó “nàng” che mặt, ngươi chỉ dựa vào Liễu Lan Yên mới nhảy một khúc, liền cho rằng ả là người kia sao? Nữ nhân ngu ngốc như ả làm sao có thể giống, ngươi."

Lời nói của Liễu Hàm Dung bị cắt đứt bởi một cái bạt tai, lần này Dư Cận Thước tuyệt đối không lưu tình, khóe miệng Liễu Hàm Dung trực tiếp chảy ra máu.

"Ngươi cảm thấy Liễu Lan Yên ngốc sao? Ta thấy ngươi mới ngốc không ai bằng!" Dư Cận Thước cười lạnh nhìn chằm chằm Liễu Hàm Dung.

Dư Cận Thước cười lạnh, Liễu Hàm Dung thường xuyên nhìn thấy hần như thế, nên đã sớm tập mãi thành thói quen, nhưng nàng không thể chịu nổi khinh thường cùng châm chọc trong mắt Dư Cận Thước.

Lời như vậy, sẽ khiến nàng có cảm giác, cảm giác mình kém nữ nhân ngu ngốc Liễu Lan Yên kia.

"Hôm nay Liễu gia các ngươi nên nhìn ra, mỗi một câu nói của Liễu Lan Yên đều bao hàm thâm ý, cũng chỉ có ngươi mới có thể ngu đến mức tự nhảy vào trong bẫy của nàng." Kể từ lần Dư Cận Thước thấy Liễu Lan Yên nhảy, bắt đầu cẩn thận suy nghĩ từng lời nói, từng chuyện.

Kết quả sau khi suy nghĩ lại, khiến hần trong lòng run sợ, bởi vì hần đã phát hiện, hành động của Liễu Lan Yên nhìn như ngu dại kia, nhưng đều có thâm ý.

Hơn nữa tất cả đều là thâm ý có lợi đối với nàng.

Cho nên, hần bắt đầu nghi ngờ một lần nữa Liễu Lan Yên chính là cô nương giống như Tinh Linh mà hần nhìn thấy ở trong rừng kia.

"Ta...ta." Bị Dư Cận Thước nói như thế, Liễu Hàm Dung không thể phản bác, quả thật, nàng bị câu hỏi của Liễu Lan Yên làm khó.

"Cho dù như vậy, kế hoạch của các ngươi cũng không tiến hành theo đúng dự kiến." Không biết làm sao, vì gấp quá nên Liễu Hàm Dung không lựa lời mà nói ra một câu cực kỳ không có đầu óc.

Kết quả, đôi lấy cũng không phải Dư Cận Thước suy nghĩ, mà là ngực bị đánh một kích nặng nề.

"Thẹn quá hóa giận?" Ngực đau đến ngọt ngọt, khiến Liễu Hàm Dung đau đến tận trong lòng.

Nàng không thể hiểu nổi, tại sao lúc trước tiểu thư như nàng được phụ thân, huynh tỷ che chở dưới cánh chim, nâng niu trong lòng bàn tay, vì sao lại luân lạc trở thành một phụ nhân bị người ta tùy thời đánh chửi không được sùng ái?

"Cũng là bởi vì ả có điểm giống nữ nhân trong lòng ngươi?" Liễu Hàm Dung càng nghĩ lại càng không cam lòng.

Trước khi thành thân, nàng hy vọng mình trở thành phụ nhân của Dư Cận Thước đến cỡ nào, Vương phi được người người kính ngưỡng, làm sao có thể ngờ được sau khi thành thân, trở thành như vậy, ngay cả nhà hoàn cũng không bằng.

Ở trong Vương phủ thì không phải lo cơm áo gạo tiền, nhưng từng giây từng phút thần kinh đều căng thẳng.

Không biết làm sai chuyện gì, mà bị Dư Cận Thước sửa chữa một phen, nhưng không thể trở về nói với phụ thân.

Nàng chính là không nghĩ ra, tại sao nàng lại có cuộc sống như thế?

"Trên đời tại sao có thể có nữ nhân ngu xuẩn như ngươi vậy, thế nhưng không biết đối đãi với phu quân của mình." Dư Cận Thước nguy hiểm hí mắt lại, càng nhìn Liễu Hâm Dung càng thấy không vừa mắt.

"Ta nên thế nào với phu quân của mình? Chẳng lẽ khi phu quân ta thân mật với ta kêu tên của nữ nhân khác, ta phải hòa theo nịnh nọt hay là an ủi?" Liễu Hâm Dung vẫn luôn canh cánh chuyện này trong lòng, vì thế đã nàng quên mất chống đối Dư Cận Thước sẽ có kết quả như thế nào.

"Nhìn Liễu Lan Yên một chút, biết bảo vệ Tôn chủ. Ngươi nhìn lại mình xem...ngươi có chút bộ dạng của người làm vợ sao?" Bây giờ Dư Cận Thước nhìn thế nào cũng thấy Liễu Lan Yên thuận mắt, đúng là càng nhìn càng thích.

Kể từ sai khi Liễu Lan Yên bái Yêu Thần làm vi sư, ở trước mặt người ngoài Liễu Lan Yên bảo vệ Yêu Thần cỡ nào?

Nhìn Liễu Lan Yên ở nơi đó theo chân bọn họ càn quấy, thật ra chính là ôm vấn đề lên người của mình, không để cho Yêu Thần hạ thấp thân phận đối thoại với bọn họ.

Yêu Thần có thân phận cao hơn bọn họ, điểm này Dư Cận Thước cũng không sợ.

Hắn chân chính thương thức chính là thái độ của Liễu Lan Yên, ăn ý với Yêu Thần như vậy, vì Yêu Thần mà có dũng khí đứng ra đương đầu, nói lời đơn giản với bọn họ nhưng ẩn sau đó đều là cơ trí.

Nhìn Liễu Lan Yên, rồi lại nhìn Liễu Hâm Dung, hắn vẫn không hiểu, ban đầu, tại sao phải cưới nữ nhân này?

"Bảo vệ Tôn chủ?" Liễu Hâm Dung cười đến âm dương quái khí, "Vương Gia, ngài vẫn nên dừng suy nghĩ nữa, Liễu Lan Yên đã là người của Tôn chủ, dựa vào sự thương yêu trời cho của Tôn chủ đối với nàng, ngài cảm thấy ngài còn có cơ hội không? Sớm muộn Tôn chủ cũng sẽ thu nạp Liễu Lan Yên mà thôi."

Câu nói của Liễu Hâm Dung khiến Dư Cận Thước nở nụ cười, một tiếng cười trầm thấp, Liễu Hâm Dung nghe thấy liền tê dại da đầu, thân thể không khống chế được mà phát run.

Nàng hiểu, đây là điềm báo sự giận dữ của Dư Cận Thước.

"Liễu Hâm Dung, rất tốt, rất tốt. Ngươi thật là càng ngày càng biết rõ làm sao để chọc giận ta rồi đấy." Từng chữ từng chữ Dư Cận Thước nói phát ra từ kẽ răng, "Xem ra Bồn vương nên dạy dỗ ngươi làm sao để làm một thê tử thật tốt."

Chủ viện đột nhiên truyền đến một tiếng chói tai vừa thét thê lương vừa khổ sở của nữ nhân, hạ nhân quét dọn trong viện nghe được cũng giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục làm việc, bọn họ đã sớm quen với chuyện như thế này.

Khi Yêu Thần tiến vào Vương Cung, Dư Hân Dật đã nhận được tin tức đầu tiên.

Nghe tâm phúc thuật lại đầu đuôi câu chuyện cho hắn nghe, nếu là Liễu Tấn Lợi hoặc là Dư Cận Thước ở bên cạnh nghe được, tất nhiên sẽ chấn động.

Bởi vì tâm phúc của Dư Hân Dật kể lại, đều không sót một chữ, thậm chí ngay cả vẻ mặt lúc ấy của mấy người bọn họ cũng thuật lại.

Mặc cho bọn họ nghĩ đến nát óc, cũng không thể hiểu được, tại sao Dư Hân Dật lại biết rõ ràng như thế?

Là có tai mắt nằm vùng, hay là có phương pháp khác?

Mặc kệ là loại nào, Dư Hân Dật tuyệt đối là một nhân vật khiến bọn họ hết sức coi trọng.

Chỉ là, thật đáng tiếc, Liễu Tấn Lợi cùng Dư Cận Thước sẽ không biết chuyện xảy ra trong phủ Dư Hân Dật, bởi vì bọn họ đang bận chuyện mà bọn họ quan tâm.

Nghe xong tâm phúc bẩm báo, Dư Hân Dật nửa ngày không nói gì.

Thủ hạ tâm phúc của hắn cũng khoanh tay đứng ở một bên, chờ Dư Hân Dật hỏi.

Đợi một lúc, đột nhiên nhìn thấy Dư Hân Dật nở nụ cười, trong tiếng cười trầm thấp có ý cười trào phúng, cười đến mức thủ hạ tâm phúc cũng cảm thấy khó hiểu.

"Chủ tử, chuyện này rất kỳ quái." Thủ hạ tâm phúc đi theo Dư Hân Dật đã rất lâu, đương nhiên cũng có thể tùy ý nói ra suy nghĩ trong lòng hắn.

"Hừm...? Kỳ quái? Kỳ quái chỗ nào?" Dư Hân Dật miệng thì hỏi như vậy, nhưng vẫn như cũ không thu hồi lại nụ cười trào phúng trên mặt, khóe mắt vẫn còn mang theo ý cười nhạo nong đậm, hỏi thủ hạ tâm phúc của mình.

"Dur Cận Thước muốn liên thủ cùng Tần Minh của Ma giới đối phó với Yêu Thần ư?" Thủ hạ tâm phúc nói ra nghi hoặc trong lòng. "Nhưng mà về sau, liên minh giữa hai người bọn họ hình như xảy ra một chút vấn đề."

"Xảy ra vấn đề gì?" Hiển nhiên, hôm nay tâm tình của Dur Hân Dật vô cùng tốt, căn bản là không nóng nảy nói ra suy nghĩ của hắn, mà là để cho tâm phúc của mình từ từ suy đoán.

"Tần Minh và Dur Cận Thước cãi nhau, hắn là kẻ hoạch không được tiến hành như hai người bọn họ đã sắp đặt." dᄁđ. l. qđđThủ hạ tâm phúc nghĩ rồi nói, "Tôn Chủ là dạng người như thế nào chứ, cho dù bọn họ tính kế hoàn hảo đến đâu thì cũng sẽ không thuận lợi như suy nghĩ của bọn họ. Huống chi còn có Liễu Lan Yên ở một bên tiếp lời, đã đi trước một bước khiến kế hoạch của bọn họ trở nên lộn xộn rồi."

"Người có thể cảm giác được kế hoạch của bọn họ là cái gì không?" Dur Hân Dật cười hỏi.

Thủ hạ tâm phúc gật đầu: "Đại khái có thể nghĩ được." Dừng một chút, sau khi nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Dur Hân Dật, hắn mới dám lớn mật nói ra, "Bọn họ muốn mượn việc Liễu Hâm Nhã ‘ mất tích ’ để làm âm ỉ, khiến Yêu Thần phải thừa nhận việc Liễu Hâm Nhã ‘ mất tích ’ có quan hệ với hắn."

"Sau đó, khả năng chính là muốn hắt nước bẩn lên trên người Yêu Thần, làm danh dự của Yêu Thần bị xuống dốc. Hoặc là mượn lực lượng từ Tần Minh của Yêu Giới, tạo áp lực cho Yêu Giới, khiến người trong Yêu Giới bất mãn với Yêu Thần."

Sau khi nói xong, thủ hạ tâm phúc lại không xác định bổ sung một câu: "Hắn là như vậy."

"Uhm, có lẽ chính là ý này, nhưng Yêu Thần vẫn một mực bảo vệ Yêu Chủ, có thể nói, chỉ cần một ngày Yêu Thần còn tồn tại, vị trí Yêu Chủ của Yêu Giới sẽ không xảy ra chút hỗn loạn nào."

Thủ hạ tâm phúc liên tục gật đầu, nếu ngôi vị Yêu Chủ thay đổi sẽ xảy ra hỗn loạn, nói đúng hơn là có người muốn soán vị hoặc là đoạt vị.

Như vậy, tất nhiên Yêu Giới sẽ phát sinh đại loạn.

Mà làm Thần bảo vệ của Yêu Giới, dᄁđ. l. qđđ Yêu Thần làm sao có thể nhìn chuyện như thế này xảy ra đây?

Cho nên, vô luận là muốn tiến công Yêu Giới hay là muốn đoạt được ngôi vị Yêu Chủ, việc đầu tiên chính là phải đối phó với Yêu Thần.

Dur Cận Thước đối với vị trí Yêu Chủ như hồ rình mồi đã lâu, hắn muốn kéo Yêu Thần từ vị trí thế nhân kính ngưỡng xuống, nên hắn vẫn luôn một mực mưu tính.

Chuyện Liễu Hâm Nhã "mất tích" vừa lúc là một cơ hội, về phần cuối cùng có thể khiến Yêu Thần bị hắt bao nhiêu nước bẩn, có thể khiến danh dự của hắn bị tổn hại đến mức nào thì phải xem bản lĩnh của Dur Cận Thước rồi.

Có lẽ nếu muốn thật sự thương tổn Yêu Thần thì hắn là hắn đã lãng phí thời gian rồi.

Bất quá, có cơ hội, Dur Cận Thước tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Huống chi lần này, dᄁđ. l. qđđ không chỉ đơn giản là Dur Cận Thước tự mình hành động, chỉ sợ sau lưng còn có người của Ma giới chống lưng cho hắn.

"Bọn họ chưa xảy ra nội chiến, người không phát hiện kết quả cuối cùng giống nhau ư?" Dur Hân Dật cười nói.

"Kết quả giống nhau?" dᄁđ. l. qđđThủ hạ tâm phúc khó hiểu nhíu mày.

"Ban đầu bọn họ hắn là định mượn thế lực của ba nơi để cùng bức bách Tôn Chủ." Dur Hân Dật từ từ phân tích kế hoạch của đám người Dur Cận Thước, "Phụ thân Liễu Hâm Nhã, Dur Cận Thước cùng với Tần Minh, thế lực ba nơi của bọn họ cùng nhau bức bách Tôn Chủ, bắt hắn giao ra một người đã ‘ mất tích ’."

Thủ hạ tâm phúc không hề ngu dốt, Dur Hân Dật vừa nói như vậy, hắn lập tức hiểu được, nghĩ nghĩ lại cảm thấy không đúng lắm, nghi ngờ hỏi: "Chủ tử, thế lực chỉ có của hai bên mà? Thế lực Dur Cận Thước ở Yêu Giới, còn có thế lực Tần Minh ở Ma giới. Liễu Tấn Lợi kia thì có thế lực gì chứ?"

Không phải hắn khinh thường Liễu Tấn Lợi, mà là vị Đại Trưởng Lão Liễu Tấn Lợi này căn bản chỉ là một kẻ hữu danh vô thực.

Nếu hắn thật sự ngồi yên trên vị trí Đại Trưởng Lão thì hà tất gì phải trăm phương nghìn kế đi mượn sức cái này dựa vào cái kia làm gì?

Có lẽ, Liễu Tấn Lợi cũng hiểu rõ ngôi vị Đại Trưởng Lão của hắn ngồi cũng không được vững chắc, lúc này mới muốn liên hợp nhiều thế lực tới cùng cố vị trí của chính hắn.

"Sai rồi, những người trong thế lực của Liễu Tấn Lợi lại rất mạnh." Dur Hân Dật than nhẹ một tiếng.

"Hà? Rất mạnh?" Thủ hạ tâm phúc hoàn toàn hồ đồ, chẳng lẽ Liễu Tấn Lợi còn cất giấu thế lực nào hay sao?

"Nhìn thấy vẻ mặt rồi rầm tâm phúc của mình, Dur Hân Dật nở nụ cười: "Liễu Lan Yên. Liễu Tấn Lợi là nhị thúc của Liễu Lan Yên, dᄁđ. l. qđđ Liễu Hâm Nhã là đường tỷ của Liễu Lan Yên, đây là thế bài tình thân của bọn Dur Cận Thước."

"Người nào chẳng biết Tôn Chủ yêu thương Liễu Lan Yên như vậy, chẳng qua." Dư Hân Dật nhàn nhạt nở nụ cười, vừa cười vừa lắc đầu, "Đường như bọn họ đã tính sai, Liễu Lan Yên tựa hồ chẳng có cảm tình gì đối với Liễu Tấn Lợi. ๑๓๓๓. ๑๓๓๓ Cho nên, rốt cuộc ý đồ của Liễu Tấn Lợi lại trở thành một cái nền."

"Làm nền cũng có tác dụng của làm nền, ít nhất có thể mời Liễu Lan Yên đến Liễu phủ, Liễu Tấn Lợi dùng cái này làm nền vẫn là danh chính ngôn thuận." Trên gương mặt Dư Hân Dật mang theo tươi cười, nhưng trong lòng lại là một mảnh lạnh lẽo.

Ngay cả tình thân cũng có thể lợi dụng, Liễu Tấn Lợi thật sự vô sỉ tới cực điểm.

Hiện giờ Liễu Tấn Lợi có thể lợi dụng Liễu Lan Yên như vậy, vậy thì lúc Yêu Thần chưa thu nhận Liễu Lan Yên làm đồ đệ thì rốt cuộc nàng đã trải qua những ngày tháng như thế nào cũng không khó để nghĩ.

"Bọn họ vốn chính là muốn khiến Tôn Chủ gánh trên lưng một cái tiếng xấu, bức bách không được, Tần Minh lập tức hóa thân thành nam nhân lo lắng bảo vệ cho phu nhân. Khán cả giọng đòi người với Tôn Chủ, dưới tình thế cấp bách, định dùng thể lực chính mình để bức bách Yêu Giới."

Dư Hân Dật từ từ thu liễm tâm tình, ๑๓๓๓. ๑๓๓๓ tiếp tục phân tích tình huống của đám người Dư Cận Thước lúc đó.

"Chỉ là ném chuyện Liễu Hâm Nhã ‘ mất tích ’ lên trên đầu Tôn Chủ, bất quá cũng chỉ là chuyện không quan trọng mà thôi. Nếu nguyên nhân là bởi vì Tôn Chủ thì sẽ rước lấy chiến loạn của hai giới yêu ma."

Câu nói kế tiếp Dư Hân Dật không có nói ra, ๑๓๓๓. ๑๓๓๓ thủ hạ tâm phúc của hắn cũng đã hiểu được, tiếp lời: "Tôn Chủ sẽ từ Thần bảo vệ Yêu Giới biến thành người mang tai họa đến cho Yêu Giới."

"Không sai." Dư Hân Dật mỉm cười gật đầu, "Không thể không nói thủ đoạn của Dư Cận Thước này rất ngoan độc, quan trọng hơn là năng lực ứng biến của Tần Minh cũng rất mạnh. Trong một thời gian ngắn như vậy mà đã nghĩ ra được phương pháp ứng biến, khiến cho kế hoạch vốn có của bọn họ càng tiến thêm một bước."

"Còn có biểu hiện của Dư Cận Thước lúc đó, cùng Tần Minh thật có thể nói là tâm ý tương thông." Dư Hân Dật khẽ cười cảm khái.

Nếu không có Dư Cận Thước kế thừa Yêu Giới "Căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình", Tần Minh làm sao có thể diễn tiếp vở tuồng vui kia, làm sao sự việc có thể phát triển thành kỳ hạn năm ngày?

Chính là bởi vì Dư Cận Thước trợ giúp, Tần Minh mới có lý do nếu sau năm ngày không thấy Liễu Hâm Nhã thì sẽ xuất binh đánh Yêu Giới.

Hai người kia, trong một khắc kia thật sự là phối hợp không chê vào đâu được, rất ấn ý.

"Còn tưởng rằng Tần Minh là người lỗ mãng chứ, hóa ra tâm tư lại kín đáo như vậy." Nghe xong câu nói của Dư Hân Dật, thủ hạ tâm phúc cảm thán không thôi.

Tất nhiên hắn đã từng gặp qua Tần Minh, phạm là người từng gặp Tần Minh thì cảm giác đầu tiên là Tần Minh chính là một kẻ lỗ mãng. ๑๓๓๓. ๑๓๓๓ Một kẻ chỉ biết dùng vũ lực chen ép người khác, một người không biết thu liễm tính tình, chỉ biết giết chóc.

Thật không nghĩ tới, dưới tình huống đó mà Tần Minh còn có thể phản ứng nhanh như vậy, làm hắn cảm thấy thật ngoài ý muốn.

"Tâm tư làm sao có thể không kín đáo cơ chứ?" Trái lại Dư Hân Dật phản ứng giống như phản ứng của thuộc hạ hắn đều nằm trong dự kiến, "Có thể trở thành chiến tướng Ma giới, kinh nghiệm chiến sự vô số kẻ. Nếu chỉ có sức mạnh, không biết hắn đã sớm chết bao nhiêu lần rồi."

Cho rằng đánh giặc chỉ trông cậy vào sức mạnh mà không cần đầu óc là có thể sao?

"Lỗ mãng, cũng bất quá chỉ là Tần Minh giả trang, khiến người ngoài lòng cảnh giác thôi." Dư Hân Dật tùy ý cười, cũng không có cảm thấy chuyện này khó hiểu, "Lừa gạt người ngoài có lẽ vẫn được, nhưng muốn lừa gạt Tôn Chủ. Trình độ của hắn còn kém xa."

"Tôn Chủ bị bọn họ gài bẫy, cũng không có phản ứng?" Thủ hạ tâm phúc kinh ngạc hỏi, hắn nhận được tin tức Tôn chủ cái gì cũng không muốn làm, chẳng lẽ cứ để mặc đám người Dư Cận Thước gài bẫy hắn?

Chuyện này không giống với tính tình của Tôn Chủ lắm.

"Cho nên nói, đây mới là Tôn Chủ." Dư Hân Dật cười khò một tiếng, "Người cảm thấy nếu Ma giới thật sự tấn công đến Yêu Giới, người nào sót ruột nhất?"

Thủ hạ tâm phúc nghĩ hoặc nhìn Dư Hân Dật, đại não liệu mạng vận động suy nghĩ, suy nghĩ tuyển chọn ra vài người.

Nhưng lại cứ có cảm giác không đúng lắm.

May mà Dư Hân Dật cũng không kỳ vọng đợi hắn cho đáp án, nói: "Yêu Chủ."

"Hả?" Thủ hạ tâm phúc kinh hô, ๑๓๓๓ ☆ L ☆ ๑๓๓๓ "Chẳng lẽ không phải Tôn Chủ ư?"

Tôn Chủ thân là Thần thủ hộ của Yêu Giới, có người ngoài xâm phạm, tất nhiên Tôn Chủ là người sốt ruột nhất rồi.

"Tôn Chủ có cái gì để sốt ruột chứ?" dꞑđ. l. qꞑđ Dur Hân Dật buồn cười hỏi, "Chỉ bằng thực lực của Tôn Chủ, Tàn Minh có thể điều động nhân mã thì làm sao có thể là đối thủ của Tôn Chủ? Chỉ cần Tôn Chủ vừa ra tay, Tàn Minh tất nhiên đại bại."

"Nhưng mà, mọi người vẫn đều cho rằng bảo vệ Yêu Giới là chuyện của Tôn Chủ, trên thực tế, mọi người trên Yêu Giới đều đã quên mất, chủ nhân chân chính của Yêu Giới bọn họ lại là. phụ thân của ta." dꞑđ. l. qꞑđ Dur Hân Dật tâm tình phức tạp thở dài một tiếng.

Hiện giờ ở Yêu Giới, người người chỉ biết có Tôn Chủ, dꞑđ☆L☆qꞑđ phụ thân của hắn – Chủ nhân của Yêu Giới, chỉ sợ ở trong mắt mọi người đã sớm thành một cái vô rỗng, chẳng qua là đặt ở vị trí Yêu Chủ cho đẹp mà thôi.

Ngày thường chỉ xử lý một vài việc vặt của Yêu Giới, dꞑđ. l. qꞑđ còn việc lớn chân chính bảo vệ Yêu Giới thì tất cả đều là dựa vào Yêu Thần.

"Dur Cận Thước làm như vậy là để cho phụ thân ta không chịu nổi. Cho nên, người không mong muốn xảy ra chuyện Ma giới tấn công Yêu Giới nhất chính là phụ thân của ta." Dur Hân Dật sâu xa than nhẹ, dꞑđ☆L☆qꞑđ than ra rất nhiều bất đắc dĩ.

"Chuyện này cho dù Yêu Thần không chịu nổi thì phụ thân ta lại càng không chịu nổi. Dã tâm của Dur Cận Thước càng lúc càng lớn." Dur Hân Dật cảm thán nói.

Yêu Chủ, đường đường là chủ nhân của Yêu Giới, ngay cả một nữ nhân cũng tìm khắp nơi không thấy, vẫn còn bức chiến đại binh của Ma giới, cho dù là Yêu Thần ra tay hóa giải vận hạn này thì đến sau cùng còn lại cái gì đây?

Yêu Thần độc tài chuyên chế.

Hoặc ít hoặc nhiều thế nhân sẽ lưu lại ấn tượng như vậy, dꞑđ. l. qꞑđ Yêu Thần trước kia bảo vệ bọn họ đã thay đổi. Trở nên tùy ý làm bậy, dꞑđ☆L☆qꞑđ tùy thời sẽ mang đến tai nạn cho bọn họ.

Hôm nay là Liễu Hâm Nhã mất tích liền tạo thành Ma giới tấn công, cho dù được hóa giải, ngày sau còn sẽ có bao nhiêu công kích nữa đây?

Chẳng lẽ mỗi lần Yêu Thần đều có cách hóa giải sao?

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất nếu có một lần Yêu Thần không cách nào hóa giải được, như thế Yêu Giới sẽ như thế nào?

Trở thành vật hi sinh của Yêu Thần tùy hứng sao?

Chỉ cần Dur Cận Thước dùng một chút nhân lực vật lực, trong đám người tạo ra một chút tin đồn, chỉ cần những lời đồn đãi vô căn cứ này trở nên rộng rãi, chạm trúng đáy lòng đang lo lắng của dân chúng, một thời gian nữa, địa vị của Yêu Thần tuyệt đối sẽ không còn được tôn sùng như bây giờ.

Sau đó lại gây ra vài lần công kích như vậy, dꞑđ☆L☆qꞑđ Thần của Yêu Giới cũng sẽ bị kéo xuống khỏi đàn tề của Thần, đến lúc đó đối phó cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Một người là Thần được mọi người tôn sùng cùng một người giống như đánh con chuột chạy qua đường, ai dễ đối phó hơn, người nào cũng biết nên lựa chọn như thế nào.

Chỉ là Dur Cận Thước đối phó Yêu Thần, dꞑđ. l. qꞑđ nhưng hắn lại không có quá nhiều phản ứng, cảm thấy rất căm phẫn.

Đối phó Yêu Thần chẳng khác nào phá hủy đi sự bảo hộ của Yêu Giới, mấy ngàn năm qua, Yêu Giới vẫn lệ thuộc vào sự bảo vệ của Yêu Thần, nếu đột nhiên Yêu Thần ngã xuống, như vậy thì Yêu Giới còn không có đủ năng lực đề tự vệ thì phải làm sao bây giờ?

Dur Hân Dật phẫn nộ, tức giận Dur Cận Thước chỉ vì kế hoạch đoạt vị của mình mà mặc kệ sự tồn vong của Yêu Giới.

Càng làm cho hắn tức giận đến đau lòng, tấn công một kích như vậy, Yêu Chủ cũng phải có trách nhiệm.

Thân là người đứng đầu của Yêu Giới, ngay cả mối quan hệ của hai giới cũng không xử lý được sao?

Ngay cả một nữ nhân mà tìm khắp nơi cũng không thấy sao?

Làm sao có thể vô năng đến mức để xảy ra chiến tranh?

Chẳng lẽ cũng chỉ biết dựa vào Yêu Thần để giải quyết vấn đề sao?

Những điều này sẽ là câu hỏi mà thể nhân chất vấn Yêu Chủ.

Nghĩ vậy Dur Hân Dật làm sao có thể không đau lòng, dꞑđ☆L☆qꞑđ dù sao đó cũng là phụ thân của hắn.

E là có khả năng phụ thân sẽ bị đặt lên nơi đầu sóng ngọn gió.

"Trận đại chiến này nhất định không cách nào tránh khỏi." Thủ hạ tâm phúc có vẻ dăm chiêu nói.

"Không sai." Dư Hân Dật đương nhiên hiểu rõ, dĩ nhiên nếu bọn người Dư Cận Thước dám dùng Liễu Hâm Nhã làm mánh khóe để phát động chiến tranh, như thế, đừng nói là thời gian năm ngày, cho dù là năm tháng cũng khó có khả năng tìm được Liễu Hâm Nhã.

Liễu Hâm Nhã đã sớm bị bọn họ giấu đi rồi đúng không?

Một kẻ bị người tận lực giấu đi thì phải tìm như thế nào?

"Yêu Chủ đã nhìn thấu mục đích của Dư Cận Thước, vậy sẽ hành động chứ?" Thủ hạ tâm phúc không chắc chắn hỏi.

"Hành động?" Dư Hân Dật thờ dãi một tiếng, "Mặc kệ như thế nào, phụ thân vẫn phải phái người đi chung quanh tìm Liễu Hâm Nhã."

"Không phải Liễu Hâm Nhã đã bị bọn họ giấu đi rồi sao, phải đi đâu tìm chứ?" Thủ hạ tâm phúc nghi ngờ hỏi, nếu Yêu Chủ đã hiểu rõ đây là một cạm bẫy, sao vẫn còn làm loại chuyện vô dụng này?

"Đây là cho dân chúng xem." Dư Hân Dật đương nhiên hiểu rõ nguyên nhân trong đó, "Cho dù phụ thân cũng hiểu được then chốt trong đó, nhưng cũng không thể không điều động nhân mã đi tìm. Nói cách khác, nếu không như vậy thì dân chúng sẽ cho rằng phụ thân ngay cả một chút cố gắng cũng không làm."

Rõ ràng là cạm bẫy nhưng vẫn không thể không bước vào, Dư Cận Thước, đủ ngoan độc!

"Chủ tử, chúng ta phải làm gì?" dĩ nhiên Thủ hạ tâm phúc vội vàng hỏi, nếu đã động chạm đến Yêu Chủ, không có lý do gì mà chủ tử lại không ra tay.

Có phải đã nghĩ ra phương pháp vẹn toàn, để đối phó Dư Cận Thước hay không ?

Khiến thiếu chút nữa thủ hạ tâm phúc đợi đến sắp ngất đi, Dư Hân Dật mới nói ra một chữ: "Chờ."

"Chờ?" Sau một lúc lâu, thủ hạ tâm phúc mới từ trong chấn kinh lấy lại tinh thần lên tiếng hỏi.

Vừa rồi chủ tử phân tích thấu đáo mọi chuyện như vậy, sao lại đợi lấy một chữ chờ như vậy.

"Ta có thể nhìn ra, Yêu Thần, phụ thân tất nhiên cũng đã nhìn ra. Bọn họ sẽ có cách nghĩ của riêng mình. Bây giờ ta vẫn chưa thể bại lộ." Dư Hân Dật áp chế tất cả lo lắng, tâm trạng dần bình tĩnh lại.

Đối với hắn mà nói, mục đích chính cũng không phải là một hai trận chiến này, hắn còn có kế hoạch lớn hơn nữa, tuyệt đối không thể làm hỏng kế hoạch của hắn.

Thủ hạ tâm phúc nghe xong, đương nhiên không có dị nghị.

Dư Hân Dật khoát tay, ý bảo thủ hạ tâm phúc lui xuống, đồng thời dặn dò nói: "Có bất kỳ tình huống nào xảy ra cũng phải tùy thời bẩm báo."

"Vâng." Thủ hạ tâm phúc im lặng lui ra, trong lúc rời đi vô tình ngẩng đầu lên nhìn, vừa lúc liếc đến chỗ mi tâm Dư Hân Dật, thấy ẩn chứa nhân nhật một mối, xem ra một chữ chủ tử cũng không phải dễ làm như vậy.

Biết rõ phụ thân mình có khả năng sẽ đi vào cạm bẫy nhưng không thể ra tay giúp đỡ, haizzzz

Sau ngày hôm nay, dĩ nhiên nhất định Yêu Giới sẽ không còn thái bình nữa.

Không biết chuyện của Tần Minh từ đâu lan ra, điên cuồng truyền đến Yêu Giới, hơn nữa Yêu Chủ phái đại quân yêu linh ra đi tìm người khắp nơi, lại càng khiến cho lòng dân trong thành càng thêm hoảng sợ.

Bắt đầu nhao nhao nghị luận về chuyện này, có nhiều ý kiến khác nhau, trong khoảng thời gian ngắn, không phân biệt được đâu là thật đâu là giả, người người trong Yêu giới đều cảm thấy bất an.

Ở trong cung điện, đương sự là Yêu Thần nét mặt lạnh nhạt, giống như tất cả mọi chuyện hỗn loạn bên ngoài đều không có chút quan hệ nào với hắn.

Về phần Liễu Lan Yên, vẫn như cũ ru rú ở bên người Yêu Thần, ngồi ở trong hoa viên, nhìn gió mùa thu thổi qua lá cây, lá cây xanh lục dần dần nhuộm màu khô héo, mãi cho đến lúc rơi xuống.

"Mùa thu rồi." Liễu Lan Yên tùy ý cảm thán một tiếng.

"Mùa thu vẫn có thể thưởng thức phong cảnh như cũ." Yêu Thần đối với ngoại giới là thờ ơ, nhưng với tâm tình của Liễu Lan Yên thì hắn lại luôn một mực chú ý.

"Chuyện còn chưa có làm xong, thật là chán mả." Liễu Lan Yên nhếch môi lên, dùng ngón tay mình chọc lên trên cổ tay như ngọc lộ ở ngoài ống tay áo của Yêu Thần.

Ngón tay đâm xuống, da thịt mềm mại như ẩn chứa sức mạnh, trong nhu có cương, chơi rất vui.

"Đã qua ba ngày, rất nhanh sẽ có kết quả." Yêu Thần đối với chuyện kia cũng không để ý lắm, chỉ nhìn Liễu Lan Yên đang làm loạn ở trên cổ tay hắn, thậm chí hắn còn cố ý kéo cao ống tay áo, để cho nàng chơi đùa thật vui vẻ, nhưng mà hắn không hiểu rõ lắm, chọc cổ tay hắn chơi rất vui sao?

"Đúng vậy, rất nhanh sẽ có kết quả." dđđ L qđđ Liễu Lan Yên cúi đầu tiếp tục chơi đùa, tóc dài buông xuống đôi gò má, bên môi nàng nổi lên nụ cười ẩn ý, nụ cười kia cực kỳ ngây thơ cực kỳ vô tội, chỉ là trong đó ẩn chứa nhân nhát sát ý khát máu, không có ai phát hiện ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Nàng Tới Xử Lý

Bên ngoài Yêu Giới, một nơi hoang vu, có người đóng quân ở nơi này.

Tần Minh ngồi ở trong lều vải, ánh nến chập chòn, bên môi có nụ cười lạnh lẽo khát máu.

Lều cũng không lớn lắm, chỉ đủ cho mình hắn nghỉ ngơi, cũng không phải như lúc làm tướng soái ở chiến trường. Trừ một cái bàn và một chiếc giường đơn sơ ra thì không còn cái gì khác.

Chung quanh có binh sĩ Ma giới đang đi lại canh gác, lửa trong doanh trại phát ra tiếng lộp bộp của củi cháy.

Bỗng nhiên, sau lưng hiện ra một đoàn sương mù màu đen, dày đặc như một hồ đen không đáy, dđđ L qđđ muốn hút tất cả mọi thứ vào đó.

Tần Minh vừa nhìn thấy liền lập tức đứng dậy, không hề nghỉ ngơi, không chút do dự bước vào đó.

Bước vào sương mù màu đen, bên trong tối om không thể nhìn thấy được vật gì nhưng hắn lại không hề bị sương mù màu đen bao vây. Sương mù màu đen kia giống như một bức tường chắn, một bước tiến tới, ngược lại đến một không gian khác.

Phòng đá yên tĩnh, không có ánh nến, nhưng cả căn phòng đều sáng trưng.

Dễ thấy nhất là trên đó có một người đang nằm, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Vừa thấy được người này, dđđ L qđđ Tần Minh lập tức ba chân bốn cẳng đi tới, thì ra là phu nhân đã mất tích mấy ngày nay của hắn -- Liễu Hâm Nhã.

Khẩn trương xem xét, phát hiện thương thế trên người Liễu Hâm Nhã đã được xử lý tốt, hô hấp mong manh chứng tỏ nàng ta vẫn còn sống.

"Hâm Nhã, nàng." Trong lòng Tần Minh có vô số suy đoán, muốn biết đáp án, lại sợ biết được đáp án xấu nhất.

"Yên tâm đi, nàng ta chỉ là bị thương nặng, nghỉ ngơi một thời gian sẽ tốt lên thôi." Cuối gian phòng, một lão già mở miệng nói.

Đến giờ phút này Tần Minh mới chú ý tới phía góc phòng vẫn còn có một người, người kia yên lặng như vậy, hoặc nói chính xác hơn là người kia che giấu hơi thở quá tốt, tốt đến mức hắn không hề phát hiện ra.

"Trưởng lão Lê." Tần Minh lập tức cung kính hành lễ.

Thấy trưởng lão Lê cam đoan, lúc này Tần Minh mới thoáng yên tâm một chút.

"Chuyện kia chuẩn bị thế nào rồi?" Trưởng lão Lê ho khan một cái, giọng nói này nếu Liễu Lan Yên nghe được nhất định sẽ nhận ra, buổi tối hôm đó chính là người này đã nhập vào trong người của Liễu Hâm Nhã.

"Mười cao thủ cấp năm, còn thêm hai cao thủ cấp sáu, lần này chẳng qua chỉ là gây áp lực, vậy là đủ rồi." dđđ L qđđ Tần Minh mở miệng nói.

"Quân lính đều bình thường cả chứ?" Trưởng lão Lê hỏi.

"Sáu vạn, 5 ngày thì hơi gấp. Nếu điều động quá nhiều nhân mã, sợ rằng Yêu Giới sẽ hoài nghi chuyện lần này là có chuẩn bị." Tần Minh nói ra suy nghĩ của mình.

"Đến lúc đó dù là Yêu Thần ra ngoài ngăn trở, hai cao thủ cấp sáu cũng có thể rời đi, cao thủ cấp năm ít nhất có thể ba phần thoát thân." Ý tứ trong lời nói của Tần Minh rất rõ ràng.

Lần này hắn tụ tập đại quân, không phải là vì muốn thật sự tấn công Yêu Giới, mà là muốn gây áp lực, dùng mạng để tạo áp lực.

Sáu vạn đại quân, không cần nghĩ cũng biết, thủ hạ của Yêu Thần, căn bản là không sống nổi, nhưng Yêu Thần vì ngăn trở lần công kích này, tất nhiên sẽ phải giết những quân lính bình thường kia.

Nhờ vào việc đó mà hắn có thể mượn lý do này tiếp tục kết thù kết oán với "Yêu Thần", vì để sau này tấn công Yêu Giới mà phải tìm một lý do thích đáng.

Hắn cũng chỉ là vì muốn gặp phu nhân của mình, nhưng Yêu Thần lại cố tình ngăn cản, không những ngăn cản mà còn giết sáu vạn binh lính của Ma giới, mối oán thù này đã được kết rồi.

Sáu vạn binh lính vốn cũng không phải là đi đối phó Yêu Thần, mà là để Yêu Thần giết.

"Còn Dư Cận Thước." Tần Minh đối với Dư Cận Thước vẫn còn có chút lo lắng, dù sao Dư Cận Thước là vương gia của Yêu Giới, liên minh như thế, mang theo quá nhiều nguy hiểm ẩn nấp.

"Dư Cận Thước có mục đích của hắn, không cần lo lắng. Ít nhất trước mắt Dư Cận Thước sẽ rất vui lòng phối hợp đối phó Yêu Thần, mục đích của hắn chủ yếu là diệt trừ Yêu Chủ." Trưởng lão Lê khẳng định nói.

Có Lê trưởng lão bảo đảm, Tần Minh cũng không còn lo lắng nữa.

"Phải gây cho Yêu Giới áp lực nhiều một chút, càng nhiều bức bách chúng ta càng có lợi." dđ☆L☆qđ Trưởng lão Lê dặn dò Tần Minh, không phải hắn dài dòng, mà là lần này xuất quân thật sự là đã làm cho hắn rất ngoài ý muốn rồi.

"Còn nữa, cẩn thận Liễu Lan Yên." Trưởng lão Lê lo lắng nói, nữ nhân Liễu Lan Yên này mang đến cho hắn một cảm giác rất nguy hiểm.

"Ừm, ta hiểu." Tần Minh gật đầu đáp lời.

"Người đi chuẩn bị, ta sẽ chăm sóc cho nàng." Trưởng lão Lê nói một câu, chính là vì muốn làm cho Tần Minh yên tâm.

"Làm phiền trưởng lão Lê." Tần Minh vẫn là biết rõ tiến lùi, đừng tưởng rằng hắn có bề ngoài nóng nảy mà khinh suất, nếu hắn thật sự khinh suất thì hắn đã sớm chết ở trên chiến trường từ lâu rồi, làm sao còn có thể bỏ đến vị trí chiến tướng này.

"Cẩn thận Liễu Lan Yên." dđ. l. qđ Lúc Tần Minh sắp rời đi thì trưởng lão Lê vẫn không yên lòng lại dặn dò một câu.

"Rõ" dđ☆L☆qđ Tần Minh trịnh trọng đáp lời, chỉ là đối với hắn mà nói, hắn vẫn chưa quá rõ Liễu Lan Yên rốt cuộc có cái gì kinh khủng?

Nghe ý tứ của trưởng lão Lê, không phải chỉ là một nữ nhân giấu giếm thực lực thôi sao?

Ở Liễu phủ hắn cũng thấy Liễu Lan Yên, nhưng không cảm thấy lực lượng dao động trên người nàng, cũng thấy được nàng "nhanh mồm nhanh miệng", chỉ là, vậy thì thế nào?

Những thứ này một chút cũng không liên quan đến những thứ quan trọng. Liễu Lan Yên cho dù ẩn dấu thực lực thì cũng không thể nào bằng được Yêu Thần.

Hơn nữa, lần này bọn họ đi công kích Yêu Giới cũng không phải vì muốn giành thắng lợi, mà là vì để cho một số người đi chịu chết, đạt được một lý do mà thôi.

Tần Minh tính toán khoảng cách tới Yêu Giới, còn luôn nghe ngóng thông tin từ thủ hạ của mình về chuyện Yêu Giới tìm kiếm Liễu Hâm Nhã như thế nào.

Hắn triệu tập nhân mã đến ngày thứ năm vừa đúng có thể tới gần Yêu Giới, nhưng hắn vẫn để mặc cho đại quân của mình khuyếch tán tin tức ra ngoài.

Mục đích của hắn chính là muốn khiến người của Yêu Giới, đại quân của Ma giới đang hướng về phía bọn họ từng bước từng bước mà ép sát, áp lực trong lòng như vậy, đủ khiến cho mọi người ở Yêu Giới khủng hoảng một đoạn thời gian.

Lòng người thật rất mỏng manh.

Chết, vì sao rất đáng sợ?

Từ vong chỉ là trong nháy mắt, dđ☆L☆qđ chân chính đáng sợ là quá trình chờ đợi từ vong.

Hắn chính là muốn cho từng người của Yêu Giới thể nghiệm một phen quá trình chờ đợi từ vong.

Thời gian này càng dài, thần kinh những người của Yêu Giới sẽ càng lúc càng khản trương, đến lúc đó sẽ người đối với cuộc chiến này càng thêm oán hận, chuyện tất nhiên là làm ít mà công lại lớn.

Năm ngày, thời gian từng ngày tiến tới gần, bên trong Yêu Giới tràn ngập một loại không khí đè khiến người ta hít thở không thông.

Người của Yêu Giới sẽ ngẫu nhiên gặp nhau trên đường, mà thảo luận đơn giản chính là đại quân Ma giới đã tới nơi nào, cách Yêu Giới còn xa lắm

không?

Còn sẽ có người nói sinh động như thật về đại quân Ma giới uy vũ như thế nào, khí thế bức người như thế nào.

Cuối cùng của một phen đàm luận kết quả, chỉ là lưu lại sự than thở và sợ hãi.

Hi vọng có thể mau sớm tìm được Liễu Hâm Nhã.

"Vẫn không có tin tức, ~~đ~~đ. l. q~~đ~~đ người bên kia có tin tức hay không?" bên trong Vương Cung, Yêu Chủ hỏi Dư Cận Thước.

Dư Cận Thước chậm rãi lắc đầu: "Không có."

Yêu Chủ xoay người, đưa lưng về phía Dư Cận Thước nhìn ngoài cửa sổ: "Ngày mai chính là ngày cuối cùng, nếu vẫn không có tin tức của Liễu Hâm Nhã, khó bảo đảm Tần Minh không phát động tiến công với Yêu Giới."

"Có Tôn chủ đại nhân ở đây, đương nhiên Yêu Giới sẽ không có việc gì." Dư Cận Thước nói không nóng không lạnh, không có chút nào lo lắng đại quân của Tần Minh.

Đối mặt với ngoài cửa sổ, trong mắt Yêu Chủ hàn quang lóe lên một cái, mở miệng, âm thanh như thường ~~đ~~đ☆L☆q~~đ~~đ "Ai. Xem ra là phải trấn an dân chúng một chút rồi."

"Chủ Thượng, Đại Trưởng Lão đến." Người hầu ở ngoài cửa khẽ gọi, sau khi được Yêu chủ cho phép, Liễu Tấn Lợi liền đi vào, hành lễ bái kiến Yêu Chủ.

"Đại Trưởng Lão, nữ nhi Liễu Hâm Nhã của ngươi có tin tức?" Yêu Chủ hướng về phía Liễu Tấn Lợi khách khí hỏi.

"Vẫn không có tin tức." Sắc mặt Liễu Tấn Lợi tiêu tụy không ít, nghĩ đến mấy ngày nay cũng không phải là rất dễ chịu.

"Chủ Thượng truyền thuộc hạ đến có dặn dò gì hay không?" Liễu Tấn Lợi chủ động hỏi thăm.

Yêu Chủ than nhẹ một tiếng: "Đại Trưởng Lão, ngươi cũng biết hiện tại đại quân của Tần Minh đang từng bước ép sát đến Yêu giới, khiến lòng người hoang mang."

Liễu Tấn Lợi không nói gì, ~~đ~~đ. l. q~~đ~~đ chờ Yêu Chủ tiếp tục nói.

"Ngươi là nhạc phụ của hân, ngươi có thể đi khuyên nhủ Tần Minh hay không? Cứ như vậy đối với hai giới Yên Ma cũng không tốt, Tần Minh lần này tiến công Yêu Giới, sợ rằng Đế Vương Ma giới cũng không rõ ràng hân lên lút hành động chứ?"

Yêu Chủ có thể nói là lui vô số bước, đi khắp nơi tìm Liễu Tấn Lợi, để cho Liễu Tấn Lợi đi khuyên nhủ Tần Minh.

Cái này nếu truyền đi, sợ rằng người đời sẽ càng nói Yêu Chủ vô năng mà thôi.

"Dạ, thuộc hạ sẽ cố gắng thử một lần." Có thể được Yêu Chủ cầu xin, Liễu Tấn Lợi lập tức cảm thấy thân phận của mình liền khác đi.

Bây giờ hân cũng không phải chỉ dựa vào huynh trưởng của mình mới mò được lên vị trí trưởng lão, hân hiện tại cũng có thể khiến Yêu Chủ phải cầu cạnh.

Liễu Tấn Lợi đắc ý trong lòng nhưng dĩ nhiên là không ngu đến mức biểu lộ ra ngoài, mà là trịnh trọng gật đầu, bày tỏ nhất định sẽ dốc toàn lực đi khuyên bảo Tần Minh.

Đồng thời Liễu Tấn Lợi cũng biểu đạt một chút, hân rất lo lắng cho nữ nhi của mình, nhưng là, hân để ý đến an nguy của Yêu Giới hơn.

Yêu Chủ hiểu, cũng cam kết sẽ không từ bỏ tìm kiếm Liễu Hâm Nhã.

Liễu Tấn Lợi để tỏ lòng coi trọng đối với chuyện này, liền lập tức cáo từ đi tìm Tần Minh.

"Ngươi cũng trở về đi." Yêu Chủ hướng về phía Dư Cận Thước khoát khoát tay, trầm giọng nói, hiển nhiên, ~~đ~~đ☆L☆q~~đ~~đ Tần Minh lần này bức bách khiến Yêu Chủ chịu phải áp lực rất lớn.

Dư Cận Thước đứng dậy cáo từ, liếc mắt nhìn Yêu Chủ chán nản đang ngồi, trong lòng cười lạnh không dứt.

Vị trí Yêu Chủ sớm muộn cũng là của hân, bây giờ cũng chỉ là để Yêu Chủ ngồi thêm mấy ngày mà thôi.

Sau khi Dư Cận Thước rời đi Yêu Chủ hừ lạnh một tiếng, hân làm sao có thể không nhìn ra tâm tư của Dư Cận Thước cơ chứ?

Thời gian một ngày, ~~đ~~đ. l. q~~đ~~đ ngày cuối cùng.

Liễu Tấn Lợi đắc ý rời khỏi Vương Cung, đi tìm Tần Minh.

Tần Minh cũng không cách Yêu Giới xa lắm, chỉ là ở bên ngoài Yêu Giới mà thôi.

Liễu Tấn Lợi đột nhiên đến, khiến Tần Minh rất là ngoài ý muốn.

"Yêu Chủ bảo ta tới khuyên nhủ ngươi, cố gắng không nên đi công kích Yêu Giới, xem ra Yêu Chủ đã đến cực hạn." Liễu Tấn Lợi căn bản cũng không như Yêu Chủ kỳ vọng mà thuyết phục Tần Minh, ngược lại hấn lại hã hê nói.

"Yên tâm, hoàng hôn ngày mai đại quân sẽ đạt tới, nếu vẫn không giao được người ra. Một cuộc đại chiến không thể tránh được." Tần Minh cười lạnh nói, ở trong lòng cười nhạo Yêu Chủ.

Đứng đầu Yêu Giới lại làm chuyện này, thật là đủ mất mặt.

Thủ hộ Yêu Giới còn phải hoàn toàn dựa vào Yêu Thần, bên cạnh còn có Dư Cận Thước ở nơi đó như hổ rình mồi, phía dưới trưởng lão lại ôm tâm tư khác nữa.

Chẳng khác gì bốn bề là cường địch, không có một chỗ an toàn nào.

Thôi, Yêu Chủ như thế nào đối với hấn mà nói đều không quan trọng.

Yêu Thần dám đá thương phu nhân của hấn, cái mối oán thù này đã được kết rồi.

"Ngài yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ giải quyết." Tần Minh nói với Liễu Tấn Lợi.

"Ta biết ngươi có cảm tình với Liễu Hâm Nhã, nhưng là chính ngươi cũng nên cẩn thận. Tôn chủ không phải người có thể dễ dàng đối phó, nếu tình huống không ổn, ngươi phải lập tức rời đi, ngàn vạn lần không được đá thương mình." Liễu Tấn Lợi vẫn rất biết lời kéo lòng người.

Hơn nữa hấn biết Tần Minh đối với Liễu Hâm Nhã là thật lòng, có thể có núi dựa như con rết này, trong lòng hấn rất an tâm.

Hấn có lúc cũng tiếc nuối, nếu Tần Minh sớm ra mặt một chút, hấn có lẽ đã có một cuộc sống hã hê ở Yêu Giới rồi ấy chứ?

Chỉ là, hiện tại cũng không coi là quá muộn, hấn cũng có thể tiếp nhận.

"Ngài yên tâm, ta biết rõ nên xử lý như thế nào." Tần Minh gạt đầu nói, "Hâm Nhã không có bất cứ vấn đề gì, chỉ bị thương nhỏ thôi, đã được xử lý ổn thỏa rồi, đang nghỉ ngơi ở bên trong."

"Ừ, Hâm Nhã giao cho ngươi, phụ thân như ta đây cũng yên tâm." Liễu Tấn Lợi vỗ bả vai Tần Minh thật mạnh, yên tâm cười.

"Ta cũng ở lại nữa, trở về còn phải cùng phục mệnh của Yêu Chủ. Ngươi nên làm như thế nào thì làm như thế đó đi, chỉ cần chú ý mình nhiều hơn là tốt rồi, ta bên này ngươi không cần phải lo lắng."

Liễu Tấn Lợi Đặc dặn dò Tần Minh xong, sau đó rời đi.

Trở lại Vương Cung phục mệnh cho Yêu Chủ, sau đó trở lại Liễu phủ.

Về phần Yêu Chủ nhưc đầu thế nào cũng không liên quan tới hấn.

Dù sao hai con rết đều có bản lĩnh, vô luận là dựa vào người nào, tương lai của hấn đều có bảo đảm.

"Yêu Chủ bệ hạ, ngày mai chính là ngày tốt nhất, người có thể tìm được?" Đang lúc hoàng hôn, Tần Minh cố ý đứng ở bên ngoài Yêu Giới, dùng hết sức điên cuồng gào thét với Yêu Giới.

Chỉ là âm thanh truyền bá, lấy thực lực cấp sáu của hấn mà nói, tuyệt đối có thể khiến người trong thành Yêu Giới nghe được rõ ràng.

Âm thanh cực lớn, cuộn cuộn như sấm đánh, vang đến đông đảo dân chúng trong Vương Thành khiến tim bọn họ đập rộn lên, nghị luận ầm ĩ.

"Đêm cuối cùng rồi, còn không có tin tức sao?"

"Đúng vậy, làm việc kiểu gì thế? Ngay cả người cũng không tìm được."

"Sợ cái gì, chúng ta có Tôn chủ đại nhân, dù là đại quân Ma giới đến thì làm sao chứ?"

"Ai. Chuyện lần này nếu không phải là Tôn chủ đại nhân, cũng sẽ không đến mức này mới đúng?"

"Nói cái gì đó? Làm sao ngươi có thể vu oan Tôn chủ đại nhân?"

"Hấn nói cũng không phải là sai!"

"Không được, ai cũng không thể vũ nhục Tôn chủ."

Trong dân chúng đứng là vẫn còn xuất hiện âm thanh không hòa hài, đối với cách làm của Tôn chủ vẫn có vài người chất vấn.

Những tiếng chất vấn nhỏ nhỏ này truyền đến tai Dư Cận Thước, khiến hắn hết sức vui vẻ.

Đừng xem bây giờ âm thanh chỉ là dòng nước ngầm nhỏ nhỏ, đợi đến khi dòng nước ngầm nhỏ này từ từ hội tụ sẽ càng ngày càng trở nên lớn hơn, càng về sau sẽ trở thành nước lũ không thể ngăn nổi, Yêu Thần cuối cùng sẽ bị kéo xuống Thần Đàn.

Bên trong Vương cung, ăn xong cơm tối, Liễu Lan Yên cũng không lập tức trở về gian phòng của mình, mà là bình tĩnh nhìn Yêu Thần.

"Sao thế? Trên mặt ta có thứ gì bẩn à?" Yêu Thần theo bản năng sờ sờ mặt của mình, không có mà.

"Người không lo lắng sao?" Liễu Lan Yên hỏi Yêu Thần, "Đây rõ ràng chính là một cái bẫy."

Nàng còn cho rằng, Yêu Thần không phải là người biết rõ đó là cái bẫy mà vẫn nhảy vào.

"Không sao." Yêu Thần cười vuốt vuốt mái tóc dài của Liễu Lan Yên, trong mắt hàm chứa cung chiêu vô tận, "Đã quen rồi, đừng hạ người gì tới công kích Yêu Giới, sớm đã thành thói quen."

"Người tại sao lại muốn bảo vệ Yêu Giới?" Liễu Lan Yên hỏi ra nghi hoặc mà nàng vẫn thắc mắc cho đến giờ, "Yêu Giới đối với người lại không tốt."

Lời vừa mới dứt, lập tức cảm thấy bàn tay đang vuốt ve tóc nàng dừng lại, hắn, làm sao thế?

"Có một số việc không thể nhìn bề ngoài, hơn nữa, ta có lý do bảo vệ Yêu Giới." Yêu Thần ngăn ngừa mất hồn, sau đó liền cười nói.

"Cho dù là sẽ bị thương, sẽ chết ư?" Liễu Lan Yên không hề từ bỏ hỏi tiếp, nàng có thể cảm giác được mới vừa rồi cảm xúc của hắn có biến hóa, hình như là rất kích động lại giống như là nhớ ra chuyện gì đó khiến hắn không vui.

"Ta sẽ không chết." Yêu Thần khẳng định nói.

"Người còn gạt ta!" Vừa nghe Yêu Thần nói như vậy, Liễu Lan Yên lập tức nóng nảy, gạt tay một cái mở ra bàn tay đang vuốt tóc của Yêu Thần, "Chuyện giờ hội xảy ra người cho ta là người mù sao?"

"Nếu là có người đứng lúc đó xâm phạm Yêu Giới, người cũng muốn nghênh chiến sao?" Liễu Lan Yên từng bước từng bước ép sát căn bản không cho Yêu Thần có cơ hội thở dốc.

Yêu Thần trở mắt nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên, nhìn nàng đôi mắt bởi vì tức giận mà đỏ lên của nàng, giận dữ nhìn hắn, vẻ mặt như vậy, khiến trong lòng khẽ động, âm thanh đi trước đại nào chạy ra ngoài: "Lan Yên, nàng đang lo lắng cho ta?"

"Nói thừa!" Liễu Lan Yên nghiêng răng nghiêng lợi.

"Tại sao lại lo lắng cho ta?" Yêu Thần không hề bỏ qua truy vấn đến cùng, hắn muốn biết đáp án.

Bị Yêu Thần hỏi như vậy, Liễu Lan Yên đột nhiên nổi lên một chút ngượng ngùng, thẹn quá thành giận gầm nhẹ: "Nếu người xảy ra chuyện, ai trông nom ăn uống của ta? Vô Trần cư trụ coi như thoải mái, trước mắt ta không có ý định chuyển sang nơi khác ở!"

Nghe giọng điệu tức giận của Liễu Lan Yên, Yêu Thần một chút cũng không cáu, ngược lại ha ha nở nụ cười, đưa ra hai cánh tay, không cần suy nghĩ một tay kéo Liễu Lan Yên vào trong ngực, mặc cho Liễu Lan Yên giãy giụa như thế nào cũng không buông tay.

"Lan khói nàng có biết nàng rất đáng yêu sao?" Yêu Thần nói thật nhỏ.

"Không cần người nói ta cũng đáng yêu." Liễu Lan Yên tránh né hai lần nhưng vẫn không tránh được nên chẳng thêm động đậy nữa, bây giờ là buổi tối, chốc lát nữa chính là giờ hội, trời mới biết Yêu Thần có thể xảy ra vấn đề gì hay không, nàng nào dám động?

"Đúng vậy, Lan Yên là đáng yêu nhất. Rõ ràng là ngượng ngùng, lại còn cật lực, làm bộ đáng hung hãn, thật là đáng yêu đấy. Umh." Thất lưng đau thành công ngăn trở lời nói của Yêu Thần, bất đắc dĩ nói nhỏ, "Lan Yên, đau."

Hông bị néo một cái, tuy rằng không gây thương tích gì, nhưng vẫn sẽ đau.

"Nói nhảm, không đau ta véo người làm cái gì?" Liễu Lan Yên nhân cơ hội tránh ra khỏi lồng ngực của Yêu Thần, hung hăng liếc hắn một cái, tên nam nhân ngu ngốc này, làm sao mà trở thành Yêu Thần được thế?

"Được rồi, ta đi về nghỉ, người trung thực đợi đi." Liễu Lan Yên tức giận đứng lên rồi đi, nói với hắn, nàng không thể không bị tức đến chết.

Đưa mắt nhìn Liễu Lan Yên rồi đi, tất cả đều tức trong mắt Yêu đều bị nhu tình nồng đậm thay thế, hay là Lan Yên có tình cảm đối với hắn, nếu không, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha truy vấn.

Bảo vệ Yêu Giới.

Yêu Thần quay đầu nhìn bầu trời đêm đen như mực, nhẹ nhàng nở nụ cười, nguyên nhân này nếu nói ra thì rất dài.

Trở lại trong phòng, Liễu Lan Yên ngồi trên giường, dᴉđ☆L☆qđ chờ thời gian trôi qua.

Đây là một đêm lo âu,dᴉđᴉqđ có quá nhiều người không thể ngủ.

Những người bị cuốn vào trong việc này, đều ở đây không ngừng suy tư, chờ đề bài lúc sáng sớm, cuối cùng chờ kết cục đến.

Rốt cuộc là thua hay là thắng, chỉ cần nhìn ngày mai là rõ, rốt cuộc là ai rơi vào bàn cờ của ai, ngày mai là sẽ có đáp án.

Bên ngoài Yêu Giới, Tần Minh nhìn về phía Vương Cung Yêu giới ở phía xa xa, bên môi lộ ra một nụ cười đắc ý.

Sáng sớm ngày mai, sáu vạn đại quân của hắn sẽ gấp chạy tới, cũng có năm cao thủ cấp sáu cũng sẽ ẩn thân trong đó tới đây hội họp.

Đến lúc đó, tiếng xầu của Yêu Thần liền"Ổn định" rồi.

Trong đêm nay, sợ rằng người bên trong Yêu Giới đều không thể ngủ an ổn, thế nhưng hắn lại có thể ngủ ngon giấc.

Trong ngọn núi cách ranh giới của hai giới Yêu-Ma rất xa, có mười hai người đang vội vã lên đường.

Nói là lên đường nhưng không hề nhìn thấy trên mặt bọn họ có bất kỳ vẻ mặt vội vã nào, cứ thoải mái mà đi, không có bất kỳ sự nóng vội nào.

"Mấy vị, bóng đêm thâm trầm, sao không nghỉ ngơi một lát?" Âm thanh đột nhiên xuất hiện, tất cả những người này cả kinh mà dừng bước.

Bọn họ không hề nghỉ ngơi lập tức quay thành một vòng, lưng tựa lưng đứng chung một chỗ, cảnh giác quét mắt bốn phía.

Là ai có thể lúc bọn hắn không cảnh giác mà đến gần, trong bọn họ thấp nhất cũng là cao thủ cấp năm, trong đó còn có hai cao thủ cấp sáu.

Người kia lặng yên không tiếng động xuất hiện, bọn họ một chút cũng không phát hiện ra, điều đó đủ chứng tỏ một chuyện, người tới thực lực cao hơn so với bọn hắn.

"Khuyến các vị một câu, vẫn là không nên đi đến Yêu Giới thì hơn."

Một người trong đó người nghe được câu này sau, lập tức sáng tỏ, cao giọng hỏi "Các hạ là người của Yêu Giới."

Bọn họ muốn đi đối phó Yêu Giới, vào lúc này chặn bọn họ lại chỉ có thể là người của Yêu Giới.

"Xem như thế đi." Đáp án dĩ nhiên là lập lòe nước đôi như thế, "Mấy vị vẫn là trở về đi."

Không có người nói chuyện, nhưng tất cả lực lượng đã ngưng tụ.

Nhìn thấy bọn họ phản ứng như thế, từng tiếng thờ dài haizz vang lên, hình như than nhẹ ở bên tai của đám người này, lại giống như là đến từ bốn phương tám hướng, căn bản là không thể nào biết được giọng nói đó đến từ đâu.

Phía trước chưa đến trăm mét xuất hiện một bóng người đơn bạc, loáng thoáng có thể thấy được là bóng dáng của một nữ tử.

Mười hai người kia ngay cả ý muốn thương lượng cũng không có, trực tiếp tích tụ lực lượng, không có nửa phần chần chờ, không hề giữ lại chút công kích nào.

Gió sắc bén cuồng bạo,dᴉđᴉqđ hỏa điểm mãnh liệt, lôi điện to khỏe, cự thạch ngàn cân

Công kích đủ loại, tất cả đều xông đến.

Cả vùng đất rung chuyển kịch liệt, căn bản không có cách nào chịu đựng được lực lượng mà mười hai cao thủ đồng thời công kích ra.

Núi đá cứng rắn trên mặt đất, từ dưới chân của bọn họ nứt ra, rồi đến phía nữ tử kia.

Công kích như vậy, ngưng tụ lực lượng của toàn bộ mười hai người, nói là rung chuyển núi rừng cũng không quá chút nào.

Mười hai người cũng không muốn thắng nữ tử đột nhiên xuất hiện kia, mà là khi công kích vừa ra, mười hai người đều nhanh chóng xoay người, chia làm nhiều phương hướng khác nhau,dᴉđᴉqđ nhanh chóng chạy trốn.

Bọn họ nghĩ rất rất kỹ, người như vậy, mấy người bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ.

Bọn họ muốn chẳng qua là một thời gian, một thời gian có thể trốn chạy.

Bọn họ tính toán rất tốt, mười hai người liên thủ một kích, cho dù đối phương là cao thủ cấp tám cũng sẽ bị ngăn cản, ít nhiều gì bị cũng sẽ bị chấn động làm cho bị thương.

Chỉ cần chút thời gian này là đủ rồi, bọn họ chia ra đủ phương hướng khác nhau mà chạy như điên, người đó cho dù có lợi hại hơn nữa cũng không thể một lưới bắt hết mười hai người bọn họ.

Chỉ cần còn một người sống, cũng có thể đi báo tin cho Tần Minh.

Không sai, bọn họ chính là cao thủ muốn hội họp cùng sáu vạn đại quân của Tần Minh, nhưng làm sao ngờ tới, còn chưa hội họp liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế.

"Azzzz" Tiếng thở dài lại vang lên lần nữa, mười hai người bởi vì lực lượng cao thấp, nên cự ly chạy đi vẫn có một chút chênh lệch, chỉ là, lúc tiếng thở dài lại vang lên một lần nữa, tất cả đều giống như bị định thân, dừng lại bước chân.

Sau đó, bóng dáng đơn bạc giống như xuất hiện, rồi đột nhiên biến mất.

Giống như nơi này chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Mười hai người thân thể lắc lư, phù phù một cái tất cả đều ngã trên mặt đất.

Về phần công kích mới vừa rồi?

Tất cả đều tiêu tán trong không trung, bởi vì, những công kích kia căn bản không tìm được mục tiêu.

Chưa tới một canh giờ, ở một nơi khác, sáu vạn binh lính đi đường suốt đêm, lúc đi qua nơi đất cát, đột nhiên cảm thấy một chút lạnh lẽo, không khỏi run một cái.

Hình như là bị gió đêm xâm nhập, trong lòng chỉ cảm thấy, quả nhiên buổi tối thật mát mẻ.

Tất cả đều bình thường như thế.

Giờ sừ, sáu vạn binh lính đã tới chỗ Tần Minh, chỉnh đốn nghỉ ngơi, chỉ chờ ngày mai đến.

Đợi đến lúc tờ mờ sáng, Tần Minh lo lắng nhìn về phía xa, người hấn đề ý nhất vì sao vẫn chưa tới?

Thời gian trôi qua một lát nữa, rốt cuộc tia ánh sáng mặt trời đầu tiên phá vỡ màn đêm tối đen, lúc mặt trời mọc lên đường chân trời, bóng đêm bị xua đi hoàn toàn.

Tần Minh trực tiếp chinh đốn đại quân, bức bách đến biên cảnh Yêu Giới lớn tiếng kêu lên kêu: "Thời gian đã đến, Tôn chủ đại nhân, người có nên đưa ra cho ta một đáp án hay không?"

Âm thanh vang dội, trực tiếp đánh thức toàn bộ người trong thành của Yêu Giới.

"Tôn chủ." Yêu Chủ vội vã chạy tới cung điện của Yêu Thần, muốn hỏi một chút tại sao Yêu Thần vẫn chưa xuất hiện, làm sao nghĩ đến vừa vào đến cung điện, Yêu Chủ thiếu chút nữa không khống chế được mà ngã sấp xuống.

Tôn chủ đại nhân người ta đang thông thả dứt canh giải nhiệt cho Liễu Lan Yên, cái gì tốt nàng đều ăn.

"Tôn chủ. Tần Minh đã bắt đầu gọi trận." Yêu Chủ bất đắc dĩ nói nhỏ.

Bên ngoài Yêu Giới đang là thời khắc sống chết, nơi này thế nào còn nuốt trôi được điểm tâm?

"Ừ, nghe thấy." Yêu Thần không nhanh không chậm nói, nhìn thấy ánh mắt của Liễu Lan Yên đang dừng lâu trên cái mâm kia, lập tức kẹp tới.

Yêu Chủ im lặng một trận, được rồi, hấn biết Yêu Thần nhất định là nghe thấy.

Đừng nói thực lực của Yêu Thần rất mạnh, cho dù dân chúng bình thường cũng nghe thấy Tần Minh rít gào rồi.

Vấn đề là, hấn cũng không phải ý muốn hỏi Yêu Thần có nghe được hay không, mà là muốn nói cho Yêu Thần, Tần Minh đã ở bên ngoài Yêu Giới rồi, chẳng lẽ không phải nên đi trước xử lý một chút sao?

"Tôn chủ." Yêu Chủ bất đắc dĩ lại gọi một tiếng, dù sao cũng phải khiến hấn phản ứng một chút.

"Hà?" Yêu Thần nhìn cũng không thèm nhìn Yêu Chủ một cái, không biết có phải là bởi vì cảm giác lúc ăn cơm Yêu Chủ ở bên cạnh hấn lại nhai có chút đáng ghét hay không, thuận miệng hỏi một câu, "Người cũng đói bụng?"

"Không, không đói bụng." Yêu Chủ thiếu chút nữa hộc máu.

Đã đến lúc này, Yêu Chủ cũng đành cam chịu, nếu Yêu Thần không vội, hắn cũng không nên sốt ruột.

Nhìn Yêu Thần cùng Liễu Lan Yên thối mái ăn xong điểm tâm, nghe âm thanh bên ngoài của Tần Minh đã có chút khàn khàn, trong lòng Yêu Chủ hình như có vẻ bình ổn lại một chút.

Hình như người lo lắng không chỉ có mỗi mình hắn.

"No rồi." Khi Liễu Lan Yên nói ra hai chữ này, Yêu Chủ đột nhiên phát hiện, thì ra là giọng nói của Liễu Lan Yên lại êm tai như thế.

Yêu Thần nhìn Liễu Lan Yên, nói: "Nàng ở trong Vương cung nghỉ ngơi một chút đi, Bánh Trăn sẽ phụng bồi nàng."

Hắn cũng không muốn Liễu Lan Yên sẽ đi cùng hắn.

"Không cần, ta muốn đi xem." Liễu Lan Yên lắc lắc cánh tay Yêu Thần, "Mang ta đi."

Nửa là làm nũng nửa là yêu cầu hung hãn, đôi đôi bên khiến Yêu Thần không cách nào cự tuyệt.

"Được rồi. Nhưng phải cách xa một chút." Đối với yêu cầu của Liễu Lan Yên, Yêu Thần không thể cự tuyệt.

Kéo Liễu Lan Yên đi, rốt cuộc lực chú ý cũng phân một chút cho Yêu Chủ: "Bây giờ tới, có được hay không?"

"Dạ được, đương nhiên được." Yêu Chủ cũng sắp điên rồi, nên đã sớm chuẩn bị tốt chờ đại giá Yêu Thần từ lâu rồi.

"Ừ." Yêu Thần gật đầu, kéo Liễu Lan Yên đi ra khỏi cửa cung, ôm eo Liễu Lan Yên, trực tiếp đạp không khí mà đi, bay thẳng tới bên ngoài Yêu Giới. Yêu Chủ theo sát phía sau, về phần Bánh Trăn thì đương nhiên không rời Yêu Thần một chút nào.

Liễu Lan Yên ngược lại rất là thoải mái đem sức nặng của thân thể giao cho Yêu Thần, dù thế nào đi nữa thực lực của hắn cũng rất mạnh, nàng thoải mái một chút cũng không quá đáng.

Rất nhanh đã đến biên giới Yêu Giới, Vương Thành cách biên giới Yêu Giới cũng không xa lắm, cũng chẳng khác gì vùng lân cận.

Đứng ở trên biên giới, Yêu Thần lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống Tần Minh.

"Tôn chủ, ngài rốt cuộc chịu xuất hiện rồi sao?" Tần Minh giận đến sắp học máu, hắn thế nào cũng không nghĩ tới Yêu Thần sẽ tự cao tự đại như thế, không chịu đi ra.

"Liễu Hâm Nhã vẫn chưa tìm được?" Yêu Thần tùy ý hỏi một câu, căn bản chẳng thêm quan tâm đến vấn đề của Tần Minh.

"Nếu tìm được, thì sẽ có xung đột vũ trang như hôm nay sao?" Tần Minh hừ lạnh, "Nếu ngày đó Tôn chủ đại nhân chịu bỏ ra chút tâm tư, cũng sẽ không chiến tranh hai giới như bây giờ."

Tần Minh cho đến bây giờ vẫn muốn đổ trách nhiệm lên trên người của Yêu Thần, đây mới là mục đích thật sự của hắn.

"Chiến tranh hai giới?" Yêu Thần há là người có thể bị kẻ khác tùy tiện dắt mũi dẫn đi, tùy ý hỏi ngược lại một câu khiến Tần Minh á khẩu không trả lời được, "Đế Vương Ma giới cũng đồng ý cho ngươi xuất binh lần này?"

Lời nói nhẹ nhàng bằng quơ nhưng khiến Tần Minh ghen hờn không biết trả lời như thế nào, cho dù có thế nào đi nữa hắn cũng không thể đẩy chuyện này lên trên người của Đế vương Ma giới được.

"Năm ngày đã qua, vẫn chưa nhìn thấy phu nhân của tại hạ, như vậy không thể làm gì khác hơn là dùng phương pháp này để giải quyết." Tần Minh tính toán đôi chủ đề, chỉ là, rất đáng tiếc, hắn muốn chuyển liên chuyển được sao?

Hắn hình như đã quên bên cạnh Yêu Thần có một người, rất nhanh mồm nhanh miệng.

"Không tìm được phu nhân của ngài, tại sao lại muốn tới tấn công Yêu Giới làm gì?" Liễu Lan Yên nghi ngờ hỏi Tần Minh.

"Nếu không phải Tôn chủ sơ sót, thì làm sao có thể không thấy phu nhân của? Ta chẳng lẽ không nên đòi một cái công đạo sao?" Tần Minh tức giận lớn tiếng chất vấn.

"Yêu Giới không phải là bởi vì ý có Yêu Thần bảo vệ, mà có thể tùy ý hoành hành chứ?" Tần Minh cố ý phóng đại âm thanh, nhưng hắn thấy được, bên trong Vương Thành đã có không ít người tới nơi này rồi, duy trì khoảng cách an toàn nhất định đang quan sát tình huống của bên này.

Xem nào nhiệt, là tính cách bẩm sinh không bao giờ có thể thay đổi được.

Huống chi chuyện lần này huyền não lớn như vậy, người của Yêu Giới đều muốn biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, sẽ nào giải quyết như thế.

Cho nên, bọn họ đối thoại ở bên này, người bên kia cũng sẽ nghe được.

"Hâm Nhã tỷ tỷ là tự mình rời đi, làm sao ngươi có thể trách lên trên người Tôn chủ, ngươi người này thật là chẳng hiểu ra làm sao!" Liễu Lan Yên tức giận oán trách.

Nàng chính là phải nhân cơ hội để nói sự tình cho rõ ràng, tránh cho những người không rõ chân tướng sẽ trách lầm Yêu Thần.

Nàng không muốn trên người của Yêu Thần bị hắt nước bẩn.

"Nếu Tôn chủ thật sự có tâm, không có quan hệ với chuyện này, tại sao 5 ngày vừa rồi, không thấy Tôn chủ đại nhân phái người đi tìm?" Lời nói của Tần Minh lập tức đưa tới vô số người gật đầu.

Có người bắt đầu đồng ý với lời nói của Tần Minh, nếu Yêu Thần phái người đi tìm, chỉ sợ sớm đã tìm được rồi.

Như vậy cuộc chiến tranh này cũng sẽ không xảy ra.

"Chẳng lẽ là bởi vì Tôn chủ tự giữ thân phận chẳng thèm quan tâm?" Tần Minh lại thêm vào một liều dược mạnh, chính là muốn làm lung lay địa vị của Yêu Thần trong lòng mọi người ở Yêu Giới.

"Chẳng thèm quan tâm? Vậy Tôn chủ thủ hộ Yêu Giới nhiều năm như vậy để làm gì? Chẳng lẽ đánh nhau rất vui à? Tôn chủ thích tự dưng không có việc gì mà đánh nhau với người khác sao?" Liễu Lan Yên lập tức phản bác Tần Minh.

"Hừ, ai biết được?" Tần Minh căn bản cũng không hề hành động, lời nói kín đáo lúc này của hắn hoàn toàn không tương xứng với bộ dạng thô lỗ của hắn, "Biểu lộ thực lực, có phải càng sẽ được người tôn kính một chút hay không?"

"Nực cười, Tôn chủ còn cần thông qua vô lực để chứng minh mình sao? Thực lực của Tôn chủ có ai là không biết chứ?" Liễu Lan Yên vừa nói lập tức đưa tới vô số người gật đầu.

Năm đó Tôn chủ chỉ một mình mà có thể làm lay động cả tam giới, tam giới khiếp sợ, có ai không biết Tôn chủ phong thái tài hoa chứ?

"Hơn nữa, không thấy phu nhân của ngươi, ngươi làm gì mà không chịu tìm? Ngồi chờ ở đây những năm ngày, là do rất sốt ruột phu nhân của mình nên lấy cớ để xuất binh sao?" Lời nói của Liễu Lan Yên nhìn như rất ngây thơ, nhưng lại lập tức điểm trúng chỗ yếu, cũng lay tỉnh rất nhiều người.

Mấy người trong mấy ngày trước còn lắm tin những tin đồn đại ngoài kia, lúc này bừng tỉnh hiểu ra, Đúng vậy, Tần Minh nếu thật sự lo lắng Liễu Hâm Nhã như vậy, vậy thì tại sao không tự mình đi tìm?

Dư Cận Thước luôn luôn quan sát tình huống bên này cau chân mày lại, mấy ngày trước hắn thật vất vả mới tạo ra lời đồn đại, bây giờ lại bị mấy câu nói đơn giản của Liễu Lan Yên hóa giải.

Lúc này tâm tình của Dư Cận Thước vô cùng phức tạp.

Liễu Lan Yên xuất sắc như thế, khiến hắn rất là thương thức, càng muốn trối nàng ở bên cạnh mình, nữ tử xuất sắc như thế, chỉ có thể ở bên cạnh hắn.

Chỉ là, hiện tại Liễu Lan Yên đang đứng trên lập trường đối nghịch với hắn, khiến hắn có chút nhức đầu.

"Hừ, bây giờ cái gì cũng đều là các ngươi nói, nếu không thỏa thuận được, mọi người phải dựa vào thực lực để nói chuyện thôi." Không thể không nói Tần Minh rất thông minh, nếu ưu thế của chủ đề chẳng còn nghiêng về phía hắn nữa, thì hắn cũng không cần thiết phải nói.

"Nói không lại thì dùng võ lực, hèn nhất." Liễu Lan Yên tức giận dậm chân, đưa tay chỉ Tần Minh.

"Nhiều lời vô ích." Tần Minh giơ tay lên liền muốn hạ lệnh công kích.

"Chờ một chút." Liễu Lan Yên kịp thời kêu lên, "Tần Minh, nói thế nào cũng là ngươi cưới tỷ tỷ của ta, Hâm Nhã tỷ tỷ là người của Yêu Giới, bây giờ ngươi công kích Yêu Giới như vậy, nếu Hâm Nhã tỷ tỷ biết sẽ vui sao?"

"Bây giờ không rõ tung tích của nàng, còn để ý tới việc nàng có vui vẻ hay không sao? Nếu nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta sẽ bắt kẻ hại nàng phải chôn cùng." Tần Minh không biết là kỹ thuật biểu diễn tâm chân tình quá tốt, hay là ái tình của hắn thật sự dào dạt.

"Đây là nơi Hâm Nhã tỷ tỷ ra đời, có người thân của tỷ ấy, tộc nhân của tỷ, ngươi thật sự không để ý tới cảm giác của Hâm Nhã tỷ tỷ sao?" Liễu Lan Yên tiếp tục thuyết phục, hình như căn bản không muốn gặp phải chuyện máu me.

"Các ngươi đã là người thân của nàng, tộc nhân của nàng, tại sao chưa từng quan tâm tới nàng? Hiện tại nhiều lời vô ích, nếu không tìm được nàng, ta trước giúp nàng báo thù rồi nói sau." Tần Minh ý bảo thủ hạ binh lính của mình bắt đầu tiến công.

"Chờ một chút!" Liễu Lan Yên tiếp tục kêu to, "Báo thù gì thế, làm sao ngươi biết Hâm Nhã tỷ tỷ đã xảy ra chuyện?"

"Không xảy ra chuyện gì? Nếu không xảy ra chuyện gì, thì làm sao đã năm ngày rồi mà không thấy bóng dáng?" Tần Minh căn cứ nói, Liễu Lan Yên này thật đáng ghét. Rút rút nói liên tục, làm loạn kế hoạch của hắn.

Nhất là nàng ta nói luôn trúng điểm yếu hại, nhìn như là lời nói ngây thơ, lại luôn khiến hắn luống cuống tay chân.

Quả nhiên Lê trưởng lão nói đúng, d.đ.đ. l. q.đ.đ/ Liễu Lan Yên này, hắn nên cẩn thận một chút.

Sớm biết như thế đã tìm cơ hội diệt trừ Liễu Lan Yên.

"Không thấy bóng dáng cũng không có nghĩa là gặp chuyện không may. Tại sao ngươi lại nguyên rủa Hâm Nhã tỷ tỷ?" Liễu Lan Yên chau mày bất mãn nhìn chằm chằm Tần Minh, chất vấn hắn.

"Hiện tại nhiều lời vô ích." Tần Minh quay đầu, đem lực chú ý chuyển tới trên người của Yêu Thần, hắn biết mình không thể nói với Liễu Lan Yên nữa, bị nàng quấy nhiễu liên tục như thế, không biết phải dây dưa tới khi nào.

"Tôn chủ, ngươi dám ứng chiến?" Tần Minh đem mũi nhọn chỉ về phía Yêu Thần, Yêu Thần mới là mục đích thật của hắn.

Yêu Thần cười cười, nụ cười rất nhạt, khiến trong lòng Tần Minh vô cùng không thoải mái.

Bởi vì trong nụ cười của Yêu Thần hắn nhìn thấy sự khinh thường, căn bản là xem thường hắn, hoặc là nói, d.đ.đ. l. q.đ.đ căn bản Yêu Thần chưa từng để hắn vào trong mắt.

Tần Minh trong lòng tức giận.

Liều mạng dè xuống lửa giận, để Yêu Thần hài lòng một chút thì đã làm sao?

Rất nhanh, không bao lâu nữa, Yêu Thần muốn cười cũng không cười được nữa rồi.

"Giết!" Tần Minh vung tay lên, lập tức ra hiệu cho đám người phía sau.

Mười hai cao thủ lập tức xuất hiện, đi tới phía trước, hướng về phía Yêu Thần khiêu chiến: "Tôn chủ đại nhân, có dám ứng chiến hay không?"

Ánh mắt của Yêu Thần lướt qua bọn họ, d.đ.đ.☆L☆q.đ.đ cứ nhìn nhàn nhạt như thế, không hề có chút sát khí nào, lại khiến cho mọi người chung quanh từ trong ánh mắt của Yêu Thần đọc được một cảm giác rõ rệt.

Mười hai người này chính là con kiến hôi, là con kiến hôi dưới chân người khổng lồ.

Đừng nói là giao thủ với Yêu Thần, d.đ.đ.☆L☆q.đ.đ cho dù nói chuyện cũng không xứng.

Vẫn không có được câu trả lời của Yêu Thần, mười hai người kia đưa mắt nhìn nhau, tựa hồ không biết phải làm sao, không biết nên phải làm gì tiếp theo.

Tần Minh nhướn mày, những người này có chuyện gì vậy, không phải đã nói xong rồi sao?

Mặc kệ như thế nào, d.đ.đ. l. q.đ.đ đi lên liền đánh, sau đó bức bách Yêu Thần ra tay, mục đích chính là muốn hắn giết sáu vạn đại quân.

Vì sao còn không chịu ra tay, đang do dự cái gì chứ?

"Các ngươi còn chờ cái gì?" Tần Minh không nhịn được kêu một tiếng, thúc giục bọn họ nhanh lên động thủ.

Đồng thời ngược nhìn Yêu Thần, dùng một phép khích tướng: "Thế nào, Tôn chủ đại nhân không dám sao?"

Bên môi Yêu Thần dâng lên một chút ý cười, âm thanh nhẹ nhàng, vô cùng rõ ràng vang lên bên tai mọi người: "Bọn họ còn chưa xứng."

Cho rằng loại người nào cũng có thể giao thủ cùng hắn sao?

"Dám vũ nhục người của Ma giới, mọi người cùng nhau tiến lên, giết chết hết bọn họ vì tôn nghiêm của Ma giới, giết!" Trong mười hai người kia có một thanh âm la hét, kêu gọi mọi người xông về phía Yêu Thần.

Hắn vừa hô xong, mười một người bên cạnh đều theo bước chân của hắn mà vọt tới.

Không biết có phải là thanh âm kia tôn nghiêm làm khuấy động sự tự ái của sáu vạn đại quân hay không, khiến bọn họ không chút do dự la lên xông về phía trước.

Vừa thấy đại quân xông tới, trong lòng Tần Minh thở phào nhẹ nhõm, thì ra là này mười hai cao thủ này không phải là quên kế hoạch của bọn họ, mà là vì điều khiển cảm xúc của đại quân.

Như vậy cũng tốt, một hơi tất cả đều xông tới, có thể đánh nhanh thắng nhanh.

"Rất may mắn sao? Tần Minh, lập tức sẽ có một màn kịch vui để nhìn." Âm thanh quen thuộc vang lên bên tai Tần Minh, khiến Tần Minh cả kinh rung mình một cái, kinh ngạc ngẩn đầu, phát hiện ngoại trừ hắn ra, d.đ.đ. l. q.đ.đ thì mấy người ở bên cạnh đều không nghe thấy giọng nói này.

Nghi ngờ nhìn sang, quả nhiên trông thấy Liễu Lan Yên ở phía đối diện xa xa đang cười khẽ, nụ cười kia ấy trong trẻo làm sao, trong trẻo nhưng lại khiến hấn có cảm giác lạnh lẽo kinh khủng.

Nàng ta, muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Sẽ Không Hối Tiếc

"Mau! Mau tấn công!" Theo bản năng, Tần Minh cảm thấy nguy hiểm, giống như trong lúc vô hình có một con mãnh thú đang tập trung vào hấn.

Cảm giác bị xem như con mồi không tốt lắm, hấn muốn đánh nhanh thắng nhanh.

Tại sao Liễu Lan Yên lại nhìn hấn như vậy, còn có lời của nàng có ý tứ gì?

Trưởng lão Lê đã từng nhắc nhở hấn phải cẩn thận Liễu Lan Yên, hấn nghĩ Liễu Lan Yên có thể sẽ làm cái gì đó ở trên chiến trường.

Thua?

Hấn căn bản là không sợ.

Sáu vạn binh lính này vốn cũng chỉ là chột thí mạng.

Nhưng bây giờ loại cảm giác ghê rợn này là sao?

Tại sao trong lòng hấn lại lo sợ đến khó chịu?

Tần Minh đã trải qua vô số cuộc chiến, diễm, đàn, lê, quý, đôn từng giây giữa cầu sinh bên bờ sống côi chết, thân thể sớm đã có một loại bản năng phản ứng đối với nguy hiểm.

Lúc này, bản năng của hấn đang nói cho hấn biết -- có nguy hiểm.

Nơi này rất nguy hiểm.

Tần Minh không ngừng thúc giục đại quân thủ hạ tiến công Yêu Giới.

Yêu Giới có lá chắn bảo vệ của Yêu Thần, nhưng cũng không phải là không có cách nào tiến vào Yêu Giới.

Yêu Giới lớn như vậy, làm sao Yêu Thần có thể giờ giờ phút phút sử dụng sức mạnh của hấn để bao phủ toàn bộ Yêu Giới?

Chẳng qua là ở nơi biên cảnh Yêu Giới sự dụng trận pháp đặc biệt, có thể cảm ứng khi có kẻ địch xâm nhập, đồng thời trận pháp kia cũng có thể khóa linh khí đất trời vào bên trong.

Dĩ nhiên, nếu có mấy phe thế lực đồng thời đánh thẳng vào Yêu Giới thì Yêu Thần có thể rút sức mạnh của mình vào trong đại trận, khởi động đại trận đó, diễm, đàn, lê, quý, đôn tuyệt đối có thể ngăn trở các thế lực công kích.

Ở đây chỉ có sáu vạn nhân mã, Yêu Thần sẽ không vận dụng đại trận, dù sao việc đó tiêu hao sức lực rất lớn, không phải tùy tiện tiện mà có thể khôi phục được.

Yêu Chủ đã sớm chinh hợp tốt đại quân yêu linh, hỏi Yêu Thần: "Tôn chủ, chúng ta có nên ứng chiến hay không?"

Trương đối mà nói, bên bọn họ vẫn là chiếm không ít tiện nghi, ít nhất, đại quân của bọn họ không cần phải lặn lội đường xa, coi như là dùng khoẻ ứng một.

Yêu Thần tùy ý cười nói: "Nếu Tần Minh đã đổ trách nhiệm lên đầu bốn tôn, vậy thì liền không cần đại quân yêu linh nữa."

Nếu là hai người một ngựa chém giết hao tổn đại quân yêu linh và bọn Tần Minh thì càng nên làm như vậy.

"Tôn chủ, xin hãy giao cho thần." Bành Trăn ở một bên chờ lệnh, vừa rồi hấn đã quan sát cẩn thận, diễm, đàn, lê, quý, đôn trong đại quân ma giới chỉ có mười hai người có thể tính là cao thủ, giải quyết xong bọn họ thì không còn vấn đề gì nữa.

"Ừ." Yêu Thần vừa mới gạt đầu, liền đột nhiên trong lòng dự cảm được cái gì đó, không hề nghĩ ngợi đánh một chuông ra ngoài, không phải công kích, mà là biến thành một tấm lá chắn, chắn ở trước biên cảnh Yêu Giới.

Lá chắn mới vừa vặn mở ra liền bộc một tiếng, một đóa hoa máu tung tóe ở trên lá chắn trong suốt.

Dòng máu sền sệt theo lá chắn chậm rãi chảy xuống, lưu lại dấu vết đỏ thẫm, người xem nhìn thấy liền tê dại da đầu.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Phía xa, những dân chúng vẫn quan sát tình hình của Yêu Giới bên này liền nghị luận âm ỉ.

"Tại sao người kia lại nổ tung?"

"Là Tôn chủ ra tay sao?"

"Nhưng nhìn không giống."

Dù cho thực lực của bọn họ không thể nào được như Yêu Thần, diễm n, đàn, lè, quý, đôn nhưng họ cũng nhìn ra được chuyện vừa rồi không có chút liên quan nào tới Yêu Thần.

Vấn đề là nếu không phải Yêu Thần ra tay, vậy binh sĩ Ma giới đó là đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao cả người lại đột nhiên nổ tung?

Sức nổ vẫn còn rất mạnh, liên tục đến mấy người lính đứng bên trái cách hần hơi gần, trên người tất cả đều bị nổ ra vết thương thật sâu, có chỗ còn là sâu đến thấy xương.

Tình huống đột ngột làm cho tất cả mọi người không giải thích được, không hiểu nổi vì sao một binh lính đang yên đang lành lại đột nhiên nổ tung.

Tần Minh lại càng thêm ngây ngẩn cả người, chuyện này, căn bản không có trong kế hoạch của hắn.

Liễu Lan Yên!

Không biết vì sao, trong đầu đột nhiên lại hiện lên ba chữ này.

Tần Minh vội vàng quay đầu nhìn Liễu Lan Yên ở phía xa, vừa hay nhìn thấy Liễu Lan Yên đứng phía sau Yêu Thần, diễm n, đàn, lè, quý, đôn ở trong góc không có ai chú ý, đối diện hắn cười nói tự nhiên.

Nụ cười sáng lạn, thật giống như ánh mặt trời, lại làm cho Tần Minh không khỏi co rúm lại một chút, trong lòng dâng lên một tia lạnh lẽo sợ hãi, nháy mắt trải rộng toàn thân, công đến tay chân phát rét.

Giống như, sẽ có. Chuyện gì đó, không tốt, xảy ra.

Dường như muốn nghiệm chứng phỏng đoán của Tần Minh mà lại có thêm vài tiếng bồm bộp từ phía trước truyền đến.

Một binh lính Ma giới nổ tung, ngay sau đó xuất hiện phản ứng dây chuyền, tất cả binh lính chung quanh đều nổ tung ra.

Giống như là pháo trúc phân tán đầy đất, không ngừng nổ tung phát ra tiếng đùng đùng đùng trầm đục.

Chất lỏng màu đỏ vẩy ra, trên không trung xẹt qua từng tàn ảnh đỏ thẫm, sáu vạn binh lính Ma giới biến thành sương mù màu đỏ tràn ngập bầu trời.

Đây toàn bộ đều là do máu vẩy ra tạo thành, không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra được, diễm n, đàn, lè, quý, đôn mùi máu tanh ở gần đại quân mà giới là như thế nào.

Lá chắn trong suốt to lớn mà Yêu Thần chống lên đã sớm bị nhuộm thành màu đỏ tươi, nhưng vì tấm chắn là do sức mạnh ngưng tụ mà thành nên sẽ không dính máu.

Chỉ là từng trận mưa máu bắn lên chảy xuống, không đợi trận này hoàn toàn chảy xuống hết thì một trận khác lại liền lập tức vẩy lên, máu không hề ngừng đánh thẳng vào, tạo thành một màn hình cảnh làm người ta run sợ trong lòng.

Dù đã trải qua vô số chiến tranh nhưng đại quân yêu linh nhìn thấy da đầu cũng phải tê dại, hai chân như nhũn ra chớ nói chi là những dân chúng Yêu Giới bình thường đang quan sát từ đằng xa kia, sớm có người nhất gan liền trực tiếp té xỉu trên đất.

Có người càng thêm không chịu nổi, tìm được một cái góc nhỏ ỏi không ngừng.

Điên rồi!

Tuyệt đối là điên rồi!

Sáu vạn binh lính cùng nhau nổ tung, đây là một màn bi tráng và thảm thiết như thế nào?

Đầu óc Tần Minh trống rỗng, hoàn toàn không biết đối mặt với mọi chuyện trước mắt ra sao.

Hắn vẫn nghĩ hoài không hiểu, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Binh sĩ hần triệu tập đến, tại sao lại xuất hiện dưới tình huống cả người nổ tung như vậy? diễm, đàn, lê, quý, đôn Hơn nữa còn không phải là một người, không phải là mười mấy, cũng không phải mấy trăm, mà là sáu vạn đại quân cùng nhau nổ tung!

Điều này có nghĩa gì?

Vừa lúc đó, mười hai người phóng lên cao, nhanh chóng chạy trở về chỗ Tần Minh.

Đối với tử vong, ai cũng đều sợ hãi, dù là người đã sớm có giác ngộ với sinh tử cũng không thể chịu nổi cách tử vong như vậy.

Vốn là thiết kế tốt, mười hai người này là cất giữ cuối cùng, cho nên ở phía Tần Minh cũng không có ai đi ngăn cản.

Chỉ là lúc mười hai người đó mới vừa chạy như bay một phần ba lộ trình trở lại thì liền bộp một tiếng, một người ở trên đường nổ thành khối vụn.

Dù sao cũng là cao thủ, uy lực oanh tạc cũng cao hơn những binh sĩ Ma giới bình thường.

Ừm ừm một tiếng, sừng sốt khi xung quanh hắn nổ ra một cái hố to có đường kính hai trượng.

Cát đá bắn ra.

Đá vụn tung tóe đánh vào trên tảng đá lớn dày đến hai thước ở bên cạnh, thế nhưng còn bắn xuyên cả tảng đá lớn.

"Mau! Ngăn cản bọn họ, đừng để bọn họ trở lại!" Tần Minh lập tức lớn tiếng hạ lệnh.

Một cao thủ cấp năm nổ tung chính là tình huống như vậy, diễm, đàn, lê, quý, đôn nếu mười một người còn lại nổ tung trong doanh địa của bọn họ thì chẳng phải bọn họ sẽ toàn quân bị diệt sao?

"Rõ!" Đối với thủ lĩnh ra lệnh, thủ hạ là tuyệt đối phục tùng.

Lập tức lấy mũi tên đã được thêm ma lực ra, đồng loạt bắn ra ngoài.

"Tần Minh, ngài đang làm gì vậy?" Người chạy trốn trở về lập tức kêu to.

"Đừng tới đây, nếu không đừng trách bản tướng xuống tay vô tình." Tần Minh không thể bởi vì mấy người này mà phá hủy tất cả thủ hạ đặc lực của mình.

Lời Tần Minh nói, khiến cho trái tim của mười một người cao thủ may mắn còn sống sót này vọt một cái dâng lên lửa giận, Tần Minh đây là tá ma giết lửa sao?

Mười một người rốt cuộc cũng là cao thủ, ứng phó những mũi tên kia vẫn là dư dả, mặc dù có cản trở tốc độ đi tới của bọn họ một chút nhưng cũng tuyệt đối không tổn thương được bọn họ.

Bây giờ bọn họ đã không phải chạy trốn chết trở về nữa, mà là tìm Tần Minh muốn một câu trả lời hợp lý!

"Đừng tiếp tục tiến lên bước nữa, nếu không đừng trách bản tướng không khách khí!" Tần Minh hô to, trong tay đột nhiên xuất hiện một đại cung đen như mực, diễm, đàn, lê, quý, đôn một thanh mũi tên đen nhánh tỏa sáng chia thẳng vào mười một người này.

"Tên hóa ma?" Một người trong đó khiển trách ra tiếng, hắn đương nhiên nhận ra được mũi tên này.

Đây là mũi tên có lực sát thương vô cùng lớn, nhất là đối với người của Ma giới thì càng có hiệu quả.

"Tần Minh, ngài là muốn giết chúng ta diệt khẩu đúng không?"

"Người chỉ nói là muốn hy sinh sáu vạn đại quân kia, còn chúng ta không ở trong đám đó!"

Vừa thấy tên hóa ma, mười một người này lập tức không kìm chế được nổi lòng, tất cả lời nên nói hay không nên nói đều nói ra hết.

Bộp một tiếng, kèm theo mặt đất rung sụp nổ vang, lại có một cao thủ cấp năm rơi xuống, nổ tung.

Mấy người kia không kìm chế được nổi nòng hô to, diễm, đàn, lê, quý, đôn khiến Tần Minh không nhịn được cau mày, nhẹ buông tay, tên hóa ma lập tức bay ra ngoài.

Tốc độ nhanh đến mức trên không trung ngay cả tàn ảnh cũng không thấy, lập tức xuyên thấu trái tim của hai cao thủ cấp năm.

Khi trái tim của bọn họ bị đồng thời bắn thủng thì thân thể cũng nổ tung ra.

Hai cao thủ cấp năm đồng thời nổ tung, uy lực quả nhiên là lớn hơn rất nhiều, ngay cả một cao thủ cấp năm khác cách bọn họ chừng bảy, tám mét bên cạnh cũng bị liên lụy, vội vàng tránh né, nhưng vẫn bị một chút vết thương ngoài da.

"Tần Minh, ngài là muốn đuổi tận giết tuyệt sao?"

Các cao thủ còn lại giận đến kêu to, cũng không quản cái gì, lập tức chạy trốn chết không đòi mạng, vội vàng đánh về phía Tần Minh.

Ngưng tụ sức mạnh, nhắm tâm đập tới.

Trong khoảng thời gian ngắn, vốn nên là hai giới yêu ma đại chiến, nay lại biến thành Ma giới nội chiến, người của Yêu Giới nhìn thấy cũng không giải thích được.

Sau lại mơ hồ nghe được những cao thủ nói vài câu, đã mơ hồ đoán được mờ ám trong đó.

Hỗn chiến xảy ra cực nhanh.

Tần Minh dẫn theo 5000 nhân mã thủ hạ, diễn, đàn, lễ, quý, đôn qua một trận hỗn chiến mất đi mấy cao thủ vừa rồi thì cuối cùng miễn cưỡng chỉ còn lại mấy trăm người.

Khi một cao thủ cuối cùng rơi xuống, Tần Minh khổ sở nhắm hai mắt lại.

Trước mắt một mảnh đỏ tươi, làm cho lòng hắn co rút đau đớn.

Không phải là chưa từng thấy máu, không phải là chưa từng thấy tử vong, chỉ là thảm bại như vậy là lần đầu tiên hắn nhìn thấy từ lúc sinh ra đến giờ.

Sáu vạn đại quân, mười hai chết trong tay hắn, cùng với hơn bốn ngàn thủ hạ thân tín của mình. Toàn bộ đều tử trận.

Nếu là chết ở trên chiến trường thì còn có chút giá trị, hắn tuyệt đối sẽ không khổ sở như thế.

Những người này, hoàn toàn là chết ở trong tay mình, đối với Yêu Thần, đối với Yêu Giới, là nửa điểm uy hiếp cũng không có.

Dùng sức nhắm hai mắt lại, Tần Minh khổ sở lần nữa mở mắt ra, đập vào mắt có thể thấy được khắp nơi toàn thi thể. diễn, đàn, lễ, quý, đôn Trong mũi tràn đầy mùi máu tươi làm cho lòng người quặn đau, Tần Minh buông thõng hai tay bên người, hơi phát run.

Yêu Thần an tĩnh nhìn tất cả trước mắt, mặt không chút thay đổi, giống như một màn tử vong kinh khủng này căn bản không có lưu lại nửa điểm dấu vết ở trong lòng hắn.

Bên Yêu Giới tuy không có cảm giác lòng đau sắp nát như Tần Minh, nhưng vừa rồi hơn sáu vạn người nổ tung cũng đã tạo cho bọn họ sự dả dặt không nhỏ.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ thế giới yên tĩnh lại, chỉ có gió mát là vĩnh viễn không biết mệt mỏi không ngừng quét qua.

Cuốn theo máu thịt vỡ nát lấy dính máu tươi lẫn vụn đất cát lưu lại từng dấu vết loang lổ trên mặt đất.

Gió, lặng lẽ thổi qua, nước nở ngẹn ngào rên rỉ.

Giống như là hơn sáu vạn binh lính không cam lòng không tiếng động gào thét.

Yêu Thần búng ngón tay một cái, lá chắn trong suốt đã trôi hết máu tươi đột nhiên biến mất, từng trận mùi máu bị ngăn cản bên ngoài chọt rớt vào, diễn, đàn, lễ, quý, đôn khiến cho mọi người trong Yêu Giới vẫn đang ngây ngốc mất hồn hút một cái đầy miệng.

Rất nhiều người không nhịn được kịch liệt nôn mửa ho khan.

"Tôn chủ, thù này không báo, ta thề không làm người!" Tiếng nôn mửa ho khan liên tiếp truyền đến kéo Tần Minh từ trong dòng suy nghĩ của mình giật mình tỉnh lại, cắn răng nghiền lợi tròng lớn cặp mắt đầy mạch máu, rống giận.

Tiếng rống thật giống như khốn thú bị thương, vang vọng ở trên bình nguyên rộng lớn, truyền ra cực xa.

Tất cả mọi người trong Yêu Giới theo bản năng đều chuyển mắt tới trên người Yêu Thần, bây giờ đầu óc bọn họ vẫn đang chết lặng, căn bản không có năng lực suy nghĩ.

Hình cảnh vừa rồi quá mức rung động, làm cho bọn họ hoàn toàn đánh mất khả năng suy nghĩ của mình.

"Tần Minh, lời này phải dành tặng cho người mới đúng!" Liễu Lan Yên đi ra, tức giận trừng mắt nhìn Tần Minh chỉ một ngón tay vào chông thi hài nặng nề xếp lên ở biên cảnh Yêu Giới: "Người là có ý định gì?"

Câu hỏi của Liễu Lan Yên làm cho tất cả mọi người ngẩn ngơ, căn bản là không rõ lắm rốt cuộc ý của Liễu Lan Yên là gì.

"Người cho đám binh lính có thể tự nó này tới công kích Yêu Giới chúng ta là có ý gì?" Liễu Lan Yên lớn tiếng chất vấn, bởi vì hiện trường cực kỳ an tĩnh, cho nên lời Liễu Lan Yên nói có thể làm cho mọi người nghe thấy rõ ràng.

"Nếu là đại quân yêu linh của Yêu Giới chúng ta xuất chiến, không cần thận bị nhóm người đó tấn công vào Yêu Giới thì Yêu Giới chúng ta sẽ có bao nhiêu người thương vong?"

Liễu Lan Yên chất vấn khiến cho vài người bất được chút manh mối, đáp án kia không phải rất rõ ràng, nhưng lại đủ để bọn họ cảm nhận được một loại lạnh lẽo khiếp người, dường như là một chuyện rất khủng bố.

"Liễu Lan Yên người đang nói vậy cái gì?" Tần Minh lớn tiếng phản bác, hẳn đã hiểu Liễu Lan Yên muốn nói là cái gì, đáp án kia làm cho sắc mặt hắn đột biến, tim đập rộn lên.

"Người chính là muốn dùng những tử sĩ này để đổi lấy tánh mạng của đại quân yêu giới, dân chúng chúng ta!" Một câu của Liễu Lan Yên giống như là tiếng nổ trong không gian yên tĩnh, nặng nề nổ vang tới tận đáy lòng mọi người.

Trong lúc nhất thời hai lỗ tai ong ong, kinh khủng nhìn chằm chằm thi hài ở biên cảnh Yêu Giới, trong đầu tất cả đều đang suy nghĩ giống như nhau, nếu những binh sĩ Ma giới kia vọt vào Yêu Giới, nếu là nổ tung ở đầu đó gần bọn họ, vậy thì hậu quả.....Không cách nào tưởng tượng nổi.....

Thật là ác độc!

Tần Minh thật là ác độc!

Người Ma Giới thật ác độc!

"May nhờ Tôn chủ không có bị lừa, không để cho đại quân yêu linh của người xông ra, lấy lá chắn ngăn cản tất cả nhân mã của các người ở bên ngoài." Liễu Lan Yên tiếp tục nói, dứt lời tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ sự thật.

"Nói hươu nói vượn, đây đều là các người có mưu tính!" Tần Minh tuyệt đối sẽ không thừa nhận, hướng chỉ, hẳn cũng không biết tại sao sáu vạn binh lính lại không giải thích được nổ tung.

Mơ hồ có thể biết tất cả đều là Liễu Lan Yên giờ trò quỷ, tuyệt đối là nàng!

"Là người, là người giờ trò quỷ có phải không?" Tần Minh nghĩ tới đây, cũng đã lớn tiếng hỏi lên. Chuyện xảy ra quá mức chấn động làm cho lòng Tần Minh cực kỳ hỗn loạn.

"Tần Minh, người thật là buồn cười. Sáu vạn binh lính, hơn sáu vạn tánh mạng ta giờ trò quỷ? Xin hỏi một câu, ta làm thế nào để giờ trò quỷ? Dù là ta vừa được tôn chủ thanh lọc cho đầu óc tỉnh táo một chút, nhưng ta chỉ mới bắt đầu tu luyện yêu pháp, làm sao có thể đi giờ trò quỷ trong đại quân Ma giới của các người?"

Lúc này Liễu Lan Yên là thoải mái thừa nhận, đầu óc của nàng đã tỉnh táo.

Hiện tại chất vấn mạch lạc rõ ràng, tin tưởng tất cả người của Yêu Giới đều chú ý tới, dưới tới hơn sáu vạn tánh mạng tạc liệt đánh thẳng vào, chút vấn đề nhỏ này của nàng đương nhiên sẽ không có người sẽ hoài nghi.

Dù sao có Tôn chủ vị cao thủ này ở đây, trị liệu tinh thần những người bị đã kích một cái, cũng rất là dễ dàng.

Hơn nữa, so với vấn đề của nàng thì hơn sáu vạn tánh mạng đã mất kia, hình như có lực chấn động hơn một chút.

Liễu Lan Yên chất vấn làm cho mọi người trong Yêu Giới gật đầu tán thành.

Tôn chủ lợi hại hơn nữa cũng không thể liên lập tức đề cao thực lực của Liễu Lan Yên đến mức có thể tùy tiện ra vào đại quân yêu giới.

"Người.....Người....." Tần Minh giận đến sắc mặt lúc trắng lúc xanh, vừa muốn phản bác, lại bị lời của Liễu Lan Yên làm cho nghẹn.

"Tần Minh, chiến tướng Ma giới. Người muốn tới tấn công Yêu Giới liên phái binh sĩ như vậy sao? Binh lính không chịu được một kích như thế, là binh lính thấp kém nhất trong các binh lính. Người dùng bọn họ tới tấn công Yêu Giới sao?" Liễu Lan Yên đưa tay chỉ bên cạnh, cái hướng kia chính là đại quân yêu linh của Yêu Giới.

Từng cái một trận địa sẵn sàng đón quân địch, nón trụ áo giáp sắt, thực lực kia đều là yêu lực cấp một.

Lại nhìn binh lính Ma giới vừa rồi từ vong, có người nào là cấp một?

Người ngựa hai phe vừa so sánh liền lập tức nhìn ra ai thắng ai thua.

Nghe Liễu Lan Yên vừa nói như thế, mọi người mới chợt hiểu ra.

A, thì ra là có chuyện như vậy.

Thì ra là Tần Minh không phải phái người tới đánh giặc, mà là phái hơn sáu vạn binh lính cùng người của Yêu Giới bọn họ đồng quy vu tội.

"Thật may là, thật may là Tôn chủ không muốn dính líu người của Yêu Giới, lỡ tay đập nát âm mưu của các người." Liễu Lan Yên cười nói, đột nhiên vỗ trán của mình búng tỉnh hiểu ra nhìn chăm chăm Tần Minh, "Khó trách vừa rồi người ba lần bốn lượt cắt đứt lời của ta..., gấp gáp tiến công như vậy. Thì ra là vì vượt qua thời gian này."

Liễu Lan Yên nói một câu lập tức đưa tới mọi người trong Yêu Giới ồn ào, người người tức giận đầy ngực nhìn chăm chăm Tần Minh.

Thật may là vừa rồi Liễu Lan Yên và Tần Minh có tri hoãn một đoạn thời gian, càng may mắn hơn là Tôn chủ bày lá chắn, bọn họ mới không có bị tai họa ập đến.

Tần Minh thật là độc ác, thế nhưng nghĩ ra phương pháp ác độc như thế.

"Ngay cả binh sĩ của mình cũng có thể hy sinh, cao thủ mời tới cũng có thể nhẫn tâm tự giết lẫn nhau. Tần Minh, chuyện này đúng là không phải do người thiết kế sao? Đoán chừng thiết kế bấy rập đi đối phó Yêu Giới?"

Liễu Lan Yên lớn tiếng chất vấn, lễ thẳng khí hùng nhìn chăm chăm Tần Minh: "Có phải tỷ tỷ Hâm Nhã của ta cũng là con mồi của người hay không?"

"Nói vậy, ta làm sao có thể đối với phu nhân của mình không tốt?" Vừa nhắc tới Liễu Hâm Nhã, Tần Minh lập tức xù lông.

Tâm ý của hắn đối với Liễu Hâm Nhã tuyệt đối là thật, nghe thấy Liễu Lan Yên nói hắn như vậy, hắn đương nhiên mất hứng.

"Chẳng lẽ không đúng sao? Tại sao tỷ tỷ Hâm Nhã đột nhiên mất tích, người thân là phu quân của nàng không chỉ có không đi tìm nàng mà vẫn còn ở đây lấy những thứ binh lính tự nỗ lực quai này tới tấn công Yêu Giới! Người nói xem, có phải là người đã sớm tính toán tốt rồi hay không? Có phải tỷ tỷ Hâm Nhã là do người hại chết rồi hay không?"

Liễu Lan Yên từng bước ép hỏi, từng bước từng bước tàn phá thần kinh của Tần Minh.

"Tần Minh, lòng của người thật ác độc. Ngay cả phu nhân của mình không bỏ qua." Liễu Lan Yên hừ lạnh khinh bỉ nhìn Tần Minh, "Cũng thế, ngay cả cao thủ mình mời tới cũng dùng làm vũ khí, không tiếc đồng quy vu tội, hưởng chi là một nữ nhân chứ? Một nữ nhân bất kì lúc nào cũng có thể lấy được, đương nhiên chính là công cụ để cho người lợi dụng."

Liễu Lan Yên cố ý nói Liễu Hâm Nhã đến mức không thể chịu được như thế, liễu mạng kích thích Tần Minh.

"Nói hưu nói vượn, Hâm Nhã không phải công cụ, bây giờ nàng đang sống rất tốt!" Tần Minh giận đến cặp mắt đầy máu, luồng cuồng rống to.

"A, thì ra là tỷ tỷ Hâm Nhã đang sống rất tốt à." Liễu Lan Yên cảm thán một tiếng, sau đó ngậm miệng lại.

Kêu lên một tiếng sau đó im lặng, giống như người nhanh mồm nhanh miệng vừa rồi không phải là nàng.

Liễu Lan Yên khéo léo tựa vào bên người Yêu Thần, tựa như một con mèo nhỏ an tĩnh, nháy mắt, vô tội nhìn Tần Minh đang tức giận đến phát run cả người.

Nhìn bộ dạng Tần Minh không ngừng run rẩy, nàng vẫn là có chút lo lắng, thật sợ Tần Minh sẽ run thành mảnh vụn.

Yêu Thần nhìn Tần Minh một cái, chuyện nơi đây đã không cần hắn xử lý nữa rồi.

Xoay người gạt đầu với Yêu Chủ một cái, một tay nắm lấy Liễu Lan Yên, bay thẳng trở về Vô Trần cư.

Lần công kích này của Tần Minh đã hoàn toàn thất bại.

Thua từ đầu tới cuối.

Đến tận giờ phút này hắn mới hiểu được tại sao trưởng lão Lê lại bảo hắn phải chú ý nhiều đến Liễu Lan Yên,

Hắn còn tưởng rằng tổng lúc hai giới yêu ma giao chiến Liễu Lan Yên sẽ nhảy vào cản trở, nào nghĩ đến nàng lại phá hư tất cả trước khi mọi chuyện xảy ra.

Hắn nghĩ hoài vẫn không hiểu, tại sao những người này lại tự nỗ lực?

Rõ ràng là hắn định dùng tánh mạng của sáu vạn binh lính này để gài bẫy Yêu Thần, không ngờ đến cuối cùng cả một bồn nước dơ do chính hắn chuẩn bị lại một giọt cũng không lãng phí đổ về hết lên trên người hắn.

Lần này được lắm, danh dự của Yêu Thần một chút cũng không bị ảnh hưởng, ngược lại trở thành đại anh hùng của Yêu Giới.

Danh dự không giảm ngược lại tăng.

Thua!

Hắn thua!

Thua hoàn toàn.

Không chỉ hy sinh toàn bộ binh lính mà còn bị mang tiếng xấu là kẻ máu lạnh vô tình.

Tần Minh cũng không đợi Yêu Chủ nói gì, lập tức hạ lệnh mang theo thủ hạ thân tín còn lại của mình nhanh chóng rút lui, ngay cả lều trại đóng quân cũng không thêm dọn dẹp.

áo não nhanh chóng chạy trốn.

vừa lớn tiếng cười nhạo Tần Minh máu lạnh, vừa lại khen ngợi Yêu Thần anh minh quả quyết.

về phần những lời đồn đại trong năm ngày nay, tất cả đều bị tiêu diệt.

sự thật đã đặt ở trước mắt cho nên mấy loại suy đoán không thể tin kia tự nhiên sẽ không ai tin tưởng.

Mọi người bao gồm cả đại nhân yêu linh, hưng phấn rút về Vương Thành, ai cũng không có chú ý tới, nơi xa Dư Cận Thước đang nhìn chăm chăm thi hài nặng nề chất đống bên ngoài biên cảnh Yêu Giới.

Trong miệng rất nhẹ lại rất nặng phun ra một cái tên, không phải Yêu Thần, càng không phải là Tần Minh, mà là --- “Liễu Lan Yên.”

Liễu Lan Yên hoàn toàn gọi lên hứng thú của Dư Cận Thước, hắn có nồng đậm ham muốn giữ lấy nữ nhân này.

Nữ nhân như vậy nên ở bên cạnh hắn.

Dư Cận Thước nghĩ cái gì Liễu Lan Yên không biết, nàng chỉ biết cảm xúc của người bên cạnh mình hình như không đúng lắm.

Yêu Thần vẫn dịu dàng nắm cả eo của nàng như thường ngày, thậm chí còn dùng sức mạnh ngăn cản gió lạnh thấu xương ở bên ngoài, sẽ không bởi vì đang bay mà để cho nàng cảm thấy không thoải mái.

Tất cả đều giống như thường ngày, chỉ là, nàng vẫn có thể cảm thấy được cảm xúc của Yêu Thần không đúng lắm.

Liễu Lan Yên cup mí mắt, trái lo phải nghĩ, nhưng nghĩ thế nào cũng đều không nghĩ ra rốt cuộc Yêu Thần bị làm sao?

Trong lúc Liễu Lan Yên đang suy nghĩ thì bên tai vang lên tiếng Yêu Thần: “Đừng đi theo.”

A?

Liễu Lan Yên vội ngẩng đầu lên thấy Bành Trăn chậm rãi đáp xuống Vô Trần cư, lời này là nói với Bành Trăn.

Mới vừa hiểu được, Liễu Lan Yên đột nhiên phát hiện hai chân mình đã đáp xuống đất, bọn họ đã đến Vô Trần điện.

Chỉ có Yêu Thần và nàng ở Vô Trần điện, dù là Bành Trăn cũng chỉ có thể tiến vào vòng ngoài của Vô Trần điện mà thôi.

“Sư phụ...” Liễu Lan Yên cảm giác được sự khẩn trương đang vô hình kéo đến, đây khẩn trương lại bắt đầu theo thói quen già bộ vô tội.

“Đừng gọi ta là sư phụ, ta không phải là sư phụ của nàng.” Yêu Thần nghiêng đầu nhìn Liễu Lan Yên, không có một chút ý trêu đùa.

Khi nàng biết Yêu Thần đến nay, hắn chưa từng nghiêm nghị với nàng như vậy. lập tức, Liễu Lan Yên bị Yêu Thần dọa cho ngây ngẩn cả người.

Nhìn thấy Liễu Lan Yên trở mắt nhìn hắn. Yêu Thần nghĩ một chút, cổ họng tức giận xuống, than nhẹ một tiếng, đưa ngón tay thon dài ra vuốt nhẹ nhẹ gò má của Liễu Lan Yên: “Lan Yên, nàng nên biết. ta chưa từng xem nàng là đệ tử của ta.”

“Ừm.” Liễu Lan Yên co rúm lại một chút, có chút sợ né tránh ngón tay Yêu Thần.

Không biết vì sao nàng không thích bộ dạng này của Yêu Thần.

Nhìn bộ dạng như thú nhỏ bị thương của Liễu Lan Yên, khiếp sợ ả núp hắn, trong lòng Yêu Thần đau xót.

Đưa tay ra, muốn vuốt tóc Liễu Lan Yên, ả núp nàng.

Nào biết Liễu Lan Yên lập tức sợ hãi rút người lui về phía sau một cái, khiến cho động tác Yêu Thần dừng lại. sau đó rút cuộc khoác lên đầu vai Liễu Lan Yên, bàn tay nhẹ nhàng móc vào gáy Liễu Lan Yên, làm cho nàng không cách nào né tránh hắn.

“Lan Yên, đừng sợ. ta không nên với nàng như vậy.”

“Đừng gọi ta là sư phụ được không? Nhất là trong lúc chỉ có hai người chúng ta.” Yêu Thần êm ái hỏi, nghe cái cách gọi xa lạ kia sẽ làm hấn khó chịu.

“Được.” Liễu Lan Yên bình tĩnh ngưng mắt nhìn Yêu Thần, vươn tay ra, nhẹ nhàng sờ sờ khoeo mắt Yêu Thần, cảm nhận được lông mi dày rậm đang rung động dưới đầu ngón tay của nàng, hơi ngửa mặt một chút.

Nàng không muốn nhìn thấy Yêu Thần như vậy, làm cho nàng có một loại cảm giác, vừa rồi hấn đang khóc.

Trong tròng mắt rõ ràng sạch sẽ kia, giống như vô hình lưu động những giọt nước mắt không hề tồn tại.

“Chúng ta đi vào trước đi.” Yêu Thần đưa tay, kéo Liễu Lan Yên đi tới phòng ngủ của hấn.

Liễu Lan Yên không có chút dị nghị nào, cũng theo Yêu Thần đi vào.

Yêu Thần cũng không nói gì, kéo

Liễu Lan Yên đến bên giường, để cho nàng ngồi xuống.

Chương 82 (tiếp): Sẽ không hối tiếc

Yêu Thần kéo một cái ghế đến ngồi vào chỗ đối diện Liễu Lan Yên, sau đó không nói một lời nhìn Liễu Lan Yên.

Liễu Lan Yên không biết Yêu Thần muốn làm gì, không thể làm gì khác hơn là cũng không lên tiếng nhìn Yêu Thần.

Hai người cứ như vậy bình tĩnh không tiếng động nhìn thẳng vào mắt nhau, không ai mở miệng nói chuyện.

“Lan Yên, nàng biết ta muốn nói gì không?” Yêu Thần nhẹ giọng hỏi.

Liễu Lan Yên cố gắng suy nghĩ, muốn tìm ra được vấn đề mà Yêu Thần nói, chỉ là nghĩ thật lâu, nàng vẫn không tìm được đáp án, chỉ đành chậm rãi lắc đầu, bày tỏ nàng không biết.

“Lan Yên, thực lực của nàng rất mạnh.” Yêu Thần cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh nhất nói chuyện Liễu Lan Yên, hấn liều mạng tự nói với mình, không được kích động.

“thật sao...” Bàn năng nói cho Liễu Lan Yên biết, bây giờ tuyệt đối không phải là thời cơ tốt để thừa nhận thực lực của mình, cho nên dùng một câu trả lời rất mơ hồ.

Yêu Thần nở nụ cười, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve vuốt mái tóc dài của Liễu Lan Yên, giọng nói dịu dàng như cũ, “Lan Yên, không cần khiêm tốn, nàng có thể tùy ý ra vào Yêu Giới, cũng không có kinh động ta, thực lực của nàng không yếu mà ngược lại rất mạnh.”

Nếu có người hoặc có sức mạnh khác thường ra vào Yêu Giới thì đều sẽ làm kinh động trận pháp bảo vệ Yêu Giới.

Nhưng đêm hôm đó, hấn vốn cho là Liễu Lan Yên sẽ ở trong phòng nghỉ ngơi cho khỏe, nào nghĩ đến nàng lại phản ứng trước một bước.

“Lan Yên, nàng làm như thế nào?” Yêu Thần nhẹ nhàng hỏi.

Nghe được Yêu Thần cũng không có ý tứ tức giận, Liễu Lan Yên len lén liếc Yêu Thần một cái rồi nhanh chóng nhắm mắt lại không nhìn hấn, sau đó chính là mím môi thật chặt không nói lời nào.

“Ngaoan, nghe lời, nói cho ta biết.” Nhìn Liễu Lan Yên tựa như đứa bé quay đầu đi, Yêu Thần dờ khóc dờ cười dụ dỗ.

“Không tức giận?” hai mắt nàng len lén mở ra một khe hở nhỏ nhỏ, chần chờ tìm kiếm bảo đảm.

“Không tức giận.” Yêu Thần buồn cười cam kết.

“Nước.” Liễu Lan Yên đơn giản khắc ra một chữ sau đó cũng không nói chuyện nữa.

“À?” Yêu Thần trở mắt nhìn Liễu Lan Yên, đây chính là đáp án?

Chỉ là, Yêu Thần là ai, dù là một chữ, hấn cũng có thể tự động tìm được đáp án.

“Thì ra là dùng nước bảo vệ.” Yêu Thần rất nhanh hiểu được đáp án trong đó.

Nếu là dùng nguyên tố nước hoàn toàn bao bọc hơi thở của một người thì hấn quả thật không cảm nhận được.

Dù cho trận pháp của hấn có lợi hại hơn nữa thì cũng sẽ không ngờ giờ phút này đi nhìn chằm chằm con sông, trời mưa hoặc mấy loại tình huống tự nhiên này.

“Đúng là phương pháp tốt.” Yêu Thần gật đầu, mình đã tìm được đáp án.

“Cho nên nói: Chẳng phải chú ý con sông mặt nước một chút, đó là một chỗ sơ hở.” Liễu Lan Yên vừa nghe Yêu Thần nói như vậy, lập tức được voi đòi tiên lại tăng thêm một câu.

Nghe được lời Liễu Lan Yên nói, Yêu Thần nở nụ cười, chân mày nhẹ nhàng giương lên, khiến cho trong lòng Liễu Lan Yên đột nhiên có một loại dự cảm xấu.

Nàng nói sai cái gì sao?

“Lan Yên, nàng cảm thấy ta sẽ không suy tính vấn đề này sao?” Yêu Thần hỏi hột hột một câu ngược lại, hỏi đến làm cho trong lòng Liễu Lan Yên lập tức hồi hộp, hận không thể tự tát mình mấy cái, lăm lăm như vậy làm gì?

Thật là đàn mà.

“Có người muốn từ trong lòng sông lên vào, ta sẽ phát hiện ngay.” Yêu Thần giương lên nụ cười, khẳng định khen ngợi Liễu Lan Yên. “Lan Yên không để cho ta phát hiện, rất lợi hại.”

Liễu Lan Yên ở trong lòng rên rỉ một tiếng thật thấp, đáng ghét.

Muốn tức giận liền tức giận đi, làm gì châm chọc nàng như vậy?

“xong chưa, đừng có mà quá đáng.” Liễu Lan Yên phòng má, nổi tính trẻ con nhìn chăm chăm Yêu Thần.

Sau khi nói xong, lại tìm lý do cho mình: Bọn họ thật là quá đáng, tại sao vu khống hãm hại chẳng?”

Liễu Lan Yên càng nghĩ đến cái này càng cảm thấy không thoải mái.

Không phải Dur Cận Thước và Tàn Minh rõ ràng muốn hãm hại Yêu Thần sao?

Muốn làm cho hắn mang tiếng xấu là kẻ hèn hạ, coi thường sinh mạng người khác sao?

Được.

Nếu đã như vậy nàng sẽ để cho người đời xem một chút, rốt cuộc là ai hèn hạ coi thường sinh mạng người khác!

Muốn tùy tiện vu khống hãm hại Yêu Thần thì cũng không phải nhìn xem nàng có đồng ý hay không, có đồng ý hay không!

"Nàng dùng cách gì?" Yêu Thần đau lòng nháy mắt một cái, nhỏ giọng hỏi.

"Máu cũng coi là một loại nước." Liễu Lan Yên cũng không nói hết, chỉ nói một nửa rồi dừng.

Nàng tin tưởng Yêu Thần sẽ hiểu được vấn đề "Kỹ thuật thao tác" trong đó.

Rất dễ nhận thấy, Yêu Thần đã hiểu, gật đầu một cái.

Nhìn thấy Yêu Thần cũng không có vẻ gì là tức giận, Liễu Lan Yên vừa muốn thở nhẹ một hơi, đột nhiên cánh tay căng thẳng, ống tay áo chợt bị kéo cao.

Ống tay áo rộng rãi không chút nào cố sức bị kéo đến đầu vai, bởi vì tối hôm qua vừa cực kỳ gánh nặng sử dụng sức mạnh ánh sáng, cho nên tình huống lần này so lần trước Yêu Thần nhìn thấy còn nghiêm trọng hơn.

Ngay cả da thịt trên cánh tay cũng đều là được không sắp trong suốt, có thể thấy rõ kinh mạch và mạch máu, nhìn thấy mà ghê rợn.

Chân mày Yêu Thần run lên, không nói lời nào.

Hắn đột nhiên hành động làm cho Liễu Lan Yên bối rối, nhất thời không kịp phản ứng, sững sờ để cho Yêu Thần cứ nhìn như vậy một thời gian thật dài.

Cánh tay bị gió thổi qua, có chút hơi lạnh.

Lúc này Liễu Lan Yên mới giật mình tỉnh lại, vội vàng buông ống tay áo bị kéo lên cao xuống, thấp giọng khiển trách: "Chàng làm gì vậy?"

"Quả nhiên nghiêm trọng hơn lần trước." Yêu Thần cũng không để ý tới Liễu Lan Yên chất vấn, mà là nhỏ giọng làm bầm lều bầu.

"Lần trước là sức mạnh ánh sáng sắp vượt qua cực hạn của nàng, vậy lần này là sao? Không có ai cảm nhận được bất cứ động tĩnh gì, nàng sử dụng lực lượng mạnh hơn lần trước." Yêu Thần nói khẳng định gặp chuyện không may thực.

Lần trước ở ven hồ Vô Trần cư, Liễu Lan Yên khởi động sức mạnh là kinh người dường nào, tình huống ngày hôm qua hắn nhìn thấy cũng không có

phát hiện nghiêm trọng như vậy.

Cũng như vậy, lần này mặc dù so với lần trước thời gian tương soa mấy canh giờ, nhưng lần này hắn nhìn thấy được so với lần trước còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Đừng có thấy sức mạnh phát ra không có làm đất rung núi chuyển mà xem thường, thật ra tiêu hao còn vượt xa lần trước.

"Lần trước?" Liễu Lan Yên nhảy bèn bắt được từ then chốt trong lời nói của Yêu Thần.

"Lần trước chàng đã biết? Chàng vụng trộm quan sát ta." Liễu Lan Yên bắt mắt hỏi, suy nghĩ một chút, có thể để cho Yêu Thần thần không biết quỷ không hay phát hiện, chỉ có một khả năng, đó chính là ở buổi chiều lúc nàng tu luyện xong ngủ say.

"Sao chàng có thể làm như vậy?" Trong lòng Liễu Lan Yên không hiểu sao có chút khó chịu, "Trước kia chàng sẽ không như vậy."

Một câu nói ra, căn bản chưa hề suy nghĩ kỹ càng đã bật thốt lên.

Sau khi nói xong, Yêu Thần còn chưa kịp phản ứng, Liễu Lan Yên đã ngậy ngán cả người, ngơ ngác ngưng mắt nhìn Yêu Thần, im lặng một hồi lâu, sau đó hỏi Yêu Thần cũng đang im lặng: "Trước kia, ta từng biết chàng sao?"

"Nàng cho là thế nào?" Yêu Thần cũng không có cho nàng đáp án rõ ràng, mà là nhẹ giọng hỏi ngược lại.

Liễu Lan Yên mấp máy môi, sau đó cup mắt xuống, nhìn vạt áo mình, im lặng không lên tiếng.

Bây giờ trong lòng nàng rất loạn, từ lần đầu nhìn thấy Yêu Thần, nàng đã cảm giác rất quen thuộc.

Nếu không, lấy tính tình của nàng, chắc là sẽ không dễ dàng tin tưởng một người như vậy.

Nhất là một người hoàn toàn xa lạ chưa từng gặp.

Vậy mà khi đối mặt với Yêu Thần, tất cả cảnh giác trước kia của nàng đều bay đến ngoài chín tầng mây, tại sao nàng lại tin tưởng Yêu Thần như vậy, chính nàng cũng không có cẩn thận nghĩ tới.

Hôm nay bật thốt lên lời như vậy làm cho nàng giật mình, thì ra trước kia bọn họ đã sớm gặp nhau?

Editor : tyvybutchi.

Chương 82 (tiếp): Sẽ không hối tiếc.

"Gặp rồi!" Liễu Lan Yên ngưng mắt nhìn vào mắt Yêu Thần, khẳng định nói.

Sau đó nhẹ nhàng cắn môi mình một chút: "Nhưng mà ta lại không nhớ rõ."

"Không sao." Yêu Thần dùng bàn tay bao lại tay nhỏ bé khẽ phát run của Liễu Lan Yên, nhu hòa nói, "Đừng suy nghĩ nhiều."

"Ừ." Liễu Lan Yên hừ một tiếng thật thấp, sau đó hỏi: "Là bởi vì ta quên chàng, cho nên chàng không vui sao?"

Yêu Thần lắc đầu.

Hắn cũng không phủ nhận cả đoạn đường từ đầu biên cảnh Yêu Giới tới đây mình đều là đang tức giận.

"Hay là bởi vì ta lên sử dụng sức mạnh bị thương mà chàng mới tức giận?" Liễu Lan Yên tiếp tục hỏi.

Nhìn phản ứng vừa rồi của Yêu Thần thì hình như rất để ý chuyện nàng bị thương.

Yêu Thần mới vừa gật đầu một cái, ngay sau đó lại lắc đầu.

Gật đầu lại lắc đầu, đây nghĩa là sao?

Đúng rồi lại sai?

Đúng phân nửa?

Liễu Lan Yên cau mày suy nghĩ hồi lâu, căn bản là không nghĩ ra được những vấn đề khác, chỉ có thể bất đắc dĩ hỏi "Rốt cuộc là sao, chàng nói thật đi."

Yêu Thần cũng không có trực tiếp cho Liễu Lan Yên câu trả lời, mà là nhẹ nhàng cầm lấy cả hai tay của nàng, nắm vào trong lòng bàn tay hắn, sau đó khép lại.

Vuốt nhẹ nhẹ, không nói một lời.

Không khí im lặng lưu chuyển ở giữa hai người, khiến cho Liễu Lan Yên có một loại sắp cảm giác hít thở không thông, há miệng muốn nói, nhưng lại không biết nên nói gì.

Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngậm miệng lại, mặc cho im lặng tiếp tục lan tràn.

"Lan Yên." Yêu Thần rút cuộc mở miệng, nhẹ nhàng phá vỡ không khí im lặng sắp làm người ta hít thở không thông, "Ta không muốn thấy đôi tay nàng dính đầy máu tanh, nàng không phải là người sẽ nhiễm phải máu tươi."

Mới vừa rồi ở biên cảnh Yêu Giới, nhìn thân thể sáu vạn binh lính kia nổ tung, máu tươi bắn tung toé.

Hắn không có chút nào đồng tình, thương hại.

Những người đó vốn là bị Tần Minh đẩy ra chịu chết, cho dù muốn trách, cũng chỉ có thể đi trách Tần Minh lòng dạ ác độc.

Chỉ là, thấy những kia sinh mạng chết đi, trái tim của hắn lại đau.

Bởi vì hắn nghĩ tới người đã làm tất cả những chuyện này, có thể làm cho sáu vạn binh lính trong nháy mắt nổ tung.

Ở chỗ này, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi có thể làm được hết thảy, trừ hắn ra cũng chỉ có mình Liễu Lan Yên.

Không phải nói người khác không có năng lực này, mà là người khác không thể trong thời gian ngắn như vậy, thần không biết quỷ không hay làm được đầy hết thảy.

Nhìn máu giàn giụa, nhìn binh lính kêu rên, tim của hắn cũng như bị một thanh đao găm rì sét cắt từng miếng một.

Bởi vì khi có một sinh mạng chết đi, cũng đồng nghĩa với Liễu Lan Yên kết thúc một cái mạng.

Nàng, nàng đã từng thiện lương biết mấy, làm sao có thể làm chuyện dính máu tanh như vậy chứ?

Hắn thật rất đau lòng, đau lòng nàng cũng sẽ có một ngày tay đầy máu tanh.

Không phải máu tươi làm bẩn nàng, mà là hắn.

Đều là bởi vì hắn, Liễu Lan Yên mới có thể ra tay, mới có thể làm tất cả những chuyện này.

"Trước kia ta là người rất hiền lành rất thuần khiết và trong sạch sao?" Liễu Lan Yên nói thật bình tĩnh, từ trong giọng của nàng căn bản là nghe không ra vui buồn.

Trong lòng Yêu Thần thì ngược lại hơi hồi hộp một chút.

Có phải Liễu Lan Yên mất hứng hay không?

Nàng căn bản cũng không nhớ chuyện lúc trước, nhắc nhở như vậy sẽ làm nàng mất hứng chứ?

"Lan Yên, mặc kệ là nàng trước kia hay là nàng bây giờ, đối với ta mà nói cũng không có cái gì khác nhau." Yêu Thần lập tức vội vàng giải thích, chỉ sợ Liễu Lan Yên hiểu lầm.

Hắn không muốn để cho Lan Yên nghĩ là bởi vì chuyện lúc trước mà hắn mới đối nàng như vậy.

"Ta không nhớ rõ chuyện lúc trước, đây là vấn đề của ta." Liễu Lan Yên liếc mắt nhìn Yêu Thần, cũng không có hắn đang nghĩ cảm xúc.

Cực kỳ bình tĩnh nói: "Trước kia ta là người thế nào ta không biết, bất quá ta muốn nói cho chàng biết. Dù cho trước kia đôi tay ta chưa từng dính qua máu tươi thì cũng không phải là ta không muốn, mà là không có cơ hội!"

Yêu Thần thân thể một hồi, không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Liễu Lan Yên.

Nhìn Yêu Thần hiem khi ngăn ngại như vậy, Liễu Lan Yên chậm rãi cong khóe môi, bên môi mang theo nụ cười cợt nhả: "Nếu là có người muốn tổn thương người của ta thì đừng nói là đôi tay nhuộm máu, ngay cả lật nghiêng thiên hạ, ta cũng sẽ không tiếc!"

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Bị Tập Kích

Yêu Thần không nói gì, lúc này nói cái gì cũng đều là dư thừa.

Cho nên Yêu Thần dùng hành động để biểu đạt ý nghĩ của hắn.

Đột nhiên đặt môi lên, mang theo nhiệt độ nhân nhật, hương vị rất tươi mát, lại làm cho Liễu Lan Yên như bị sét đánh.

Một giây kế tiếp, theo bản năng phản ứng, một cái tát liền bay qua.

Không hổ là Yêu Thần, cảm giác đối với nguy hiểm là rất mạnh.

Lập tức cảm ứng được nguy hiểm đến gần, lại làm cho người ta kinh ngạc là hắn không có né tránh, chờ bàn tay Liễu Lan Yên rơi xuống, rơi xuống, nhưng môi cũng không có tách ra.

Liễu Lan Yên phản ứng theo bản năng là muốn quát chết người trước mắt nhưng nhìn Yêu Thần tránh cũng không tránh, lại không nỡ xuống tay, không thể làm gì khác hơn là dùng sức đẩy Yêu Thần ra, tức giận chỉ vào hắn: "Chàng... chàng làm gì?"

Hai gò má nóng bỏng nóng bỏng, căn bản là không nghĩ đến Yêu Thần lại đột nhiên làm như vậy.

Tuy vừa rồi hai người chỉ là đôi môi khẽ chạm, nhưng mà, nhưng mà.

"Ta cảm động, nhất thời không kiềm chế được." Đối với Liễu Lan Yên đang lắp bắp nói chuyện không có mạch lạc thì Yêu Thần ngược lại trấn định hơn, khí định thần nhàn nói.

"Không, không kiềm chế được?" Liễu Lan Yên há hốc mồm cứng lưỡi nhìn chằm chằm Yêu Thần, đây gọi là cái đáp án gì?

"Ừ." Yêu Thần nặng nề gật đầu, "Lúc Lan Yên nói câu kia trông thật đáng yêu, cho nên ta liền không nhịn được."

Yêu Thần dường như có chút ý tứ không tốt lắm, hơi nở nụ cười, giống như một thiếu niên ngây thơ đang đối mặt với người trong lòng của mình, cái loại nụ cười mang theo nhân nhật ngượng ngùng đó, Liễu Lan Yên nhìn thấy trái tim liền thịch một cái.

Tim đập rộn lên.

Không có tiền đồ!

Ở trong lòng Liễu Lan Yên hung hăng mắng mình một tiếng, bây giờ tim nàng còn nhảy loạn cái gì chứ?

"Lan Yên, nàng sẽ tha thứ cho ta vì nhất thời không kiềm chế được, đúng không?" Yêu Thần dịu dàng cười, giống như một nai con vô hại, nhìn thế nào cũng thấy dịu ngoan đáng yêu.

"Không kiềm chế được?" Giọng Liễu Lan Yên đột nhiên cao lên.

"Ừ, không kiềm chế được." Yêu Thần trả lời một cách nghiêm túc, mặt không đỏ hơi thở không loạn.

Liễu Lan Yên nhìn chằm chằm Yêu Thần, hàm răng cắn chặt đến vang lên tiếng ken két: "Tôn chủ đại nhân, người bên ngoài thật đúng là không hiểu rõ gì về ngài!"

"Ừ." Yêu Thần đương nhiên gật đầu, "Bọn họ cũng không phải là Lan Yên, đương không hiểu rõ về ta, ta không lạ gì."

"Lan Yên hiểu ta là được."

Đối mặt với Yêu Thần mà nàng "quen thuộc", Liễu Lan Yên thiếu chút nữa là nổi điên.

Đây là Yêu Thần mà ngày thường cao cao tại thượng không dính khói bụi trần gian sao?

Đây quả thực đúng là một con hồ ly!

"Tôn chủ đại nhân." Liễu Lan Yên cắn răng thấp giọng khiển trách.

"Lan Yên, chuyện gì?" Người nào đó tiếp tục diễn hình tượng 'Đáng yêu' vô tội vô hại.

"Bồn tôn ngài rốt cuộc là cái thứ gì? Hồ ly sao?" Liễu Lan Yên gầm nhẹ.

Mới gầm xong, Liễu Lan Yên mới thật thấp kêu đau: "Đau, chàng là chó sao, cắn ta làm gì?"

Liễu Lan Yên rút cánh tay lại, nhìn trên cổ tay mình, một chút xú vết đỏ do hàm răng cắn qua, phản ứng đầu tiên trong đầu lại là -- hàm răng của Yêu

Thần thật đều.

Cái suy nghĩ này vừa xuất hiện, Liễu Lan Yên liền lập tức hốt hoảng mãnh liệt lắc đầu, thì ra thần kinh không bình thường cũng có thể lây cho người khác.

Lúc này như thế nào nàng lại nghĩ tới cái vấn đề nhàm chán này chứ?

Liễu Lan Yên chợt lui về phía sau một chút.

"Ta không phải hồ ly." Yêu Thần trả lời vấn đề đầu tiên của Liễu Lan Yên, vấn đề thứ hai còn lại là, kéo cái ghế nhích lên phía trước ngồi xuống, khoảng cách giữa hai người lại trở về như cũ.

Vì thế việc Liễu Lan Yên lui về phía sau trở thành không có chút hiệu quả.

"Cách xa ta một chút." Liễu Lan Yên ngẩng đầu lập tức đập ở trên ghế, tức giận tròn trừng mắt nhìn Yêu Thần, "Ta không muốn bị lây bệnh."

"Lây bệnh?" Yêu Thần không hiểu nhìn Liễu Lan Yên.

"Thần kinh của chàng không bình thường." Liễu Lan Yên nói nghiêm túc.

Nhìn bộ dạng cau giận của Liễu Lan Yên, Yêu Thần thật thấp nở nụ cười, rất lâu không được vui vẻ như vậy.

"Lan Yên, đi theo ta." Yêu Thần đưa tay kéo Liễu Lan Yên đi, nhưng không nghĩ đến lại lập tức bị Liễu Lan Yên né tránh, mặt phồng bị nhìn hấn, "Chàng muốn làm gì?"

"Đ dẫn nàng đi xem thứ này." Yêu Thần cười nói.

Liễu Lan Yên căn bản cũng không cho hấn mặt mũi, dứt khoát lắc đầu ném ra hai chữ: "Không đi."

Đừng tưởng rằng hấn có thể nói cái gì thì chính là cái đó, hừ, nàng mới sẽ không thỏa hiệp đâu.

Hôm nay liền dám như vậy, không biết sau này sẽ còn như thế nào nữa đây!

Trong lòng Liễu Lan Yên tức giận bất bình nghĩ tới, bây giờ trên môi của nàng giống như còn lưu lại nhiệt độ nóng rực này, chỉ cần vừa nghĩ tới, gương mặt của nàng sẽ nóng lên.

Đừng tưởng rằng hấn có thể nói cái gì thì chính là cái đó, hừ, nàng mới sẽ không thỏa hiệp đâu.

Hôm nay liền dám như vậy, không biết sau này sẽ còn như thế nào nữa đây!

Trong lòng Liễu Lan Yên tức giận bất bình nghĩ tới, bây giờ trên môi của nàng giống như còn lưu lại nhiệt độ nóng rực này, chỉ cần vừa nghĩ tới, gương mặt của nàng sẽ nóng lên.

Tên ghê tởm!

Thế nhưng đánh lên nàng!

Còn chưa có nghĩ xong, cả người chợt nhẹ hẫng, lại bị cách đất ôm ngang lên.

"Chàng...chàng muốn làm gì?" điếu, đàn, lê, quý, đôn Liễu Lan Yên khẩn trương nhìn chăm chăm Yêu Thần, tay cũng không biết để đâu mới tốt.

Lo lắng nú lấy quần áo của mình, nhất quyết không để trên người Yêu Thần.

Dù sao chỉ có ngàn ấy độ cao, dù cho hấn không ôm nổi nàng thì nàng cũng sẽ không té xuống.

"Đ dẫn nàng đi xem thứ này." Yêu Thần cười nói.

Biết Liễu Lan Yên quật cường, đương nhiên cũng không có ép buộc nàng nhất định phải đi ôm cổ hấn.

Mà nếu nàng thật sự chủ động như vậy thì ngược lại hấn sẽ hoài nghi nàng có chuyện gì xảy ra.

"Ai mà thèm đi xem" Liễu Lan Yên bị Yêu Thần ôm vào trong ngực, lăm bầm lâu bầu nói, nhưng cũng không gãy giữa, mặc cho hấn cứ ôm như vậy.

Yêu Thần cũng không giận, ôm Liễu Lan Yên bước nhanh.

Nhìn cảnh tượng xung quanh biến đổi, Liễu Lan Yên hiểu Yêu Thần muốn dẫn nàng đi đâu.

Lần trước làm cho nàng rất không thoải mái nền tảng, có thể trông thấy Yêu Giới tất cả nền tảng, có thể chân đạp tầng tầng Bạch Vân nền tảng.

Này từ lần trước sau, nàng liền sẽ không có đặt chân qua nơi này.

Thật ra thì phong cảnh ở đây rất đẹp, thậm chí có một loại ảo giác đặt mình trong tiên cảnh, nhưng, nàng không thích.

Sâu trong lòng có một loại cảm giác bài xích kỳ quái nho nhỏ.

"Ồ đó có cái gì đẹp mà xem chứ?" Liễu Lan Yên theo bản năng nắm lấy vải áo trước ngực Yêu Thần, muốn tìm được một chút cảm giác an toàn.

"Là tốt nhìn." Yêu Thần cười nói, "Đừng nóng vội."

Liễu Lan Yên không nhịn được tròn mắt, đáng vẻ của nàng giống như đang nóng nảy sao?

Rất nhanh, đã đến bình đài nhập khẩu.

Yêu Thần bước vào, từng đoàn từng đoàn linh khí trời đất dư thừa bao quanh bọn họ.

Trời tối sao?

Liễu Lan Yên kỳ quái nhìn hai bên một chút, lúc này chỉ vừa vặn đến buổi trưa thôi mà, thế nào sắc trời lại tối như vậy rồi chứ?

"Chuyện gì xảy ra?" Liễu Lan Yên ngẩng đầu hỏi Yêu Thần.

Yêu Thần nhẹ nhàng buông Liễu Lan Yên xuống, đỡ nàng đứng vững, nói nhỏ ở bên tai của nàng: "Nhìn, có đồ."

"A?" Liễu Lan Yên quay đầu, nhìn bóng tối vô biên này, như Dạ Nhất y hệt hắc ám.

Sương mù mịt mờ, căn bản là không thấy rõ có đồ vật gì đó.

Đang lúc Liễu Lan Yên nghi ngờ muốn mở miệng hỏi thì một chút ánh sáng thoáng lóe lên ở phía trước.

Tốc độ cũng không nhanh, còn là bập bùng.

Ngay sau đó lại có tia hào quang thứ hai lóe lên.

"Đây là. . . ." Nhìn chung quanh càng ngày càng nhiều ánh sáng lóe lóe, Liễu Lan Yên nháy mắt một cái, "Đom đóm?"

Xung quanh đều là đom đóm không ngừng bay múa, giống như sao trên trời núp ở trong sương mù, trong nháy mắt hiện ra.

Sương mù nhàn nhạt, ánh sáng nhàn nhạt, mộng ảo dày đặc, làm cho người ta sẽ có một loại cảm giác hư ảo, cơ thể hơi bay bổng.

"Thích không?" Yêu Thần ở sau lưng Liễu Lan Yên nhẹ nhàng hỏi, nhìn nàng rời khỏi ngực hắn, từ từ đi lên trước, đưa tay, có sương mù nhàn nhạt xẹt qua trong tay của nàng, cảnh này là quen thuộc như thế.

Quen thuộc đến mức làm cho hắn tưởng là thời gian đã đảo ngược.

Một câu hỏi đơn giản, chỉ có ba chữ nhưng lại chỉ có mình hắn hiểu, ba chữ này hắn nói ra có rất nhiều đè nén.

Bị đè nén quá nhiều tình cảm, quá nhiều cảm xúc, mới có thể hỏi lên bình tĩnh như vậy.

Liễu Lan Yên cũng không có trả lời ngay, mà là từ từ giơ tay lên, nhìn sương mù len qua giữa những ngón tay nàng đổ xuống, cùng với những con đom đóm nhẹ nhàng bay lượn vây quanh tay của nàng.

Hơi nhíu mày, không trả lời mà hỏi lại: "Bây giờ là ban ngày chứ?"

Dù cho ở đây tối thui thì cũng sẽ không khiến nàng lầm tưởng lúc này là ban đêm.

"Ừ." Yêu Thần gật đầu, đáp án của vấn đề này rất rõ ràng.

"Ban ngày đom đóm cũng sẽ sáng?" Liễu Lan Yên nhíu mày, nhìn Yêu Thần.

"Ta muốn." Yêu Thần cười nói, chuyện đương nhiên đến làm cho người ta giận sôi.

Liễu Lan Yên thất bại gật đầu, được rồi, hắn muốn.

Hắn là Yêu Thần, chuyện mà hắn muốn đương nhiên người khác sẽ đi làm.

Vấn đề này nàng không cần thiết phải tranh chấp với hắn, hơn nữa trước mắt có chuyện quan trọng hơn.

Thế nào nàng lại cảm giác khung cảnh này quen thuộc như thế chứ?

Giống như nàng cũng đã từng chậm rãi bước đi trong một mảnh đom đóm vây quanh, nhẹ múa.

Loáng thoáng có một đoạn kí ức gần mơ hồ xuất hiện, không thấy rõ, không nghĩ ra, nhưng thật giống như đã từng xảy ra.

Sương mù nhàn nhạt che hai mắt của nàng lại, làm cho nàng muốn hung hăng xé màn sương mù này ra, nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng mơ hồ trước mắt.

Xuyên thấu qua sương mù mịt mờ, nàng nhìn thấy đôi mắt của Yêu Thần, đó là đôi mắt mang theo dịu dàng nồng đậm, nhàn nhạt sâu bi.

Chỉ liếc mắt một cái, liền khiến trái tim Liễu Lan Yên đau nhức.

Giống như là một thanh dao sắc nhọn, nhấn tâm đâm vào trong lòng của nàng.

Thật là đau.

Ngày thường Yêu Thần đối với bất kì chuyện gì cũng đều là không nhúc nhích, vậy thì tại sao bây giờ lại có bộ dạng nhàn nhạt bị thương này?

Nhàn nhạt, nhưng lại thế nào cũng không thể xua tan được, khi nhìn vào đôi mắt trong suốt như nước hồ này của hắn thì cõi lòng nàng như tan nát thành mảnh nhỏ.

Gió, chợt nổi lên.

Sương mù lưu chuyển, thật giống như lụa trắng mờ ảo, nhanh chóng lưu chuyển giữa hai người, rồi lại hút ra.

Một điểm ánh sáng bay qua ngay trước mắt, nhàn nhạt, lập lòe lúc sáng lúc tối, lại không chiếu sáng được mảnh trời đất này.

Trái tim, từng hồi một co rút đau đớn.

Có chất lỏng lạnh như băng xẹt qua gương mặt, rơi vào bên môi, mùi vị mặn chát nhàn nhạt khuếch tán ở trong miệng.

Nàng, khóc sao?

Tại sao?

Nâng lên hai mắt, nháy mắt, muốn nháy mắt cho hơi nước trong mắt tan đi.

Nàng muốn được tự tin nhìn Yêu Thần thật rõ ràng.

"Ta..." Trong đầu như bị thứ gì lấp đầy, giống như muốn nổ tung, mở miệng, chỉ nói được một chữ, sau đó là một trận bóng tối cuốn tới, nhanh chóng cắn nuốt hết ý thức của nàng.

Cơ thể mềm nhũn, vô lực ngã xuống, rơi xuống trong lòng ngực đã sớm mở lớn của Yêu Thần, làm cho hắn than nhẹ một tiếng: "Lan Yên... Những ký ức kia, đối với nàng mà nói.... Là khổ sở sao?"

Trong sương mù nhàn nhạt, là tiếng than nhẹ thật thấp của Yêu Thần: "Nàng khóc..."

Chợp mắt một giấc, thế nhưng lại ngủ một ngày một đêm.

Đợi đến khi Liễu Lan Yên có ý thức lần nữa thì bên tai chợt nghe thấy tiếng chim hót thanh thúy.

Ý thức mơ hồ trở lại bên trong cơ thể, mơ mơ màng màng nghĩ tới mình đang ở đâu.

Một chú ánh sáng giống như tia chớp xẹt qua đầu -- đom đóm!

Liễu Lan Yên chợt ngói dậy, giống như nàng nhìn thấy một nửa đom đóm, sau đó, sau đó tại sao lại không có ý thức?

"Đã tỉnh rồi à?" Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, Liễu Lan Yên nghiêng đầu thì vừa vặn nhìn thấy nụ cười âm áp của Yêu Thần.

Nhàn nhạt âm áp, giống như mùa xuân vậy.

Liễu Lan Yên cẩn thận nhìn đôi mắt sáng ngời đó, nhìn hồi lâu cũng không có tìm được gì khác thường, bị thương nàng nhìn thấy trước khi mất đi ý thức.

Đưa tay, đợi đến khi nàng phản ứng thì đầu ngón tay của nàng đã chạm đến mí mắt Yêu Thần.

Yêu Thần hơi kinh ngạc, nhưng không có né tránh, chỉ là mỉm cười ngưng mắt nhìn Liễu Lan Yên, mặc cho đầu ngón tay của nàng vuốt ve trên mí mắt hắn.

Không chút để ý nào, ngay cả khi chỉ cần Liễu Lan Yên hơi dùng sức một chút thì có thể làm tổn thương ánh mắt của hắn.

"Ta nằm mơ." Liễu Lan Yên nhẹ nhàng vuốt ve một lát, sau đó buông tay xuống.

Nàng là nhìn lầm rồi hay là xuất hiện ảo giác?

"Bây giờ sao rồi?" Yêu Thần mỉm cười hỏi khẽ, căn bản cũng không có đi suy nghĩ ý tứ của Liễu Lan Yên.

Xảy ra chuyện gì, hắn là rõ ràng nhất.

"Ngủ rất ngon." Liễu Lan Yên cười cười, quả thật rất tốt, toàn thân thoải mái, không có một chút cảm giác mệt mỏi.

Ngẩng đầu, nhìn sắc trời một chút, chán chờ hỏi "Ta ngủ bao lâu rồi?"

"Một ngày một đêm." Yêu Thần cũng không giấu giếm, sau khi nói xong thì lấy bát cháo từ trên bàn nhỏ ra bên cạnh, giơ lên trước mặt Liễu Lan Yên, "Ăn đi."

Liễu Lan Yên nhận lấy, nàng cũng không phải là ngã bệnh nên căn bản cũng không có suy yếu đến mức cần người đút.

Vừa nhận lấy bát, tay Liễu Lan Yên hơi dừng lại, động tác dừng lại này rất nhỏ, nhỏ đến mức gần như sẽ không có người nhìn thấy.

"Ta còn muốn ngủ tiếp một lát, ngươi trở về đi." Liễu Lan Yên khoát tay vừa uống cháo vừa tùy ý nói.

"Được, từ từ ăn." Yêu Thần gạt đầu, đối với lời Liễu Lan Yên nói, hắn là tuyệt đối không có dị nghị.

Chỉ là hắn không hề động đậy, nhìn Liễu Lan Yên uống cháo xong, lại rót cho nàng một chén nước súc miệng, lúc này mới muốn đứng dậy rời đi.

"Này." Liễu Lan Yên đột nhiên lên tiếng gọi Yêu Thần lại.

Động tác đứng dậy của Yêu Thần dừng lại, kỳ quái nhìn Liễu Lan Yên.

Liễu Lan Yên ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo Yêu Thần lại đây, nàng có chuyện muốn nói.

Trong lòng Yêu Thần có nghi ngờ, nhưng vẫn nghe lời cúi đầu tới gần.

Liễu Lan Yên nhìn sườn mặt của Yên Thần, da hắn rất trắng, ấy là loại trắng sạch sẽ, đường nét cằm thon dài, kéo thành đường cong đẹp mắt ở trước mắt nàng, da thịt trắng nõn theo đường cong hoàn mỹ trượt xuống, cho đến biến mất vào trong vạt áo của hắn.

Liễu Lan Yên nhẹ nhàng nở nụ cười, sau đó, môi đỏ mọng in lên môi Yêu Thần, không đợi hắn kịp phản ứng đã nhanh chóng rời đi, ngồi dựa trở về trên giường, lưu lại một mình Yêu Thần ở nơi đó ngơ ngác sững sờ.

Hồi lâu, Yêu Thần sờ sờ môi mình một chút, không hiểu hỏi: "Lan Yên, nàng đây là..."

"Hừ, ngươi đánh lên ta thì được, ta đánh lên ngươi một chút không được sao?"

Liễu Lan Yên bá đạo nhú mày hỏi ngược lại.

Yêu Thần ngẩn người, ngay sau đó nở nụ cười: "Được, dĩ nhiên là được."

Liễu Lan Yên đang cười há hê thì Yêu Thần lại tiếp nhận câu nói kế tiếp: "Lan Yên, lần sau nàng không phải đánh lên, trực tiếp nói cho ta biết một tiếng, ta tuyệt đối sẽ cho nàng hôn công khai."

"Cút!" Người nào đó then quá hóa giận, một cái gối đầu thẳng tắp bay đi.

Yêu Thần rất thức thời tiếp được gối đầu, nhanh đi ra ngoài.

Được tiện nghi thì không thể khoe mẽ rồi, nếu không về sau, chỉ sợ ngay cả cơ hội đánh lên cũng không có.

Đối với cái chủng loại trái phải rõ ràng này, Yêu Thần luôn luôn rất rõ ràng, tuyệt đối sẽ không đi sai bước nào.

Ừ, tuyệt đối sẽ không.

Cho nên nói người nào đó vô si đã xâm nhập đến trong xương tủy, công lực thâm hậu, đừng nói thúc ngựa chạy tiếp cận mà chính là bay đuổi theo cũng đuổi không kịp.

Nhìn cửa phòng đóng lại, Liễu Lan Yên nũng nịu chửi nhỏ: "Người vô si."

Mắng xong sau đó lại một mình nở nụ cười.

Cơ thể hết sức nhẹ nhàng khoan khoái cái loại cảm giác không thoải mái sau khi sử dụng xong sức mạnh ánh sáng kia, tất cả đều theo một giấc này biến mất.

Còn có cháo sau khi tỉnh lại, không lạnh không nóng vừa vặn ăn hết vào bụng.

Không một chút nói rõ một cái vấn đề.

Nàng "ngủ" thời gian cũng bị tính toán vừa vặn, cho nên mới phải có này sao thích hợp nhập khẩu cháo.

Liễu Lan Yên từ từ nghĩ tới, hay là ngày hôm qua nhìn thấy đom đóm vấn đề.

Nàng khẳng định mình cũng đã từng thấy qua cảnh tượng giống y như vậy, là ở ra mắt nơi nào đây?

Nhức đầu, không nghĩ ra.

Thôi, loại chuyện như vậy lúc sau rồi nói thôi.

"Băng Lăng, Tần Minh đi về sao?" Liễu Lan Yên và Băng Lăng liên lạc với nhau, nàng quan tâm chuyện hai giới yêu ma hơn.

"Ở trên đường, ngày hôm qua hần bị đá kích thật lớn. Đầu tiên là trốn nghỉ ngơi một đoạn thời gian." Giọng Băng Lăng truyền đến.

Sau khi nói xong, Băng Lăng đột nhiên hỏi một câu: "Tiểu thư, bây giờ ngài đang ở đâu?"

"Điện Vô Trần." Liễu Lan Yên thuận miệng nói.

"Điện Vô Trần?" Giọng Băng Lăng đột nhiên cao vút, khiến cho Liễu Lan Yên không có chuẩn bị sợ hết hồn, "Người làm gì đấy?"

Đột nhiên gọi lớn tiếng như vậy, một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có, người dọa người sẽ dọa người ta chết khiếp.

"Tiểu thư, ngài không dưới bụi điện liên lạc với ta, Tôn chủ không sẽ phát hiện sao?" Băng Lăng nhớ tiểu thư từng nói, trong điện Vô Trần không cách nào liên lạc, bởi vì nơi này không có bất kì quỷ nhiễu, Yêu Thần đối với lực lượng ba động rất nhạy cảm.

Đây cũng là tại sao ban đầu bọn họ liên lạc là ở tiểu thư ở Vô Trần cư hoặc là Vương Cung đợi chút những địa phương khác thời điểm.

"Không sao, dù thế nào đi nữa hần cũng biết có người ở vì ta làm việc." Liễu Lan Yên căn bản cũng không có tính toán gạt Yêu Thần, đối với hần, nàng không khỏi có một loại cảm giác tín nhiệm.

Thời gian tiếp xúc càng dài thì loại cảm giác này của nàng càng phát mãnh liệt.

Cho nên, cũng không có cái gì tốt giấu giếm.

"Ừ, chú ý động tĩnh Ma giới nhiều một chút. Còn nữa, đừng làm trễ nải chuyện của chúng ta." Liễu Lan Yên đơn giản giao phó Băng Lăng.

Băng Lăng đem biên sự tình tiến triển cũng đều nói một lần sau, Liễu Lan Yên cho ra một cái chỉ thị, sau đó trong hai người đoạn liên lạc.

Thư thủ thả thả nằm trên giường, Liễu Lan Yên làm chán chường hình, thuận tiện suy nghĩ một chút về quan hệ của nàng và Yêu Thần, giống như hình như có lẽ có thể... Trước kia hai người từng có day đưa thối.

Nhất là cái lúc Yêu Thần "đánh lên" đó, nàng là kinh ngạc, nhưng cũng không ghét.

Chỉ là có lúc không cam tâm khi bị "đánh lên" nên lúc sau mới có thể dưới cảm động mà "phải đánh lên".

Ở nàng ngủ say sau làm nhiều như vậy chuyện, muốn không cảm động cũng không thể.

Liễu Lan Yên còn đắm chìm trong hạnh phúc của nàng thì ở Vương Thành Yêu Giới chỉ có thể có vài người nhưng lại "kích động không thôi".

Từ lúc Dư Hân Dật trở lại phụ đệ chính là một mực cười, làm cho trong lòng hàng loạt thủ hạ của hần khó hiểu, còn tưởng rằng chủ tử của hần bị cái gì kích thích, vài lần dùng ánh mắt hỏi thăm, hoảng loạn suy đoán.

"Gần đây chú ý tình hình Dư Cận Thước nhiều một chút, bị đá kích lớn như vậy, sợ rằng hần sẽ có mưu đồ khác." Thật vất vả Dư Hân Dật mới ngừng cười, phân phó tâm phúc của hần.

"Rõ" Thủ hạ tâm phúc gật đầu đáp lời, sau đó lại hỏi một câu, "Chủ tử, có cần phải đi theo dõi Tần Minh hay không?"

"Không." Dư Hân Dật lập tức hủy bỏ ý kiến của thủ hạ tâm phúc, "Không nên đi chọc Tần Minh."

"A?" Thủ hạ tâm phúc bối rối, căn bản cũng không hiểu ý tứ của Dư Hân Dật.

Không phải bây giờ Tần Minh chỉ là một con chó rơi xuống nước thôi sao?

Như nào lại không nên đi chọc Tần Minh?

Dur Hân Dật thấy được bộ dạng nghi ngờ của tâm phúc thủ hạ mình, nở nụ cười: "Lần này người mà bọn người Dur Cận Thước, Tần Minh, Liễu Tấn Lợi muốn thiết kế hãm hại là ai?"

"Tôn chủ." Thủ hạ tâm phúc lập tức nhanh chóng nói, đây không phải là chuyện rõ ràng sao?

"Người cảm thấy kẻ sau màn sẽ là Tần Minh hoặc là Dur Cận Thước sao?" Dur Hân Dật cười khẽ hỏi trong mắt lóe lên một tia sáng sắc bén.

"Dĩ nhiên không thể nào." Thủ hạ tâm phúc dù muốn hay không cũng phải nói.

Nếu là như vậy, như thế nào Tần Minh lại bị Yêu Thần dễ dàng đánh lui như thế?

"Tần Minh là lén lút hành động, cái người phía sau màn thao túng hắn kia hiển nhiên là không muốn gặp lại hành động lén lút lần này của Tần Minh, biến thành trên mặt nổi chuyện. Cái người phía sau màn thao túng tất cả kia, rất có thể là nhân vật quan trọng của Ma giới."

Editor: tyvybutchi

Chương 83 (tiếp): Bị tập kích

Dur Hân Dật nhướng nhướng mày: "Nếu là lên cao đến trên mặt nổi, như vậy đối với Ma giới mà nói tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt cho nên..."

"Tần Minh hẳn là phải chết!" Thủ hạ tâm phúc cũng không phải là người hồ đồ, chỉ là có lúc đầu óc không được nhanh nhạy như Dur Hân Dật thôi, đừng như vậy một chút lập tức liền hiểu được.

"Thuộc hạ lập tức gọi nhân mã theo dõi Tần Minh rút về." Thủ hạ tâm phúc nói xong, lập tức dưới sự cho phép của Dur Hân Dật nhanh chóng rời đi.

Tần Minh là người mà chủ sử sau màn muốn diệt trừ, nếu bị phát hiện có người theo dõi, chỉ sợ ngay cả người theo dõi cũng sẽ không bỏ qua cho.

Người của bọn họ không cần thiết phải mạo hiểm tính mạng để đi theo dõi một người chắc chắn phải chết.

Nhìn thủ hạ tâm phúc vội vã rời đi, Dur Hân Dật chậm rãi lắc đầu một cái, than nhẹ một tiếng: "Quả nhiên, còn chưa phải hiểu rất rõ âm hiểm trong đó."

Chẳng lẽ cho là chính là chuyện chủ sử sau màn đi giết Tần Minh sao?

Nguy hiểm thật sự...

Dur Hân Dật nhẹ nhàng nở nụ cười, thật cho là người khác dễ trêu như vậy sao?

Dám tát nước dơ lên người hắn, thật là sống không ngoan rồi.

Mặt trời từng chút từng chút di động về phía tây, lẽ ra bây giờ là thời tiết đầu thu, nên cũng coi là cuối thu khí sáng, rất thoải mái mùa.

Kinh nghiệm vừa mới nghỉ mát ngày nóng bức sau, đây là một vừa lòng thời gian.

Dĩ nhiên, đây là đối với đa số người mà nói.

Tỉ như bây giờ dẫn mấy trăm người Tần Minh đi lại ở trong núi sâu hoang vu Nguyên Dã một nơi mà nói thì chính là một chuyện rất khó chịu.

Phiền não vấy sớm đã bị xé rách khe rộng mở, thời tiết đã hơi lạnh, nhưng vẫn có mồ hôi theo cổ chảy xuống.

Hắn nghĩ như thế nào chuyện này đều khó chịu, rõ ràng chuyện mới bắt đầu quyền chủ động là ở trên này hắn, thế nào đến cuối cùng tất cả đều chạy tới chỗ Yêu Thần chứ?

Đáng giận nhất là dạ, đối với Yêu Thần thế đầu chèn ép toàn bộ đều là lời đồn đại suy đoán.

Lời của hắn nhưng trước mắt bao người xảy ra.

Dưới con mắt mọi người, mọi người trợn to hai mắt, trơ mắt nhìn hắn tàn nhẫn lợi dụng thủ hạ của mình bạo liệt công kích.

Chính tai nghe được hắn thừa nhận phụ nhân của mình Liễu Hâm Nhã không có việc gì.

Đây không phải là tương đương với thừa nhận là hắn đang chọn nâng tranh cãi, vu khống hãm hại Yêu Thần, hắn chính là một ác nhân triệt đầu triệt đuôi.

Đối với mình xuống tay vô tình, hãm hại thần bảo vệ Yêu Giới, hắn thật là hai bên đều không phải là người.

Sau khi chuyện này truyền ra ngoài thì trường lão Lê chỉ là đơn giản giao phó hẳn trở về, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Trường lão Lê nói chuyện còn lại hẳn sẽ xử lí.

Tuy nói có trường lão Lê bảo đảm, nhưng Tần Minh vẫn cảm thấy không thực tế lắm, chuyện lần này đã không còn đơn giản là lên lút hành động nữa.

Trong lòng luôn có chút cảm giác lo lắng, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Cho nên, dọc theo đường đi Tần Minh cũng không để cho thủ hạ nhanh chóng lên đường, mà là thời khắc chú ý tình hình chung quanh, chỉ sợ có chuyện gì đó đột phát xảy ra.

Tỉ như chỗ trước mặt bọn họ cũng rất nguy hiểm, là một khe sâu.

Nếu lúc xuyên qua khe sâu có người công kích, tuyệt đối sẽ làm cho bọn họ ứng phó không kịp.

Cái vị trí địa lí đó nếu là có người bày mai phục thì bọn họ không có khả năng phản kích.

Cho nên, bọn họ tính toán hôm nay nhanh chút xuyên qua khe sâu, tranh thủ trước lúc trời tối xuyên qua cái nơi nguy hiểm đó.

Lúc đám người Tần Minh đang nhanh chóng tăng tốc thì ở khe sâu xa xa gần đó, trong bụi cỏ, trên cây to thậm chí là sau núi đá đều ẩn dấu từng cao thủ một.

Thu liễm toàn bộ hơi thở của mình, căn bản là hòa thành một thể với hoàn cảnh xung quanh.

Chỗ cách khe sâu gần nhất, tất cả những kẻ mai phục đều là cao thủ cấp sáu trở lên, trừ phi là cao thủ cấp bảy, nếu không, tuyệt đối không cách nào phát hiện được bọn họ.

Vài chỗ xa hơn một chút, càng thêm có không ít cao thủ cấp bốn cấp năm, là những người được sắp xếp để đặc biệt đối phó với thủ hạ thực lực không cao của Tần Minh.

Tất cả những người đó đều là cao thủ ám sát, mai phục thế nào, chiếm cứ địa hình như thế nào thì có lợi, khi nào ra tay, vậy cũng là không thể quen thuộc hơn được rồi.

Chỉ chờ Tần Minh mang theo nhân mã của hắn, bước vào trong cái cạm bẫy đã rộng mở này nữa thôi.

Đội hình như vậy, đừng nói là Tần Minh bây giờ chỉ còn lại tàn binh bại tướng, mà dù cho hắn còn mang theo sáu vạn binh lính đi nữa thì cũng tuyệt đối sẽ toàn quân bị diệt.

Tần Minh nhất định là khó thoát khỏi cái chết, biến mất giữa trời đất, biến mất không tiếng động.

Vừa mai phục, vừa nhìn đường mà Tần Minh sẽ đến, đột nhiên, cảm thấy cổ mình chợt lạnh, vừa quay đầu lại liền hoảng sợ phát hiện sau lưng xuất hiện một người xa lạ.

Muốn hô to, lại phát hiện cổ của mình lên đường nằm ngoài xích hỏn hỏn bay hơi một tiếng, còn muốn hô hấp nhưng không khí cũng không vào được trong phổi của mình.

Rầm một tiếng, ngã trên đất, máu tươi từ vết rách trên cổ phun ra.

Lẽ ra nhiều người mai phục ở đây như vậy, nếu như thật sự có người chết thì làm sao người mai phục khác lại không có phản ứng chứ?

Nếu lúc này có người từ không trung nhìn xuống thì nhất định sẽ phát hiện một chuyện cực kỳ kinh người và kinh khủng.

Dưới tàng cây, trong bụi cỏ, bên cạnh tảng đá là rất nhiều thi thể đang nằm ngổn ngang.

Mười mấy người, thế nhưng không có một chút dấu vết gãy dựa phản kháng, tất cả đều là bị sát hại lặng yên không tiếng động.

Nhiều cao thủ giỏi về mai phục ám sát như vậy, lại trong nháy mắt tất cả đều bị giải quyết xong, rốt cuộc là có bao nhiêu người đã ra tay? Thực lực cao cỡ nào?

Đội đến khi một người cuối cùng ngã xuống đất, những người thần không ra thần quỷ không ra quỷ kia rốt cuộc lộ diện, từ từ hiện thân.

Sáu người!

Chỉ có sáu người!

Tiêu diệt một lần mười mấy cao thủ am hiểu ám sát mai phục nhất cũng chỉ có sáu người!

Tất cả sáu người đều mặc quần áo đen, liếc mắt nhìn lẫn nhau sau đó nhanh chóng di động, động tác nhanh đến mức làm người ta ghen hòng nhìn trần trời.

Đây là tốc độ di động của người tu luyện bình thường sao?

Chỉ thấy từng cái tàn ảnh màu đen nhanh chóng di động ở chung quanh khe sâu, trong nháy mắt, tất cả sáu tàn ảnh đều hội hợp chung một chỗ.

Liếc mắt nhìn lẫn nhau, sau đó xoay người, biến mất ở chung quanh khe sâu như một làn khói.

Lúc này nhìn lại chỗ mà vừa rồi những người đó mai phục.

Sạch sẽ!

Sạch bóng không còn sót lại bất kì thứ gì.

Những người đó không chỉ có bị giết, mà hơn nữa còn bị dùng phương pháp đặc biệt để xử lý thi thể, đừng nói thi hài, ngay cả một sợi tóc cũng không hề sót lại.

Chỗ mà vừa rồi bọn họ mai phục, ngay cả một nhánh cỏ dại bị ép xuống cũng đều khôi phục thành dáng vẻ bình thường.

Cho dù có người cố ý tuần tra một phen thì cũng sẽ không có ai nhìn ra nơi này đã từng có người mai phục.

Đương nhiên, đi tới nơi này, Tần Minh thận trọng bình an vô sự thông qua khe sâu, sau khi qua khe sâu mới phát hiện trời cũng vừa vãn hoàng hôn xế chiều.

Tần Minh thở phào nhẹ nhõm một hơi thật to, nói với thủ hạ thân tín của mình: "Mọi người ở đi về phía trước đi, tìm chỗ tốt nghỉ ngơi."

Xem ra lão Lê thật sự là không có lừa hấn, quả nhiên cũng giúp hấn xử lý chuyện sau này. Nơi này là chỗ nguy hiểm nhất ở Ma giới, thông qua nơi này, dù phía sau có phiền toái thì hấn cũng không sợ.

Tần Minh thần nhiên tin tức thông qua khe sâu rất nhanh liền truyền đến trong tai trưởng lão Lê.

"Cái gì? Tất cả đều biến mất?" Trưởng lão Lê kinh ngạc từ trên ghế đứng lên, nhìn chăm chăm thủ hạ bẩm báo.

"Phải, tất cả đều biến mất không thấy." Thủ hạ thành thật bẩm báo, "Đợi đến khi Tần Minh thông qua khe sâu thì người của chúng ta cố ý trở về tra xét, căn bản cũng không có dấu vết từng bị mai phục."

"Có khi nào trong đám người của ta có phản đồ hay không?" Thủ hạ to gan suy đoán, thời gian hấn đi theo trưởng lão Lê rất dài nên ở trước mặt trưởng lão Lê cũng có quyền phát biểu nhất định.

Nếu không phải là có phản đồ thì tại sao tất cả người mà bọn họ phải đi đều biến mất không thấy?

Nhất định là nửa đường bị người giết rồi, nếu không, thế nào lại ngay cả mai phục cũng không có.

Dù là đánh không lại Tần Minh thì chỉ cần có kẻ mai phục, nơi đó tuyệt đối sẽ không thể không có dấu vết.

Trưởng lão Lê khiếp sợ trong một thời gian ngắn ngùi sau đó lại chậm rãi ngồi về trên ghế.

"Trưởng lão Lê?" Thủ hạ không thấy trưởng lão Lê ra lệnh, liền không khỏi hỏi tới một câu.

Nếu thật sự phát hiện phản đồ thì đây tuyệt đối là một chuyện rất nguy hiểm, bọn họ phải tra rõ nhanh lên một chút, bắt được càng sớm càng tốt.

Trưởng lão Lê đối với thủ hạ khề gọi cũng không có phản ứng gì, chỉ là ngồi ở chỗ đó ngơ ngác mắt hờn, hình như là đang suy nghĩ gì đó.

"Có cần phải phái người đi tìm những người đó một chút hay không?" Thủ hạ thận trọng suy đoán tâm tư của trưởng lão Lê, mấy chục người được phái ra kia nhưng là tinh anh của bọn họ, đều là sát thủ ám sát nhất đẳng.

Cho dù có người phản bội thì cũng không thể mấy chục người cùng nhau phản bội được chứ?

Yên lặng hồi lâu, cho đến khi người thủ hạ kia đợi đến sắp nổi điên thì trưởng lão Lê mới vô lực nói: "Không cần."

"Trưởng lão Lê, ngài không sao chứ?" Thủ hạ vừa nghe tiếng trưởng lão Lê thì trong lòng liền cả kinh, trưởng lão Lê bị sao vậy?

"Không sao, nguoi đi xuống đi." Trưởng lão Lê mệt mỏi khoát tay áo, giống như là vừa mới trải qua một cuộc đại chiến vậy.

"Nhưng, những người đó." Thủ hạ không yên lòng nói.

"Những người đó không có ai phản bội." trưởng lão Lê trầm giọng nói.

"Không có ai phản bội?" Thủ hạ vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ nhìn trưởng lão Lê, không phải hắn hoài nghi lời trưởng lão Lê nói, mà là chuyện này thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Nếu không có ai phản bội, vậy tại sao đều không đi mai phục?

Đây không phải là phản bội thì là cái gì chứ?

Chẳng lẽ trưởng lão Lê có ra lệnh khác?

Lý do này quá buồn cười đi, bởi vì nếu như trưởng lão Lê có ra lệnh khác, vậy thì còn để cho bọn họ chú ý điều tra tình hình bên kia làm gì?

"Bọn họ, đã chết." Giống như là hao tổn hơi sức rất lớn, trưởng lão Lê mới nói được những lời này ra khỏi miệng.

"Chết, chết?" Thủ hạ cũng giống như gặp quỷ nhìn chằm chằm trưởng lão Lê, giống như nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn.

"Không thể nào!" Khi đại não rốt cuộc hiểu được những lời này là có ý gì thì thủ hạ liền lên tiếng kinh hô, "Nhưng bọn họ là những người am hiểu mai phục ám sát nhất của chúng ta, thực lực của từng người một đều không yếu, làm sao có thể sẽ bị người giết chết?"

"Dù cho có người muốn giết bọn họ thì cũng phải có một phen chém giết lớn. Tuyệt đối không thể không có một chút dấu vết nào, còn nếu muốn giết được bọn họ thì rốt cuộc phải phải ra bao nhiêu người?"

Tốc độ nói của thủ hạ cực nhanh, bây giờ hắn đã không còn là hốt hoảng bình thường nữa mà là hoàn toàn hoảng sợ.

Đã làm cho những người này biến mất, gây ra tới động tĩnh như vậy, chi sợ cũng không cần người của bọn họ âm thầm đi điều tra mà tuyệt đối sẽ huyền não cho toàn bộ hai giới yêu ma biết hết.

Mấy chục người này dễ giết như vậy sao?

Nhất là người am hiểu mai phục ám sát, nếu họ liều chết phản kháng thì sức mạnh tuyệt đối là cường đại.

Thậm chí sẽ ôm kẻ địch cùng chết.

"Bao nhiêu người?" Trưởng lão Lê cười khổ nói, "Người cảm thấy phải có bao nhiêu người?"

Trong đầu thủ hạ thật nhanh vận chuyển tính toán, nói một con số đại khái: "Nếu là cao thủ cùng cấp bậc với bọn họ thì ít nhất phải là năm trăm người."

Phản tự tin này, hắn vẫn là có.

Tự tin này cũng là đến từ thực lực của những người đó.

"Nhưng ta có thể chính xác nói cho người biết, người ra tay tuyệt đối sẽ không vượt qua tám!" Trưởng lão Lê khẳng định nói.

"Tám?" Thủ hạ giống như bị giẫm trúng cái đuôi, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Bị kinh hãi quá độ- thủ hạ hoàn toàn không có chú ý tới vẻ run rẩy mà vừa rồi khi trưởng lão Lê nói lời này đã có vẻ xuống.

"Trưởng lão Lê, ngài đang đùa với thần hay sao?" Thủ hạ lắp ba lắp bắp hỏi.

Không phải hắn muốn hoài nghi trưởng lão Lê, mà là đáp án này quá mức không thể tưởng tượng nổi.

"Ai có thể có cái bản lĩnh giết được bọn họ chứ? Tám người? Kìa thật là tám người?" Đầu óc của thủ hạ bây giờ đã là một đám bột nhão, thể nào cũng nghĩ không ra nổi là ai.

Trưởng lão Lê nhìn thủ hạ thật sâu một cái, nhìn đến trong lòng thủ hạ đột nhiên run rẩy một cái, một dòng khí lạnh làm hắn dựng tóc gáy trải rộng toàn thân.

"Ám Dạ thập tam sát!" Trưởng lão Lê nặng nề nhắm mắt lại, nặn ra rõ ràng từng chữ từng chữ một.

Năm chữ vừa ra khỏi miệng, thủ hạ như bị sét đánh ngang tai.

"Đứng, đứng." Danh hiệu đến khóe miệng, thủ hạ thể nào cũng không thể nói ra.

Trưởng lão Lê nặng nề thở dài một tiếng, gật đầu: "Tôn chủ."

"Thủ hạ của Tôn chủ chính là Ám Dạ thập tam sát." Sau khi trưởng lão nói xong, giống như bị rút đi hơi sức toàn thân, tê liệt ngồi trên ghế.

Thủ hạ càng thêm hiện ra trạng thái hóa đá.

Năm đó lúc Yêu Thần với một thanh Kiếm Vô Trần đã có sức lay động cả tam giới, sát người đứng là Âm Dạ thập tam sát.

Chính là mười ba người không có ai thấy rõ ràng dung mạo của bọn họ, nhưng tất cả mọi người đều bị tu vi xuất thần nhập hóa của họ làm cho kinh thán.

Thiên quân vạn mã, mười ba người ứng đối cũng đủ rồi.

Yêu Thần đáng sợ, trừ thực lực mạnh mẽ của bản thân hắn ra, thì còn có Âm Dạ 13 sát này.

Trong thiên quân vạn mã, lấy kẻ địch thủ cấp như lấy đồ trong túi, đây tuyệt đối không phải lời đồn, mà là đang mười ba người này trên người xác xác thật thật bày ra.

Âm sát.

Mười ba người này nếu đã nhận thứ hai thì tuyệt đối không người nào dám tự xưng thứ nhất.

Cho nên, nhân mã mai phục của bọn họ nếu như bị Âm Dạ 13 sát cho nhỏ rồi, như vậy thì không có bất kỳ kinh ngạc gì.

"Thông báo bọn họ, tất cả mọi người đều rút về, không cần đối phó Tần Minh." Trưởng lão Lê thở dài một tiếng, bắt đầu hạ lệnh.

Nếu Yêu Thần cũng ra tay, thì việc hắn muốn diệt trừ Tần Minh ở trên đường xem ra là không thể nào.

Thấy vậy lần cử động thật sự là chọc giận Yêu Thần.

"Trưởng lão Lê, Tôn chủ muốn khiêu khích yêu ma hai giới đại chiến sao?" Thủ hạ kinh hô, không để cho Tần Minh chết, chẳng lẽ muốn đẩy sự kiện "Tư nhân" lần này lên cao thành đại sự của hai giới?

"Làm sao có thể?" Trưởng lão Lê chậm rãi lắc đầu, "Tôn chủ chính là thần bảo vệ Yêu Giới, trên đời người không muốn nhìn thấy Yêu Giới xảy ra chuyện nguy hiểm nhất chính là hắn."

"Vậy tại sao tôn chủ còn bảo vệ Tần Minh?" Thủ hạ lần này là hoàn toàn hồ đồ.

"Bảo vệ?" Trưởng lão Lê cười lạnh một tiếng, "Lần này là thật sự chọc giận Tôn chủ, Tôn chủ là vì muốn kéo người phía sau ra, nhờ cớ tận gốc."

"Đây, đó không phải là." Thủ hạ đột nhiên phát hiện trái tim mình giống như không đủ lớn mạnh, hôm nay bị kích thích thật sự là quá lớn.

"Muốn diệt trừ chúng ta tận gốc." Trưởng lão Lê cười khổ một tiếng, lần này thật là chọc tổ ong vò vẽ.

"Trước kia cũng không phải là không có ai tính toán Tôn chủ, thế nào lần này lại phản ứng lớn như vậy?" Thủ hạ cũng không biết là bị kích thích quá lớn hay là thế nào, thế nhưng làm bầm lâu bầu nói thảm một câu như vậy.

"Người đi xuống đi, để cho bọn họ đều trở về." Trưởng lão Lê không để ý tới thủ hạ, khoát tay, ý bảo hắn đi xuống.

Đợi đến khi thủ hạ rời đi, trưởng lão Lê suy tư một chút, mới nói nhỏ: "Là bởi vì lần này chọc Liễu Lan Yên sao?"

Lúc đầu hắn cũng không rõ lắm tại sao người của Tần Minh lại biến thành như vậy, nhưng cái này tuyệt đối không phải là phong cách hành sự của Yêu Thần.

Cho nên, hắn đương nhiên liền hoài nghi đến trên người Liễu Lan Yên.

Thực lực của Liễu Lan Yên, hắn đang Vô Trần cư cũng thấy được.

Như vậy có thể thấy được, không dưới bại cư buổi tối, Yêu Thần cái câu nói kia thật không có nói sai.

Hắn chính là cấp cho liễu lan khói cực hạn sùng ái, tại trước mắt người đời.

Trưởng lão Lê cau mày, rơi vào trầm tư, tình huống trước mắt luôn là phải xử lý, xem ra hắn phải thật tốt hợp kế hợp kế rồi.

Lúc này trong điện Vô Trần, Liễu Lan Yên đã ăn xong cơm tối, đang ở nơi đó uống trà tán gẫu với Yêu Thần.

Bành Trần đi vào, bẩm báo Yêu Thần: "Tôn chủ, Tần Minh sẽ an toàn trở về Ma giới. Tất cả người mai phục trên đường đều bỏ chạy rồi."

Yêu Thần mỉm cười gật đầu: "Coi như bọn họ thông minh."

Nếu những thứ ám toán kia không thu tay lại thì hắn không ngại giúp bọn họ xử lý đâu.

Liễu Lan Yên mở to mắt nhìn Bành Trần một chút rồi lại ngó ngó Yêu Thần, hai người này có chuyện gạt nàng.

"Có chuyện gì vậy?" Liễu Lan Yên tò mò hỏi.

Vấn đề của Liễu Lan Yên, Bành Trăn dĩ nhiên là sẽ không trả lời.

"Chỉ là cho Bành Trăn bọn họ làm chút chuyện thôi, Liễu Lan Yên muốn biết sao?" Yêu Thần buồn cười hỏi Liễu Lan Yên.

"Muốn." Đối với Yêu Thần, Liễu Lan Yên căn bản cũng sẽ không lòng vòng mà là nói thẳng.

"Được." Yêu Thần sáng khoái đến mức khiến cho Liễu Lan Yên kinh ngạc, chỉ là câu nói tiếp theo lại thiếu chút nữa làm cho nàng học máu, "Để cho ta đánh lên đi."

Yêu Thần ranh mãnh nháy mắt.

"Cút!" Liễu Lan Yên tức giận, đen mặt lại rống to.

Bành Trăn xoay mặt sang chỗ khác, hắn không thấy gì cả cũng không có nghe gì hết, chỉ là trong lòng có một giọng nói tò mò xông ra, đánh lên là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Tình Cảnh Cổ Quái

"Đứng lại!" Liễu Lan Yên quát to một tiếng ngăn Bành Trăn di động bước chân, "Bành Trăn, ngươi đi đâu đó?"

Bành Trăn ảm ức xoay người, nhanh chóng nhìn sang nụ cười quỷ dị trên mặt Tôn chủ, nhỏ giọng lầm bầm: "Ta còn có chút việc phải xử lý."

"Không phải là ngươi tới bẩm báo chuyện cho Tôn chủ nhà ngươi sao? Sao mới đó đã bẩm báo xong rồi?" Sắc mặt Liễu Lan Yên không tốt nhìn Bành Trăn chằm chằm.

Lần sau có thể nói dối thông minh hơn chút được không?

Bành Trăn bất đắc dĩ nhìn nhìn Tôn chủ, trong lòng thờ dài một tiếng, ánh mắt không tiếng động kể rõ tình cảnh của hắn, diễm, đàn, lễ, quý, đôn không phải hắn không muốn rời đi, mà là phải rời đi như thế nào?

Tôn chủ ngàn vạn lần không được trách hắn mới đúng.

"Ngươi báo cáo tiếp đi." Yêu Thần nhin cười, nghiêm chỉnh phân phó Bành Trăn.

Chuyện đánh lên này tính tủy ở chỗ vụng trộm.

Đương nhiên phải đánh bất ngờ, tấn công lúc người ta không kịp phòng bị thì sau này có nhiều cơ hội.

Cũng không thể lập tức liền chọc giận Liễu Lan Yên, sau này cũng không dễ xử lý.

Bành Trăn một trận im lặng, nói tiếp? Hắn phải nói gì bây giờ?

Nhìn Yêu Thần với ánh mắt nhờ giúp đỡ, Yêu Thần hơi nhướng mày, nháy mắt ra hiệu nhìn Liễu Lan Yên.

Bành Trăn lập tức tỉnh ngộ, nở nụ cười hỏi "Liễu cô nương, ngài muốn biết cái gì?"

"Không muốn biết cái gì." Liễu Lan Yên tức giận xoay mặt qua một bên, hai người này rõ ràng là đang hát đôi với nàng, đáng ghét.

Bành Trăn bất đắc dĩ nhún vai, Liễu Lan Yên tức giận, dụ dỗ người không phải là việc mà hắn am hiểu.

Hơn nữa, dù cho hắn muốn đi dụ dỗ Liễu Lan Yên thì phải có sự đồng ý của Tôn chủ.

"Người sau lưng Liễu Hâm Nhã muốn diệt trừ Tần Minh." Vừa rồi Yêu Thần trêu đùa Liễu Lan Yên, nhưng cũng không dám trêu chọc sâu, nếu thật sự chọc cho Liễu Lan Yên tức giận thì đó cũng không phải là kết quả hắn muốn thấy.

Liễu Lan Yên im lặng một hồi lâu, ngẩng đầu nhìn Yêu Thần: "Ngươi muốn bắt hết tất cả những người phía sau?"

Câu nói đầu tiên đoán trúng suy nghĩ của Yêu Thần, làm cho Yêu Thần khẽ cười gật đầu: "Đúng."

"Người bên trong Ma giới cũng là có các loại thế lực?" diễn, đàn, lê, quý, đồn Liễu Lan Yên nghĩ rồi nói ra.

Nếu người phía sau màn là Đế Vương của Ma giới, như vậy quyết định này của Yêu Thần liền vô dụng.

Nhưng nếu người phía sau màn này còn có người khác tới không chế, như vậy, lần này sẽ có thể dẫn phát một lần "Nội loạn".

Việc Yêu Thần làm đơn giản chỉ là gây xích mích các thế lực khác nhau bên trong Ma giới đấu tranh, tạo cho đối phương một nhược điểm.

Thật đúng là kẻ địch của kẻ địch chính là bạn.

"Được rồi, người quả nhiên rất âm hiểm." Liễu Lan Yên đứng trọng tâm cho Yêu Thần một cái định nghĩa, đối với người bình thường mà nói, chắc chắn sẽ phải nghĩ đến hắn sẽ không bỏ qua cho Tần Minh rồi.

Nhưng có thể có mấy người nghĩ đến hắn sẽ không buông tha Tần Minh như vậy?

Thật ra thì, lại nói, chết ở trong tay của kẻ địch, vĩnh viễn không bị ai bằng chết ở trong tay của đồng bạn mình.

Được rồi.

Yêu Thần rất hận Tần Minh.

Nghe Liễu Lan Yên đánh giá hắn, Yêu Thần cũng không có cảm thấy nửa điểm không thoải mái, mà là cười đến cực kỳ ôn hòa nói một câu: diễn, đàn, lê, quý, đồn "Có thể một lời liền điểm phá tính toán của ta. Lan Yên."

Câu nói kế tiếp, Yêu Thần không có nói, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng rồi.

"Người. . . ." Liễu Lan Yên phải giọng lên quai hàm, trợn to hai mắt, tựa như giận dữ nhìn chằm chằm Yêu Thần.

Yêu Thần chờ Liễu Lan Yên cáu giận, lại phát hiện, Liễu Lan Yên đột nhiên nở nụ cười, cười híp mắt nhìn hắn, làm dáng vẻ vô tội: "Su phụ, phía sau người muốn nói cái gì à?"

Bộ dạng vô tội lại ngây thơ, nhìn thấy Yêu Thần cũng phải đầu hàng im lặng.

Được rồi, nàng lợi hại.

Câu nói kế tiếp vừa rồi, hắn có thể nói ra sao?

Đương nhiên là không thể nào.

"Ừ, không có việc gì, ta là nói, sắc trời không còn sớm, có phải nàng nên đi nghỉ ngơi hay không?" Yêu Thần xoay chuyển ánh mắt, làm như không có chuyện gì xảy ra nói.

"Ừ, được, ta đi nghỉ trước." Liễu Lan Yên cười nhẹ chào tạm biệt Yêu Thần, còn Yêu Thần thì lại là mặt mày hớn hở mỉm cười đưa tiễn.

Bánh Trăn đứng ở một bên nhìn hai người kia, một là thiên chân vô tà khéo léo đáng yêu, một người khác là tao nhã lịch sự tác phong nhanh nhẹn, nhưng mà, nhìn thế nào cũng đều cảm thấy trên đỉnh đầu của hai người kia lóe ra hai chữ to tướng -- vô sỉ.

Đây là công lực như thế nào a.

Thật có thể nói là Kỳ Phùng Địch Thủ sẽ gấp lương tài.

Đều là cao thủ a!

Đưa mắt nhìn Liễu Lan Yên rồi đi, trong lòng Yêu Thần cảm thán một tiếng, nàng, thật là đã thay đổi rất nhiều.

"Nhìn ra ấy là bên người sao?" Yêu Thần đột nhiên nói.

Bánh Trăn cũng không trả lời, mà là một giọng nói trầm thấp vang lên: "Kinh vương."

Theo giọng nói vang lên, Âm Nhất hiện thân, quy xuống đất.

"Quả nhiên." Yêu Thần cười lạnh một tiếng, diễn, đàn, lê, quý, đồn mang theo một loại nụ cười tà tứ, "Ma giới còn muốn tới tấn công Yêu Giới, ngay cả hậu viện của mình cũng sắp bốc cháy rồi."

"Tôn chủ, còn phải tiếp tục theo dõi không?" Âm Nhất nhỏ giọng hỏi.

"Để cho bọn họ trở lại, chuyện của Ma giới không liên quan tới chúng ta." Yêu Thần tùy ý nói, sau khi nói xong, lại thích giống như là vang lên cái gì tựa như hỏi, "Thực lực người của Ma giới như thế nào?"

Tuy hán đã phái người đi diệt trừ người muốn giết hại Tần Minh, nhưng đối với thực lực của Ma giới, hán cũng muốn hiểu rõ rõ ràng.

Đối với câu hỏi của Yêu Thần, Âm Nhất chỉ dùng bốn chữ để hình dung: "Không chịu nổi một kích."

Giản Đan Minh đầu bốn người, nói ra là Âm Nhất thân là Âm Dạ 13 sát tự tin.

Trước mặt bọn họ, những cái được gọi là cao thủ mai phục ám sát chỉ căn bản là giống như con nít.

Yêu Thần hài lòng cười, gật đầu khen ngợi nói: "Rất tốt."

Không có chỉ thị gì khác, bóng dáng của Âm Nhất liền nhanh chóng biến mất, tiếp tục ẩn núp.

Thì ra là từ lúc vừa bắt đầu, tòa Vô Trần điện cũng không phải chỉ có Yêu Thần và Liễu Lan Yên, mà Âm Nhất vẫn ẩn thân ở chỗ tối ngoài điện Vô Trần.

Bản lĩnh của Liễu Lan Yên như thế mà lại không có phát hiện, có thể thấy được thực lực ẩn dấu của Âm Nhất mạnh bao nhiêu.

"Tôn chủ." Sau khi Âm Nhất ẩn núp thân hình, điếm, đàn, lê, quý, đôn Bành Trăn cẩn thận kêu một tiếng, có chút lo lắng.

Người của Ma giới là có âm thầm không hợp, cái này cùng Yêu Giới một dạng, mặt ngoài làm như là hoà hợp êm thấm chứ thật ra mỗi người đều có tính toán riêng.

Tôn chủ muốn lợi dụng cơ hội này khích bác quan hệ của Ma giới, không biết có thể thành công hay không?

Nếu bọn họ đột nhiên vì lợi ích lớn hơn nữa kết hợp, cùng đi đối phó Tôn chủ, há không phải là không bù mất?

"Cuối cùng Ma giới và Yêu Giới vẫn cách nhau một khoảng cách. Trước mắt tốt hơn cầm một chút." Yêu Thần căn bản cũng không để ý những người đó sẽ cùng nhau đối phó hán, nếu giờ không xử lý chuyện Ma giới thì chẳng lẽ đợi đến sau này để cho bọn họ chạy tới đối phó hán sao?

Loại này chuyện mất nhiều hơn được, những nhân tài này không biết làm đây.

Bành Trăn muốn nói một câu, lần này chuyện Liễu Hâm Nhã nói thế nào?

Nhưng nhìn về mặt đốc định này của Yêu Thần, những lời này cuối cùng vẫn không hỏi ra miệng.

Yêu Thần vẫn có tính toán của hán đi.

Nếu như vậy, hán cũng không có cái gì dễ nói, vẫn là đem tay mình đầu chuyện làm xong lại nói.

Bành Trăn hành lễ xong rồi rời khỏi điện Vô Trần, Yêu Thần là tự động bỏ qua về mặt nghi ngờ của Bành Trăn, suy nghĩ của Bành Trăn, hán làm sao mà không hiểu, nhưng, hán có hán kế hoạch của hán, loại chuyện như vậy không cần nói cho người khác.

Chỉ cần kế hoạch tiến hành theo từng bước là được.

Yêu Giới khôi phục hoàn toàn yên tĩnh, mới bắt đầu có hiểu lầm đối với Tôn chủ, điếm, đàn, lê, quý, đôn tiếng xấu của Tần Minh lan truyền ra giống như bong bóng xà phòng dưới ánh mặt trời, póc một cái vỡ vụn tiêu tán.

Những người tung mấy lời đồn đại kia âm thầm hối hận, tự trách không dứt.

Tại sao có thể hoài nghi Tôn chủ- người vẫn luôn duy trì bảo vệ Yêu Giới như vậy chứ?

Sau đó, rất nhiều người bắt đầu muốn đi tìm ngọn nguồn của lời đồn đại, muốn nhìn một chút, rốt cuộc là ai người trung thương Tôn chủ như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn, Yêu Giới nổi lên phong trào như vậy, tra tìm người tung tin đồn.

Dư Cận Thuốc lập tức cảnh giác, nếu thật sự bị tra được thì làm sao hán còn có thể sống ở Yêu Giới được?

Trong lúc hán đang tự hỏi có nên cho thủ hạ đi chế tạo chút hiện trường giả thành những thứ này là do Tần Minh âm thầm phái người ra tay hay không thì Yêu Thần chợt đứng dậy.

Không có bất kỳ giải thích gì, cũng không có bất kỳ khuyên can, chỉ là một câu nói thật đơn giản liền lập tức ổn định hiện trường hỗn loạn này bình thường trở lại.

"Bỏ tôn không hy vọng Yêu Giới bị náo động, lời đồn đừng lại ở trí giả."

Lời này vừa nói ra, tất cả người của Yêu Giới đang xông xáo đều ngừng lại, sau đó, đầu đường cuối ngõ rồi rít đàm luận một chuyện -- Tôn chủ.

Không hổ là Tôn chủ, chính là lớn tức, bị uất ức như vậy, lại vì sự an bình của Yêu Giới, có thể hào phóng làm như không có chuyện gì xảy ra.

Tướng Yêu giới an bình đặt ở Tôn chủ tự thân ích lợi trước, hành động đại nghĩa như vậy, làm cho bọn họ tự thấy hổ thẹn.

Trải qua chuyện này, địa vị của Tôn chủ ở Yêu Giới chẳng những không có bị đả kích mà ngược lại càng lên thêm một tầm cao mới.

Nghe được lời này của Tôn chủ mấy phe nhân mã đều là theo đuôi tâm tư của mình, Dư Hân Dật là thâm sâu khó lường cười cười, diễm, đàn, lè, quý, đồn về phần Dư Cận Thước thì lại là giận đến cắn răng nghiêng lợi, hẳn thật là trộm gà không được còn mất nắm gạo, quá bị thua thiệt.

Liễu Tấn Lợi cũng là đang ở trong phủ của mình tính toán, có nên mượn danh của Liễu Lan Yên, dựa dẫm vào người Tôn chủ hay không?

Hiện nay địa vị của Tôn chủ càng thêm không có gì phá nổi, nếu hắn có thể leo lên cây to Tôn chủ này thì chẳng phải địa vị của hắn sẽ kiên cố hơn rất nhiều sao?

Dĩ nhiên, điều này cũng chỉ là suy nghĩ của Liễu Tấn Lợi, cho rằng Tôn chủ là người tùy tiện nịnh bợ là có thể nịnh bợ được với sao?

"Vô si." Trong điện Vô Trần, Liễu Lan Yên vừa dùng ngón tay chơi ly trà trống không trước mắt vừa lầu bầu.

Yêu Thần ở một bên buồn cười nhìn, trong điện Vô Trần là hắn cửa hai, ẩn thân ở chỗ tối- Âm Nhất dĩ nhiên không thể định đoạt, câu vô si này là nàng đang nói ai?

Được rồi, hai ngày trước trêu chọc Liễu Lan Yên như thế, tổng không tốt vấn đề cho nàng tức giận, vì vậy Yêu Thần tự mình đưa tới, hỏi một câu: "Lan Yên, nàng là đang nói ai vậy?"

"A, ta không có nói người." Liễu Lan Yên vô tội nhìn Yêu Thần, "Ta đang nói cái tên khốn mua danh chuộc tiếng một bụng đầy ý nghĩ xấu kia. diễm, đàn, lè, quý, đồn Rõ ràng lừa hết mọi người trong thiên hạ, còn được người đẩy tới vị trí chí cao, được mọi người tôn kính, người nói xem, sao trên đời lại có người vô si như vậy chứ?"

Gân xanh trên trán Yêu Thần nhảy lên hai cái, đây là ý gì?

Có ngụ ý gì?

Chỉ cây dâu mà mắng cây hòe?

"Ta thế nào vô si?" Nếu cũng bị người mắng như vậy, Yêu Thần cũng liền thoải mái nhận xuống, dù sao mắng hắn cũng không phải là người khác, Lan Yên mà thôi, không sao cả nói hắn cái gì.

"Tôn chủ ha, thật vĩ đại nha. Muốn duy trì an bình của Yêu Giới." Liễu Lan Yên cười châm biếm ra tiếng, lên lên xuống xuống quan sát Yêu Thần, trong miệng chặc chặc khen ngợi, "Ta nói sao mặt ta lại dày như thế chứ?"

Yêu Thần sát có chuyện lạ sờ sờ mặt của mình, cười nói: "Coi như tạm được thôi."

Bộ dạng tự nhiên thanh thản, khiến cho Liễu Lan Yên thiếu chút nữa hộc máu.

Hắn còn có thể lại vô si hơn một chút sao?

"Duy trì an bình của Yêu Giới thì có gì sai sao?" Yêu Thần buồn cười nhìn về mặt buồn bực của Liễu Lan Yên, hắn cũng không có cảm giác hắn đã nói sai.

"Dĩ nhiên không có sai, vấn đề mấu chốt là một câu sau -- lời đồn dừng lại ở trí giả." Liễu Lan Yên hung hăng liếc Yêu Thần một cái.

Người khác nghe không hiểu, nàng còn có thể nghe không hiểu sao?

Hắn đây là rõ ràng khuyên, chỉ nên vụng trộm mắng thôi.

"Lời đồn dừng lại ở trí giả, như vậy mới bắt đầu lời đồn đãi người không phải chú ý Yêu Giới lợi ích chuyện lời đồn là thế nào lên? Lại có bao nhiêu người đang truyền?" Liễu Lan Yên hừ lạnh một tiếng, đây không phải là tương đương với mắng mới bắt đầu những thứ kia tùy tiện tin tưởng lời đồn đại người sao?

Dĩ nhiên, cho tới bây giờ, hai câu này của Yêu Thần liên lạc lại với nhau, hình như là đang nói không làm cho mọi người đi đoán bừa người nào mới bắt đầu thả ra tiếng gió, diễm, đàn, lè, quý, đồn muốn nhiều loạn an bình của Yêu Giới, nhưng thật ra thì, ý tứ chân chính lại là đi mắng mới bắt đầu những người đó.

Được rồi.

Điều này cũng làm cho chỉ có nàng có thể cảm nhận được "Thâm ý" trong lời nói của Yêu Thần, chứ nếu là những người khác, e là cho dù mơ hồ có suy nghĩ này trong đầu thì cũng sẽ lập tức bị dè xuống.

Bọn họ làm sao có thể đi nghi kỵ Tôn chủ- người vô cùng cao thượng trong lòng bọn họ lại đang vòng vèo chửi bọn họ chứ?

Có khả năng sao?

Tuyệt đối không thể nào.

Cho nên, Liễu Lan Yên chỉ có thể ở đây mắng Yêu Thần vô si.

Quả thực là quá vô si.

Nghe thấy lời Liễu Lan Yên nói, Yêu Thần thật thấp nở nụ cười, hai vai không bị khống chế khẽ lay động, sau đó ngửa đầu cười to, vừa cười vừa đưa tay ôm chầm Liễu Lan Yên, khóa lấy nàng vào trong ngực mình thật chặt, không nhìn nàng giãy giụa chính là không buông tay. "Lan Yên, nàng thật đúng là hiểu ta." Yêu Thần hài lòng than nhẹ, hít lấy mùi vị sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái trên người Liễu Lan Yên, vùi đầu vào hõm vai của nàng, "Ta, thật sự rất vui mừng."

Liễu Lan Yên tức đen mặt lại bị Yêu Thần khóa ở trong ngực hân, diễm, đàn, lẽ, quý, đôn im lặng trợn trắng mắt, thật đúng là chưa từng nghe nói có người sau khi bị mắng vô si, lại còn có thể nói là rất vui mừng?

Quả nhiên, địa vị của Yêu Thần đại nhân khác biệt nên cơ cấu trong đầu cũng khác người bình thường.

Thật không thể tưởng tượng nổi.

"Đừng dựa vào ta gần như vậy." Liễu Lan Yên bất mãn từ chối Yêu Thần, hân vừa nói, này mang theo điểm một cái ướt tính khí nóng tất cả đều thổi tới trên cô nàng, có chút ngứa tê tê, cảm giác kì lạ không nói được.

Giống như trong lòng có một cảm xúc rất kỳ quái bị lay động, làm cho nàng rất không thích ứng được.

Yêu Thần tức thời buông lỏng Liễu Lan Yên ra, nhìn nàng vụt một cái nhảy ra thật là xa, mặt phồng bị theo dõi hân, trạng thái đó giống như là thú nhỏ đang hoài nghi nhìn thợ săn vậy, làm cho hân dở khóc dở cười.

Bộ dạng này của hân có nguy hiểm sao?

Lần đầu tiên, Yêu Thần đối với dung mạo của mình có chút hoài nghi.

"Về sau nếu người có chuyện thì cứ nói, đừng tẩy máy tay chân." Liễu Lan Yên nói xong, còn không thoải mái gật gật cổ, giống như trên đó còn lưu lại nhiệt độ làm bỏng da nàng.

"Được, về sau ta nhất định sẽ chú ý." Yêu Thần cười gật đầu, lại rước lấy Liễu Lan Yên tức giận nhìn chằm chằm.

Yêu Thần làm bộ không có nhìn thấy ý tứ trong mắt Liễu Lan Yên, nàng không nói, hân làm sao mà hiểu được chứ đúng không?

Cho nên, hân không hiểu.

Liễu Lan Yên tức giận âm thầm cắn răng, còn nói về sau nhất định sẽ chú ý, như vậy lần này là coi như xong sao?

Tên đáng chết, quá vô si!

Sự kiện lần này cũng không có lưu lại bất kỳ dấu vết gì trên người của Liễu Lan Yên và Yêu Thần, diễm, đàn, lẽ, quý, đôn đối với bọn họ mà nói thì đây vốn chỉ là chuyện đơn giản có thể xử lý.

Bọn họ là có thể thần nhiên đối mặt, nhưng một mặt khác, người trong cuộc lại không có vận khí tốt như vậy, chẳng hạn như là Tần Minh.

Đem lấy chính mình chính là thủ hạ an trí được, trở lại trong phủ mình, đã là sức cùng lực kiệt.

Lần này đi ra ngoài, vốn cho là sẽ có thu hoạch rất lớn, nào nghĩ đến cuối cùng lại rơi vào kết quả như vậy, tàn binh bại tướng, thật là rất đáng buồn.

Kéo hai chân một mồi từ từ lết ra khỏi phòng, lúc đi ngang qua hành lang vườn hoa uốn khúc, gặp người làm nha hoàn hành lễ thì Tần Minh ngay cả hơi sức nhìn bọn họ một cái cũng không có, cả người giống như mới được vớt từ trong nước ra ngoài, hoàn toàn vô lực.

Từ từ, cuối cùng đã tới cửa phòng ngủ, động tác đẩy cửa dừng lại, cặp mắt vô hồn của Tần Minh lập tức thoáng qua một tia sáng sắc bén, bên trong có người!

Không cần suy nghĩ một cước đá văng cửa, tìm kiếm cảm giác đánh vào bên trong, gơ tay lên định nặng nề đánh xuống, nhưng vừa thấy bóng lưng của người trong phòng thì vội vàng dừng lại.

Người đang đưa lưng về phía Tần Minh cũng nghe được tiếng động liền quay đầu lại, chân mày nhẹ nhàng nhíu lại: "Thế nào?"

"Phu, phu nhân?" Tần Minh vui mừng nhìn chăm chăm người mà mình vẫn luôn lo lắng, không thể tin được kêu một tiếng.

"Thế nào? Không nhận ra?" Liễu Hâm Nhã oán trách cười, thay vì nói là oán giận còn không bằng nói là làm nũng, làm cho Tần Minh nhìn thấy cũng phải nở nụ cười theo, diễn, đàn, lê, quý, đôn buông cánh tay đang giơ cao xuống.

Xoay người đi ra đóng kỹ cửa phòng ngoài xong, lúc này mới đi về lo lắng hỏi: "Thân thể tốt lên rồi sao? Tại sao trở lại? Có phải do chuyện lần này không làm xong nên trưởng lão Lê tức giận hay không?"

"Trưởng lão Lê nào có dễ giận như vậy." Liễu Hâm Nhã liếc Tần Minh một cái, oán giận hẳn đã trách lầm trưởng lão Lê.

"Đứng, đứng ta nghĩ nhiều rồi." Tần Minh gỡ mái tóc dài của mình, ngượng ngùng nói.

"Ta còn không phải là sợ chuyện lần này không làm xong, trưởng lão Lê trách tội xuống, nặng khó gánh nổi sao." Tần Minh vừa nói vừa nhìn kỹ về mặt Liễu Hâm Nhã, thận trọng hỏi, "Nàng thật không sao chứ?"

"Thiếp không sao." Liễu Hâm Nhã cười nói, "Thương thế lần này toàn dựa vào trưởng lão Lê, chỉ là thân thể không tốt lắm, còn cần nghỉ ngơi thật tốt một đoạn thời gian nữa."

"Ừ, đây là đương nhiên." Tần Minh biết lần này Liễu Hâm Nhã bị thương không nhẹ, gật đầu liên tục nói: "Phu nhân nàng tốt nhất nên đi nghỉ ngơi, cần gì cứ nói với ta, ta nhất định sẽ tìm đến cho nàng."

"Thiếp biết." Liễu Hâm Nhã cười nhìn Tần Minh, sau đó vẫy vẫy tay với Tần Minh, "Thiếp có chút chuyện muốn nói với chàng."

Tần Minh liếc mắt nhìn Liễu Hâm Nhã, cũng không có động đậy.

"Chuyện lần này thật sự rất lớn, trưởng lão Lê muốn giữ được chúng ta cho nên chỉ có thể theo đại cục lên đường." Liễu Hâm Nhã vừa nói, vừa ôm lấy Tần Minh, sau đó, diễn, đàn, lê, quý, đôn Tần Minh cảm nhận được trái tim bị một trận đau nhói.

"Cho nên, dù sao cũng phải có người đến gánh chịu chuyện hậu quả." Liễu Hâm Nhã buông lỏng dao găm trong tay ra, từ từ kéo dài khoảng cách với Tần Minh.

"Thế nào?" Liễu Hâm Nhã kỳ quái hỏi, nhất định nghe lời nàng nói Tần Minh thế nào lần này không quá nghe lời.

"Phu nhân, lần này ta đi ra ngoài, thiếu chút nữa là trở về không được." Tần Minh đột nhiên phun ra một câu như vậy trước sau không đáp bên lời nói.

"Thiếp biết." Liễu Hâm Nhã gật đầu một cái, tiếp tục nói, "Tới đây, thiếp có việc muốn nói với chàng."

Tần Minh gật đầu, đi tới ngồi bên cạnh Liễu Hâm Nhã.

Dao găm đâm vào rất sâu, chỉ để lại chuỗi năm kim loại ở ngoài cơ thể Tần Minh, còn tất cả lưỡi dao sắc bén đều đâm vào ngực hắn.

"Ừ." Tần Minh giống như căn bản không có cảm thấy mình bị đâm trí mạng, vẫn bình thường gật đầu.

Phản ứng quá mức bình tĩnh khiến Liễu Hâm Nhã hơi cau mày, chuyện này là sao?

"Thật ra thì. Từ lúc trên đường về thì ta đã hiểu, dù sao cũng phải có một quả bom con." Tần Minh không hổ là chiến tướng Ma giới, dùng toàn bộ sức lực của mình để bảo vệ một tia hy vọng sống cuối cùng, vẫn là có thể làm được.

Hắn muốn nói hết những suy nghĩ trong lòng mình ra.

"Ta muốn tới muốn đi, có khả năng nhất trở thành bom con đúng là hai người, một là lãnh binh tiến công Yêu Giới ta đây, còn có một chính là thúc đẩy chuyện này dự nhân ngoại." diễn, đàn, lê, quý, đôn Tần Minh bình tĩnh nói xong, hoàn toàn không cảm thấy trái tim bị dao găm đâm trúng đau đớn.

Trong lòng của hắn sớm đã có cảm giác đau hơn cái này, hơn nữa cái đau này còn là đã đau đớn hơn nhiều năm, hôm nay chỉ bị một lưỡi dao chút xíu đâm vào thì cảm giác đau lại có là bao?

"Ta cho là, trên đường sẽ có mai phục. Thật ra thì ta đã sớm chuẩn bị tốt tinh thần để chịu bị phục kích. Còn bộ dạng cẩn thận chẳng qua cũng chỉ là làm cho thù hạ xem, nhưng." Tần Minh khổ sở run rẩy đôi môi, trong mắt là bị thương không thể nào che giấu, "Không có ai tới phục kích ta. Ta cho là, cho là. Nàng bị bọn họ giết rồi."

"Bọn họ giết chết nàng rồi đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người nàng, chuyện này cũng liền có thể không giải quyết được gì." Tần Minh đối mặt chiến trường chém giết, sống chết một đường cũng sẽ không nháy mắt một cái ánh mắt người, thế nhưng lúc này trong mắt lại từ từ dâng lên một tầng hơi nước.

Hít một hơi thật sâu, sừng sốt bức cho tầng kia hơi nước kia trở về: "Ta cho là nàng đã xảy ra chuyện, nhưng lúc vừa gặp lại nàng mạnh khỏe ngồi ở đây thì nàng biết ta có bao nhiêu vui vẻ không?"

"Nàng còn sống." Tần Minh nhẹ nhàng nói xong, cho dù ai cũng không nghĩ ra, dài như vậy cùng tục tăng người của cánh nhiên sẽ có giọng nói và ánh mắt dịu dàng như vậy.

Nếu là ngực của hân không có từ từ rỉ ra máu tươi thì có lẽ đây sẽ là một hình ảnh trước hoa dưới trăng duy mỹ.

Nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, Tần Minh chấp nhận cười khổ: "Nói cách khác nàng còn sống, tức là trên đường không phải là không có người mai phục ta, diễm, đàn, lê, quý, đôn mà là không biết vì lý do gì bị người khác ngăn trở. Cho nên, nàng đã đến rồi. Đến tiền ta một đoạn đường cuối cùng."

Dù da mặt của Liễu Hâm Nhã có dày hơn nữa thì khi nghe được câu này sắc mặt cũng không khỏi đỏ lên.

"Ta không có trách ý nàng. Thật, có thể nhìn thấy nàng sống, ta rất vui vẻ." Tần Minh nở nụ cười từ trong thâm tâm, chỉ là nụ cười ấy lại khổ sở, lại bị thương như vậy, làm cho người khác nhìn thấy cũng phải chua xót.

"Vợ chồng một cuộc, cuối cùng khuyên nàng một câu. Vẫn là không nên đi theo trưởng lão Lê nữa. Muốn quyền thế không có sai, nhưng trưởng lão Lê thật sự không phải là người mà ta có thể phó thác." Tần Minh bình tĩnh ngưng mắt nhìn Liễu Hâm Nhã.

Ánh mắt hân chân thành tha thiết lại thành khẩn như vậy, bên trong bao hàm thiết tha thâm tình khiến cho Liễu Hâm Nhã không dám nhìn thẳng, đành phải dời ánh mắt đi, không nhìn tới Tần Minh.

Nhìn sườn mặt vẫn lạnh lùng như cũ của Liễu Hâm Nhã, Tần Minh than nhẹ một tiếng: "Tự giải quyết cho tốt."

"Nếu có thể lựa chọn, ta thật sự là không biết lúc đầu có nên gặp nàng hay không." Tần Minh nói xong, nhắm mắt, bên môi nâng lên nụ cười hỗn tạp hạnh phúc và khổ sở mâu thuẫn tới cực điểm.

Tiếng nói vừa ngừng, một điểm lực lượng bảo vệ sức sống cuối cùng chủ động tản đi, vết thương không khống chế chọt phun ra lượng lớn máu tươi, làm ướt áo, dần dần thấm đỏ mặt đất.

Không trung tung tóe đỏ tươi, giống như là Tần Minh vĩnh viễn sẽ không rơi nước mắt, bất đắc dĩ than nhẹ, than nhẹ.

Liễu Hâm Nhã ngơ ngác nhìn chăm chú vào mọi chuyện diễn ra trước mắt, nhìn Tần Minh ngã ở bên người nàng, mất đi tất cả sức sống mà sững sờ mất hồn.

Sau hồi lâu, nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa tay nhẹ nhàng sờ trán gò má của Tần Minh, nói nhỏ: "Không phải là của thiếp muốn tất cả đều là, diễm, đàn, lê, quý, đôn mà là chàng căn bản chưa từng trải nghiệm cảm giác bị người giẫm ở dưới chân. Thiếp không muốn lại trải nghiệm cảm giác đó nữa."

Nói xong, ôm thi thể Tần Minh đột nhiên đau đớn khóc lên thành tiếng: "Tướng quân, tại sao chàng lại tự vận? Bỏ lại thiếp một mình, thiếp biết làm sao đây?"

Trong viện nghe được tiếng khóc rống của Liễu Hâm Nhã tất cả người làm đều vọt tới, đã xảy ra chuyện gì? Chủ nhân của bọn họ làm sao lại đột nhiên chết?

Mất đi thân thể Tần Minh, một linh hồn gần như trong suốt trôi nổi bồng bềnh giữa không trung, chân đạp không khí, vẻ mặt phức tạp nhìn tất cả phía dưới.

Nhìn người làm, nha hoàn không ngừng bận rộn ra vào, nhìn nữ nhân hân thích nhất, vừa khóc thút thít vừa "Lo lắng" tiết lộ lý do cái chết của hân.

Bởi vì tư dục của bản thân hân mà tấn công Yêu Giới, cho nên, hân mới sẽ tự trách đến từ giết tội.

Tần Minh nhìn, ngơ ngác nhìn chăm chăm, sau đó không có chút phản ứng nào.

Thôi, yêu cũng được, hận cũng được, tất cả đều biến mất không còn.

Bọn họ mình cuối cùng đường về, tử vong, sẽ là kết thúc tất cả.

Cảm thấy một sức mạnh từ từ dẫn dắt hân, kéo hân tới một hướng khác.

Đến lúc rồi, nên rời đi.

Dùng sức nhắm hai mắt lại, Tần Minh xoay người không tiếp tục chống cự sức mạnh kia nữa, theo đó rời đi.

Dọc theo đường đi, liền mất cũng không có tránh ra, diễm, đàn, lê, quý, đôn chỉ là toàn thân buông lỏng mặc cho sức mạnh kia bao quanh hân, mặc cho sức mạnh kia mang hân đến địa phương nào đi.

Địa phủ, không phải là như vậy sao?

Có gì đáng sợ đất chứ.

Hân vẫn cho rằng lúc còn sống mình cũng đã là ở trong địa phủ.

Rốt cuộc, đợi đến thân thể không di động nữa, Tần Minh vẫn không có nhúc nhích, hoàn toàn chính là vô đã mở lại sứt chờ chuyện về sau, chính hấn căn bản cũng không quan tâm.

"Khô sờ như thế ư?" Giọng nói sâu kín khiến cả người Tần Minh chấn động, không thể tưởng tượng nổi mở mắt, nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt cách đó không xa, kinh hô, "Liễu Lan Yên."

Không sai, hấn có thể rất khẳng định, người trước mắt chính là Liễu Lan Yên hấn đã gặp mặt vài lần.

Tại sao, tại sao nàng lại xuất hiện ở đây?

Không phải hấn đã chết rồi sao?

Đừng nói với hấn, Liễu Lan Yên cũng đã chết rồi nha?

"Làm sao ngươi biết ở chỗ này?" Tần Minh khẩn trương nhìn chăm chăm Liễu Lan Yên, ngay sau đó lại nghĩ đến, lúc này hấn đã là một người chết, còn có cái gì mà khẩn trương chứ?

Từ từ tỉnh táo lại, không tiếng động cười nhạo phản ứng của chính hấn, thật là không có đầu óc, thế mà lại quên mất mình đã là một người chết.

"Tìm ngươi có chuyện hợp tác." Liễu Lan Yên tránh nặng tìm nhẹ nói.

"Hợp tác?" Tần Minh chậm biếm ra tiếng, "Một người đã chết thì có cái gì tốt mà hợp tác chứ?"

"Ta muốn biết kế hoạch của Kinh Vương." Liễu Lan Yên trực tiếp nói thẳng một câu khiến cho mày kiếm của Tần Minh nhú chặt, cười ha ha, điếu, đàn, lê, quý, đồn "Liễu Lan Yên, ngươi thật không đơn giản, còn biết được chuyện Kinh Vương."

Liễu Lan Yên cười cười: "Kinh Vương, Đế Vương Ma giới ngồi xuống thực lực mạnh nhất ba vị Vương Gia một trong, muốn không biết cũng khó."

Liễu Lan Yên im lặng nhìn Tần Minh nửa ngày, sau đó gật đầu một cái: "Ta hiểu."

Liễu Lan Yên buông tha nhẹ nhàng như vậy, ngược lại làm cho Tần Minh cảm thấy ngoài ý muốn: "Ta có thể đi rồi chứ?"

"Ừ." Liễu Lan Yên gật đầu một cái.

Tần Minh xoay người định rời khỏi, chỉ là, lúc sắp rời đi, không nhìn được quay đầu lại hỏi một câu: "Liễu Lan Yên, đến cùng ngươi làm điều này vì cái gì?"

"Cái gì?" Đang đắm chìm vào trong suy nghĩ của mình- Liễu Lan Yên cũng không có quá chú ý tới câu hỏi của Tần Minh, theo bản năng hỏi ngược một câu.

"Kháng cự sức mạnh của địa phủ khai thông với linh hồn, chuyện này làm rất phí sức lực đúng không. Ngươi tìm đến ta, nên biết đáp án." điếu, đàn, lê, quý, đồn Tần Minh hỏi Liễu Lan Yên.

Hấn không có cái năng lực này đi tham gia Địa phủ lực lượng, không có năng lực giống nhau thân là Tu Luyện Giả, hấn cũng biết, tham gia trong đó cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Huống chi, hai người bọn họ vẫn xử vụ đối địch vị trí, đáp án của hấn cần thiết đi hỏi sao?

Quá rõ ràng rồi.

Cho nên, hấn không hiểu.

Tại sao Liễu Lan Yên phải hao phí tinh lực để hỏi một chuyện tuyệt đối sẽ không có câu trả lời như vậy.

"Tôn chủ." Nghe rõ vấn đề của Tần Minh, Liễu Lan Yên nói rất khẳng định ra ngoài hai người này vẫn quanh quẩn ở trong lòng nàng chữ.

Tần Minh ngăn người nhìn chăm chăm Liễu Lan Yên, không nói gì, nghe Liễu Lan Yên nói tiếp.

"Tôn chủ bảo vệ Yêu Giới, Ma giới sớm muộn gì cũng sẽ đối với khỏi xương tiến công Yêu Giới. Một ngày đó không biết lúc nào sẽ đến, nhưng càng sớm biết tình hình của Ma giới chừng nào thì càng có thể sớm chuẩn bị chừng đó." Liễu Lan Yên cười nói, "Đừng nói với ta Ma giới số 1 chìm thẳng có tấn công Yêu Giới tính toán."

"Có." Đối với điểm này Tần Minh ngược lại thẳng thắn, loại chuyện như vậy, phàm là người ở Ma giới hoặc là có chút địa vị ở Yêu Giới đều cũng có thể nghĩ tới.

Trước mắt mà nói, hai giới yêu ma vẫn không có xung đột lớn, chẳng qua là sự yên tĩnh trước cơn bão thôi.

Hai bên đều đang chuẩn bị.

Ma giới đang tìm một thời cơ tốt nhất, chờ đi đối phó Yêu Giới.

Về phần Yêu Giới, chỉ sợ Tôn chủ đã sớm chuẩn bị kỹ càng, chờ Ma giới tiến công.

Đây đều là chuyện hai giới yêu ma ngầm hiểu lẫn nhau, hẳn cùng với Liễu Lan Yên không phải là người ngu, cũng không có lý do đi giả bộ ngu nên đương nhiên hiểu đạo lý này.

"Cho nên, ta muốn điều tra chuyện của Ma giới." Lúc này đối với Tần Minh, Liễu Lan Yên ngược lại không có gì giấu giếm, thoải mái thừa nhận, diễm, đàn, lè, quý, đồn "Thế lực của ta cũng không có ở Ma giới, đối với tình hình của Ma giới cũng chỉ là tra xét một cách đại khái, muốn xâm nhập hiểu rõ thì phải tìm được cửa đột phá tốt hơn."

"Tra đại khái liền tra được Kinh Vương có liên quan tới chuyện này sao."

Tần Minh cười lạnh, "Liễu Lan Yên, ta thật đúng là đã xem thường ngươi rồi."

"Cuối cùng ta vẫn không thể bày ra tất cả năng lực, luôn luôn chừa chút hậu thủ để bảo vệ tánh mạng." Liễu Lan Yên tùy ý nhún vai cười nói, cũng không hề để ý lời nói như tán dương lại như châm chọc của Tần Minh, "Huống chi, ai mà không chỉ triển hiện một mặt?"

Nói xong Liễu Lan Yên có điều ngụ ý nhìn Tần Minh một cái.

Tần Minh cam chịu, cũng không có phản bác.

Hắn vẫn mang theo nguy trạng tục tũn, để cho kẻ địch phớt lờ, sợ ý cho rằng hắn là một người tùy tiện chi biết là sử dụng vũ lực.

"Cái này rất bình thường." Liễu Lan Yên tùy ý nói, "Ngươi đi đi, thời gian dài, không tốt."

Linh hồn rời khỏi thân thể thời gian dài không được đưa về địa phủ, rất có thể sẽ trở thành Du Hồn.

Thời gian dài, trí nhớ trong linh hồn sẽ biến mất, sẽ trở thành một Du Hồn mang theo sức mạnh, đến lúc đó nếu như bị một người có lòng sĩ thấy, thu, luyện hóa thành sức mạnh, như vậy ngay cả cơ hội chuyển đời cũng không có.

"Ngươi vẫn không trả lời vấn đề của ta." Lúc này, Tần Minh cũng không biết mình đang cố chấp cái gì, giống như sau khi chết, trong lòng còn có một tia chấp nhất, muốn tìm kiếm.

Dĩ nhiên, thay vì nói là chấp nhất còn không bằng nói là không cam tâm.

Cuối cùng là không cam lòng, mình bỏ ra nhiều như vậy, cuối cùng, cho dù là tử vong cũng không đổi lấy được một chút xiu, chút xiu nào.

Yêu?

Đồng tình?

Cảm kích?

Lúc này Tần Minh đã không biết mình muốn được cái gì từ trên người của Liễu Hâm Nhã nữa rồi.

Chỉ là cảm thấy trong lòng có một loại không cam lòng, giống như là móng vuốt của mèo hoang, có phải cào cấu trái tim của hắn hay không.

Đúng lúc Tần Minh còn đang rối rắm thì Liễu Lan Yên tự nhiên nói ra: diễm, đàn, lè, quý, đồn "Ngươi có thể vì người người yêu mà đi tìm chết, ta đương nhiên cũng là vì người mà ta để ý, làm một ít chuyện."

"Không phải ngươi thương hắn chứ?" Tần Minh nghe xong lời Liễu Lan Yên nói, phản ứng đầu tiên chính là không rõ ý tứ trong lời nói của Liễu Lan Yên.

"Biết danh hiệu của vương gia Ma giới cũng không khó, khó là khó ở chỗ, ngươi thế nhưng có thể biết chuyện lần này có quan hệ tới Kinh Vương." Tần Minh quan sát Liễu Lan Yên, "Quả nhiên là ta đã khinh thường, ta sớm nên diệt trừ ngươi trước tiên mới đúng."

Nói xong, cũng không đợi Liễu Lan Yên nói chuyện, Tần Minh liền tự nói: "Chỉ là dù ta có muốn diệt trừ ngươi thì sợ rằng thực lực cũng không đủ."

Liễu Lan Yên cười cười, cũng không nói gì nữa.

"Liễu Lan Yên, ngươi không phải dùng của ta rồi, ta sẽ không phản bội." Tần Minh cũng không có nói ra hắn muốn phản bội người nào, chỉ là lập lờ nước đôi như vậy.

Cái gì gọi là để ý?

Liễu Lan Yên chậm rãi lắc đầu: "Yêu đã không đủ để hình dung quan hệ giữa ta và Tôn chủ nữa rồi."

Mấy ngày nay chung đụng, Liễu Lan Yên phát hiện rất nhiều chuyện kinh người.

Nói thí dụ như, độ phù hợp trong sinh hoạt của nàng và Tôn chủ, vô luận là thói quen sinh hoạt hay là khẩu vị mà nói thì hai người bọn họ đều là giống nhau đến kinh người.

Không biết vì sao, có lúc nàng có một loại ý nghĩ rất kì quái, bọn họ là đang phối hợp.

Ừ, hoặc là nói dùng cái từ phối hợp này cũng không chính xác lắm.

Nàng có thể còn đuổi theo nhất định sẽ có gì đó cũng không phải nàng hết sức thích ăn, nhưng nàng vẫn là ưa thích, loại cảm giác này rất quái lạ, hoặc là nói, hình dung rất quái lạ.

Giống như là có một món cũng không phải là nàng thích ăn, nhưng lại đột nhiên thích ăn.

Nói như vậy có phải rất quỷ dị hay không, nhưng nghĩ lại thấy có thể hiểu, nàng cũng không thích một thứ gì đó, nhưng vì người khác lại thích.

Hoặc là nói, một số vật gì đó là người thích nào đó, cho nên yêu ai yêu cả đường đi lối về, nàng cũng thích thứ đó luôn.

Sự phát hiện này cũng không đáng sợ, trước kia lúc Liễu Lan Yên chưa gặp Tôn chủ thì cũng đã có cảm giác kỳ quái đó rồi, nhưng lại không có cố ý đi tìm hiểu, dĩ nhiên, đàn, lữ, quý, đồn chỉ là chi tiết nhỏ trong sinh hoạt thường ngày mà thôi, nàng cần gì phải để ý chứ?

Nhưng sau khi gặp được Tôn chủ, nhất là sau đó hai người lại cùng ăn cùng ở, ăn trên cùng một bàn cơm, cùng ở trong Vô Trần điện, thời gian dài, cảm giác của nàng biểu hiện ra ngoài cũng từ từ không được bình thường.

Dưới thí nghiệm từ từ phát hiện, những thứ đồ ăn không hợp khẩu vị của nàng kia, vậy mà giờ lại thích, vừa vặn đó cũng là món Yêu Thần thích.

Ban đầu khi phát hiện được chuyện này thì thật sự là nàng đã giật mình, loại cảm giác đó bây giờ còn trong ký ức của nàng hãy còn mới mẻ.

Thật là, thật là sống gặp quý.

Chỉ là, sau một thời gian dài, nàng cũng thành thói quen.

Nhưng khẳng định một chuyện, trước kia tuyệt đối 100% nàng và Tôn chủ đã từng có quan hệ rất sâu sắc.

Bởi vì khi làm chuyện gì cho Tôn chủ thì nàng đã không cần suy nghĩ nữa rồi, hoàn toàn là xuất phát từ bản năng.

Cho nên, nàng cảm thấy một chữ yêu thật đơn giản, tuyệt đối không đủ để hình dung quan hệ giữa bọn họ.

"Thì ra cũng là một người ngu đại vì tình." Tần Minh nở nụ cười vui mừng xen lẫn đắng chát như nhìn thấy đồng loại.

"Nhưng người may mắn hơn ta, ít nhất Tôn chủ rất thương người." Tần Minh nghĩ tới Liễu Hâm Nhã đã lợi dụng hắn đến cuối cùng kia, trái tim mơ hồ đau đớn như bị Liễu Hâm Nhã đâm một nhát.

Thật ra thì căn bản cũng không cần bỏ tức như vậy một đao thì tim của hắn đã sắp muốn ở một ngày lại một ngày trong khổ sở chết đi.

"Ngày ta quen Liễu Hâm Nhã, lúc đó ta chẳng qua mới chỉ là người đứng đầu trong một quân đội nho nhỏ, khi đó không biết vì sao Liễu Hâm Nhã lại thích ta." dĩ nhiên, đàn, lữ, quý, đồn Lần đầu tiên Tần Minh thổ lộ tiếng lòng của mình trước mặt người bên ngoài hơn nữa còn là một người đối địch với hắn.

Chắc là đã bị đè nén quá mức rồi đi, nếu không nói ra, hắn thật sẽ lại đau chết một lần.

"Khi đó nàng còn không phải là nữ nhi của Đại Trưởng Lão, chỉ là thân thích của Đại Trưởng Lão thôi. Sau đó cứ như vậy ở cùng một chỗ, đi theo ta tới Ma giới." Tần Minh nhớ lại mọi chuyện lúc đầu, tất cả đều rõ mồn một ở trước mắt giống như chỉ mới xảy ra hôm qua.

"Khi đó ta không nghĩ quá nhiều, nàng rất đẹp, liếc mắt nhìn ta liền lồm vào. Nàng nói, ta ở đâu nàng liền ở đó; nàng nói, nàng hi vọng ta có thể tiến bộ, ta liền nỗ lực bò lên trên; nàng nói, muốn cùng đối với chủ tử, vì vậy ta liền đầu nhập vào dưới trướng Kinh Vương."

Tần Minh càng nói sắc mặt càng tối tăm.

Tất cả đều là nói về Liễu Hâm Nhã, hắn đang làm.

Sau khi chết nghe được lời Liễu Hâm Nhã nói, hắn mới hiểu rõ ràng, thì ra ngay từ lúc đầu gặp nhau thì cũng chỉ là một mưu kế của Liễu Hâm Nhã.

Nếu đối tượng không phải hắn, chỉ sợ cũng là những người đứng đầu khác của Ma giới.

Nàng không phải muốn đuổi theo hắn tới Ma giới, mà chỉ là muốn thoát khỏi thân phận lúng túng của nàng Yêu Giới, nàng không muốn bị thân thích của mình giam ở dưới chân.

Nàng không phải hi vọng hấn tiến bộ, mà là hi vọng phu quân của nàng là một người có năng lực, về phần phu quân là ai, sợ rằng nàng cũng không quan tâm.

Đầu nhập vào làm thủ hạ của Kinh Vương, còn là Liễu Hâm Nhã mơ hồ đáp ngại, dĩ nhiên, đàn, lễ, quý, đồn sợ rằng, nàng cũng sớm đã là thủ hạ của Kinh Vương, đang làm việc vì Kinh Vương.

Hắn, không phải là một con cò trong tay nàng, thuận tiện dẫn tiến cho trưởng lão Lê thôi.

Tất cả cũng chỉ là một cuộc cục, nhưng cuối cùng chỉ có chính hấn rơi vào.

Nên nói là mình quá ngu xuẩn hay là Liễu Hâm Nhã quá thông minh?

Hắn không biết, cũng không muốn biết, loại chuyện như vậy làm sao nói được rõ ràng là ai đúng ai sai chứ?

"Ta cho ngươi một lời khuyên, nếu là Tôn chủ cũng không có ý với ngươi thì ngươi nên kịp thời rút ra đi." Trước kia Tần Minh tuyệt đối không nghĩ đến sẽ có một ngày hấn và người đối địch lại thành thật với nhau như thế.

"Ngươi nên hiểu, loại chuyện như vậy không phải nghĩ là có thể làm được." Liễu Lan Yên bắt đầu dĩ cười nói nhỏ.

"Ừ." Tần Minh gật đầu, hấn không phải là ví dụ tốt nhất sao?

Mạng cũng bị mất, còn là khẳng khẳng một mực.

"Ta không giống ngươi." Liễu Lan Yên hơi nhướn mày, "Tính tình của ta cũng không tốt. Nếu là Tôn chủ dám đối với ta như vậy, hừ hừ."

Liễu Lan Yên cười quái dị hai tiếng, lạnh lẽo nói: "Nếu hấn dám đối với ta như vậy...ta sẽ làm cho hấn biết cái gì gọi là hối hận không kịp."

Tần Minh nổi da gà rung mình một cái, cẩn thận lui về phía sau hai bước, thế nào Liễu Lan Yên lại xem ra còn đáng sợ hơn ở trên chiến trường?

Quả nhiên, nữ nhân là một sinh vật không thể tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhâm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Lợi Dụng Lúc Người Ta Gặp Khó Khăn.

"Ngươi tránh cái gì? Ta cũng không có nói ngươi." Liễu Lan Yên vừa ngẩng đầu đúng lúc nhìn thấy trên mặt Tần Minh vẫn chưa rút đi vẻ hoảng sợ, không khỏi giật dử hỏi ra tiếng.

Nàng đáng sợ như thế sao?

"A." Bị Liễu Lan Yên bắt lỗi như vậy, Tần Minh vội vàng hốt hoảng gật đầu một cái, ngay sau đó lại buồn bực suy nghĩ một vấn đề khác, vì sao hấn phải sợ Liễu Lan Yên chứ?

"Được rồi, ngươi đi đi." Liễu Lan Yên không nhịn được khoát khoát tay, vốn còn muốn từ chỗ Tần Minh móc ra chút tin tức, nào nghĩ đến không chỉ không hỏi được cái gì mà ngược lại còn bị Tần Minh moi ra nhiều lời như thế.

Được rồi, dù sao những vấn đề kia cũng không phải là chuyện bí mật gì.

Sau khi nói xong, Liễu Lan Yên chờ Tần Minh rời đi.

Đợi trong chốc lát, Tần Minh thế nhưng vẫn không nhúc nhích.

Liễu Lan Yên nhướn mày: "Nếu ngươi còn không đi thì sẽ dễ gặp chuyện không may đó."

Một linh hồn, cứ dạo chơi ở bên ngoài có nghĩa là gì?

"Hợp tác đi." Tần Minh đột nhiên nói ra lời như vậy làm cho Liễu Lan Yên sửng sốt, thắc mắc nhìn hấn, mang theo một phần không tin tưởng. "Ngươi vừa mới nói cái gì?"

Sao Tần Minh lại đột nhiên nghĩ thông suốt rồi?

"Đi theo dưới trướng của trưởng lão Lê, nàng sẽ không có kết quả tốt. Nói không chừng ngày nào đó sẽ bị làm vật hy sinh." Nói cho cùng, Tần Minh

vẫn là đang lo lắng cho Liễu Hâm Nhã.

"Người thật là si tình." Liễu Lan Yên bắt đầu đi lắc đầu, người như Liễu Hâm Nhã có đáng giá không?

Chỉ là, một chữ tình làm sao có thể dùng lý trí mà phân tích được chứ?

Nếu như lý trí có tác dụng, thì còn cái gọi là tình yêu cuồng nhiệt sao?

Vì phần cuồng nhiệt này mà biết bao nhiêu người đã bị lạc lối.

Nếu là gặp phải đúng người thì đúng là thu hoạch được tràn đầy hạnh phúc, nhưng nếu gặp phải người có lòng không tốt thì một chữ buồn có thể kể hết sao?

Tần Minh suy nghĩ một chút, chậm rãi lắc đầu: "Cũng không hẳn là vậy, ta chỉ là muốn kéo nàng từ trong tay trưởng lão Lê ra mà thôi. Nếu ngay từ đầu nàng đi theo ta đến Ma Giới thì có lẽ sẽ không xảy ra những chuyện này."

Nghe Tần Minh phân tích, Liễu Lan Yên há miệng, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn là không nói ra, mà chỉ là ngậm miệng lại.

Nàng thật muốn nói cho Tần Minh biết, dù cho lúc đầu người Liễu Hâm Nhã gặp không phải hắn thì cũng sẽ là người khác.

Không đến Ma Giới, cũng sẽ gây sóng gió ở Yêu Giới mà thôi.

Cái này không liên quan đến hoàn cảnh, hoàn toàn là do tâm của một người.

Bản chất không tốt thì những nhân tố bên ngoài khác có ích lợi gì?

"Được rồi, người muốn nghĩ sao cũng được." Liễu Lan Yên nhún vai một cái, nàng để ý chỉ là tình hình của Ma Giới, những vấn đề khác không phải trong phạm vi suy xét của nàng.

Nhất là, nàng luôn cảm giác Yêu Thần đang có kế hoạch gì đó, nàng hỏi chắc chắn sẽ làm hắn khó xử.

Hắn tất nhiên có lý do không nói, nhưng nếu nàng hỏi, sẽ chỉ làm khó hắn.

Cho nên, nàng không hỏi, tự mình đi điều tra còn không được sao?

Tự lực cánh sinh, vẫn luôn là nguyên tắc làm việc mà nàng tin tưởng và làm theo.

"Ta không muốn mất đi ý thức." Tần Minh khẳng định nói.

Thật ra thì, Liễu Lan Yên có thể đảm bảo hay không Tần Minh cũng không thêm để ý, chỉ cần có thể làm cho hắn giữ vững ý thức đến khi hắn xử lý xong chuyện cần phải xử lý là được rồi.

Những thứ khác, đều không quan trọng.

"Yên tâm, đối với bạn hợp tác, ta luôn rất có thành ý." Liễu Lan Yên cười một tiếng nói, nếu nàng đã tìm Tần Minh nói chuyện hợp tác thì sẽ không quản sự chuyện có thể đàm luận thành công hay không, bởi vì nàng luôn có chuẩn bị trước khi đến.

"Đến đây đi." Liễu Lan Yên đưa tay trái ra, sương mù màu xanh dương nhân nhật ngưng tụ thành một quả bóng nước nho nhỏ lớn chừng hột đào.

Vừa nhìn thấy cái này, Tần Minh đột nhiên trợn mắt thật lớn, không thể tin nhìn chăm chăm Liễu Lan Yên, đưa tay chỉ Liễu Lan Yên, run rẩy như lá rụng trong gió: "Người... người rốt cuộc là ai?" Có thể điều khiển nước nhẹ nhàng như vậy, với độ chính xác này đã không phải là người tu luyện bình thường có thể làm được.

"Ai sao?" Liễu Lan Yên mê man nở nụ cười, chậm rãi lắc đầu, "Bây giờ ta cũng khó mà nói được là ai, chỉ là, là ai, đối với hợp tác giữa chúng ta cũng không có một chút tác dụng nào, không phải sao?"

Liễu Lan Yên hỏi ngược lại khiến Tần Minh trở mắt trong chớp lát, lúc này mới gật đầu: "Không sai, quả thật không có ý nghĩa."

"Lúc trước trưởng lão Lê đã từng nói phải thật cẩn thận người, xem ra là ta đã khinh địch. Ta vẫn luôn đánh giá thấp người." Tần Minh nghĩ tới, nói không hối hận là giả.

Nếu như hắn chủ động ra trận, sau đó trước tiên liền tìm một cơ hội giết Liễu Lan Yên thì sao?

Nhưng nghĩ lại thì chuyện đó không có khả năng.

Chỉ cần nhìn những gì Liễu Lan Yên thể hiện ra lúc này thì cũng đã là thứ hắn không thể đối phó rồi.

Chớ nói chi lúc ấy Liễu Lan Yên và Yêu Thần gần như là hình với bóng, làm sao có thể đánh lén nàng được chứ?

"Ta có thể duy trì ý thức của ngươi, ta chỉ cần tin tức của Ma Giới là được." Liễu Lan Yên nói ra điều kiện trao đổi của hai người.

Tần Minh nghĩ một hồi rồi nói: "Ta sẽ không phản bội Ma Giới."

"Ta biết." Liễu Lan Yên than nhẹ một tiếng, Tần Minh thà rằng chết trong tay Liễu Hâm Nhã như vậy, ngoài nhân tố là Liễu Hâm Nhã ra thì còn là hi vọng trò khôi hài tấn công Yêu Giới kia có thể từ trên tay hắn ngừng hẳn mà thôi.

"Ta chỉ hỏi về chuyện quan hệ giữa bọn họ mà thôi, ta cũng cần một phần danh sách các thế lực ở khắp nơi của Ma Giới, còn có, tin tức trên mặt nổi của bọn họ."

Loại chuyện như vậy, nếu nàng lại phái người đi điều tra thì cũng không phải là không thể, nhưng về mặt thời gian tốn kém thì sẽ rất dài, dù sao cũng là không có chút cơ sở nào.

Trước khi nàng chưa gặp Yêu Thần thì nào nghĩ đến có một ngày nàng sẽ đi điều tra Ma Giới chứ?

Cho nên, đối với những chuyện của Ma Giới, nàng hoàn toàn không có sắp xếp người.

Nhưng bây giờ đã có Tần Minh - bạn hợp tác rất tốt này ở đây thì nàng đã có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

"Được." Tần Minh hào phóng đồng ý, dù sao đến cuối cùng hắn cũng không có tổn thất gì, chỉ tay vào thứ trong lòng bàn tay của Liễu Lan Yên một cái, "Bây giờ ta đi vào đó sao?"

Ánh mắt Liễu Lan Yên từ trên người Tần Minh chuyển tới quả bóng nước trong lòng bàn tay, sau đó lại chuyển tới trên người Tần Minh, tới tới lui lui xem nhiều lần, nhìn ra được sự quý dị không nói được trong lòng Tần Minh, cuối cùng không nhịn được nói: "Thế nào, không phải ngươi nói hợp tác sao?"

Thế nào cũng phải bảo vệ ý thức của hắn tinh táo trước chứ đúng không?

"Nếu ngươi sớm nói ngươi muốn vào ở thì ta đã làm một cái lớn hơn rồi, ta sợ không gian này không đủ với ngươi." Liễu Lan Yên khó khăn nói.

"Nói vậy đây không phải là chỗ để ta đi vào sao?" Tần Minh kinh ngạc nhìn chăm chăm Liễu Lan Yên.

"Dùng tinh thể nước khóa linh hồn của ngươi lại thì sẽ không có vấn đề." Liễu Lan Yên tốt bụng cho tần minh giải thích, sau đó lẩm bẫm một câu, "Sao cứ nhất quyết phải vào đây ở chứ? Chẳng lẽ ở trong này rất thoải mái sao?"

Nghe Liễu Lan Yên lẩm bẫm Tần Minh thiếu chút nữa phát điên, đây có tính là được tiện nghi còn ra vẻ hay không?

Người bình thường muốn khống chế linh hồn không phải là thả linh hồn vào một chỗ nào đó để bảo vệ sao?

Chứ đâu có giống như Liễu Lan Yên, mặc cho linh hồn tùy ý đi loạn?

Một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu Tần Minh, hắn nửa thật nửa giả cười hỏi: "Đừng nói là ngươi đang sợ ta giả vờ hợp tác với ngươi, sau đó nói tình hình của bên bạn ngươi cho người của Ma Giới biết đó nha?"

"Sợ?" Liễu Lan Yên cười mỉa một tiếng, sau đó ánh mắt chuyển qua, quan sát Tần Minh, "Vì sao ta phải sợ?"

Giọng điệu tự tin tuyệt đối khiến Tần Minh có chút ngập ngừng, đây là ý gì?

"Lúc ngươi còn sống ta còn không sợ, chẳng lẽ sẽ sợ ngươi bây giờ sao?" Liễu Lan Yên nói như đây là chuyện đương nhiên, không có một chút vẻ gì làm bộ.

"Liễu Lan Yên, hi vọng chúng ta theo như nhu cầu của đôi bên." Tần Minh bình tĩnh ngưng mắt nhìn Liễu Lan Yên một lát, sau đó chậm rãi rành mạch nói ra những lời này.

Liễu Lan Yên có thể chống lại sức mạnh của địa phủ, tìm được linh hồn của hắn, như vậy, muốn đuổi giết một linh hồn có phải là đơn giản hơn hay không?

Tần Minh vừa nói dứt lời, ngón tay Liễu Lan Yên khẽ nhúc nhích, quả bóng nước màu xanh dương nhạt trôi lơ lửng trong lòng bàn tay nàng chậm rãi nâng lên, bay tới chỗ Tần Minh.

Bốc một tiếng, vỡ tan ở trước mặt hắn, hóa thành những bụi nước thật nhỏ, vèo một cái tất cả đều chui vào trong cơ thể Tần Minh.

Bụi nước vừa vào cơ thể Tần Minh, Tần Minh chợt rung mình một cái, có chút lạnh, nhưng cái loại cảm giác hư vô sau khi hóa thành linh hồn kia đã giảm bớt đi rất nhiều.

Dùng sức cầm tay của mình, Tần Minh tìm về được cảm giác mạnh mẽ của lúc có cơ thể.

Quả nhiên là cảm giác có da thịt là tốt nhất.

Chết, chính là chuyện trong nháy mắt như vậy, nhưng điều đó làm cho hắn rất không thoải mái, nhất là cái loại cảm giác hư vô mờ ảo kia, làm cho hắn rất không thoải mái.

Chờ, chờ một chút.

Chết là chuyện trong nháy mắt?

Cơ thể Tần Minh chấn động mạnh, một ý nghĩ đã bị hắn bỏ sót chợt nhanh chóng thoáng qua trong đầu hắn như điện chớp.

"Liễu Lan Yên, làm sao ngươi biết ta chết?" Tần Minh nghĩ đến cái gì lập tức hỏi.

Hắn vừa mới chết liền bị Liễu Lan Yên can thiệp hồn của hắn lại, cái này là trùng hợp sao?

Cũng quá khéo rồi đúng chứ?

Thật ra thì, từ tận đáy lòng mà nói, hắn càng hy vọng cái này chỉ là trùng hợp, bởi vì nếu không phải trùng hợp thì ý nghĩa ẩn chứa đằng sau việc này, sẽ làm cho hắn không rét mà run.

"Ta đã tính được ngươi sẽ có kết quả này, xét theo tốc độ lộ trình ngươi trở về, cùng với phong cách làm việc của bọn họ thì hắn là hôm nay rồi." Liễu Lan Yên ung dung nói, bộ dạng đương nhiên.

Yêu Thần có ý "Đưa" Tần Minh bình an trở về, không phải là vì để cho một số người sáng suốt hơn một chút sao?

Phải biết người nào có thể đựng, và người nào là tuyệt đối không thể đựng vào.

Đã như thế, người sau lưng Tần Minh không muốn để việc tư này của Tần Minh làm lớn ra ngoài, như vậy, nếu muốn giải quyết riêng chuyện này thì đương nhiên sẽ có người phải trở thành kẻ chịu tội thay.

Không phải "Đầu sỏ gây nên" - Liễu Hâm Nhã, mà chính là "Người tính kế phía sau màn" - Tần Minh.

Căn cứ theo việc trên đường có người phục kích mà nói thì rất rõ ràng, quân cờ bọn họ vứt bỏ sẽ là ai.

Dĩ nhiên, dưới sự can thiệp của Yêu Thần thì Tần Minh đã bình an trở lại Ma giới.

Mặc kệ Liễu Hâm Nhã là vì biểu hiện ở trước mặt chủ tử của nàng, hay là vì tự vệ đi nữa thì cũng sẽ vứt bỏ Tần Minh.

Liễu Hâm Nhã cũng không phải là người thích kéo dài, càng sớm giải quyết Tần Minh chừng nào thì nàng sẽ càng sớm an toàn chừng nấy, sẽ không có người sẽ đánh chủ ý tới trên người của nàng.

Thời gian này cũng tính toán rất tốt.

Liếc nhìn bộ dạng rất khó tin của Tần Minh, Liễu Lan Yên mấp máy môi, cẩn thận hỏi "Rất khó tính toán sao?"

Hỏi cẩn thận như vậy, thật sự là vì bộ dạng của Tần Minh giống như bị hù dọa rất kinh hãi, làm cho nàng cũng không nhẫn tâm nói chuyện lớn tiếng.

"Liễu Lan Yên." Tần Minh hít một hơi thật sâu, sau đó lại nặng nề thở hắt ra, giọng thật thấp giống như rất đau khổ.

"Hửm?" Liễu Lan Yên ngờ vực nhìn Tần Minh.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Tần Minh không tin một nữ nhân bị người đời loan truyền là đồ ngọc, chỉ mới vừa khôi phục thần trí đã thông minh nhanh như vậy được.

Cho nên, chuyện ngu đại trước kia chẳng qua là một mặt nạ tự vệ của Liễu Lan Yên mà thôi.

Liễu Lan Yên cười cười, môi đỏ mọng bỗng nhúc nhích, lúc Tần Minh cho là nàng sẽ nói cho hắn biết câu trả lời thì lại nghe được một câu nói tùy ý: "Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?"

Một đàn quạ trật tự bay qua trên đầu Tần Minh, một tiếng a a vang dội, quanh quẩn ở bên tai hắn.

"Tần Minh, chúng ta cùng hợp tác vui vẻ." Liễu Lan Yên cười híp mắt cười một tiếng với Tần Minh, tùy ý chỉ tay ra phía sau nàng một cái, "Tin rằng ngươi rất hi vọng sẽ sớm ngày nói tình hình của Ma Giới cho ta biết, sau đó đạt được tự do. Ngươi là người thông minh mà đúng không."

Nói xong, Liễu Lan Yên không nói nhảm nữa, xoay người rời đi.

Theo Liễu Lan Yên rời khỏi, ánh sáng nhàn nhạt hư vô vẫn bao quanh Tần Minh dần dần tan đi, lúc này Tần Minh mới nhìn rõ, thì ra bọn họ vẫn luôn ở trong sơn động, cửa động có một tầng ánh sáng nhạt màu trắng, nếu không nhìn kỹ thì còn có thể cho là ánh mặt trời phản xạ.

Mà ở chỗ vừa rồi Liễu Lan Yên chỉ có để giấy và bút mực, đoán chừng là dùng để hẩn viết tình hình của Ma Giới.

Tần Minh không đi qua tìm tòi nghiên cứu ánh sáng ngăn ở cửa động, mà là đi vào bên trong, nhìn giấy và bút mực kia ngơ ngác mắt hồn.

Hắn đang cố gắng nhớ lại phải viết tình hình của Ma Giới như thế nào, tin tưởng, chỉ cần viết xong, hắn liền có thể rời khỏi đây.

Cũng không biết vì sao, thế nhưng cảm giác đối thủ là người đáng tin cậy.

Liễu Lan Yên sẽ là người nói lời giữ lời, bây giờ đi tìm tòi nghiên cứu cửa ánh sáng, hoàn toàn không có bất kì ý nghĩa gì, loại chuyện ngu xuẩn này hắn sẽ không làm.

Lúc Tần Minh đang suy tư phải viết như thế nào thì trong điện Vô Trần ở nơi xa, Liễu Lan Yên đang nằm trên giường đột nhiên mở hai mắt.

Không có ai thấy một màn quỷ dị này, loại cảm giác đó giống như bị cái gì nhập vào người.

Người vừa rồi đang ngủ say lại đột nhiên mở mắt, đột ngột như vậy, nếu có người ở bên cạnh nhìn thấy thì tuyệt đối sẽ bị hù giật mình.

Sau khi Liễu Lan Yên mở mắt, thờ hồn hể, lông mày đen mảnh nhú chặt, khổ sở đưa tay nín lấy áo trước ngực mình.

Cơ thể co giật cuộn lại, run rẩy không ngừng.

Từng giọt mồ hôi lớn theo gương mặt chảy xuống, không lâu sau liền thấm ướt quần áo.

Chợt cách một tiếng, cửa phòng mở ra.

Yêu Thần đột nhiên vọt vào, hoàn toàn không thấy rõ hắn di động thế nào, mà người đã đến bên cạnh Liễu Lan Yên.

Đưa tay bắt mạch của Liễu Lan Yên, lại không hề cảm thấy lực lượng xao động trong cơ thể Liễu Lan Yên, nhưng trước mắt Liễu Lan Yên khổ sở như thế, làm cho Yêu Thần cực kỳ nóng nảy, vội vàng hỏi: "Lan Yên, sao vậy? Khó chịu chỗ nào?"

Ngẩng đầu, Liễu Lan Yên cố sức mở mắt, đôi mắt uơn ướt, ngay cả lông mi thật dài cũng bị mồ hôi làm dính bết vào nhau, vô cùng đáng thương nhìn Yêu Thần.

Bộ dạng nhỏ bé đáng thương như vậy lập tức liền làm lòng của Yêu Thần vặn xoắn đau đớn, chau mày, liên tục hỏi tới: "Sao vậy?"

"Đau." Liễu Lan Yên đưa tay ấn lấy lồng ngực của mình.

Sau đó căn cứ theo phản ứng bản năng yêu thương Liễu Lan Yên, đương nhiên là Liễu Lan Yên đau ở đâu là Yêu Thần đi xoa chỗ đó.

Lúc cái tay kia không hề nghĩ ngợi đưa tới thì chợt bị người nặng nề đẩy ra một cái, tiếng rống giận như sấm nổ bên tai vang lên: "Móng vuốt của chàng đuổi đến chỗ nào vậy hả?"

"Ta." Yêu Thần vừa định phản bác, đột nhiên nghĩ đến mục tiêu vừa rồi của mình là nơi nào liền lập tức, gương mặt xoẹt một cái đỏ lên.

Hắn thật sự không phải cố ý, hoàn toàn là phản ứng theo bản năng mà thôi.

"Nàng..nàng không sao rồi à?" Cũng may Yêu Thần phản ứng nhanh, chợt ý thức được trong giọng của Liễu Lan Yên vô cùng bức bối, một chút cũng không có suy yếu như vừa rồi.

"Vốn là cũng không có chuyện gì, chỉ là gặp một con ác mộng thôi." Liễu Lan Yên hung hăng liếc Yêu Thần một cái, lấy mu bàn tay lau mồ hôi lạnh trên trán một cái, không vui nói.

"Con ác mộng như thế nào?" Yêu Thần cũng không để ý thái độ của Liễu Lan Yên, rất tự nhiên móc khăn ra vội tới lau mồ hôi lạnh trên trán Liễu Lan Yên.

"Đã quên rồi, gần đây có lúc sẽ gặp một con ác mộng như vậy." Liễu Lan Yên nửa híp mắt hưởng thụ Yêu Thần "Hầu hạ", vừa nửa thật nửa giả nói.

Nàng đúng là thường gặp ác mộng, nhưng lần này phản ứng mãnh liệt như vậy tuyệt đối không phải là bởi vì con ác mộng mà ra.

"Tại sao ta gặp ác mộng lại không nhớ được gì chứ?" Gần đây chuyện này cũng là có từng xảy ra, vừa vặn hỏi vào lúc này.

Động tác trên tay Yêu Thần thoáng khê dừng lại, hoàn toàn không dễ bị người phát hiện, chỉ là, đối tượng là Liễu Lan Yên, nàng vẫn luôn chú ý tình hình của Yêu Thần thì làm sao lại không phát hiện được chút thay đổi nhỏ này chứ?

"Con ác mộng chính là con ác mộng, quên thì thôi, có thể là ban ngày nàng quá mệt mỏi, cho nên buổi tối ngủ không ngon."

Yêu Thần tỉ mỉ giúp Liễu Lan Yên lau sạch sẽ mồ hôi lạnh, sau đó lấy quần áo sạch sẽ từ trong ngăn tủ ra: "Đi qua kia thay đồ đi, cả người toàn mồ hôi, đừng để bị lạnh."

"Ừ." Liễu Lan Yên gật đầu đáp lời, bên cạnh có suối nước nóng, bất cứ lúc nào cũng có thể tắm rửa.

Nàng cũng không biết rõ, tại sao trên một hòn đảo bay lơ lửng lại có suối nước nóng chảy ra.

Là thiên nhiên hay là Yêu Thần tự mình tạo nên, cũng không thể biết được.

Dù sao mọi thứ trong điện Vô Trần, nàng chỉ có thể dùng hai chữ xa hoa để hình dung, không phải bên trong luôn là nạm vàng khắc bạc, phục trang đẹp đẽ, mà là ngay cả đồ đạc bên trong vừa nhìn liền biết là đã qua điêu khắc tinh tế tỉ mỉ.

Từng ngõ ngách cũng có thể nhìn ra điện Vô Trần kiến thiết không dễ dàng, mỗi một chỗ đều có thể thấy được là được tinh tế điêu khắc mà thành.

Đây là một chỗ ở hưởng thụ xa hoa.

Liễu Lan Yên bước chân vào suối nước nóng, mặc cho suối nước nóng này bao quanh nàng, hóa giải cảm giác nhói nhói trên người nàng.

Quả nhiên, phương pháp Ly Hồn như vậy đối với nàng bây giờ mà nói vẫn là có chút miễn cưỡng mà.

Chỉ sử dụng một lát như vậy mà cả linh hồn đã giống như bị xe ngựa cán qua vậy, mỗi một tác động đều cảm thấy đau đớn.

Thật sự là đau không tả được.

Yêu Thần tới đây điều tra, dĩ nhiên sẽ không điều tra được lực lượng cơ thể nàng có thay đổi gì rồi, lần này nàng hoàn toàn là bị thương về linh hồn.

Loại đau này, hoàn toàn không cùng một loại với trên cơ thể.

Mệt mỏi quá.

Bạn đang đọc truyện *Chọc Nhắm Nam Nhân Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.